

Giới thiệu Linh Phi Kinh

Linh Phi Kinh là truyện kiếm hiệp nói về “Côn Luân” và “Thương Hải”, khởi nguồn từ năm Hồng Vũ thứ 27, khi Chu Nguyên Chương đã về già, cuộc tranh ngôi đoạt vị giữa Yên Vương Chu Lệ và thái tử Kiến Văn đang vào hồi khốc liệt. Chàng thiếu niên Nhạc Chi Dương hành nghề ca xướng ven sông Tần Hoài trong lúc vô tình đã bị cuốn vào vòng tranh đoạt món bí bảo giang hồ là "Linh Đạo Thạch Ngư", sau đó bị cao thủ Đông Đào Trương Thiên Ý dẫn vào hoàng cung.

Trong cung, Nhạc Chi Dương nhờ vào tài nghệ thổi sáo mà quen được công chúa Bảo Huy, người cùng chung niềm đam mê âm nhạc với mình, dần dà giữa họ nảy sinh tình cảm đậm sâu, dẫn đến mối tình đầu ghi tâm khắc cốt. Dưới sự chống lưng của lão cao thủ thái giám Lãnh Huyền, Nhạc Chi Dương lén dẫn công chúa rời hoàng cung ra ngoài dạo chơi. Cùng lúc này, giang hồ bỗng nổi cơn sóng gió, tam tôn của Đông Đào cùng lúc xu

Xuất hiện tại thành Kim Lăng, Nhạc Chi Dương bị thế lực các nơi vây hãm càng lúc càng dần sâu hơn vào con đường giang hồ, nhờ cơ duyên xảo hợp đã phá giải được bí mật bao đời của Linh Đạo Thạch Ngư, từ đó từng bước lần dò trên hành trình trở thành cao thủ võ học đầy chông gai và nước mắt...

Mời độc giả chiêm nghiệm tựa truyện online hay. Khác với nội dung hoành tráng đầy lôi cuốn, Tân Tiểu Ngao Giang Hồ II và Vũ Vương lại mang đến cho bạn đọc những tình tiết khá hấp dẫn, những chuyện tình nhẹ nhàng đầy sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Kim Lăng Ca Vũ

“Thiên hạ đệ nhất nhân, thế gian vô song đạo!” Một tấm bia xanh, khắc mười chữ vàng, gió mưa xối mòn lâu ngày, nét chữ đã phai nhạt nhòa nhạt. Một đạo nhân đứng trước tấm bia, nhìn chăm chú hồi lâu mới ngẩng đầu trông tòa đại trạch trước mặt, ngói xanh chất ngất, tráng lệ phi phàm, hoành phi đề hai chữ “Thích phủ”. Gia đình canh cửa nhìn đạo nhân, cảm thấy rất khả nghi,

– Lão mỗ trâu! Ngươi định làm gì đây?

– Hóa duyên! – Đạo sĩ đáp bừa.

Gia đình xùy một tiếng, ngoái đầu vào trong gọi:

– Có người xin cơm này!

– Bần đạo không xin cơm – Đạo nhân khề lắc đầu.

– Đương nhiên ngươi không xin cơm rồi, – gia đình hai tay chống nạnh, mặt lộ vẻ mai mỉa – Ngươi xin tiền.

– Bần đạo cũng không xin tiền.

– Không xin tiền? – Gia đình nghi hoặc – Vậy ngươi xin gì?

Đạo nhân mỉm cười, trỏ chữ “đạo” trên tấm bia đá.

– Ý gì vậy? – Gia đình thắc mắc.

– Đạo khả đạo, phi thường đạo, đã có thế gian vô song chi đạo, thì thân làm đạo sĩ, bần đạo muốn được thỉnh giáo.

Gia đình biến sắc:

– Lão mỗ trâu, ngươi đến gây sự à?

– Luận đạo thôi mà, làm gì có chuyện gây sự, – đạo nhân cúi đầu hành lễ – Xin báo một tiếng cho Thích Ấn Thần Thích đại tiên sinh.

– Ngươi không gặp may rồi, – gia đình lắc đầu – Lão gia nhà ta đi Khai Phong rồi.

– Bao giờ về?

– Chẳng biết nữa – gia đình sốt ruột – Lão mỗ trâu, lão gia nhà ta thiên hạ vô địch, nếu ngươi định khiêu chiến sinh sự, thì ta khuyên ngươi hãy cân nhắc lại đã.

– Thiên hạ vô địch? – Đạo nhân cup mắt cười, chìa tay phải, khớp ngón tay gầy đan, đốt gồ lên như đốt tre. Hắn vẩy tay, đầu ngón tay lướt qua làm bụi đá trên mặt bia rơi là tã, trên chữ “nhất” xuất hiện thêm một nét ngang, biến thành chữ “nhị” to tướng.

Chỉ pháp kinh thể hải tục, gia đình há hốc miệng, đứng chờ người ra. Đạo nhân vẫn tĩnh như không, lại xóa chữ “song” trên bia đá đi, tiếp đó duỗi ngón tay vạch ngoằn ngoèo, soạt soạt soạt một lát ra chữ “túc”.

Thế là, dòng chữ trên bia đã thành, “Thiên hạ đệ nhị nhân, thế gian vô túc đạo”, tẩy sạch hết khí thế cuồng ngạo, thay vào đó là sự lắng nhục cực cùng.

Gia đình trừng trừng nhìn đạo nhân, mặt trắng bệch:

– Mũi... mũi trâu, người là ai...

Đạo nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt lãnh đạm sáng quắc:

– Bần đạo Linh đạo nhân, kẻ vô danh chốn sơn dã, nghe tiếng Thích tiên sinh tự xưng vô song chi đạo, nên đặc biệt đến học hỏi. Bần đạo tá túc ở Thừa Hoàng quán cách đây mười dặm, nếu Thích tiên sinh trở về, mong quá bộ lại thăm đề luận đạo cho thấu triệt. Thời hạn ba ngày, quá hạn không chờ nữa.

Nói đoạn phát áo bỏ đi.

Tiếng ngựa hí xé toang sương sớm, Thích Ấn Thần thúc ngựa tung vó, đôi mắt trông phũ phệ từ xa, nét mệt mỏi in hằn trên trán.

– Phụ thân, – một thiếu niên chạy ào ra, quỳ thụp xuống đất lạy – Cuối cùng người cũng về rồi.

– Chạy chết toi hai thót ngựa – Thích Ấn Thần nhảy xuống, thở dài vỗ vỗ lưng ngựa. Lưng câu đã sùi bọt trắng, lao đảo như sắp gục xuống.

– Yên Chi!” Thích Ấn Thần đảo mắt nhìn con trai – Chuyện đó là thật ư? Lúc nhận được phi cấp truyền thư, ta đang chơi cờ với Trí Thanh hòa thượng ở phủ tướng quốc.

– Hài nhi tuyệt không dám quấy nhiễu nhũ húng của phụ thân, nhưng sự bất đắc dĩ – Thích Yên Chi cúi mặt, khẽ nói – Nếu người không tin, có thể xem tấm bia.

Thích Ấn Thần tiến lại gần bia đá, chăm chú nhìn, gia nhân Thích phủ vây quanh đều nín thở theo dõi.

– Cương cực phản nhu – Thích Ấn Thần rờ lên chữ “túc”, nhẹ nhàng nói – Chỉ lực thiệt lợi hại!

Hai chữ “lợi hại” vụt ra khỏi miệng lão, Thích Yên Chi chưa từng nghe qua, không kịp được buột hỏi:

– Cương cực phản nhu là thế nào?

– Chữ ăn vào đá rất sâu, muốn làm được thế này, nhất định phải vận cương kinh, nhưng nếu chỉ lực chí cương thì sẽ làm rìa chữ bị diềm rạn, nhưng con nhìn chữ ‘túc’ mà xem, viền đi rất mịn, đường nét tron nhẵn, vận bút lưu loát, y như thể dùng bút lông sói êm mềm viết trên đậu phụ vậy.

Thích Yên Chi ngăn người nghe, lẩm bẫm:

– Phụ thân... có làm được như thế không?

Thích Ấn Thần mỉm cười, bình tĩnh hỏi lại:

– Đạo sĩ đó vẫn ở Thừa Hoàng quán chứ?

– Vẫn, như con đi hỏi thì sau khi vào đạo quán, ông ta trước sau vẫn ở trong một tịnh thất, ngoài ba bữa cơm, thì cả ngày không ra gặp ai cả – Nói đến đây, Thích Yên Chi rất bối rối – Cũng không biết ông ta định làm gì nữa.

– Trước con bảo đất trời luôn tĩnh lặng – Thích Ấn Thần khép mắt, điềm đạm nói – Thế này là hấn muốn dồn sức đợi tấn công đây.

Thích Yên Chi vội hỏi:

– Phụ thân nghỉ ngơi đã chứ?

– Ta ngủ trên lưng ngựa rồi – Thích Ấn Thần phui phui tay áo, thản nhiên nói – Hay lắm, để ta đến Thừa Hoàng quán xem thế nào.

Thích Yên Chi ngập ngừng một thoáng rồi nói khẽ:

– Không biết phong thanh từ đâu ra, mà bao nhiêu võ lâm nhân sĩ đã kéo nhau đến Thừa Hoàng quán rồi.

– Kéo đến thì sao? – Thích Ấn Thần liếc mắt nhìn con – Con nghĩ ta sẽ thua à?

– Dĩ nhiên là không – Thích Yến Chi tỏ ra kích động – Phụ thân vô địch thiên hạ mà.

– Vô địch thiên hạ chẳng qua là cái hư danh thôi – Thích Ân Thần thờ ơ nói – Yến Chi, con nghĩ vì sao ta lại lập tấm bia đó?

– Để tỏ rõ thần công cái thế của phụ thân.

Thích Ân Thần lắc đầu, tay chấp sau lưng:

– Tấm bia này chẳng qua chỉ là mồi câu thôi.

– Mồi câu? – Thích Yến Chi ngăn người.

– Đúng vậy – Thích Ân Thần há họng cười lớn – Ta muốn dùng mồi này để câu cao thủ trong thiên hạ, hôm nay vận khí khá đây, đã câu được một con cá bự.

Đoạn vừa cười lớn vừa cất bước thoăn thoắt đi về hướng Bắc. Lão bước còn nhanh hơn phi ngựa, chỉ một chớp mắt, đám gia nhân cười ngựa đều đã bị bỏ lại đằng sau.

Đi qua một túp xá, Thích Ân Thần sực nhớ ra mình quên trình đêm ngày, đã một ngày hai đêm rồi chưa ăn uống, tức thì đi tới gõ cổng. Chủ nhân trông thấy lão, không khỏi kinh ngạc, Thích Ân Thần cũng không nhiều lời, ngồi luôn xuống, gọi rượu nóng thịt bò bắt đầu ăn như gió cuốn.

Chữ “Thích” trong tên “Thích Ân Thần” không phải là họ của lão, lão vốn không cha không mẹ, xuất gia từ nhỏ, nhưng trời sinh khí phách hùng cường, ham rượu chuộng thịt, ngàn ly không say, người ở không môn nhưng chẳng màng thanh quy giới luật, nơi cửa Phật chỉ học mỗi công phu, cuối cùng nhập thể hoàn tục, trở thành cường giả một thời.

Thích Ân Thần lấy Thích làm họ, để biểu thị không quên nguồn gốc, đồng thời thường nói với người ta rằng lão cùng họ với Phật tổ, Như Lai lên trời xuống đất, duy ngã độc tôn, Thích Ân Thần lão không cầu lên trời, chỉ cầu đứng vững trên mặt đất, không cầu đạo khắp tam giới, chỉ cầu thiên hạ nhất nhân.

Khi Thích Yến Chi và gia đình đuổi đến nơi, Thích Ân Thần đã uống cạn hai vò liệt tửu, ăn sạch mấy cân thịt bò, mặt không đổi sắc, sai bước đến Thừa Hoàng quán.

Cổng vào đạo quán khép chặt, bên ngoài xúm xít hơn một trăm người, có hào khách các châu các huyện, cũng có kẻ thù đã từng chiến bại dưới tay Thích Ân Thần, lại càng không thiếu bọn nhân nhân giang hồ chuộng chuyện thị phi từ bốn phương tám hướng đổ về, đứng nhón nháo cả với nhau ở đấy.

Từ ngày Thích Ân Thần hoàn tục tới nay đã hai mươi năm tung hoành ngang dọc, Bắc tới Đại Liêu, Nam tới Đại Lý, Tây tới Tây Hạ Thổ Phồn, Đông tới biên giới Đại Tống, đi khắp tứ phương ngũ quốc chẳng tìm được kẻ nào đáng mặt địch thủ, bởi vậy cô độc tịch mịch, dựng bia ngoài cổng, ngạo thị vô lâm. Bao nhiêu năm trôi qua, tấm bia vuông vức trước cửa Thích phủ hết như vương ấn, như đế miện, sẵn về thiêng liêng, không ai dám bạo gan mạo phạm. Nào ngờ đột nhiên xuất hiện một đạo sĩ miền sơn dã, cư nhiên đục đá thành chữ, khiêu khích đích danh Thích Ân Thần, vô luận đàm lược hay thần thông cũng đều khiến đương thời chấn động.

Thấy Thích Ân Thần, mọi người cúi mặt cụp mắt, tránh ra nhường đường. Thích Ân Thần đến trước cổng đạo quán, cất tiếng gọi to:

– Linh đạo nhân ở đâu? Thích mỗ y lời phò ước đã đến đây.

Giọng như chuông đồng, rung rần rần mái ngói.

Một hồi lâu chẳng thấy ai đáp nhời, đạo quán tịch mịch như chết. Đám giang hồ hào khách bèn sinh nghi, “Phải chăng đạo sĩ đó chuột đội lốt hổ, nhác thấy bản diện Thích Ân Thần thì khiếp đảm tháo chạy rồi?”

Đang xôn xao dò đoán, cửa lớn sơn đen bỗng “kẹt” một tiếng, từ từ mở rộng. Chúng nhân nghe tiếng quay nhìn, thấy bên trong bước ra một đạo đồng nhỏ nhắn, tuổi chưa quá mười hai, răng trắng môi hồng, khuôn mặt non thơ, thấy lũ nhỏ những người thì hơi hoảng, phải mất một lúc mới định thần được, cúi đầu hỏi:

– Thích Ân Thần... Thích tiên sinh có đây không?

– Là ta – Thích Ân Thần tách khỏi đám đông, tiến lên một bước. Vóc dạc khôi vĩ, thần thái tinh anh, gơ tay nhắc chân mỗi cử động đều toát vẻ tự nhiên mạnh mẽ. Bị khí thế của lão lấn át, đạo đồng bất giác giật lui, vấp chân ngạch cửa ngã phệt xuống đất.

Chúng nhân cười ồ lên. Thích Ân Thần cũng tủm tỉm, cất giọng sang sảng:

– Tiểu đạo trưởng, ngươi gọi ta có chuyện gì?

Đạo đồng lồm cồm đứng dậy, mếu máo nói:

– Tiểu bản đạo là Tu Nguyệt, được Linh đạo trưởng nhờ cậy ra chuyển mấy lời cho tiên sinh.

Thích Ân Thần gật đầu:

– Nói đi đừng ngại!

Đạo đồng ngoẹo cổ, mấp máy môi nhắm lại hai lượt mới lên tiếng:

– Linh đạo trưởng nhân, “Thần nhân vô công, thánh nhân vô danh, bản đạo không dám tự xưng thần thánh, nhưng thân là kẻ xuất gia, không muốn dương danh lập vạn, vì thế đã lánh mình vào tịnh thất, chỉ đủ chỗ cho Thích tiên sinh và bản đạo mà thôi. Hôm nay bất luận thắng phụ cao thấp, song phương đều không cần ra lời. Thích tiên sinh nếu đáp ứng, mời theo vào nhà một chuyến, nhọc bằng không muốn, thỉnh tự tiện quay đầu trở về.”

Đám hào khách nghe vậy, thấy đều lộ vẻ thất vọng rõ rệt, thầm nghĩ tên Linh đạo trưởng này thật là quái gở, như hắn nói thì hai bên bế môn giao thủ, mọi người không được xem nhiệt náo, chả phải hò nhau kéo tới đây lại thành công cốc hay sao?

Hơn trăm cặp mắt đổ dồn vào mặt Thích Ấn Thần, lão trầm ngâm một chốc rồi gật đầu:

– Linh đạo trưởng dạy phải, tiểu đạo trưởng, xin dẫn đường!

Thích Yên Chi vội can:

– Phụ thân, chi e bên trong có chuyện nguy trá.

– Nguy trá thì sao? – Thích Ấn Thần cả cười, sai bước vào đạo quán. Đạo đồng đi trước dẫn lối. Dọc đường tuyệt nhiên không thấy bóng một ai. Thích Ấn Thần sinh lòng ngờ vực, bất giác âm thầm giới bị.

Vòng qua một hành lang cong, đến trước một cánh cửa, Tu Nguyệt cúi mình thưa:

– Linh đạo trưởng bên trong.

Thích Ấn Thần chăm chú nhìn chứ không đẩy cửa vào. Đạo đồng ngạc nhiên buột hỏi, “Thích tiên sinh, sao tiên sinh...” Chưa dứt lời, đã thấy Thích Ấn Thần nhướng mày lên, người toát bùng bùng sát khí.

Chỉ tích tắc, đạo đồng cảm giác mình bị kén quây, mũi miệng tắc ngạt, hô hấp đình trệ, luồng sát khí kia thời dâng lên mãi, từ bốn phương tám hướng xô dồn về gã. Đạo đồng vô thức giật lui, cho đến khi lưng dán sát tường, mồ hôi lộp độp như mưa. Gã ngược mắt nhìn Thích Ấn Thần, lòng sợ hãi khôn tả, đến nỗi phát sinh ảo giác, tưởng đâu con người ấy đã hóa thân thành ngọn núi cao sừng sững, chạm vào nhật nguyệt, còn mình trước mặt lão thì chỉ như con sâu cái kiến mà thôi.

Tu Nguyệt lạc phách xiêu hồn, cơ hồ muốn ngất. Đúng lúc đó, chợt thấy gió mát hiu hiu lùa tới, mon man đôi má, thân thể nhẹ bỗng đi, tiếp theo là kinh khí nhu hòa vỗ về từng đợt, ôm ấp quanh mình như một đụn bông.

Tu Nguyệt lấy lại hơi thở, cảm giác khí cơ xung quanh đã từ một thành hai, thoát nhu thoát cương, giao phong qua lại. Thích Ấn Thần khí thế cương mãnh bá đạo, thủ như thành vàng ngàn dặm, công như quân dữ một phương. Luồng khí nhu hòa kia tưởng chừng không hề giao tranh, song ào ạt không dứt, liên miên tuyệt kỳ, khiến cương mãnh chi khí của họ Thích tuy rằng lảng lẽ, nhưng khác nào hổ tấn công nhím, không biết cạp răng vào đâu, lại như mãnh tướng bách chiến bị hãm trong trận đồ sinh tử, tuyệt thế võ công có thừa, nhưng không đủ đường thi triển.

Tu Nguyệt tựa lưng vào tường, đôi chân bần rùn từng hồi, hai luồng khí vô hình kia xáp tới lui ra, không những áp đảo nhục thân, mà còn tấn công tinh thần gã. Cương nhu nhị khí tựa đôi bàn tay hộ pháp, bao quanh Tu Nguyệt mà nhồi nhấn giày vò, chỉ tích tắc đã làm mất gã đồ độc, miệng nhều nước dãi, khuôn mặt hiện rõ vẻ điên dại.

Thích Ấn Thần tròn tròn hai mắt, đột ngột thét vang “Ngưng!” Tu Nguyệt như ăn một gậy, mắt tối sầm, ngất lịm đi. Sau tiếng thét, bầu không rơi vào tịch mịch. Hồi lâu trong cửa vọng ra một tiếng thờ dài, Linh đạo nhân buồn buồn nói:

– Hà cứ làm liên lụy đến người khác, Thích tiên sinh?

Thích Ấn Thần cười nói:

– Thích mỗ chỉ mới thăm dò, nào ngờ đạo trưởng thần thông quảng đại, làm Thích mỗ muốn ngưng mà không xong. Hai chúng ta giao thủ, tiểu tử này không thể bứt ra đi được. So với việc làm hấn tẩu hòa nhập ma, chi bằng để hấn bất tỉnh nhân sự.

Linh đạo nhân nín lặng, rồi lại buồn buồn than:

– Thích tiên sinh võ công tuy cao, tiếc thay quá ư bá đạo.

Thích Ấn Thần cười nói:

– Thánh nhân dạy “nhu nhược thắng cương cường”. Đạo trưởng sở trường âm nhu, ngại gì không thắng võ công bá đạo của ta.

– Tiên sinh chê cười rồi, – Linh đạo nhân nói – Mời vào trong đàm đạo.

– Được! – Thích Ấn Thần tiến lên một bước, kinh khí xô tới, cửa gỗ bật ra. Thích Ấn Thần phất tay áo bước vào. Phòng không đồ đạc, chỉ trải một

chiếc chiếu, đang ngồi một đạo sĩ bên trên. Đưa mắt nhìn kỹ, thấy đạo sĩ tuổi chưa quá bốn mươi, vóc dáng mảnh khảnh, râu tóc đen nhánh, nhẵn thân sáng quắc tựa phát quang trong phòng ốc tối mờ.

Hai người nhìn nhau, mắt hút chặt mắt như nam châm. Linh đạo nhân bất động tựa mộc thạch, Thích Ân Thần áo không gió mà lay, nền nhà bốc gió xoáy, du cánh cửa vào ra, cuối cùng “cách” một tiếng, cửa sập vào ngõng.

Thích Ân Thần ung dung ngồi xuống, cười nói:

- Linh đạo trưởng hện ta đến ẩn chứng đạo học?
- Phải – Linh đạo nhân gật đầu.
- Dám hỏi đạo trưởng, chúng ta sẽ ẩn chứng khẩu trung chi đạo hay thủ trung chi đạo?

Linh đạo nhân nhủ mày:

- Khẩu trung chi đạo là gì?
- Khẩu trung chi đạo nuốt sơn hà nhà tinh tú, hít thở lục hợp cười nập núi sông, lấy thương hải làm men ủ, mượn thiên địa làm ly say, ăn gan rồng uống tủy phượng, chiêu thuốc bất tử, khoe sáng cùng nhật nguyệt.
- Thủ trung chi đạo là gì?
- Thủ trung chi đạo múa thần kiếm rạch Cửu Châu, lay động Ngũ Nhạc bằng khắp Thất Hải, lấy Côn Luân làm trụ đỡ, rút tia chớp làm dây cương, trói xuân thu cảm nhật nguyệt, buộc bóng câu qua cửa, vịnh hăng ngang Bắc Đẩu.
- Khí phách lớn thật! – Linh đạo nhân xoa tay cảm thán – Nạp vạn vật vào ngực áo, vắn thiên địa trong bàn tay, đây là đạo của Thích tiên sinh đó ư?

Thích Ân Thần mỉm cười

- Gần như thế!
- Tức là, tiên sinh còn có đạo khác?
- Chu thiên nhật nguyệt chẳng qua chỉ là biểu tượng của vạn vật. Đó là hữu hình chi đạo, không phải vô hình chi đạo.

Linh đạo nhân giãn mày, gật đầu:

- Bàn đạo hiểu rồi, tiểu tượng hữu hình, đại tượng vô hình, đạo của tiên sinh tàng ẩn giữa sơn hà thiên địa, xuất hiện khắp nơi nhưng nhìn mà chẳng thấy.
- Xuất hiện khắp nơi nhưng nhìn mà chẳng thấy. Nói hay lắm! – Thích Ân Thần vỗ tay cười – Thế đạo của đạo trưởng là gì?

Linh đạo nhân cười:

- Đạo của Thích tiên sinh có khẩu-thủ hữu biệt, đạo của bản đạo cũng có khẩu-thủ hữu biệt.
- Hay a, mời nói nghe thử.
- Khẩu trung chi đạo quạt gió lớn quét mây lạnh, thét vọng cửu tiêu âm vang vạn lý, lấy càn khôn làm phé phủ, biến cầu vồng thành miệng lưỡi, nhả tiếng rồng ngâm, ngân điệu oanh ca, nghe sấm lạc trần, hưởng niềm vui tiên cảnh.
- Diệu luận. Thủ trung chi đạo thì sao?
- Thủ trung chi đạo đàn dao cầm vọng khắp bát hoang, điên đảo lục dục câu dẫn thất tình, mắc gang hồ làm tơ trúc, biến vực thẳm thành cổ tiêu, thấu suốt âm dương, phân tách tham thương, nâng lệ minh châu, rọi màn trắng sáng.
- Có ý tứ – Thích Ân Thần cười nói – Đạo của đạo trưởng có phải là âm luật?
- Gần như thế – Linh đạo trưởng cười đáp.

Thích Ân Thần gật đầu:

- Tiểu âm rành mạch, đại âm loáng thoáng, đạo của đạo trưởng tàng ẩn giữa sông hồ mây gió, tại hạ ở trong mà không cảm nhận được gì cả.

Linh đạo nhân im lặng. Thích Ân Thần cười nói:

- Linh đạo trưởng, công phu nước bọt của chúng ta ngang ngửa rồi, muốn phân thắng phụ, e rằng phải tái đấu một trận thôi.

– Mời Thích tiên sinh – Linh đạo trưởng dựng một tay trước ngực, tay kia buông thõng.

Thích Ấn Thần cười ha hả, tả thủ cuộn thành quyền, từ từ đẩy ra. Lão xuất thủ chậm rãi nhưng kéo theo kinh phong, như long xà bàn tẩu, tướng trái mà phải, tướng trên mà dưới, tướng thẳng mà gấp, tướng chậm mà nhanh, bình bình đạm đạm một quyền nhưng gồm thấu vô tận biến hóa, đủ để khắc chế bất kỳ loại võ công nào trong trời đất. Dù đối thủ ứng phó ra sao, họ Thích đều có thể giành lấy tiên cơ, vừng vàng chế ngự.

Nhưng Linh đạo nhân không ứng phó, không né tránh cũng không xuất thủ, chỉ neho mắt, tay dựng trước ngực. Quyền phong tới nơi, thế như sóng cuộn, đạo bào hấp gió lay phần phật, thoát xệp thoát phồng. Quyền phong xô vào hán, hết như nước dữ vấp đá, cuộn xoáy rồi băng qua. Linh đạo nhân mặt không đổi sắc, cười nói:

– Thích tiên sinh, quyền này có danh hiệu không?

Thích Ấn Thần nhướng mày cười, cất giọng sang sảng:

– Tùy cơ nhi phát, nói gì danh hiệu. Nếu đạo trưởng không chê Thích mỗ cuồng vọng, thì ta gọi nó là *Đại tượng vô hình quyền* vậy.

– Hay cho *Đại tượng vô hình quyền*, giờ hãy xem *Đại âm hy thanh chỉ* của bản đạo! – Linh đạo nhân duỗi năm ngón tay, khẽ vẩy tới trước như gảy cổ cầm, hất ra một luồng nhu kinh. Thích Ấn Thần đã từng kiến thức chỉ lực trên tám bia, không dám chân chừ, lập tức thu quyền chiêu về chặn chỉ. Hai luồng kinh lực tương giao, Thích Ấn Thần chợt thấy bất diệu. Kinh lực của Linh đạo nhân thoát trông nhu hòa, thực ra đan khít như nong, khởi phát ung dung mà xấp đến gần thì sinh lực cần, thế như dây cứng kéo căng, hãm đầy đàn lực, hể buông tay là bật ngược trở về.

Thích Ấn Thần thân kinh bách trận, gặp qua không ít cao thủ. Những người đó dù quyền hay chưởng, thường đều chứa mấy đợt kinh lực, hết đợt này đến đợt kia, khí thế ô ạt như giang hà sóng gổ, buộc người ta ứng đối liên hồi, nhưng kinh lực dạng ấy khó duy trì lâu, sáu bảy đợt là cực hạn, hể vượt quá, thế tất suy kiệt.

Kinh lực của Linh đạo nhân thì khác, đầu chỉ sáu bảy đợt, mà phải ngàn đợt vạn đợt, vô tận vô cùng, mỗi đạo kinh lực đều rất nhu hòa, nhưng trước sau tiếp nối, liên miên bất tuyệt, Thích Ấn Thần xung khai một tầng thì lại vấp phải một tầng khác, quyền kinh hết như nước rò trên đá, phải mài từng chút từng chút một, lại như thủy ngân đổ tràn, cần mẫn kiểm tìm những kẽ hở mà thấm vào nội lực đối phương.

Thích Ấn Thần sở trường cương mãnh, không bao lâu nội kinh bắt đầu suy giảm. Linh đạo nhân lập tức xuất chỉ điểm vào sơ huyệt trên quyền kinh của lão, tiến hành phản công.

Thích Ấn Thần gầm khê, đẩy tiếp quyền thứ hai. Linh đạo nhân hồi thủ cản trở, hai luồng kinh lực dội vào nhau, làm cuồng phong cuộn lên trong tịnh thất. Vẫn đang ngồi, cả hai cùng bị đẩy tuột về hai phía, chỉ trong tích tắc, quyền chưởng ào ạt như mưa, giao kích đến hơn trăm chiêu, xuất thủ thần tốc quá mức tưởng tượng.

Cứ lảng không giao thủ như thế, hai bên lùi ra mỗi lúc một xa, chẳng mấy chốc đã tới sát tường, tướng chừng tường bực nhà thùng đến nơi, cả hai thoát lại dừng tay, cup mắt rù mây, ngồi trầm tư mặc tưởng. Hơn trăm chiêu vừa rồi đã vận dụng hầu hết mọi biến hóa của võ công trong thiên hạ. Cả hai tuy đều võ học uyên nguyên, nhưng nhất thời cũng cảm thấy cạn vốn, bèn cấp tập nghiền ngẫm, gắng sức phát giác chỗ sơ hở của đối thủ.

Hai người rơi vào trầm tư, sinh cơ thu liễm, tịnh thất hết như mộ huyết, lặng phắc nghe được cả tiếng kim rơi. Lại qua hơn một khắc, Thích Ấn Thần từ từ đứng lên, cánh tay phải vạch nửa đường tròn, đẩy quyền tới trước, quyền kinh ngưng đặc như sơn, chậm rãi phóng về phía Linh đạo nhân.

Linh đạo nhân ung dung đứng dậy, điểm liền mấy chỉ, đầu ngón tay tới đâu, quyền phong xáo động tới đó, một luồng nội kinh xuyên thấu quyền phong của Thích Ấn Thần, lao thẳng vào quyền đầu, theo kinh mạch luân thẳng vào tạng phủ, Thích Ấn Thần thoát thấy châu thân tê dại, chân khí chạy loạn, hết như muốn phá não chui ra.

Linh đạo nhân không vận công khu tán dư kinh, mà lại xuất chưởng kiềm chỉ tấn công. Thích Ấn Thần không sao ngờ được, đành dốc sức phản kích. Kinh lực tương giao, Thích Ấn Thần rung động, chỉ lực của Linh đạo nhân diện diện dư kinh, gần như xung tán hết chân khí trong cơ thể lão.

Linh đạo nhân chiếm được thượng phong, không để đối phương nghỉ thở, kỳ chiêu diệu chước dồn dập phóng ra, thân mình hết như bướm lượn muôn hoa, trong nhanh có chậm, phiêu dật bất quân, chiêu pháp dày đặc, thế như thác đổ, chỉ chưởng xé không trung, kéo theo âm rung nghe kinh tâm động phách, hợp lại rền vang như ca xướng. Thích Ấn Thần ở giữa vùng tiếng ca, tướng đầu đang ở trong chuông đồng ngân nga, tâm thần dao động, trí óc xao lãng, nếu không phải vì định lực cao tuyệt thì chắc không trụ vững được rồi.

Tịnh thất ngang dọc không quá hai trượng, Thích Ấn Thần thoái lui liên tục, chẳng mấy chốc đã lùi sát góc tường. Thế công của Linh đạo nhân thì như mưa phùn tháng Năm đất Giang Nam, phiêu phiêu phát phát, không quá ào ạt, nhưng rả rích triền miên, không nghỉ không ngừng.

Từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ Thích Ấn Thần thất cơ đến thế. Lão áp lưng vào tường, vóc dạc to cao co rúm lại, khổ sở chống đỡ được hơn hai mươi chiêu, công thế của Linh đạo nhân cuối cùng cũng có phần suy yếu, Thích Ấn Thần liền hô một tiếng, quyền cước phóng ra, rầm rộ như biển dậy non xô, vun vút như sấm rung chớp giật, nhưng bất luận nhanh và nặng đến đâu, va phải kinh lực của Linh đạo nhân thì cũng đều như đá tảng lắng xuống hồ sâu thẳm, dần gọn được chút sóng, cuối cùng vẫn bị lòng hồ nuốt trọn.

Thích Ấn Thần ngấm ngấm khiếp sợ, cảm thấy những kẻ địch bình sinh hiếm gặp so với đạo nhân này bất quá chỉ là trẻ nít lên ba. Đáng sợ hơn nữa là, lão cảm nhận được rõ ràng rằng đến tận lúc này, Linh đạo nhân vẫn chưa dốc sức, giờ tay nhắc chân vẫn tiêu sái ung dung, cử động chứa đựng một loại tiết tấu cực kỳ vi diệu, tiết tấu ấy có thể ví với một tấm lưới. Thích Ấn Thần bất tri bất giác bị quây trong đó, còn Linh đạo nhân tùy tâm sở dục xuất thủ. Quái gờ hơn nữa là, cảm giác bị dẫn dắt này không những không hề bức bối, mà ngược lại còn khoan khoái khôn nguôi.

Vỡ lẽ rồi, Thích Ân Thần bèn ra sức cưỡng lại, cố công vùng thoát khỏi tiết tấu của Linh đạo nhân. Giằng co mấy chiêu, Thích Ân Thần vờng tay vờng chân, không những không thể thoát ly vây hãm, ngược lại còn lún sâu thêm vào tấm lưới kia. Linh đạo nhân được đà tiến tới, chỉ chừng đồng xuất vun vút, một luồng kinh phong quét qua má Thích Ân Thần, nửa mặt liền tê dại, cơ hồ mất hết tri giác.

Cứ thế này thì tất bại, Thích Ân Thần hít sâu một hơi, chuyển thân xuất quyền. Nhác thấy kẻ hở, Linh đạo nhân bèn lao mình lên, vỗ một chưởng vào búi tóc Thích Ân Thần, sắp đắc thủ thì chợt cảm thấy một tia kinh phong bắn lại, nhọn như cương châm, đâm trúng vào cổ tay mình.

Linh đạo nhân tà tà giật lui, đáp xuống cách quãng chừng một trượng, đưa mắt nhìn cổ tay, không khỏi kinh ngạc:

– Thích tiên sinh, võ công gì đây?

– *Vô tướng thần châm* – Thích Ân Thần cười đáp – Là chiêu số ngẫu nhiên lĩnh ngộ ba năm về trước, đến hôm nay mới đem ra dùng.

Linh đạo nhân trầm ngâm, rồi gật đầu:

– Tiên sinh bức chân khí khỏi huyết đạo, khiến toàn thân từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có thể đâm thương người, hệt như gai nhím, khiến đối phương không biết hạ thủ vào đâu.

Thích Ân Thần cười nói:

– Đạo trường hào kiến thức, vừa nhìn đã thấu căn bản của Thích mỗ.

– Hư thất sinh bạch, vô trung sinh hữu, là đạo lý vốn đã lưu truyền từ xưa. Thế nên mới có câu đại đạo chí giản, rất nhiều chuyện, xét đến chân tơ kẽ tóc tính ra đều có chỗ tương đồng.

– Nói hay lắm! – Thích Ân Thần phá lên cười – Chỉ không rõ, võ công đạo trường có tinh diệu được như đạo lý?

Dứt lời tiến lên một bước, tay không nâng, chân không động, hư không vang tiếng gió hiu hiu, chân khí hóa thành trăm tia ngàn sợi phóng khỏi bách huyết khắp người, tia to tia nhỏ, sợi thực sợi hư, có tia như kim như gai, xung khai chưởng lực của Linh đạo nhân, có sợi như thùng như mây, lẳng không dẹt thành một tấm lưới rộng, từ trên cao bủa xuống.

Kinh khí giăng ngập tịnh thất, Linh đạo nhân không tránh vào đâu được. Hắn đứng nguyên tại chỗ, bất động, khuôn mặt như nước ngưng, ánh mắt như đầm sâu lặng sóng. Tự bào phỏng lên, đón lấy kinh khí dày đặc, đáng như phi điều cô ngạo bên sông, miệng bật ra hai chữ:

– Linh Phi!

Thanh âm chưa dứt, cuồng phong cuộn nổi, hai cỗ tuyệt thế đại lực xô ập vào nhau, vọt thẳng lên trời. Trong khói bụi, hai bóng người càng lúc càng nhòa, hóa thành ảo ảnh lưu quang, cuối cùng nhạt tan tuyệt tích.

Hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan, Tống - Liêu - Kim - Nguyên, thoáng chốc đã trôi qua hết cả. Triều đại thịnh suy, muôn dân sinh tử, trải mấy trăm năm thời gian xoay chuyển, thâm thoát đã là năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy triều đại nhà Minh.

Cuộc chiến tại quán Thừa Hoàng năm nào đã sớm thành tro bụi, thiện hạ đổi chủ, chỉ có dòng Trường Giang chảy xiết là vẫn như xưa, sóng nước cuộn cuộn nổi nhánh vào sông Tần Hoài, uốn lượn vòng quanh chân kinh thành, nước sông lặng lẽ dường bất động hệt như một phiến ngọc màu xanh biếc.

Chợt đâu phía ven sông ngân lên một giọng ca ai oán:

Liều mềm phơ phát bến Uyên Ương

Gọi thuyền sang, ngõ Đào Diệp thuở miền trường

Ôi mất buồn tiền gió xuân u uẩn

Tựa mạn thuyền, ngơ ngẩn đợi buồn giương

Nào hay đâu thuyền lại ghé ven đường

Phó Kim Lăng, chừ oanh ca yến lượn

Tại con nước vô tình hay do lòng sầu muộn?

Dọc bãi bồi hương cò ngát bốn phương

Hợp Phi kia về lại khuất nẻo đường

Chiều tàn nhanh, dong thuyền ta xuôi ngược

Nhưng bến nào mới là bến quê hương...?

(ND chú: khúc từ trong bài "Hạnh Hoa Thiên Ân – Lục Ti Đề Phát Uyên Ương Phở của Khương Quỳ, bài từ viết về nỗi nhớ nhưng tình nhân mà thời trai trẻ tác giả đã từng trải qua tại Hợp Phì với hai chị em ca nữ. Bài từ nguyên văn khá khó hiểu, độc giả có thể xem nguyên văn tại: baike.baidu.com/view/2836137.htm, lưu ý tôi chỉ phổ tạm từ phần Dịch Nghĩa, kể cả các bài về sau trong truyện)

Hai người hát dạo một già một trẻ, ông lão vừa xướng ước chừng hơn sáu mươi, dáng vẻ khẳng khiu; vị thiếu niên thoải sáo chỉ vừa độ mười lăm mười sáu, mắt trong mũi cao, làn da như ngọc, đôi hàng mi dài rậm vất cao, đầu mày khõe mắt tràn ngập sức sống.

Leng ca leng keng! Vài đồng lẻ rớt vào khay đựng tiền. Đám người rồi việc cười vang rồi tản mác đi. Ông lão nhặt tiền hí hoáy đếm rồi lắc lắc đầu, nhìn về phía trời xa đắm chiêu nghĩ ngợi. Già thiếu niên hạ sáo, thắc mắc hỏi:

- Cha, người nhìn gì vậy?

Ông lão trầm ngâm không đáp, thiếu niên trông theo hướng mắt ông. Tít trời tây xa xăm, một rặng mây dài đỏ tía trông như cục máu hơn hòn động giữa ngọn lửa. Già chột dạ khê thốt:

- Màu mây sao quái lạ thế nhỉ?

- Trời vẫn còn oi ả! - Ông lão thờ dãi đứng dậy: - Hôm nay giải tán thôi!

- Máy đồng này... - Thiếu niên nhủ mảy: - ...Chả đủ ăn cơm!

- Ta mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi. - Ông lão khàn khàn nói, xoay lưng đi: - Máy đồng này con cứ cầm lấy!

Thiếu niên nhận tiền, đưa mắt dõi theo bóng ông đi xa rồi phát ra tiếng reo khẽ, đôi mắt nhìn ngang liếc dọc.

Chợt, gã nghe có người gọi: "Nhạc Chi Dương!", một thiếu niên nhảy ra từ góc tường, cầm thon thon, mảy chữ bát, mắt lão liên, vừa thấy mặt thì đã âm ỉ.

- Nhạc Chi Dương, ta đợi ngươi hơn nửa ngày trời, thấy ngươi cứ thối hoen hoét mãi không dứt, làm ta sốt ruột muốn chết!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Giang Tiểu Lưu, ngươi gấp làm gì, trời còn chưa tối mà! Đêm nay tính sao, đến miếu Phu Tử xem kịch hay lên lầu Huyền Hà nghe kể chuyện?

Giang Tiểu Lưu đằng hắng một tiếng, bảo:

- Tối nay có tuồng Đon Đao Hội, đại đao của Quan lão gia múa rất sướng mắt!

Nhạc Chi Dương hất hất mớ tiền trên tay cân nhắc:

- Xem kịch không đủ tiền, hay là nghe kể chuyện đi.

- Con mẹ nhà ngươi! - Giang Tiểu Lưu hai tay chống hông, lớn tiếng huênh hoang: - Ai nói xem kịch phải cần đến tiền, ngươi cứ hỏi người bên sông mà coi có kẻ nào dám thu tiền của Giang gia không?

- Thật ả? - Nhạc Chi Dương chồm đầu lên hét oang oang: - Giang gia, mẹ ngươi tới kìa!

Giang Tiểu Lưu nghe tiếng phát run, không thèm quay đầu đã muốn giẫm chân bỏ chạy, chạy được mấy bước liền nghe thấy tiếng cười khanh khách của Nhạc Chi Dương, lúc này mới tỉnh ngộ, quay ra nổi đóa:

- Nhạc Chi Dương, thằng chó lùnh gạt...

- Ta gạt ngươi làm gì? - Nhạc Chi Dương tìm tòi: - Mẹ ngươi mới rồi còn ở đây, sao chớp mắt đã mất tiêu nhỉ? Thôi chết, có lẽ là người rớt xuống sông rồi đó. Giang Tiểu Lưu, ngươi mau mau nhảy theo đi kéo bá mẩu gọi rùa đến cống đi mất bấy giờ!

Cha của Giang Tiểu Lưu làm tạp vụ tại một thanh lâu ở ven sông, là hạng cùng đinh trong tầng đáy xã hội, đại danh là "Quy Công", tiểu danh là "Vương Bát"(*), cho nên vừa nghe đến đây hấn liền nhe nanh múa vuốt nhảy chồm đến. Dè đâu Nhạc Chi Dương thân thể nhanh nhẹn, lách người né khỏi cú vồ, cẳng chân gạt nhẹ, tiện tay xô một phát, Giang Tiểu Lưu ngã dúi dụi như một que pháo, đầu bô rầm vào tường, lập tức hoa đầu văng mắt. Hấn đang định quay lại, bất giác cảm thấy da đầu tê rần, chòm tóc đã nằm trong tay Lạc Chi Dương. Hấn lật tay muốn đánh trả nhưng Nhạc Chi Dương đã nhẹ nhàng tránh khỏi rồi rút sáo trúc bên hông ra, quất bồm bộp vào mông hấn.

(ND chú: tên cha của Tiểu Lưu có nghĩa là rùa, nên câu trên Nhạc Chi Dương có ý móc mĩa cả cha lẫn mẹ Tiểu Lưu)

Giang Tiểu Lưu chẳng còn cách nào thoát, đầu đến giậm chân thỉnh thỉnh:

- Ôi ôi, đừng có nắm tóc! Ôi, nhẹ tay một chút, đừng vỗ mạnh nữa...

Nhạc Chi Dương gõ thêm mấy cái mới buông hẳn ra. Giang Tiểu Lưu tay trái xoa đầu, tay phải vuốt mông, trong lòng nửa giận nửa sợ, hét toáng lên:

- Nhạc Chi Dương, cha ngươi cũng là phường xướng ca vô loài, chúng ta đều là cùng đinh đáy chợ, chả ai hơn ai cả!

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói:

- Ta không có cha!

Giang Tiểu Lưu nổi giận:

- Gạt con mẹ nhà ngươi à! Nhạc lão đầu không phải cha ngươi chẳng lẽ con của ngươi!

Nhạc Chi Dương hờ hững đáp:

- Ông ấy là cha nuôi của ta, ta được ông ấy nhặt về!

Giang Tiểu Lưu ngây ra, từ lúc hai người quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên hắn nghe được. Hắn tròn mắt nhìn Nhạc Chi Dương, thầm nghĩ mình xuất thân bần tiện, dù sao cũng còn có cha có mẹ, thằng lão cá ấy lại là đứa mồ côi, thật làm người ta không ngờ được.

Lúc này mặt trời đã khuất núi, sông Tân Hoài rộn rịp hẳn lên. Một chiếc thuyền con rẽ màn sương mỏng lướt qua bên cạnh hai người, một gã văn sĩ áo trắng đang đứng nơi đầu thuyền, mày mắt như ngọc, râu tóc đen nhánh, eo giắt một miếng ngọc bội phi thủy, trên bề mặt có khảm viên minh châu to cỡ trứng bồ câu.

- Chu choa! - Giang Tiểu Lưu ra chiều sành sỏi: - Miếng ngọc và viên châu ấy bán đi cũng mua đứt một nửa viện Quán Phường rồi!

Lời vừa dứt, văn sĩ áo trắng kia đột nhiên quay phắt lại, ánh mắt như điện quét qua mặt hắn. Giang Tiểu Lưu chỉ thấy da mặt tê tê, toàn thân ớn lạnh. Văn sĩ lúc này lại ngoảnh mặt đi như đang thưởng thức phong cảnh hai bên bờ.

Giang Tiểu Lưu sực tỉnh, nhẹ giọng bảo:

- Tên thư sinh ấy trùng ta làm gì nhỉ?

Nhạc Chi Dương cười giễu:

- Nhà ngươi mặt gian lò lộ, ai nhìn cũng biết ngươi có ý đồ sâu bọ.

- Rắm thôi! - Giang Tiểu Lưu tức tối: - Thiếu gia ta không phải phường đồng tính!

Nhạc Chi Dương tủm tỉm:

- Ngươi có tám bàn tay, cũng chả kém cạnh Na Tra có tám cánh tay ở Nguyên Dương quán!

Giang Tiểu Lưu nghe gã ví mình với Na Tra, thoát tiên vui sướng, sau lại nổi dóa:

- Nhạc Chi Dương, ngươi mới là đồ tám tay, mẹ nhà ngươi mới là con của ấy!

Đến miếu Phu Tử thì trời đã tối mịt, bóng trắng nhấp nhô ngoài nhô khỏi núi đông, cong như lưỡi liềm. Phường hát giăng đèn kết hoa, giọng một lão già văng vẳng truyền lại, ni nỉ non non, thê lương vô kể:

Sông dài ngàn sóng cuộn về đông,

Dẫn chục người đi hướng tây phong,

Cười trên thuyền nhỏ...

Trước cửa rạp, người người nô nức ra vào, áo quần sắc sỡ. Hai gã vào trong rồi cảm thấy ngại ngại, bèn không đi đường chính nữa mà lượn qua ngõ Ô Y, vòng sang một hẻm nhỏ khác sau lưng phường hát. Trong hẻm có một cây đại thụ lâu năm, tán phủ ngọc sân, hẳn rằng năm đó đã từng che bóng mát cho Tạ An Thạch, che sỏi bạc cho Lưu Kí Nô. (*)

(ND chú:

- Ngõ Ô Y là một địa danh nổi tiếng ở miếu Phu Tử, Nam Kinh, từng xuất hiện trong bài thơ Ô Y Hạng của Lưu Vũ Tích.

- Tạ An hay Tạ An Thạch, danh nhân thời Đông Tấn. Chi tiết xin xem tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%A1_An

- Lưu Kí Nô: hay Lưu Tống Vũ Đế, Lưu Dự. Xem rõ hơn tại: <http://vi.wikipedia.org/wiki/L%C6%B0%C4%90%E1%BA%BF>)

Hai gã chân tay thoăn thoắt leo lên chạc cây ngồi vắt vẻo, sân khấu trước mắt hiện ra rõ mồn một.

Nhìn đầu người lố nhố đen đặc bên dưới tầng cây, Giang Tiểu Lư thích thú cười khê:

- Bọn chó, tưởng có tiền xem hát là ngon hử? Hừ, ông mà ngồi dậy tháo vôi đá là chúng bây chết chìm cả lũ!

Nhạc Chi Dương cười phụ họa:

- Giỏi cho Giang Tiểu Lư - Thủy Yểm Thất Quân! (*)

(ND chú: Thủy Yểm Trần Thất Quân là chiến dịch trừ danh gắn với tên tuổi Quan Vũ trong Tam Quốc)

- Không dám! - Giang Tiểu Lư làm bộ xua xua tay: - Thủy Yểm Thất Quân là của Quan lão gia, hầy, ta so ra vẫn kém ngài một bậc.

Nhạc Chi Dương bật cười, ánh mắt hướng về phía sân khấu. Trên đài, Quan Công mặt đỏ râu dài, múa thanh quan đao lấp lánh vun vút, một bên râu của Chu Thương đã bị hơi đao phát cho rối tung, xem đến đoạn gay cấn, khán giả bên dưới rộ lên khen hay.

Giang Tiểu Lư mặt mày hớn hờ, huých huých Nhạc Chi Dương, khê giọng bảo:

- Theo ta thấy đao kia chỉ là đao giấy, đao thiết của Quan lão gia nặng tới tám mươi mốt cân, người thường làm sao múa cho nổi?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Đao thiết hay đao giả, người thử một nhát biết ngay!

Giang Tiểu Lư nổi giận:

- Lỡ là đao thiết, tiểu gia ta há chẳng chết thảm à!

Nhạc Chi Dương nói:

- Cũng chưa chắc, trên người ngươi có một chỗ, dù là đao thiết cũng bó tay!

Giang Tiểu Lư thắc mắc:

- Là chỗ nào?

Nhạc Chi Dương cười trả lời:

- Da mặt ngươi á, mặt ngươi vừa dày vừa cứng, bao nhiêu bảo đao chém cũng không đứt!

Giang Tiểu Lư đỏ quàu, đang định mắng trả, chợt nghe "Kooong" một tiếng, âm thanh rin rít chói tai. Liền khi ấy, bước chân của Quan Công trên đài loạng choạng, quan đao trong tay hướng lệch về mạn trái, suýt nữa thì chém trúng Chu Thương ở đằng sau, khiến cho tên kép ấy sợ đến lẩy bẩy, vội vàng thụt lùi hai bước.

Giang Tiểu Lư "l" một tiếng, bảo:

- Lạ nhỉ, Quan Công chém Chu Thương, cảnh này ở đâu ra vậy?

Nhạc Chi Dương thuận miệng tiếp lời:

- Có gì đâu, ta còn từng xem Trương Phi mượn gió đông nữa là! (*)

(ND chú: vốn chỉ có tích Gia Cát Lượng mượn gió đông trong trận Xích Bích)

Giang Tiểu Lư lườm gã, hầm hừ:

- Vậy ngươi xem cạp già đánh Võ Tòng hay chưa?

- Chưa từng! - Nhạc Chi Dương lắc đầu tỉnh bơ: - Nhưng Trần Thế Mỹ chém Bao Công thì ta xem rồi!

- Chém cái con mẹ nhà ngươi! - Giang Tiểu Lư quạu quọ: - Ta là Giang Tiểu Lư, còn ngươi là Nhạc Đại Ngưu, “Đại” trong “Đại Thoại”, “Ngưu” trong “Xuy Ngưu”... (*)

(ND chú: “đại thoại” và “xuy ngưu” đều có nghĩa là to mồm, khoác lác)

Đang cãi ì xèo, hai gã chợt nghe vang động một lần nữa. Trên đài ánh đao xoay vòng vòng. Phụt! Suối máu trào ra, Chu Thương bay mất phần đầu, thân mình đứng trơ ra trong khoảnh khắc rồi đổ sầm về trước.

Cả phường hát lặng im phăng phắc, đám đông nhìn đến ngây người, toàn bộ tiếng reo hò nghẹn lại nơi cổ họng. Giang Tiểu Lưu vỗ đùi đánh đét:

- Mèn ơi, đao là giấy, người cũng là giấy luôn sao? Phê vãi, tích Đon Đao Hội này ông xem đã mấy lần, nhưng màn chém đầu này là lần đầu trông thấy!

Nhạc Chi Dương nhủ chặt mày, lắc đầu:

- Không đúng, máu chảy ròng ròng như vậy, có khác chi người thật đâu!

Nói chưa dứt lời, chợt nghe "Koooong" một tiếng, thanh đao lớn bỗng hướng sang phải, "Rắc", chém phăng cái cột chống rạp.

"Ồi giời ơi!" Dưới đài rộ lên tiếng kêu chí chóe, người xem thi nhau bật dậy, chạy thực mạng ra khỏi cửa viện. Mới chạy vài bước, trên bầu trời chớp chớp lóa lóa như trút xuống một trận mưa rào, cùng lúc đó mấy chục con người bỗng nhiên đứng sững lại giữ nguyên tư thế bỏ chạy, nom như những pho tượng đất.

Tuy Giang Tiểu Lưu đầu óc kém nhạy cũng cảm thấy tình hình không ổn, vừa há miệng toan hét, Nhạc Chi Dương bỗng giơ tay bịt miệng hắn lại. Quan đao trên đài múa càng lúc càng nhanh, trùng trùng bóng ảnh, trông như một vầng trăng sáng, tiếng leng keng không ngừng vang rền chói tai, thân đao chỉ chít tóe lửa. Bước chân Quan công lao đảo, liên tục bật ra những tiếng gầm trầm đục. Hắn đột nhiên nhảy tót về phía sau, hoành đao hét lớn:

- Dừng ám khí hại người thì ra thể thống gì? Mau hiện thân cùng gia gia phân cao thấp!

Giang Tiểu Lưu lấy làm lạ:

- Quái, trong kịch bản làm gì có đoạn này!

Nhạc Chi Dương trầm giọng:

- Dừng lên tiếng, nhờ người ta nghe thấy thì miệng ngươi chẳng còn đâu!

Giang Tiểu Lưu thắc mắc:

- Sao không còn miệng?

Nhạc Chi Dương lạnh lùng đáp:

- Đầu không có, miệng còn được chẳng?

Sau hồi im ắng, đầu đó chợt nghe tiếng cười gằn cất lên, một kẻ chậm chậm bước khỏi hòn giả sơn. Giang Tiểu Lưu gần như bật ra tiếng kêu, hóa ra người này chính là văn sĩ áo trắng đứng trước mũi thuyền ban nãy, viên minh châu khảm trên miếng ngọc bội kia ánh lên sắc lập lòe trong bóng tối.

- Ngươi là ai? - Quan công trừng trừng nhìn văn sĩ, ánh mắt nghi hoặc.

Văn sĩ áo trắng cười bảo:

- Triệu Thế Hùng, hai mươi tám năm không gặp, ngươi không nhận ra ta ư?

Quan công đảo mắt, chợt đơ lưỡi cứng miệng:

- Ngươi... Ngươi...

- Ta thế nào? - Văn sĩ mỉm cười: - Ta trông rất giống một người đúng không?

Triệu Thế Hùng run rẩy trở văn sĩ:

- Ngươi... Ngươi...

Văn sĩ cười:

- Nhớ ra rồi chứ? Ngô Vương Trương Sĩ Thành có phải rất giống ta hay không...?

- Ngươi... - Triệu Thế Hùng giật lui mấy bước, nuốt ực một ngụm nước bọt, sau rốt cũng lấy lại bình tĩnh: - Trương Thiên Ý, ngươi lẽ ra đã chết rồi cơ mà?

- Phải nhì, ta cũng lấy làm lạ!

Văn sĩ cười ròn rọt:

- Đám cháy tại lầu Tề Văn không thiêu chết ta, nước sông Bình Giang cũng không chìm chết được ta, khi đó ta cứ nghĩ người nhà thác cả rồi, ta còn sống

làm gì nữa? Thế nhưng sống sót là do ý trời, ông trời muốn ta phải làm vài việc nữa. Triệu Thế Hùng ơi Triệu Thế Hùng, ta tìm ngươi bấy nhiêu năm, vốn tưởng năm ấy ngươi bán đứng cha ta, lại chém đầu anh trai ta, đã sớm thăng quan tiến chức lâu rồi, nếu không phong hầu bá tướng thì cũng lạp là giám đốc, hưởng sai vinh hoa, nào ngờ từ đó về sau chẳng thấy bóng dáng ngươi đâu nữa! Ban đầu ta đi khắp hang cùng núi vắng tìm ngươi nhưng toàn toi công phí sức. Ta lại nghĩ, "tiểu ân vu dã, đại ân vu thị"(*), Triệu Thế Hùng nhà ngươi người cũng như tên, là một đời gian hùng, có lẽ suy nghĩ cũng quái gở, chọn cách trốn nơi thành thị. Vì vậy ta lại đến các nơi đô thành phố hội tìm kiếm, tìm tới tìm lui, dè dặt được ngươi gan lớn tày trời, dám ở ngay dưới mắt Chu Nguyên Chương mà diễn tuồng xướng kịch, buồn cười hơn nữa, ngươi lại có mặt mũi vào vai Quan lão gia. Quan Vân Trường vẹn bề trung nghĩa, còn ngươi, ngươi là cái loại thể nào?"

(ND chú: nghĩa là trốn chơi chơi thì tìm chỗ hoang vắng, còn trốn thiệt trốn kỹ thì lẩn vào thành thị là hay nhất. Tác giả có lẽ mượn từ câu “Đại ân trụ triều thị, tiểu ân nhập khâu phiến” trong bài Trung An của Bạch Cư Dị.)

- Ta không giết anh ngươi! - Triệu Thế Hùng trầm tư: - Con của Ngô Vương không can hệ đến ta, là y treo cổ tự vẫn!

- Ngươi sợ rồi à, Triệu Thế Hùng?

Da mặt Trương Thiên Ý co giật, cười còn khó coi hơn khóc:

- Ta đã hỏi kỹ binh sĩ thủ thành ở Bình Giang, ai nấy đều đồng thanh như một, cửa Tây của thành Bình Giang là do ngươi mở. Ta cũng hỏi qua tì nữ may mắn sống sót trong vương phủ, sau khi thành bị phá, kẻ đầu tiên xông vào vương phủ chính là ngươi. Còn ngũ ca của ta, hà hà, lúc ngươi giết anh ấy, ta đang nấp trong một chum nước lớn bên cạnh, dù không trông thấy ngươi nhưng giọng nói của ngươi ta nghe rất rõ ràng. Ngươi hoành học anh ấy phải giao ra thứ gì đó, anh ấy không đưa, ngươi bèn vung đao chém chết. Hà, tiếng thét thảm thiết ấy đến nay ta vẫn còn nhớ mãi, hai mươi tám năm qua, mỗi khi nằm mơ âm thanh ấy lại vang vọng bên tai..

Gương mặt Trương Thiên Ý vằn vẹo:

- Ta còn nhớ rõ, tổng cộng ngươi chém anh ấy hai mươi một đao...

Triệu Thế Hùng đứng trên đài, khuôn mặt màu táo chín đỏ hằn đi, mãi một lúc sau hắn mới cười khục khặc:

- Nói như vậy, ngươi muốn trả lại ta từng đao một à?

- Không! - Trương Thiên Ý giữ tay, sắc xanh lấp lánh giữa lòng bàn tay: - Ta dùng kiếm!

Triệu Thế Hùng lạnh lùng bảo:

- Kim châm của ngươi cũng thật lợi hại!

Trương Thiên Ý cười đáp:

- Đó là Dạ Vũ Thần Châm!

- Dạ Vũ Thần Châm? - Triệu Thế Hùng giật thót, giọng nói run run: - Ngươi là đệ tử Đông Đào?

Trương Thiên Ý mỉm cười:

- Ngươi chớ quên, cha ta xuất thân từ Đông Đào, bản thân ta vô dụng, nhờ vào phần phước tiên phụ để lại nên cũng miễn cưỡng được nhận làm thành viên Đông Đào. Triệu Thế Hùng, ngươi đừng sợ, ta không dùng thần châm bắn ngươi đâu, ngươi dùng hai mươi một đao giết anh ta, ta cũng đâm lại ngươi hai mươi một kiếm. Nếu ngươi may mắn thoát chết, ân oán giữa hai ta coi như xóa sổ.

Đao của Triệu Thế Hùng khựng lại, y bỗng bật cười khanh khách. Trương Thiên Ý trợn trừng nhìn y, ánh nhìn lạnh băng hết như mắt rắn. Triệu Thế Hùng cười đứt trận, hàng mi cong mảnh nhướn lên, đánh giọng:

- Trương Thiên Ý, ta tuy già nhưng đao chưa già!

- Không dám!

Trương Thiên Ý vuốt nhẹ mũi kiếm, một làn hơi lạnh buốt thấu qua ngón tay.

- Khoái Tai Đao Triệu Thế Hùng, năm ấy hoành hành Tam Ngô, chưa từng gặp kẻ xứng tầm. Trận chiến Bình Giang, ngươi xông trận một mình một đao, gần như chém chết cả mười tám thiết kỵ Hoài Tây của Khai Bình Vương Thường Ngô Xuân, đến nỗi sau trận chỉ còn sống mỗi ba mạng. Ta luôn suy đoán, liệu có phải vì lý do này mà ngươi không thể dung thân ở Đại Minh. Về sau ngầm kỹ lại thấy có chỗ không đúng. Chu Nguyên Chương khi ấy chưa giành được thiên hạ, tất phải mua chuộc lòng người, cả con của Trần Hữu Lượng mà lão cũng không giết thì sao có thể trách tội một viên hồ tướng như ngươi? Ngươi mai danh ẩn tích hẳn là có nguyên nhân sâu xa nào khác...

- Bớt nói xàm đi! - Triệu Thế Hùng quát to: - Triệu mỗ bắt tài, xin lãnh giáo một ít tuyệt học Đông Đào!

- Nói hay lắm! - Trương Thiên Ý chìa trường kiếm chênh chếch, chậm rãi tiến về phía sân khấu.

Hai gã ở trên cây đều lạnh toát sống lưng, không dám cả thở mạnh. Khoảng cách từ đây đến sân khấu rất xa, hai kẻ Trương-Triệu dù cho võ công cao cường cũng không phát hiện ra lúc này có người xem lén. Nhạc Chi Dương cố gắng đè nén trống ngực, đưa mắt nhìn ra, bên ngoài phường hát đèn lửa sáng trời, tiếng người rộn rịp, ngoài mặt sông xa xa còn văng vẳng truyền đến tiếng ca ngọt lịm.

Một cơn gió lớn thổi thốc đến, mấy quả chuông gió dưới mái hiên tinh tang khuua vang. Nhạc Chi Dương ngoảnh đầu lại xem, sân khấu rộng là thế lúc này đã chìm ngập trong bóng đao lồng lộng.

Thanh đao lớn của Triệu Thế Hùng không hồ là hàng chất, năm ấy y dựa vào bảo đao này xông pha trận mạc, chém tướng đoạt cờ, dẫu cho lưu lạc ở phường hát thì thanh đao này vẫn không hề gác xuống. Đao thép tám mươi một cân được y tùy ý sử dụng nhẹ hẫng như không, ánh đao sáng lóa hết như tuyết rơi trong mùa rét đậm tháng Chạp, không chỉ là nhanh, mà còn vừa chuẩn, vừa độc. Truyền rằng năm ấy, thanh đại đao này có thể hót đứt cả ruồi bầu trên đầu người mà không làm tổn hại đến một sợi tóc, bất kể Triệu Thế Hùng tuổi tác đã cao, độ nhanh nhạy có kém đi nhưng về độ độc và chuẩn thì có khi còn hơn xưa một phép, thế như sấm rền chớp lóe xoẹt qua xoẹt lại trên không.

Kiểm của Trương Thiên Ý là một thanh nhuyễn kiếm dài tầm ba thước, lấp lánh sắc xanh, mỏng như cánh ve. Thân pháp của hắn lẹ đến lạ thường, vừa chuyển động thì đã trông như một màn sương khói trắng mờ, trong màn sương bóng kiếm xanh mập mờ thoát ẩn thoát hiện tựa một chiếc thuyền lá nhấp nhô lên xuống trong bóng đao mạnh mẽ như sóng cuộn.

"Khoái Tai Đao" tổng cộng có bảy mươi hai đường, Triệu Thế Hùng thâm biết đối thủ lợi hại, nên dùng bảy phần thủ, ba phần công, tiến lùi cẩn thận, đôi chiêu khéo léo. Hai người lấy nhanh đánh nhanh, bảy mươi hai đường đao pháp chớp mắt y đã tung ra hết nhưng đến cái bóng của Trương Thiên Ý cũng chưa chạm vào được, đối thủ thoát đến thoát đi như thể không phải con người mà tựa hồn ma bóng quế.

Triệu Thế Hùng trong lòng phát lạnh, thái dương rịn ướt mồ hôi, cảm giác rã rời chột đầu dồn lên đôi cánh tay. Đường đao pháp này gọi là "Khoái Tai", một là thẳng nhanh, hai là sụm lẹ, cần phải lên tinh thần áp chế ngay đối thủ bằng khí thế hùng hực, để mà kéo dài vô ích, khí thế suy giảm thì khó tránh sức tàn lực kiệt. Trời sinh Triệu Thế Hùng đã khỏe mạnh vô song, cầm quan đao như nhắc rom khô nhưng vào thời khắc này y lại thấy đại đao trở nặng nhắc lên không còn thuận tay như trước nữa.

Đang lúc nôn nóng, trước mắt y nháng lên ánh xanh, Thanh Phong kiếm đâm đến trúng ngực. Triệu Thế Hùng hoảng kinh vội rút đao về chắn ngang nhưng nhuyễn kiếm như sương như khói, tỏa ra một vàng sáng xanh, nhẹ nhàng lướt qua sống đao. Triệu Thế Hùng búng người toan lui, chột nghe Trương Thiên Ý quát lên "Trúng!", cùng với đó là cảm giác lạnh lạnh nơi ngực trái giống như có gió nhẹ vờn qua. Y loạng choạng lùi về sau, cúi đầu xem kỹ, từ ngực trái lên đến đầu vai in hằn một vết kiếm dài ngoằn, máu tươi trào ra từ từ nhuộm đỏ vạt áo.

- Đây là kiếm đầu tiên, khai trương mà gặp màu đỏ là điềm lành.

Trương Thiên Ý dùng ngữ điệu châm chọc, Triệu Thế Hùng lại thấy rờn rợn trong lòng. Một kiếm này mà đâm nhân thêm vài phần nữa thì có thể lấy luôn mạng y, nhưng Trương Thiên Ý chỉ dùng sức vừa đủ vạch ra vết thương sâu không quá một phân.

Triệu Thế Hùng nhìn vết thương, trong lòng dâng lên một niềm bi phẫn. Đối thủ bốn cột như thế vốn chỉ coi y như hạng heo dê chờ người mổ xẻ mà thôi! Nghĩ vậy y hét lên một tiếng, đại đao xoay thành một vòng sáng, tiếng như sấm động, quét về phía Trương Thiên Ý.

Hai gã trên cây nhìn đến ngây ngốc, chỉ cảm thấy bất kỳ tuồng diễn nào cũng không li kì đáng sợ như màn chém giết trước mắt. Nhạc Chi Dương như trúng phải phép định thân, chân tay cứng đờ không thể cựa cựa, miệng mồm chưa lờ đờ nghệt, bên tai văng mãi tiếng chào hàng ngoài phố. Phóng mắt nhìn ra, cao cao trên cột cờ ở quảng trường gần đó có treo một dàn đèn kéo quân thật lớn, hình tựa bánh xe, tỏa ánh sáng nhấp nháy. Hương vị bánh quế hoa từ xa xa tỏa đến pha lẫn vào mùi mỡ hành rải trên bánh rán thịt dê. Nhạc Chi Dương chột cảm thấy bụng đói cồn cào, không khỏi nuốt ực một ngụm nước dãi. Đúng lúc ấy, bên tai vọng đến tiếng rầm rầm đập cửa, nhìn lại hóa ra có mấy tay công tử quần là áo lụa đang đứng trước công phường hát, miệng chửi bô bô, chân đá túi bụi vào cổng viện. Cánh cổng chẳng biết tự khi nào đã khóa kín, thằng nô giữ cửa cũng tót đi đâu mất.

Tuy chỉ cách một bờ tường, bên ngoài thì trăm bề náo nhiệt, bên trong lại đao kiếm rập rình. Chột nghe Trương Thiên Ý quát khê: "Trúng!" cùng với đó là tiếng la tắc nghẹn vang lên. Nhạc Chi Dương tập trung tinh thần, căng mắt nhìn kỹ, bấp đôi Triệu Thế Hùng đã dính thêm một vết thương rõ máu ròng ròng, thịt da toé toét, giống như một cái miệng toang hoác đang không ngừng co giật. Giang Tiểu Lưu nhìn đến khiếp hồn, miệng toàn hơi lạnh.

- Kiếm thứ hai!

Trương Thiên Ý cười như gió xuân, áo trắng hơn tuyết, bóng kiếm trong tay lập lòe sắc xanh tựa đom đóm trong đêm hè nuốt chửng lấy ánh trắng của đao quang. Triệu Thế Hùng giật lùi từng bước, hiện đương độ kịch chiến, hai bên vết thương chảy máu không ngừng, theo thế xoay người vung đao của y, những đóm đỏ li ti cứ vẩy ra tung tóe, dính bết vào vạt áo trắng của Trương Thiên Ý hết như hoa đào ngày tết, trông vô cùng ngoạn mục.

Đùi của Triệu Thế Hùng trúng thương, thân pháp dần chậm lại, phải vung đao chống trên đỡ dưới vô cùng khổ sở. Trương Thiên Ý tung kiếm càng lúc càng nhanh, nhoáng cái, eo và lưng Triệu Thế Hùng lại lãnh thêm hai nhát nữa.

- Hây!

Triệu Thế Hùng chém bừa một đao như nhắm vào đối thủ. Khoảnh khắc Trương Thiên Ý lách mình né đi, y chột quét đao về đằng sau. Xoạt! Cột đài lại gãy thêm một cây, sân khấu lắc lắc lư muốn sập, mấy cột chống còn lại phát ra tiếng kêu rần rắc.

Trương Thiên Ý đoán ra ý đồ của y, vội tung mình nhảy lên, vung kiếm loac xoac hai đường, liên tiếp đâm trúng ngực trái và chân phải của y. Đao pháp của Triệu Thế Hùng rối loạn, đầu gối chùn xuống, quan đao quét ra sát đất.

Trương Thiên Ý lại vọt lên tránh, cười bảo:

- Vẫn còn mười lăm kiếm!

Lời chưa dứt, quan đao đã vẽ thành một vòng tròn, rắc rắc rắc, ba thanh cột chống gãy lìa, sân khấu rào rào đổ ập, khói bụi bốc lên mịt mù. Tiếng gãy sụp lan xa mấy dặm, không chỉ đám khán giả ngoài cửa nghe thấy mà mấy kẻ vắng phố đường xa cũng tranh nhau ghé mắt nhìn lại.

Bất ngờ, trong màn khói bụi ấy dậy lên một tiếng kêu thảm, một bóng người lao đảo phi ra. Hai gã trên cây đều hồn hển thở gấp, chăm chú theo dõi. Triệu Thế Hùng đứng dưới đài, mào đội đã rơi đầu mất, râu tóc xõa bay rũ rượi, một vết kiếm rạch dài từ nửa bên đầu ra sau gáy, không chỉ làm trông mất nát bấy mà lỗ tai cũng bị tiện phăng, chỉ sót lại một phần vành trái còn móc lủng lẳng ở bên mang tai.

- Người nghĩ làm náo động mọi người thì có thể thừa con hồn loạn trốn thoát à?

Trương Thiên Ý từ tốn cười, chậm chậm bước ra khỏi màn khói, bộ nho sam màu trắng không vương lấy nửa hạt bụi. Thanh Phong kiếm sáng lấp lánh, từng giọt máu tươi thuận theo mũi kiếm nhều tong tong xuống mặt đất đọng thành những vũng nho nhỏ. Lúc này Nhạc Chi Dương mới phát giác ra trên thân thể của Triệu Thế Hùng có rất nhiều vết thương theo kiểu da thịt tầy huỷ lộ cả xương trắng. Vô tình Nhạc Chi Dương đã hiểu rõ dụng tâm của Trương Thiên Ý, hấn oán thù quá sâu, kẻ giết đối thủ cũng chưa đủ giải hận, cần phải róc thịt kẻ thù từng nhát một mới có thể vừa lòng hả dạ.

Nhìn Triệu Thế Hùng, Nhạc Chi Dương nảy sinh thương xót, cơ hồ không đủ kiên nhẫn xem tiếp nữa, thế nhưng Trương Thiên Ý không cho đối thủ có phút ngơi nghỉ, mũi kiếm như độc xà lại chồm đến. Triệu Thế Hùng chấp chững lùi về sau, vung đao chém ngang, một đao này thiếu hấn dứt khoát như khi thế ban đầu. Trương Thiên Ý cười khẩy, nhẹ nhàng tránh khỏi mũi đao, Thanh Phong kiếm vạch xéo về bên trái, xuyên thủng một lỗ trên hộc vai của y. Triệu Thế Hùng gầm lên đau đớn, duỗi tay định tóm lại, nhưng Thanh Phong kiếm rút nhanh như chớp, lại thuận thế hất mạnh ra ngoài, năm ngón tay của y nhất loạt rụng xuống đất.

- Còn mười hai kiếm nữa!

Giọng điệu Trương Thiên Ý mang vẻ hung phấn, hai mắt hấn sáng ngời, chớp mũi pháp phòng, trên mặt nổi lên một lớp rắng đỏ, thần thái như một người ngư phủ đang say sưa ngắm nhìn chú cá mắc trên lưỡi câu của mình. Vút! Thanh Phong kiếm vẽ ra một vòng cung sáng rõ, đâm về phía bụng dưới của Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng cố sức nhảy giật lui, đáp xuống phía sau một kẻ xem kịch, kẻ đó bị "Dạ Vũ Thần Châm" điểm trúng huyệt đạo, đầu óc dù rất tỉnh táo nhưng thân thể thì không thể cử động, chợt thấy sống lưng lạnh toát, Thanh Phong kiếm đã xuyên qua thấu ngực, tức thì nhũn người chết tại chỗ.

Trương Thiên Ý rút trường kiếm về, khẽ cau mày, chợt nghe gió mạnh phát tới, đưa mắt nhìn qua thì thấy Triệu Thế Hùng đang huơ đao nhấc lấy một vị khán giả ném về phía hấn. Trương Thiên Ý lạng người tránh đi, kẻ đó húc đầu xuống đất lập tức não văng tung tóe. Hấn còn chưa đứng vững, Triệu Thế Hùng lại quăng đến một người khác. Trương Thiên Ý nhắm tránh không kịp, mũi kiếm đâm lên, người ấy bị xé làm đôi, máu tươi bắn lên tà áo trắng tinh của hấn như vẩy mực.

Triệu Thế Hùng đi khắp khả khắp khiêng nhưng thân pháp thì lẹ như gió. Y luồn qua lách lại giữa đám người, biến toàn thể khán giả, đào kép trong phường hát thành bia đỡ kiếm cho y. Trương Thiên Ý vung kiếm vào vào làm cho tay lìa chân gãy bay tán loạn khắp trời.

Hai người đều là hạng tàn độc, một kẻ đương muốn báo thù, một kẻ muốn tìm đường sống, hết như hai con gió mạnh cuốn đến tạt đi làm cho người trong sân không chết cũng bị thương, mà do huyệt đạo bị khống chế, dầu họ có chết cũng chẳng ứ ó được tiếng nào. Thiếu niên trên chạc cây trông thấy thảm cảnh trần gian như vậy chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, cổ họng khô rang, trong lòng chỉ chực chờ ý định muốn bỏ chạy.

Trong sân là bóng đao ánh kiếm, người ngoài sân cũng càng lúc càng kéo đến đông hơn. Họ đổ đến cổng lớn chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán sôi nổi, tiếng đập cửa dồn dập liên miên như đối lập với sự im ắng trong sân viện lúc này.

Trương Thiên Ý cả người tím máu, trong lòng ngấm hồi hận sao lúc này trên sân khấu lại không dứt khoát dồn lực giết chết kẻ thù cho xong. Nghĩ đến đây, tay trái y tung chưởng hất văng xác người, tay phải xuất ra kiếm chiêu hiểm độc, nhắm thẳng vào những nơi trọng yếu của Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng mượn xác người chần chờ, từng bước thụt lùi, nhanh chóng tiếp cận một bờ tường bao. Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy không ổn, hét lên một tiếng, phóng kiếm đâm tới. Triệu Thế Hùng nhảy nép vào sau một thân liễu, mũi kiếm của Trương Thiên Ý sấn đến chẻ cây liễu thành hai đoạn, đúng lúc này chợt nghe một tiếng quát to, từ khoảng không mờ mịt bên trên, Triệu Thế Hùng bật lên lưng chừng rồi bổ xuống một ánh đao như xé gió.

Một đao này khí thế kinh người, mạnh như Trương Thiên Ý cũng phải bắt đắc dĩ lách người né tránh. Thân pháp của hấn nhẹ như khói mỏng, đao Triệu Thế Hùng rơi vào khoảng không, pháp một tiếng cảm ngập xuống mặt đất hơn nửa thước. Trương Thiên Ý định tung người xô đến, chợt nghe thấy một tiếng cười nhạt, Triệu Thế Hùng đã dùng trường đao làm sào chống, tung người phóng lên như một con chim lớn bay vượt khỏi tường bao cao hai trượng.

Vung đao chém người là giả, mượn lực bỏ chạy mới là toan tính của Triệu Thế Hùng. Trương Thiên Ý đoán sai ý định, vừa giận vừa bất ngờ. Hấn nhảy lên đầu tường, tập trung quan sát. Một bóng người tập tễnh đang xông ra khỏi con hẻm nhỏ, lao vào dòng người làm rộ lên những tiếng la ó hoảng sợ.

Trương Thiên Ý dù thủ đoạn đến mấy cũng không tiện giết người ngay giữa phố. Hấn do dự một thoáng, ngoảnh đầu nhìn lại, trong phường hát ngổn ngang bừa bộn y như bãi tha ma. Người bị thương còn chưa chết hấn, nằm vật vã gãy giữa trên mặt đất. Hấn chau mày, tay vung lên, trên trời chớp chớp lóa lóa, mấy kẻ còn đương gãy giữa đều lần lượt chết rảo, mùi máu tanh theo gió tán mát đi, hòa tan vào bóng đêm sâu thẳm.

Nhạc Chi Dương ngậy ra một lúc, chớp mắt nhìn lại, đầu tường đã trống không, chẳng còn bóng dáng Trương Thiên Ý đâu nữa.

Hai gã thiếu niên hệt như mơ phải ác mộng, trở mắt nhìn nhau rồi lục tục trôi xuống khỏi thân cây. Con hẻm này nằm sát sông Tân Hoài ít người lai vãng, hai gã vừa chạm chân xuống đất thì cảm cô chạy thục mạng, chạy đến bên bờ sông mới quay đầu nhìn lại, trong con hẻm lập lòe ánh lửa, tiếng người huyền ảo, ước chừng có kẻ vừa trông thấy Triệu Thế Hùng xông ra khỏi đây nên chạy đến xem. Trống ngực hai gã thỉnh thoảng đập mạnh, vừa rồi mà chậm chút xíu thôi thì chắc chắn đã bị người ta tóm được.

Gió sông hiu hiu thổi đến, hai gã nhớ đến những điều tai nghe mắt thấy ban nãy đều run rẩy cả người. Giang Tiểu Lưu lập cập nói:

- Nhạc... Nhạc Chi Dương, tiếp theo nên làm gì đây?

Nhạc Chi Dương cười khỏ:

- Còn sao nữa, ai về nhà nấy thôi!

Giang Tiểu Lưu há hốc bảo:

- Chết... Chết nhiều người quá...

Nhạc Chi Dương nói:

- Vậy thì sao? Người muốn bắt hung thủ à?

- Phi! - Giang Tiểu Lưu mặt hầm hầm: - Bắt hung thủ, khác nào tự tìm đường chết? Hai người đó, không, hai cái tên đó căn bản là yêu quái. Xúi quẩy, xúi quẩy thật, hôm nay ông đây bị sao thái tử chiếu mạng, chẳng ngờ gặp phải yêu quái! Nhạc Chi Dương, sau này có người đề cập đến thì hãy nói ông đây sang lầu Huyền Hà nghe kể chuyện, chưa từng đi xem kịch nhé.

Nhạc Chi Dương mỉm cười, quay đầu bỏ đi, đi chừng chục bước liền rút sáo ra thổi vang ráo rắt. Tiếng sáo dặt dìu cao vút như trăm sợi tơ mềm vờn nhẹ bên tai Giang Tiểu Lưu. Dòng nước bên cạnh cứ lặng lẽ trôi, trong tiếng sáo kia lại càng trở nên u tịch. Con trăng nhấp nhô ngoài đầu sóng thấp thoáng như cảnh tượng ngư long nhà châu, một cánh thuyền rẽ nước lướt qua, mái chèo khua vỡ bóng trăng ngà, làm dậy bao lung linh ánh nước.

Nhà Nhạc Chi Dương ngụ tại hạ lưu sông Tân Hoài thuộc vùng ngoại ô kinh thành, gã đi mài miết một hồi, ánh đèn sau lưng dần dần thưa thớt, con đường phía trước càng lúc càng tối tăm. Vừa rẽ qua góc tường, một bàn tay thô kệch từ bên cạnh thò ra bóp chặt lấy cổ gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy ngạt thở, bắt đầu vùng vẫy loạn xạ, thế nhưng bàn tay ấy cứng cáp mạnh mẽ, giấy thế nào cũng không thoát ra được. Gã chợt lấy lại bình tĩnh, nương theo kẻ nọ bước giật về sau, tránh khỏi vùng sáng đèn hướng vào một con hẻm tối như hủ nút.

Nhạc Chi Dương cảm giác cổ mình sắp gãy rời, trong phút hoảng loạn, gã bèn vớ lấy cây sáo trở tay đâm về phía kẻ nọ, chẳng ngờ bàn tay ấy lại nhả ra, đối phương lùi lại hai bước, nặng nề ngồi thụp xuống đất.

Nhạc Chi Dương lấy lại tự do, rút chân định chạy, mới phóng vài bước chợt nhận ra không có ai đuổi theo, gã nhìn không được ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy một bóng đen đang co rúm nơi góc tường, thờ hồn hà hồn hèn.

- Í! - Nhạc Chi Dương buột miệng kêu: - Là ông?

Kẻ nọ ngẩng mặt lên, máu me bết bết, dưới ánh trăng lơ mơ, nửa khuôn mặt của y chẳng rõ bay tuốt luốt đầu mắt, phần thịt dính nơi lỗ tai đọng đưa qua lại.

- Cậu nhận ra ta? - Giọng Triệu Thế Hùng tắc nghẹn, ánh mắt lộ ra vẻ ngờ vực.

- Ta... - Nhạc Chi Dương ngây người, trầm nghĩ chuyện xảy ra trong phòng hát không thể tiết lộ, đành đáp bừa: - Ta từng thấy ông diễn tuồng.

- Diễn tuồng? - Triệu Thế Hùng cười thâm, cúi đầu than: - Không sai, cả đời ta đều đang diễn tuồng..

Nói đến đây chợt ngừng đầu lên, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, lạnh nhạt bảo:

- Nhóc con, vừa rồi cậu đã có thể bỏ chạy, còn quay lại đây làm gì?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Ông bị thương rất nặng..

Triệu Thế Hùng hừ một tiếng, nói:

- Ta sống chẳng bao lâu nữa, tiếc thay chuyện lòng chưa xong, quả có chút ân hận.

- Là chuyện gì?

Lời vừa tuôn ra khỏi miệng, Nhạc Chi Dương chợt thấy hận mình vô cùng. Cái kẻ trước mặt bụng dạ độc ác, căn bản là không đáng để xót thương. Nhưng không hiểu sao nhìn y nét tuồng mình vậy, gã lại động lòng trắc ẩn.

Triệu Thế Hùng nhìn thấu tâm tư gã, cười bảo:

- Ta đổi tên không ít chẳng kể làm gì, nhưng tên thật thì chỉ có một, chính là Triệu Ứng Long từng làm đại tướng của Trương Sĩ Thành, về sau ta bán đứng hán quay sang giúp Chu Nguyên Chương hạ thành Bình Giang (TG: hiện là Tô Châu), còn giết luôn đứa con Trương Thiên Tứ của hán. Ấy, thắng khi ấy tính tình cũng ương bướng, giả như vui vẻ giao ra vật ấy thì ta đã không chém nó nhiều đao đến vậy...

Nhạc Chi Dương nổi xung thiên, mấy lần định trách móc y nhưng lời vừa dâng đến cửa miệng thì lại nuốt vào. Chỉ nghe Triệu Thế Hùng tiếp tục:

- Rất nhiều kẻ cho rằng ta phản bội Trương Sĩ Thành là vì muốn thăng quan tiến chức, nhưng họ coi thường ta quá, đừng nói muốn làm quan dưới trướng Chu Nguyên Chương không dễ dàng gì, cho dù lão có muốn ta làm ta cũng không có hứng thú...

Nhạc Chi Dương thấy y nói khoác không ngượng mồm, bức bội hỏi:

- Vậy ông có hứng thú với điều gì?

Triệu Thế Hùng bật cười, từng chữ một nhả ra:

- Vô công!

Nhạc Chi Dương sững sờ:

- Vô công ả?

- Không sai! - Triệu Thế Hùng thở hắt ra một hơi: - Trên đời này có người muốn vật chất, có kẻ tham quyền thế, còn với ta, thứ cần là vô công vô địch thiên hạ!

- Vô địch thiên hạ? - Nhạc Chi Dương càng cảm thấy kỳ quái: - Thế thì có gì hay ho đâu?

Chương 1: Kim Lăng Ca Vũ

Triệu Thế Hùng lắc đầu:

- Cậu không thù không oán, đương nhiên thấy không có gì hay cả, nhưng nếu cậu có một kẻ thù, vô công hiếm thấy trên đời, muốn báo thù trừ khi vô công của cậu cao hơn hán ta thì chẳng còn cách nào khác!

Nói đến đây trở nên trầm tư, đầu ngẩng lên nhìn trời ngây đại, rồi lại thở dài xa xăm kẻ:

- Ta vốn là người áp tiêu của Hồ Uy tiêu cục ở Thái Châu. Cha ta, Triệu Sur Ngạn, là tiêu đầu trong tiêu cục với thanh Trảm Phong đao nức tiếng xa gần, bình sinh hộ tiêu chưa từng xảy ra mất mát. Cha mẹ ta sinh được ba nam một nữ, ta đứng hàng thứ hai, vào năm ta mười tám tuổi thì thiên hạ đã trở nên nhiều nhung, đường sá chẳng còn được yên ổn.

- Năm ấy, cha mang theo ta hộ tống một kiện châu báu đến Bình Giang. Vừa rời khỏi Thái Châu chưa xa, bỗng có kẻ xô ra chặn đường. Ban đầu, cha ta còn tưởng là hạng thổ phi nhãi nhép, bèn lấy ra hai đỉnh bạc tặng cho họ để họ nhường đường, ai ngờ tên đầu sỏ sau khi nhận bạc rồi lại ném đi, cười bảo: "Bố thí cho ăn mày à? Triệu Sur Ngạn, ta biết lần này ngươi đích thân ra tay thì kiện hàng kia nhất định không tầm thường, ta gần đây túng quá, ngươi làm việc tốt chia cho ta nửa số châu báu ấy, ta lập tức đi ngay, quyết không gây khó dễ ngươi!" Tên đầu sỏ ấy biết rõ lai lịch của cha, vừa mở miệng đã đòi đến phân nửa số hàng, cha ta không khỏi giật mình truy vấn lai lịch của hán nhưng kẻ ấy chỉ cười trừ không đáp. Có tiêu sư bất bình, nhảy lên trước khiêu chiến nhưng không chống lại được khoái kiếm của hán ta, thoát cái đã có hai người bị thương. Ta nhìn mà ngửa mặt, đang định xông lên nhưng bị cha cản lại, người cất giọng: "Kiểm pháp tức hạ tuyệt lắm, tiếc là hơi lạ mắt, đao của Triệu mỗ đây không chém kẻ vô danh, ngươi mau báo tên tuổi đi!" Kẻ kia cười đáp: "Ta chặn đường cướp bóc cũng do tình thế ép buộc, khai tên báo họ chỉ tỏ làm nhục sư môn. Từng nghe danh "Trảm Phong Đao", đao vung ra thì chém gió chặt mây, ta ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay vừa hay xin được chỉ giáo!" Cha ta thấy hán kiêu pháp thành thực, ăn nói cũng không thô lỗ, biết hán không phải hạng thổ phi tầm thường liền bảo: "Chỉ là danh hèn đâu đáng nhắc đến, túc hạ kiếm pháp cao minh khiến ta rất bội phục, nhưng ngươi đã thương tiêu sư bên ta, không thể cho qua được!" Nói rồi, cả hai cùng động thủ. Kẻ ấy tuy kiếm pháp nhanh nhạy nhưng chưa đủ già dặn, chưa đầy hai mươi chiêu sườn trái tay phải của hán đã trúng đao của cha, trường kiếm cũng rơi xuống đất. Ta đứng xem bên cạnh, định ninh cha ta bỏ xuống một đao nữa là hán toi mạng ngay, ngờ đâu người nhảy về phía sau, bảo: "Ngươi đã thương hai vị thù hạ của ta, ta cũng chém ngươi hai đao, ta với ngươi có qua có lại, đường ai nấy đi thôi!" Kẻ ấy trừng mắt nhìn cha ta rồi bật cười quái lạ: "Triệu Sur Ngạn, ngươi không giết ta, ngày sau đừng hối hận!" Cha ta cảm khái đáp: "Triệu mỗ hành xử đúng lẽ, chưa từng hối hận!" Kẻ ấy cười ha hả mà rằng: "Hay cho hành xử đúng lẽ, Triệu Sur Ngạn, hai đao này ta sẽ ghi nhớ!" Nói rồi cời lấy thất lung ném xuống đất, khắp khiêng dẫn đồng bọn bỏ đi.

- Ta sốt ruột nhìn cha, oán trách: "Kẻ này ngoan cường như vậy, sao cha không một đao giết quách cho rồi?" Cha ta lắc đầu: "Kiếm pháp của hán vô cùng cao minh, chỉ hiểm chưa học tới nơi tới chốn nên vừa rồi mới bại dưới tay ta. Người này lai lịch không nhỏ, ta giết hán chả khó, nhưng nếu kích động đến kẻ chống lưng cho hán chỉ sợ không dễ đối phó! Ứng Long à, con ngàn lần phải nhớ kỹ, giới bảo tiêu như chúng ta trong đầu luôn tâm niệm một chữ Nhẫn, chữ thứ hai mới là Vô, nếu cứ gặp trộm giết trộm, gặp cướp giết cướp, thì con có giết nổi toàn bộ trộm cướp trong thiên hạ này không?" Ta chẳng còn gì để nói, chột nhìn đến sợi thất lung rơi dưới đất, lòng nổi tò mò liền đến nhặt nó lên, chỉ thấy trên thất lung có thù hình một con đà long nhỏ màu bạc, bèn đưa cho cha xem. Cha ta nhìn qua bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, lập tức nhét nó vào trong ngực không để cho ai khác trông thấy rồi gọi cả đoàn lên đường.

- Suốt dọc đường, cha ta vô cùng trầm ngâm, ta thấy cha đầy áp tâm sự, mấy lần lần la dò hỏi, người đều đáp quấy quá lãng đi. Chẳng mấy chốc thì đến

Bình Giang, sau khi hoàn tất việc giao hàng, chiều ngày hôm ấy cha gọi ta đến trước mặt bảo: "Ta mới nhận được hai mối làm ăn, một chuyến đi Dương Châu, chuyến còn lại ở khá xa, mãi tận Cửu Giang ở Giang Tây. Ta cân nhắc rồi, hai chuyến hàng này đều rất quan trọng, có câu 'Đà hổ thân huynh đệ, lâm trận phụ tử bình' (*), ta không an tâm giao cho người ngoài, Úng Long à, tuy con tuổi hãy còn nhỏ nhưng đã được ta đích thân dạy dỗ, cho nên ta muốn để con đảm nhiệm một chuyến. Con xem, Dương Châu và Cửu Giang, con chọn đi đường nào?"

(ND chú: ý đại khái là phạm những chuyện hệ trọng thì chỉ tin người ruột thịt trong nhà)

- Ta nghe được lời này mừng mừng quỳnh mừng quáng, theo cha đi đã biết bao đợt tiêu nhưng ta chưa từng đảm đương một mình bao giờ. Đại trưởng phu gánh việc gian khó, nếu đã nhận đi thì tất nhiên phải càng xa càng tốt, vậy nên ta hào hứng thừa: "Con đi Cửu Giang!" Cha ta gật gù: "Có chí khí! Không hổ là con trai nhà họ Triệu ta." Nói dứt bèn lôi ra một chiếc hộp bằng gỗ lim khảm ngọc, cầm nặng trĩu. Ta đoán bên trong nếu không phải kim ngân châu báu thì cũng là cổ vật quý giá, nhất thời đỡ lấy hộp gỗ mà vui mừng đến run rẩy. Cha vỗ về vai ta, căn dặn: "Chiếc hộp này cần phải giao vào ngày tám tháng năm, người nhận là Trần Tinh Sinh Trần lão gia tại hiệu trang sức Cát Tường ở đường Bắc Đại vùng Cửu Giang, con đã nhớ chưa?" Ta nhẩm lại mấy lần, âm thầm ghi khắc. Cha lại nói: "Lần đầu bảo tiêu, ta sẽ sai mấy vị tiêu sư tâm phúc đi với con, họ đều là giang hồ lão luyện, trên đường đi con cứ học hỏi nhiều vào!" Ta mừng rơn trong lòng, chỉ muốn lập tức xuất phát, bèn vâng dạ rồi xoay người rời đi. Lúc ra đến cửa, ta ngoảnh lại nhìn cha, chợt thấy người đang ngầy dãi dõi theo ta, nơi khoe mắt lấp lánh ánh lệ...

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng ngẩng đầu lên, con mắt còn lại đăm đăm ngược vọng bầu trời thoáng vẻ mông lung. Nhạc Chi Dương không nhịn được liền hỏi:

- Sao cha ông lại buồn như vậy?

Triệu Thế Hùng lặng im một lúc khẽ đáp:

- Lúc ấy ta đang con hào hứng, trông thấy thần sắc của cha cũng không suy nghĩ sâu xa mà chỉ cho rằng người lớn tuổi thường hay mềm lòng, sầu não lúc chia ly. Mà chuyến tiêu ấy thì vô cùng cấp bách, ta không dám lãng phí thời gian, thế nên chấp tội thì xuất phát. Năm đó nạn đói hoành hành, đạo tặc khắp nơi, suốt hành trình chuyến tiêu ấy gặp phải không ít trắc trở khó khăn, may nhờ đạo pháp của ta cũng có chút thành tựu, thêm tiêu sư trợ giúp đắc lực, sau cùng vào buổi chiều ngày sáu tháng năm cũng đến được đất Cửu Giang. Ngờ đâu khi đến nơi hỏi thăm, bọn ta chỉ đành kêu trời, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao!

- Sao thế? - Nhạc Chi Dương ngạc nhiên: - Có kẻ cướp tiêu à?

- Không phải! - Triệu Thế Hùng lắc đầu: - Cửu Giang đúng là có con đường tên Bắc Đại, thế nhưng nơi đó chẳng có hiệu trang sức nào gọi là Cát Tường cả, càng không có cái kẻ Trần Tinh Sinh Trần lão gia!

Nhạc Chi Dương nói:

- Cha ông chắc đã nhớ nhầm rồi.

Triệu Thế Hùng thở dài:

- Người không nhớ nhầm, người chỉ nói dối thôi!

Nhạc Chi Dương càng thêm khó hiểu:

- Sao ông ấy phải nói dối?

Triệu Thế Hùng đáp:

- Ta cũng thắc mắc, cha ta trước giờ làm việc nghiêm túc, sao lại bày ra trò đùa bỡn này? Lại nhớ đến dáng vẻ của người trước khi lên đường, lòng ta càng thêm lo lắng. Lúc này có tiêu sư gợi ý, nếu đã không ai nhận hàng thì mở ra xem chuyến hàng lần này là gì. Lời ấy liền thức tỉnh ta, ta mở hộp ra xem, bên trong đầy ắp thoi vàng nén bạc, xếp phía trên còn có một phong thư do cha ta đích thân viết! Ta lấy làm lạ, mở thư ra xem một lượt, gần như muốn ngất đi.

- Trong thư ghi những gì? - Nhạc Chi Dương hỏi.

Triệu Thế Hùng thở ra một hơi, cười buồn:

- Trong thư cha ta nói, lúc ta đọc được lá thư này, người có lẽ đã chết rồi. Kẻ gây ra vụ cướp bên ngoài thành khi ấy chính là bọn lái buôn của Diêm Bang đất Thái Châu, còn con đã long bạc kia chính là ký hiệu của bọn chúng. Bản thân Diêm Bang không đáng sợ nhưng thế lực sau lưng chúng thì không phải tay vừa, tương truyền rằng thủ lĩnh của Diêm Bang đều xuất thân từ Đông Đảo...

- Đông Đảo? - Nhạc Chi Dương thắc mắc: - Đó là gì vậy?

Triệu Thế Hùng thở dài đáp:

- Cái tên ấy bây giờ nói ra có vẻ xa lạ, nhưng ba mươi năm trước thì như sét đánh ngang tai. Năm ấy những kẻ nổi dậy phản Nguyên như Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, Bành Oánh Ngọc đều xuất thân từ Đông Đảo mà ra, bọn họ chít khăn đỏ quanh đầu, cũng là kẻ thừa truyền thống của Hồng Đái Quân. Hồng Đái Quân vốn do đại hiệp Văn Thù lập ra (TG: xin xem tác phẩm Côn Luân), y vốn là đại tướng của triều Tống, vào lúc Tống diệt Nguyên

hưng liền nổi dậy kháng Nguyên, khắc chế cường địch, oai danh bao trùm Hoa Hạ, về sau dùng binh thất bại, bị quân Nguyên vây ở núi Nhạn Đãng vùng Chiết Giang. Y khổ chiến quyết không khuất phục rồi hy sinh anh dũng. Đệ tử Đông Đảo noi theo ý chí của y, luôn xem việc đánh đuổi giặc Thát là nhiệm vụ của mình, nhưng vì thế cô lực mỏng nên phải chiêu nạp đệ tử rộng rãi. Đáng tiếc đệ tử càng nhiều càng khó tránh vàng thau lẫn lộn. Ba vị Hàn, Từ, Bành mà ta đề cập ở trên đều là những vị hào kiệt quang minh lỗi lạc, tiếc rằng không giới tranh quyền đoạt lợi, kết quả đều chết trong tay những tên bại hoại của Đông Đảo. Về sau mấy kẻ tranh giành thiên hạ với Chu Nguyên Chương như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân tuy mang tiếng là đệ tử Đông Đảo nhưng thầy đều nham hiểm, độc ác, hiểu sát vô độ, thêm vào đó vương Đông Đảo khi ấy là Vân Xán hồ đồ bất kể đúng sai, chỉ chăm chăm nghe lời một phía, bị cuốn theo lũ cận bã ấy gây họa không ít cho chúng sinh, gần như hủy hoại toàn bộ cơ nghiệp của Đông Đảo.

Triệu Thế Hùng nhớ lại tình cảnh năm ấy quần hùng tranh đoạt, cõi lòng dậy bao đợt sóng, trầm ngâm hồi lâu mới tiếp tục:

- Mấy chuyện này kể ra dài dòng, tạm thời không nhắc nữa. Diêm Bang ở Thái Châu vốn là một lũ buôn muối lậu, chẳng hiểu vì sao cấu kết được với Đông Đảo, lập tức diệu vô dương oai, không ai đo nỗi, ở khắp vùng Dương Châu, Thái Châu có thể nói là đầy rẫy tai tiếng, chỉ vì thế lực lớn mạnh, quan phủ cũng không dám truy cứu. Ký hiệu của Đông Đảo là một con đà long màu vàng, Diêm Bang là một nhánh lê liên dùng đà long màu bạc làm hiệu. Lúc ấy đại đa số hành vi sai trái của Diêm Bang liên quan tới việc buôn muối lậu, nào giờ chưa từng xảy ra chuyện cướp tiêu. Theo ta phỏng đoán, việc chặn xe tiêu hôm ấy hẳn là do có kẻ trong bang làm ăn thua lỗ, không biết ăn nói sao với cấp trên nên mới nghĩ ra hạ sách này. Dè dặt cha ta không thức thời nhượng bộ, chúng cướp tiêu thất bại đánh hăm hực trở về, nhưng người trong bang vốn ti tiện hẹp hòi, hay dễ bụng thù vật, từng vì một chút hiềm khích mà giết sạch cả nhà đối thủ. Dựa vào võ công của cha ta, cao thủ Diêm Bang chưa chắc thắng nổi, tuy nhiên cao thủ Đông Đảo mà đến, tiêu cục chẳng còn cửa sống. Cha ta trông thấy ký hiệu đà long bạc, tự biết khó lòng thoát nạn, cho nên mới nghĩ ra cách sắp xếp, mượn danh nghĩa áp tiêu hồng gạt ta đi thật xa, tránh cảnh Diêm Bang nhô cò triệt tận gốc. Cha biết tính khí ta cao ngạo, trong hai chuyến tiêu ấy nhất định chọn lựa Cửu Giang, đợi khi ta tới Cửu Giang nhận ra điều không ổn rồi, có muốn trở lại Thái Châu cũng không kịp nữa. Trên thư cha ta còn nói, mấy vị tiêu sư đi cùng ta đã theo người vào sinh ra tử suốt bao năm qua, người không muốn liên lụy đến họ, bảo ta đem vàng bạc trong hộp phân chia cho mọi người, dặn mọi người đi đâu thì đi, ngàn vạn lần không được quay lại Thái Châu!

- Xem xong thư ấy, ai nấy đều bị phẫn, thấy đều khóc rống lên, đòi trở về Thái Châu quyết cùng cha đồng sinh cộng tử. Nhưng ta là người đầu tiên bình tĩnh lại, trầm nghĩ kẻ thù lớn mạnh, mấy tiêu sư đây võ công có hạn, trở về rành rành là tìm đường chết, vì thế ta quát chặn mọi người, phân tiền phát bạc cho họ rồi ra lệnh giải tán, sau đó một mình một đao lên trở về Thái Châu. Nào ngờ khi vào thành dò la ta mới hay tin sét đánh, chẳng những cha ta gặp nạn mà toàn bộ người trong tiêu cục cũng chết sạch trong đêm, phòng ốc trong tiêu cục bị một mối lửa thiêu thành đất bằng, ngay cả người chị gả cách xa Dương Châu của ta cũng không may mắn thoát được, cả nhà anh rể mười hai mạng, bất kể nam nữ già trẻ đều chết tức tưởi...

Kể đến đây, Triệu Thế Hùng thở phì phò, thân thể kèn càng co gập lại thành một khối, vết thương trên người y rách toạc, máu chảy dềnh ra mặt đất. Nhạc Chi Dương nhìn người đàn ông này, nghĩ đến mối thù sâu như bể của y, lòng bất giác xót xa bèn nói:

- Ông bị thương nặng lắm, ta dẫn ông đi gặp đại phu...

Nói xong định dìu y dậy, thỉnh linh Triệu Thế Hùng chụp mạnh lấy cổ tay gã nhanh như chớp.

Cổ tay Nhạc Chi Dương như gãy rời, đầu muốn ngất lịm. Lúc này vẻ hung hăng trong mắt Triệu Thế Hùng bỗng dịu đi, y nhả tay ra cười khổ:

- Ta mất máu quá nhiều, tạng phủ cũng bị thương nặng, Hoa Đà có sống lại cũng chẳng cứu trị nổi. Người sắp chết, lời thường chân thật, câu chuyện này ta đã chôn chặt trong đáy lòng suốt bao năm trường, nếu không kể ra, chết chẳng nhắm mắt. Tiểu huynh đệ, cậu là người tốt, người tốt làm ơn cho trót, nghe ta kể xong đã!

Nhạc Chi Dương đành bất đắc dĩ gạt đầu. Triệu Thế Hùng thở dốc một hồi lại tiếp tục kể:

- Lúc ấy ta giận đến phát cuồng, chỉ muốn báo thù rửa hận, bèn thay áo bịt mặt lên vào tổng đường của Diêm Bang ám sát hai tên thủ lĩnh. Diêm Bang vừa kinh ngạc vừa giận dữ, sai bọn tay chân lục soát khắp thành, lại thêm hai cao thủ Đông Đảo đuổi đến. Ta và chúng đánh nhau đến suýt nữa bỏ mạng, bị trọng thương phải trốn vào núi hoang, may nhờ một vị cao tăng thu nhận, tịnh dưỡng ròng rã suốt mấy tháng mới dần khỏi. Nhưng đến khi ta xuống núi, đội quân Hồng Cân đã nổi dậy ở Trung Nguyên, nghĩa quân phía nam cũng nhao nhao hưởng ứng, Diêm Bang thay hình đổi dạng trở thành một nhánh nghĩa quân, đánh đuổi quan lại Đại Nguyên rồi chiếm đóng Thái Châu, Dương Suất.

- Kẻ thù càng lúc càng mạnh, việc báo thù cũng trở nên mịt mờ. Khi ấy đương con lừa binh, đi đến đâu cũng thấy người chạy nạn. Ta chen lẫn giữa đám nạn dân ấy mà ngẩn ngơ suốt mấy tháng. Một hôm nọ, ta đến ngoại thành Cao Bưu, chợt nghe có người kêu to: "Trương Sĩ Thành Trương đại soái đến rồi!", kèm theo đó là tiếng kèn hiệu thổi lên, một đoàn người ngựa đang tiến lại. Mấy ngày này ta đã sớm biết tới đại danh của Trương Sĩ Thành, nghe đâu hẳn đánh bại quân Nguyên, thần oai vô song, nên ta thử ghé mắt nhìn ra, chỉ thấy kẻ dẫn đầu mặc khôi vàng giáp bạc, cười trên một con ngựa trắng đang tươi cười cung tay chào hỏi bá tánh ngoài thành. Đến khi nhìn rõ được dung mạo kẻ này rồi, ta dường giận đến nổ phổi. Kẻ này phải ai đâu xa lạ, chính là tên thổ phi cướp tiêu dạo nọ, hiềm nỗi cha ta nhân từ không chém cho hắn một đao chết tốt để ngày nay tên cầu tặc này thủ tội lỗi quan, lại trở thành thủ lĩnh nghĩa quân Giang Hoài. Lúc đó lòng ta sục sôi căm phẫn, tay đã đặt lên cán đao nhưng ánh mắt bỗng bất gặp hai lão già ở đằng sau Trương Sĩ Thành, hai lão đều là cao thủ của Đông Đảo, cũng chính là kẻ đã thương ta ngày trước. Ta thấy tình hình như vậy, hiểu rằng giết Trương Sĩ Thành không xong, đành tạm thời âm thầm chịu đựng.

- Từ đó trở đi, ta liên tục nghĩ cách báo thù, nghĩ tới nghĩ lui, nhớ lại cha ta từng nói rằng: "Giới báo tiêu như chúng ta, trong đầu luôn tâm niệm một chữ Nhẫn, chữ thứ hai mới là Võ." Hiện tại, dựa vào võ công thì chẳng thể báo thù, vậy thì chỉ có thể bằng chữ Nhẫn mà bày kế sách. Xưa, Việt Vương Câu Tiễn liêu thân làm nô bộc phục vụ cho Ngô Vương Phù Sai, về sau tích tụ và đúc kết mười năm cuối cùng cũng chiếm được nước Ngô để báo thù rửa nhục. Đối mặt với cường địch như thế, nếu ta chỉ chăm chăm báo thù, chẳng phải không tự lượng sức hay sao? Nghĩ đến đây, ta đã thông suốt tư tưởng, hôm sau liền bán đi bảo đao tổ truyền để rèn lại một thanh đại quan đao nặng tám mốt cân, đổi tên thành Triệu Thế Hùng, đầu quân dưới trướng Trương Sĩ Thành, từ hạng tiêu tốt dần dà ngổi lên, nhiều lần xông pha chiến đấu lập được công trạng. Hơn một năm sau, tên tuổi "Khoái Tai Đao" lan xa, gây được sự chú ý của Trương Sĩ Thành. Khi ấy, dung mạo ta đổi thay, đao dùng cũng không phải của tổ truyền, Trương Sĩ Thành chẳng những không nhận

ra mà ngược lại còn giúp ta thăng quan tiến chức. Nhờ trời cao có mắt, về sau hán bị quý ám xem ta là tâm phúc, để ta làm thống lĩnh thân quân dưới trướng của hán.

Nhạc Chi Dương sốt ruột hỏi:

- Rồi ông ám sát hán ư?

- Không! - Triệu Thế Hùng lắc đầu: - Lúc đó nếu ta giết hán thì quả là dễ như trở bàn tay, nhưng giết hán rồi lại nảy ra thêm những tên đầu lĩnh khác của Diêm Bang thay thế thì cũng vậy; hơn nữa kẻ thù của ta không chỉ mỗi Diêm Bang mà còn có Đông Đào, muốn báo thù thật sự chỉ có thể khiến cho Trương Sĩ Thành nước mất nhà tan. Mà cho dù có như thế cũng lắm cũng chỉ hủy đi Diêm Bang ở Thái Châu, Đông Đào ở đằng sau chẳng rụng một sợi lông cọng tóc nào. Giữ lại suy nghĩ này, ta tiếp tục ẩn nhẫn chờ thời, đúng vào lúc ấy, trời ban cho ta một cơ hội.

- Là cơ hội gì? - Nhạc Chi Dương tò mò.

Triệu Thế Hùng cười đắc ý:

- Sau khi Trương Sĩ Thành đẩy lui quân Nguyên ở Cao Bưu đã ngấm ngầm trở thành đầu tàu của nghĩa quân phương nam. Hán tự mãn, thừa thắng chiếm lấy đất Bình Giang, kẻ này bụng đầy mưu toan nhưng tiếc là thiếu đi chí lớn, chẳng nghe lời xằng bậy từ đâu mà quyết định đóng đô tại Bình Giang. Phù Bình Giang đường sông ngang dọc, trên bộ cây mọc um tùm, thủy quân bên địch mà đến thì chẳng chạy đâu khỏi. Xưa rày, ngoại trừ Ngô Vương Phù Sai, chưa có một triều đại nào chọn nơi đây để đóng đô, Phù Sai làm vua thất bại cũng bởi không chịu nghe theo lời khuyên. Ta lấy ngạo khí của Câu Tiễn, áp ú ý chí phá Ngô, biết rõ hành động lần này không ổn nhưng cũng không tiện vạch trần. Chẳng bao lâu sau, Trương Sĩ Thành tự xưng Ngô Vương ở Bình Giang, ngày kế sau khi hán xưng vương bỗng đâu xuất hiện một vị đạo sĩ trẻ, thần thái vênh vác, bảo muốn gặp Ngô vương Trương Sĩ Thành.

- Ta thân làm thống lĩnh cảm vệ, thấy y lời lẽ vô lễ, vốn muốn đuổi đi, dè dặt người đó rút ra một phong thư bảo: "Người giao bức thư này cho Ngô vương, ngài xem qua chắc hẳn sẽ muốn gặp ta!" Ta thấy y tự tin tràn trề, thầm cảm thấy lạ, bèn sai người trông chừng đạo sĩ để ta đích thân mang thư vào cung. Đến một nơi vắng vẻ, ta len lén mở thư ra xem...

- Trời ạ! - Nhạc Chi Dương thốt lên: - Thư bị mở rồi, Trương Sĩ Thành lẽ nào không phát hiện?

Triệu Thế Hùng lắc đầu đáp:

- Ta nuôi kẻ phục thù, hẳn là thư quan trọng ta đều phải xem qua bằng hết, cho nên tự ta có cách thức riêng khiến cho bì thư không bị rách cũng có thể xem được nội dung bên trong. Khi ấy ta liếc qua bì thư, bên trong chỉ có một tờ giấy, mặt trên ghi bốn chữ: Linh Đạo Thạch Ngự!

- Linh Đạo Thạch Ngự? - Nhạc Chi Dương mù mờ: - Đó là gì vậy?

Triệu Thế Hùng chăm rãi kể:

- Lúc đó ta cũng không biết ý nghĩa bốn từ này, cho nên đẩy thư lại như cũ rồi giao cho Trương Sĩ Thành. Nào ngờ hán vừa mở thư ra xem thì trước tiên kinh ngạc, kế đó lộ vẻ vui sướng. Ta đứng bên liếc thấy, trong lòng hết sức bồn chồn, kẻ này trước nay vui buồn không thể hiện, vì sao trông thấy bốn từ này lại bộc lộ cảm xúc như vậy? Trương Sĩ Thành xem qua mấy lượt, trịnh trọng cất thư vào người, dặn ta triệu kiến vị đạo sĩ nọ. Gặp đạo sĩ rồi, hán lần đầu tiên xua ta ra ngoài, rất lâu sau mới lệnh đạo sĩ lui ra rồi gọi ta vào hỏi: "Thế Hùng, ta đối xử với người thế nào?" Ta đáp: "Bệ hạ đối với thần còn hơn cả cha mẹ, tiểu tướng có chết trăm lần cũng không đủ đền đáp." Ta vì muốn báo thù nên cố tình xưng xoe nịnh nọt, nhưng Trương Sĩ Thành lại nghe rất bùi tai, hán nói: "Thế Hùng, người thay ta làm một việc, việc này chỉ có ta và người biết, không được để người thứ ba biết!" Ta đáp: "Bệ hạ đã căn dặn, tiểu tướng quyết không từ chối!" Trương Sĩ Thành nói: "Tên đạo sĩ ấy người đã thấy rồi, tối đêm nay, người dẫn binh sĩ theo y đến Huyền Thiên quán ngoài thành Hồ Khẩu, mang về cho ta một món đồ. Sau khi lấy xong, giết chết tất cả đạo sĩ kể cả kẻ đứng ngoài cửa kia, không chừa một ai!" Ta thấp thỏm hỏi: "Món đồ cần lấy có hình dạng thế nào?" Trương Sĩ Thành ngần ngừ một lúc, nhỏ giọng bảo: "Hình dạng ra sao ta cũng không rõ, nhưng đạo sĩ ngoài cửa chắc chắn biết. Nhớ kỹ, sau khi xong việc giết người diệt khẩu, không để sót một tên đạo sĩ nào!"

Nhạc Chi Dương tức tối:

- Tên Trương Sĩ Thành ấy đúng là không ra gì!

Triệu Thế Hùng nói:

- Người làm chuyện lớn không cầu nệ tiểu tiết, nếu không nham hiểm độc ác thì một kẻ buôn muối lậu như y sao có thể hiển lộ tài năng, lập đất xưng vương cho được? Thật ra, mấy chuyện như vậy ta cũng đã thay hán làm không ít, duy chỉ có lần này là kỳ lạ nhất. Ta dẫn binh mã và đạo sĩ xuyên màn đêm thẳng tiến đến Hồ Khẩu, bao vây kín cả Huyền Thiên quán. Tiểu đạo sĩ trông thấy quán chủ của Huyền Thiên quán liền đánh tiếng báo hán giao ra Linh Đạo Thạch Ngự. Vị quán chủ ấy đạo hiệu là Ánh Chân, dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn, vốn là người theo đạo. Hán thấy tình hình như vậy, tự biết không thể kháng cự, vì vậy bưng ra một cái hộp bằng gỗ đồ gỗ nói với ta rằng: "Nghịch đồ mờ mắt vì tiền, tiết lộ bí mật của bản quán, quả là đáng giận đáng trách. Thế nhưng vật này chẳng qua chỉ là di vật của cao nhân đời trước để lại, Ngô Vương dù chiếm được nó cũng chẳng dùng được, vì một thứ vô dụng mà tổn hại sinh mạng người khác không phải hành động của bậc trí nhân, hy vọng tướng quân lấy nó rồi sẽ không gây khó dễ cho bản quán nữa."

- Lúc Ánh Chân đạo nhân nói những lời ấy, thần sắc rầu rầu u uẩn, đủ thấy hán thấu hiểu sự đời, biết rõ người đến không có ý đồ tốt. Ta đón lấy hộp mở ra xem, bên trong có đặt một viên đá chạm khắc phông theo hình cá, nhìn qua không thấy điều gì khác lạ. Vì vật này mà giết hết đám đạo sĩ há chẳng phải chuyện bé xé ra to ư? Nhưng khi ấy ta chưa báo được thù, không tiện chống lệnh vua, liền hỏi tiểu đạo sĩ: "Là nó đây à?" Tiểu Đạo sĩ mặt mày hớn hờ, luôn mỉm cười: "Phải, phải..." Lời còn chưa dứt, đại đạo của ta đã vung lên chém đứt đầu y.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây buột miệng hô khẽ, Triệu Thế Hùng liếc gãi thờ dài:

- Tiếp theo đó là giết người phóng hỏa, hơn một trăm đạo sĩ trong quán gần như chết không còn một mống, chỉ có Ánh Chân đạo nhân võ công không tồi, cố mở đường máu thoát khỏi trùng vây. Ta có ý bảo tướng sĩ lui ra để mình đích thân đuổi theo. Đuổi đến bên suối Hồ Bào, lão đạo nhân ấy trúng thương nặng, chịu không nổi ngã quỵ xuống. Ta thấy xung quanh không có ai bèn đưa hấn giấu vào một chỗ bí mật còn mình thì quay trở lại vương cung bẩm báo kết quả. Sau khi giao nộp Thạch Ngự, Trương Sĩ Thành căn đi dặn lại bảo ta không được tiết lộ việc này ra ngoài. Ta giả là đồng ý rồi lặng lẽ rời khỏi cung vua, tìm đến nơi ẩn náu của Ánh Chân đạo nhân. Lúc đến nơi, lão đạo nhân đã hồi tỉnh. Ta hỏi thăm lai lịch của Thạch Ngự, hấn ban đầu sắc mặt dửng dưng, ngậm mồm không đáp. Về sau ta mất hết kiên nhẫn, đành kể ra mối thù với Trương Sĩ Thành. Hấn lắng nghe kể xong, một lúc sau mới lên tiếng: "Lệnh tôn Sư Ngạn có duyên gặp ta một lần, thăm cảnh nhà ông ấy ta cũng có nghe qua, nếu quả thật tặc hạ không nói ngoa mà đã chịu đựng nhẫn nhục để báo thù cho người nhà, quả là có khí khái của hiệp sĩ đời trước. Thôi được, ngươi hãy lập lời thề, sau này khi thời cơ đến hãy giết chết Trương Sĩ Thành rửa thù cho đạo sĩ bốn quán."

- Ta nghe thấy lời này, tức khắc quỳ xuống tuyên thệ. Lúc này Ánh Chân mới nói: "Viên Linh Đạo Thạch Ngự ấy vốn có từ đầu nhà Tống, khi ấy Đông Đào còn chưa sáng lập, tổ sư trên đảo là Thích Ấn Thần xuất thân nhà Phật, về sau hoàn tục. Ông ta một thân võ công gồm thấu hai nhà Phật-Đạo, thêm vào tư chất cực cao, chưa đến bốn mươi tuổi đã sáng chế ra hai pho võ công thần kỳ là "Triết Long Miên" và "Vô Tướng Thần Châm", đánh khắp thiên hạ không có đối thủ. Thích Ấn Thần tự phụ tài cao, lập một tấm bia trước cổng nhà, bề mặt có khắc: "Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Thế Gian Vô Song Đạo"

Nhạc Chi Dương bật thốt:

- Người này mạnh mẽ thật!

- Ông ta tuy mạnh mẽ nhưng võ công thì đúng là lợi hại. Lúc ấy trong võ lâm không ai dám phản đối. Hơn một năm sau, có một vị đạo nhân đến trước cổng Thích phủ, y quan sát tấm bia một hồi, bất chợt vung ngón tay lên, thêm vào một nét ngang bên dưới chữ Nhất, lại nhẹ bời đi chữ Song, sửa ra chữ Túc, cứ vậy mà biến thành câu: "Thiên Hạ Đệ Nhị Nhân, Thế Gian Vô Túc Đạo", ý nghĩa toàn bộ thay đổi, phần nhiều là mang ý châm biếm..

- Chỉ dùng tay thôi à? - Nhạc Chi Dương hít vào một hơi lạnh, hét lên: - Không thể nào!

Triệu Thế Hùng cười:

- Cậu tuổi còn nhỏ, nhiều chuyện chưa biết rõ. Trên thế gian này đầy rẫy kỳ nhân dị sĩ, với người thường mà nói dùng tay không khắc đá là điều không tưởng, nhưng theo ta biết, thuở ấy tồn tại ba vị cao nhân có khả năng làm được chuyện này. Lúc vị đạo nhân khắc chữ, Thích Ấn Thần vốn không có ở nhà, nhưng người trong phủ của ông ta biết phân biệt tốt xấu, trông thấy thủ pháp của đạo nhân tự biết không phải địch thủ, bèn dò hỏi lai lịch. Đạo nhân tự xưng là Linh đạo nhân, lang thang đến nơi đây và trọ lại Thờ Hoàn quán gần đó ba ngày, trong vòng ba ngày nếu Thích Ấn Thần có thể về kịp thì đến Thờ Hoàn quán gặp y.

- Đạo nhân kia nói xong thì nghênh ngang bỏ đi. Thích Ấn Thần nhận được bồ câu đưa thư, ngày đêm lên đường, cuối cùng trước hẹn ba ngày cũng đến kịp Thờ Hoàn quán. Ông ta còn chưa vào cửa, một vị đạo đồng đã tiến lên thưa: "Linh đạo trưởng nhờ ta chuyển lời của người rằng: Thần nhân võ công, thánh nhân vô danh, bản đạo không dám cậy mình thần thánh, bản thân lại là kẻ xuất gia, chẳng thiết phô trương tên tuổi, cho nên bố trí một gian phòng kín chỉ có Thích tiên sinh và bản đạo so tài, hôm nay dù thắng dù thua thế nào hai phía đều không được công khai lan truyền. Nếu Thích tiên sinh đồng ý thì xin mời người vào trong, nhọc bằng không xin người quay về cho!"

- Thích Ấn Thần nghe xong lập tức đồng ý. Rất nhiều người trong giang hồ tụ tập đến xem náo nhiệt, nghe thấy lời này ai ai cũng thất vọng, chỉ đành chầu chực ở bên ngoài, đưa mắt nhìn theo Thích Ấn Thần tiến vào gian phòng kín. Cứ ngỡ hai người đánh nhau sẽ nghiêng trời lệch đất, nào hay chờ cả buổi trời mà trong phòng cứ lặng phăng phắc. Chừng hơn nửa giờ sau, Thích Ấn Thần mới bước ra ngoài, sắc mặt ông ta hờ hững không rõ giận vui, cũng chẳng thêm ngó đến mọi người xung quanh mà đi thẳng về nhà, đóng chặt then cửa không trở ra nữa. Đám võ nhân khi đó râm ran bàn tán xem xem hai người ai thắng ai bại nhưng chẳng kẻ nào tưởng tận được nguồn cơn sự thật bên trong. Sáng hôm sau, có người bỗng phát hiện ra tấm bia phía trước cổng Thích phủ đã biến thành một đồng đá vụn tự khi nào, trong phủ vườn không nhà trống, trên dưới mấy chục người nhà họ Thích chẳng biết đã bỏ đi đâu mất. Kể từ đạo đó, Thích Ấn Thần tuyệt tích vô lâm, trên giang hồ cũng không còn nghe thấy tăm hơi nữa. Mãi mấy chục năm sau, người trong giang hồ mới hay tin Thích gia rời bỏ Trung Thổ sang tận hải ngoại, đến đảo Linh Ngao ở biển Đông.

- Thích Ấn Thần thua ư? - Nhạc Chi Dương hỏi.

- Không rõ! - Triệu Thế Hùng khề lắc đầu: - Vì hai người đã có giao kèo trước, cho nên thắng bại của trận chiến ấy trở thành một đề tài li kỳ trong võ lâm. Từ đó Thích Ấn Thần bỏ ra hải ngoại, Linh đạo nhân cũng mai danh ẩn tích, đến trăm năm sau mới có người vô tình phát hiện ra di thể của ông ta trong một hang động ở núi Vương Ốc. Bên cạnh di thể có đặt một con cá bằng đá, trên mặt đất là hai hàng chữ lớn dùng chỉ lực khắc xuống: "Nang Quát Thiên Địa Chi Bảo - Hi Di Vi Diệu Chi Đạo." Sau khi Linh Đạo Thạch Ngự xuất hiện đã làm dậy lên một trận gió tanh mưa máu, nhưng phàm những kẻ có được Thạch Ngự, chưa một ai có thể khám phá ra bí mật của nó cả. Nó cùng với Thuận Dương Thiết Hạp(TG: xin xem tác phẩm Côn Luân) được xưng tụng là hai báu vật bí ẩn nhất huyền môn. Sau bao lần sang tay đổi chủ, vật này không biết lưu lạc về đâu, mãi đến khi Huyền Thiên quán có tên phản đồ muốn cậy nó thắng quan phát tài, Linh Đạo Thạch Ngự mới xuất hiện lại lần nữa...

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng thờ dốc không ngừng, một lúc sau mới lấy lại hơi kể tiếp: "Khi ấy ta nghe được mấy lời này, lòng mừng đến phát cuồng. "Tiên Vực Công" mạnh như thế nào thiên hạ đều biết, sau Thích Ấn Thần, cao thủ luyện thành công phu này của Đông Đào chỉ có một. Nếu đúng là Linh đạo nhân thắng được Thích Ấn Thần, vậy thì võ công của ông ta còn trên cả "Tiên Vực Công", ta mà luyện thành võ công của ông ta nhất định có thể cạnh tranh sòng phẳng với cao thủ Đông Đào. Nghĩ đến đây, ta im lặng trầm trầm nhìn Ánh Chân đạo nhân. Hấn cười thầm mà rằng: "Ta biết tông người đang nghĩ gì, ta còn sống trên đời này khó tránh để lộ bí mật của người. Triệu lão đệ, hãy nhớ kỹ lời mình thề, báo thù cho đệ tử bốn quán!" Nói xong, hấn gượng dậy húc đầu vào một tảng đá lớn.

Nhạc Chi Dương nghe đến đoạn này, lòng tràn đầy thương cảm, không nịn được buông tiếng thở dài, chỉ nghe Triệu Thế Hùng kể tiếp:

- Ta chôn cất thi thể của Ánh Chân xong liền vội vã trở về vương cung. Trên đường đi ta suy đoán Trương Sĩ Thành xuất thân từ Đông Đảo, hẳn nhiên biết được lai lịch của Linh Đạo Thạch Ngư. Hẳn sai ta đi lấy Thạch Ngư lại không muốn cho người ngoài hay biết, ý đồ chẳng qua chỉ là muốn luyện thành võ công của Linh đạo nhân để tiện bề thoát khỏi sự quản thúc của Đông Đảo. Đồi lại khi xưa, ta nhất định sẽ tiết lộ tin tức, kích động cho hai bên chém giết lẫn nhau, nhưng vì để lấy được Thạch Ngư, ta lại một lần nữa nhẫn nhịn không nói. Tuy nhiên, sau khi chiếm hữu Thạch Ngư rồi, Trương Sĩ Thành lại cất giấu nó quá kỹ, mấy lần ta lên vào phòng riêng của hắn đều không phát hiện ra dấu vết của Thạch Ngư.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Nhờ convert tiếp những truyện đang dang dở

Chương 1: Kim Lăng Ca Vũ

- Mấy năm tiếp theo đó, Chu Nguyên Chương thần võ trời ban, lần lượt tiêu diệt sạch quần hùng thiên hạ, sau khi đánh bại Trần Hữu Lượng lại dụng binh hướng sang Trương Sĩ Thành. Trương Sĩ Thành càng đánh càng bại, chẳng bao lâu sau Bình Giang bị vây hãm, hắn lâm vào thế cùng đường. Trước khi thành bị phá, hắn mang toàn thể gia quyến lên lầu Tề Vân, tự tay rung rung châm lửa thiêu chết hết vợ con. Hừ, trò hề này của hắn có thể gạt được người khác chứ không gạt được ta, hắn thiêu chết toàn là nữ quyến, còn hai thằng con Trương Thiên Tứ và Trương Thiên Ý của hắn vốn không có mặt. Trương Sĩ Thành không cam tâm đoạn tử tuyệt tôn, tìm hai tên quỷ thủ mạo hiểm lấp vào trong đó, thiêu chúng đến cháy trụi mặt mũi, lại âm thầm giấu con trai mình tại dân gian, đợi khi chiến sự lắng xuống mới tìm cơ hội đưa chúng trốn khỏi Bình Giang. Sau khi thành Bình Giang bị phá, ta lục tung vương cung cũng không tìm ra Linh Đạo Thạch Ngư, thậm chí Trương Sĩ Thành coi vật này như chí bảo, giữa lúc thành bị hạ chắc đã đưa cho con trai mang theo. Vì thế, ta tìm đến nơi hai đứa chúng nó ẩn náu, nhưng chỉ gặp mỗi Trương Thiên Tứ, sau này mới biết Trương Thiên Ý cũng ở trong nhà nhưng nấp trong một chum nước bên cạnh. Đáng tiếc là thời gian cấp bách, ta không tiện lục soát cẩn thận, chỉ nhắm nhẹ tra hỏi Trương Thiên Tứ nơi cất giấu Thạch Ngư. Thằng nhóc ấy thà chết không nói, ta đành phải chém nó từng đao một, chém đến đao thứ hai mươi một, nó chịu đau không nổi cuối cùng cũng khai báo sự thật. Sau khi ta có được Thạch Ngư liền giết Trương Thiên Tứ diệt khẩu...

Nhạc Chi Dương nghe kể đến đoạn này, lòng nảy sinh ác cảm, hừ lạnh một tiếng. Triệu Thế Hùng liếc gã, điềm nhiên nói:

- Ta vốn cho rằng chuyện này không ai biết đến, ngờ đâu trên đời chẳng có chuyện gì là kín kẽ, câu chuyện Thạch Ngư lại truyền đến tai Chu Nguyên Chương. Khi ấy ta vô cùng khó hiểu, giờ đây ngẫm lại, tin tức đó hẳn là do Trương Thiên Ý truyền ra. Chu Nguyên Chương muốn ta giao nộp Thạch Ngư, ta đành phải bỏ trốn suốt ngày suốt đêm. Chu Nguyên Chương lùng bắt ta khắp thiên hạ, nhưng y ngờ sao được gan ta lớn tày trời, dám ngang nhiên diễn tuồng xướng kịch ngay dưới mũi của y. Khả, ta đóng vai Quan Công hai mươi năm trời, cho đến trước đêm nay, chẳng một ai biết được chân tướng của ta cả.

Nói đến chỗ đắc ý, Triệu Thế Hùng cười lên ha hả, mới cười đâu hai tiếng y lại đột nhiên thở gấp, bật họ khùng khục.

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Trương Sĩ Thành thì sao, lần này ông đã giết hắn ta ư?

- Không!

Triệu Thế Hùng cười gằn, máu thịt trên mặt đùn thành một khối trông vô cùng gớm ghiếc.

- Ta nhin nhục nhiều năm như vậy, một đao giết hắn chẳng phải quá dễ dàng cho hắn à! Hắn khi đó cùng đường mạt vận, định treo cổ tự tử. Nhưng hắn càng muốn chết, ta càng không để cho hắn được toại nguyện. Ta cắt đứt dải lụa trắng, bắt sống hắn giao vào tay Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương giẫy vò hắn suốt hai ngày mới hạ lệnh treo cổ. Tiếc làm sao, khi ấy ta đã từ chức bỏ trốn, không thể tận mắt chứng kiến vẻ mặt của hắn trước khi chết.

Nhạc Chi Dương trầm nghĩ, Trương Sĩ Thành một đời oai hùng lại chết uất ức như vậy đúng là đáng buồn đáng tiếc, nhưng nhớ đến hắn lạm sát người vô cớ xem như cũng đáng phải chịu báo ứng. Gã ngẫm vậy bèn hỏi:

- Vậy là võ công của Linh đạo nhân ông cũng chưa học được đúng không? Bằng không, sao đến nỗi toi tã như vậy?

Triệu Thế Hùng hừ một tiếng, đánh giọng:

- Ban đầu ta tự phụ tài trí của mình, nghĩ rằng năm dài tháng rộng nhất định có thể phá giải bí mật của Thạch Ngư, đâu dè ba mươi năm qua rồi vẫn không cách nào làm được! Đã không luyện thành võ công của Linh đạo nhân, ta không thể trả thù được Đông Đảo, đây chính là tâm sự cuộc đời ta, cũng là nguyên nhân ta kể chuyện này cho cậu!

Nhạc Chi Dương lầy lăm lăm:

- Việc này liên quan gì đến ta chứ?

Triệu Thế Hùng hé ra một nụ cười:

- Cậu bé ngoan, ta đem Linh Đạo Thạch Ngư tặng cho cậu, cậu hứa với ta, sau này có ngày luyện thành võ công trên Thạch Ngư hãy thay ta trả thù Đông Đảo.

Nhạc Chi Dương ngó ra, lắc đầu đáp:

- Ta không cần Thạch Ngư, càng không muốn giúp ông giết người!

Triệu Thế Hùng nổi xung:

- Vì sao? Cậu không muốn vô địch thiên hạ à?

Nhạc Chi Dương mỉm cười, quay người định bỏ đi, chợt nghe Triệu Thế Hùng phát ra một tràng rên rĩ. Nhạc Chi Dương thấy y mình mẩy đầy thương tích, cõi lòng mềm lại bèn nói:

- Triệu tiên sinh, ông đừng hung hăng nữa, tìm đại phu vẫn quan trọng hơn.

- Được! - Triệu Thế Hùng hớn hển đáp. - Cậu đỡ ta lên nào!

Nhạc Chi Dương giơ tay định dìu y dậy, thỉnh lình Triệu Thế Hùng chụp lấy cổ tay gã kéo về phía trước. Nhạc Chi Dương không kìm được thế ngã dúi vào lòng y, chưa kịp giãy ra đã nghe tiếng Triệu Thế Hùng cười khẩy bên tai:

- Cậu càng từ chối, ta càng muốn cho cậu. Nói cậu biết, Thạch Ngư nằm ở... dưới đáy góc tường phía đông nam của phường hát!

Dứt lời, y cất tiếng cười sang sảng, cười được mấy tiếng chợt ngoẹo đầu lên bờ tường gục chết.

Nhạc Chi Dương dùng sức vùng thoát khỏi tay y, chỉ thấy Triệu Thế Hùng đôi mắt trợn trừng, khóe môi vương một nụ cười quái dị, xem ra đến lúc chết vẫn không giảm bớt vẻ hung tợn đáng sợ. Trái tim Nhạc Chi Dương bỗng thon thót đập mạnh, gã xoay người chạy vọt ra đầu hẻm, ngờ đâu mới chạy được mấy bước, trước mặt bỗng xuất hiện một người, áo trắng nhuộm máu, mặt ngọc râu dài, hông giắt một viên minh châu lạnh lẽo phản chiếu ánh trăng.

Nhạc Chi Dương nhìn đến người nọ bất giác thụt lùi hai bước. Trương Thiên Ý chả buồn liếc mắt đến gã, ánh mắt rơi trên người Triệu Thế Hùng, lặng lẽ hồi lâu mới lạnh lùng cất tiếng:

- Lão ta chết rồi à?

Chữ "Lão" vừa cất lên, người còn đang ở đầu hẻm, lời chưa dứt hẳn Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cơn gió phất qua, Trương Thiên Ý đã đến ngay phía trước thi thể Triệu Thế Hùng.

Nhạc Chi Dương lòng đầy sợ hãi, ấp úng đáp:

- Ta... Ta không rõ!

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, rút thanh nhuyễn kiếm vun xoẹt xoẹt hai tiếng, cắt lia đôi chân của Triệu Thế Hùng, vết cắt sắc lẹm nhưng chẳng còn chút máu nào chảy ra.

Máu đã cạn khô, người cũng lia trần, Trương Thiên Ý nhìn kẻ thù một đời của mình, lộ vẻ chán chường. Hắn liếc mắt nhìn ra, chợt thấy Nhạc Chi Dương đang men theo bờ tường định lẩn ra ngoài, bèn cười lạnh một tiếng, trầm giọng quát:

- Muốn chuồn hả? Ngươi thử xem!

Chân cẳng Nhạc Chi Dương cứng đờ, trống ngực đập mạnh, đôi phương xuất quỷ nhập thần, muốn trốn khỏi tay hắn vốn dĩ không có cách nào. Ánh mắt của Trương Thiên Ý lại hướng về thi thể, trường kiếm cất lên loạt xoạt cắt đứt y phục bên dưới, hắn đưa tay lần mò nhưng không tìm thấy gì, ngẫm nghĩ một lúc bèn hỏi:

- Thằng nhóc, trước khi lão chết có nói gì với ngươi không?

Nhạc Chi Dương cố lấy lại bình tĩnh, đáp:

- Ông kể về thân thế của ông.

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, lại hỏi:

- Vậy ra ngươi đã biết ta là ai rồi?

Nhạc Chi Dương nghe thấy giọng hắn chẳng lành, không khỏi hoảng hồn hoảng vía. Trương Thiên Ý lại hỏi:

- Ngoài mấy việc này ra, lão còn nói gì nữa?

Nhạc Chi Dương định đem chuyện Thạch Ngư ra kể, nhưng ngẫm lại, Triệu Thế Hùng bắt khách xem đỡ kiếm phát xuất từ ý muốn tự bảo vệ bản thân, còn tên quý đòi nợ này trước khi đi lại giết toàn bộ người sót lại, so với Triệu Thế Hùng còn ác độc hơn gấp bội, nếu thật sự trên Thạch Ngư có chứa võ

công tuyệt đỉnh, tên này một khi luyện thành chẳng biết sẽ hại chết bao nhiêu mạng người nữa. Nghĩ đến đây, gã chối quanh co:

- Không, không nói gì cả!

- Nói láo! - Trương Thiên Ý quay phắt đầu lại, ánh mắt sắc lẹm - Người nói láo!

Nhạc Chi Dương cười phì:

- Ngài không tin thì thôi!

Trương Thiên Ý nheo mắt quan sát thiếu niên rồi ơ hồ bảo:

- Nói vậy, người sống cũng chẳng còn ích lợi! Người đã biết thân phận của ta, sao có thể để người tồn tại trên đời này được!

Nhạc Chi Dương thất kinh, vội chữa:

- Ông chỉ nói về ông, có nhắc gì đến ngài đâu!

Trương Thiên Ý cười lạnh:

- Người cho là ta sẽ tin hả?

Nhạc Chi Dương thoát nghĩ, tên quý đòi nợ này giết gã dễ như vè một con kiến, nhưng nếu nói ra nơi cất giấu Linh Đạo Thạch Ngự, gã lại không cam lòng chút nào. Nhạc Chi Dương bỗng nảy ra một ý, cao giọng bảo:

- Ta nhớ ra rồi, đúng là ông có nói về một vật quan trọng gì đó đang giấu trong Từ Cẩm Thành!

- Từ Cẩm Thành? - Trương Thiên Ý sững người: - Lão ta bảo ở trong Từ Cẩm Thành?

- Phải đó! - Nhạc Chi Dương gật đầu thật lực: - Chuẩn khỏi cần chỉnh!

Trương Thiên Ý cười lạnh:

- Giỏi cho thẳng nhóc, dám ba xạo à?

Nhạc Chi Dương giật thót người, buột miệng thốt:

- Ta có xạo đâu!

Trương Thiên Ý thấy gã hoảng đến đỏ mặt tía tai, dáng vẻ không giống như giả bộ, lại nghĩ gã tuổi còn nhỏ, trong lúc khẩn cấp chẳng thể chế ra cái ý tưởng về Từ Cẩm Thành như vậy. Triệu Thế Hùng là trùm bịp bợm, có lẽ đã đem giấu Linh Đạo Thạch Ngự vào hoàng cung thật, nơi ấy cấm vệ nghiêm ngặt, đất rộng người thưa, quả là một nơi lý tưởng để cất đồ.

Trương Thiên Ý lấy bụng ta suy bụng người, đã tin đến mấy phần, lại hỏi:

- Được, vậy lão ta có nói là ở chỗ nào trong Từ Cẩm Thành hay không?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Có chứ!

Trương Thiên Ý hồ hững hỏi:

- Nơi nào?

Nhạc Chi Dương cười tiếp lời:

- Vừa nãy ngài định giết ta, ta nói ra địa điểm rồi chẳng phải lập tức đi đòi nhà ma ư?

Trương Thiên Ý nổi giận, trừng trừng nhìn gương mặt cười cợt của Nhạc Chi Dương, hận không thể phát cho gã một chương chết toi. Nhưng hắn độc lòng lấy được Thạch Ngự, Triệu Thế Hùng chết rồi, chỉ còn thiếu niên này là manh mối duy nhất. Cẩn nhắc tới lui, hắn đành bấm bụng nuốt giận, bày ra một khuôn mặt tươi rói:

- Vừa rồi ta nói đùa ấy mà, nhóc à, người nói ra nơi cất giấu, ta sẽ lập tức thả người đi.

Nhạc Chi Dương cười khi khi, học theo giọng điệu ban nãy của hắn:

- Ngài cho là ta sẽ tin hả?

Trương Thiên Ý vun kiếm đâm xoạc đến, ngực Nhạc Chi Dương bỗng lạnh toát, nhói nhói đau. Gã cúi nhìn xuống, mũi kiếm đã xuyên rách cả áo, đâm ngập vào da đến nửa phân, chỉ nghe Trương Thiên Ý ròn rợn nói:

- Nhóc con, mau thành thật khai báo, bằng không ta moi tìm người ra cho chó xoi!

Hơi kiếm lạnh lạnh ập đến, máu trong người Nhạc Chi Dương trở nên rét buốt như thể lọt vào hố băng. Gã đã từng chứng kiến thủ đoạn của Trương Thiên Ý, thậm chí nếu nói ra sự thật sẽ lập tức ăn ngay một kiếm xuyên tâm, tức thì hít sâu một hơi, run rẩy bảo:

- Nói ra cũng chết, không nói cũng chết, dù sao... dù sao thì cũng toi đời, ta thà không nói cho rồi!

- Thật hả? - Trương Thiên Ý cười lạnh: - Ta đâm một kiếm hỏi người một câu, xem người có thể chịu được bao kiếm?

Nhạc Chi Dương nói:

- Anh trai ngài chịu hai mươi mốt đao, chịu không nổi phải khai ra, kết quả cũng là chết nhăn răng. Ta còn nhỏ tuổi, người ngòm mồm giấy, ngài mà đâm một kiếm thì cả đời này đừng mơ tìm ra vật ấy!

Trương Thiên Ý lờ mờ nhìn gã, hai mắt tóe lửa, da mặt tái đi, cứ ngỡ với thằng nhóc miệng hôi sữa này thì chỉ cần vừa quát vừa dọa, chắc chắn có thể ép nó ngoan ngoãn khai ra sự thật. Nào ngờ, thằng nhóc này xảo trá hơn người, trước sau không hề bị mắc lừa. Trương Thiên Ý cân đong thiệt hơn, sợ rằng một kiếm này vung đi sẽ thật sự cắt tuyệt manh mối, trong lòng tuy căm bần nhưng vẫn từ từ thu trường kiếm về, lạnh lùng nói:

- Nhóc con, phải làm sao người mới chịu nói?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Vào Từ Cẩm Thành thì ta sẽ nói cho!

Câu nói này cực kỳ nằm ngoài dự liệu của Trương Thiên Ý. Hắn cứ ngỡ Nhạc Chi Dương sẽ bắt hắn cam đoan bằng cách nào đó như viết giấy xác nhận chẳng hạn, mấy loại giao kèo này về sau nhẹ nhàng xé bỏ đi là xong, Nhạc Chi Dương vẫn khó có thể thoát chết. Nhưng, câu trả lời kia hoàn toàn khiến cho hắn bối rối, tạm thời trở mặt nhìn thiếu niên, lòng ngập ngừng khó quyết.

Nhạc Chi Dương ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng hết sức lo lắng, đối mặt với kẻ sát tinh này gần như chẳng có cửa sống, sớm muộn dù có được Thạch Ngư hay không, tên quỷ đòi nợ này cũng giết gã. Có câu "Tri tắc sinh biến"(*), kế hoạch hiện tại chỉ đành cố gắng kéo dài thời gian mà thôi. Thủ vệ trong hoàng cung hết sức nghiêm ngặt, tên quỷ đòi nợ này dù võ công cao đến mấy, chắc chắn cũng không thể tiến vào cung, mà một khi chưa vào cung hắn sẽ tạm thời không giết gã, lâu dần có lẽ sẽ tìm được cơ hội trốn thoát.

(ND chú: nghĩa là việc mà trì hoãn, để chậm... thì dễ xảy ra biến cố)

Hai người nhìn nhau trầm tư, trong lòng kẻ nào cũng lướt qua biết bao toan tính, Trương Thiên Ý chợt chậm rãi cất tiếng:

- Nhóc con, người nói sẽ giữ lời chứ?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Chắc chắn!

Trương Thiên Ý gạt đầu thu lại trường kiếm, lòng bàn tay bất chợt lật lên vỗ vào ngực Nhạc Chi Dương. Gã chỉ cảm thấy thân thể đau nhói, chịu không nổi hét toáng lên.

- Mũi vị thế nào hả thằng ranh? - Trương Thiên Ý cười ha hả: - Ta đã tống một mũi "Dạ Vũ Thần Châm" vào gần huyệt Thiên Trung của người, nếu người thành thật biết nghe lời, về sau ta sẽ rút kim châm ra cho người. Còn ngược lại, hừ, mũi kim châm này sẽ không ngừng luôn khoét, sau cùng sẽ xuyên thủng màng tim của người, khiến người chết trong đau đớn tột độ.

Nhạc Chi Dương vẻ mặt thâm trầm, cảm giác nơi trúng châm tê tê ngứa ngứa hết sức lạ thường. Trương Thiên Ý đưa mắt nhìn gã, mỉm cười:

- Nếu sợ chi bằng người nói ra địa điểm, chẳng phải xuôi rớt đôi đàng hay sao?

Nhạc Chi Dương củng cố lại tinh thần, cười đáp trả:

- Nếu ngài không cần vật kia, chẳng phải cùng là xuôi rớt đôi đàng ư?

Trương Thiên Ý giật đến mờ mắt, quát lớn:

- Nhóc con mạnh mẽ, ta xem người mạnh đến khi nào?

Nhạc Chi Dương cười:

- Không phiền ngài quan tâm!

Trương Thiên Ý nhỏ "phì" một tiếng, mắng:

- Ta quan tâm cái rắm nhà ngươi!

Nhạc Chi Dương nói:

- Được thôi, bây giờ thì ta chưa có rắm, đợi khi nào có, ta thả cho ngài quan tâm!

Trương Thiên Ý nổi khùng, đang định ra tay dạy dỗ, chợt nhớ đến Linh Đạo Thạch Ngư bèn ghim lại ý định đánh người, âm thầm thề rằng lấy được Thạch Ngư rồi thế nào cũng phải đâm thẳng nhóc ấy từng kiếm một đến chết thì thôi. Trong lòng tuy bức dọc nhưng ngoài mặt lại cố tỏ vẻ lạnh lùng, hần gòi:

- Nhóc con, đi theo ta!

Hai người một trước một sau rời khỏi con hẻm. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, ngõ hẻm tối u u, thi thể của Triệu Thế Hùng đã chìm lấp đi mất. Đang mãi miết ngó nghiêng, Trương Thiên Ý đột ngột vươn tay phải ra chụp lấy vai gã, tay trái giơ lên cao, từ trong tay áo bắn ra một sợi dây xích dài mảnh, đầu dây có đục móng sắt, "Bạc" một tiếng móc lên mái nhà.

Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ ngợi nhiều, hai chân đã rời mặt đất, thân thể như bốc lên cao. Trương Thiên Ý nhanh nhẹ như một làn khói, thoăn thoắt lướt trên mái hiên, dưới nách kẹp lấy Nhạc Chi Dương, gặp phải tường cao nhà lớn thì nhún người nhảy qua, cao hơn nửa thì sử dụng móng sắt, câu tường móc mái mà bay thẳng lên trên.

Trương Thiên Ý khinh công tuyệt diệu, cứ vượt nóc bằng tường vèo vèo. Nhạc Chi Dương có cảm giác thân thể lúc lên lúc xuống, đầu vầng mắt hoa, nhộn nhào muốn ói. Bất chợt, phía trước dựng lên một bức tường thẳng tắp cao vời vời, chẳng thấy đỉnh là đâu. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy Trương Thiên Ý không ngừng trèo lên, trèo hoài trèo mãi, chợt nghe "keeng" một tiếng, hai người chùng xuống một nhịp. Trái tim Nhạc Chi Dương như nhảy tọt lên cổ họng, gã hé mắt nhìn ra, nhuyền kiếm nơi tay phải Trương Thiên Ý đang ghim ngập vào vách tường, lúc lơ đãng lấy hai người.

"Đi!" Trương Thiên Ý bật hơi mở giọng, mượn lực đàn hồi của thân kiếm cố nhảy lên phía trên. Hai người xoay vòng trên không, lộn nhào một cái rồi đáp xuống đầu tường. Nhạc Chi Dương ngoái lại nhìn, chỉ cảm thấy đầu óc chệnh choáng, gã nghiễm nhiên đã leo lên đỉnh chóp của kinh thành, phòng ốc bên dưới nhỏ như đồ chơi, trùng trùng điệp điệp hết như ngọn sóng dập dềnh, ánh đèn lửa bên trong lấp lánh, chỉ sợ một cơn gió thoảng thổi cũng có thể thổi tan tác cả.

Không để gã nhìn lâu, Trương Thiên Ý lại bỏ nhào về phía trước, lúc thì xài móng sắt, khi lại dùng nhuyền kiếm, cứ lên lên xuống xuống, vượt qua một gờ tường cao, bỗng bênh đáp xuống mặt đất. Hần buồm Nhạc Chi Dương ra, phì phò thở dốc. Thiếu niên lồm cồm ngồi dậy, ngoảnh đầu quan sát, bốn bên cây cối um tùm, thấp thoáng cột to mái cong cùng rất nhiều phòng ốc tối lù mù không chút ánh sáng.

- Đây là đâu? - Nhạc Chi Dương thắc mắc hỏi.

Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, trả lời:

- Từ Cẩm Thành!

Nhạc Chi Dương hoảng hốt nhảy dựng, há miệng toang thét lên, Trương Thiên Ý lập tức giơ tay bóp chặt lấy cổ gã, ép cho tiếng la đã dâng đến miệng phải nuốt ngược vào.

- Đến Từ Cẩm Thành rồi! - Trương Thiên Ý hắng giọng quát hỏi: - Vật ấy ở đâu?

Nhạc Chi Dương đờ lơ lửng cứng họng, máu nóng dồn ứ lên đầu. Gã vốn ba hoa bịa chuyện, đối với sự tình trong Từ Cẩm Thành hoàn toàn mù tịt, nhất thời vô đầu bức tai, lúng túng không nói nên lời.

Trương Thiên Ý trỗi máu nghi ngờ, lạnh giọng hỏi:

- Nhóc con, ngươi không gạt ta chứ?

Nhạc Chi Dương thấy sắc mặt của hắn, đầu óc lên suy nghĩ, bản thân gã chưa từng đến Từ Cẩm Thành, tên quý đòi nợ chắc cũng giống như thế, việc đã đến nước này, chỉ có thể bịa đại ra một cái tên, lừa cho qua chuyện rồi tính tiếp. Nghĩ như vậy, gã bèn vỗ đầu kêu lên:

- Ta nhớ ra rồi, điện Quân Phụng, không sai, chính là điện Quân Phụng!

- Điện Quân Phụng à?

Trương Thiên Ý dò ra, cái tên này vô cùng thô tục, nào có giống cách xưng hô trong hoàng cung. Nhưng đúng như Nhạc Chi Dương dự đoán, hắn gấp gáp đến đây, đối với tình hình trong cung cũng chả biết mô tê gì. Trương Thiên Ý ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng thằng nhỏ vô lại này lại cả gan gạt hắn bằng cách đổi đi một chữ trong tên hiệu kỹ viện rồi bê rập khuôn sang đặt cho hoàng cung, hắn bèn hỏi:

- Triệu Thế Hùng nói sao? Đại khái là ở hướng nào?

- Đại khái...

Nhạc Chi Dương giả bộ trầm ngâm, thăm nghĩ Quần Phụng... Quần Phụng... không phải phụ nữ thì là hoa cỏ(*), liền nảy ra sáng kiến:

- Triệu Thế Hùng có nói ở bên trong Ngự Hoa Viên!

(ND chú: chỗ này giải thích rõ hơn, “Quần phụng” có nghĩa đen là hoa thơm cỏ lạ, nghĩa bóng là nơi có nhiều gái đẹp, vì vậy ven sông Tân Hoài mới có kỹ viện tên là Quần Phụng. Nhạc Chi Dương đem cái tên ấy gán cho cung điện, chả trách Trương Thiên Ý thấy là lạ, lại suy diễn ở gần nơi có hoa cỏ là Ngự Hoa Viên!)

Lúc Nhạc Chi Dương nói dối, ánh mắt già lão liêng, lời lẽ ấp a ập úng, nếu đổi lại là người khác Trương Thiên Ý đã sớm đặt nghi vấn, thế nhưng Nhạc Chi Dương tuổi tác còn nhỏ, Trương Thiên Ý thân là bề trên, vốn cho rằng tên nhóc quý này không có nhiều tâm cơ đến độ liều lĩnh bịa chuyện linh tinh gạt người như vậy.

Định bụng thế xong, Trương Thiên Ý cảm thấy an tâm hơn, cười giễu:

- Ngự Hoa Viên, điện Quần Phụng, chẳng phải là nơi phi tần trong cung cúng tế thần hoa hay sao? Nếu đã là nơi cúng tế, phải gọi là đền Quần Phụng mới hợp lý. Hừ, Chu Nguyên Chương xuất thân ăn mày, kém văn dốt chữ, đặt tên cung điện cứ nghe như rắm chó tặc ị.

Cha chú của hắn bại bởi tay Chu Nguyên Chương, hắn luôn canh cánh chuyện này trong lòng cho nên đợi khi có dịp liền thỏa sức móc mỉa cho hả gan.

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa trộm nghĩ:

- Đền Quần Phụng cái khi khờ á, là viện Quần Phụng mới đúng! Chu Nguyên Chương thì rắm chó tặc ị, rắm chó của tên quý đòi nợ nhà người cũng có xuối lộn được đâu.

- Đi thôi! - Trương Thiên Ý quay người định cất bước.

Nhạc Chi Dương la lên:

- Đi đâu chứ?

Trương Thiên Ý lạnh lùng bảo:

- Đương nhiên là đến điện Quần Phụng.

Nhạc Chi Dương giật thót, vội hỏi:

- Ngài biết Ngự Hoa Viên ở đâu à?

Trương Thiên Ý đáp:

- Có miệng để làm gì mà không biết hỏi đường?

Nhạc Chi Dương thầm kêu khổ, hận không thể cầm đầu bò chạy, nếu thật sự gặp phải người trong cung, màn kịch của gã sẽ tức khắc lộ tẩy, khi đó tên quý đòi nợ này sẽ lên cơn tam bành, không giết ngay thì cũng chặt tay chặt chân, không chặt tay chân thì cũng khó tránh bị lóc vài ba miếng thịt. Nhớ đến thảm cảnh của Triệu Thế Hùng, Nhạc Chi Dương liên tục rung mình ớn lạnh.

- Người lẻ mề gì đó?

Trương Thiên Ý quay đầu lại, ánh nhìn u ám. Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành lục tục nối gót theo sau, trong lòng cuống cuống suy tính, mắt nhòm trái liếc phải tìm đường tháo thân.

Hoàng cung sâu như bể, tối om om không thấy ánh đèn lửa, ven đường hoa lá cây cỏ mọc chi chít; mấy hòn giả sơn cong cong vẹo vẹo vừa giống quái thú, lại tựa phi long, như bay như chạy, sừng sừng đối mặt nhau, giữa ao nước lớn là mấy cọng sen héo úa lụi tàn, lênh đênh bèo giạt. Chợt đâu một cánh hạc bay vút lên, cất tiếng kêu lãnh lút dọa cho Nhạc Chi Dương lay bầy cả người.

Rẽ sang một hành lang dài, phía xa có ánh đèn chập chập lướt đến, Trương Thiên Ý rào chân đón đường, chỉ thấy hai tên mặc áo quần sắc sỡ đang tiến lại gần, tên cầm đèn quá lớn:

- Ai?

Tiếng quát vừa dứt, Trương Thiên Ý đã nhảy phốc đến, chỉ nghe hai tiếng "huych huych", hai tên cùng lúc té ngửa. Trương Thiên Ý túm dậy một tên, lột sạch áo mũ rồi ném cho Nhạc Chi Dương hét:

- Thay đồ!

Nhạc Chi Dương mơ hồ tuân lời thay y phục, người gã vẫn chưa nhỏ giò, mặc áo bào vào người cứ rộng thùng thình. Lúc này Trương Thiên Ý đang cời áo ngoài của tên còn lại ra tự khoác lên mình, sau đó giải huyệt đạo cho y, cười bảo:

- Đắc tội, đắc tội! Xin hỏi đến Ngự Hoa Viên phải đi thế nào?

Tên nọ hồn vía lên mây, trò tay về xa:

- Đi thẳng... Đi thẳng... về hướng đông bắc!

Trương Thiên Ý cười:

- Cảm ơn nhé!

Đang định đặt tên nọ xuống, hần chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi thêm:

- Điện Quân Phụng nằm trong Ngự Hoa Viên à?

- Điện Quân Phụng? - Tên nọ ngần ra: - Đó... Đó là chỗ nào? Ta chưa từng nghe thấy!

Trương Thiên Ý mặt mày biến sắc, quay đầu nhìn lại, nhưng bóng dáng của Nhạc Chi Dương thì đã bất tăm bất tích. Hần giận đến trào máu, vội nhảy lên một hòn giả sơn phóng mắt ngó quanh, chỉ thấy đường ngang dãy dọc, lỗ nhỏ đá hoa, sắc đêm trập trùng như biển cả nuốt chửng vô số phòng ốc, đừng nói là người, ngay cả bóng ma cũng chẳng kiếm nổi.

Trương Thiên Ý cứ nghĩ Nhạc Chi Dương trúng phải Dạ Vũ Thần Chân nhất định không dám bỏ trốn nên đã mất cảnh giác để gã thừa cơ hội lui đi; lúc này hần có hồi cũng không kịp, chỉ đành đứng đực ra một thoáng rồi nhảy khỏi hòn giả sơn, giẫm chân đạp xem xẹp lên hai tên nằm dưới đất đến khi chúng vỡ đầu tóe óc mới thôi. Hần nhặt thi thể lên, trói vào một tảng đá rồi ném xuống ao nước bên cạnh, sau khi cúi đầu nghĩ ngợi bèn xách đèn đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tử Cấm Thâm Thâm

Ánh đèn thấp thoáng xa dần, chẳng mấy chốc đã chìm khuất vào màn đêm tăm tối. Hồi lâu sau, phía lùm cây ven đường bỗng nhiên lao xao chuyển động, Nhạc Chi Dương thò đầu ra, ánh mắt lấp lánh phát sáng. Vừa rồi, gã thấy Trương Thiên Ý trò chuyện cùng người kia, biết thế nào lời nói láo của mình cũng bị lộ tẩy, nhất thời luống cuống bèn nhảy tọt vào một bụi rậm gần đó. Quá trình Trương Thiên Ý giết người vút xác, gã đã chứng kiến toàn bộ, trong nhất thời hoảng sợ đến đờ cả mình này, chẳng dám động đậy chi cả. Lúc này được tự do, gã cũng không cả gan nấn ná lại đây lâu, chỉ cầu cho Trương Thiên Ý đi càng xa càng tốt, sau đó co giò bỏ chạy.

Phía trước, hành lang ngoằn ngoèo uốn lượn, lối rẽ nhiều vô kể, chốc chốc lại có cảnh hoa bụi cỏ rậm rạp chắn lối, chốc chốc lại bị tường cao vách đứng sừng sững chèn hai bên. Chẳng rõ đã chạy trốn được bao xa, Nhạc Chi Dương mỏi như cả hai chân, tim phổi như muốn nổ tung, đành phải ngừng lại gặp người thờ hạo hên. Thở một lúc, gã ngoảnh đầu quan sát xung quanh, này đây mái nhà trùng trùng, hành lang dài lượt lượt, trông sắc đêm mịt mùng vô tận chẳng biết mình đã lạc thân đến nơi nào.

Nhạc Chi Dương cảm thấy ngả lòng, chán nản ngồi phịch xuống mặt đất. Gã đã bị lạc trong cung, chỉ đành đợi đến khi trời sáng mới có thể tính tiếp.

Một đêm này đã chịu đủ mọi kinh hoàng, giờ phút này thoát khỏi hiểm cảnh, con mắt mỏi bỗng đâu ập đến như thủy triều. Đang lúc mơ màng thiếp đi, gã chợt nghe xa xa vẳng đến một khúc đàn, khúc đàn ấy là bài "Ô Dạ Đề", người khảy đàn tay nghề tuyệt diệu, thế gian hiếm thấy. Cô cảm mà người ấy sử dụng có âm sắc trong trẻo, êm ả như ngọc, mượt mà như suối, lúc thì như rừng vọng thông reo, khi lại như thung sâu vắng tiếng, thoát trầm thoát bổng, không hề lẫn chút tạp âm.

Nhạc Chi Dương vốn đam mê âm nhạc bèn lắng nghe say sưa, con buồn ngủ cũng vô tình tan biến mất. Nghe đến đoạn tình tẻ, gã không kềm được hạ sáo xuống, nương theo nhịp đàn mà gõ nhẹ lên mặt đất. "Ô Dạ Đề" được vị nhạc sư lừng lẫy của Nam triều là Vương Nghĩa Khánh biên soạn, trong tiếng đàn trong vắt lại thấp thoáng nỗi niềm ai oán. Đoạn vút cao tựa tiếng chim kêu thê thiết trên bầu trời đêm ở núi hoang, đoạn quuyến luyến như thê rử ri chuyện trò qua lớp rèm châu mỏng mảnh, kỹ năng của người khảy đàn ảo diệu càng làm cho mối sầu thương ly biệt thêm ray rứt tâm can.

Nhạc Chi Dương tính khí trẻ con, nghe một lúc chỉ cảm thấy xốn xang trong lòng, quên mất bản thân đang gặp nguy hiểm. Tiếng đàn vừa vui đi, gã không nhận được bèn nâng sáo lên thổi ngay bài "Hải Thanh Nã Nga"(*), khúc nhạc này xuất xứ từ phương Bắc, nói về các loại thú vui như rong ngựa trên sa mạc, giương cung dài bắn chim lớn, thả thần ưng bắt ngỗng trời... Khúc nhạc này mạnh mẽ hào hùng, khai thác tâm hồn. Nhạc Chi Dương hào hứng thổi, thanh sáo như chia làm hai giai điệu, một như chim ưng bay vút lên trời xanh, một như thiên nga hòa vào làn mây trắng; một điệu sắc sảo sôi nổi, một điệu phần uất ngút trời, hai giai điệu khi cao khi thấp, đuổi bắt luân phiên.

(ND chú: Hải Thanh còn gọi là Hải Đồ Thanh, một giống chim dữ được tộc Nữ Chân suy tôn là Vạn Ứng chi Vương, về sau giống chim này sẽ xuất hiện

trong quyển 3)

Tiếng sáo vừa trỗi lên, tiếng đàn bỗng nhiên lặng phất, Nhạc Chi Dương thổi đến đoạn tuyệt diệu, hai giai điệu như hòa lẫn làm một, âm sắc dập dồn, tiếng sáo reo rất mệnh mang, vút thẳng lên tầng không, lững đờng mấy vòng trên bầu trời đêm mới kết thúc.

Tiếng sáo vừa vui đi, tiếng đàn lại cất lên, tấu một khúc "Bình Sa Lạc Nhạn", giai điệu nhẹ nhàng thanh thoát, ý tứ phóng khoáng bất cần, giống như chim nhạn mùa thu chao lượn trên sông, sóng gợn nhấp nháy, ven sông cát trải dài như lụa, nhạn bay lúc cao lúc thấp, lên xuống hòa ca, đàn đến đoạn tài tình nghe hết như mấy chục con nhạn lớn đồng thanh hợp xướng.

Nhạc Chi Dương nghe thấy khoan khoái, hồn như đắm chìm vào trong khúc nhạc, hoàn toàn quên khuấy đi bản thân, mãi đến khi bầy nhạn bay mất, nhạn lẻ ni non, khúc "Bình Sa Lạc Nhạn" rơi vào lặng im, lúc này gã mới đưa sáo lên miệng thổi bài "Hạc Minh Cửu Cao", tiếng sáo tựa thể một cánh hạc côi cút giữa bầu trời thăm thẳm đang cất tiếng kêu lạnh lốt vọng khắp không trung.

Lúc sáo nổi thì tiếng đàn ngưng lại, Nhạc Chi Dương vừa thổi xong, tiếng đàn lại cất lên nối tiếp, đàn vang một khúc "Long Tường Thao" hết như một chú rồng đang bay cao, bỗng bình biển ảo, vô cùng sắc sỡ.

Nhạc Chi Dương lặng im nghe xong, thổi đáp lại bài "Thu Hồng", điệu nhạc tự nhiên phóng khoáng, hết như một cánh chim Hồng thỏa sức giang cánh bay đến muôn nẻo. Nhưng gã thổi còn chưa xong, tiếng đàn bỗng dạt dào mệnh mang trỗi dậy một khúc "Ngư Ca", như có một chiếc thuyền lá dạo chơi khắp giang hồ, rong ruổi đến những nơi chốn xa xăm, thậm chí còn vượt cả "Thu Hồng" khi này.

Nhạc Chi Dương vốn là tên gốc, nghe ra đối phương có ý so tài với mình, gã tuổi trẻ hiếu thắng, khi tiếng đàn vừa ngưng liền tức tốc thổi lên khúc "Tiêu Ca", âm thanh dạt dào trong trẻo, thêm vào ý tứ mặc kệ sự đời, tâm hồn chỉ vui thú với trời trăng mây gió. Không đợi "Tiêu Ca" kịp tấu xong, tiếng đàn lại tình tang cất lên mang theo âm điệu xa xưa, Nhạc Chi Dương thoáng lạng người, nghe ra đây chính là khúc "Cao Sơn" do cảm thánh thời thượng cổ là Bá Nha soạn tấu. So với đời sau, khúc nhạc này có phần đơn giản, thể nhưng phạm những điều lớn lao thường giản dị, khúc nhạc này càng đơn giản thì càng không dễ trình tấu, vậy mà vào tay người khảy đàn này rồi, một loại khí chất ung dung cứ tự nhiên bộc lộ, uy nghi như núi cao thành lớn, cuộn cuộn như gió mạnh lùa rừng cây, cứ khinh trời ngạo trăng như thể, mà lại vô cùng thuần khiết. Nhạc Chi Dương không chịu yếu thế, khúc đàn vừa khảy xong, lập tức nâng sáo thổi lên bài "Lư Thủy". Cao sơn-lư thủy, từ xưa đã gắn liền cùng nhau, "Thượng thiên nhược thủy"(*), không gì có thể ràng buộc, rất hợp với tính tình Nhạc Chi Dương, vì trùng tâm hợp ý nên thổi đến hứng khởi tuôn trào, dạt dào tựa thác đổ xuôi tuôn, lại như nước luôn khe nhỏ, khơi - thừa - chuyển - hợp(**) liên miên không dứt, khiến người ta phải suy nghĩ hồi tưởng, nghe mà quên cả mọi mệt.

(ND chú:

-(*)Câu trích từ "đạo đức kinh" của lão tử, ý chỉ việc hành thiện cũng như tính chất dòng nước chảy: tĩnh tại, không tranh cãi, không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì...

- (**)Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc)

Bài nhạc thổi đến non nửa, tiếng đàn bất chợt nổi lên, âm sắc hài hòa, chính là một khúc "Ngư Tiêu Văn Đáp", giai điệu thông dong dật dàu, không hề có ý khiêu khích mà trái lại ngấm tò về cầu hòa. Nhạc Chi Dương ngạc nhiên, tiếng sáo cũng lững lờ đổi sang "Ngư Tiêu Văn Đáp". Gã và người khảy đàn chưa hề gặp gỡ, lúc này đàn sáo hợp tấu, quả là hẹn ước ngầm hiếm thấy. Đến đoạn "Văn Đáp", tiếng đàn chuyển hồi, ý tứ sâu xa; tiếng sáo chuyên đáp, tâm tình thoải mái. Một bên như núi cao ngút ngàn, một bên tựa nước bể đào dạt, dập dồn bay trên bầu trời kinh thành như mang đến ý vị thiên nhiên, khiến cho người nghe thần thờ suy tưởng.

Khúc nhạc đã tấu xong nhưng dư âm vẫn chưa dứt, Nhạc Chi Dương thả sáo xuống, bên tai lặng yên phẳng phắc, khúc nhạc vừa rồi còn lững đờng thật lâu trong lòng gã. Gã đứng trong góc khuất một con hẻm dài, ngơ ngẩn chẳng buồn động đậy. Ánh trăng bàng bạc như nước xuyên qua mái hiên soi rọi xuống, hắt bóng của gã thành một vệt dài sau lưng. Gió đêm vi vút, hơi lạnh giăng đầy, Nhạc Chi Dương hết như rơi vào mộng ảo, quên mất bản thân đang ở chốn nào.

Bất chợt, sau lưng vọng đến tiếng bước chân, Nhạc Chi Dương như kẻ vừa tỉnh mộng quay đầu lại. Xa xa có hai ngọn đèn lập lờ lướt đến, ánh lửa mập mờ soi tỏ hai gã đàn ông mình vận áo hoa, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng mịn, tuy nhiên thần thái thì lạnh như băng hết như đeo mặt nạ. Nhạc Chi Dương trông thấy hai kẻ nọ, trong lòng quỳnh quáng, vốn muốn quay người bỏ chạy, nhưng vừa rồi gã thổi sáo gần như đã cạn kiệt tinh thần, nhìn hai kẻ nọ bước đến gần cũng chẳng còn dũng khí đâu mà chạy trốn.

Hai kẻ nọ ngừng lại, người bên trái lia mắt xuống thanh sáo dài trong tay Nhạc Chi Dương, vẻ mặt của y hết sức hoang mang, ngập ngừng một lúc mới hỏi:

- Vừa rồi... là người thổi sáo đấy à?

Nhạc Chi Dương miễn cưỡng gật đầu, hai người nọ đánh mắt nhìn nhau, người bên phải cười bảo:

- Nhóc con, đi theo bọn ta một chuyến!

Nói rồi, hai kẻ nọ chia nhau ra hai bên, kẹp lấy Nhạc Chi Dương vào giữa.

Nhạc Chi Dương rầu muốn thổi ruột, thầm biết tự tiện xâm nhập cung cấm là tội chết, vốn phải che giấu tung tích mới phải, dè dặt nổi hứng đột xuất mà thổi sáo oang oang, mấy khúc nhạc vừa rồi trỗi lên chỉ sợ cả tòa Tử Cấm Thành đều bị kinh động hết. Hôm nay gã rơi vào tay người, có chết cũng đáng đời, chỉ tiếc trước khi chết không thể thông báo cho người nhà, để lát nữa đây bị người ta chặt đầu rồi, cha cũng chẳng biết gã chết ở xứ nào mà hốt cốt.

Đi vòng vo một hồi, trong rừng cây rậm rạp chợt lan ra mùi gỗ đàn hương lẫn trong hương hoa ngan ngát khiến người ta mê mẩn đắm say. Nhạc Chi Dương thần thờ, ngỡ rằng mình vẫn còn đương trong con mộng, gã vật vờ rảo qua một bụi rậm bụi, chợt trông thấy một tòa đình nhỏ được xây bằng gỗ trầm hương, bốn bên góc cột đều treo đèn lồng, dưới ánh đèn thấp thoáng mấy người đang ngồi, phía trước đình có đặt một thanh cổ cầm đen bóng.

Chợt nghe có người "Ồ" một tiếng, cất lên giọng nói mềm mại:

- Sao cơ, người thối sáo là y à?

Nhạc Chi Dương theo tiếng ngược nhìn, người vừa lên tiếng là một thiếu nữ mặc áo vàng, vẻ trạc tuổi với gã, đang ngồi ngay sau thanh cổ cầm. Thiếu nữ có chiếc cằm thon thon, đôi má phúng phính, mỏng manh tựa hoa sen vừa hé nở; đôi mắt hạnh long lanh như nước, tròn xoe ngắm nhìn Nhạc Chi Dương; hàng chân mày của cô đen dài, khẽ uốn nhẹ lên má, làm cho gương mặt tươi tắn thêm mấy phần sắc sảo.

- Hóa ra là một tên thái giám à?

Gã đàn ông bên trái thiếu nữ hừ lên một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ khinh miệt. Tuổi y áng chừng bốn mươi, mặt vuông mày dày, ánh mắt dữ tợn, bộ râu đen nhánh bay phất phơ theo gió.

- Quái lạ, trong đám thái giám mà cũng có người như vậy à?

Chàng trai vừa tiếp lời khoảng hơn hai mươi tuổi, dung mạo anh tuấn ngăm chứa vẻ phong lưu, trên mặt đeo theo nét cười như có như không, làm cho người ta nảy sinh cảm giác gợn gợn.

Hai người cứ luôn mồm xưng hô thái giám, Nhạc Chi Dương lấy làm lạ bèn cúi đầu nhìn xuống, bỗng nhiên sáng tỏ, hóa ra áo bào mà gã mặc trên người tuy màu sắc không giống với hai tên thái giám bụng đèn kia nhưng về kiểu dáng thì tương tự. Ngẫm lại ban nãy, hai kẻ mà Trương Thiên Ý giết chắc cũng là thái giám nốt.

Chợt nghe người đàn ông trung niên cất tiếng:

- Thập thất đệ à, cười ngửa bắn tên thì chú thua anh, nhưng về khoảng chơi đàn thối sáo thì anh không sánh với chú được. Âm nhạc anh chỉ biết lồm bồm, nhưng chú nói tay sáo của tên tiểu thái giám này vô đối ở kinh thành thì có phần phóng đại hơi lỗ. Thợ sáo trong kinh này nhiều vô kể, y mới có tí tuổi đầu như thế làm sao đọ với người khác được?

Chàng trai anh tuấn cười đáp:

- Đệ chỉ thuận miệng nói vậy thôi, em Thập Tam cùng y đấu qua mấy khúc nhạc, lời của muội ấy là đáng tin nhất!

Thiếu nữ liếc nhìn Nhạc Chi Dương, khúc khích cười:

- Tứ ca, em gái kiến thức có hạn, trước giờ những tiếng sáo mà em từng thưởng thức dường như không qua được người này!

- Thật à? - Vị tứ ca nọ dời mắt sang chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương: - Thối sáo hay như vậy, sao ngươi không đến phường nhạc làm thầy nhạc, lại vào cung làm thái giám chi vậy?

Ánh mắt của y vô cùng đáng sợ, Nhạc Chi Dương trong lòng đang chứa việc bất chính, tức thì cúi rạp đầu xuống. Chỉ nghe thiếu nữ cười nói:

- Tứ ca, anh đừng có dọa người ta nữa! Phải rồi, tiểu thái giám, ngươi tên là gì? Làm việc dưới quyền vị công công nào?

- Ta... - Nhạc Chi Dương đỏ mặt hời hợt, cả người mềm oặt, lời thoát ra cửa miệng cứ vo ve như tiếng muỗi: - Ta tên Nhạc... Là... Là...

Gã rất muốn chế bừa ra một cái tên để lừa cho qua chuyện, nhưng lại chẳng biết gì về thái giám trong cung, cho dù có nghĩ đến nát óc cũng bó tay không ra một người nào.

- Thôi đi! - Thập Thất đệ lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ thất vọng: - Có câu "Sáo ví như người", tên tiểu thái giám này thối sáo thì lưu loát, nhưng tính nết lại chẳng ra gì!

Tứ ca cười ngoác mồm, cao giọng bảo:

- Y thiếu mất cặp trướng, còn có cái nét rậm chó nào nữa?

Tứ ca vừa nói xong, bỗng nghe một giọng nói trầm tĩnh cất lên:

- Tứ thúc, nam nữ có điều khác biệt, Thập Tam cô ở trước mặt, xin thúc cẩn trọng lời nói!

Nhạc Chi Dương dời mắt nhìn ra, bên dưới bóng râm đằng sau Tứ ca là một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi, trang phục chỉnh tề, thần thái dè dặt, nói xong câu này hẩn như có chút không yên, bèn xoa xoa tay hướng mắt đi nơi khác.

Tứ ca liếc mắt nhìn chàng trai nọ, khẽ mỉm cười rồi ngân giọng nói:

- Thái tôn điện hạ đã có lời, ta nào dám không nghe?

Nói rồi, y chuyển hướng sang thiếu nữ áo vàng, nhặt giọng bảo:

- Thập tam muội đừng trách, Tứ ca là người thô lỗ, người thô lỗ nói lời thô bỉ, em chớ để bụng làm gì!

Thập Thất đệ tiếp lời cười mà rằng:

- Hay cho người thô lỗ, chỉ bằng hai từ ấy thôi mọi chuyện đều quấy quá cho qua được!

- Cũng chưa chắc! - Tứ ca nửa đùa nửa thật: - Hoàng thái tôn trời sinh sáng suốt, trò hề nhỏ này của ta sao có thể quấy quá được? Thái tôn điện hạ, chẳng bằng để ta quỳ xuống khấu đầu với Thập Tam muội để chuộc lại lời sai?

Chàng trai dè dặt ấy vội vã xua tay, luôn mồm bảo:

- Tứ thúc nghĩ nhiều rồi, chẳng qua cháu chỉ thuận miệng nói thôi!

Tứ ca mỉm cười:

- Chữ "Thúc" này ta nào dám nhận, thái tôn điện hạ nếu thích chỉ cần gọi "Chu Lệ" là được.

Chàng trai dè dặt ấy vội nói:

- Không dám, không dám!

- Sao lại không dám? - Chu Lệ lớn tiếng: - Ta ngốc già chùng này cùng lắm chỉ là một Phiên Vương, ngồi dưới một người trên vạn người, tương lai thừa kế ngôi vua, hy vọng ngài hãy nương tay chừa cho ông chú này một đường sống!

Chàng trai dè dặt ấy trầm ngâm một thoáng, chưa chút nói:

- Tứ thúc sao lại nói vậy? Chú và cháu vai vế tuy khác biệt nhưng đều là con cháu họ Chu, chẳng lẽ cháu lại gây bất lợi cho chú ư?

- Quân vô hí ngôn, điện hạ mai này đăng cơ, đừng quên mấy lời ngày hôm nay! Cái mạng nhỏ này của vi thúc nằm cả trong ý muốn của điện hạ đấy.

Chàng trai dè dặt ấy nhảy bật dậy, trừng mắt nhìn Chu Lệ vẻ giận dữ. Thập Thất đệ vội can:

- Thái tôn điện hạ, Tứ ca thích nói đùa, cháu đâu phải không biết.

Thiếu nữ áo vàng cũng chen vào:

- Đúng vậy, mọi người đều vì ta mà đến, nếu như làm tổn thương đến hòa khí, bảo ta làm sao mà an lòng cho được!

Chàng trai dè dặt ấy cười khỏ, chấp tay thưa với thiếu nữ áo vàng:

- Thập Tam cô đừng trách, Doãn Văn thất thố rồi. Tứ thúc đêm nay chẳng hiểu sao cứ nhắm nhe chĩa mũi dùi vào cháu, cháu mà nhịn nữa thì thật là uất ức!

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười với hắn, dưới ánh trăng tựa như đóa hoa lan e ấp nở. Cô định lên tiếng khuyên giải, chợt nghe Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Điện hạ gọi sai rồi, không phải Tứ thúc mà là Chu Lệ!

- Tứ ca... - Thiếu nữ áo vàng lộ ý trách cứ.

Chu Lệ đưa mắt nhìn trời, nở nụ cười nhạt. Chàng trai dè dặt ấy nhú chặt mày, vừa định lên tiếng, ánh mắt vô tình lướt qua một người, mặt mày lập tức kinh ngạc, hai tay rũ xuống, khẽ giọng gọi:

- Tổ phụ!

Mọi người không khỏi biến sắc, lần lượt quay đầu nhìn lại. Dưới bóng hoa đăng xa, một ông già tóc bạc đang đứng lặng yên, cầm dưới nhô ra ngoài, đôi má vừa gầy vừa dài, đoán chừng thuở nhỏ từng mắc bệnh đậu mùa, vẻ già những vết nám đen nổi lên chi chít khắp mặt càng làm cho ông thêm vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Y phục của ông đơn giản không màu mè, người khoác áo vải xám, đầu đội mũ Đông Pha(*), dung mạo tuy có phần xấu xí nhưng thân thể thì lại cao lớn tựa như một cánh diều hâu no nê chực bay. Ông tùy ý đứng tại nơi đó, tỏa ra một luồng khí thế áp bức. Mọi người ai nấy đứng bật cả dậy, chăm chú nhìn ông với thái độ cung kính.

(ND chú: mũ Đông Pha tất nhiên là do Tô Đông Pha sáng tạo ra rồi, dạng mũ này đan bằng trúc, vành rộng, có khi may thêm vải mỏng phủ xuống để che

nặng)

Chàng trai anh tuấn định mở lời, ông lão bèn xua xua tay bước đến gần. Trong bóng râm đằng sau lưng lễ xuất hiện một vị thái giám già nua, thân hình tiều tụy, áo trắng lóa mắt, tay cầm một cây phát trần, cun cút đi theo đuôi ông lão nọ. Hai người dường như đã trải qua tập luyện, nhắc chân hạ cẳng đều tăm tắp như nhau không sai lấy một li.

Nhạc Chi Dương trở mắt ngậy người nhìn ông lão, bất chợt thái giám ở bên cạnh quỳ rạp xuống đất, một kẻ trong số chúng giật giật chéo áo của gã, quát khê:

- Muốn chết hả? Mau quỳ xuống!

Nhạc Chi Dương chưa kịp hoàn hồn, ông lão áo xám đã hướng mắt đến, từ tốn hỏi:

- Thằng bé kia, người họ Nhạc à?

Nhạc Chi Dương khẽ gật đầu, ông lão nhướng cao hàng mi dài:

- Nhạc Thiều Phụng là gì của người?

Nhạc Chi Dương ngớ ra, buột miệng đáp:

- Là cha nuôi của ta...

Lời vừa thốt ra gã lập tức hối không kịp, thầm nghĩ xâm nhập hoàng cung đã là tội lớn, có thể liên lụy đến cửu tộc. Lần này thì hay hơn rồi, không đánh mà tự khai, gã chẳng bỏ cái mạng quèn của mình thì chớ, còn làm dính dáng đến cả cha nữa.

- Lão là cha nuôi nhà người à? - Ông lão chăm chăm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt hết sức khác thường, nhìn thì có vẻ u ám lạnh nhạt nhưng trong đáy mắt dường như ẩn chứa một ngọn lửa hùng hực: - Lão chưa chết à?

Câu hỏi này quá sức vô lễ, Nhạc Chi Dương trừng mắt nhìn ông lão, lòng sục sôi lửa giận. Ông lão lại mỉm cười, xoay người ngồi xuống, thông thả hỏi:

- Ai là người phụ trách dạy dỗ thái giám mới nhập cung vậy?

Một tên thái giám run giọng thưa:

- Bẩm, là Nghê Minh Bảo Nghê công công!

Ông lão gục gặc đầu, đều giọng bảo:

- Truyền ý chỉ của ta, tiểu thái giám hành vi xác xược, ánh mắt vô lễ, đủ thấy Nghê Minh Bảo làm việc tắc trách, không biết quản giáo; đánh cho hắn một trăm trượng, nếu như không chết thì chuyển đi Quỳnh Châu sung quân.

Tên thái giám nọ run rẩy cả người, khê hỏi:

- Còn tên tiểu thái giám này?

Ông lão lạnh lùng gắt:

- Ta tự có sắp xếp!

Tên thái giám không dám hỏi nữa, lập tức bò lê về phía sau. Ông lão này khí thế dọa người, một câu nói quyết định sống chết kẻ khác. Nhạc Chi Dương mặt mày trắng bệch nhìn ông ta, trống ngực vỗ phình phịch, bỗng gã nhớ đến cách xưng hô của chàng trai đề dặt kia, lại trông về mặt của mọi người, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ, buột miệng bật hô lên:

- Ông... Ông chính là Chu Nguyên Chương?

Câu nói này y như một tảng đá lớn rơi thẳng xuống nước, làm hàng tràng mẩn nhiếc "To gan, lão xược..." rộ lên như ong vỡ tổ. Nhạc Chi Dương mặt nóng như lửa đốt, tay chân lại trở nên rét cóng. Gã mím chặt môi, thầm nghĩ mình dám gọi thẳng tên hoàng đế ra như vậy, giờ đây không chết mới gọi là lạ.

Đang lúc nghĩ ngợi, Chu Nguyên Chương bỗng phát tay lên, tiếng chỉ trích dần dà lắng xuống, mé đình trầm hương hết như một ngôi mộ cổ tắm tới, chỉ nghe tiếng để râm ran gáy vang.

- Không sai! - Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương cười nhạt: - Ta chính là Chu Nguyên Chương, có điều phải nói rằng suốt hơn hai mươi năm qua chẳng ai dám gọi đến cái tên này nữa.

Nhạc Chi Dương há hốc mồm, một luồng khí lạnh chẹn cứng nơi ngực. Lòng gã chỉ cảm thấy tuyệt vọng, từng nghe nhiều lời đồn rằng lão hoàng đế này giết người như ngóe, từ khi hiểu chuyện đến nay, gã chẳng biết đã chứng kiến bao nhiêu người đầu lia khỏi cổ.

- Tên đặt ra là để cho người gọi - Chu Nguyên Chương hồ hững tiếp lời: - Kẻ nào không dám gọi, nếu không vì nịnh hót thì cũng do sợ hãi ta, suốt ngày cứ vạn tuế tới vạn tuế lui, nghe mà ngứa tận cổ. Người chứ có phải rùa đâu, ai mà sống đến vạn tuổi cho nổi? Thằng rồi có một lão đạo sĩ luyện đơn dâng lên một bình đơn được, nói là thuốc bất tử uống vào có thể trường sinh. Các ngươi đoán xem, ta xử trí hấn như thế nào?

Ông nói xong mỉm cười, ánh mắt rào qua mọi người. Ai nấy đều kiêng dè không dám đáp lời.

Chu Nguyên Chương thoáng chút thất vọng, ánh mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương, cười hỏi:

- Thằng bé kia, giả là người, người sẽ làm thế nào?

Chàng trai dè dặt kia nghe xong tái mặt, vội thưa:

- Tổ phụ, tên tiểu thái giám này là hạng gì, sao có thể đánh đồng với người được?

Chu Nguyên Chương phẩy tay:

- Cứ nói đi, cần gì phải nghiêm túc như thế. Doãn Văn à, cháu thì có thừa hiểu nhân, nhưng lại chưa đủ phóng khoáng. Về điểm này cháu phải theo học hỏi Từ thúc và Thập Từ thúc.

Chu Doãn Văn xụ mặt đi, đành miễn cưỡng gật đầu.

Chu Nguyên Chương nhìn Nhạc Chi Dương, mỉm cười:

- Thằng bé kia, đừng sợ, cứ nói những gì ngươi nghĩ.

Nhạc Chi Dương bụng dạ trẻ con, thấy ông lão thái độ thân thiện, đột nhiên bạo gan suy nghĩ rồi lớn tiếng thưa:

- Nếu là nô tài, nô tài sẽ bắt hấn uống viên thuốc bất tử ấy, sau đó sai người giám sát thử xem hấn có chết hay không!

Chu Nguyên Chương mỉm cười, quay sang Chu Lệ:

- Còn lão Từ thì sao?

Chu Lệ đáp:

- Trước tiên con để hấn uống thuốc, sau đó bỏ đói hấn một hai tháng, để xem hấn có chết không?

Cách thức này còn hơn cả thử thuốc, vốn dĩ là giết người. Nhạc Chi Dương nghe mà lạnh toát cả người, Chu Nguyên Chương lại gật gù:

- Quả nhiên là lão Từ, cách làm giống hệt ta. Tiếc là tên đạo sĩ ấy chịu đựng không nổi, chưa đến bảy ngày đã chết đói lần quay. So ra, các đời vua kiệt xuất như Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông đều say mê tiên đạo trường sinh, há chẳng phải là ngu muội quá thể!

Chu Lệ cười bảo:

- Cha đánh đuổi giặc Thát, công lao bao trùm Hoa Hạ. Hôm nay thiên hạ thái bình, bốn cõi thần phục, luận về công đức còn vượt xa cả triều đại Hán-Đường!

Chu Nguyên Chương chỉ mỉm cười không ừ không hừ, lại nói với Nhạc Chi Dương:

- Nhạc Thiều Phượng là người quen cũ của ta, ngươi lưu lạc đến chốn này, ông ta có biết hay không?

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Chu Nguyên Chương lại hỏi:

- Nghề sáo của ngươi là do ông ta dạy à?

Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ gật đầu. Chu Nguyên Chương lặng suy giây lát, thờ dãi:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Lão liên tục than đáng tiếc rồi bảo:

- Thằng bé kia, ngươi thử được "Phi Long Dẫn" chứ?

"Phi Long Dẫn" hay còn gọi là khúc "Khởi Lâm Hào", vốn là khúc hát ngợi ca Chu Nguyên Chương từ buổi nghèo hèn ban sơ đến lúc bình định được thiên hạ. Theo Nhạc Chi Dương nhận thấy, khúc hát này có thừa hào hùng nhưng lại thiếu đi uyển chuyển, cũng không thể xem là một điệu nhạc hay. Gã bèn đáp:

- Thôi được!

- Tốt lắm! - Chu Nguyên Chương gật gù: - Ngươi mau thổi một khúc cho ta nghe!

Thiếu nữ áo vàng nói:

- Cha, người thiên vị quá, chỉ muốn nghe sáo mà không chịu thưởng đàn ư?

Chu Nguyên Chương dời mắt sang thiếu nữ nọ, lộ ra vẻ yêu chiều:

- Vì nhĩ, cha mà có ưu ái thì cũng chỉ ưu ái mỗi mình con thôi! Ban nãy ta nghe bọn con hòa tấu đàn sáo mà sáng khoái lắm, thôi được, hai đứa lại hòa tấu một khúc đi!

Thiếu nữ áo vàng dẫu môi cười, liếc mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương rồi héch mũi chun môi làm mặt xấu. Nhạc Chi Dương đỏ mặt tía tai, trong lòng càng thêm luống cuống, đưa sáo lên miệng liên tục thổi sai mấy nốt nhạc. Gã chợt thấy Chu Nguyên Chương nhíu mày nhìn sang, lúc này mới rùng mình cũng cố lại tinh thần, trỗi lên những điệu nhạc đầu tiên, thiếu nữ áo vàng cũng chỉnh dây dạo phấm cùng hòa theo nhịp.

"Phi Long Dẫn" là nhã nhạc của Đại Minh, khí thế hào hùng rộng lớn, được nhiều người tôn kính, lúc này tiếng đàn và tiếng sáo cùng cất lên, không khí xung quanh thoáng trở nên nghiêm túc. Thập Thất đệ vuơn người đứng dậy, cười vang:

- Phụ hoàng, hài nhi bất tài, dám xin người cho con hát một khúc trợ hứng cho phụ hoàng!

Chu Nguyên Chương gật đầu đáp:

- Được!

Thập thất đệ ưỡn ngực đứng thẳng, chăm chú nhìn trời, lắng nghe khúc nhạc dần dần lên cao, bắt chợt cất tiếng hát:

Trung Hoa ngàn năm sinh thánh chủ

Vượng khí hùng hực tựa hổ rồng

Chôn Hoài Tây giương kiếm nổi bão giông

Hùng binh trăm trận phá tan cường bạo

Dầu nóng lạnh trên yên ngựa vẫn cười ngạo

Thấy ba quân đều chia ngọt sẻ bùi

Đẹp nhiều nhưong, đem lại cảnh yên vui

Trừ bạo an dân, công lao như Thang-Vũ

Giọng hát của y du dương, làn hơi phát ra từ tận đáy lòng, trong trẻo âm vang, dậy khắp bầu trời đêm lồng lộng.

Chu Nguyên Chương ngồi ở giữa đình, đôi mắt khép hờ, tay phải khẽ khua lên đầu gối theo từng nhịp hát, thái độ lạnh lùng đã biến đi mất, bao nhiêu loại thần sắc cứ lần lượt như nước trôi qua đầu mày khóe mắt của ông. Khi thì vui vẻ, lúc lại ôn hòa, chốc bồng phẫn chấn, thoát lại cảm thương. Khoảnh khắc ấy, ông lão đã ngoài bảy mươi này không còn là một vị vua vô tình nữa mà như trở thành một ông già bình thường đang hồi tưởng lại câu chuyện cuộc đời mình. Ông nổi dậy từ chốn tiện bản, vì sinh tồn mà chém giết, trải qua bao phen sống chết, vứt bỏ cả thất tình lục dục, cuối cùng cũng trấn áp được quần hùng, ngồi vững trên đỉnh giang sơn. Tiếc rằng ngày vui ngắn chẳng tày gang, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, một đời lỗi lạc kiệt xuất rồi cũng có lúc phải già đi, tóc sương điểm bạc, mặt hằn nếp nhăn, người khác làm sao biết ông phải gắng gượng bao nhiêu sức lực mới có thể đứng thẳng lưng trước mặt mọi người. Chỉ vì năm rộng tháng dài, ngay cả ký ức cũng dần phai đi cả, rất nhiều chuyện cũ người xưa giờ đã trở nên nhòa nhạt, bao nhiêu cảm xúc buồn vui thoáng như ánh trăng lạnh trôi tuột qua khỏi kẽ tay trong mỗi đêm nằm mơ lại.

"Phi Long Dẫn" tấu xong, Nhạc Chi Dương đang định hạ sáo xuống, tiếng đàn bắt chợt nhẹ nhàng thay đổi, hóa thành giai điệu "Phong Vân Hội". Gã liếc nhìn người thiếu nữ ấy, kiên nhẫn nói sáo hòa nhịp. Thập Thất đệ cũng cất giọng hát theo:

Từ lũy ngọc nhìn phố thị ven sông

Mây gió kia vẫn vũ khắp dinh rồng

Trên tháp thuyền, này dọc ngang long hổ

Nhả pháo rồi, lục giáp cũng thành không

Bất sống tướng, đẹp tan lũ mọi rợ

Thấy mừng vui thắng cá dữ hung tàn

Khắp ba quân dũng khí ngập tràn lan

Một bộ giáp cả son hà yên ổn

Đất Trung Hoa nay quy về chung một

Nghiệp để từ đây, mừng hưởng cảnh thái bình

Bài hát này còn có tên là khúc "Khai Thái Bình", thuật lại cuộc chiến thuở xưa ở hồ Bà Dương(*), Chu Nguyên Chương ngự trên thuyền thạp đại phá quân của Trần Hữu Lượng. Cuộc chiến ấy nguy nan trăm bề, thắng bại đôi phen đảo ngược, từ lúc Chu Nguyên Chương khởi binh đến nay đây là trận hung hiểm nhất. Từ đó về sau, công cuộc thống nhất thiên hạ trở nên suôn sẻ. Thế nên khúc nhạc này thay đổi dập dồn, lúc đầu thì như sóng như gió, lại như chiến địa hào hùng, dần dần lại hòa làm một, thoảng như cá kinh lặn xuống biển ngàn dặm bạt tằm.

(ND chú: trận chiến ở hồ Bà Dương là một trận thủy chiến diễn ra năm 1363 giữa thủy quân Đại Hán của Trần Hữu Lượng và thủy quân nhà Minh của Chu Nguyên Chương. Trận hồ Bà Dương có ý nghĩa quyết định trong cuộc tranh giành quyền lực giữa hai thế lực nhà Minh và Đại Hán. Mặc dù có lực lượng đông hơn, quân Đại Hán đã thất bại toàn diện trước lực lượng nhà Minh, bản thân Trần Hữu Lượng cũng tử trận trong cuộc chiến này, nhờ đó Chu Nguyên Chương kiểm soát hoàn toàn lãnh thổ hai bờ Trường Giang để từ đó làm bàn đạp Bắc tiến thống nhất Trung Quốc – Trích nguồn Wiki)

Chu Nguyên Chương bị điệu nhạc lay động, nhịp tay khua đầu gối càng trở nên gấp gáp hơn, như thể ông lại một lần nữa thúc ngựa ra trận, nhưng đối mặt với ông không còn là kẻ thù ngoan cường ngày trước nữa mà chính là ý trời mịt mờ khó đoán. Lần này, ông nhất định chiến bại. Trên hồ Bà Dương, ông bất kể sống chết chỉ vì đoạt lấy giang sơn, thế nhưng có ai biết rằng giờ phút này đây, ông thả đem cả son hà găm vóc ra để đánh đổi lấy vài mươi năm dương thọ.

Vị hoàng đế già chợt cảm thấy cô độc, giống như một con mãnh hổ già yếu, thừ trước ngao ngễ chốn rừng xanh, không ai so bì nổi, giờ đây sức cùng lực kiệt, co tay cúi đầu, xung quanh đây áp bọn chó sói chực chờ xâu xé.

“Chó sói? Ở nơi nào? Ta sẽ giết sạch bọn chúng!” Chu Nguyên Chương mở bừng mắt ra, hung hãn liếc nhìn xung quanh. Ánh mắt của lão dừng lại trên người Chu Doãn Văn rồi dần dần trở nên dịu lại. Lão nhìn đứa cháu này thật lâu, hận không thể thông qua đôi mắt già nua này mà truyền thụ tất cả tài trí và sức mạnh vào trong cơ thể y. Lửa tàn để lại cùi than(*), đến khi lão xuôi tay về trời Tây rồi, vị hoàng đế trẻ tuổi này có thể gánh vác cả giang sơn nhà họ Chu.

(ND chú: nguyên văn là "hỏa tảo tân truyền", ngụ ý rằng lửa tuy cháy hết nhưng vẫn để lại cùi than, ngầm chỉ việc truyền thụ lại tư tưởng, tài nghệ, học vấn... cho đời sau)

Búa Hoàng Việt(*) trên tay

Diệt Kinh trừ Sở ngay

Quét tan cả Ngô-Việt

Sáng Tấn chiêu Tần bay

Biết mấy hào kiệt đây?

Trời Tề-U-Lỗ-Yến

Ta trị hỗn loạn này

Cà đất Y-Lương-Thục

Lòng người cũng mê say

Bánh xe thư thông suốt

Vạn nẻo đường cùng quay

(ND chú: búa Hoàng Việt là loại vũ khí cổ, thường chỉ có vua chúa sử dụng hoặc ban cho trọng thần lãnh sứ mệnh tiêu trừ thu phục một nước nào đó)

Thập Thất đệ hát đến khúc "Tước Quân Hùng", khoảnh khắc ấy, khuôn mặt của từng đối thủ có liên quan như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân, Vương Bảo Bảo lần lượt trôi qua trước mắt ông, ai cũng mặt ủ mày ê, thần tình thảm đạm.

“Người chiến thắng chung cuộc là ta!” Chu Nguyên Chương cảm thấy hài lòng, so với mấy kẻ chiến bại kia, thứ lão có được nhiều hơn là thứ mất đi.

"Khà..." Đằng sau hòn giả sơn cách đó không xa vẳng đến một tiếng cười khẩy, tiếng sáo bỗng nhiên ngưng phát lại, tiếng đàn theo đó cũng lặng đi. Thập Thất đệ giữ tay áo, theo tiếng giương mắt nhìn, chỉ thấy một kẻ đằng sau hòn giả sơn đang từ từ bước ra.

Nhạc Chi Dương trông thấy người nọ, trái tim như muốn nhảy tọt ra ngoài. Trương Thiên Ý đã cởi bỏ trang phục hoạn quan, áo trắng trên người lấm tẩm vết máu, vết máu đã ngả thành màu tím hết như trăm hoa rộ nở đan xen.

- Người là ai? - Chu Nguyên Chương chăm chú quan sát kẻ vừa đến, không mấy may đổi sắc.

Trương Thiên Ý mỉm cười quỷ quyệt, khẽ vỗ tay lẩm nhẩm hát:

- Diệt Kinh trừ Sở ngay, quét tan cả Ngô-Việt, sáng Tấn chiều Tần bay, biết mấy hào kiệt đây? Lợi hại lắm, Chu Trùng Bát, người có còn nhớ cổ nhân hay chăng?

"Trùng Bát" là tiểu danh của Chu Nguyên Chương. Trương Thiên Ý thuận miệng nói ra, trong ngữ điệu lại mang phần nhiều ý trào phúng. Chu Lệ đứng bật dậy, ánh mắt phát lạnh, một tay đặt lên chuôi kiếm giắt bên hông. Chu Nguyên Chương trái lại bật cười, vừa ra hiệu con trai không được làm bừa, vừa bảo:

- Thứ cho Chu mỗ trí nhớ kém, tức hạ là vị cổ nhân nào?

- Vị cổ nhân ấy đã qua đời rồi! - Trương Thiên Ý khẽ nheo mắt: - Ta họ Trương, người xứ Bình Giang!

- Trương Sĩ Thành! - Chu Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên, trừng trừng nhìn Trương Thiên Ý, từng chữ một thốt ra: - Người là con trai lão ta?

- Bệ hạ sáng suốt! - Trương Thiên Ý phát tay, rút nhuyễn kiếm ra khỏi thắt lưng, cười mỉm: - Chu Trùng Bát, tiếp chiêu đi, ta thay cha ôn lại chuyện cũ với người!

- Chậm đã! - Chu Lệ cười ha hả, lạng người ra chắn đường: - Có câu: "Cha đầu cha, con đầu con", nếu người muốn ôn chuyện thì há chẳng loạn vai về hay sao!

Trương Thiên Ý liếc nhìn y, ánh mắt lạnh như băng tuyết:

- Người là ai?

Chu Lệ cười to, sang sảng đáp:

- Yên Vương Chu Lệ!

- Là người? - Trương Thiên Ý đảo mắt: - Nghe nói người trấn thủ phương Bắc khiến bọn giặc Thát ngán như ngán cọp. Nếu là cười ngựa dùng binh, ta đành chịu lép vế...

Hắn ngừng lại một chút, hé ra nụ cười quái đản:

- ...Nhưng lần này không giống như đánh trận đâu!

Nói đến đây, hắn vung trường kiếm trong tay lên cao.

Chu Lệ cười khẩy, cũng tuốt kiếm khỏi vỏ. So với kiếm thường thì thanh kiếm của y dài hơn năm tấc, rộng hơn một tấc, sáng như tuyết trắng, phản chiếu ánh trắng phát ra sắc lạnh.

- Kiếm chất! - Trương Thiên Ý sẫm soi thanh kiếm ấy, hỏi: - Có tên gọi không?

Chu Lệ cười trả lời:

- Kiếm có tên Quyết Vân! (*) Dài ba thước sáu.

(ND chú: nghĩa là chém mây)

- Trên trời chém mây, vậy dưới đất chém thứ gì đây? - Trương Thiên Ý cười lạnh: - Giọng điệu không nhỏ, chẳng biết kiếm pháp ra sao?

Chu Lệ cười mà rằng:

- Tức hạ cứ thử thì biết!

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, ánh mắt khẽ liếc xéo về phía Thập Thát đệ đang đứng một bên. Chu Lệ cời lòng chừng xuống, đưa mắt dõi theo ánh nhìn của hắn, đứng vào lúc này, một cơn gió lạnh tạt thốc vào mặt, sắc xanh nháng lên trong tầm mắt.

Trương Thiên Ý tự biết bản thân đã sa vào hang cọp, quyết chí đánh nhanh thắng nhanh, diệt trừ Chu Nguyên Chương để báo nợ nước trả thù nhà, thế nên hắn vô cùng sốt ruột khi phải nhai nhăng với Chu Lệ, đành giả vờ nhìn về phía Thập Thát đệ khiến cho đối thủ phân tâm, tiếp đó ra tay bắt ngờ bằng một chiêu đâm chết người này.

"Choang" - âm thanh chất chứa vang lên, lưỡi kiếm cả hai chạm vào nhau làm tóe ra vô số tia lửa nhỏ. Trương Thiên Ý lị một kiếm này thất bại, cảm

thấy kinh ngạc vô cùng; Chu Lệ thu kiếm cực nhanh, phòng thủ chặt chẽ, đúng là cao thủ kiếm đạo hiếm có. Nhưng tình thế không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Trương Thiên Ý nhân lấy cơ hội, bật cao vọt thấp, luôn tay tấn công, một màn mưa kiếm mật mờ sắc xanh trông hết như bóng sông ngân hà đường như đã bao phủ lấy Chu Lệ vào bên trong.

Chu Lệ từng bước giật lùi, kiếm Quyết Vân lúc xoạc bên đông, khi chia bên tây, đối phó màn mưa kiếm ấy kín kẽ đến mức gió cũng chui không lọt. Nhuyễn kiếm của đối thủ đâm đến người y, hoặc là đâm trúng vào thân kiếm, hoặc là bị y khéo léo gạt đi. Trong chớp mắt, Chu Lệ đã lùi đến mười bước. Trương Thiên Ý công kích đến hơn một trăm đường kiếm, tiếc rằng mưa to thì không thể kéo dài, đến lúc này thể kiếm đã suy yếu đi rõ rệt. Trương Thiên Ý đang định giảm tốc độ chiêu kiếm, chợt nghe Chu Lệ hét vang, hai tay siết chặt kiếm đâm chéo lên trên, trúng vào nhuyễn kiếm đánh "choang" một tiếng, từng tia lửa nhỏ tóe ra, Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng rần, chuôi kiếm gần như tuột khỏi tay.

Nội công của đối thủ hùng hậu đến mức vượt xa khỏi dự đoán của Trương Thiên Ý, thanh nhuyễn kiếm dưới tác động của kiếm Quyết Vân bị hất ngược lên trên, để lộ ra một khoảng trống to hơ. Chu Lệ vung ngang trường kiếm, quét đến bụng dưới của hắn nhanh như chớp. Phút giây nguy cấp, Trương Thiên Ý đẩy khí vào ngấp thân kiếm, thanh nhuyễn kiếm bị ép thành một đường cong, oằn ngược trở về, "choang" một tiếng chạm trúng Quyết Vân. Mũi kiếm chạm nhau, một luồng sức mạnh ầm ầm xô đến, gan bàn tay Trương Thiên Ý phát tê, hắn mượn lực xoay chuyển, bật nhanh mũi kiếm đâm về phía mạn sườn của Chu Lệ.

"Ha!" Chu Lệ trở người vung kiếm, Quyết Vân đâm thẳng đến yết hầu Trương Thiên Ý, đường kiếm này có góc độ lạ lùng, Trương Thiên Ý cho dù có đâm chết đối thủ cũng khó lòng thoát cảnh kiếm sắc khứa xuyên cổ. Hắn chỉ nhắm vào Chu Nguyên Chương, chẳng thể cùng đối phương chết chung tại đây được, thân hình lướt vòng ra đằng sau Chu Lệ, ngờ đâu Chu Lệ như có mắt ở sau lưng, trường kiếm tiện thể phóng ngược trở ra. Trương Thiên Ý không kịp hươ kiếm, một luồng gió lạnh đã quét về phía bụng dưới, hắn đành bỏ đi ý đồ tấn công, xoay kiếm gạt đi, làm vang lên hàng loạt tiếng leng ka leng keng, chớp mắt cả hai trao đổi nhau với nhau hơn mười thức kiếm. Chu Lệ bước về trước một bước, Trương Thiên Ý bỗng tung người nhảy ra, nghiêm giọng quát:

- "Dịch Tinh Kiếm" của Thái Hạo cốc, Tịch Ứng Chân là gì của ngươi?

Chương 2: Từ Cẩm Thâm Thâm

- Nửa là bạn, nửa là thầy! - Chu Lệ mỉm cười: - "Phi Ảnh Thần Kiếm" của túc hạ có trình độ siêu phàm, hẳn là do đích thân Vân đảo vương chân truyền nhỉ!

Trương Thiên Ý khẽ hừ một tiếng, bật người lên cao ra chiều muốn đâm. Chu Lệ thầm biết lợi hại, lùi về sau nửa bước, giữ kiếm không cử động. "Dịch Tinh Kiếm" mượn tinh tú làm quân cờ, lấy vòm trời làm bàn cờ, phương pháp ẩn theo thiên văn, lại ngầm dung hợp cả thuật chơi cờ. Chu Lệ tuy không xuất kiếm, nhưng mũi kiếm chỉ rõ ra rằng, bất kể Trương Thiên Ý tung kiếm ở góc độ nào, chỉ cần tiến vào phạm vi của Quyết Vân, mũi kiếm sẽ lập tức hóa thành ngàn vạn vì sao lấp lánh hết như khung cảnh cả thiên hà rơi ập xuống.

Thân thể Trương Thiên Ý đã lao đến nửa chừng, bất chợt khựng lại một thoáng, nhuyễn kiếm vòng ngược về sau. Chu Lệ thấy hắn đổi công sang thủ, lòng cảm thấy ngạc nhiên. Trương Thiên Ý nở một nụ cười quái dị với y, tay trái vung lên, một con mưa sáng lấp lánh bay thẳng vào trong đình.

Đột nhiên, Chu Lệ đã hiểu ra thủ đoạn của Trương Thiên Ý. Hắn giả vờ tấn công để thu hút tâm trí của y, ý đồ thật sự là muốn dùng phi châm bắn chết phụ hoàng. Ám khí bay lẹ như chớp, có muốn đỡ cũng không còn kịp, Chu Lệ đau buồn đan xen phần nộ, vung kiếm như gió, chồm người đâm về phía Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý ôm oán hận mà ra tay, vốn dĩ không để cho bất cứ kẻ nào vào lúc này được sống sót. "Dạ Vũ Thần Châm" mảnh như sợi lông trâu, số lượng lên đến hàng trăm mũi, luồn lẩn vào trong gió mà bay êm như ru, dưới ánh trăng chỉ thấy một quang sáng lấp lánh lấp lánh phủ chụp lấy cả tòa tiểu đình trầm hương.

Nhạc Chi Dương đang ở phía trước đình, hầu như ù ù cạc cạc, chỉ thấy một trận mưa châm thốc tới trước mặt, hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Lúc này, bóng trăng nháng lên, một người bất chợt xông ra, tay cầm phát trần, thân vận áo trắng, chính là vị thái giám già xồm kia. Thân pháp của lão đã nhanh, cây phát trần còn nhanh hơn, đón lấy đợt mưa châm ấy mà quét qua một lượt, tơ bạc và quang sáng đan lồng vào nhau, chớp mắt sau, màn mưa châm rợp trời ấy đã biến mất không còn dấu vết.

Lão thái giám bắt hết ám khí, đứng thẳng phía trước đình, gương mặt khô héo như phát ra ánh sáng, thứ ánh sáng này lóe lên rất nhanh hết như lửa than cháy tàn rồi dần dần tắt ngấm. Lão khom mình, tích tắc sau đã mất hút ở phía sau Chu Nguyên Chương. Vị hoàng đế già an nhiên ngồi đó, đáng vẻ nhàn nhã, đôi mắt tỏ vẻ hứng thú quan sát màn đấu kiếm phía trước đình.

"Dịch Tinh Kiếm" vốn là kiếm thuật của đạo gia, chuyên dùng cứu người và đối phó với kẻ địch, lùi một bước để không chế đối phương. Chu Lệ vung kiếm lên tấn công, tức thì rơi vào trong tính toán của Trương Thiên Ý, trước khi hắn bắn châm đã thu hồi nhuyễn kiếm, mắt thấy trường kiếm của đối thủ đâm đến, thể kiếm vẽ ra vòng tròn, một luồng nhu kinh hất văng Quyết Vân ra ngoài, theo hướng kiếm nhắm thẳng vào giữa ngực Chu Lệ.

Chu Lệ bị màn mưa châm làm rối loạn tâm trí, đến khi choàng tỉnh lại thì đã lâm vào tình thế nguy hiểm. Y cất lực thu kiếm về, dùng "Thiên Môn Thức" phòng thủ, lưỡi của Quyết Vân móc lên mũi nhuyễn kiếm, "choang" một tiếng đẩy nhuyễn kiếm bật sang phải, mũi kiếm quét sượt qua vai mang theo một dòng máu đỏ.

- Ôi! - Thiếu nữ áo vàng bật hô lên, Trương Thiên Ý dùng chiêu hiểm thành công, đang cảm thấy đắc ý, chợt nghe thấy tiếng hô ấy, hắn sững sờ đổi mắt nhìn lại, trông thấy mọi người trong đình đều bình an vô sự, trong lòng bỗng thấy nặng trĩu, cảm giác có điều gì đó không ổn. Hắn phân tâm khiến cho chiêu kiếm xuất ra có phần chậm đi, Chu Lệ lấy lại tập trung, tung một chiêu "Thiên Trùng Thức", khép mở nhịp nhàng, phản công sắc bén, một tràng kiếm loát xoát liên tiếp đâm đến ép cho Trương Thiên Ý phải liên tục thoái lui.

Trong tích tắc, hai người đảo ngược công thủ, thân pháp đều nhanh đến kinh ngạc, tới lui lên lút như ma quỷ, lên xuống tựa chim Kiêu bay tít tận trời cao. Hai luồng kiếm khác nào hai tia chớp một xanh một trắng, lúc thì quấn rịt, khi lại tách ra, đông đưa biến hóa vô chừng.

Chu Nguyên Chương nhìn đến đoạn này, vuốt râu bảo:

- Hạng Vũ múa kiếm, ý nhắm vào Bái Công, còn họ Trương đây múa kiếm, ý nhắm vào quả nhân. Đã là múa kiếm, sao có thể thiếu đi âm nhạc hỗ trợ? Vì thế, con với tiểu thái giám hợp tấu một khúc giúp cho Tứ ca của con lên tinh thần đi!

Thiếu nữ áo vàng hỏi:

- Tấu khúc nhạc nào ạ?

Chu Nguyên Chương cười đáp:

- Hãy tấu bài "Thập diện mai phục" đi!

Thiếu nữ áo vàng gật đầu, đôi tay dạo trên phím đàn như gió táp mưa sa, thoáng chốc đã nổi lên âm thanh nặng mùi sát phạt. Nhạc Chi Dương sau khi định thần lại cũng nâng sáo lên thổi, tiếng sáo vang lên sục sôi hết như dừng sĩ rút kiếm lao băng băng trên yên ngựa, một bầu sát khí ngùn ngụt lập tức mịt mù giăng bủa.

Chu Lệ nghe được tiếng nhạc, khí thế phấn chấn, xuất kiếm càng thêm nhanh mạnh. Kiếm Quyết Vân vốn là một thanh chiến kiếm, phá quân giết tướng chém cả ngựa phi khi lâm trận. Lúc này y múa kiếm càng thêm hứng khởi, thân kiếm phát ra tiếng rung "oong oong", mỗi kiếm xuất ra đều như mang theo một trận cuồng phong quét lên người Trương Thiên Ý, chẳng những khiết cho da thịt hằn đau buốt mà còn áp chế cả thể kiếm của hắn. Trương Thiên Ý khéo léo né những đường kiếm đâm đến, tránh điểm mạnh mà tập trung đánh vào điểm yếu, thế nhưng "Dịch Tinh Kiếm" hàm chứa kỳ đạo, mỗi lần xuất kiếm đều kèm theo vài chiêu thức phía sau, phong kín hết tất cả mọi góc độ, trải qua mấy hiệp mà Trương Thiên Ý vẫn không thể tận dụng được cơ hội, khí thế đã suy giảm vô cùng.

Lại trao đổi thêm mấy kiếm, khúc nhạc đã thổi đến đoạn "Biệt Cơ" trong bài "Bá Vương Biệt Cơ", giai điệu thê lương thương cảm. Trương Thiên Ý bị nhạc khúc này khơi gợi chuyện xưa, nhớ đến tình cảnh sinh ly tử biệt cùng cha mẹ thuở ấy trong thành Tô Châu, lòng dạ vô tình trở nên bồn chồn. Lòng đã rối, kiếm pháp cũng phát sinh kẽ hở, Chu Lệ nhìn ra điểm ấy, kiếm Quyết Vân liên tiếp đâm đến, công phá vào màn kiếm của Trương Thiên Ý.

Y quát lên: - Trúng!" - mũi kiếm lướt qua ngực trái của Trương Thiên Ý, da thịt tóe toác, máu tươi trào ra.

Trương Thiên Ý nuốt đau nhảy ngược về sau, tay phải vung kiếm loạn xạ ngẫu nhiên cản đường truy kích của Chu Lệ, tay trái giơ cao, hét lớn:

- Xem chăm!

Chu Lệ luôn đề bụng đề phòng phi châm của hắn, nghe vậy bèn thu vội kiếm rồi né sang trái, ngờ đâu Trương Thiên Ý chỉ phô trương thanh thế, đối thủ vừa lui đi, hắn bèn xoay người toan chạy. Chu Lệ quyết tâm truy đuổi không tha, phóng kiếm về phía vai lưng của hắn. Trương Thiên Ý vòng người sang phía sau một góc phù dung, tay vung lên cao, hô to:

- Xem chăm!

Chu Lệ thu kiếm tránh né, Trương Thiên Ý lại bỏ chạy về phía trước. Chu Lệ mắc mưu hai bận, trong lòng tức điên vội vã đuổi theo, chợt thấy Trương Thiên Ý vất người trở lại, vung tay hét lên:

- Xem chăm..

Chu Lệ cả giận đang định quát mắng, bỗng thấy một quang sáng lấp lánh trong tay áo Trương Thiên Ý, trong lòng thất kinh, muốn tránh đi cũng đã muộn màng. Đúng lúc này một cơn gió từ bên hông thổi đến, trăm ngàn sợi tơ bạc như tuyết bay lung linh chặn ngang giữa hai người, trảng âm thanh "phựt phựt" vang lên liên tiếp, màn mưa châm roi trắng toạc bạc hết như trâu đất xuống biển, biển mất không sủi tăm.

Trương Thiên Ý nhảy bật ra sau, trừng mắt nhìn lão thái giám, gương mặt vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực, quát lên:

- Người là ai?

Lão thái giám cười nhạt đáp:

- Chỉ là một kẻ phế nhân chôn thân cung, tên tuổi chẳng đáng nhắc làm gì!

Phát trần của lão khẽ rung lên, quét về phía trước mặt Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý huơ kiếm chặn lại, phát trần bay là là chạm vào lưỡi kiếm rồi quần chặt lấy nó hết như tơ nhện.

Gan bàn tay của Trương Thiên Ý tê dại, trường kiếm như có sự sống tự trôi tuột về phía trước, hắn hoảng hốt vận sức giữ lại, ngờ đâu một nguồn đại lực như thủy triều theo thế ồ ồ ập đến, rót xuyên vào cơ thể hắn. Bất đắc dĩ, hắn đánh phải buông chuôi kiếm, nhảy tránh về phía sau, thế nhưng nguồn nội lực còn dư lại ấy vẫn không hề suy giảm mà xâm nhập trực tiếp vào phế phủ. Tức thì, ngực Trương Thiên Ý phát đau nhói nhói, miệng phun ra một búng máu tươi.

Hắn mới đánh có một chiêu đã bị trúng thương, từ khi thành tài đến nay chưa bao giờ gặp phải tình huống này, thậm chí đã đụng phải cao nhân bèn nhảy lùi ra sau, hay tay liên tục phóng ra hai lần mưa châm, một bắn về phía lão thái giám, một bắn về hướng mọi người ở trong đình.

Lần tập kích này không cứu không xong, lão thái giám nào dám chậm trễ, múa phát trần vùn vụt quét bay đám kim châm bắn đến, liền đó người lướt về sau mà chân tay không hề cử động, thể bay cực nhanh, trông cứ như có ai đó đang kéo lão ở sau lưng. Mọi người thấy trước mắt hoa lên, lão đã đến phía trước đình, phát trần xoay vòng thành một con bão, kim châm đầy trời tóe tóe rơi xuống. Phá hết kim châm, lão thái giám đưa mắt nhìn ra, bóng dáng Trương Thiên Ý chợt nháng lên rồi biến mất đằng sau một bờ tường cao.

Lão thái giám nhú mày, quay đầu nhìn về phía Chu Nguyên Chương. Người đằng sau gật đầu, lạnh giọng:

- Không để chữa lại hậu họa!

Lão thái giám lắc mình một cái bỗng nhiên mất hút chẳng thấy đâu nữa.

Tiếng đàn ngưng lại, thiếu nữ áo vàng đứng dậy hỏi:

- Tử ca, vết thương của anh không sao chứ?

Chu Lệ cười đáp:

- Chỉ là vết thương ngoài da, chẳng đáng lo!

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Vết thương nhỏ càng phải chữa kỹ, không được chậm trễ, kẻ này quý quyết gian xảo, trên kiếm chưa chắc không có điều bất thường. Mau truyền gọi thái y xem qua cho lão Tử!

Thái giám ở bên cạnh vâng lời lui ra.

Chu Lệ cười khổ:

- Thẹn thật, thẹn thật! Nếu không có Lãnh công công suất nữa ta đã mắc bẫy của tên họ Trương ấy rồi!

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một lúc, chợt nói:

- Phi châm của hần lợi hại, ngón nghề cũng khá nhiều, luận riêng về kiếm pháp thì con chưa chắc đã thua hần. Hơn nữa, kiếm pháp lợi hại cùng lắm chỉ thắng được một người, còn binh pháp lợi hại thì chống được vạn người.

Chu Lệ kính cẩn thưa:

- Cha dạy rất phải ạ!

Chu Nguyên Chương lại nói:

- Lão Tử, Thập Thất, các con sớm ngày mai hãy trở về phương Bắc đi!

Chu Lệ giật mình vội nói:

- Nhưng ngày mai là sinh nhật của em Thập Tam, con với Thập Thất có ý về...

Chu Nguyên Chương ngắt ngang lời y:

- Phương Bắc tình hình chưa yên ổn, rợ Hồ cứ nhắm nhe vùng Yên Vân của ta, hai huynh đệ các con trấn thủ biên cương phương Bắc, trách nhiệm vô cùng trọng đại. Còn về Vi nhi, huynh muội các con tình cảm thâm thiết thì đương nhiên là rất tốt, nhưng nó chỉ là một con bé con, sinh nhật có tham dự hay không cũng không sao cả!

Thập thất đứng dậy còn muốn thưa gì đó, chợt thấy Chu Lệ đánh mắt đến, tức thì cười khổ ghìmiệng lại không nói nữa. Chu Nguyên Chương quan sát hai người, lại thấy thiếu nữ áo vàng phụng phịu không vui liền không nhịn được cười:

- Vi nhi, sao con có vẻ mất hứng thế?

Thiếu nữ áo vàng nhẹ giọng đáp:

- Hải nhi không dám, những lời phụ hoàng nói đều hợp lý, hai vị huynh trưởng nên lấy quốc sự làm trọng! Và lại, con gái tài đức kém cỏi, nào dám làm phiền hai đại phiên vương đến dự sinh nhật chứ.

Chu Nguyên Chương vỗ tay khen:

- Con gái ta càng hiểu chuyện càng khiến ta cưng chiều hơn. Ôi, mẹ con qua đời sớm quá, ta bận việc nước hiếm khi gặp con, nhưng cứ mỗi lần gặp thì trong lòng ta đều rất vui. Thôi được, bọn chúng đi rồi, ta sẽ dự sinh nhật con vậy, so với hai đại phiên vương thì cân lượng của người cha này thế nào nhỉ?

Chu Lệ và Thập Thất đệ vội nói:

- Phụ hoàng là đáng vạn tuế, sao có ai dám so sánh với người chứ?

Thiếu nữ áo vàng tươi tỉnh trở lại, cười rằng:

- Cha nói thiệt là bùi tai, chỉ sợ đến khi đó bận bịu việc gì lại quên mất cho coi!

Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Nếu ta đến không được sẽ nhờ Văn nhi thay thế, có điều đã là sinh nhật thì không thể thiếu quà được! Lão Tứ, con tặng vật gì vậy?

Chu Lệ mỉm cười:

- Hải nhi tặng toàn là thứ tầm thường: một đôi ngọc như ý Hòa Điền, chín đầu trăn châu Hợp Phố, hai tấm áo lông chồn tím, còn có mười bốn nhánh sâm lão Cao Ly.

Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Mười bốn nhánh sâm lão, vậy ra mỗi tuổi vừa với một nhánh à? Còn Thập Thất, con tặng thứ gì?

Thập Thất đệ cười đáp:

- Em Thập Tam có hứng thú với âm nhạc, con bỏ công chế tạo ra một thanh cổ cầm tặng cho em gái xem như quà mừng!

Chu Nguyên Chương trở vào thanh cổ cầm ở trước đình:

- Là nó đây à?

Thập Thất đệ đáp:

- Phụ hoàng sáng suốt!

Chu Nguyên Chương đứng dậy, tay khẽ lướt nhanh trên tơ đàn, một chuỗi âm thanh ngân lên tinh tinh tang tang tựa như suối chảy ngọc lăn, ông không kèm được gặt gù:

- Đàn tốt, có tên gọi không?

- Thừa có! - Thập Thất đệ trả lời: - Tên nó là Phi Bộc Liên Châu (*)

(ND chú: nghĩa là thác đổ không ngừng)

Chu Nguyên Chương mỉm cười phán:

- Cái tên này hợp lắm!

Quay sang thiếu nữ áo vàng, ông hỏi:

- Vì nhĩ, hai vị huynh trưởng của con, người tục kẻ nhĩ, thứ gì hay ho cũng giành hết cả rồi, con nói xem cha phải tặng vật gì cho con mới phải đây?

Thiếu nữ chớp mắt, cười thưa:

- Nếu cha muốn độc đáo khác lạ, chi bằng tặng cho con một người đi!

Chu Nguyên Chương sừng sờ hỏi:

- Là người nào?

Thiếu nữ chỉ vào Nhạc Chi Dương, tỉnh bơ đáp:

- Vị tiểu thái giám này nè!

Nhạc Chi Dương thất kinh hồn vía, mọi người xung quanh cũng lấy làm ngạc nhiên. Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Vì nhĩ, quân vô hí ngôn, cha đồng ý với con rồi thì không thay đổi được đâu! Tới lúc đó con đừng có hối hận đấy!

Thiếu nữ cười đáp:

- Nghìn vàng dễ có, tri âm khó cầu, con gái quyết không hối hận!

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một thoáng, khẽ thở dài bảo:

- Trong số con gái của ta, chỉ có con là không giống ai cả. Thôi được, món quà này chẳng những con thích mà cũng rất hợp với ý của ta, ta tặng cho con tên tiểu thái giám này, con hãy dạy dỗ nó cho tốt, lần sau gặp lại không được vô lễ với ta nữa!

Nhạc Chi Dương hết sức bức bối, thầm nghĩ dù sao mình đường đường cũng là một đấng nam nhi, bị người ta tưởng lầm là thái giám cũng mặc kệ đi, nhưng hiện giờ lại bị xem như quả cáp mà đem tặng cho một đứa bé gái, còn ra thể thống gì nữa! Giữa lúc gã lung tung suy nghĩ, Chu Nguyên Chương đã xoay người rời khỏi, Chu Doãn Văn răm rắp đi theo sau lưng tổ phụ, về mặt ngoan ngoãn. Chu Lệ bị thương được Thập Thất đệ hộ tống về cung chữa trị. Hai người cáo từ ra đi rồi, sân đình bỗng trở nên vắng lặng hẳn đi.

Hai ả cung nữ bước lên thu dọn kệ đàn và hương án, một ả lớn tuổi trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương quát:

- Đồ gà trống thiên chết toi, còn không mau đến dọn đàn!

Nhạc Chi Dương vốn định thừa lúc mọi người không để ý thì rón rén chuồn đi, thế nhưng không có tài nghệ của tên quý đòi nợ kia, muốn thoát ra khỏi cung vua quả là chuyện viễn vông. Đến nước này chỉ còn cách mặc kệ tới đâu hay tới đó. Nghĩ vậy, gã đưa mắt nhìn ra, thiếu nữ áo vàng đang chấp tay sau lưng mỉm cười với gã. Khi nàng hé cười, đôi mắt cong như vành trăng non, làn môi phơn phớt đỏ như đóa hồng lãnh, đôi má trắng như ngọc nổi lên hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy mặt mày nóng hầm hập, cúi gằm đầu xuống dọn đàn, thanh cổ cầm này bề mặt làm bằng sơn mài, sờ lên chỉ chít hoa văn tựa như nước chảy, lại như hoa mai. Nhạc Chi Dương vuốt ve mặt đàn, thoáng ngẩn ngơ xuất thần, chợt nghe thiếu nữ áo vàng cười hỏi:

- Ngươi cũng biết chơi đàn?

Nhạc Chi Dương giật phắt mình, cổ cầm suýt nữa thì rơi xuống đất, gã ấp úng nói:

- Biết sơ sơ thôi, nhưng đàn không được hay!

Thiếu nữ áo vàng thấy lời lẽ của gã thận trọng như thế, vô thức bật cười. ả cung nữ già thấy gã ngơ ngờ nghếch nghếch, nhìn không được quát lên:

- Con gà trống thiên chết bầm, cẩn thận một chút coi, nhỡ mà rơi hỏng đàn, ngươi có mười cái đầu cũng đền không nổi!

Nhạc Chi Dương ậm ừ, chợt cảm thấy sau hông đau điếng, hóa ra là bị ả cung nữ ấy nhéo cho một cái, Nhạc Chi Dương gần như nhảy nhồm lên toan chửi đồng, chợt nghe thị giục:

- Còn đực ra đấy ả, không mau trở về cung!

Nghe được câu này, Nhạc Chi Dương mới chợt nhớ ra đây không phải là sông Tần Hoài mà là Tử Cấm Thành, mấy ngón nghề vô lại lúc trước đều không thể sử dụng được ở chốn này, gã đành phải tui ngưu cúi đầu, bụng đàn theo sau đám cung nữ.

Đi vòng vo một hồi chợt đâu tóa đến hương thơm ngan ngát, một thân hình mềm mại lướt đến bên cạnh Nhạc Chi Dương, hai người chỉ cách nhau một khuỷu tay, gã nghe tim mình vỗ thình thịch, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân, chỉ nghe thiếu nữ áo vàng thỏ thẻ cười:

- Tiểu thái giám, ta mang ngươi về đây, dường như ngươi không vui?

Nhạc Chi Dương trầm nghĩ:

- Có quý mới vui nổi á, ta chứ có phải là cây đàn, cây sáo đâu mà mặc cô muốn đem đi đâu cũng được! Cô tưởng mình làm công chúa thì giỏi lắm à? Công chúa, công chúa, xì, ta thấy gọi là công trư (*) cũng không khác mấy!

(ND chú: “công chúa” và “công trư” đều phát âm là “gong zhu”, vì âm tương đồng nên Nhạc Chi Dương cố tình chọn chữ “trư” (heo) để nói kháy Chu Vi mà cô ta vẫn không nhận ra.)

Nghĩ đến đây, gã khi khi cười:

- Đâu có đâu, công trư điện hạ. Có thể phục vụ cho nhà cô, ta khoái đến chết đi ấy chứ!

Thiếu nữ nghe thấy câu nói này, cảm thấy có đôi phần thất vọng, cô cứ ngỡ Nhạc Chi Dương tỉnh tỉnh cao ngạo khác xa đám thái giám khác, ngờ đâu khi trò chuyện vẫn là những câu nói rập khuôn sáo rỗng ấy. Cô ở chốn thâm cung được hết thấy mọi người kính nể, có ngờ đâu rằng trong lời nói của tên tiểu tử này còn chứa ẩn ý ngầm chửi xéo mình.

Lặng lẽ đi thêm vài bước, thiếu nữ lại hỏi:

- Tiểu thái giám, ngươi họ Nhạc, còn tên là gì?

Nhạc Chi Dương định đặt bừa ra một cái tên giả để gạt cô, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đại trượng phu đi không thay tên, ngồi không đổi họ, nếu ngay cả tên thật mà cũng không dám nói ra thì có khác gì cái bọn mất trứng như đám thái giám kia đâu, bèn đáp ngay:

- Ta là Nhạc Chi Dương!

- Nhạc Chi Dương... - Thiếu nữ khẽ lẩm nhẩm vài lần rồi cười bảo: - Tiểu thái giám, trông ngươi lơ lơ như vậy đừng nói cũng không biết ta là ai nhé?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Tất nhiên là ta biết, cô không phải là công trư hay sao?

Thiếu nữ mỉm cười:

- Công chúa cũng có nhiều người, ta là công chúa Bảo Huy, quý danh là Chu Vi, sau này có ai hỏi đến, ngươi đừng có trả lời sai nhé!

Nhạc Chi Dương ừ hử một tiếng, thầm nghĩ: "Quý danh là Đuôi Heo(*), không sai, ông già Chu Nguyên Chương của cô là heo bố, dẫn theo một bầy heo con, còn Từ Cẩm Thành này chính là một cái chuồng heo bự. Hừ, không biết cái Đuôi Heo này lớn lên ở đâu trong cái chuồng này nhỉ?

(ND chú: nguyên văn là “Trư Vĩ” (đuôi heo) có cách đọc trại với “Chu Vĩ”- “zhu wei”, từ đó Nhạc Chi Dương suy diễn nào là “Lão Công Trư” (heo bố), “Tiểu Công Trư” (heo con) rồi “Trư Quyển” (chuồng heo))

Gã ngẫm nghĩ rồi quay đầu lại, híp mắt khả ố quan sát thiếu nữ.

Chu Vi thấy ánh mắt của gã vô lễ, trong lòng bực bội, bèn gắt gỏng:

- Ngươi nhìn cái gì vậy?

Nhạc Chi Dương vội vã cup mắt lại. À cung nữ già quá ăm ăm:

- Con gà trống thiên chết tiết kia, ngươi chán sống rồi hả? Công chúa, vừa rồi hần quả thực vô lễ với người, nô tì sẽ lập tức thưa với Lý công công, quát cho hần ba trăm roi da!

Chu Vi nhú mày liếc nhìn Nhạc Chi Dương, lạnh lùng đáp:

- Bỏ đi, chuyện nhỏ như vậy không cần phiền đến người khác!

À cung nữ lắc đầu than:

- Công chúa, người đúng là nhẹ dạ mềm lòng. Hừ, nếu cứ như thế này, mấy tên thái giám cung nữ đều sẽ tạo phản cho xem!

Chu Vi lạnh giọng:

- Tổng Trà, hai chữ "tạo phản" mà ngươi cũng dám nhắc hay sao?

À ta nghe vậy rùng mình, mặt mày xám ngoét, ríu rít nói:

- Tì nữ miệng mồm ăn mắm ăn muối, đáng chết, đáng chết...

Nói rồi trở tay vỗ bôm bốp vào hai má. Chu Vi thờ dãi:

- Đu rồi, đừng đánh nữa! Ai mà không phạm sai sót, nếu ta mà nhẫn tâm thật thì mấy người các ngươi còn sống được à?

Sắc mặt à cung nữ thoát đỏ thoát trắng, con bực tức trong lòng không chỗ phát tác bèn hung hăng quắc mắt sang nhìn Nhạc Chi Dương.

Về đến cung Bảo Huy thì trời đã tối sập, Chu Vi tự mình về thăm cung nghỉ ngơi, à cung nữ già dẫn theo Nhạc Chi Dương tới một gian phòng bé tẹo, quảng cho gã một tấm chăn rồi lạnh lùng quay ngoắc đi.

Lưng giường vừa cứng vừa lạnh, nằm được một lúc, nơi ngực chợt âm ỉ nhói đau, Nhạc Chi Dương bật người dậy, nhớ đến đây là vị trí mà kim châm của tên quý đòi nợ cắm xuyên vào, hần có nói nếu không lấy ra kịp thời, kim châm nhất định sẽ đâm thủng tim. Xem ra, lỡ như tên quý đòi nợ đánh không lại lão thái giám mà bỏ xác trong cung hoặc bị bắt làm tù binh, không ai lấy kim châm ra thì gã xác định chết chắc. Hôn nữa, chính gã đã lừa gạt hần nhập cung, khiến cho hần một phen xác bác xang bang, đầu tên quý đòi nợ ấy còn sống cũng nhất quyết không cứu gã.

Gã càng nghĩ càng chạnh lòng, may mà trời sinh bản tính giản đơn, một khi nghĩ hết cách không ra thì vứt khỏi đầu óc cho nhẹ. Gã với chân trùm kín đầu rồi mơ màng thiếp đi.

Đang ngủ ngon lành, chợt cảm thấy trên người phát đau, gã hé mắt ra nhìn, một chiếc gậy từ trên giáng xuống đánh bộp lên lưng gã. Nhạc Chi Dương hít ngược vào một hơi khí lạnh, vọt người ngồi dậy, mắt tròn mắt dẹt nhìn kẻ mới đến. Vất vả lắm mới tỉnh hồn lại, gã trông thấy à cung nữ già tối qua vừa gây hấn với mình đang đứng trước giường, một tay chống eo, một tay cầm ống sáo, mặt mày nghênh nghênh, miệng oang oang:

- Đồ gà trống thiên chết rù, mau dậy gánh nước!

Nhạc Chi Dương phục hồi lại tri giác, khắp mình mẩy tay chân đều đau ê ẩm, lại nghe tiếng thị chửi mắng, tức khắc nổi giận đùng đùng. Gã vung tay giật lấy ống sáo rồi chọc mạnh vào hông của thị. Thị ta nào ngờ được chuyện này, miệng kêu bù chí bù chóc, lại thấy Nhạc Chi Dương vung sáo lên lần nữa liền hoảng hốt xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hô hoán:

- Giết người, bớ người ta giết người...

Nhạc Chi Dương đuổi theo ra ngoài cửa, hung hăng vung vẩy thanh sáo. Bọn cung nữ thái giám ở bên cạnh xô tới ngăn cản, bị gã quất cho mỗi người một phát u đầu mẻ trán. Gã thuở nhỏ ở ven sông Tân Hoài đánh nhau như com bữa, tay chân lạnh lẽ, hiếm có đối thủ, đám người trong cung này yếu nhót như bún thiêu làm sao địch lại gã cho được, thấy đành trơ mắt ra nhìn gã rượt theo Tổng Trà. Á cung nữ già nghe tiếng chân vọng đến, sợ đến rụng người, trượt chân té oạch xuống đất. Nhạc Chi Dương đuổi đến nơi, vung sáo lên định huych vào người ả.

- Dừng tay!

Một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, kèm theo đó là một bao kiếm dài từ bên cạnh bay ngang qua, gạt nhẹ lên ống sáo, gan bàn tay Nhạc Chi Dương nóng ran, thanh sáo liền bay vèo đi mất. Gã quay đầu nhìn lại, Chu Vi sắc mặt trắng bệch, đôi tròng mắt đen láy như tóa lửa.

Lúc này Nhạc Chi Dương mới sực tỉnh, thầm nghĩ bản thân đang ở trong cung cấm, mấy kẻ gã vừa đánh đều là thái giám cung nữ của cung Bảo Hựu, tích tắc sau người gã toác mồ hôi dâm dề, nhìn Chu Vi mà đơ lười cứng họng.

- Tổng Trà! - Chu Vi nhìn ả cung nữ già, vặn hỏi: - Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Công chúa điện hạ! - Tổng Trà ôm đứ lấy chân Chu Vi méo máo: - Nô tì định gọi con gà trống thiên kia thức dậy gánh nước, hần chẳng những không nghe, còn xách gậy vọt nô tì!

Nhạc Chi Dương thở hắt hắt, hét lớn:

- Rầm chó, rõ ràng là bà đánh ta trước!

Tổng Trà kêu oan:

- Nói bậy, ai thấy ta đánh nhà ngươi? Ngươi đánh ta, mọi người đều chứng kiến rành rành. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tì, nô tì theo hầu người mấy năm qua, thân già bị ruồng rẫy đã đành nay lại còn bị con gà trống thiên này bắt nạt!

Thị vừa chảy nước mắt vừa sổ nước mũi, khóc lên rung rức thê thảm. Nhạc Chi Dương há hốc mồm đứng ở bên cạnh, khổ sở vì không có ai làm chứng, trong lòng càng thêm quỳnh quáng.

Chu Vi trở mắt nhìn thị cả buổi, sau đó thờ dài:

- Tổng Trà, bà muốn trừng phạt tiểu thái giám này như thế nào?

Tổng Trà quắc mắt, hung hăng đáp:

- Giao cho Lý công công, đánh hần ba trăm côn, đánh chết thì ném cho chó gặm.

- Mụ bà thôi! - Con giận của Nhạc Chi Dương từ ngực trào cả ra miệng.

Chu Vi sa sầm nét mặt, quát:

- Ngươi mắng ai đó?

Cô từ trước tới nay luôn dịu dàng mực thước, nhưng một khi đã nổi giận thì oai nghiêm vô cùng. Nhạc Chi Dương bị ánh mắt của cô bức ép, lùi lên đến miệng đành phải nuốt ngược trở vào, lỗ mũi phát ra tiếng thở phì phò.

Chu Vi nhìn gã một lúc, nhú mành chột nói:

- Tổng Trà, ba trăm côn dường như hơi nhiều thì phải!

Tổng Trà cắn hận bảo:

- Đây gọi là răn đe cảnh cáo, cung đình có quy tắc của cung đình!

Chu Vi sau thoáng suy tư liền tiến lên mấy bước nhặt lấy ống sáo nọ, khẽ lau đi bụi bẩn dính bên trên. Cô liếc nhìn Nhạc Chi Dương, nhẹ nhàng khuyên:

- Sáo là dùng để thổi, không phải để đánh người.

Nói rồi, cô trả ống sáo lại cho gã. Nhạc Chi Dương nhận sáo vào tay, lòng ngập đầy một thứ cảm xúc khó tả. Tống Trà thấy tình hình không ổn, vội nói:

- Công chúa, sao người trả hung khí lại cho hắn?

Chu Vi cười mỉm:

- Tống Trà, bà ở với ta tám năm, bà là người thế nào chẳng lẽ ta còn không rõ? Bà đánh tiểu cung nữ, tiểu thái giám đâu phải lần một, lần hai. Trước đây có người đến kể về với ta, ta vì nề mặt nên mới không tiện trách cứ bà. Nhưng ta chẳng phải kẻ khờ, bà là tỳ nữ được người mẹ quá cố của ta gởi gắm lại, tên tiểu thái giám này mới chân ướt chân ráo đến đây, cho dù hắn có ăn gan trời cũng không dám vô cớ đánh bà. Thôi vậy, chuyện này chấm dứt ở đây, ba trăm cân cũng miễn hết, phạt hắn gánh đầy bốn chum nước, giao cho bà giám sát là được rồi!

Không đợi Tống Trà kịp phân bua, cô đã cười khúc khích xách kiếm đi ra khỏi cửa.

Chum nước tuy chỉ có bốn cái, nhưng cái nào cái nấy bằng đồng to vật vữa, muốn châm đầy một cái thì cần phải gánh đến mười thùng nước giếng. Tống Trà toan tính xoi hồng bông không, lòng quyết tâm trả đũa, giám sát gã làm việc chặt chẽ đến từng li. Vì phòng hờ Nhạc Chi Dương phản kháng, đi theo thị còn có hai tên thái giám lớn tuổi. Ấy cung nữ già cổ tình vach lá tìm sâu, vừa cầu nheo vừa mắng nhiếc, Nhạc Chi Dương giận không nín được, nếu không phải đối phương người đồng thể mệnh, gã thật muốn úp cả thùng nước lên đầu của thị cho bồ tức.

Châm xong bốn chum nước, gã mệt đến mức muốn sụm cả hai chân, vết châm nơi ngực càng trở nên nhói buốt, tại chỗ đau lớn cỡ chung rượu ấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong. Xế trưa sau khi dùng cơm xong, Nhạc Chi Dương đang muốn chớp mắt một lúc thì bỗng đâu Chu Vi cho người đến gọi.

Nhạc Chi Dương giận đến ứa gan, thâm nhiên mồm: "Công trư thói tha, công trư chết bầm!" Gã hăm hăm tiến vào trong tấm điện, chỉ thấy trên tường có treo hơn mười cây đàn cổ, đủ chủng đủ loại từ kiểu Phục Hy, Sư Khoáng, Linh Cơ, Trọng Ni, Phụng Thế đến kiểu Thần Long, Liên Châu; màu sắc thì có đen tuyền, vàng sẫm, vàng óng, trắng ngọc; còn có mấy thanh tỳ bà dạng cổ cong, cổ thẳng, cổ ngắn, cổ dài... Ngoài ra, có cả phụng hương, khánh đồng, trống da lớn nhỏ, tiêu sáo ngắn dài, đàn Không, hồ già... Hầu như những nhạc cụ mà Nhạc Chi Dương từng biết thì trong tấm điện này đều có hết cả. Thậm chí ở một góc bên cạnh còn có một chuỗi chuông đồng nhìn niên đại có vẻ rất lâu đời, bề mặt loang lổ những vết gỉ xanh.

Ngoài những vật này ra, bàn ghế giường chiếu trong phòng đều rất giản dị, thoảng đâu đó còn phảng phất mùi hương con gái dịu nhẹ. Chu Vi ngồi ở đằng sau Phi Bộc Liên Châu, trông thấy Nhạc Chi Dương, nét mặt cô thoảng hiện nét cười, gọi:

- Mau đến đây, ta muốn luyện đàn, ngươi hòa tấu cùng ta nào!

Nhạc Chi Dương hậm hực tiến về phía trước, trong lòng đang bức bối, sáo thổi lên toàn bị trật nhịp sai điệu. Chu Vi nghe thấy chau mày, chợt dừng tiếng đàn lại, dạn dò đám cung nữ:

- Các ngươi lui ra ngoài cả đi, nhớ khép cửa lại!

Chớp mắt sau, trong tấm điện chỉ còn lại hai người, Chu Vi tròn mắt nhìn Nhạc Chi Dương, gã cũng trừng mắt đối lại. Hai người nhìn chăm chăm nhau một hồi, Chu Vi chợt bật cười khúc khích, ban đầu chỉ là cười nhẹ, sau đó một tay ôm bụng, một tay vịn đàn, cô gập người cười đến mức gần như không thẳng lưng được.

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ, tò mò hỏi:

- Công trư, cô cười gì vậy?

Chu Vi ưỡn người dậy, khẽ thở dòn, đáp:

- Nhớ đến cảnh tượng sáng nay, ta nhìn cười không nổi. Bộ dạng Tống Trà như thế, từ khi quen biết bà ta đến nay, ta chưa từng trông thấy lần nào. Ôi da, buồn cười chết mất thôi!

Chương 2: Từ Cầm Thâm Thâm

Nhạc Chi Dương càng thêm ngạc nhiên, miễn cưỡng hỏi:

- Công trư, cô không giận ta à?

Chu Vi cười bảo:

- Ta giận ngươi làm gì? Bà Tống Trà ấy vốn là cung nữ thân cận đi theo mẫu phi, sau khi mẫu phi qua đời liền đến hầu hạ ta. Bà ta cậy mình thâm niên, thường hay tác oai tác quái, nhưng vì quan hệ với tiên mẫu, ta luôn mắt nhắm mắt mở không muốn tính toán với bà ta mặc dù nhìn mấy tiểu cung nữ, tiểu thái giám kia chịu đòn, trong lòng ta cũng khó chịu lắm. Hôm nay khéo làm sao, gặp phải tên gốc nhà ngươi, khiến cho bà ta phải ngậm cả một con đại giáp ngư vào mồm.

- Đại giáp ngư? - Nhạc Chi Dương ngó người không hiểu.

Chu Vi chớp chớp mắt, mỉm cười giải thích:

- Đại giáp ngư, không phải là con ba ba hay sao? (*)

(ND chú: chỗ này cần giải thích rõ hơn, từ “đại giáp ngư” hay “đại miết” đều là ba ba. Trong cách nói của TQ, chữ “miết” khi ghép từ (vd: chùy đại miết) mang ý nghĩa không hay ho lắm, ở đây ta cứ hiểu đại khái là Tổng Trà nuốt phải một con ba ba lớn sẽ cứng họng và khó chịu thế nào, Chu Vi vừa có ý bảo lạc Chi Dương “khó nuốt” như ba ba, vừa mắng Tổng Trà là hạng miệng rộng thon thót.)

Nhạc Chi Dương nghe xong, nét mặt vô tình giãn ra, vui vẻ gật đầu thầm nghĩ: "Tiểu công trư cũng biết nói giỡn, hay lắm, hóa ra cổ không đáng ghét như ta nghĩ."

Chu Vi tròn mắt quan sát gã, lẩm bẩm nói:

- Lại thật, tiểu thái giám nhà ngươi không giống như mấy tên thái giám khác, bọn họ kẻ nào kẻ nấy đều nhất gan sợ vợ, bị đòn không dám đánh trả, bị mắng cũng không dám cãi lại, nếu không có chỉ thị thì chẳng dám làm việc gì. Còn ngươi thì ngược hẳn, đầu nhạc với ta mà một chút cũng không nhường, ngày đầu đến cung Bảo Huy còn đánh cả nữ quan nơi đây nữa chứ.

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: "Đương nhiên rồi, thái giám có liên quan quái gì đến ta đâu? Ta đây nam tử hán đại trượng phu, thua gì thì thua chứ quyết không chịu kém khí phách." Mấy câu này gã chỉ có thể nghĩ chứ không nói ra được, chợt thấy Chu Vi lộ ra thần sắc ngây thơ của một cô bé, lòng gã nảy sinh cảm giác gần gũi bèn cười hỏi:

- Công trư điện hạ, cô ra ngoài hoàng cung bao giờ chưa?

Chu Vi lắc đầu:

- Chưa từng, ta sinh ra đến giờ cứ ở miết trong cung.

Nhạc Chi Dương thấy sắc mặt cô thoáng buồn, xót xa bảo:

- Xem ra làm công trư cũng chẳng hay ho gì, nơi này một khi đêm xuống thì vừa tối thui vừa hoang vắng trông chẳng khác gì nhà mồ!

- To gan! - Chu Vi tái mặt, trợn mi quát: - Ngươi dám bảo Tử Cẩm Thành là nhà mồ?

Nhạc Chi Dương cười xòa:

- Gì dữ vậy, chẳng qua ta chỉ so sánh chơi thôi mà!

Mặt của gã cứ giữ cái vẻ cười đùa cợt nhả khiến cho Chu Vi chẳng biết đường nào mà phát tác, cô đành trừng mắt nhìn tiểu thái giám, thái độ không ra giận cũng chả ra cười, lòng thầm bội phục gã can đảm chẳng thêm kiêng nể thứ gì, chẳng những dám to gan đối mặt với công chúa Đại Minh mà còn lớn mật rủa xả cả hoàng cung Đại Minh. Cô ngẫm nghĩ rồi tỏ vẻ thờ ơ hỏi:

- Hoàng cung mà ngươi cũng chê bai, vậy theo ngươi nơi nào mới là vui?

- Sông Tần Hoài á! - Nhạc Chi Dương hí hửng đáp ngay.

- To gan! - Chu Vi theo ý thức hét toáng lên: - Ngươi... Ngươi dám so sánh hoàng cung với cái nơi... cái nơi hạ lưu ấy ư?

Nhạc Chi Dương cười hỏi:

- Cô đã đến bờ sông Tần Hoài rồi à?

Chu Vi mặt đỏ như gấc, ấp úng đáp:

- Ta chưa từng đến thì sao nào? Nơi đó... Nơi đó chẳng phải...

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ đi, Nhạc Chi Dương tiếp lấy lời cô:

- Là kỹ viện không sai, thế nhưng so với hoàng cung thì nhộn nhịp hơn gấp trăm lần, thú vị hơn gấp ngàn lần.

Chu Vi còn chưa nghĩ ra cách nào để trách mắng đối phương, nghe được lời này liền nổi tính tò mò, không nhịn được thắc mắc:

- Nhộn nhịp như thế nào? Thú vị ra làm sao?

Nhạc Chi Dương phấn chấn tinh thần, bèn đem cảnh tượng bên sông Tần Hoài với những chiếc thuyền hoa đèn giấy, tiếng ca văng vẳng, điệu múa dật dìu, những đêm xem kịch nghe chuyện ở miếu Phu Tử, thêm các loại tạp kỹ, còn có những món ăn và đồ chơi như tò he, tượng bột, bánh quế hoa, thịt dê lụi... lần lượt mô tả lại sống động như thật. Gã thường đến lầu Huyền Hà nghe người ta kể chuyện, dần dà cũng luyện cho mình cái mỏ dẻo quẹo, lại ngai rằng Chu Vi với thân phận tôn quý thì tầm mắt cũng cao vời, khó chấp nhận những thứ tầm thường, nên gã càng ra sức thêm mắm dặm muối, ba hoa đủ thứ chuyện li kì.

Chu Vi lặng im lắng nghe, những cảnh vật diệu kỳ ấy như đang hiển hiện ở trước mắt, lòng dạ nóng hừng hực, đáng vẽ hết sức say sưa. Nghe xong một

lúc lâu sau, cô mới thở dài bảo:

- Kề ra, sông Tần Hoài ấy có vẻ... Có vẻ vui hơn hoàng cung một chút, đáng tiếc ta không có phúc phần như người, chẳng thể tự mình đi chiêm ngưỡng được.

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Cô là công trụ mà, có nơi nào mà không thể đi chứ?

Chu Vi lắc đầu bảo:

- Người không biết đấy thôi, cha ta đã đặt ra quy định, chỉ khi lấy chồng rồi công chúa mới có thể rời khỏi Tử Cấm Thành!

Nhạc Chi Dương vọt miệng nói:

- Vậy thì dễ thôi, cô lấy một người chẳng phải xong ư?

Chu Vi liếc mắt nhìn gã, trách:

- Người nói những gì đấy? Một là, tuổi ta vẫn còn nhỏ; hai là, mấy tên vương tôn công tử ấy ai ai cũng đều đáng ghét cả! Ôi, còn người như người và Thập Thất ca thì lại chẳng có kẻ nào...

Nói đến đây, cô tự thấy mình lỡ miệng, thầm nghĩ chắc bản thân bị mất trí rồi, sao có thể nói ra những lời như vậy với một tên thái giám cơ chứ!

Nhạc Chi Dương thì nào có nhận ra ý bất thường trong lời lẽ của cô, gã nhanh nhẩu hỏi:

- Cách phân thứ tự cũng ngộ thật, anh ta xếp thứ mười bảy thì làm anh, còn cô đứng thứ mười ba lại làm em gái!

Chu Vi tròn mắt nhìn gã một lúc rồi ngờ vực:

- Nhạc Chi Dương, lúc tiến cung không ai giải thích với người hay sao? Phụ hoàng có hai mươi lăm người con trai và mười sáu người con gái!

- Trời ạ! - Nhạc Chi Dương hét toáng lên: - Ông già cô đúng là biết đề dũ thần!

Chu Vi vừa bực mình vừa buồn cười, mắng:

- Nhạc Chi Dương, người muốn chết hả? Cái gì mà "ông già" ta, người phải gọi là "bệ hạ", là "vạn tuế" biết chưa!

Nhạc Chi Dương chữa lại:

- Phải, phải, bệ hạ đúng là biết đề...

Chu Vi chỉ cảm thấy câu nói này còn điều gì đó chưa ổn thỏa lắm, nhưng chưa ổn thế nào thì cô không chỉ ra được, đành nói tiếp:

- Thập Thất là thứ tự trong số những người con trai, tên của anh ấy chỉ đọc một chữ "Quyền", được phong tước Ninh Vương. Thập Tam là thứ tự trong số con gái, dưới ta còn có ba tiểu muội nữa. Tuy nhiên, ta và anh Thập Thất khác với bọn họ, bọn ta được cùng một mẹ sinh ra, cho nên anh ấy mới không quản ngàn dặm xa xôi từ tái ngoại lặn lội trở về tham dự sinh nhật ta. Các anh chị em khác đều tặng cho ta mấy thứ quà không nằm ngoài các món vàng bạc châu báu, chỉ có mỗi anh ấy là đích thân làm ra Phi Bộc Liên Châu vì anh ấy biết bao nhiêu vàng bạc châu báu trên đời này có đáng đến trước mắt ta thì chúng vẫn không sánh được với thanh cổ cầm này!

Cô nói xong đưa tay vuốt nhẹ lên dây đàn làm bật lên tiếng vang trong trẻo.

Nhạc Chi Dương lòng thầm bội phục, gã nói:

- Cây đàn này quả là chất lượng, ở nhà của ta có một thanh Cửu Tiêu Hoàn Bội (*) rất lớn, nhưng luận về âm sắc thì thua xa cây đàn này.

(ND chú: nghĩa là Ngọc bội trên chín tầng mây)

Chu Vi lấy làm lạ, tên thiếu niên này xuất thân từ gia đình có truyền thống âm nhạc, sao lại lưu lạc đến đây làm hoạn quan? Nhưng cô cũng biết việc này nhạy cảm, không tiện hỏi kỹ, đành mỉm cười bảo:

- Âm sắc chỉ là một phần, điều hiếm có chính là tuy đàn được tạo ra bởi một vị vương tử, nhưng ở nó không tồn tại khí chất xa hoa mà hết sức giản dị độc đáo, lại hàm chứa vẻ phong lưu, quả là tao nhã trong tao nhã, hiếm có trong các loại đàn hiếm, nếu không phải là một người am hiểu từng chân tơ kẽ tóc của cổ cầm thì hẳn rằng không thể tạo ra được!

Nhạc Chi Dương nói tiếp:

- Đây gọi là: "Dĩ vô luy chi thần hợp hữu đạo chi khí" (*), nếu không phải bậc ung dung nhàn nhã thì không làm nên được!

(ND chú: câu trên trích trong bài “Xuân Chữ Kỳ Văn” phần “Hữu Đạo Chi Khí” của Hà Vĩ, đại ý là lấy cái thần thái thông dong của kẻ ẩn sĩ hợp cùng khí chất tài năng, đức độ...)

Chu Vi ánh mắt lấp lánh, liên tiếp gật đầu, mỉm cười bảo:

- Tính tình của anh Thập Thất hao hao với ta, đều thích tự do tự tại không ai quản thúc, tiếc là cha cứ khăng khăng muốn anh ấy cầm binh đánh trận!

Nhạc Chi Dương cảm thấy lạ:

- Trông tướng anh ấy cầm binh đánh trận chẳng hợp chút nào! Trái lại, cái ông Yến Vương Chu Lệ kia đáng vẻ hung tợn, vừa nhìn là biết vóc dáng dễ đánh trận ngay.

Chu Vi gật đầu tán đồng:

- Quan sát của ngươi không tệ, ta nghe phụ hoàng từng nói, trong số các con trai của người thì Tứ Ca là giỏi đánh trận nhất.

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Anh ta cũng là anh cùng mẹ khác cha với cô à?

Chu Vi lườm mắt với gã, bức bối nói:

- Người trong cung đều biết, anh ấy là con trai của hoàng hậu Hiếu Từ. Sao ngươi có thể nói ra lời vô lễ như thế chứ?

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Vậy sao anh ta lại đến dự sinh nhật của cô?

Chu Vi liền giải thích:

- Anh ấy và anh Thập Thất rất thân nhau cho nên đối xử với ta cũng khác biệt. Vùng biên cương mà hai người bọn họ trấn thủ ở cách nhau khá gần, Tứ ca ở Bắc Bình còn Thập Thất ca ở Đại Ninh.

- Đại Ninh? - Nhạc Chi Dương vô đầu bức tai mãi cũng nghĩ không ra nơi đó là nơi nào.

Chu Vi cười bảo:

- Chẳng trách ngươi không biết, Đại Ninh còn xa hơn cả Bắc Bình, sau khi cưỡi ngựa qua khỏi cửa khẩu Hi Phong còn phải đi thêm một ngày đường nữa. Nơi đó là thị trấn quan trọng ở tái ngoại, phía bắc không chế Liêu Đông, tây nam giáp với đại mạc, trong thành binh giáp đến tám vạn, xe ngựa khoảng sáu nghìn, luận về binh hùng tướng mạnh thì chẳng thua gì thành Bắc Bình đâu!

Nói đến đây, cô ngập ngừng một thoáng, thăm thò:

- Có điều, anh Tứ khác với anh Thập Thất, anh ấy về kinh thành không chỉ để tham dự sinh nhật của ta...

- Còn vì việc gì? - Nhạc Chi Dương thuận miệng hỏi luôn.

Chu Vi nét mặt se lại, khẽ giọng thốt:

- Chuyện này không nói thì hơn!

Nói rồi, đầu mày cô chau nhẹ, tiện tay đàn lên một khúc "Tiêu Tương Thủy Văn".

Nhạc Chi Dương nghe cô nói chuyện cả buổi, cảm nhận trong lòng gã cũng có sự thay đổi rõ rệt, chỉ thấy cô công chúa này tính tình dịu dàng thân thiện, nói năng duyên dáng thú vị, thật là một người con gái hiếm có trên đời, nổi oán ghét trước đây cũng bay biến đi hơn phân nửa, vì vậy gã nâng sáo lên chú tâm cùng cô hợp tấu. Hai người giai điệu hòa nhịp, ý lòng tương thông, như thể đang lâng lâng bay bổng ra khỏi Từ Cẩm Thành mà ngao du khắp chốn xa xăm, cảnh vật xung quanh cũng chợt nhiên biến ảo, thoảng như tay nắm vai kẻ, cùng tầm mắt trong cơn mưa lất phất bên dòng Tiêu Tương, rồi lại dung dăng dạo chơi nơi bến Động Đình, bỗng đâu gió giục mây vần, lại thấy sóng gợn tí tằm trải xa vạn dặm, chốc sau trời yên nước lặng, lại thấy ánh trăng soi chiếu trên dòng sông vắng, bóng mây in đáy nước theo sóng dập dờn trôi đi, vô số cảnh giới kỳ diệu nương theo tiếng nhạc cứ ùn ùn thoát ra, hai cô cậu thiếu niên như chìm đắm vào trong thế giới đó, tạm thời quên hẳn đi mình đang ở chốn nào.

Tờ mờ hôm sau, Nhạc Chi Dương đau đớn giật mình tỉnh khỏi giấc ngủ, vết châm bông rất nơi ngực đang lan rộng ra xung quanh, mới hôm trước còn như chung rượu, giờ đây đã to bằng miệng bát. Gã trần trọc lần qua trở lại, mãi đến tảng sáng mới mơ hồ thiếp đi thì Chu Vi lại bắt gặp sai người đến gọi.

Bước vào tắm điện, Chu Vi mới vừa ngủ dậy, đang được mấy ả cung nữ hầu hạ trang điểm. Cô mặc một chiếc áo liền bằng sa-tan đỏ rực, gương mặt trắng phơn phớt hồng, mái tóc xoắn bồng bềnh như mây. Trông thấy Nhạc Chi Dương, cô dẫu môi mỉm cười, xinh đẹp như đóa hoa xuân vừa chớm nhụy.

Nhạc Chi Dương trông thấy nụ cười xinh đẹp ấy, không hiểu sao cứ nhìn đến tận ngàn. Tống Trà đang giúp Chu Vi chải đầu, trông thấy cảnh ấy bèn gắt lên:

- Con gà trống thiên, nhìn cái gì mà nhìn? Coi chừng ta móc đôi mắt chó má của ngươi ra bây giờ!

Nhạc Chi Dương đỏ quạch, đằng hắng cho thông họng rồi lạnh lùng bảo:

- Mụ bà thối, chửi cha bà đấy à?

Tống Trà nuốt giận, lạnh giọng đáp trả:

- Bớt nằm mơ đi, ngữ thái giám chết tiết như ngươi mà cũng đòi làm cha người khác ư?

Nhạc Chi Dương khúc khích cười tiếp lời:

- Ai nói ta muốn làm cha người khác? Bà có phải là người đâu!

Tống Trà giận tái mặt, vút lược nhảy chồm đến chụp lấy gã. Nhạc Chi Dương cúi đầu lách qua, giờ sáo huých vào chân thị. Tống Trà kêu ối một tiếng, xoay đầu lại định quờ lấy một món vũ khí nào đó, vô tình để hở cả phần sau lưng cho Nhạc Chi Dương, tên vô lại này được nước sắn tới, nhắm vào phần thịt béo núc ních nhất của thị mà gõ bôm bốp liên tiếp ba phát.

Tống Trà vừa giận vừa đau, quay đầu lại định tóm gã. Nhạc Chi Dương lạnh lẽo như cá chạch, vội chạy tót sang một bên, cười hề hề làm mặt xấu với thị. Tống Trà uất muốn ứa nước mắt, giẫm giẫm chân chạy về phía Chu Vi làm nư:

- Công chúa, người xem trò đùa của tên tiểu thái giám chết giẫm ấy kia. Từ nay trở đi, ở cung Bảo Huy này có nô tì thì không có hần!

Về mặt Chu Vi nhặt hần đi, cô liếc nhìn Tống Trà, chát giọng bảo:

- Hai hôm trước, em gái Thập Tứ có than thở với ta rằng người trong cung của em ấy không được việc, hỏi ta xem có kẻ hầu nào giỏi giang không thì cho em ấy. Như vậy đi, Tống Trà, bà đi đến chỗ em ấy cũng được, nơi ở của ta chật hẹp không chứa nổi mấy người thần thánh như bà!

Tống Trà cậy mình cao tuổi, vốn muốn ép buộc Chu Vi phải đuổi Nhạc Chi Dương đi khuất mắt, ngờ đâu khéo quá hóa vụng, người phải ra đi lại chính là mình. Thị hoảng hốt đến tái mét mặt mũi, hai chân xụi lơ quỳ trên mặt đất, rung rung nói:

- Công chúa tha tội, công chúa Hàm Sơn nổi tiếng với tính khí bạo ngược, lần trước vì một lời không thuận tai đã đem cung nữ thân thiết bên mình ra đánh đến chết, người đề nô tỳ sang phục vụ cho cô ấy chẳng phải là nạp cừu non vào hang sói hay sao?

Nhạc Chi Dương nghe thị tự ví mình với cừu non, khóe miệng gãi cong lên, suýt nữa thì phá ra cười. Chu Vi trừng mắt nhìn gã, lại bảo:

- Giỏi lắm, Tống Trà, bà nói cung Hàm Sơn là hang sói, khác nào mắng em Thập Tứ là sói cái? Hừ, em ấy mà nghe được, còn không xén bỏ cái miệng của bà mới lạ!

Tống Trà mặt nghếch ra như đất, sợ hãi đến mức không thốt nên lời, cứ dập đầu bình bịch xuống đất, dập đến mức đầu sưng bầm đen. Chu Vi lòng sinh thương xót, đỡ thị đứng lên rồi tuyên bố:

- Được rồi, từ đây về sau không được nói những câu ai còn ai đi, cũng không được nằng nặc người khác nữa!

Tống Trà nước mắt lưng tròng, gật đầu lia lịa, Chu Vi lại lệnh:

- Nhạc Chi Dương ở lại, các ngươi đều ra ngoài cả đi!

Tống Trà vội nói:

- Con gà trống thiên này...

Lời còn chưa dứt, Chu Vi đã trừng mắt đến, thị vội ngậm miệng lại, dẫn bọn cung nữ lui ra khỏi tầm điện.

Chờ cho mọi người đi hết, Chu Vi mới đóng cửa điện lại rồi cài chặt then cửa, sau đó quay đầu lờm lờm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt lộ ra vẻ trách cứ. Nhạc Chi Dương thì lại chẳng hề để tâm, cứ cười khi khi bảo:

- Công chúa, sớm như vậy cô tìm ta có việc gì à? Tôi qua thổi sáo đến nửa ngày, thổi đến miệng mồm ta cứng đơ hết rồi!

Chu Vi xụ mặt xuống, lạnh giọng:

- Ngươi không thích giúp ta chứ gì? Được lắm, ngươi cứ đi đi, ta không ép đâu!

Nhạc Chi Dương nhìn gương mặt dỗi hờn của cô, biết mình đi không được ở cũng chẳng xong, đành gãi đầu:

- Công chúa, cô uống lộn thuốc rồi hả? Hôm nay trong người có chỗ nào không bình thường vậy?

- Im miệng! - Chu Vi má đào đỏ bừng, gắt gỏng quát lên: - Kê không bình thường chính là ngươi! Ngươi mắng người lợi hại lắm đúng không? Đánh người lợi hại lắm đúng không? Có bản lĩnh thì ngươi đánh ta, mắng ta này!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Cô không mắng ta, sao ta lại mắng cô? Nếu không thì cô mắng ta trước vài câu đi, ta nhất định mang cả vốn lẫn lời mắng trả lại cô!

Chu Vi ngẩn người, cô lớn lên ở chốn thâm cung, cha là minh chủ khai quốc, anh cả là người tạo nên vô song, thêm vào tính nết nền nã dịu dàng, làm sao biết mắng chửi người khác là thế nào. Lời lên đền cửa miệng cũng không tài nào thốt ra được, thoáng chốc mặt mũi đã đỏ ửng, cô tức tối bảo:

- Ta không mắng ngươi, nhưng đánh ngươi có được không?

Nhạc Chi Dương nheo mắt nhìn cô, rồi sau đó chợt bật cười ha hả. Chu Vi nổi giận:

- Ngươi cười cái gì?

Nhạc Chi Dương từ từ:

- Công chúa, trông bộ dạng của cô mảnh mai như vậy, ta thôi một phát là liễu xiêu ngay, còn bày đặt học theo người khác đi đánh nhau, chẳng phải tự làm muối mặt mình hay sao? Thôi vậy, cô đã muốn đánh thì ta cho cô đánh vài cái, nhưng không được dùng sức quá mạnh, lỡ mà làm ta đau thì cô đừng trách nhé!

Gã hai tay chống hông cười khi khi nhìn thiếu nữ, ra vẻ ta đây chẳng ngán đâu.

Chu Vi trừng trừng nhìn hắn một lúc, nét giận trên gương mặt dần tan đi, thay vào đó là nụ cười treo trên khóe môi, cô bỗng gật đầu:

- Đây là ngươi nói đấy!

Xoay người, cô tháo bảo kiếm treo trên tường xuống. Nhạc Chi Dương thất kinh hồn vía, đột ngột nhảy lùi về sau, xua tay nói:

- Khoan khoan, cô muốn đánh người hay giết người vậy?

- Đồ chết nhất! - Chu Vi lườm gã, rút bảo kiếm ném sang một bên, trên tay chỉ cầm mỗi vỏ kiếm - Không phải ngươi lợi hại lắm sao? Như vậy đi, ta dùng vỏ kiếm, ngươi dùng ống sáo, chúng ta công bằng đánh một trận, ngươi chỉ cần đánh trúng ta một cái thì tính là thắng, bằng không ngươi phải hứa với ta từ nay về sau không được đánh nhau, cũng không được mắng chửi người khác nữa!

Nhạc Chi Dương nghĩ thầm, đánh cô một cái thì có khó gì, nhưng cô đối xử với ta không tệ, ta sẽ không dùng sức, chỉ đẩy nhẹ cô vài cái cho cô thấy khó biết rút lui thôi. Nhất trí như vậy, gã cười hỏi:

- Cô chắc chưa?

- Chắc chắn!

Chu Vi mỉm cười nhẹ, sóng mắt đảo quanh, đôi má sáng bóng, vỏ kiếm hướng chênh chếch xuống đất, dáng vẻ hết sức ung dung thư thái như một đứa bé gái đang chơi đùa cỏ ngoài sân. Nhạc Chi Dương thấy cô kiêu ngạo như thế, trong lòng hết sức không vui, ánh mắt gã chuyển động, đầu hướng nhìn ra phía cửa, khẽ "ì" lên một tiếng. Chu Vi cho rằng có người đến, cũng đưa mắt nhìn theo, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương lại tung mình về phía trước, giờ sáo lên chọc vào mu bàn tay của cô.

Nhạc Chi Dương giương đông kích tây, mắt thấy một đòn này trúng là cái chắc, nào hay trước mắt gã hoa lên, bóng hình của Chu Vi đã biến đâu mất tiêu, cùng lúc đó đầu vai gã nhói lên một cái kèm theo âm thanh vụt vào không khí của ống sáo. Nhạc Chi Dương giật mình đưa mắt nhìn ra, Chu Vi đang đứng ở bên kia, khóe môi cười mỉm, năm ngón tay hờ hững vuốt nhẹ lên vỏ kiếm.

Nhạc Chi Dương vừa ngạc nhiên vừa tức tối, gã hét lên một tiếng, tập trung sức lực huơ ống sáo nhắm vào vỏ kiếm, muốn đánh văng vỏ kiếm trước tiên.

Chu Vi đứng yên tại chỗ, mỉm cười nhấc vỏ kiếm hất ống sáo ra. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng ran, ống sáo đã lệch ra ngoài hơn một thước, gã bắt lực nhìn vỏ kiếm lợi dụng sơ hở vỗ bộp một phát vào chân phải của mình.

Nhạc Chi Dương cảm giác nơi trúng đòn rất buốt, lập tức la lên oai oái, chân xoạc ra định huých vào bụng dưới của Chu Vi, nào ngờ thiếu nữ ung dung xoay người, nhẹ nhàng tránh khỏi, còn cười cợt với gã:

- Ngươi học theo ngựa đá người đấy à?

Trong lúc cô nói chuyện, chân của Nhạc Chi Dương đã lãnh thêm vài đòn nữa. Nhìn cô yếu đuối như vậy nhưng mấy đòn này thấu đến tận xương tủy, lúc Nhạc Chi Dương rút chân lại thì đã đau đến mức nhay lò cò.

Chu Vi đứng cách đó không xa, cười bảo:

- Nhạc Chi Dương, người phục hay chưa?

Nhạc Chi Dương hét lên:

- Phục thẳng cha cô á!

Chu Vi nhủ mày:

- Lại mắng người, thật đáng và miệng!

Nói xong cô nhấc vò kiểm, đâm về phía ngực Nhạc Chi Dương. Gã hoảng hốt giờ sáo cản lại, ngờ đâu Chu Vi chẳng qua chỉ vờ ra chiều, vò kiểm vút một tiếng bốc lên trên, cùng lúc quất vào hai bên mép miệng của gã.

Nhạc Chi Dương cảm thấy hai má rất rát, miệng mồm lợm đắng, trước mắt sao xẹt tứ lung tung, chân loạn choạng thụt lùi mấy bước, trợn mắt nhìn Chu Vi hết sức kinh ngạc. Chu Vi cười nói:

- Lần này đã phục chưa nào?

Nhạc Chi Dương nổi đóa:

- Phục cái rắm!

Gã phóng người về trước, ổng sáo giả vờ múa may, chân trái bỗng quết ra, hất một cái ghế đầu khắc hoa về phía Chu Vi. Thiếu nữ lạng người né qua, chột đầu gió mạnh thốc tới, Nhạc Chi Dương đã nhe nanh giương vuốt nhào đến sát một bên.

Chu Vi cười nhạt, nhún người nhảy lên nhẹ bằng như tơ liễu rồi đáp trên một mặt bàn vuông ở gần đó. Nhạc Chi Dương nhào đầu vào khoảng không, chân va bộp vào cạnh bàn. Chiếc bàn này được làm bằng gỗ tử đàn, chất liệu vô cùng cứng rắn, trước mắt gã tối sầm đi thiếu điều muốn ngất lịm. Nhạc Chi Dương loạn choạng vài nhịp lại nhào người dậy, ngoái đầu nhìn sang. Chu Vi cười mỉm chỉ đứng trên bàn, người khoác y phục đồ tươi hết như một đóa thược được đang rộ nở. Đôi má của cô ngậm cười, tay chấp sau lưng, vò kiểm vắt ra sau người, ánh mắt toát lên vẻ tinh nghịch.

Nhạc Chi Dương lửa giận phừng phừng, vút ổng sáo về phía mắt cá chân của thiếu nữ. Còn chưa vút đến nơi, chợt thấy Chu Vi lắc người một cái, gan bàn tay của gã theo đó nhối buột, "Bạc", ổng sáo chẳng rõ vì sao đã bị thiếu nữ giẫm bên dưới chân. Nhạc Chi Dương cố sức giằng lại, ổng sáo vẫn chẳng mấy may nhúc nhích. Chu Vi vừa giẫm sáo vừa nhấc vò kiểm gõ lên đầu Nhạc Chi Dương lóc cóc, tay đánh miệng hỏi:

- Đã phục chưa? Đã phục chưa...

- Không phục, không phục!

Nhạc Chi Dương liên tiếp lãnh mấy cú cốc đầu, có cảm giác bị người ta áp bức và lăng nhục, khoe mắt gã xốt xốt cay cay gần như chực rơi lệ. Bất giác máu nóng nổi lên, gã buông ổng sáo ra rồi hét vang một tiếng, dùng sức lật đổ cả chiếc bàn. Thân hình Chu Vi nhẹ tênh như chim yến, trước khi chiếc bàn ngã úp cô đã thướt tha đáp xuống mặt đất rồi nhanh chóng vòng ra đằng sau Nhạc Chi Dương, liên tiếp vỗ ba cái lên mông đùi của gã. Nhạc Chi Dương oai oái kêu đau, quay đầu lại toan bắt cô nhưng một lần nữa cô lại lượn ra phía sau gã, chỉ nghe tiếng đầm đã vang lên túi bụi, chớp mắt sau Nhạc Chi Dương đã lãnh trọn không dưới mười đòn.

Nhạc Chi Dương bị đòn đau, giận đến mờ mắt, gã quên đi mất thân phận của đối thủ, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ muốn lấy lại thể diện. Chu Vi lại như một con gió mát, chớp mắt không được, sờ đến chẳng xong, rõ ràng thấy cô ở trước mặt nhưng tích tắc sau lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Nhạc Chi Dương xoay mòng mòng như chong chóng, thờ hồn hà hồn hên, bất chợt hai chân gã chùn xuống rồi ngã cù quay ra đất, đụng đổ hai cái ghế dựa và một cái giá gác chuông, tứ chi co giật một lúc rồi nằm yên bất động.

Chu Vi hoảng kinh, cô vốn cho rằng Nhạc Chi Dương nhận thua thì thôi, nào ngờ tên tiểu thái giám này quật cường hơn người, chẳng những không chịu khuất phục mà còn càng ăn đòn đau càng thêm hung hãn. Chu Vi lơ leo lưng cọt khó bề xuống nước đành phải dây dưa hồi lâu với gã, ban đầu cô ra đòn còn nặng, về sau mềm lòng nhẹ tay nên đã nương đi rất nhiều. Cô thấy đối thủ bất thần ngã ngửa bèn sốt sắng gọi:

- Nhạc Chi Dương, người không sao chứ?

Kêu một tiếng không thấy động tĩnh, Chu Vi cảm thấy bốn chân liền tiến lên phía trước, đưa tay ra thăm dò, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương trở người bật dậy, một tay bắt lấy vò kiểm kéo mạnh về phía dưới. Chu Vi bản tính thơ ngây, không như gã Nhạc Chi Dương xuất thân chợ búa, nào có hay biết trên đời này còn có kẻ giả chết trá bại để dụ địch vào tròng, thân thể cô chợt mất thăng bằng, ngã chúi xuống mặt đất.

Kiểm pháp của Chu Vi vốn lợi hại, nhưng một khi đã té xuống đất rồi thì kiểm pháp cũng chẳng có tác dụng gì, hết thấy phải dùng đến bản lĩnh đánh xà quần túi bụi. Cô chỉ cảm thấy Nhạc Chi Dương một tay giằng lấy vò kiểm, một tay ôm lấy eo cô. Lòng cô hoảng loạn quá đỗi, định vận lực đoạt lại vò kiểm, thế nhưng Nhạc Chi Dương sống chết vẫn không chịu buông. Hai người trong lúc hỗn chiến cứ thay phiên lần lổn lổn trên nền phòng, Chu Vi ở dưới, Nhạc Chi Dương ở trên, bờ môi của cả hai bất ngờ dán chặt vào nhau.

Sự việc lần này xảy ra ngoài dự liệu, hai bên bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nhà ra cũng có thể nghe thấy, cơ thể lại như trúng phải phép định thân, cứng đờ không tài nào cựa quậy. Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian một tuần trà, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy người con gái bên dưới như mềm nhũn đi, thân hình êm ái tựa sợi mây tóa ra hơi nóng hừng hực, một mùi thơm ướt át phả thốc vào mặt. Gã định thần nhìn kỹ, đôi mắt Chu Vi đương khép

chặt, nơi khoe mi ứa ra hai dòng lệ trong suốt.

Lúc này bên ngoài điện vọng đến tiếng đập cửa rầm rập, Nhạc Chi Dương như người vừa tỉnh mộng, nhòm người bật dậy, tuy nhiên gã còn chưa đứng vững thì một con đầu kịch kiệt bỗng dậy lên từ giữa ngực thốn đến tận đỉnh đầu rồi lại tràn xuống đáy chậu, cả người như bị đao phủ chém làm đôi. Nhạc Chi Dương không kèm được cất tiếng hô thảm, ngã đánh huych xuống đất.

Chu Vi cũng hết sức hoảng hốt bối rối, vội lồm cồm bò dậy, chỉ nghe tiếng đập cửa càng lúc càng gấp, lại nhìn ra xung quanh, bên này bàn ghế ngã chổng gọng, bên kia vật dụng vãi tứ lung tung, khắp nơi đều là dấu vết loạn xạ ngẫu quần thảo.

- Vì nhì! - Tiếng đập cửa thoảng ngưng lại, một giọng nói già dặn vang lên: - Là ta đây, mau mở cửa!

Người đến chẳng ngờ lại là Chu Nguyên Chương, Chu Vi trước mắt tối sầm, suýt tí nữa là ngất xỉu. Cô lại nhìn sang phía Nhạc Chi Dương, hai mắt gã nhắm nghiền, gương mặt đỏ đang chuyển dần sang tím tái như đang phải chịu một cơn thống khổ cực cùng. Phút giây ấy, cô chỉ thấy mồm miệng đắng chát, muốn lên tiếng đáp lời nhưng đầu lưỡi cứ mãi run run chẳng thể sai khiến được. Cô hiểu rõ rằng, cha cô trước nay luôn lạnh lùng nghiêm khắc, lại vì xuất thân hèn mạt nên sau khi thành đại nghiệp càng thêm xem trọng tôn ti lễ nghĩa, nếu biết cô và tiểu thái giám này bày trò quấy tung bưng, cho dù không trách phạt cô cũng không thể không lột da rút xương, băm vằm thi thể của Nhạc Chi Dương được.

Nghĩ đến đây, cô tung người nhảy lên nhặt lấy thanh trường kiếm ban nãy, đoạn mở cửa sổ, định quay sang đỡ Nhạc Chi Dương đứng dậy, chợt nghe "Rầm" một tiếng, then cửa gãy thành hai mảnh, cửa chính mở bung, Chu Nguyên Chương mặt đầy giận dữ sầm sầm tiến vào, theo sau là lão thái giám họ Lân.

Quét mắt ngó quanh tình hình trong phòng, lão hoàng đế hết sức kinh ngạc liền hướng mắt nhìn về phía con gái. Chu Vi sắc mặt trắng bệch, hai mắt thần thờ, cơ thể rung lên từng chập hệt như chiếc lá rơi trong gió. Chu Nguyên Chương trông lòng càng thêm nghi hoặc, vừa toan gặng hỏi, lão thái giám đột nhiên ngẩng đầu lên, hai luồng ánh mắt như băng tuyết nhìn xoáy lên người Nhạc Chi Dương. Lão lắc người vọt đến phía trước thiếu niên, giờ tay bắt mạch thăm dò rồi chợt nhiên đứng phắt dậy, rít lên:

- Trương Thiên Ý!

Chu Nguyên Chương bị lời nói này cắt ngang mạch suy nghĩ, nhũn mảy trùng trùng nhìn lão thái giám. Lão thái giám lại lắc mình, một trận gió xoáy cuốn vòng trong tấm điện, chớp mắt sau đã trở về vị trí cũ, hai hàng mày trắng chau tít lại.

Chu Vi cho rằng lão đã nhìn ra con nguồn bên trong, cõi lòng không khỏi nặng trĩu, một cảm giác tuyệt vọng chợt lan tỏa khắp châu thân.

- Lân Huyền! - Chu Nguyên Chương chậm chậm cất tiếng. - Người phát hiện ra điều gì?

Lão thái giám nghe tiếng giật mình như thể vừa mộng lung nghi ngại điều gì đó, đoạn cúi đầu hạ mình, khẽ ho khan hai tiếng, đáp:

- Bệ hạ, Trương Thiên Ý vừa ở đây!

Chu Nguyên Chương nhướng mày hỏi:

- Người dựa vào đâu mà đoán như vậy?

Lân Huyền chỉ vào Nhạc Chi Dương:

- Thằng nhóc này đã trúng "Dạ Vũ Thần Châm" của hần ta!

- Dạ Vũ Thần Châm? - Chu Nguyên Chương trầm ngâm nhớ lại: - Người đang nói đến thứ kim châm hôm nọ?

Nói đến đây, ông có ý liếc nhìn con gái, ánh mắt thiếu nữ bàng hoàng như vẫn chưa thôi khiếp sợ làm cho lòng ông bất giác se lại. Ông lạnh giọng hỏi:

- Nếu đã là phi châm bán người, có sao Vi nhì vẫn bình an vô sự?

Lân Huyền thở dài:

- Việc này phải hỏi công chúa điện hạ rồi!

Ánh mắt hai người đều hướng về Chu Vi, thiếu nữ ngỡ ngàng vẫn lặng im không nói. Chu Nguyên Chương có chút lo lắng, chợt nghe Lân Huyền than:

- Bệ hạ đừng trách, công chúa có lẽ vì quá hoảng sợ nên mới tạm thời thất thần như vậy. Theo thần suy đoán, lần này Trương Thiên Ý đến đây vốn là có ý đồ bất lợi với công chúa, không ngờ công chúa chính là đệ tử sau cùng của Tịch chân nhân. "Dịch Tinh Kiếm" trình độ cao thâm, hung thủ trong thời gian ngắn không thể làm gì được, lại nghe tiếng bệ hạ gõ cửa, trong lòng hoảng hốt liền phóng bữa ra phi châm rồi nhảy vọt qua cửa sổ trốn mất, tiểu thái giám vì nồn nóng bảo vệ chủ nhân đã liều mình ngăn cản ở phía trước công chúa, thành ra trúng phải phi châm!

Chu Nguyên Chương sắc mặt có phần hòa hoãn lại, gật đầu bảo:

- Hần trốn trong cung vốn là mằm họa!

Lãnh Huyền nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng, hần đã trúng phải "Tảo Tuệ Công" của thần, tạng phủ đang bị trọng thương, bằng không tiểu thái giám và công chúa đều khó bề thoát chết. Thần xem qua vết thương của tiểu thái giám, thấy rằng phi châm không đâm trúng tim, suy ra vết thương của Trương Thiên Ý vẫn chưa khỏi hẳn nên lực bất tòng tâm!

Chu Nguyên Chương nửa tin nửa ngờ, lại đảo mắt sang Chu Vi:

- Vi nhi, có đúng vậy hay không?

Bụng dạ Chu Vi lúc này thon thót hết như một chú thỏ con, hai bên má ửng rịn mồ hôi, cô lặng nhìn Nhạc Chi Dương, đột nhiên dừng cảm tăng lên, thề thốt đáp:

- Tất cả... Tất cả đều giống như lời Lãnh công công nói!

Còn chưa nói hết, nước mắt đã tuôn rơi lã chã. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng nói dối cha như vậy, dòng lệ này quả nửa là xuất phát từ tâm lý ăn năn.

Chu Nguyên Chương thấy con gái vẫn không nguôi sợ hãi, trong lòng này ý xót xa, lại hỏi:

- Vậy vì sao con lại đóng cửa?

Chu Vi nói:

- Con cùng Nhạc... Nhạc công công đang luyện tập đàn khúc, sợ có người quấy nhiễu cho nên... cho nên cố tình cài then cửa!

Chu Nguyên Chương nhíu mày bảo:

- Việc này không được tái diễn nữa, nô tài dù sao cũng là nô tài, nhờ đâu tai họa xảy ra từ bên trong, người bên ngoài làm sao ứng cứu kịp?

Chu Vi thấp giọng thưa:

- Hải nhi ý học kiếm thuật nên đã tự phụ rồi!

- Nhớ kỹ lời ta dặn, không được tái phạm!

Nỗi ngờ vực của Chu Nguyên Chương vẫn chưa tan hết, nhưng Nhạc Chi Dương trúng phải kim châm, tính mạng nguy ngập, ông có thể không tin người sống chứ với kẻ sắp chết thì không tiện hoài nghi, ngẫm nghĩ một lúc sắc mặt mới dịu lại, bèn hồ hững bảo:

- Vi nhi, hôm qua ta bận việc nông nên không tham dự sinh nhật của con được, vốn định hôm nay đến bù đắp, nào ngờ gặp phải chuyện này, đủ thấy phúc phần của con cũng lớn lắm đấy.

Nói xong, ông quay sang Lãnh Huyền:

- Tiểu thái giám xả thân cứu chủ quả là đáng khen ngợi, Lãnh công công, người xem còn cứu y được không?

Lãnh Huyền lắc đầu đáp:

- Khó!

Chu Vi nghe thấy câu này mà rùng rờ, buột miệng năn nỉ:

- Lãnh công công, ông nhất định phải cứu y!

Lãnh Huyền than thở:

- Công chúa thứ lỗi, "Dạ Vũ Thần Châm" khác với ám khí tầm thường, nó vốn là "Bích Vi Tiễn" của đại cao thủ "Cùng Nho" Công Dương Vũ hơn trăm năm trước (TG: xin xem tác phẩm Côn Luân). Đến nay sau bao năm biến hóa, lúc bắn ra thì sử dụng hai luồng kinh khí âm dương, dương kinh làm cánh cung, âm kinh làm dây cung, khi bắn vào thân thể người lập tức uốn khúc cong vẹo, móc dính vào xương thịt mạch máu. Cần phải biết được kinh lực khi bắn châm mạng mấy phần âm, mấy phần dương, từ đó lấy dương chế âm và lấy âm khắc dương để ép thẳng kim châm mới có thể nhẹ nhàng rút nó ra khỏi cơ thể được.

Chu Vi vội nói:

- Lãnh công công, ông thần công hơn người, nhất định có thể lấy nó ra mà!

Lãnh Huyền lắc đầu đáp:

- Kim châm ẩn chứa hai luồng kinh khí âm dương, nếu như dùng lực không đúng, chẳng những không thể lấy ra mà còn khiến cho nó luồn sâu hơn vào

cơ thể. Nếu thần ra tay cấp bách, lỡ như có điều sơ sẩy thì kim châm sẽ xuyên thủng màng tim, tiểu thái giám càng chết nhanh hơn.

Chương 2: Từ Cẩm Thâm Thâm

Chu Vi lo lắng đến chực rơi lệ:

- Vậy ai mới cứu được y?

Lãnh Huyền nói:

- Một là người phóng châm, hẳn biết rõ thực hư của hai luồng kinh khí âm dương; hai là chính bản thân tiểu thái giám!

Chu Vi ngạc nhiên:

- Bản thân y à?

Lãnh Huyền giải thích:

- Nếu y là cao thủ về nội công, giống như người ta uống nước tự biết nóng lạnh, nhờ vào việc thử nghiệm nội công may ra có thể hóa giải kinh lực trên phi châm!

Chu Vi lẩm bẩm:

- Nhưng y có học nội công đâu chứ!

Lãnh Huyền tiếp lời:

- Bởi vậy, cho nên khó mà cứu được!

Chu Vi chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, mắt mũi chua xót, trước mắt nhạt nhòa đi.

Trong điện lặng lẽ hồi lâu, Chu Nguyên Chương chợt cất tiếng:

- Việc này ai buộc thì người đó tự cời thôi.

Lãnh Huyền khẽ giọng hỏi:

- Ý của hoàng thượng là?

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói:

- Soát cung!

Ông ngừng đầu, giọng nói sắc lạnh như vàng đá chạm nhau:

- Truyền ý chỉ của ta, toàn thể người trong cung tập hợp trước điện Thái Hòa, cầm quân vào cung lục soát, không được bỏ qua một phân một tấc nào. Hừ, chỉ cần bắt được Trương Thiên Ý, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết!

Chu Vi trong lòng cuống cuống, nếu như Trương Thiên Ý thật sự ở trong cung, một khi bị bắt thì lời dối trá hôm nay của cô cũng bị vạch trần, Nhạc Chi Dương không thể thoát chết; thế nhưng nếu không tóm được Trương Thiên Ý, Nhạc Chi Dương cũng khó bề sống sót. Thoáng chốc cô lâm vào tình cảnh khó xử, lòng dạ rối bời bời, chỉ đành gạt lệ thầm thì:

- Cảm tạ phụ hoàng!

Chu Nguyên Chương nhìn cô lạnh lùng không đáp.

Lãnh Huyền ngồi xuống, giờ ngón trở điểm nhẹ lên ngực Nhạc Chi Dương, gã lập tức rên lên một tiếng. Chu Vi kinh ngạc:

- Lãnh công công, ông làm gì vậy?

Lãnh Huyền nói với giọng lạnh băng:

- Thần không cứu được mạng y nhưng có thể kéo dài sự sống cho y thêm đôi chút!

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh giọng:

- Nếu thật sự cứu không được thì cứ ban cho y một cỗ quan tài đằng hoàng!

Nói rồi ông đánh mắt về phía Chu Vi, mặt đeo sắc giận. Chu Vi vốn đang rỗi lòng, bị ông liếc mắt nhìn đến, nhịp tim lập tức đập dồn loạn xạ, nhưng Chu Nguyên Chương chẳng nói năng gì thêm, phất tay áo bước ra khỏi cửa. Chu Vi ngơ ngẩn một lúc mới hiểu ra được cha đang giận cô đã này sinh tình cảm với tiểu thái giám, hiềm vì Nhạc Chi Dương có công cứu chủ nên không thể phát tác tại trận.

Cô thần thờ quay đầu lại, Nhạc Chi Dương lúc này đã hồi tỉnh, đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích. Gương mặt tươi tắn của cô xụ xuống, ngoảnh đi chỗ khác, chột nghe giọng nói yếu ớt của Nhạc Chi Dương khẽ cất lên:

- Công chúa điện hạ, cảm ơn cô!

Chu Vi trầm ngâm giây lát, bỗng gọi:

- Tổng Trà!

Ả cung nữ già nghe tiếng gọi liền bước vào trong. Chu Vi dặn:

- Đợi chốc nữa soát cung, bà đỡ Nhạc Chi Dương đến điện Thái Hòa nhé!

Nói xong, cô vội vã xoay người rời khỏi phòng.

Tổng Trà liếc nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt vừa vui mừng vừa khinh miệt. Nhạc Chi Dương biết thị luôn căm ghét gã, chắc hẳn đã rình nghe hết cuộc trò chuyện, biết gã sắp chết đến nơi, kẻ thù cũng bớt đi một người, hiển nhiên sung sướng vô kể. Bên dưới vết điểm của lão thái giám ban nãy, một luồng khí lạnh xông vào huyết Thiên Trung làm cho cảm giác thiêu đốt nơi ngực cũng giảm đi phần nào. Gã nằm sải một lúc, dần dần lấy lại sức lực, thâm nhủ bất kể ra sao cũng không thể để cho mục già thối này chê cười, thế nên gã chậm chậm gượng dậy, hay tay siết chặt, gương mặt trừng trừng nhìn Tổng Trà.

Đúng lúc này, một tiếng chuông rền vang, chính là tín hiệu của việc soát cung. Mọi người trong cung thi nhau đổ về điện Thái Hòa, Tổng Trà vội như quên đi lời dặn dò của Chu Vi, bỏ lại Nhạc Chi Dương mà tự đi một mình. Nhạc Chi Dương tỉnh tỉnh ương bướng, cho rằng bản thân cũng có thể tự đi được, quyết không nhờ vả ai khác; có cung nữ tốt bụng đến dìu gã cũng bị gã khéo léo chối từ.

Đến trước điện Thái Hòa, đầu người ló nhỏ đen đặc, đoàn người được phân làm ba: một hàng là phi tần công chúa, một hàng là cung nữ, còn lại là thái giám. Ai nấy đều bàn tán sôi nổi, hai từ "thích khách" không ngớt xì xào truyền ra.

Nhạc Chi Dương thâm hiểu rõ, thích khách vốn dĩ không hề tồn tại, việc xét cung thật sự chỉ hoài công vô ích mà thôi. Gã đứng tại chỗ, trong ngực thoát nóng thoát lạnh hết sức khó chịu, hề cảm giác thiêu đốt xuất hiện thì luồng khí lạnh lại ùn ùn tỏa ra, phân tán đi cơn nóng rất ấy.

Đám người trở nên yên lặng, có người to giọng bắt đầu điểm danh. Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn ra, một vị thái giám già nua đang đứng trước ngạch điện, tay cầm một bản danh sách, lớn tiếng đọc tên từng người. Mấy tên thái giám được gọi tới thì tách ra khỏi hàng đứng sang một bên. Cùng lúc đó, cung nữ ở bên kia cũng bắt đầu xướng tên. Thì ra, soát cung không chỉ là lục soát trong cung mà còn muốn xác minh cung nữ thái giám, đề phòng người ngoài mạo danh trà trộn.

Nhạc Chi Dương bụng dạ rầu rĩ, tay chân lạnh toát. Trên bản danh sách ấy nhất định không có ba chữ "Nhạc Chi Dương", lần này đúng là rơi vào tuyệt cảnh rồi. Trán lấm tấm mồ hôi, gã quay đầu nhìn lại, Chu Vi mặc y phục đồ rực, dáng dấp cao thon, da dẻ trắng mịn đang đứng nổi bật trong đám mỹ nhân. Cô nói nói cười cười chẳng thêm liếc sang bên này, dường như không hề hay biết gì đến tình cảnh khốn khổ của Nhạc Chi Dương.

Lần lượt theo tiếng điểm danh, mồ hôi Nhạc Chi Dương cứ tuôn ra như tắm, trong lòng quặn thắt từng cơn. Gã không kèm được ngồi xuống phát ra tiếng rên rĩ, nhưng đôi mắt nhìn quanh, tâm lý càng thêm tuyệt vọng. Thái giám bốn phía bàng quan lãnh đạm, tỏ vẻ mọi chuyện chẳng dính dấp gì đến bản thân. Có câu "Bước vào cổng hầu sâu tựa bể", nhà quan hầu mà đã như thế, hoàng cung đại nội có thể tưởng tượng ra, nơi đáng sợ này chính là chỗ lạnh nhạt nhất trần gian. Đám thái giám gặp nạn mà vào cung, đối với thế thái nhân tình càng thêm lãnh đạm, Nhạc Chi Dương có lần ra chết ở đây sợ rằng cũng chẳng ai buồn ngoảnh đến.

Tiếng điểm danh cứ vọng đều đều vào lỗ tai, Nhạc Chi Dương cứ mỗi bận nghe xong một cái tên, thân thể lại rung lên một chập, chỉ cảm thấy người bên cạnh mình càng lúc càng vui đi, nỗi sợ trong lòng cũng ngày một lớn dần.

- Nhạc Chi Dương! - Một tiếng gọi to thình lình vang lên, gã nghe mà giật bắn, gần như không dám tin vào tai mình. Ngẩng đầu lên, xung quanh đã trống hoác, hàng xếp này chỉ còn lại mỗi mình gã. Thái giám xướng tên liếc mắt nhìn gã, tỏ vẻ khó chịu, lại gọi lần nữa: - Nhạc Chi Dương!

Nhạc Chi Dương bỗng chốc tỉnh ngộ, nhảy nhồm lên cầm đầu bước sang hàng bên cạnh, lại trộm nhìn sang phía Chu Vi, cô vẫn đang điềm nhiên nói cười như không với đám người nọ.

Nhạc Chi Dương lòng đầy nghi hoặc, ngỡ như mình đang trong cơn mộng. Lại đợi thêm chốc lát, cấm quân xếp hàng lục tục rời khỏi hoàng cung, tiếng chuông theo đó cũng vang rền, chủ tớ hội hợp ai về cung nấy. Trên đường đi, Nhạc Chi Dương mấy lần muốn đến gần Chu Vi, nhưng tiểu công chúa không đợi gã áp sát đã nhanh chóng lảng ra xa rồi nhập bọn với Tổng Trà, vì vậy Nhạc Chi Dương cũng không tiện tiếp cận nữa.

Về đến cung Bảo Huy rồi, hai người cũng không hề gặp lại. Nhạc Chi Dương ngồi thừ trong phòng, lim da lim dìm, cảm giác ngờ vực khó hiểu. Từ tấm điện bỗng dưng dấy lên tiếng đàn, giai điệu ngắt ngứ đứt quãng tựa như chất chứa nỗi u sầu trách hận. Gã hờn hờ định thối sáo đáp lại, thế nhưng thối lên hai tiếng liền cảm giác không ổn. Sáo đã lạc âm, không còn trong trẻo như hôm trước nữa. Gã quan sát kỹ, trên thân sáo đã xuất hiện mấy vết rạn nứt dẫn đến rò âm thoát khí. Nhớ lại, hẳn là do gã và Chu Vi đánh nhau mà ra.

Tiếng sáo vang lên, tiếng đàn liên im bất, từ đó đến hết ngày cũng chẳng buồn cất lên nữa.

Nhạc Chi Dương nghĩ vẫn vợ một hồi mới chợt nhận ra Chu Vi dường như đang hôn giận, quyết tâm không gặp gã nữa. Gã cảm thấy nhạt nhẽo, lại thêm kiệt sức vì trọng thương, chưa đến chập tối đã lăn ra ngủ khò khò.

Giấc ngủ này chẳng hề yên ổn chút nào, gã mơ thấy một chuỗi những cơn ác mộng kỳ lạ: khi thì thấy Triệu Thế Hùng cả người đầy máu đang nhìn gã cười ròn ròn; chốc lại thấy mình bị rơi vào tay Trương Thiên Ý, tên quý đòi nợ ấy nghiền răng nghiền lợi, từng kiếm một cắt xẻo da thịt của gã; thoát cái gã đang đứng trước mặt Chu Nguyên Chương, lão hoàng đế sầm mặt sai người cời quần gã xuống.

Nhạc Chi Dương trở giấc những hai lần, trí óc mơ mơ màng màng, tỉnh dậy lại ngủ tiếp. Bất chợt, gã cảm giác có người đang lay người mình, tức thì hé hé nhìn ra, một luồng ánh sáng lấp lánh rọi thẳng mắt vào khiến cho sống mắt của gã cay cay nhức nhối.

Nhạc Chi Dương neho neho mắt nhìn ra, Chu Vi đang đứng ở bên giường, cả người giấu trong bộ y phục đen nhánh, tay xách lồng đèn trắng. Ánh đèn chớp chớp hù ảo hắt ra bóng hình yếu ớt của cô, dầu chưa hoàn toàn trưởng thành vẫn đủ khiến cho người khác tim đập chân run. Nhạc Chi Dương nhớ đến tình cảnh ban sáng người trên kẻ dưới nhìn nhau, bờ môi hòa làm một, bất chợt cõi lòng xao động, mắt tròn mắt dẹt nhìn Chu Vi đến ngơ ngẩn.

Chu Vi thấy ánh mắt gã khác lạ, một ý nghĩ xẹt qua, chợt hiểu rõ suy nghĩ trong đầu đối phương, lập tức mặt hoa nghiêm lại, tay nhấc lên chực vung vào mặt gã. Nhưng rồi cô chợt khựng lại, yếu xiu thả tay xuống, khẽ thở dài:

- Ngươi ra đó làm gì, còn không đi theo ta?

Cô xoay người bước đi, Nhạc Chi Dương lặng lẽ theo sát đằng sau. Đi qua trục hành lang, bọn thái giám cung nữ gác đêm đều đang ngủ gà ngủ gật. Mũi chân của Chu Vi chạm xuống mặt đất nhẹ nhàng hết như một chú linh miêu đen tuyền.

Vòng qua một dãy tường đến một góc khuất yên tĩnh, Chu Vi thối tắt ngọn đèn lồng rồi xoay người lại. Trong bóng đêm mịt mùng, đôi tròng mắt của cô trong suốt như ngọc, lộ ra một vẻ tui hờn khó giải thích được. Nhạc Chi Dương chợt dâng trào xúc động, hận không thể xông lên mà ôm ghì cô gài trước mặt vào lòng.

- Ngươi... - Chu Vi còn chưa nói xong đã vội ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Nhạc Chi Dương tâm thần rối loạn, khẽ lầm nhảm:

- Công chúa, ta, ta...

Trong lòng gã có vô vàn điều muốn tỏ bày nhưng đến giây phút cuối lại không thốt ra được.

- Nhạc Chi Dương... - Chu Vi xoay đầu lại, giọng nói phiêu phất như tờ nhện trong cơn gió muộn. - Ngươi là đồ dối trá, trong danh sách vốn không có tên của ngươi, ngươi... Ngươi vốn không phải là thái giám!

Nhạc Chi Dương sững người, vọt miệng hỏi:

- Tên ta trên danh sách ấy là do cô thêm vào à?

Chu Vi lặng im không đáp, thờ người nhìn về nơi khác, lệ từ khóe mắt tuôn rơi, chảy xuôi theo đôi bờ má rồi vương lại nơi ấy hai vệt dài trong suốt.

Nhạc Chi Dương lòng đầy nhốn nháo, thâm hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Công chúa, ta quả thật không phải là thái giám. Ta... Ta bị Trương Thiên Ý dẫn vào cung!

Gã thấy Chu Vi ngờ vực bèn đem đầu đuôi câu chuyện lần lượt kể ra. Thiếu nữ lặng yên lắng nghe, lúc thì chân mày nhíu lên đầy vẻ kinh ngạc, khi thì cặp mắt rù rì như đang suy tư, đến khi nghe xong toàn bộ mới hỏi:

- Linh Đạo Thạch Ngự thật sự ở trong Tử Cẩm Thành à?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Đương nhiên là không rồi, ta gạt hấn đấy!

Chu Vi “Xì!” một tiếng, mắng:

- Ta biết mà, tiểu tử nhà ngươi rất giỏi lừa người khác. Hừ, còn dám cải trang thành thái giám, ngươi giả được một lúc, có giả được cả đời hay không? Dâm loạn chốn cung đình là tội lớn, đem ngươi ra từng xẻo vụn đao cũng chưa hết tội!

Nhạc Chi Dương hỏi ngay:

- Ta dâm loạn hồi nào?

Chu Vi lườm gã một cái, bỗng nhiên cô dẫn lồng không được phá ra cười khanh khách, gương mặt cô vẫn còn vương nước mắt, nụ cười này phảng phất

như đóa hoa đẹp hằm sương, đu đưa nhẹ trong con gió đêm; tiếng cười khê khàng hòa lẫn vào tiếng chuông gió vắng xa xa khác nào một bầy tinh linh đang bay lướt qua bầu trời đêm.

Nhạc Chi Dương vô cùng lúng túng, nhú mồm hỏi:

- Cô cười cái gì?

Chu Vi nín cười chăm chú nhìn gã, nhủ bụng: "Cũng may người là thái giám!". Lời này cô chỉ có thể nghĩ trong lòng, không tiện nói ra ngoài miệng, nếu để cho tên vô lại này hay được, chẳng biết còn vô lễ với cô đến mức nào. Nhớ đến tình cảnh lúc sáng, Chu Vi hai má nóng bừng, bất giác trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương. Gã ta tức thì kêu oan:

- Cô lại trừng mắt với ta làm chi? Ta đã khai hết cho cô nghe rồi mà!

Chu Vi "Xì!" một tiếng, bảo:

- Khai cái gì mà khai, ta có phải là quan bình xét xử nhà người đâu, mấy lời này người vào trong nhà lao mà nói đi!

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Công chúa, cô thật sự muốn tố giác ta ư?

Chu Vi liếc xéo gã, khóe môi cong lên. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của cô như vậy, trái tim bấy giờ mới chịu trở về chỗ cũ, thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Chu Vi ngẫm nghĩ lại hỏi:

- Linh Đạo Thạch Ngự rốt cuộc ở nơi nào?

Nhạc Chi Dương khẽ giọng bảo:

- Ở...

Lời còn chưa dứt, Chu Vi thoáng đổi sắc mặt, giơ tay bịt miệng gã lại, sau đó quay sang một thân cổ thụ quát lên:

- Ai đó? Mau ra đây!

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn ra, đằng sau gốc cổ thụ tối lom lom không chút động tĩnh, đang lầy lợp lợp chợt nghe tiếng cười khẩy cất lên, một bóng người chậm chậm bước ra khỏi tàng cây. Chu Vi trông rõ người vừa xuất hiện, bất giác nhảy giật lùi về sau, thất thanh kêu lên:

- Lãnh công công!

Lãnh Huyền dáng hình lom khom, mặt cười âm hiểm, áo quần trắng toát tỏa ra sắc lạnh lạnh trông hệt như một âm hồn vất vưởng. Chỉ nghe Lão cười nói:

- "Thiên Thính Thuật" của Thái Hạo cốc quả nhiên lợi hại, lão phu chỉ mới đến gần một chút thôi thì đã bị công chúa phát hiện rồi!

Hồn vía hai người bốc hơi hết một nửa, thấy đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy ánh mắt đối phương hết sức đáng sợ. Chu Vi rung giọng:

- Lãnh công công, sao ông lại ở đây?

Lãnh Huyền cười bảo:

- Tiện đường đi ngang, ta ghé lại nhòm một chút thôi mà!

Nhạc Chi Dương kêu lên:

- Ông nói láo!

- Nói láo? - Lãnh Huyền hí mắt lại, khóe mắt lóe lên sắc lạnh: - So với tên thái giám giả mạo bịp bợm trùm trời như người thì ta còn kém xa lắm! Giả như ta lột quần của người ra rồi ném đến trước mặt hoàng thượng, người thử tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Chu Vi tỉnh ngộ, vội hỏi:

- Lãnh công công, ông... Ông đã sớm nhận ra rồi à?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Ta ru rú ở hoàng cung đã bao nhiêu năm rồi? Kẻ nào tình thân hay chưa lẽ nào không nhận ra! Chỉ là bản thân đã trải qua hai triều đại, mắt chứng kiến quá nhiều sự việc, nếu như không phải bản cùng bất đắc dĩ ta cũng chẳng thiết lắm chuyện nhiều lời.

- Nói như vậy... - Chu Vi định thần lại: - Ông cũng đã biết Trương Thiên Ý không hề hành thích ta?

Lãnh Huyền mỉm cười không trả lời. Chu Vi lấy làm khó hiểu:

- Vậy vì sao ông phải bịa chuyện?

Lãnh Huyền cười bảo:

- Hôm đó ta đuổi theo Trương Thiên Ý, hần trăm phương ngàn kế chẳng thể trốn thoát bèn đem một bí mật ra kể với ta nhằm đổi lấy tính mạng bản thân!

Nói đến đây, ánh mắt lão hướng thẳng vào Nhạc Chi Dương:

- Ngươi có biết bí mật đó là gì không?

Nhạc Chi Dương sắc mặt trắng bệch, miệng lắp bắp:

- Linh Đạo Thạch Ngư?

- Không sai! - Lãnh Huyền mỉm cười: - Hoạn quan như ta, mỹ sắc coi như không màng đến, tiền tài tích lũy nhiều đến mấy cũng chẳng có ai kế thừa. Theo tuổi tác lớn dần, ta đã chứng kiến biết bao phồn hoa thắng trầm, ý muốn tranh quyền đoạt lợi cũng dần mai một đi. Chính vì lẽ đó, hoàng thượng mới giữ ta lại bên cạnh. Tuy nhiên, đã là con người ai mà chẳng có sở thích riêng, mấy chuyện khác ta đều thấy kệ ngoại trừ những thứ liên quan đến võ công, ta lại có ít nhiều hứng thú. Võ công luyện đến bậc như ta hiện nay, phạm những bí kíp thần công bình thường Lãnh mỗ đều không để vào mắt, duy chỉ có di vật của Linh đạo nhân để lại thì ta lại nảy sinh tò mò. Nhớ lại năm ấy, Thích Ân Thần là thiên tài hiếm có, võ công không hề kém cạnh so với đời sau của Tây Côn Luân, nhưng sau trận chiến với Linh đạo nhân lại xa rời trung thổ mà bôn ba hải ngoại, nếu không phải đã nếm trái đắng thì tại sao phải làm như vậy? Ta già rồi, trước khi chết nếu có thể được chiêm ngưỡng Linh Đạo Thạch Ngư xem như cũng là một chuyện vui đáng làm.

Nhạc Chi Dương ngơ ngác hỏi:

- Trương Thiên Ý đã nói gì với ông?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Hần chỉ bảo nếu muốn tìm Linh Đạo Thạch Ngư thì trước hết hãy tìm tên tiểu thái giám thôi sáo kia!

Nhạc Chi Dương trọng bụng thầm rửa xả tên quý đòi nợ học gì không học, lại học gã dùng Linh Đạo Thạch Ngư lừa người. Có điều lão hoạn quan họ Lãnh này đã ngấp nghé thêm muốn Thạch Ngư, gã mang Thạch Ngư ra làm yêu sách biết đâu có thể thương lượng được với lão ta. Nghĩ đến đây, gã mỉm cười bảo:

- Không sai, trên đời này trừ ta ra, không ai biết được Thạch Ngư ở chỗ nào. Lãnh công công, ta mà chết rồi thì ông cũng không lấy được Thạch Ngư đâu, thôi thì mọi người cùng hòa thuận sống yên với nhau chẳng phải tốt hơn sao?

Lãnh Huyền ngó hần lom lom một hồi, lắc đầu nói:

- Hòa thuận chưa chắc đã sống yên, lão phu không lấy được Thạch Ngư cũng chả sao, còn ngươi trúng phải Dạ Vũ Thần Châm sống chẳng được bao hôm nữa!

Nhạc Chi Dương chưa kịp lên tiếng, Chu Vi đã sốt sắng hỏi:

- Lãnh công công, ông chẳng bảo là chưa không được còn gì?

Lãnh Huyền nghe thế chỉ mỉm cười. Nhạc Chi Dương "xì" một tiếng, bảo:

- Lời ông nói mà cũng tin cho được à?

Chu Vi mím chặt môi, mắt tóe ra lửa giận. Lãnh Huyền bật cười:

- Công chúa hãy bình tĩnh, lời Lãnh mỗ nói không hoàn toàn là giả. "Dạ Vũ Thần Châm" xuất xứ từ "Bích Vi Tiễn" là thật, kim châm vào cơ thể uốn khúc cũng là thật, chỉ là theo lời ta nói, chưa hẳn là y vô phương cứu chữa. Tiểu tử, ngươi giao Thạch Ngư cho ta, ta giúp ngươi rút kim châm, ngươi thấy thế nào?

Chu Vi mặt mũi đỏ bừng:

- Ông... Ông dám qua mặt phụ hoàng!

Lãnh Huyền cười bảo:

- Công chúa điện hạ, người cũng vậy mà!

Chu Vi nói:

- Ông vì Linh Đạo Thạch Ngự, dám to gan thả trọng phạm thoát thân!

Lãnh Huyền nhếch môi:

- Công chúa vì tư tình riêng, chẳng phải cũng bao che cho người đàn ông của mình hay sao?

Chu Vi lúng ta lúng túng bảo:

- Ai... Ai có tư tình riêng chứ!

Lãnh Huyền nhạt giọng:

- Công chúa nói không có thì nhất định là không có. Nhưng mà, công chúa Bảo Huy à, hoàng thượng cung chiều cô hết mực, chuyện này mà vỡ lở ra rồi không biết ngài sẽ thất vọng đến cỡ nào!

Chu Vi lòng rối như tơ vò, cô vì Nhạc Chi Dương mà dối gạt phụ hoàng, lương tâm không ngớt hổ thẹn, nhưng nếu cứ trơ mắt nhìn Nhạc Chi Dương bỏ mạng thì cô cũng chẳng đành lòng. Cô phân vân mãi chẳng biết làm sao, trong người như có một bàn tay vô hình đang vặn con tim mình thành một khối.

- Thạch Ngự không ở trong Tử Cấm Thành! - Nhạc Chi Dương cân nhắc từng lời một: - Nếu ông muốn lấy Thạch Ngự thì trước hết phải dẫn ta ra khỏi cung!

Lãnh Huyền lạnh lùng nói:

- Thằng nhóc nhà ngươi lời lẽ chẳng biết đâu mà lần, ta lười mắc mứu với ngươi lắm, ngươi cứ nói ra địa điểm, tự ta đi lấy cũng được!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Lãnh công công, ông mà không dẫn ta ra khỏi cung, ta chẳng ngại đến chỗ hoàng thượng tố giác sự việc này đâu. Dù sao ta cũng khó sống nổi, chẳng qua chỉ chết thê thảm hơn tí thôi. Nhưng trước khi chết, ta sẽ chính miệng xác nhận rằng chuyện này không liên quan đến công chúa, toàn bộ là do ông với ta câu kết thông đồng, người dẫn ta vào cung cũng không phải là Trương Thiên Ý mà chính là ông, Lãnh Huyền Lãnh công công!

- Ngươi dám!

Lãnh Huyền mặt mũi biến sắc. Võ công của lão luyện đến mức kinh thế hãi tục, tuy nhiên cả đời hầu như chỉ quanh quẩn trong Tử Cấm Thành, âm mưu chôn chôn giấu giấu dù đã chứng kiến không ít nhưng cái loại lưu manh vô lại như Nhạc Chi Dương đây thì lại hiếm khi đối mặt. Lão đã bố trí bầy rập sẵn sàng đầu ra đẩy, ngỡ rằng việc dụ hai người vào tròng đã ăn chắc đến chín mười phần, dè đâu Nhạc Chi Dương lấy kế phản kè, lại úp ngược thông lọng lên cổ lão. Đối lại là lúc khác, lão có thể đã một chương đánh chết tên tiểu tử này, thế nhưng Linh Đạo Thạch Ngự đang nằm trong tay của Nhạc Chi Dương, giết gã rồi cũng xem như vứt bỏ đi Thạch Ngự.

Phút giây ấy, trong đầu lão thái giám nhoáng lên biết bao suy nghĩ, chợt lão hừ lạnh một tiếng:

- Ta dẫn ngươi xuất cung không khó, thế nhưng ngươi biến mất không duyên không cớ sẽ gây ra hậu quả khôn lường!

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Hậu quả thế nào?

Lãnh Huyền lạnh nhạt nói:

- Nhóc con, ngươi chớ nên khinh thường như vậy, đương kim thánh thượng từ buổi xuất thân nghèo hèn đến khi gom châu bốn phương tám hướng, chính là nhân vật tinh minh bậc nhất dưới gầm trời này. Câu chuyện tường tượng Trương Thiên Ý hành thích công chúa, ngài ấy tin tới đa chỉ tám phần, sở dĩ chưa từng tra xét thật hư đều vì thời gian sống của ngươi chẳng còn được bao lâu nữa. Nếu ngươi biến mất vô cớ, ngài nhất định sẽ điều tra tới nơi tới chốn, một khi cháy nhà ra mặt chuột, chẳng biết sẽ có bao nhiêu kẻ máu chảy đầu rơi? Ta mắc lỗi giám sát tắc trách, công chúa vương nổi ngờ vực dâm loạn, đám cung nữ thái giám trong cung Bảo Huy đừng mong có ai sống sót. Ngươi đi một thân một mình thì dễ rồi nhưng những người khác sẽ phải gánh tội thay ngươi!

Nhạc Chi Dương nghe đến mức mặt mũi tái mét, Chu Vi vội hỏi:

- Lãnh công công, ông có cách nào giúp cho Nhạc Chi Dương xuất cung mà không làm kinh động đến phụ hoàng hay không?

- Ta tự có biện pháp! - Lãnh Huyền điềm nhiên nói: - Nhưng Nhạc Chi Dương nhà ngươi phải lập một lời thề độc, lấy tính mạng đổi lấy Thạch Ngự, không được nuốt lời!

Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, giơ tay lên trời, hằm hằm nói:

- Nhạc Chi Dương ta xin thề, lấy mạng đổi Ngự, quyết không nuốt lời, lỡ như làm trái thì trời tru đất diệt!

Miệng thì nói thế, trong bụng gã lại như: “Lấy mạng đổi Ngự, mạng của ai? Đổi cái Ngự khi khô gì? Ta có nói rõ ràng ra đâu! Ngự à, Thạch Ngự cũng là cá, Mộc Ngự cũng là cá, ngoài ra còn có cá chép, cá ngát, cá vảy vàng, cá thồn bon... Đến lúc đó cho lão hoạn quan nhà người tha hồ lựa chọn.”

Gã vừa suy nghĩ vừa thăm khoái chí, chợt thấy sắc mặt nghi ngờ của Lãnh Huyền, gã vội nói:

- Minh ta thề vẫn chưa đủ, Lãnh công công, ông cũng phải thề!

Lãnh Huyền lạnh lùng bảo:

- Lão phu một lời đáng giá ngàn vàng, ta thà được Trương Thiên Ý, lẽ nào lại hứa lèo với người?

Nhạc Chi Chương thuận miệng bảo:

- Ai mà biết được Trương Thiên Ý còn sống hay đã chết...

Lời chưa dứt đã thấy Lãnh Huyền trừng mắt giận dữ. Chu Vi vội nói:

- Ta tin Lãnh công công! Lãnh công công, Nhạc Chi Dương đã thề rồi, ông nói xem làm sao mới xuất cung được?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Việc này dễ thôi, người sống bỏ đi sẽ dẫn đến hậu quả, nhưng nếu người chết mà rời khỏi hoàng cung chẳng phải là êm xuôi trót lọt hay sao?

Chu Vi hoảng hốt vội nhào người ngáng phía trước Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương xúc động buột miệng kêu lên:

- Công chúa...

Chu Vi không dám đáp lời, trừng trừng nhìn Lãnh Huyền, hơi thở phập phồng dồn dập. Lãnh Huyền quan sát cô một lúc, chợt bật cười:

- Công chúa hiểu lầm rồi, ta nói chết ở đây không phải chết thật mà là chết giả!

- Chết giả? - Hai người trẻ tuổi sừng sốt.

Lãnh Huyền gật đầu nói:

- Thánh thượng vốn định ninh cho rằng tiểu thái giám trúng châm sẽ lia đời. Ta có một biện pháp có thể khiến cho sự sống của hần tạm thời ngủ yên trong vòng sáu canh giờ, nom hệt như người chết. Theo thông lệ, sau khi người trong cung qua đời không được để họ ở lại trong cung qua đêm mà cần phải liệm vào quan tài rồi mang ra bên ngoài an táng. Đến khi đó, ta sẽ đào mộ phá quan để cứu người, đương nhiên là thần không biết, quỷ không hay!

Hai người đối mặt nhìn nhau, thấy đều lưỡng lự nghĩ thầm: "Chuyện khác thì không nói đến, nhưng bắt một người đóng giả xác chết trong sáu canh giờ hòng qua mặt việc khám nghiệm tử thi của thái y là chuyện không tưởng."

Lãnh Huyền nhìn thấu tâm tư cả hai, cười bảo:

- Công chúa an tâm, ta còn phải giữ y lại để đi tìm Thạch Ngự, chắc chắn sẽ không để y chết thật đâu. Nếu trong lòng ta thật sự có ý đồ bất chính thì cần gì phải làm nhảm với hai người nhiều như vậy, cứ thẳng thẳng tỏ cáo thẳng thốt này cho xong.

Chu Vi ngẫm đi nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý bèn quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương lòng rối như tơ, bất kể là chết thật hay chết giả, phải nằm trong quan tài suốt sáu canh giờ đều chẳng phải là ý kiến hay ho gì sát, thế nhưng cứ lần thần mãi trong cung cũng không phải là kế lâu dài, thôi thì đằng nào cũng lỗ nên chọn hướng ít thiệt hại nhất, gã nghiêng răng gật đầu:

- Được, cứ theo lời Lãnh công công nói!

Lãnh Huyền mỉm cười bí hiểm, hạ giọng bảo:

- Hôm nay muộn rồi, ta phải về chuẩn bị một chút, giờ Thân ngày mai ta sẽ trở lại gặp mặt hai người. Vẫn còn thời gian một ngày, hai người cứ suy nghĩ cho kỹ. Lãnh mộ không thích làm khó ai cả, việc lần này cần có sự nguyện ý của hai phía thì mới trót lọt được.

Lão vừa nói vừa bước thụt lùi, hệt như ảo ảnh hư vô, dần dần chìm khuất vào góc tối mờ mịt.

Hai người Chu - Nhạc cứ đứng sững ra đấy, bốn bề lặng im vắng vẻ, chợt đâu ré lên một tiếng cú kêu đêm làm cả hai đồng loạt giật mình, trong lòng ngấm ngầm lạnh toát. Nhạc Chi Dương thầm thì:

- Công chúa, vị Lãnh công công này quái gở vô cùng, rốt cuộc lão ta có lai lịch thế nào?

Chu Vi lắc đầu đáp:

- Ta cũng không rõ! Cha từ trước tới nay chưa hề đề cập đến chuyện này cho nên cũng chả có mấy ai dám hỏi nhiều. Tuy nhiên từng có vị cung nữ già mang máng kể rằng, Lãnh công công vốn là thái giám thuộc triều đình nhà Nguyên, về sau chẳng hiểu có gì lại về bên cạnh phụ hoàng. Phụ hoàng trải qua mấy bận ám sát đều nhờ có Lãnh công công hộ giá, thích khách không chết cũng bị thương, chưa bao giờ thành công. Ta cũng có hỏi qua sư phụ, người cũng vô cùng thắc mắc, không rõ vì sao một đại cao thủ như Lãnh công công lại quyết định tịnh thân làm thái giám?

Nói đến đây, Chu Vi đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Nhạc Chi Dương đang dõng lên bầu trời cao, ánh mắt lộ ra vẻ nôn nao mong ngóng. Thoáng chốc cô thấy cõi lòng mình nhộn nhạo, khẽ hứ lên một tiếng. Nhạc Chi Dương quay lại tò mò:

- Sao thế?

Chu Vi lạnh lùng hỏi:

- Người sắp được ra khỏi cung nên cảm thấy cao hứng lắm phải không?

Nhạc Chi Dương mặt mày rạng rỡ, thật thà đáp:

- Phải đó, cuối cùng cũng có thể ra khỏi đây rồi.

Chu Vi chỉ cảm thấy một nỗi chua xót dâng trào từ lồng ngực, khóe mắt thoáng thoáng hơi ẩm, rồi nước mắt bỗng đâu ồ ạt trào ra. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của cô như vậy, lung tung chẳng biết làm sao, đành nghẹn lời:

- Công chúa...

Không đợi cho gã nói hết câu, Chu Vi đã phát tay áo, xoay người bỏ chạy đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Đông Đảo Tam Tôn

Nhạc Chi Dương tiu nghỉ trở về phòng, trong lòng ngập tràn hình ảnh lúc chia tay Chu Vi ban nãy. Gã đối với chuyện tình cảm nam nữ chỉ hiểu biết lơ mơ, đôi mắt ngần ngừ nước của thiếu nữ hết như một dấu ấn khó phai in đậm trong tâm trí. Nghĩ đến cảnh sau khi xuất cung sẽ không còn gặp lại Chu Vi nữa, gã chợt có cảm giác hụt hẫng to lớn, cứ thế lặng lẽ ngồi bên mép giường mãi cho đến khi tiếng gà râm rân báo sáng.

Ngày hôm sau, Chu Vi không còn cho người đến triệu kiến Nhạc Chi Dương nữa. Cô nép mình trong tấm điện chằng hề lộ chân ra khỏi cửa nửa bước, thi thoảng ở đó có tiếng đàn du dương phát ra, âm điệu du dương trầm bổng. Nhạc Chi Dương tập trung lắng nghe, cảm giác như trong tiếng đàn có trăm mối nghìn tơ muốn níu giữ lấy gã. Đang muốn nổi sáo hòa nhịp, thế nhưng khi gã rút sáo ra lại chợt nhớ đến thân sáo giờ đây đã rạn nứt chẳng thể véo von được nữa. Gã rầu rĩ ngập lòng, chẳng có cách nào bày tỏ, hận không thể phá cửa xông vào trong mà nói với Chu Vi rằng, bất kể Thạch Ngự hay chuyện sống chết gã đều mặc xác, chỉ cần một lời nói của cô, gã sẽ ở lại trong cung, ngày ngày cùng cô gảy đàn thổi sáo sống hết kiếp này.

Nghĩ đến đây chợt có cảm giác nhói buốt dâng ngực, Nhạc Chi Dương bưng bình nhớ đến lời nói của Lãnh Huyền, sắp đến thời điểm thần châm phúc tác, tính mạng của gã cũng chẳng còn kéo dài được lâu, đừng nói đến chuyện rằng long đầu bạc, ngay cả có thể sống đến ngày mai hay không cũng là việc chưa thể đoán chắc.

Gã ủ rũ nằm vật xuống giường, đầu gối tưởng lại từng cuộc chạm trán trong mấy ngày qua, cảm giác như bản thân đang chìm trong một giấc mộng dài.

Ăn cơm trưa xong thì Chu Vi chợt đòi gặp mặt, Nhạc Chi Dương phần chần chừ thần vội vã đi đến tấm điện. Còn chưa bước vào cửa, một mùi hương lạ đã bay xộc vào mũi, gã ghé mắt nhìn ra, trong làn khói sương lượn lờ, tiểu công chúa đang chấp tay quỳ xuống phía trước một bàn hương án, trên bàn có thờ một tượng quan âm bằng ngọc trắng, vẻ mặt hiền từ, y phục ra dáng bay chấp chới. Hai mắt Chu Vi khép hờ, gương mặt nhợt nhạt như được tượng ngọc soi chiếu lấp lánh.

Nhạc Chi Dương ngấm nhìn thiếu nữ đến mức quên cả thờ, đến khi gã giật mình choàng tỉnh thì chứng cung nữ đã lặng lẽ rút lui cả rồi.

Chu Vi thở hắt ra một hơi, đứng lên rồi quay đầu lại. Một đêm xa cách, sắc mặt của cô đã tiêu tụy đi không ít, đôi tròng mắt ảm đạm thiếu sức sống toát ra vẻ mông lung mờ mịt. Nhịp tim Nhạc Chi Dương lập tức đập dồn, trên người xôn xang như có một mối lửa thiêu đốt, vốn định bước đến trước hai bước nhưng có lẽ vì mùi khói hương nên thân thể gã cứ mềm oặt chẳng gượng được chút sức nào.

Hai người lặng nhìn nhau thật lâu, Chu Vi trở vào tấm đệm bên cạnh trác đàn, bảo:

- Ngồi xuống đi!

Nhạc Chi Dương ậm ừ trong miệng rồi hậm hực ngồi xuống. Gã liếc mắt trộm nhìn thiếu nữ, vẻ mặt Chu Vi lạnh nhạt thờ ơ không thể đoán được tâm tư

trong lòng.

Tiểu công chúa cũng ngồi xuống, tựa người vào một bên Phi Bộc Liên Châu, ngón tay chạm trên tơ đàn, ánh mắt cứ ngây phỗng nhìn lên trần nhà.

Nhạc Chi Dương ho khan hai tiếng, thấp giọng nói:

- Công chúa, ta ... Ta...

Chẳng hiểu sao gã vốn đã chuẩn bị câu chữ đàng hoàng nhưng giờ phút này một từ cũng không thốt ra được.

- Ông sáo của người đâu? - Chu Vi chột cát tiếng hỏi.

Nhạc Chi Dương rút sáo ra, thiếu nữ cầm lấy lướt mắt quan sát rồi khẽ giọng:

- Đúng là đã hỏng thật rồi!

Hóa ra, lúc Nhạc Chi Dương thổi lên vài tiếng vào hôm qua, Chu Vi vốn là người sành âm luật, chỉ cần nghe thoáng là biết ông sáo đã bị hư hại. Nàng khẽ khàng vuốt ve thân sáo, lặng im hồi lâu mới rút ra một chiếc hộp gỗ tử đàn dài ở bên người, đẩy nhẹ đến trước mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương nhận lấy hộp gỗ, chẳng hiểu đầu của tai neho, chỉ nghe Chu Vi giọng:

- Người mở ra mà xem!

Nhạc Chi Dương hé mở nắp hộp, trên tấm vải lót sa-tanh màu vàng tươi có đặt một thanh sáo dài bằng phi thúy. Thường thường, ông sáo thông dụng chỉ dài một thước tám tấc còn ông sáo này dài phải đến hơn hai thước, điêu khắc hoàn toàn từ nguyên khối phi thúy, tay nghề hết sức tinh xảo, cả trong lẫn ngoài đều bóng loáng, thân sáo lấp lánh sắc xanh biếc trông chẳng khác nào một dòng nước thu. Phần đuôi sáo có chạm trổ hai chữ Triện thanh thoát được mạ vàng, nét chữ mảnh mai mà sắc sảo, ở bên cạnh còn có ghi một hàng chữ cổ Triện nhỏ li ti. Nhạc Chi Dương đọc hoài không ra, chân mày khẽ chau lại.

- Hai chữ lớn ấy đọc là "Không Bích", còn hàng chữ nhỏ ghi là "Thạch Quý Luân đắc Thương Ngô Huyền phủ."(*) - Giọng nói của Chu Vi vang lên hết sức đậm đặc: - Thanh sáo ngọc phi thúy này vốn được Thạch Sùng đời Tống tặng cho ái thiếp của mình là Lục Châu. Lục Châu dung mạo sẵn kiêu diễm, tài thổi sáo lại tuyệt diệu vô song khiến cho Thạch Sùng yêu chiều nàng hết mực. Về sau, Xa Kỳ tướng quân Tôn Tú đến phủ họ Thạch làm khách cũng say mê nàng Lục Châu như điên đảo, y bèn phái sứ giả đến thỉnh cầu Thạch Sùng ban tặng Lục Châu cho y.

(ND chú: nghĩa là "thanh sáo này do Thạch Quý Luân - tên hiệu của Thạch Sùng, có được ở vùng Thương Ngô Huyền - Quảng Tây ngày nay", câu chuyện Chu Vi đang kể là 1 câu chuyện có thật trong lịch sử.)

Nhạc Chi Dương nghe thấy không vui, nhủ bụng: "Nhà quyền quý bọn cô sao cứ hay mang người ta ra tặng tới tặng lui thế? Hừ, bộ tướng hay ho lắm sao?"

Chu Vi không nhận ra sắc mặt của gã, vẫn kể tiếp:

- Thạch Sùng sau khi nghe lời sứ giả liền tập hợp toàn bộ người đẹp trong phủ lại, bảo rằng: "Đây là giai nhân trong phủ của ta, xin tùy ngài chọn ra một người!"

- Sứ giả của Tôn Tú nói: "Ta vâng lệnh phải mang Lục Châu trở về, trong số này ai là Lục Châu?"

- Ngồi đầu Thạch Sùng nghe xong thì cả giận quát lớn: "Lục Châu là tỷ nữ yêu dấu nhất của ta, tuyệt đối không tặng cho ai cả!" Khi ấy Tôn Tú cầu kết với Triệu Vương - Tư Mã Luân, quyền hành khuấy đảo khắp cả triều chính lẫn dân gian, nghe được lời ấy thì nổi trận lôi đình bèn đưa lời sàm tấu lên Tư Mã Luân, nói rằng Thạch Sùng mưu phản cần phải diệt trừ. Tư Mã Luân nghe lời sai đội binh giáp bao vây lấy phủ Thạch Sùng. Lúc đó Thạch Sùng đang thiết đãi quan khách trên lầu, trông thấy Tôn Tú dẫn binh lính phá cửa xông vào, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn thê lương nhìn Lục Châu, thở dài tuyệt vọng: "Lục Châu ơi Lục Châu, hôm nay ta nhà tan cửa nát đều là do nàng cả!"

- Lục Châu nghe xong buồn tui vô hạn, nước mắt ngấn dài: "Lục Châu bắt tài, xin nguyện được chết trước mặt đại nhân!"

- Nói rồi không đợi cho Thạch Sùng kịp trở tay, nàng giắt theo thanh sáo Không Bích rồi gieo mình khỏi tòa lầu cao mấy trượng, ngã xuống chết ngay trước mặt Tôn Tú.

Nhạc Chi Dương nghe mà thảm thiết mình, theo ý thức miết lấy thân sáo, chỉ thấy da tay truyền lên cảm giác rét buốt, mềm mại sống động, giữa sắc xanh lạnh lạnh như có ánh sáng lấp lánh, thoáng như linh hồn Lục Châu vẫn chưa tiêu tán mà còn lần khuất trong thanh sáo này. Gã tò mò hỏi:

- Về sau thế nào?

Chu Vi cười buồn: "Về sau Thạch Sùng bị tịch biên tài sản, họ tộc chết sạch, toàn bộ già trẻ lớn bé trong nhà không ai sống sót. Kể ra, tay Thạch Sùng này sinh thời là kẻ giàu sang hách dịch, thê thiếp trong phủ nhờ mà trái ý sai lời hần thì nhất định bị trừng phạt chẳng tha. Theo "Thế Thuyết Tân Ngữ"(*) mô tả, lúc Thạch Sùng còn đương quyền tại vị, các buổi yến tiệc đãi khách đều để cho mỹ nhân trong phủ mời rượu, vị khách ngồi bàn nào mà không uống hết rượu trong chung thì hần sẽ sai chém đầu mỹ nhân mời rượu bàn đó, vì thế khách nhân dù cho tửu lượng kém đến đâu cũng phải miễn cưỡng uống cạn. Về sau có vị đại tướng quân Vương Đôn đến dự tiệc, ông ta vốn là người lòng dạ sắt đá, cố chấp không uống để xem Thạch Sùng ứng xử ra sao. Thạch Sùng vì việc này, đã một hơi mang ba mỹ nhân ra giết chết. Ôi, một kẻ đại ác nhân như vậy đến giây phút cuối lại vì một tỷ nữ thổi sáo mà

bán cả mạng sống, đủ thấy vật này áp ủ bao nhiêu tình cảm không thể kể xiết được!"

(ND chú: đây là bản bút ký tiêu biểu thời kỳ Nam Bắc triều do danh nhân thời Tống là Lưu Nghĩa Khánh và các cộng sự biên soạn, tác phẩm gồm 3 tập thượng-trung-hạ với hơn một ngàn cổ sự về tư tưởng sinh hoạt của các kỳ sĩ, đại phu bên cạnh diện mạo xã hội thời điểm đó.)

Nhạc Chi Dương lòng đầy cảm khái, buông thanh Không Bích xuống, hướng mắt sang Chu Vi để cho đôi mắt hai người đối diện nhau. Tròng mắt Chu Vi tối đen, lộ vẻ thâm đậm, ánh lệ loang loáng ẩn hiện hết như một lớp sương mờ bao phủ trên đầm nước sâu.

Khoảnh khắc đó, đầu óc Nhạc Chi Dương trở nên trống rỗng, đến khi gã tỉnh lại thì Chu Vi đã nằm gọn trong lòng mình. Thiếu nữ nép vào nơi ấy ngoan hiền như một chú mèo con, khuôn mặt trắng phao ngẩng lên, ánh mắt lấp lánh chuyển động, ngón tay mềm mịn như tơ vuốt ve khuôn mặt Nhạc Chi Dương suốt từ cạnh trán dọc xuống bờ môi khoe miệng, như muốn thông qua ánh mắt và bàn tay này mà ghi khắc thật sâu dung mạo của gã vào tâm khảm.

Nhạc Chi Dương ôm ghì lấy cô, đôi cánh tay gần như dùng hết cả sức lực. Thấy những Từ Cẩm thành, cung điện, sông chết, vương quyền... tất cả ngoại vật đều đã tan biến hết, giữa cõi trời đất này chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ mà thôi.

Nhạc Chi Dương mê muội đi trong thứ cảm xúc diệu kỳ, trước tiên là vui sướng, kế đó là đắm say, về sau nơi cõi lòng dâng lên một nỗi bi thương khó diễn tả. Gã có cảm giác người con gái trong lòng mình đang thổn thức khóc thầm, dòng lệ xuôi theo lọn tóc mai mà nhỏ xuống, trôi qua mu bàn tay của gã rồi ngấm thẳng vào đáy tim.

Hai người cứ ngồi như thế chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, chợt nghe vang lên tiếng gõ cốc cốc, cả hai giật mình hoảng sợ vội tách nhau ra, theo tiếng động nhìn lại, trên song cửa giấy hiện lên bóng hình của một người, giọng nói của Lãnh Huyền trôi tuột vào bên trong:

- Công chúa điện hạ, đã đến giờ rồi!

Chu Vi sắc mặt buồn bã, khẽ giọng nói:

- Lãnh công công, mời vào!

Lời vừa vui đi, trong gian phòng nổi lên một trận gió nhẹ, Lãnh Huyền trong bộ áo trắng tang tóc như từ một thế giới khác xuất hiện trước mặt hai người. Nhạc Chi Dương thấy lão mà tim đập thình thịch, cảm giác kẻ này nào phải con người mà đúng thật là hồn ma bóng quế.

Lãnh Huyền tay cầm phát trần, cúi đầu nói:

- Công chúa điện hạ, mọi việc đã được an bài thỏa đáng, chỉ còn đợi ta thi triển thuật giả chết mà thôi!

Chu Vi ngần ngại một thoáng, bảo:

- Lãnh công công, việc này thật sự không nguy hiểm chứ?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Công chúa an tâm, nô tài lấy tính mạng ra bảo đảm!

Chu Vi gật đầu, ánh mắt dời sang Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đứng lên, mặt hướng về Lãnh Huyền. Lãnh Huyền chăm chú nhìn gã một lúc rồi gật gù, ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải hợp lại vẩy nhẹ vào không khí, tấm đệm cối dùng lễ phật như có sự sống bay tốc lên cao rồi lăn tròn đến trước mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương chứng kiến kỳ năng thần kỳ như vậy, đầu óc trở nên mơ hồ, chỉ ngờ đang trong cõi mộng, bên tai vọng đến tiếng nói của Lãnh Huyền:

- Mời ngồi!

Nhạc Chi Dương ngồi xếp bằng, Lãnh Huyền cũng ngồi xuống phía đối diện, sắc mặt nghiêm túc, hai mắt nhắm hờ, gương mặt khô đét ánh lên một luồng hào quang lấp lánh. Nhạc Chi Dương đang lấy làm lạ chợt thấy Lãnh Huyền giơ tay lên, nhập hai ngón trỏ và giữa lại điểm vào bên trái người gã. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh buốt đổ ập vào thân thể, từ đầu gối trái trở xuống lập tức mất đi tri giác. Gã giật mình bèn đưa tay sờ thử, nơi ấy tê dại hết như một tảng đá.

Đang lúc khó hiểu, Lãnh Huyền lại vung một ngón tay điểm vào đằng sau gối trái mang theo con lạnh rót vào bên trong, từ gối trái trở lên cũng mất hẳn cảm giác. Nhạc Chi Dương hô khẽ một tiếng, giãy giụa toan đứng lên. Lãnh Huyền ra tay nhanh như chớp, điểm ngón tay trúng vào mắt cá chân phải của gã, khí lạnh ủa vào, từ cẳng chân trở xuống trở nên cứng đờ. Nhạc Chi Dương vùng vẫy một thoáng lại ngồi oạch xuống đệm, hai mắt mờ trùng trùng nhìn Lãnh Huyền, trong lòng ngập tràn lo sợ. Chợt đầu Chu Vi vỗ nhẹ lên vai gã, thỏ thẻ:

- Đừng sợ, ông ấy chỉ phong tỏa kinh mạch của ngươi mà thôi!

- Kinh mạch?

Nhạc Chi Dương ngờ ngàng không hiểu, chỉ nghe Chu Vi thở dài:

- Ông ấy trước tiên điểm vào huyệt "Tam Âm Giao" của người, sau lại điểm huyệt "Âm Lăng Tuyền", đó đều là những yếu huyệt của "Túc Thái Âm Tỳ Kinh", cho nên một khi huyệt đạo bị phong tỏa thì máu huyết cũng ngưng lưu thông, cẳng chân này của người đương nhiên là không cử động được...

Trong khi cô gắng giải, Lãnh Huyền ra tay lúc nhanh lúc chậm, thoát trái thoát phải, liên tiếp điểm trúng vào các yếu huyệt của Nhạc Chi Dương, điểm trúng chỗ nào thì chỗ đó mất đi tri giác. Đầu ngón tay của lão thái giám cuộn cuộn hơi lạnh, trong quá trình ra tay cũng từng chút một xóa tan đi sự sống của Nhạc Chi Dương. Chu Vi còn chưa giải thích xong thì từ thất lưng gã trở xuống đã hoàn toàn mất đi cảm giác hết như cành khô đá cuội.

Lúc này Lãnh Huyền đặt cây phát trần xuống, bật người đứng dậy, lần bước đi vòng quanh Nhạc Chi Dương. Lão càng đi càng nhanh, hay tay vung ra một lượt, ngón tay như gió lần lượt điểm vào trước ngực, sau lưng và đôi cánh tay của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cảm giác tê tê từ ngón trở ở hai bàn tay nhói lên rồi lan ra như thủy triều tuôn chảy về phía lồng ngực, tích tắc sau, từ bụng dưới lên đến hai vai cũng mất đi cảm giác hoàn toàn.

Lãnh Huyền ra tay mỗi lúc một nhanh, khí thế như nỏ thần giật bắn, thân pháp lẹ như cuồng phong. Chu Vi đứng xem bên cạnh cũng cảm thấy váng cả mặt mày. Chợt nghe Nhạc Chi Dương "A" lên một tiếng, cùng lúc đó Lãnh Huyền tung ra một ngón tay ấn trúng vào huyệt "Thiên Đột" nơi yết hầu của gã. Tiếng kêu của Nhạc Chi Dương nghẹn tắc lại, hết như cánh xén đứt cổ một người còn sống.

Chu Vi hết sức lo lắng, "Thiên Đột" là huyệt quan trọng trên cơ thể đồng thời cũng là tử huyệt trí mạng, nghĩ đến đây cô nhin không được bèn xông lên phía trước, nhưng chưa kịp tới gần đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới trúng ngay vào huyệt "Đan Điền" phía bụng dưới. Chu Vi máu huyết dường đông lại, cứng người ra tại chỗ. Cô cảm thấy không ổn, một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu: "Thôi chết, Lãnh công công muốn hại Nhạc Chi Dương!" Nhưng cô ngẫm lại, nếu Lãnh Huyền muốn hại người thì vốn dĩ chẳng cần nhọc nhằn, lãng phí nhiều thời gian công sức đến vậy, thật làm người ta nghĩ mãi không ra.

Trong lúc cô lo lắng, Lãnh Huyền bắt chợt giảm tốc độ lại, thân người như nước chảy mây trôi chậm chậm xoay quanh Nhạc Chi Dương, đôi lúc đảo lên trên hai vòng, vừa rồi lại vung ngón tay điểm vào những yếu huyệt trên đầu Nhạc Chi Dương. Lão ra tay chậm hẳn đi, Chu Vi trông thấy mới dần hiểu ra, những huyệt mà lão vừa điểm đều thuộc về "Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh", đầu lại là phần tối quan trọng trong Lục Dương, muốn phong tỏa sự sống mà không làm thương tổn đến não bộ quả là một việc chẳng hề dễ dàng, cho nên Lãnh Huyền mới hai mắt trợn trừng, ánh nhìn như chớp lóe, cơ mặt khẽ giãn giãn, rõ ràng là đã trầy trụa không ít.

Điểm xong "Tam Tiêu Kinh", lại đến "Túc Thiếu Dương Đâm Kinh", trong dãy kinh mạch này thì gần như "Thiên Trùng", "Não Không", "Dương Bạch" là những nơi ấn vào chết ngay, vì thế Lãnh Huyền ra tay chậm rãi, bước chân lần khăn không dứt khoát, ngón tay như đeo lấy ngàn cân, trên mặt tỏa ra một làn khói xanh nhạt, trên lưng áo cũng rịn ra từng giọt mồ hôi lớn. Từ khi Chu Vi nhận biết đến nay, lão thái giám này luôn xuất quỷ nhập thần, cười nói tự nhiên mà đương cự địch thủ, chưa bao giờ thấy lão phải vất vả như thế này. Cô suy nghĩ đến điểm này, nổi nghi hoặc trong lòng cũng giảm thiểu đi, cố gắng mở to hai mắt chăm chú quan sát từng cử chỉ của Lãnh Huyền.

Chẳng bao lâu, Lãnh Huyền đã điểm xong các huyệt đạo ở "Đâm Kinh", bèn chuyển ra phía trước người Nhạc Chi Dương phong tỏa nhâm mạch. Lần này lão ra tay thần tốc, thoáng chốc đã làm xong, lại nhoáng cái bay ra sau lưng Nhạc Chi Dương, niêm kín các huyệt của đốc mạch.

Nhạc Chi Dương ngồi ngay đơ tại chỗ, hơn nửa người đã mất đi cảm giác, bên tai lặng im phẳng phắc, lỗ mũi chẳng còn ngửi được hương thơm, mồm miệng đã đánh mất đi đắng nào, chỉ có đôi mắt là còn trông thấy được sự vật, thế nhưng thị giác cũng chập chập chồn chồn, vật vờ buồn ngủ. Gã cố gắng nhướn mí mắt lên, trong lúc mơ hồ chỉ thấy đằng trước bóng trắng lay động, hiện ra khuôn mặt già hóp của Lãnh Huyền. Lão thái giám đôi mày trợn ngược, bờ môi mím chặt, chậm chậm giơ tay lên, hai ngón tay khép lại như mũi kim điểm thẳng vào ấn đường của gã. "Phụt!", một luồng khí lạnh xông thẳng vào trán, đầu óc Nhạc Chi Dương lừng bùng, hai mắt theo đó tối sầm lại rồi ngất đi, chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Thình lình, một sự rung chuyển phát ra bên dưới cơ thể, Nhạc Chi Dương từ côi mịt mờ hư vô choàng tỉnh lại, bốn bên đều đen kịt, nồng nặc mùi bùn đất. Gã giãy giụa một lúc, tay chân vẫn không chịu nghe lệnh điều khiển, bên trên vọng đến âm thanh sột soạt, chẳng bao lâu, âm thanh ấy cũng dần dần lắng đi, xung quanh lại trở lại về im lìm như cũ.

Nhạc Chi Dương có cảm giác nhịp tim đã đập trở lại, một làn khí ấm từ bụng tim đang lan tỏa khắp tứ chi, hơi ấm truyền đến đầu tay chân lập tức phục hồi tri giác đến đây, cảm giác tê dại từ trong xương tủy cũng đồng thời nổi lên khiến cho gã khó chịu khôn xiết. Mất cả buổi trời cảm giác tê dại ấy mới lùi xuống thì cảm giác ngứa thở lại chợt xuất hiện, ngực gã như bị một tảng đá lớn chèn lên, sức nặng của nó ngày một bành trướng khiến cho gã chật vật không sao tả được. Gã co duỗi thử tay chân, cảm thấy có chút sức lực bèn giơ tay sờ soạn hai bên thăm dò nhưng đều chạm phải lớp ván dày cộp, sờ lên phía trên lại là một thớt gỗ cong cong, bề mặt nhẵn nhụi như được phết lên một lớp sơn bóng.

Thần trí ban đầu còn lơ mơ, lúc này đã dần tỉnh táo trở lại, Nhạc Chi Dương đột nhiên nhận ra giờ phút này gã đang nằm trong một cỗ quan tài, còn âm thanh kỳ lạ ban nãy chính là tiếng hạ huyệt, trên nắp quan lúc này toàn là bùn đất, không khéo gã đã bị người ta chôn sống!

Nhạc Chi Dương lén quỳnh ra sức gõ đập nắp quan tài, mấy tiếng "thình thình" vang rền khắp bên tai, gã chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, còn nắp quan thì vẫn im im không nhúc nhích. Không khí trong quan tài có hạn, sau mỗi lần gõ vung vẩy lại càng tiêu hao nhanh hơn, cảm giác ngột ngạt chèn ép trong ngực mỗi lúc một tăng khiến cho khoang ngực gã gần như muốn nổ tung.

Nhạc Chi Dương cảm thấy trước mắt sao xet loạn xạ, ý thức cho gã biết rằng trong chuyện này có gì đó nhầm lẫn, lẽ như Lãnh Huyền không có mặt kịp thời chỉ e lão tới nơi gã đã chết ngạt mất rồi; hoặc giả đúng là lão thái giám lòng dạ khó lường, toan tính muốn chôn sống gã thật. Đứng rồi, vì lẽ đó, Nhạc Chi Dương với thân phận thái giám mới có thể danh chính ngôn thuận chết chôn mà không làm tổn hại đến thanh danh của công chúa Bảo Hựu, điều buồn cười là gã đã tin tưởng mà sa vào toan tính của lão thái giám. Mà khoan đã, nếu như muốn giết gã thật, việc chôn sống chẳng phải tốn công phí sức hay sao, dựa vào bản lĩnh của Lãnh Huyền thì chỉ cần nhắc ngón tay cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ của gã.

Nhạc Chi Dương nghĩ mãi vẫn không ra, hít thở càng lúc càng khó khăn, giống như có một đôi bàn tay lớn đang bóp chặt lấy cổ.

Trong cơn tuyệt vọng, gã chợt chạm tay vào một chiếc hộp dài, mở nắp ra bên trong chính là thanh Không Bích ngọc. Trong quan tài tối tăm ảm đạm, ngay cả ngọc thạch hiếm quý cũng mất đi ánh hào quang. Nhạc Chi Dương tay cầm sáo ngọc, trong đầu nảy ra một suy nghĩ đáng sợ: “Chẳng lẽ Chu Vi đã sớm biết việc này? Nếu không vì sao cô ấy lại rơi nước mắt? Thanh sáo ngọc này có lẽ không đơn thuần là một món quà tặng mà chính là một vật bồi táng.”

Ý nghĩ này lướt qua, Nhạc Chi Dương không kềm được giận dữ, gã dùng ống sáo gỗ cật lực lên nắp quan tài. Chất liệu phi thủy cứng rắn đến lạ kỳ, để lại vô số vết lõm sâu trên ván gỗ.

Cơn giận này khiến cho gã nhanh chóng kiệt sức, gõ đến lần thứ năm, Nhạc Chi Dương toàn thân bủn rủn, đầu óc mơ màng choáng váng, vô số ý niệm phức tạp đan lồng vào nhau mà chẳng thể lý giải được.

Bỗng đầu quan tài trở nên rung lắc. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, phần thân dưới đã bị trùng trùng kịch liệt, đầu của gã va bộp vào nắp quan tài. Tiếp đó, cổ quan tài bật mở, luồng không khí rét căm ùn ùn xô vào trong, luồn vào ngấp mũi miệng của gã, trái tim tê dại từ này giờ cũng đập trở lại. Nhạc Chi Dương hé mắt ra nhìn, chỉ thấy sao giăng đầy trời, lấp lánh sáng ngời dưới màn đêm.

- Chui ra đi! - Thanh âm the thé của Lãnh Huyền cất lên vào lúc khuya khoắt thế này giống hệt như tiếng quý gọi.

Nhạc Chi Dương nghe được lời nói ấy mới dám tin rằng mình đã sống lại. Gã hít sâu vào một hơi, tay chân bỗng nhiên lấy lại sức lực, lập tức bật người đứng dậy, phóng mắt nhìn quanh. Lãnh Huyền đứng cách đó không xa đã thay đổi trang phục trên người, lão mặc áo đen mũ nồi làm cho đôi gò má gầy đét càng nổi bật hơn.

Xung quanh lỗ nhỏ những nắm mồ cao thấp, cỏ dại um tùm khua xào xạc trong cơn gió đêm, một trăng sương mờ bốc lên sóng động hệt như những bóng ma chấp chôn.

- Nhạc Chi Dương...

Một giọng nói khê khàng vang lên, trong nỗi xúc động còn pha lẫn sự ngợp ngừng.

Ngoài Lãnh Huyền ra còn có ai khác ư? Nhạc Chi Dương theo tiếng gọi dõi mắt ra nhìn, phía sau lưng Lãnh Huyền có một người đang đứng.

Bóng người ấy chuyển động bước khỏi bóng lưng Lãnh Huyền, hóa ra là một người trẻ tuổi áo vàng, tay mang kiếm dài, bờ vai nhỏ nhắn, tứ chi thon thả, hai má bóng mịn như ngọc, chân mày uốn lên như lông chim trả, dưới làn mi là đôi tròng mắt to đen lay láy.

Người trẻ tuổi ấy rung rung nhìn gã nửa cười nửa khóc, Nhạc Chi Dương ngăn người rồi bất chợt hét toáng lên, nhảy nhồm ra khỏi quan tài, chạy ào đến trước mặt người trẻ tuổi ấy rồi giơ tay ra ôm chặt người ấy vào lòng. Người trẻ tuổi ấy thoáng chốc quay rồi thân thể mềm nhũn đi, giọng nói nhẹ hẫng đến mức gần như không nghe thấy:

- Nhạc Chi Dương, người còn sống đây ư...

- Còn sống, ta còn sống! - Nhạc Chi Dương vừa sống lại từ cõi chết, tâm tình vô cùng kích động, không kềm được bật cười ha hả: - Công chúa điện hạ, sao cô lại đến nơi này vậy?

Chợt nghe Lãnh Huyền hừ một tiếng, hai người mới giật mình nhớ ra còn có người khác, lập tức tách nhau ra. Lão thái giám sắc mặt u ám, lạnh lùng nói:

- Công chúa điện hạ, đừng quên thân phận của mình.

Chu Vi mặt nóng như lửa đốt, cúi thấp đầu xuống. Lãnh Huyền lại liếc nhìn Nhạc Chi Dương, nạt:

- Thăng quý nhỏ, người cũng chớ suồng sã quá mức!

Nhạc Chi Dương lảng lảng như thể đang nằm chiêm bao, gã nhìn xung quanh thắc mắc:

- Lãnh công công, đây là nơi nào?

- Đây là bãi tha ma ở phía bắc kinh thành, tất cả những cung nữ, thái giám không nhà cửa đều được chôn cất tại nơi đây, kẻ nào khi sống được ân sủng thì có thêm một cỗ quan tài, kẻ thất sủng cùng lắm chỉ có một manh chiếu lau quần xác rồi quẳng xuống hố là xong!

Lãnh Huyền nói đến đây liền đưa mắt nhìn ra đám mồ mả xung quanh, vẻ mặt thoáng đượm thê lương.

Nhạc Chi Dương gãi gãi đầu, trong lòng vẫn chưa tan hết sợ hãi:

- Lãnh công công, ông đến muộn chút nữa thì ta đã đi đòi nhà ma rồi!

Lãnh Huyền hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Việc này thì người phải hỏi công chúa điện hạ kia kìa!

Sắc mặt Chu Vi lúc đỏ lúc trắng, ấp úng kể:

- Nhạc Chi Dương, đều là do ta cả! Ta thấy người được liệm vào quan tài, trong lòng rất lo lắng, định bụng phải thấy bằng được người tỉnh lại nên mới quần riết lấy Lãnh công công đòi xuất cung. Lãnh công công chịu mề neho không thấu đành phải dẫn ta ra đây, vì thế dọc đường đi mới bị chậm trễ. Ôi, chỉ trách ta tùy hứng, suýt nữa đã hại tính mạng người...

Cô nghĩ lại mà còn cảm thấy sợ, thân thể bỗng chốc ớn lạnh.

- Không sao cả, không sao cả! - Nhạc Chi Dương liên tiếp xua tay: - Ta còn cho rằng sẽ không gặp được cô nữa, nếu có thể hội ngộ thế này, ta có chết thêm lần nữa cũng không hề gì!

Chu Vi cảm thấy bụi lòng mát dạ, ngoài miệng thì nằng:

- Nói nhảm vừa thôi, người ta chết một lần là đủ rồi, còn có thể chết đến mấy lần chứ?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Chẳng phải có câu "Cửu tử nhất sinh" hay sao? Xem chừng, biết đâu người ta có thể chết đến chín lần đấy!

- Ăn nói linh tinh! - Chu Vi nửa bực nửa buồn cười: - "Cửu tử nhất sinh" đâu phải có ý nghĩa như vậy!

Nhạc Chi Dương cười khi khi định nói tiếp, chợt nhiên Lãnh Huyền nhìn lên nền trời giục:

- Không còn nhiều thời gian nữa, Linh Đạo Thạch Ngư ở nơi nào?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Ở tại bờ sông Tần Hoài!

Lãnh Huyền liếc mắt nhìn gã, nhặt giọng:

- Hiện tại là giờ Dần ba khắc, non nửa giờ nữa thánh thượng sẽ tỉnh giấc, hôm nay có buổi triều sớm đến cuối giờ Ngọ thì bãi triều, vào giờ Tỵ ta phải trở về. Phần công chúa, lừa được kẻ khác chứ không lừa được người trong cung Bảo Huy, trước giờ Ngọ mà chưa hồi cung chắc chắn sẽ làm kinh động mọi người. Theo tính toán lúc này chúng ta còn hai canh rưỡi thời gian nữa. Nhóc con, người đừng hòng ăn nói qua loa với ta, bằng không hôm nay trên người người sẽ mọc ra một lỗ thủng đấy!

- Không dám, không dám! - Nhạc Chi Dương cười nói: - Lãnh công công võ nghệ cái thế, ta đoán đâu có chuyện gì làm khó được ông.

Lãnh Huyền hừ một tiếng, bảo:

- Võ nghệ cái thế à? Nói nghe sao dễ? Bốn chữ ấy trên đời này chỉ có một người xứng đáng mà thôi!

Nhạc Chi Dương tò mò hỏi:

- Ai vậy?

Lãnh Huyền không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn về phía tây xa xa, nơi đó treo một vành trăng khuyết lạnh lẽo đang lặn lẽ chìm vào rặng mây. Lãnh Huyền nhìn mãi một lúc rồi thở dài thườn thượt. Chu Vi thắc mắc:

- Lãnh công công, sao ông lại thở dài?

- Không có gì. - Lãnh Huyền nhắc lấy một gói quần áo ném cho Nhạc Chi Dương, giục: - Mặc vào đi!

Nhạc Chi Dương mở gói đồ ra xem, hóa ra bên trong là một bộ thường phục bằng vải trơn màu xanh. Lúc gã được an táng, trên người vốn phục sức theo kiểu thái giám, lỡ bị ai đó trông thấy thì khó tránh khỏi cảnh phô trương gây chú ý. Gã ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn Chu Vi, tiểu công chúa đỏ bừng mặt lặng lẽ hướng đầu đi nơi khác. Nhạc Chi Dương thay xong quần áo, Lãnh Huyền cũng đã sớm bịt kín quan tài, lấp đất đá lại rồi bảo:

- Đi thôi!

Nói rồi lão sai bước lên trước, tiến về phía sông Tần Hoài.

Nhạc Chi Dương ngo sang Chu Vi, người đằng sau lấp ló lúm đồng tiền xinh như hoa, đôi mắt đẹp chớp lấy long lanh. Nhạc Chi Dương cảm giác lồng ngực nóng ran, đột nhiên với tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Bàn tay thiếu nữ thon thả, mềm mại như không xương, da thịt trắng trẻo nõn nà, nắm trong tay như nắm một viên ngọc mịn.

Chu Vi nào ngờ tên tiểu tử này lại cả gan như vậy, cô định hất tay ra theo ý thức nhưng hất kiểu gì cũng không thoát khỏi bèn nhướng mắt nhìn lên, Nhạc Chi Dương cười tủm tỉm ngo cô làm lộ ra hàm răng đều tăm trắng bóng.

Ánh sao bóng trắng soi rọi từng đường nét thanh thoát, hài hòa của thiếu niên, Chu Vi nhìn đến ngo ngạc, nghĩ thầm: "Hóa ra chàng lại đẹp trai như vậy!"

Nhạc Chi Dương nâng sáo ngọc lên bảo:

- Công chúa, cô vút thanh sáo này vào trong quan tài nè...

Chu Vi mỉm cười:

- Thanh sáo này là ta tặng cho người đó!

Nhạc Chi Dương giật mình:

- Vậy sao được chứ?

- Sao lại không được?- Chu Vi giơ tay ra vuốt ve món đồ cổ ấy: - Thanh sáo này là anh Thập Thất đã tặng cho ta nhân dịp sinh nhật lần thứ mười, tiếc rằng ta thổi sáo không giỏi, để ở chỗ ta sẽ khiến cho nó bị phí hoài mai một. Bảo kiếm thì phải xứng với anh hùng, ta tặng nó cho người, Lục Châu dưới kia nếu biết được hẳn sẽ rất an tâm vui vẻ.

Nói đến đây, cô chợt nảy ra điều gì đó liền cho tay vào tay áo, lấy ra một sợi tơ vàng rồi luồn nó qua lỗ ống sáo, buộc vào thắt lưng Nhạc Chi Dương, vừa làm vừa ngâm nga:

- Phi thủy vàng, phi thủy vàng, phi thủy phải phối với màu vàng mới bắt mắt!

Dòng nhiệt huyết trong người Nhạc Chi Dương đang con sục sôi, gã định nói gì đó thì Lãnh Huyền ở đằng trước chợt tăng hắng một tiếng, quay đầu lại nhìn hai người, chân mày nhú chặt. Chu Vi mặt đỏ tới mang tai, toan rút tay về, nào ngờ Nhạc Chi Dương dứt khoát nắm chặt, sải bước dẫn cô vượt lên phía trước. Lãnh Huyền trừng mắt nhìn hai người, mặt mày chăm chăm một đồng nhưng cũng không tiện nhiều lời, lom khom đi bên cạnh.

Đến bờ sông Tần Hoài thì sắc trời cũng vừa hửng sáng, dưới ánh bình minh soi rọi, nước sông ánh lên màu xanh biêng biếc hệt như một dải lụa đào dập dờn uyển chuyển. Những kỷ viện thanh lâu hai bên bờ sông đang ngon giấc say nồng sau một buổi tối hoạt động hết công suất; đâu đó nổi lên tiếng gà râm ran gáy sáng vừa hay nối tiếp vào lời ca tiếng nhạc dật dìu đêm hôm trước.

Gió sớm phơn phớt trên mặt thuyền đến cảm giác mát rượi, cồi lòng Nhạc Chi Dương bỗng nhen nhóm lên một bầu lửa nóng, gã đón lấy làn gió ban mai se sắt ấy, tinh thần trở nên hết sức phấn khởi. Chỉ trò những lâu quán ven sông, gã lần lượt kể cho Chu Vi nghe những câu chuyện ly kỳ lạ lẫm: nơi này ai giành được hoa khôi, đằng kia ai bày tiệc trăng gió, đêm xuống pháo hoa giăng đầy trời đẹp đến nhường nào, cô nương ở nhà này không những giỏi đàn hát mà còn khéo diễn tạp kỹ, thân dẻo như bông, chui lọt qua được một chiếc vòng kim loại nhỏ xíu. Khúc sông kia vào đêm Thất Tịch sẽ tổ chức hội hoa đăng, Nhạc Chi Dương trong những lần tốt số đoán trúng mấy câu đồ đèn đã thắng được không ít tiền thưởng. Chu Vi mãi miết lắng nghe từ chuyện thi đồ đèn cho đến câu chuyện tòa nhà lớn tiêu điều màu xám tro nọ, nơi đó năm xưa cũng là chốn náo nhiệt bậc nhất, về sau có nàng ca kỹ gặp chuyện tình duyên trắc trở, bị sở khanh lường gạt rồi trầm mình tự vẫn, hóa thành ác quỷ, từ đó quần quanh tại tòa nhà ấy quấy phá đến nỗi mỗi năm đều có vài vụ người nữ nháy sông, thế nên ngày qua tháng lại nơi ấy càng trở nên đìu hiu, quanh quẽ.

Chu Vi từ thuở chào đời đến nay mới được xuất cung lần đầu, thấy gì cũng mới, gặp gì cũng lạ. Nhạc Chi Dương càng khua môi múa mép, những chuyện hết sức đơn giản qua cái mồm của gã cũng trở nên thú vị tuyệt vời. Nghe đến đoạn nữ quỷ quấy nhiễu, Chu Vi tròn mắt há miệng, tay ghì chặt lấy Nhạc Chi Dương không dám buông lời. Nhạc Chi Dương thấy cô sợ sệt, nổi hứng thêm thất tôn hơn, bịa ra chuyện vài nàng danh kỹ chịu nhục biến thành ác quỷ, kể đến trời sâu đất thẳm, dọa cho tiểu công chúa mặt mày tái mét, trong dạ cứ thấp thỏm không yên, theo ý thức nép sát vào người thiếu niên, chẳng dám để tụt lại bước nào.

Nhạc Chi Dương cảm thấy khoái chí vô cùng, thầm nghĩ bọn vương công quyền quý đến nơi này tìm thú vui không ít nhưng người có thể dẫn theo công chúa Đại Minh đi du ngoạn ven sông Tần Hoài thì tự cô chỉ kim e rằng chỉ có một mình gã mà thôi. Cô nàng công chúa này vừa ngây thơ lại vừa e thẹn, gã thật muốn bày trò để làm cô vui, tiếc là ban ngày mặt sông vắng lặng, kể bên còn thêm một lão thái giám mặt lạnh như tiền, thật không thể cùng cô quấy phá cho thỏa thích được.

Gã ngại lão thái giám chướng tai gai mắt, ngờ đâu Lãnh Huyền cũng đang tức anh ách một bụng từ nãy đến giờ. Hóa ra vì thời gian gấp rút, lão cứ nghĩ sau khi tìm được vật ấy thì trở về cung ngay lập tức, ai dè Nhạc Chi Dương đi dọc bờ sông cứ luôn miệng khoác lác về vôi, hai người nam nữ trẻ tuổi tay nắm vai kẻ cười đùa rôm rả đến mức ngay cả những cặp tình nhân đi trẩy hội xuân cũng không thân mật được như vậy. Thấm thoát chạng đường dọc bến Tần Hoài đã đến điểm cuối, Lãnh Huyền sau nhiều lần kiên nhẫn cũng hết chịu nổi, quát lên:

- Tiểu tử thôi, Thạch Ngư rốt lại là nằm ở đâu?

Nhạc Chi Dương nghe vậy thì vỗ đầu, cười khi khi bảo:

- Ày da, mãi lo huyền thuyên ta quên khuấy đi mất chuyện lớn này rồi, à ừm..

Gã dòm trái ngó phải, sắc mặt thay đổi:

- Thôi chết, ta nhớ nhầm rồi, Thạch Ngư không ở bãi sông, nó ở... ở...

Gã vừa nói vừa gãi đầu, chợt thấy lão thái giám nhú chặt chân mày, mặt hầm hầm sát khí, bèn cười giả lả:

- Ta nhớ ra rồi, Thạch Ngư cất ở miếu Phu Tử!

- Tiểu tử thôi, nguoi dám!

Lãnh Huyền giận đến run người, vừa rồi đi qua miếu Phu Tử, Nhạc Chi Dương cứ ngoảnh mặt ngó lơ, bây giờ lại đòi trở ngược lại nơi đó chẳng khác nào bắt lão đi dạo sông Tần Hoài thêm lần nữa. Lão thái giám ra tay nhanh như điện, quắp lấy vai trái của Nhạc Chi Dương. Tiểu tử nọ đau đón thấu xương, tức thì la lên oai oái. Lãnh Huyền nghiêm giọng:

- Tiểu tử thôi, ta có thể khiến nguoi sống, cũng có thể làm nguoi chết. Nguoi còn dám gạt ta, ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của nguoi!

Lão đang lúc nghiêng răng giận dữ, không để ý một cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng phát tới dẫn theo năm luồng kinh phong xuyên thấu vào kinh mạch, với năng lực của Lãnh Huyền cũng cảm thấy mu bàn tay tê dại, theo ý thức lật tay chộp lấy cổ tay ngọc ngà ấy. Người nọ kêu khê một tiếng, âm điệu nhu mì. Lãnh Huyền trong lòng giật thót, vội vã buông năm ngón tay ra, lùi về sau một bước, nói:

- Phát Ảnh Thủ" đúng là danh bất hư truyền, Lãnh mỗ ra tay cấp bách, mong công chúa thứ lỗi!

Chu Vi xoa chỗ đau nơi cổ tay, trong lòng thầm kinh ngạc. Một đòn vừa rồi chính là "Phát Ảnh Thủ" của Thái Hạo Cốc, âm kinh nơi ngón tay như có như không, nhìn thì có vẻ không đáng ngại nhưng thực tế có thể gây tổn thương kịch mạch, hư hại ngũ tạng, chuyên để phá các loại chân khí hộ thể. Ấy vậy mà Lãnh Huyền chẳng những an nhiên vô sự, lại còn trở tay đánh trả, suýt nữa thì phá vỡ Ngưng Hà Thần Công và bóp vụn cổ tay của cô.

- Lãnh công công! - Chu Vi định thần lại, miễn cưỡng cười bảo: - Nhạc Chi Dương chẳng phải đã nói rồi ư? Y mãi mê trò chuyện với ta nên vô tình quên mất Thạch Ngư, người ta đâu phải thánh hiền mà không mắc sai sót. Ông trời cũng có đức hiếu sinh, Lãnh công công sao có thể vì một chút sai vặt còn con mà làm hại tính mạng người ta chứ?

Lãnh Huyền ráng kèm con giận trình bày:

- Công chúa có điều không biết, thằng nhóc này nói dóc thành thần, có trời mới biết biết y đang âm mưu trò gì!

- Nói dóc thành thần? - Chu Vi liếc nhìn Nhạc Chi Dương, gã ta đang xoa xoa vai, vẻ mặt ra chiều oan ức lắm. Chu Vi buột miệng bảo: - Ta thấy y rất tốt, câu nào câu nấy đều là thật bụng!

Lãnh Huyền cả giận:

- Công chúa thấy y toàn lời nói thật là vì công chúa đối với y...

Nói đến đây, lão ngập ngừng khựng lại. Chu Vi lờm Lãnh Huyền hỏi:

- Ta đối với y thế nào?

Lãnh Huyền hừ một tiếng, đáp:

- Có mấy lời nói ra không lọt tai, công chúa tự mình hiểu rõ.

- Ta chẳng hiểu rõ chuyện gì cả! - Chu Vi mặt mày dừng dưng: - Nhờ Lãnh công công chỉ ra chỗ sai giúp!

Lãnh Huyền trừng mắt nhìn công chúa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lão cố nuốt ực vào một ngụm nước bọt rồi nặn ra một nụ cười:

- Công chúa điện hạ thân phận cao quý cần gì chấp nhặt với lão nô. Thời gian gấp rút, lấy được Thạch Ngư rồi mau chóng trở về cung mới là thượng sách! Ta nổi giận với thằng nhóc này chẳng qua cũng vì công chúa mà thôi!

- Vì ta à? - Chu Vi cười khẩy: - Sợ là vì chính ông thì có! Lãnh công công, ông dụ dỗ ta xuất cung, đáng phải chịu tội gì?

Lãnh Huyền ngó người ghen giọng:

- Công chúa điện hạ, là cô mè nheo đủ kiểu nên ta mới đồng ý dẫn cô xuất cung mà...

Chu Vi mỉm cười:

- Ai thấy ta mè nheo với ông? Đến chỗ phụ hoàng, người sẽ tin lời ta hay lời ông?

Lãnh Huyền vừa bất ngờ vừa tức tối, lòng thầm cảm thấy hối hận, chỉ trách lão chịu không nổi màn khóc lóc mè nheo của tiểu công chúa mà dẫn cô ra khỏi chôn thâm cung, để giờ đây quả đúng là đi dễ về khó rồi. Lão thấy mình đã tự chúi đầu vào rọ, đành phải bấm bụng chịu trận, chậm rãi nói:

- Công chúa điện hạ, lão nô nhất thời sốt ruột, không tránh khỏi thất lễ, những mong công chúa lấy đại cuộc làm trọng, đừng gây khó dễ cho lão nô.

Chu Vi bảo:

- Thôi được, ông không gây khó dễ cho Nhạc Chi Dương thì ta sẽ không làm khó ông!

Lãnh Huyền lòng thầm toan tính, đánh mắt đi nơi khác. Nhạc Chi Dương chấp tay sau lưng, mặt mày tủm tỉm, không khỏi lấy làm đắc ý vì nghiêm nhiên tìm được chỗ dựa. Lãnh Huyền giận muốn nổ phổi, hận không thể xoạc chân tổng tên tiểu tử này xuống sông làm mồi nuôi cá cho rồi.

Chẳng còn cách nào khác, ba người đành quay đầu trở về miếu Phu Tử, mới đi chừng trăm bước, Nhạc Chi Dương bỗng đề xuất:

- Đi cả buổi trời chắc công chúa điện hạ cũng khát nước rồi? Bên kia có một tòa Tiên Nguyệt Kí nổi tiếng trà ngon, thức ăn tuyệt diệu, ngồi trên lầu cao thì cảnh sông Tần Hoài thu gọn trong tầm mắt, quả là một địa điểm thưởng ngoạn hiếm có trên đời!

Lãnh Huyền nghe xong tức muốn trào máu, nhưng vì không tiện ra tay trừng trị nên chỉ đành lớn tiếng quát:

- Thời gian khẩn cấp, lấy được vật kia mới là ưu tiên chính!

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên hóa thành kẻ điếc, cười híp cả mắt, giả lơ kể tiếp:

- Đáng tiếc bây giờ là ban ngày, mà mấy chỗ đặc sắc bên sông Tần Hoài chỉ có vào ban đêm, công chúa khó có dịp xuất cung để thưởng thức không khí náo nhiệt bậc nhất ấy thì ít ra cũng nên ghé xem khung cảnh xếp vào bậc hai này: uống chút trà, ăn tí điểm tâm, ngắm nhìn dòng sông, xem như không uống phí một chuyến đi.

Chu Vi hiểu rõ dụng ý của Nhạc Chi Dương, biết gã không nỡ xa mình nên mới trăm phương ngàn kế kéo dài thời gian như vậy. Hai canh giờ rưỡi này lúc bình thường kẻ cũng không ngăn thể nhưng hiện tại lại trôi vùn vụt như tên bay, một khi cô trở về cung rồi, sợ rằng sẽ chẳng bao giờ được ra ngoài nữa. Nghĩ đến đây lòng thêm buồn rười rượi, chẳng thêm để ý đến sắc mặt khó coi của Lãnh Huyền, cô gượng cười:

- Nói mới để ý, ta cũng thấy hơi đói rồi, cứ đi uống trà ăn chút điểm tâm như người bảo đi!

Lãnh Huyền vội can:

- Công chúa điện hạ...

Chu Vi cười bảo:

- Lãnh công công, ông đừng gấp, ta tự có chừng mực. Có điều nơi này không phải hoàng cung, ta với ông cần thay đổi cách xưng hô, đến quán trà rồi ta sẽ gọi ông là Lãnh tiên sinh, ông gọi ta Tiểu Chu là được!

Lãnh Huyền giật mình:

- Lão nô không dám!

Vừa nói vừa lườm lườm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt đầy vẻ hung tợn, hận không thể xẻo thịt rút gân trên người gã ra cho hả dạ. Mặc dù lão giận sôi bụng nhưng cũng chẳng thể lay chuyển được tâm ý hai người trẻ tuổi, đành bất đắc dĩ theo họ đến Tiên Nguyệt Kí.

Quán trà này cao khoảng ba tầng, rào đỏ ngói xanh, trông thẳng ra một dòng khói sóng mênh mông, không gian vô cùng khoáng đạt trang nhã. Đương vào giờ sáng, trên lầu quanh quẻ vắng tênh, khách khứa loe hoe, ba người chọn một chỗ ngồi hướng mặt ra sông trên lầu ba, gọi một bình trà Minh Tiễn Long Tĩnh(*) cùng bốn món ăn thượng hạng, mặc dù không được tinh tế như trong hoàng cung nhưng cũng mang một hương vị đặc sắc riêng biệt. Nhạc Chi Dương tươi cười chỉ trỏ trên dòng sông, mô tả những câu chuyện trăng hoa thi vị, Chu Vi lặng thinh lắng nghe, cảm giác mông lung như mộng như ảo. Đáng tiếc, đã là mộng ảo thì đến khi tỉnh giấc chẳng thể sống lại khoảnh khắc như vậy được nữa. Cô cúi nhìn bọt nước nổi bồng bênh trong tách trà, chợt nảy sinh một nỗi niềm cảm thương cho những số kiếp truân chuyên, thân bất do kỷ.

(ND chú: một loại trà búp nổi tiếng hái trước tiết thanh minh của vùng Hàng Châu)

Đang lúc âu sầu, chợt nghe ngoài sông truyền đến một tiếng ca trong trẻo:

Xuân đi đi mãi không về

Cảnh xưa rày khác sơn khê đổi màu

Ngẩng đầu vọng ngắm trời cao

Én bay thuở trước chốn nào tìm đây?

Đêm thâu quanh vắng thành này

Sóng xô xào xạt chở đầy tịch liêu

Chuyện xưa nhớ tiếc càng nhiều

Kim Lăng năm ấy mọi điều đã xa

Sương lam che lấp cỏ già

Quạ đen nướng bóng chiều tà loạn bay

Chẳng còn ai hát đêm nay

Khúc ca Ngọc Thụ ru say cõi lòng

Yên Chi giếng cạn dòng không

Ve kêu thê thiết khói nồng miền man

Kim Lăng giờ chỉ hiện ngang

Tần Hoài nước biếc, đình ngàn Chung Sơn

(ND chú: đây là từ khúc "Mãn Giang Hồng - Kim Lăng Hoài Cổ" do thi nhân nổi tiếng thời Nguyên là Tát Đồ Lạt sáng tác, không phải bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi mà chúng ta thường biết. Bài từ này điển cổ khá nhiều, các bạn có thời gian thì nghiên cứu thêm: baike.baidu.com/view/5571869.htm)

Khúc "Mãn Giang Hồng" này cất lên du dương trầm bổng, vang vọng khắp mặt sông, đoạn vút cao thì xuyên tận mây trời, chỗ xuống thấp như thép luyện uốn khúc, triển miên không dứt. Khúc ca hát xong, dư âm còn lắng đọng tựa như tiếng chuông ngân nga trong hang vắng, lâu mãi vẫn chưa tan đi.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Nhờ convert tiếp những truyện đang dang dở

Chương 3: Đông Đào Tam Tôn

Chu Vi không khỏi ngạc nhiên, theo tiếng nhìn ra ngoài, chỉ thấy một con thuyền lá từ đầu sông lướt đến. Đứng ở mũi thuyền là một vị thầy tu trẻ tuổi, thân hình cao ráo, bộ tăng y màu trắng phớt xanh khoác trên người bay phất phơ theo gió hệt như cánh tượng sương tủa mây giăng che lấp cả một vầng trăng sáng. Chu Vi bất giác nhủ thầm "Giọng hát thật hay, phong thái thật tuyệt!"

Tiếng ca làm kinh động hai bên bờ sông, đám kỹ nữ từ trong mấy lầu gác thủy tạ ùn ùn đổ ra, trông thấy thầy tu nọ, thấy đều vẫy chào thích thú. Thầy tu áo trắng ấy cũng niềm nở mỉm cười, phất ống tay trái lên ra ý chào lại.

Chu Vi lấy làm kinh ngạc, thắc mắc:

- Vị hòa thượng này là ai? Hắn là người xuất gia, sao lại có vẻ quen biết đám kỹ nữ này như vậy?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Ta không quen tên hòa thượng này, nhưng nghe người ta đồn, biệt danh của hắn là "Tĩnh Tăng", quanh năm suốt tháng lêu lổng ở bến Tần Hoài này. Nghe nói tài nghệ cầm kỳ thi họa của hắn món nào cũng điêu luyện độc đáo, thêm vào tướng mạo ưa nhìn, giọng ca mê hoặc, mấy nàng danh kỹ ở ven sông đều có quan hệ mập mờ với hắn.

Chu Vi nghe mấy câu này, trong bụng tỏ ý khinh thường, chép miệng:

- Hắn ta thân là người cửa Phật, sao có thể qua lại những nơi trăng hoa như thế? Cái gì là "Tĩnh Tăng" chứ, hừ, ta thấy nên gọi là "Dâm Tăng" mới đúng!

Ngoài miệng thì chê trách nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy tiếc rẻ: "Uổng cho một thân phong độ! Ôi, nếu so về giọng hát, anh Thập Thất cũng phải kém hắn một bậc!"

Lãnh Huyền chợt hừ lên một tiếng, bảo:

- Qua lại chốn trăng hoa chưa chắc đã là dâm tăng, ngồi tít trên triều cao chưa hẳn là quân tử. Lữ Động Tân trong bài "Xao Hào Ca" từng nói: "Kẻ có tài, quân nhân hạ, rượu chẳng xa lạ còn hoa là tri âm, chốn lạc dâm chân nhân nào đến, chân nhân chỉ đến dạo ngắm phùng hoa!" Cầm tiết gái rượu chẳng qua chỉ là đạo hạnh hàng thứ ba mà thôi, dù những vị đại đức cao tăng kia mặt mày lúc nào cũng trong sạch thanh cao nhưng lòng dạ thực chất lại trần tục nhơ nhớp; ta gọi bọn họ một từ là "tăng", hai từ là "hòa thượng", ba từ là "ma ham vui", bốn từ là "quỷ đói háo sắc".

Nhạc Chi Dương nghe lời này có vẻ lý thú, cười hỏi:

- Đạo hạnh mà cũng phân cao thấp sao? Hàng thứ ba như vậy, còn hàng thứ hai thế nào?

Lãnh Huyền đáp:

- Đạo hạnh hàng thứ hai, thấy rượu thì uống trộm, gặp sắc thì dâm lén, hay bị trần tục cám dỗ nhưng thường sẽ biết kiềm chế kịp thời, tuy không có khả năng bảo vệ chính kiến nhưng thế còn tốt chán, giống như cảnh đi trên cầu độc mộc, dưới cầu là trần gian cuộn cuộn hỗn loạn, lỡ sai một bước sẽ bị thế tục nuốt chửng. Loại nhân vật này mặc dù hành tẩu khó khăn nhưng vẫn còn hơn xa cái bọn nguy quân tử, thầy tu giả.

- Con hạng nhất thì sao? - Nhạc Chi Dương lại hỏi tiếp.

- Đạo hạnh hạng nhất là loại uống rượu không để say, gặp sắc không dâm loạn, vào được ra được, đến được đi được, "hòa kỳ quang, đồng kỳ trần"(*), ra khỏi bùn nhơ không vấy bẩn, lẫn lộn thế tục không nhiễm bụi trần, dầu có lưu lạc vào chốn trắng hoa cũng không đánh mất đi tấm lòng son vốn có.

(ND chú: "Hòa kỳ quang, đồng kỳ trần" - có nghĩa "pha trộn ánh sáng, hòa mình cùng bụi trần" là một tư tưởng đặc sắc trong sách Lão Tử chương 56, nguyên văn "Tòa kỳ nhuệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, thị vị huyền đồng". Lão tử nêu quan điểm "hòa quang đồng trần" để giải thích về lẽ Huyền đồng. Người đời sau dùng "Hòa quang đồng trần" để chỉ triết lý sống nổi chìm cùng thế tục, tùy tục tùy thời hành xử, không để lộ ra một sự khác biệt hay đặc biệt nào)

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Luận điệu của ông nghe thật thú vị, vậy dám hỏi Lãn... Lãn tiên sinh, tên hòa thượng này được xếp vào hàng thứ mấy?

Lãn Huyền cười không đáp, nhâm nhi trách trà, nhạt giọng hỏi:

- Hai người uống xong chưa?

Chu Vi còn chưa lên tiếng, Nhạc Chi đã cướp lời:

- Vẫn chưa xong!

Lãn Huyền liếc mắt nhìn gã, lạ thay không hề nổi giận theo thói thường mà chỉ thờ dài:

- Thôi vậy, có muốn đi cũng không kịp nữa rồi!

Nhạc Chi Dương và lão đối mặt nhìn nhau, Chu Vi thối mác:

- Sao lại không đi kịp?

Lãn Huyền nhướn mày, trầm ngâm không đáp.

Nhạc Chi Dương thâm cảm thấy có sự lạ phát sinh, ngoái đầu nhìn ra, trông thấy thầy tu áo trắng nọ đang phe phẩy tay áo, khoan thai bước về phía Tiên Nguyệt Kí, dáng đi như nước chảy mây trôi.

Chu Vi và Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn nhau, người này đều trông thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt người kia. Chẳng mấy chốc, thầy tu áo trắng đã lên đến lầu ba, lúc nhìn gần tên hòa thượng này có thân hình ngất ngưỡng, trội hơn hẳn người bình thường một cái đầu, tay chân to dài cân xứng, da dẻ sáng bóng hồng hào, còn vẻ ngũ quan trên khuôn mặt thì tuấn tú như một bức họa, nhìn kiểu nào cũng thấy đẹp như thể chẳng phải đàn ông. Trông thấy ba người, hần mỉm cười tựa hoa nở trắng ngời, cả lầu trà này chẳng hiểu vì sao như sáng bừng lên. Dầu là thân con trai, trông thấy nụ cười này, Nhạc Chi Dương cũng không tránh khỏi mặt đỏ tim run, len lén nhìn về phía Chu Vi. Thiếu nữ cũng giương mắt nhìn hòa thượng, nơi khóe mi toát lên đôi nét mơ màng.

Thầy tu áo trắng bước tới hai bước rồi ngồi xuống một chiếc bàn đặt trong góc tường, cao giọng gọi:

- Hầu trà đầu, mang cho ta một bình Bích Loa Xuân vùng Quân Sơn.

Tiếng nói của hắn trong trẻo như ngọc đá va chạm vào nhau.

Không lâu sau, tên phục vụ bưng trà đến đặt lên bàn. Thầy tu áo trắng vẫn điềm nhiên như không, tự rót tự thưởng thức, ánh mắt nhìn thẳng không hề ngó nghiêng đến bên này. Lãn Huyền thì lại nhủ mảy, tay cầm chung trà quên cả uống, cũng chẳng chịu hạ xuống.

Bất chợt, phía ven sông dậy lên một trận huyền ảo, Nhạc Chi Dương nổi tính tò mò, ló mặt qua thành song hóng chuyện, chỉ thấy con đường cặp mé sông có một gã đàn ông trung niên đang đi tới, mình vận áo nho dài màu bạc, đầu đội mũ tròn châu, vẻ mặt nhợt nhạt xanh mét như có bệnh, bước chân phập phều bất ổn, lúc đi cứ liêu xiêu chực ngã.

Cách y không xa có một nhóm nam nữ đuổi theo sau, có kẻ phanh cả ngực áo rất đáng đồ tể, có kẻ hông thắt tạp dề, ống tay áo dính đầy dầu mỡ nhìn như đầu bếp. Mấy kẻ này vừa chạy vừa la lối om sòm, một đến thờ phỉ phà phỉ phò nhưng bất kể chạy nhanh thế nào cũng không đuổi kịp vị nam tử áo bạc ốm yếu kia.

Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc, tập trung nhìn kỹ, phát hiện đằng sau vị nam tử áo bạc ngoài nhóm nam nữ nọ còn có mấy thứ quái lạ như đao mổ heo, móc treo thịt, chảo xào rau, gậy cời lò, thậm chí đến cả chậu đồng, sạn nhôm, neo thiếc, bừa sắt... Mấy vật dụng này y như có sự sống, thứ thì nhảy loi choi, thứ thì trượt xoàn xoạt, có thứ lại lăn loảng xoảng, bất luận vật lớn vật nhỏ thứ ngắn thứ dài nào cũng đều xoay tít xung quanh thân thể người áo bạc ấy.

Người áo bạc điềm nhiên như không, bước đi lúc nhanh lúc chậm, khi chậm thì sải bước một thước, khi nhanh thì nhấc chân cả dặm, đi ngang một cửa hàng thêu hoa, trong cửa hàng vùn vụt bắn ra một màn kim thêu dày đặc như ong vỡ tổ. Nhạc Chi Dương hết hồn toan kêu to thì người áo bạc đã giơ tay, chảo sắt dưới chân y bỗng tung lên cao, mấy tiếng kêu rồn rảng vang lên không dứt, màn kim châm đầy trời chẳng biết đã tan biến đi đâu mất cả. Bà

chủ tiệm thuê đang ngờ ngác chẳng hiểu xảy ra chuyện gì mà đám chỉ tơ trên kim khâu bị xé đứt hết, đôi mắt nhìn ra lập tức sợ đến đống người, tay vùi lấy bậc cửa, đôi chân run lẩy bẩy.

Đám người truy đuổi cũng cảm thấy bất ổn, trước sau ngừng cả lại, ngơ ngác đứng quan sát từ xa. Người áo bạc mang theo một đám vật dụng kim loại, từ từ đi đến gần Tiên Nguyệt Kí; y ngẩng đầu nhìn bằng hiệu một thoáng rồi bùm miệng ho khan hai tiếng, tay trái vẽ xuống nền đất một vòng tròn, tiếp đó lại dấy lên một tràng âm thanh loảng xoảng, đám vật dụng kim loại nằm la liệt trên mặt đất này tung tung rồi gom lại thành một quả cầu sắt. Người áo bạc thờ ơ đưa tay đón lấy quả cầu như thể xách một cái giỏ kẹo rồi đứng đĩnh tiến vào cổng chính.

Mọi người trên lầu ba chỉ nghe tiếng động thùng thình vang lên, cả tòa lầu gỗ cũng bắt đầu kêu kẹt xao động. Chốc lát sau, người áo bạc lộ đầu lên, đảo mắt một lượt qua mọi người rồi thả quả cầu lăn về phía trước, y đến bên một chiếc bàn ngồi xuống, uể oải gọi:

- Hầu trà, cho ta một bình trà xanh Lục An!

Tên hầu trà mặt mũi tái nhợt, lần dò bám theo vách tường mà xuống lầu lấy trà. Người áo bạc ngồi ở nơi ấy thờ hờn hờn hờn, Nhạc Chi Dương thấy đám kim loại kia kết hợp lại thành một khối cầu, gắn chặt không tách rời, cổ quái khó mà tưởng tượng, trong lòng gã nảy sinh tò mò cứ nhìn quả cầu sắt mê mải không thôi. Nào ngờ người áo bạc ngoảnh đầu quắc mắt nhìn lại, Nhạc Chi Dương bất giác ánh mắt ấy, chẳng hiểu sao cả người giật bắn, vội vã cup mắt xuống.

Lúc này ở mé sông lại đội đến từng tràng hô hoán kinh ngạc, người ở hai bên bờ sông tràn ra xem không ít, thi nhau chỉ trỏ về phía xa xa. Nhạc Chi Dương ghé mắt nhìn ra lập tức ồ lên một tiếng, chỉ thấy nơi xa có một chiếc thuyền mũi đen đang bay tà tà cách mặt nước vài thước, đầu thuyền thấp thoáng một người phụ nữ, đuôi thuyền lộ dáng một gã đàn ông, hai người mặt xám như đất, khua tay rồi rít với đám người hai bên bờ sông.

Thuyền bay trên không trung! Giữa ban ngày ban mặt chẳng ngờ lại xảy ra chuyện quái gở như vậy? Nhạc Chi Dương tim đập thình thịch, trở mắt nhìn con thuyền bay ấy càng lúc càng tiến gần mình. Chợt, gã nhận ra điều kỳ lạ bên trong, chiếc thuyền bay không hẳn là không có điểm tựa, bên dưới đáy có một người đang giơ tay lên trời, gồng sức chống đỡ cả con thuyền, dưới chân của hắn là một đôi cựa kheo cao lêu khêu như chân cò, đang sải từng bước đi về phía này.

Nhạc Chi Dương cười rộ:

- Cách này cũng thú vị phết, có thời gian ta cũng làm thử mới được!

- Chẳng biết trời cao đất dày! - Chu Vi khẽ lắc đầu: - Người ta làm thì thú vị, còn ngươi đến bước chân cũng chả cất nổi.

Nhạc Chi Dương khó hiểu:

- Tại sao vậy?

- Ngươi xem! - Chu Vi chỉ xuống mặt sông: - Đôi cựa kheo ấy được làm từ một thân trúc lớn, xuống nước nhất định sẽ nổi lên. Người đi cựa kheo một khi bước xuống nước, hai chân lúc cao lúc thấp nhất định sẽ lao đảo không vững, cho nên hắn vừa đi vừa gánh thuyền, cộng cả người bên trên phải đến hơn ngàn cân, ví như đem vật nặng đè lên thuyền, ép cho cựa kheo ngập xuống tận đáy nước. Chưa kể với cách đi này, so với trên đất bằng còn có thêm lực cản của nước, cựa kheo càng dài thì lực cản càng lớn, nếu không có sức mạnh nghìn cân đừng hòng nhích chân được một bước!

- Dẫu có sức cũng chưa chắc làm được! - Lãnh Huyền lầu bầu: - Về khoản này còn phải rèn công phu nội gia, nếu không tác dụng một lực vừa khéo thì chẳng té nhào từ cựa kheo cũng sẽ làm gãy gập hai đòn trúc to tướng ấy!

Lời vừa nói xong, người áo bạc ngồi bên kia liền hừ lên một tiếng. Nhạc Chi Dương liếc nhìn, người nọ chỉ lo chăm chăm uống trà, mắt không hề ngó sang bên này.

Cựa kheo dài đến lạ kỳ, người sắp đến nọ mỗi một bước chân sải ra hơn trượng, chẳng bao lâu đã đến phía trước Tiên Nguyệt Kí. Hắn chợt ngừng lại, nhẹ nhàng ném chiếc thuyền mũi xuống dòng nước. Đôi cựa kheo bằng trúc mất đi sức nặng từ con thuyền lập tức nổi hẫng khỏi mặt sông. Người nọ nương theo sức đẩy, vọt người lên cao, đến nửa chừng không thì lộn người một vòng. "Phập!", cựa kheo rơi xuống trước quán trà, cắm xuyên qua lớp gạch lót sân, rung lên bần bật.

Người nọ cười khẩy, vút cựa kheo sang bên rồi nhảy sấn vào lầu trà, bỏ lại hai đòn trúc dài dựng đơng đưa trước quán.

Nhạc Chi Dương quan sát kỹ người vừa đến, chỉ thấy hắn ta ước độ ngoài bốn mươi, mặt gầy râu dài, thân vận áo hoa sắc sỡ, đai lưng thông thoáng thật cho có lệ, đầu trần toát lên vài phần buồn cười, thoạt nhìn cứ như mấy nghệ nhân làm trò hề xiếc ở ven đường chứ không tưởng ra được hành vi hết hồn vừa rồi của hắn.

Người áo hoa này quét mắt nhìn quanh, mở miệng cười hỏi:

- Thi Nam Đình, người đến sớm thật!

Người áo bạc ậm ừ bảo:

- Sao có mỗi mình lão, còn Dương Phong đâu?

Người áo hoa cười đáp:

- Bọn ta khi đến đây đã đánh cược, ta đi bằng đường sông, hai chân không được phạm một giọt nước; y đi trên mái nhà, tay chân không được chạm manh ngói nào, thử xem ai đến được nơi này trước. Hiện tại ta nhanh hơn một bước, xem ra cổ tật của y lại tái phát rồi, nơi này phòng ốc trùng điệp, với y chẳng khác nào một tòa mê cung cả!

Nói đến đây, hắn quay đầu lại mỉm cười:

- Kìa, y cũng đến rồi!

Mọi người đưa mắt nhìn ra, một người áo đen dáng điệu thoăn thoắt đang nhấp nhô lên xuống giữa những mái nhà bên bờ đối diện. Trong tay y nắm hai dải lụa trắng dài và mảnh, giống như hai vật sống, thay nhau quấn lấy rìa cong gác mái, mỗi lượt móc và thả người lại lướt qua một tòa nhà, phía dưới có kẻ trông thấy liền kêu réo ồm ồm.

Chỉ chớp mắt sau, người nọ đã đến bờ đối diện với trà lâu. Người áo hoa cười bảo:

- Hấp dẫn rồi đây, để xem y qua sông thế nào?

Chỉ thấy dải lụa trắng bên tay trái của người nọ quấn giữ vào góc mái, ngừng lại một thoáng giữa không trung, tiếp đó thân thể lay động phóng người lên cao rồi nhảy vọt ra giữa dòng, dải lụa trắng bên tay phải tung ra vừa đủ quấn vào mũi chiếc thuyền mà người áo hoa bỏ lại ngoài sông. Chiếc thuyền khẽ tròng trành đôi chút, người ấy thân như gió lốc, xoay vòng vòng bốc lên cao, lụa bên tay trái lại phóng ra cuốn lấy đôi cà kheo mà người áo hoa cầm lại phía trước quán. Cà kheo bị lực làm cho cong oằn trở thành một cánh cung, lụa trắng giống như dây cung buộc trên giàn, "Vút" một tiếng, tổng người áo đen bay tít lên lầu trà.

- Dương Phong Lai! - Người áo hoa hét lên chí chóc: - Thuyền do ta mang đến, cà kheo cũng là ta cắm sẵn, thế quái nào lại trở thành đồ trợ lực cho người? Đúng là chẳng có công lý mà!

Dương Phong Lai dáng người không hề cao lớn, ngược lại còn lùn xùn, hai vệt râu hình chữ bát (八) bên mép mọc thưa thưa lớt lớt. Nghe thấy câu này, hai mắt y đảo tròn, mồ hôi mướt ngay:

- Minh Đẩu, người nói mà chẳng biết xấu hổ, ta với người hẹn ở Tiên Nguyệt Kí tại miếu Phu Tử, ta lòng vòng ở miếu Phu Tử cả buổi trời, đừng nói là Tiên Nguyệt Kí, cả Cầu Nhật Lâu cũng không thấy một bóng. Người lừa ta đi miếu Phu Tử, còn mình thì ung dung chạy đến nơi này. Bỏ! Bỏ! Vụ cược này xem như không tính nữa!

Minh Đẩu cười tủm tỉm:

- Dương Phong Lai, hai năm trước người chẳng phải đã đến đây rồi sao? Ai bảo nhà người quên đường nhằm lối làm chi! Ta nói miếu Phu Tử thì chính là miếu Phu Tử à? Ta có phải cha người đâu mà người phải nghe theo!

Dương Phong Lai tạm thời á khẩu, giận đến hai mắt trắng dã. Chợt nghe Thi Nam Đình thở dài:

- Minh Đẩu, người già mồm át lý lẽ rồi, người thừa biết lão Dương là kẻ hay quên đường, lại đi chỉ hướng lung tung, chẳng phải chơi mảnh mun thì là gì?

Dương Phong Lai liên tục gật gù:

- Lão Thi nói hợp lý lắm!

Minh Đẩu cười:

- Hợp lý khi khô gì! Bình bát yếm trà(*), tướng quân đánh trận còn phải giờ trò mèo nữa là. Dù sao ta cũng đến trước, Dương Phong Lai nhà người thua kèo rồi, mau giao vật cược ra đây!

(ND chú: nghĩa là việc đánh trận không ngại đối trá)

Dương Phong Lai lăm bầm vài tiếng, moi từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ, đang định mở ra thì Minh Đẩu đã nhanh tay giật lấy, hắn mỉm cười:

- Hầu trà đầu, mang cho ta ba cái bát sứ đen cùng một bình nước đun sôi ra đây!

Tên phục vụ này giờ biết rõ bản lĩnh của ba người, sớm đã thất kinh hồn vía, lập tức vâng dạ chạy đi lấy bình nước, bát sứ mang đến. Minh Đẩu mở hộp, nhón một nhúm lá trà bỏ vào trong bát đen, sắc trà màu xanh ngà trắng thoạt trông hết sức kỳ dị, thế nhưng pha vào nước sôi, giây lát sau khắp lầu thoang thoảng tỏa ra một mùi thơm nức, nửa như hương trà, nửa như hương sữa, nhưng lại không hoàn toàn giống với hai thứ mùi trên mà thậm chí còn mang một hương vị siêu hồn lạc phách hơn.

Thi Nam Đình trở mắt nhìn loại trà ấy, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên:

- Đây là loại trà gì mà mùi vị kỳ lạ thế?

Dương Phong Lai mặt đen mảy tía, hằm hằm không nói câu nào. Minh Đẩu bật cười:

- Ta biết, loại trà này gọi là trà Thần Anh! Lão Dương lấy được từ tay một tên yêu đạo!

Thi Nam Đình thắc mắc:

- Trà Thần Anh à? Vì sao lại có tên gọi này?

Minh Đầu cười bảo:

- Nghe tên cũng đoán được, loại trà này giống như hình ảnh một đứa trẻ sơ sinh được nuôi lớn bằng sữa mẹ.

Hắn thấy Thi Nam Đình còn ngờ ngợ, không nhận được bật cười:

- Lão Thi nhà ngươi tính tình ngay thẳng, không biết việc đời hiểm ác. Nói trắng ra, loại trà này chả rõ yêu đạo có được từ nơi quái quỷ nào, chỉ biết hắn bắt đi rất nhiều đàn bà trong thời kỳ cho con bú, ngày ngày dùng sữa tươi lên gốc trà ấy, gốc trà lớn lên cho ra hạt giống, hắn lại gieo hạt giống kia xuống đất. Cứ thế cây lớn sinh hạt, sinh hạt lại gieo, trải qua chín độ gieo này mới có được hương sắc như vậy. Tên yêu đạo đó như bị quỷ ám, luôn định ninh rằng loại trà này sinh trưởng từ sữa mẹ giống như đứa bé vừa lọt lòng, uống loại trà này lâu dần có thể đắc đạo thành tiên.

Thi Nam Đình ngấm nghĩa chất trà trong bát, nhú mày bảo:

- Vậy tên yêu đạo ấy đâu rồi?

Minh Đầu cười khẩy, quay đầu lại nhìn Dương Phong Lai; người đằng sau hờ hững đáp:

- Hắn ta chẳng những không thành tiên, trái lại đã ra ma rồi!

Thi Nam Đình hỏi:

- Ngươi giết hắn rồi ư?

Dương Phong Lai nói:

- Hắn bắt giữ nhũ mẫu hại bọn con nít chết đói, ta đúng lúc đi ngang qua nên thuận tay chỗ mũi vào thôi!

Thi Nam Đình gật gù:

- Giết hay lắm!

Tên phục vụ ở bên cạnh nghe được chuyện giết người, sợ đến mức đuôi run lấy bầy, gần như đứng không vững.

Minh Đầu mỉm cười, nâng bát trà lên uống một ngụm, tấm tắc:

- Hương thơm lắng đọng, dư vị đậm đà, trà ngon, trà ngon, biết đâu chừng uống thêm mấy hớp nữa Minh mỗ sẽ hóa thành một con gió bay thẳng đến Nam Thiên Môn ấy chứ!

Dương Phong Lai xùy một tiếng, bảo:

- Ngươi có vào Nam Thiên Môn cũng chỉ là một con khỉ bọc da mà thôi!

Nói rồi y nâng bát trà lên nhấp nháp một ngụm, hai mắt nhắm lại, rung đùi đắc ý như đang thưởng thức dư vị.

Nhạc Chi Dương ghé sát tai Chu Vi thầm thì:

- Trông có vẻ ngon nhỉ!

Thiếu nữ lườm mắt nhìn gã, nghiêng răng bảo:

- Ngươi mà dám uống một hớp, ta... sẽ nghỉ chơi ngươi luôn!

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Sao lại nghỉ chơi?

Chu Vi suy nghĩ rồi khẽ giọng:

- Yêu trà của yêu đạo, người uống vào rồi cũng sẽ có yêu khí!

Nhạc Chi Dương nhìn cô bật cười:

- Yêu khí thì chưa chắc, chỉ sợ bốc mùi sữa tanh thôi!

Chu Vi bị gã đi guốc trong bụng, vừa thẹn vừa giận bèn gất gông:

- Người muốn uống thì đi mà uống, ta thêm vào quán người!

- Tiểu huynh đệ muốn uống à? - Minh Đẩu đột nhiên ngoảnh đầu sang mỉm cười với Nhạc Chi Dương: - Trà ngon thì nên thưởng chung, gặp mặt ầu cũng là duyên!

Nói rồi hắn nhìn xuống một bát trà, ngón tay gạt nhẹ, hất vèo về phía Nhạc Chi Dương.

Tách trà phăng phăng bay đến như có một bàn tay vô hình đỡ ở bên dưới. Nhạc Chi Dương đang tính giờ tay đón lấy chợt nghe Chu Vi hét lên:

- Không được động đây!

Nói dứt cô xoạc tay ra, ngón tay khảy trúng rìa bát, cái bát sứ đen ấy xoay vòng vòng như chong chóng, nước trà bên trong bị tác động sánh lên cao đến hai thước, lấp lánh trắng xóa như sóng như tuyết.

Chu Vi vừa chạm vào cái bát ấy, sắc đỏ lập tức lan đậm trên bờ má, buột phải giật lùi về sau, thành ghế dựa "rắc" lên một tiếng gãy đoạn, thiếu nữ không ngăn được đà lao, lại va đập vào cột trụ sau lưng, cả tòa lầu khê rung lên nhè nhẹ, bụi mạt từ xà gỗ trên cao rụng xuống lả tả.

Lãnh Huyền vươn tay ra giữ lấy bát sứ đang không ngừng xoay tít, nháp vào một ngụm, thờ ơ bảo:

- Cái thứ tà đạo lạ lùng này uống vào thật chả ra vị gì!

Nhạc Chi Dương hoảng hồn lại, lập tức nhồm dậy chạy đến đỡ Chu Vi, sốt sắng hỏi:

- Cô không sao chứ?

Chu Vi mím môi lắc đầu, hít vào một hơi sâu, sắc đỏ trên má dần dần tan đi, nhẹ giọng đáp:

- Ta vẫn ổn!

Nhạc Chi Dương không hiểu đầu đuôi bèn thắc mắc:

- Sao cái bát ấy lại đột nhiên như trúng tà thế nhỉ?

Chu Vi thờ dãi, quay đầu sang nhìn Minh Đẩu chằm chằm, đôi môi khê miết chặt.

Minh Đẩu mỉm cười:

- Lãnh công công suốt ngày ở trong hoàng cung, của hiếm vật lạ đã thấy nhiều rồi, đương nhiên là không ưa nổi thứ trà quèn này. Minh mỗ lưu vong hải ngoại, thân nghèo rớt mồng tơi, ngoài trừ cái bộ áo quần rách tả tơi trên người này ra thì chả còn thứ gì đáng kể. Lãnh công công là người tốt, người tốt làm chuyện tốt, mong người hãy xót thương phận quý bản cùng này mà hào phóng ban tặng vài xu lẻ cho ta nở mặt!

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa giật mình, theo hàm ý của Minh Đẩu thì hẳn rõ ràng có quen biết với Lãnh Huyền. Gã nhớ lại hành vi và lời lẽ của Lãnh Huyền ban nãy, trong lòng chợt cảm thấy thấp thỏm. Gã ghé mắt quan sát, phía bàn Minh Đẩu gồm ba người: Dương Phong Lai đang mài miết ném trà trong bát; Thi Nam Đình thì ngồi vững trên ghế, ngắm nghía những hoa văn in trên thành bát đến mê mẩn, tựa như trong chiếc bát ấy chứa đựng cả căn khôn; còn Minh Đẩu cứ giữ khư khư khuôn mặt cười cợt, bộ dạng như thể thích đùa bỡn với đời.

Nhạc Chi Dương cảm thấy bối rối, lại dôi mắt nhìn sang tên hòa thượng nọ, hòa thượng cười tựa gió xuân, mắt như sao sáng, quan sát người trên lầu hết như một vị khán giả đang theo dõi vở kịch hay.

Không khí trên lầu trở nên khác thường, Lãnh Huyền chợt buông bát trà xuống, thờ dãi:

- Minh Đẩu, đã nhiều năm chúng ta không không gặp nhau nhỉ?

Minh Đẩu cười bảo:

- Không dài không ngắn, vừa tròn mười lăm năm!

Lãnh Huyền gật đầu tiếp lời:

- Nói vậy, cha người chết cũng được mười lăm năm rồi?

Giương mặt Minh Đẩu đằng đằng sát khí, nét cười trong đáy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ hàn học sắc bén như dao. Hắn nhe nanh cười, giọng chất chúa:

- Phải, thêm mười hôm nữa chính là ngày giỗ của cha ta, mọi sự đều đã tươm tất, chỉ thiếu mỗi một thứ...

Lãnh Huyền hỏi:

- Thứ gì?

Minh Đẩu tròn mắt, nhìn lão trừng trừng:

- Chính là cái đầu của Lãnh công công đấy!

Lãnh Huyền buông tiếng thở dài, ánh mắt hướng nhìn ra ngoài song:

- Trình độ Kinh Túc Công của cha ngươi không hề thấp kém, vì thử nương tay chỉ e ngươi chết đói lại là ta. Cái đầu của Lãnh mỗ đây kẻ cũng chẳng đáng tiền, nếu ngươi tự thấy võ công trội hơn cha mình thì cứ thoải mái đến lấy, đem làm vật tế cũng được, làm bô xí cũng được, cứ tùy hi sử dụng!

Minh Đẩu hừ một tiếng, đang định đáp lời thì Dương Phong Lai bỗng vuron người đứng dậy, lớn giọng quát:

- Lãnh Huyền, anh họ Dương Phong Liễu của ta cũng là do ngươi giết đúng không?

- Phải! - Lãnh Huyền chẳng thèm suy nghĩ, tiện miệng đáp luôn.

- Giỏi cho hạng chó thiên nhà ngươi! - Dương Phong Lai đỏ mặt tía tai, lạnh lùng truy hỏi: - Thi thể của anh ấy đâu?

Lãnh Huyền điềm nhiên nói:

- Ta chỉ lo giết người, còn xử trí thi thể ra sao không phải bổn phận của ta. Có điều đối với loại thích khách này, thánh thượng đa phần thường sai băm vụn xác cho chó ăn, có câu "chết đâu chôn đấy", chó ăn rồi cứ xem nó như một cỗ quan tài sống, để cho anh của ngươi nằm trong đấy kẻ ra cũng ổn thỏa, tiện lợi.

Dương Phong Lai tức đến rung bắn người, vung tay trở Lãnh Huyền:

- Chó thiên, ngươi chó đác ý, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Lãnh Huyền bật cười:

- Dương tôn chủ quá khen, thái giám như ta thì có gì để đác ý đâu!

Lão lia mắt nhìn ra, gật gù bảo:

- Đông Đảo tứ tôn đã đến ba người, xem ra thể diện của Lãnh mỗ cũng không nhỏ chút nào. Có điều, Vân Hư thân là đảo vương, lại co đầu rụt cổ không chịu ra mặt, thật khiến cho người khác buồn bực; Phi Ảnh Thần Kiếm rọi sáng khắp biển Đông hẳn cũng là lời khoa trương quá lớn mà thôi.

- Rầm thối! - Minh Đẩu gơ tay phẩy mũi liên tục: - Ngươi đánh rầm thối không ngủi nổi!

Dương Phong Lai cũng quát to:

- Vân đảo vương không đến chính là vận may của ngươi, vừa thấy ánh kiếm của ông ta thôi thì ngươi đã chết nhăn răng rồi!

- Thật à?

Lãnh Huyền nở nụ cười u ám, vuốt vuốt chiếc cằm nhăn nhó của mình, bảo: - Vậy có gì y cứ ở li ngoài Đông Đảo mà không đến trung thổ? Ha, ta nghe đồn rằng ba mươi năm trước y có lập một lời thề độc: chừng nào còn chưa thắng được kẻ ở phía Tây kia, chừng đó y sẽ không rời đảo Linh Ngao nửa bước. Nhưng ba mươi năm trôi qua rồi, theo ta thấy cả đời này của y cũng không ra khỏi đảo Linh Ngao được đâu!

Sắc mặt của Đông Đảo tam tôn đồng loạt thay đổi, Thi Nam Đình từ từ đứng dậy, hướng ánh mắt về phía Lãnh Huyền:

- Đông Đảo Thi Nam Đình xin lĩnh giáo cao chiêu của Lãnh công công!

Lãnh Huyền thờ dài bảo:

- Thi tôn chủ, ta nghe nói ngươi là một vị quân tử khiêm nhường, cả đời Lãnh mỗ ngại nhất là giết quân tử, hơn nữa ta và ngươi không thù không oán, tội gì phải phân sống chết như vậy?

Thi Nam Đình lạnh lùng đáp:

- Thân tại phương nào quản việc phương đó, không thể tránh được!

- Hay lắm! - Lãnh Huyền gật đầu: - Nói rất thẳng thắn!

Lão lại liếc sang nhị tôn còn lại:

- Các người muốn lên cùng lúc hay là xa luân chiến?

Thi Nam Đình còn chưa lên tiếng, Minh Đầu đã cướp lời:

- Ba người bọn ta cùng đến thì đương nhiên là lên cùng một lúc!

Lãnh Huyền nhú mảy:

- Chỉ có ba người thôi à? Trương Thiên Ý đâu sao không đến?

Ba người nọ đưa mắt nhìn nhau, Dương Phong Lai cao giọng hỏi lại:

- Việc này thì có mắc mớ gì đến Trương sư diệt?

Lãnh Huyền nói:

- Sao mà không mắc mớ? Chuyện ta xuất cung chả ai hay biết, ngoại trừ hần ra thì còn kẻ nào để ý thăm dò nữa đâu? Hần trúng một chiêu "Tảo Tuệ Công" của ta e rằng nội thương chưa khỏi nên mới xúi bẩy ba người các người đến tìm ta tính sổ; chiếu theo ý đồ hoàn hảo của hần, thuận lợi nhất chính là Đông Đào tứ tôn đến đông đủ một lượt, tiếc rằng thời gian gấp gáp chỉ tập hợp được ba người! "Quy Kính" không đến, phần thắng của các người giảm bớt phân nửa rồi!

- Lón lỏi thật! - Dương Phong Lai hét lên: - Hoa sư muội không đến, ta vẫn có thể ngắt đầu của tên chó thiện nhà người như thường!

Lãnh Huyền gật gù bảo:

- Hay lắm, vậy ta xin lãnh giáo cao chiêu của Long Độn trước!

Lão lôi ra khỏi tay áo một sợi roi ngựa dài ba thước, chuôi gỗ bọc da, trông chẳng có gì khác thường. Chỉ vì "Tảo Tuệ Công" của lão muốn phát huy uy lực vốn không thể thiếu đi một món binh khí mềm mại, mà xuất cung thì không tiện mang phát trần nên lão mới miễn cưỡng bóc đại một sợi roi ngựa giặt theo bên người.

Lãnh Huyền ngồi yên không cử động, bỗng cất tiếng:

- Minh Đầu, trả người bát trà này!

Lão hươu roi quán lấy bát sứ đen. "Vèo!" Chiếc bát như mang theo một cơn gió mạnh bốc thẳng về phía Minh Đầu.

Minh Đầu hừ một tiếng toan giang tay đón lấy, chợt nhiên bát sứ đổi hướng bay vút sang Dương Phong Lai. Dương Phong Lai vung ống tay trái lên, bên trong ló ra một dải lụa trắng là là bay đến chiếc bát. Nào ngờ thế bay của chiếc bát ấy mãnh liệt đến độ xé rách cả dải lụa rồi lao thẳng về phía y.

Dương Phong Lai nhảy tránh về phía sau, ống tay phải phát lên, lụa trắng bắn ra quán chặt lấy xà nhà, thân thể theo đó bốc cao, chân trái tung ra đá bộp vào bát sứ, miệng cười bảo:

- Chó thiện, trà còn chưa uống xong mà đòi trả bát à?

Cú đá này vừa độc vừa khéo, bát sứ đen dẫu mang theo nội kinh của Lãnh Huyền vẫn bị chấn cho vỡ nát, vô số miếng vụn hòa trộn thành một màn mưa lấp lánh, mang theo mũi nhọn ngạnh sắc đâm rào rào về phía Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền không thèm quay đầu, trở tay vung roi vẽ ra một đường cong đẹp mắt, "Lốp bốp!" mấy tiếng, trận mưa miếng sứ roi là tả xuống đất. Dương Phong Lai quát lớn, liên tiếp hươu chân đá đến như một cơn gió. Lãnh Huyền cười khẩy, roi ngựa dựng thẳng, ngọn roi nhập vào nhả ra hướng thẳng đến huyệt "Côn Lôn" bên gót chân phải của Dương Phong Lai không sai lấy một li. Dải lụa trắng của Dương Phong Lai đang máng trên xà, người y treo lơ lửng giữa không trung, thấy thế thì xoay tròn thân thể né đi, lại vòng sang góc chết bên trái của Lãnh Huyền, đôi chân trái nhắm vào trán của lão thái giám rồi tung cước như một con sóc, hận không thể đá cho lão vỡ đầu toạc óc.

Chương 3: Đông Đào Tam Tôn

Lãnh Huyền chuyển roi sang phía tay phải, ngọn roi phóng ra vun vút, hừ hừ thật thật, lại nhắm về phía huyệt "Trùng Dương" nơi chân trái của y, đòn này nhìn có vẻ tầm thường nhưng Dương Phong Lai biết rõ lợi hại, cước đi được nửa đường chợt rút trở về, thân mình nhào lộn chuyển hướng để tìm một góc chết khác. Lãnh Huyền ngồi yên không nhúc nhích, roi ngựa cứ chuyển qua đảo lại giữa hai bàn tay, ngọn roi chỉ lăm le nhắm vào yếu huyệt trên đôi chân y, chân trái chính là huyệt "Trùng Dương", chân phải đương nhiên là huyệt "Côn Lôn", Dương Phong Lai xoay mình hai vòng, tung ra hai mươi cú đá hầu như đều bị đỡ đỡ nửa chừng.

Nhạc Chi Dương đứng xem một bên gần như thở không ra hơi. Mỗi một cử động của Lãnh Huyền đều rành mạch rõ ràng, còn Dương Phong Lai như có mấy chục hình bóng chập chờn trên không khiến cho người xem hoa cả mắt. Dương Phong Lai ra chiêu liên hồi nhưng không tài nào ép được lão thái giám đứng dậy, trong lòng bức không kể xiết, bỗng thấy Lãnh Huyền chỉ lo tập trung ở phần trên, phía dưới hầu như bỏ ngỏ, tay trái y lập tức thả lụa

trắng ra quần lấy ghế tựa của Lãnh Huyền.

Dương Phong Lai truyền nội lực vào lụa trắng, dốc sức phóng đi, vốn cho rằng lão thái giám phải dùng Thiên Cân Trụ(*) để đối phó, nào hay y vừa ra tay thì lão cũng bắt đầu rục rịch, ghế tựa vọt lên như chớp. Dương Phong Lai trong lòng phát hoảng, thâm kêu không ổn, ý nghĩ vừa nháng lên thì Lãnh Huyền lúc này chẳng thềm quay đầu đã trở tay phát roi trúng vào thân ghế khiến cho đà bay của nó càng nhanh hơn gấp bội, kèm theo một luồng gió mạnh ập lao đến y. Dương Phong Lai vội vã lộn ngựa về sau, người gập thành hình cánh cung, chỉ cảm thấy chiếc ghế trôi qua sát rạt bên mũi rồi va ụp vào bờ tường đằng sau; bức vách này như làm bằng giấy bồi, lập tức lung toạc ra một cái lỗ to bè.

(ND chú: Thiên Cân Trụ hay Đê Thiên Cân là một trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm)

Dương Phong Lai hết hồn hết vía, còn chưa lấy lại bình tĩnh, chợt nghe Minh Đẩu hét lên:

- Coi chừng!

Y đưa mắt nhìn qua, Lãnh Huyền đã lẳng lẳng sấn tới sát bên cạnh, thì ra chiếc ghế ấy chỉ là chiêu thức giả, lão thái giám thừa biết chẳng thể đã thương được Dương Phong Lai cho nên tức tốc nương theo đà mà ra tay đánh lên.

Dương Phong Lai vội hươ tay kéo lấy dải lụa trắng ở bên trên, thân người giật mạnh về phía sau. Ngón chân của Lãnh Huyền nhún khê lên góc bàn, phóng mình ra xa hơn một trượng, động tác càng thêm nhanh nhạy. Dương Phong Lai xoan xoát tung ra năm chưởng, bàn chân như mẫm xà nhà độc liên tục đá ra năm cước. Mười chiêu này thì triển liên mạch đủ khả năng ngăn chặn bất cứ đòn truy kích nào trên đời, với bản lĩnh của lão thái giám cũng phải thụt lùi về sau để tránh lợi hại, roi ngựa của lão lại thoăn thoắt vung lên, linh hoạt như một con giun dài ngoằn, uốn éo vòng qua quyền cước của Dương Phong Lai, đầu roi phát vào vị trí cách cổ họng y ba phần.

Sợi roi ngựa này tuy chỉ là vật bình thường nhưng một khi được rút vào "Tảo Tuệ Công" của lão thái giám thì việc xuyên gỗ đập đá chỉ là chuyện nhỏ. Dương Phong Lai bắt đắc dĩ đành phải thu tay trái về, hai ngón trở và giữa tạo hình chiếc kéo, nhấp về phía ngọn roi của Lãnh Huyền. Phàm là cao thủ dụng roi, kỵ nhất là đầu roi bị nắm, một khi đầu roi bị nắm thì coi như vô dụng chẳng khác nào rấn mất đầu, rỗng cụt đuôi.

Một roi này của Lãnh Huyền khí thế đã tận, nếu không thu hồi nhất định sẽ bị bắt lấy. Dương Phong Lai vốn định khiến cho lão thấy khó mà lui, nào ngờ đầu ngón tay y mềm oặt, định kẹp lấy thì sợi roi ngựa đã vung lên, một luồng nội kinh ào ạt đổ ập đến. Dương Phong Lai vội vàng vận khí đánh trả, nội kinh quán vào nhau còn chưa phân thắng bại, tay phải của Lãnh Huyền chợt giơ cao, kẹp ngón tay điểm về phía trước.

Sát na ấy, Dương Phong Lai đột nhiên nhớ ra một chuyện, thân hình cổ sức lách qua tránh được vùng nguy hiểm trước ngực, cùng lúc đó bờ vai lạnh toát, một dòng khí rét buốt rót vào hõm vai, cánh tay phải lập tức trở nên tê dại. Thân hình của y treo lủng giữa chừng không vốn phụ thuộc hoàn toàn vào dải lụa bên phải, lúc này cũng nhanh chóng tuột tay rơi xuống. Dương Phong Lai tay chân luống cuống, còn chưa kịp đáp xuống đất, hai ngón trở và giữa của Lãnh Huyền lại xuất ra, từ trên điểm xuống ấn đường của y.

Dương Phong Lai bị đờ mất một tay, tay còn lại bị roi ngựa níu giữ, một chi này vốn dĩ không cách nào ngăn chặn được. Đang lúc tuyệt vọng, một con gió mạnh từ bên hông phất tới kéo y loạng choạng lùi ra sau. Chỉ kinh của Lãnh Huyền rơi vào khoảng không, quét trúng một cái bàn vuông. "Phụp!", bàn gỗ lồm vào một góc hết như miếng đậu phụ.

Minh Đẩu chưởng trái kéo lấy đồng môn, chưởng phải phất về phía Lãnh Huyền. Lãnh Huyền uốn thẳng roi ngựa quét ra vun vút, hai luồng kinh phong chạm nhau, bát đĩa trong quán nẩy tung nhốn nháo, làm rộ lên một tràng âm thanh loảng xoảng vui tai.

Trận đấu hiện tại của hai người khác với trận vừa rồi. Trận vừa rồi giống như thần ung bất se se, giữa chừng không có thể trông rõ cao thấp, còn lúc này hai người đứng cách xa nhau, roi ngựa lúc cong lúc thẳng, góc độ kỳ dị, nội kinh của Lãnh Huyền cũng theo roi mà phát ra, thẳng cong vô chừng, luôn tìm ra sơ hở mà luồn lách vào. Minh Đẩu đứng ở đằng kia, cánh tay trái của hắn xoay vận theo ý muốn hết như không xương, có thể ra tay từ mọi góc độ, bất kể ngọn roi cứng của Lãnh Huyền quét tới đâu hắn đều ung dung hóa giải được. Hai luồng kinh khí hết như hai trận gió xoáy càn qua quét lại làm cho bụi bặm khắp lầu trà bốc lên mù mịt.

Qua lại mấy chiêu, Lãnh Huyền bỗng nhấc tay trái, hai ngón chụm lại điểm ra lần nữa. Minh Đẩu cũng vội vàng giơ tay phải lên, ngón trở chìa về phía đối thủ. Không trung vọng lại âm thanh vù vù, hai người cùng lúc lắc mình, trên mặt Minh Đẩu nổi lên một tầng sắc tím, chân trái trụ không vững loạng choạng lùi về sau một bước, "Rắc!" Sàn gác dưới chân hắn lộ ra một vết nứt rành rành.

Lãnh Huyền mặt mũi lạnh tanh, roi ngựa càng múa càng nhanh, luồng gió xoáy dẫn theo có vẻ đã giảm thiểu không ít. Minh Đẩu đang lúc hứng mũi chịu sào, có khổ cũng tự biết: kinh lực của Lãnh Huyền nhìn thì có vẻ yếu đi, thật ra chỉ tạm thời co cụm lại, tựa như chất gỗ rời rạc, đá tảng rần bên, về sau càng dễ gây thương tổn cho người khác. Lúc này "Tảo Tuệ Công" như một bức tường đá ép đến, "Qua Toàn Kinh" và "Thao Thiên Khi" của Minh Đẩu dẫu mạnh cũng biết khó lòng đương cự, đừng nói đến việc đối phó với chỉ lực của lão thái giám.

Lãnh Huyền vung ngón tay không nhanh không chậm, thế nhưng mỗi lần xuất chiêu, Minh Đẩu đều phải thoái lui một bước, dần dần lùi đến cạnh bàn, sắc mặt từ đỏ thành trắng, mồ hôi như thốc vả đầy hai bên trán.

Lão thái giám cười gằn một tiếng, cất giọng điềm nhiên:

- Minh Đẩu, "Kinh Tứ Công" của ngươi hình như chưa luyện xong, "Qua Toàn Kinh", "Thao Thiên Khi" thì thành thực tạm chấp nhận, nhưng "Tích Thủy Kinh" thì ôi thôi, thật chả dám khen ngợi. Đổi lại là cha ngươi chắc chắn sẽ không khốn đốn đến vậy, còn nếu là Tây Côn Luân đích thân đến, "Âm Ma Chi" của ta sao có thể thuận lợi đắc thủ như thế được?

Minh Đẩu tròn tròn hai mắt, quát lớn một tiếng, ngón trở vừa xoay vừa điểm, không khí phát ra những tiếng rít ngọt ngọt. Hắn chẳng những không lùi lại

mà còn tiến lên trước một bước, trán nổi lên một tầng khí đen, giương giọng nói:

- Lương Tiêu vong ơn bội nghĩa, hạ tiện vô sỉ, người trong thiên hạ ai ai cũng nguyên rửa, dù võ công y có cao đến mấy Minh mỗ cũng xem thường!

Lãnh Huyền cười:

- Thú vị thật, người đã không ưa y tội gì phải luyện võ công của y? Thú vị hơn nữa là người lại còn chưa luyện xong cái thứ võ công đề tiện vô sỉ này!

Lời vừa dứt, thầy tu áo trắng ở bên kia chợt vỗ tay cười lên khùng khục.

Minh Đẩu trong lòng giận lắm, đang định mở miệng trả đũa, chợt cảm thấy trước ngực âm ỉ đau nhói. Vừa nãy hắn cố rướn người lên một bước, kinh mạch đã bị chấn động mạnh, chợt nghe một tiếng rít chói lói bên tai, roi ngựa lại xé gió lao đến dần theo một luồng khí sắc bén hất tung chưởng lực của hắn. Minh Đẩu vội vã phất ra hai chưởng đẩy văng luồng kinh khí đang ép đến ấy. Lãnh Huyền nhân cơ hội gộp ngón điểm đến, "Âm Ma Chi" lặng lẽ dẫn theo một luồng khí lạnh buốt xương. Minh Đẩu hươu ngón trở liên tiếp bắn ra "Tích Thủy Kinh", theo câu nói "Nước chảy đá mòn", tuy ngón chỉ lực này chẳng ghê gớm gì cho cam, nhưng cứ mãi miết tung ra, lại thêm động tác nhẹ nhàng kín kẽ, nên cũng chẳng dễ dàng đương cự.

Tiếng loẹt xoẹt vang lên không dứt, chỉ lực của cả hai lại một lần nữa triệt tiêu lẫn nhau, Minh Đẩu mới thở phào một hơi, Lãnh Huyền lại vờn ngón nhẹ nhàng tung ra một chỉ kế tiếp. Hai chỉ này liên tục phát xuất gần như không kịp suy nghĩ. Minh Đẩu trong khoảnh khắc cảm thấy bối rối, chẳng rõ vì sao vào lúc nguy cấp Lãnh Huyền lại xuất chỉ nhanh như thế, tuy nhiên sự việc xảy ra quá gấp gáp gần như hắn không thể nghiền ngẫm kịp, chỉ cảm thấy ngực trái lạnh toát, một nửa bên người đã mất đi cảm giác.

Hóa ra lúc này Lãnh Huyền xuất chỉ chậm như vậy đều có mục đích cả, lão đợi cho Minh Đẩu quen với nhịp điệu ra chiêu của mình rồi bất thần tăng tốc, đánh cho hắn trở tay không kịp. Minh Đẩu chưa kịp hóa giải chỉ lực thì "Tảo Tuệ Công" đã ập đến, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực nóng ran, cả người văng đi đánh rầm, đè sụm một nửa chiếc bàn ở đằng sau.

Lãnh Huyền tiến về trước một bước, đuổi đến trước mặt Minh Đẩu, tay lão múa lên một màn roi vừa chùng quất xuống đỉnh đầu của Minh Đẩu. Minh Đẩu nửa người tê bại, mắt thấy ngọn roi đáp xuống, vội vàng sử ra một chiêu "Lân Lư Đà Cồn", cố gắng lẩn sang một bên. Chỉ nghe "độp" một tiếng, đầu của hắn như lòng búng tiếng chuông trống, chẳng rõ đã xảy ra việc gì, chỉ biết lần mình huynh huych ra xa hơn một trượng mới dám bật dậy, nhưng còn chưa đứng vững thì một trận gió mạnh đã quét sượt qua mặt làm cho da mặt rất bỏng từng cơn.

Minh Đẩu đưa mắt nhìn lại mới thảm giật thót, thứ sượt sạt qua mặt khi nãy chính là một con dao mổ heo, con dao ấy xoay vòng vòng bay như xé gió về phía Lãnh Huyền ở đằng xa. Lão thái giám đang múa roi nháo nhào, chiến đấu giữa một đám chùy thiết, chảo nhôm, xẻng sắt. Lão hất một roi đánh vỡ tan chảo nhôm, ai ngờ mấy mảnh vụn vừa rơi xuống đất bỗng nhiên bốc lên rồi tiếp tục bổ nhào về phía Lãnh Huyền.

Minh Đẩu vừa mừng vừa ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, Thi Nam Đình đứng ở bên bàn, hai tay đang quơ quào loạn xạ, ngón lúc cong lúc thẳng hết như nghệ nhân diễn rối điều khiển một đám đồ sắt. Mấy món thiết khí ở bên cạnh y liên tục phóng ra, quả cầu sắt trên mặt đất bị bong tróc từng lớp hết như vỏ củ hành.

Thi Nam Đình dọc đường thu nhặt đồ sắt, gom được một kho vũ khí nhỏ nhỏ, y thấy Minh Đẩu không địch nổi bèn ra tay giúp đỡ. "Bắc Cực Thiên Từ Công" của y có thể hút nhả mọi món đồ bằng kim loại trên đời, vật sắc mang theo nội lực của y chính là một món ám khí tuyệt hảo. Y thấy ngọn roi của Lãnh Huyền lợi hại, trước tiên dùng một cái chảo to bằng đồ lấy đường roi ấy, tiếp đó xách ra một loạt chùy thiết, kèm thiết trong lò rèn, bửa sắt, xẻng sắt của dân trồng trọt; mấy trăm cây kim từ cửa hàng thép; lớn có nhỏ có, nặng có nhẹ có, cái lớn thì che cái nhỏ, vật nhẹ nương cùng vật nặng, hết như một bầy côn trùng rào rào vây kín lấy Lãnh Huyền.

Đổi lại là người khác hắn đã chật vật khó mà chống đỡ, nhưng "Tảo Tuệ Công" của Lãnh Huyền lừng danh thiên hạ, sợi roi một khi múa lên giống hệt như tám khiêng vững chắc có thể chặn được cả cung cứng nỏ mạnh. Lúc này lão đã dễ thở hơn, roi ngựa thoát nhanh thoát chậm, màn roi khi lớn khi nhỏ xoay vòng vòng và chạm leng keng với vật sắt làm xẹt ra những tia lửa chi chít.

Cú va chạm này đã rút đi hết nội lực của Thi Nam Đình, đám thiết khí mịt trời tựa như sông hòa vào biển lớn, thi nhau roi cuốn vào màn roi của Lãnh Huyền. Lão thái giám chợt hét lên một tiếng, roi ngựa bên tay phải quán giữ thiết khí, hai ngón trở và giữa phía tay trái kẹp lại điểm về phía trước.

Thi Nam Đình e ngại chỉ lực của lão, vội vàng hút lấy một cái chậu sành chắn trước người, chậu sành trúng chỉ loảng xoảng rơi xuống đất, lăn thẳng vào góc tường.

Lãnh Huyền được thể lần tới, tung ra một loạt chỉ như nỏ giật, Thi Nam Đình liên tục triệu hồi thiết khí để chống đỡ, đỡ được một lúc, y vừa định nhấc tay ra bốc tiếp thì phát hiện đã hết nhả, hóa ra chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn bộ vật dụng kim loại đã được xài sạch sẽ.

Lãnh Huyền cười khà khà, vung chỉ lao đến, Thi Nam Đình chẳng còn cách nào khác, nghiêng hàm tung ra một cú đấm. Đây chính là "Chi Nam Quyền" gia truyền nhà y, một khi thi triển, sức lực toàn thân sẽ quy về một mối, có thể đập bìa nghiền đá, không thể ngăn cản.

Quyền phong và chỉ lực lặng lẽ va vào nhau, Thi Nam Đình không kèm được phải giật lui một bước, còn Lãnh Huyền thì tiến lên phía trước một bước, ngón tay lại tung ra, hai đòn chạm nhau, Thi Nam Đình tiếp tục thụt lùi. Trong chớp mắt, y đỡ được ba đòn, giật lui cũng được ba bước, gương mặt vốn vàng ạch lúc này đã trở nên đỏ lựng.

Minh Đẩu biết y luyện công không cẩn thận đã để lại bệnh mãn tính, đỡ xong ba đòn này chỉ sợ dính phải nội thương, lập tức vung chưởng lên, chưởng trái "Thao Thiên Khí", chưởng phải "Qua Toàn Kinh", một đòn hướng ra ngoài đánh về phía Lãnh Huyền, một đòn hướng vào trong thu hút đám thiết khí nọ.

Lãnh Huyền vút hết thiết khí, hươu roi đánh trả, mấy vật dụng kim loại ấy được tự do liền rơi lộp độp xuống đất. Thi Nam Đình trông thấy cơ hội, hai tay quắp lại, thiết khí chưa kịp rơi xuống đất lại nhẩy dựng lên, bay vòng vòng quây lấy Lãnh Huyền. Dương Phong Lai đứng trông một bên, vốn e ngại thân phận không tiện ra tay bỏ rập lão thái giám, nhưng khi thấy hai người kia phối hợp, y cũng chẳng dè dặt gì nữa, hai dải lụa trắng cứ bay lúc cao lúc thấp, chực chờ quán giữ đôi chân của Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền ba mặt đều phải chống đỡ với địch thủ, không kèm được hào hứng, sang sảng nói:

- Phải thế chứ! Vào sớm có phải hay rồi không?

Thân pháp chợt trở nên nhanh lẹ, bóng xanh dần dần nhòa đi, luồn qua lách lại giữa những dải lụa trắng, thiết khí và màn chường lực đầy trời. Lão đến đi như quỷ như mi, ra tay như sấm như sét, lấy một chọi ba mà vẫn không hề tỏ ra yếu thế.

Ba người phe Đông Đào càng đánh càng cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng trách cha và anh họ mình chết dưới tay kẻ này. Một thân võ công của lão thái giám tựa như người trời biến hóa, cho dù đảo vương Văn Hư có đến thì cũng chưa chắc nắm được phần thắng. Bên cạnh Chu Nguyên Chương có được nhân vật như vậy, hèn chi trải qua biết bao bận ám sát đều có thể bình an vô sự.

Lại đấu hơn mười hiệp nữa, Minh Đẩu tinh cờ liếc mắt trông thấy tên hầu trà lúc này đang co rúm trong một góc tường, thân thể sớm đã mềm như bún; thầy tu áo trắng thì ngồi yên không cử động, nét mặt tươi cười, cả người được khí lực bao bọc rõ ràng là không chút hề hấn

Minh Đẩu trong lòng phát lạnh, vắt hết đầu óc cũng không đoán ra lai lịch của tên hòa thượng này. Hắn có ý thăm dò, cố tình đẩy lệch chường phong, quét về hướng hòa thượng. Nhưng chường phong ấy tựa như trâu đất xuống biển, vừa đến gần hòa thượng lập tức biến mất không tăm tích.

Minh Đẩu cảm thấy hoang mang, lại đưa mắt nhìn sang bên kia, nơi ấy có một đôi thiếu niên đang tựa sát vào cột trụ bên cửa sổ; vị thiếu niên áo vàng dáng vóc thấp hơn lúc này đang che chắn phía trước cho thiếu niên áo xanh, trường kiếm vắt ngang trước ngực, ánh mắt gườm gườm nhìn về phía này.

Minh Đẩu chợt nảy ra suy nghĩ, hai người kia ngồi cùng bàn với Lãnh Huyền, ắt hẳn là đồng bọn với lão thái giám. Lão chó thiện võ công cao vợi, "Âm Ma Chi" càng khó mà đề phòng, hôm nay cho dù có giết được lão ta e rằng tam tôn của Đông Đào cũng khó thoát cảnh tử thương.

Hắn xưa nay nham hiểm, nghĩ đến điểm này, chường trái lập tức vòn ra quét trúng mấy chục mảnh vụn sắt kim thép, tạo thành một trận gió xoáy lùa về hướng hai người thiếu niên.

Thiết khí còn chưa đến gần, thiếu niên áo vàng đã hươu kiếm ra, đường kiếm lấp lánh ánh sáng như rải sao, chỉ nghe mấy tiếng linh kinh leng keng vang lên, mảnh vụn kim thép bay tăn mác khắp nơi.

Minh Đẩu thoáng sửng sốt, thầm nghĩ: "Đây chẳng phải 'Dịch Tinh Kiếm' đấy ư? Con nhóc kia rõ là truyền nhân của Tịch Ứng Chân." Đang lúc suy tưởng, Dương Phong Lai cũng đã hiểu ra mưu kế của hắn, thân như rồng lượn nhanh chóng lách khỏi vòng chiến, hai dải lụa trắng loạt xoạt quét về phía Chu Vi và Nhạc Chi Dương.

Chu Vi tuy giỏi kiếm pháp nhưng nội lực không đủ, miễn cưỡng đánh rơi được ám khí nhưng cánh tay đã tê rần rật. Chợt thấy lụa trắng cuốn tới, cô đành gắng gượng hươu kiếm đâm ra, nào ngờ lụa trắng như có sự sống, nhìn thì có vẻ bay về bên trái nhưng khi mũi kiếm còn chưa đâm đến lại bất chợt ngoặt sang phải, trói chặt lấy cổ tay của Chu Vi. Cô chỉ cảm thấy một luồng lực hùng hậu đồ dòn đến, phần dưới chân bị kéo hẫng đi, té nhào về trước. Lúc này cô chợt nghe Nhạc Chi Dương kêu thảm một tiếng, đưa mắt nhìn lại, tên nhóc ấy đã bị quán kín cả cổ họng, hai mắt trắng dã, lưỡi thè cả ra ngoài.

Chu Vi nóng lòng giơ tay chụp lấy dải lụa trắng nọ, thế nhưng Dương Phong Lai lợi hại hơn cô biết chừng nào, y nhẹ nhàng vận sức giật đi, tách hai người ra xa. Chu Vi sốt ruột đến mức thất thố, chịu không nổi hét gọi:

- Lãnh công công!

Giọng điệu cô trong trẻo êm ái, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, Dương Phong Lai cười ha hả:

- Giới cho nhà mi, hóa ra là một con nữ...

Chưa kịp giễu cho hết câu, một luồng kinh khí sắc bén đã quét ầm ập đến nơi. Dương Phong Lai cười to, phóng người vọt lên cao. Lãnh Huyền vùng roi bức lui được y, hai ngón tay như kiếm rạch lên đôi lụa trắng kia, dải lụa trúng chiêu rách toạc, Nhạc Chi Dương tức khắc ngã phịch mông xuống đất.

Lãnh Huyền lo xoay trở cứu người liền để lộ khoảng trống sau lưng. Những kẻ lão đối mặt toàn là cao thủ đương thời, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Thi Nam Đình không muốn thừa nước đục thả câu, thoáng ngập ngừng đôi chút nhưng chường phong của Minh Đẩu thì lại phát về phía Lãnh Huyền như trời giáng, trợn lẩn theo cả mảnh vụn kim sắt.

Lão thái giám gặp nguy không rối loạn, cố sức vận người lại, roi ngựa hất về phía sau, thiết khí leng keng rơi đầy mặt đất, ngọn roi theo đó cũng vung thẳng, một luồng khí sắc lạnh luồn qua chường phong, quất vào bụng dưới của Minh Đẩu.

Minh Đẩu không dám bức ép thái quá liền tung người nhẩy về phía sau. Đột ngột, không khí trong quán trà trở nên trầm lắng, chỉ nghe được tiếng thở hào hển của bốn kẻ đang quán thảo.

"Tách!" Một giọt máu rơi xuống đất, ngón tay Lãnh Huyền khẽ rung lên. Chu Vi đứng ở sau lưng lão thái giám, trông thấy rành rành một vết màu đỏ tươi đang chậm chậm lan rộng trên vai trái của lão, trong lòng cô hiện lên suy nghĩ: "Thôi chết, Lãnh công công bị thương rồi!"

- Lão chó thiên! - Minh Đẩu cười the the: - Xem tình hình này, hôm nay ngươi khó thoát được lẽ công bằng!

Lãnh Huyền chẳng hề biểu lộ cảm xúc, giữ giữ tay áo, hờ hững bảo:

- Ba đánh một là công bằng, lôi kéo người vô tội cũng là công bằng, lẽ công bằng của Đông Đảo hóa ra là như vậy, Lãnh mỗ quả là bội phục vô cùng!

Ba người phe Đông Đảo nghe thấy lời này mặt mũi người nào người nấy đều nóng rần. Chợt đâu nghe dậy lên tràng cười giòn tan, ba người đưa mắt nhìn lại, hóa ra kẻ đang cười chính là vị hòa thượng nọ. Dương Phong Lai từ thẹn hóa giận, buột miệng mắng:

- Tên lừa trọc, ngươi cười cái khi gì đó?

Thầy tu áo trắng tay cầm bát trà, ung dung bảo:

- Cười khi gì à? Đương nhiên là cười người rồi. Túc hạ hỏi ta cười khi, lẽ nào không phải con người?

Dương Phong Lai nổi xung, há miệng chửi:

- Tên lừa trọc, ta là cha nhà ngươi đấy!

Tăng nhân áo trắng cười bảo:

- Vậy thì càng không ổn rồi, ta là lừa trọc, ngươi là cha ta, suy ra ngươi cũng là lừa à? Hà hà, trông nhà ngươi lông lá bồm xồm như vậy sao làm lừa trọc cho được, giống lừa con hơn! Hà hà, lừa con, lừa con, mỗi tội hơi đen một tí.

Dương Phong Lai giận đến hai mắt tóe lửa, đang muốn ra tay dạy dỗ thì Minh Đẩu giờ tay ra ngăn cản, trầm giọng nói:

- Chớ linh tinh nữa, việc chính quan trọng hơn!

Dương Phong Lai thấy thần sắc của hắn, biết hắn là có lý do, lập tức nén lại cơn giận, lại tung lụa trắng cuốn về phía Lãnh Huyền. Minh Đẩu ra tay cùng lúc, phát ra liên tục ba chuông. Thi Nam Đình cũng tiến lên trước một bước, quắp tay chop ra, thiết khí trên mặt đất đồng loạt nhảy dựng lên.

Ba người cùng ghim dĩa bung sức làm cho thế đến càng thêm mạnh mẽ, Lãnh Huyền vừa phải trực tiếp chống đỡ, vừa lo bảo vệ cho hai người sau lưng chưa đến vài chiêu đã bị một mảnh sắt bay rạch qua người dẫn theo một vòi máu phun ra. Chu Vi trông thấy hoảng hốt vội la lên:

- Lãnh công công!

Nói đoạn, cô giương kiếm muốn xông lên. Minh Đẩu lại tề ra một chuông hát thẳng vào mặt của cô. Chu Vi chỉ cảm thấy một luồng đại lực ép đến, máu trong người dòn cả lên trên, bất giác bật ra tiếng kêu ti tê. Lãnh Huyền nghe thấy, trở tay tung chỉ, gió lạnh vèo vèo ủa đến, chuông lực của Minh Đẩu tan tành ngay tắp lự. Đúng lúc này chợt nghe Thi Nam Đình quát lớn một tiếng:

- Trúng!

Sườn trái của Lãnh Huyền tóe máu đầm đìa, cùng lúc đó ánh trắng quét đến dưới đất, dải lụa đã quấn chặt lấy chân trái của lão.

Dương Phong Lai sử một chiêu thành công, không giấu được tiếng reo mừng. Lãnh Huyền trên phải chống cự với ba người, dưới lại bị lụa trắng níu giữ, thêm vào trúng thương liên tục, chưa đầy ba chiêu đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người trở nên lão đảo. Chu Vi cũng nhận ra điều không ổn, định giữ kiếm ra giúp đỡ, nhưng lại sợ tính khôn tính đại hóa hại vào thân, còn làm cho Lãnh Huyền thêm mất tập trung.

Đang lúc khẩn cấp, chợt nghe Lãnh Huyền hét lên lanh lảnh:

- Vương tử Tiết Thiện!

Chu Vi ngẩn ra, chẳng hiểu lão hô hoán cái gì, bỗng đâu sau phút im lặng có kẻ chợt cười lên khà khà:

- Lãnh công công, ông gọi ai đấy?

Chu Vi đưa mắt nhìn lại, kẻ vừa tiếp lời chính là thầy tu áo trắng nọ.

Lãnh Huyền hét:

- Tiết Thiện, ta gọi ngươi đấy!

Thầy tu áo trắng mỉm cười:

- Tiết Thiện đã qua đời rồi, ông còn gọi hắn làm gì?

Lãnh Huyền nhỏ toẹt một tiếng, bảo:

- Người có muốn chết thì cũng chết khéo khéo tí, thay đổi mỗi cái đầu trục định lừa ai hả?

Nhà sư áo trắng cười khùng khục đáp:

- Lãnh Huyền à Lãnh Huyền, ông đúng là bệnh nặng đến mức phải vái tứ phương rồi, ngử vong ân bội nghĩa như ông chẳng lẽ còn muốn ta cứu giúp hay sao?

Lãnh Huyền lạnh lùng nói:

- Ta chết thì đơn giản rồi, nhưng tông tích của món đồ ấy sẽ như đá chìm xuống biển, vĩnh viễn chẳng còn manh mối!

Nhà sư áo trắng cười hỏi:

- Ông biết mục đích đến đây của ta?

Lãnh Huyền cười lạnh:

- Người chẳng phải đến vì di bảo của Nguyên Đế hay sao? Còn không chịu ra tay thì ta sẽ giao nó cho Tam Tôn của Đông Đảo.

- Di bảo của Nguyên Đế?

Tam Tôn của Đông Đảo thấy đều vênh tai chú ý, sáu luồng ánh mắt hau háu soi cả lên người của thầy tu áo trắng. Nhà sư trầm ngâm giây lát, đoạn đứng dậy cười bảo:

- Lãnh công công, ông lợi hại lắm!

Hắn phát tay áo, tung ra một chưởng nhẹ như lông hồng, miệng cười tươi:

- Minh tôn chủ, xin mời!

Hắn ra tay khoan thai, nói năng lưu loát, nhưng Minh Đẩu có cảm giác một luồng nội lực khủng khiếp tựa như cả tòa núi lở đang đổ sụp đến. Minh Đẩu hoảng hốt vội xoay chưởng đón đỡ, chợt thấy đôi cánh tay trở nên bông rớt, trái cổ như muốn tung ra khỏi cuống họng, lập tức lùi về sau hai bước, buột miệng hô lên:

- Đại Kim Cương Thân Lực!

Nhị Tôn còn lại đều biến sắc, thay nhau ngừng tay nhảy ra khỏi vòng chiến, Thi Nam Đình nhướng mày hỏi:

- Đại sư và Uyên đầu đà xưng hô ra sao?

Nhà sư áo trắng cười đáp:

- Người là gia sư của ta!

Thi Nam Đình tỏ vẻ tôn kính, gật đầu nói:

- Đại sư đúng là truyền nhân của Kim Cương, dám hỏi cao danh quý tánh?

Nhà sư áo trắng mỉm cười:

- Xung...

Mọi người chăm chú nhìn hắn, đợi hắn nói tiếp về sau, nào ngờ nhà sư áo trắng chỉ thốt đúng một từ rồi không nói thêm gì nữa. Thi Nam Đình chưng hửng, gật gù bảo:

- Uyên đầu đà lấy chữ "Uyen" làm hiệu, còn pháp hiệu của đại sư đây chẳng lẽ là chữ "Xung"?

Nhà sư áo trắng mỉm cười:

- Không sai!

Thi Nam Đình nói tiếp:

- Hóa ra là Xung đại sư, tức hạ đã là truyền nhân của Kim Cương, có sao còn giúp kẻ xấu làm ác?

Xung đại sư bật cười:

- Ai tốt ai xấu còn chưa bàn đến, đường đường là Đông Đảo Tam Tôn lại đi vây công một vị thái giám, việc này truyền ra giang hồ nhất định rất khó

nghe!

Dương Phong Lai nổi óa:

- Nói như vậy là ngươi muốn đứng ra dàn xếp à?

Xung đại sư cười bảo:

- Dàn xếp thì không dám, kể ra ta với Lãnh công công cũng có một món nợ cũ cần thanh toán nhưng đã bị ba vị ra tay trước!

Dương Phong Lai tròn trĩnh hai mắt, đang định quát tháo thì Minh Đẩu đã xua tay ngắt lời:

- Xung đại sư, nếu ngươi muốn tính nợ cũ vậy thì cứ tính trước đi đừng ngại!

Dương Phong Lai thấy ánh mắt của hắn, nhất thời hiểu ra vấn đề. Lão thái giám và hòa thượng này đều là kinh địch, trước mắt chỉ bằng để bọn họ đánh nhau một trận cho bầm dập hai phía, sau đó ba người Đông Đào ra tay đương nhiên giành được thắng lợi nhẹ nhàng.

Xung đại sư mỉm cười bảo:

- Minh tôn chủ, kể sách "Mượn gió bẻ măng" này bình thường có lẽ phát huy hiệu quả, hôm nay đáng tiếc là vô dụng rồi. Món nợ cũ này chỉ có thể thanh toán âm thầm, không thể để người ngoài cuộc ở gần được. Ba vị tôn chủ nếu có thành ý, chỉ bằng nhượng bộ rút lui, đợi ta và Lãnh công công giải quyết xong xuôi lại đến gặp các người có được không?

Minh Đẩu sắc mặt sa sầm, lạnh lùng không lên tiếng. Dương Phong Lai vốn thẳng tính, cao giọng quát:

- Nói chuyện buồn cười gớm, bọn ta mà đi, các người cấp đít chạy mất thì tính sao?

Xung đại sư thở dài bảo:

- Nói như vậy ta cũng hết cách rồi!

Dứt lời, hắn tung hờ ra một quyền về phía Minh Đẩu.

Minh Đẩu đánh trả lại một chiêu, ngờ đầu quyền của Xung đại sư chưa tung ra hết sức bỗng nhiên biến hóa thành chưởng, quét nhanh về hướng Dương Phong Lai. Dương Phong Lai phóng người nhảy tránh, lụa trắng vờn dài ra mổ vào yết hầu của Xung đại sư.

Xung đại sư cười khẩy, tiện tay chop lấy lụa trắng vào lòng bàn tay. Dương Phong Lai hoảng hốt gồng sức giật về, ngờ đầu một luồng đại lực đổ dồn đến theo lụa trắng, chân khí của bản thân y vừa tiếp xúc với nguồn lực này hết như băng tuyết gặp lửa, lập tức tan chảy sạch sẽ. Dương Phong Lai bỗng cảm thấy mất đồ gần phòng, thân thể liên tục loạn choạng, chợt nghe Xung đại sư cười dài một tràng, xoay người dạng chân, thuận tay thúc mạnh vào lụa trắng, phần da thịt giữa lòng bàn tay của Dương Phong Lăng nhói đau, cả người lao đảo ngã về phía Thi Nam Đình.

Thi Nam Đình vừa giơ tay ra đỡ chợt cảm giác lồng ngực nóng ran, máu huyết trào dâng. Dương Phong Lai một đời làm tôn chủ, thành danh nào phải do may mắn, lụa trắng phóng vào không trung quán lấy một thanh xà gỗ bên trên, tay trái buông dài lụa mặc cho Xung đại sư lấy đi, thân thể theo đó xoay chuyển, lần lượt tung ra bảy cước như cuồng phong quét đến từ bảy hướng khác nhau. Xung đại sư vẫn giữ nguyên nét cười, quay người phát chiêu, ông tay áo vung vẩy phát pho hết như một áng mây bay vút vút quanh tòa Ngọc Sơn(*).

(ND chú: tòa núi phía Tây theo Sơn Hải Kinh là nơi cư ngụ của Tây Vương Mẫu)

Âm thanh bồm bộp vang lên không dứt, Dương Phong Lai đá trúng cánh tay của hòa thượng giống như đá phải cột sắt trụ thép, xương chân nhứt nhối muốn sụn. Y đang định lùi người về sau, một dải lụa trắng đã bốc thẳng đến trước mặt, bên trong tập trung nội lực của Xung đại sư, thế đến tựa như một thanh chùy sắt bay ngoặt về hướng lui của Dương Phong Lai, đầu cho y thân pháp có nhanh như gió cũng bị ép đến mức phải tránh bên này né bên kia. Nhị tôn còn lại đưa mắt nhìn nhau, quyết định ra tay một lượt. Thi Nam Đình đẩy tay phải ra, thiết khí đầy trời rộ lên hết như bày ong vỡ tổ, Minh Đẩu tiến lên một bước, vận "Thao Thiên Khí" tổng ra một chiêu vào đám thiết khí ấy. Thiết khí bắn đi như sao xẹt chớp nháng, đã bay càng nhanh hơn gấp bội.

Xung đại sư vút dải lụa trắng đi, tung một loạt quyền ào ạt đâm ra, thiết khí từng món một bị gạt phẳng bất chợt quay vòng lại, cái thì vây lấy hắn, cái lại lao về phía Lãnh Huyền.

Nếu như Lãnh Huyền không bị thương, dựa vào sức của lão và Xung đại sư hợp lại thì đánh bại Tam Tôn chẳng phải chuyện khó. Thế nhưng lão liên tục trúng thương, máu chảy ra không ngừng, thêm vào tuổi tác đã cao, việc mất máu làm khí lực dần suy yếu, càng đánh lâu càng rơi vào thế hạ phong, đến nỗi Xung đại sư chốc chốc phải quay lại với tay ra đỡ ám khí thay lão. Màn so đấu cứ thế kéo dài mà hai bên vẫn chưa phân định được thắng bại.

Lại trải qua mấy chiêu, Lãnh Huyền chợt nhớ ra hai người trẻ tuổi phía sau mình, khoe mắt lướt nhìn đến, cõi lòng tức thì chùng sâu xuống, chỉ thấy bên song trống hươ trống hoác, Nhạc Chi Dương và Chu Vi chẳng rõ đã tót đi đằng nào. Lão thái giám vừa giận vừa kinh ngạc, gắng sức nhảy về phía sau, lòi từ ống tay áo ra một khúc lụa trắng, bề mặt thấp thoáng sắc mực nước như được viết lên chỉ chít chữ.

- Tiết Thiện! - Lãnh Huyền cất tiếng gọi to: - Bức tranh chứa bảo vật này tặng cho ngươi đó!

Lão phát tay, lụa trắng bị "Tào Tuệ Công" cuốn bay phát phơ về phía hòa thượng. Xung đại sư theo ý thức đón lấy, còn chưa kịp xem kỹ thì chợt phát hiện áp lực gia tăng đột ngột; nào mảnh sắt, nào kim thép, rồi lụa trắng, chường lức... toàn bộ lao cả về phía hắn. Xung đại sư không dám khinh thường, dốc hết sức tổng ra một quyền. Hai bên lấy cứng chọi cứng tiếp chiêu, gió giạt khắp lầu thối cho đám mật gỗ bay tán loạn đến mức cả quán trà phải rung lên từng chấp.

Lãnh Huyền thừa cơ hội thoát ra khỏi vòng chiến, thả người nhảy xuyên qua một song cửa sổ. Bốn kẻ kia thấy vậy, ngầm có cảm giác bị chơi xỏ, nhưng món di bảo của Nguyên Đế thật quá sức hấp dẫn, thứ mà Xung đại sư đang giữ trên tay không chừng chính là bí đồ chứa bảo vật, ba người của Đông Đào nhất thời quên sạch mối thù của cha anh, cố sống cố chết bám riết lấy hòa thượng.

Hai bên lại trao đổi với nhau thêm mười chiêu như gió táp mưa sa, Xung đại sư chợt nhảy ra ngoài hết lên:

- Khoan đã!

Nói dứt, hắn lắc tay, xõa khúc lụa trắng ấy ra:

- Các ngươi xem đây là gì?

Ba người tập trung nhìn kỹ, khúc lụa ấy hóa ra chẳng phải là bí đồ chứa bảo vật gì mà chỉ là một tấm khăn bình thường, mặt trên có thêu tranh thủy mặc non nước. Minh Đầu biết đã trúng kế, hét tướng lên:

- Lão chó thiên vô liêm sỉ!

Đoạn hắn nhảy chồm đến bên song cửa nhìn xuống, dưới lầu lớp ngóp đầu người nào có thấy bóng dáng của Lãnh Huyền nơi mô?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Linh Đạo Thạch Ngư

Nhạc Chi Dương bị dải lụa trời gô mất một lúc, suýt tí nữa thì nghệt thở toi mạng, may mà Dương Phong Lai hành xử cũng còn chút lương tâm, trong tình huống chưa rõ ràng không muốn lạm sát người vô tội, bằng không nếu như y dùng đủ kinh lực thì dầu có mười Nhạc Chi Dương cũng bị siết chết.

Nhạc Chi Dương vừa thoát khỏi quỷ môn quan, trong lòng chưa hết hoảng sợ, lại thấy Lãnh Huyền bị thương nên càng thêm quýnh quáng. Gã một bên vừa nghĩ cách một bên giần giật chéo áo của Chu Vi. Thiếu nữ ngoảnh mặt lại nhìn, Nhạc Chi Dương nháy mắt ra hiệu, làm ra bộ đáng bỏ chạy. Chu Vi ngớ người, tro tay về Lãnh Huyền; Nhạc Chi Dương lắc lắc đầu, vò tai bứt tóc chỉ vào Xung đại sư, ý bảo rằng có tên sư trục ấy giúp đỡ, Lãnh Huyền nhất định không sao.

Chu Vi nửa tin nửa ngờ, còn đang do dự, Nhạc Chi Dương đã hết nhẫn nhịn nổi, chân đạp lên mặt bàn rồi phóng tót ra khỏi cửa sổ, hai tay ôm lấy thanh cả kheo ngay bên ngoài lầu trà, tuột đánh rẹt xuống mặt đất. Chu Vi không còn lựa chọn nào khác, đành phải tung người nhảy theo, tay áo vất lên thanh cả kheo vừa quăn vừa rịt, bỗng bành đáp xuống đất. Lúc này bên dưới lầu trà đã tụ tập khá đông kẻ tò mò, họ chỉ trỏ lên phía trên bàn tán sôi nổi, chợt thấy hai người trẻ tuổi nhảy xuống, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn chăm chăm, thêm vào dung mạo Chu Vi tuấn tú lạ thường, họ càng trở mắt dõi theo mãi không rời.

Dưới ánh nhìn sẫm soi của mọi người, Chu Vi mặt đỏ tai nóng, chẳng biết phải làm thế nào, chợt thấy lòng bàn tay bị Nhạc Chi Dương nắm chặt lấy rồi kéo cô co giò bỏ chạy.

Hai người chạy một mạch đến hơn hai dặm, Nhạc Chi Dương mệt đến nỗi thở hắt hà hỏn hển, ngoảnh đầu nhìn lại Chu Vi, hai má của cô lúc này ửng hồng, sắc mặt thản nhiên như không, gã không khỏi cảm thấy lạ:

- Cô không mệt hả?

Chu Vi đầu môi bảo:

- Chạy thêm mười dặm nữa cũng không mệt!

Nhạc Chi Dương có phần hậm hực, khảy tay cô ra, miệng lầu bầu:

- Làm như biết võ công thì hay lắm ấy.

Chu Vi thấy gã tự ti như vậy, trong bụng cười thầm, bảo:

- Vậy thì sao nào, đây chẳng qua chỉ là một ít phương pháp hít thở trao đổi khí mà thôi, mai mốt có thời gian ta sẽ dạy kỹ cho người...

Nói đến đây, cô sực nhớ ra, hôm nay chia tay sợ rằng mai này muôn trùng cách biệt, cõi lòng nhất thời se lại, ngậm ngùi cúi thấp đầu xuống.

Nhạc Chi Dương đoán ra tâm tư của cô, trong dạ cũng khó chịu vô cùng, thế nhưng vì không muốn làm mất hứng nên đành mỉm cười:

- Giờ thì khỏe re rồi, lão già họ Lãnh lúc này đang bị kẻ khác cản chân ngáng tay, chúng ta phải nhân cơ hội dạo chơi cho thiệt đã.

Chu Vi lo ngại trở về cung quá muộn sẽ dẫn đến trăm nghìn thứ rắc rối, thế nhưng sâu trong cõi lòng cô cũng thật sự không muốn rời xa Nhạc Chi Dương chút nào. Đang lúc phân vân, Nhạc Chi Dương bỗng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô với vẻ hết sức thoải mái tự nhiên. Mười ngón tay nối liền với tim, cảm giác dịu dàng đến vô cùng. Chu Vi mặt đỏ tím rung, toàn bộ do dự ngập ngừng đều vứt đi tất, chột nghe giọng nói thâm thì của Nhạc Chi Dương vang lên bên tai:

- Chu Vi...

Tiểu công chúa ngẩn ngơ. Từ khi chào đời đến nay, trừ vài người cực kỳ thân thiết, chưa một ai dám gọi thẳng tên cô như vậy, nhưng ngữ điệu của Nhạc Chi Dương cứ ngân nga triền miên, cô nghe mà lòng dạ cứ nao nao, thân thể nóng bừng như lửa đốt. Chỉ nghe Nhạc Chi Dương tiếp tục rù rì:

- Chu Vi, cái tên này không hay tạo nào, phải sửa lại thôi.

- Có sao không hay?

Chu Vi dở khóc dở cười, thầm nghĩ tên tiểu tử này càng nói càng vô phép tắc, dám cả gan xuyên tạc cả tên họ của công chúa Đại Minh.

- Chu Vi, người khác nghe thấy lại tưởng nhầm là đuôi heo ấy! - Nhạc Chi Dương nói đến đây nhìn thiếu nữ cười khi khi.

Chu Vi vừa ngạc nhiên vừa bực tức, cung tay thụi gãi một cái, bảo:

- Hay nhỉ, có phải trong bụng nhà người vẫn thường rửa xả ta là "Đuôi heo" không?

- Có chết liền! - Nhạc Chi Dương cười toe toét chối đây đây: - Ta mới vừa nghĩ ra chứ bộ!

- Quý mới thêm tin nhà người á! - Chu Vi lườm hần, nói tiếp: - Tên họ của ta là do sư phụ đặt, trích từ một câu trong Đạo Đức Kinh: "Thị chi bất kiến danh viết Vi, thính chi bất văn danh viết Hi"(*)

(ND chú: hình như Phụng Ca có chế ở đoạn này 1 chút, nguyên văn người ta là "Thị chi bất kiến danh viết Di, thính chi bất văn danh viết Hi, bác chi bất đắc danh viết Vi" có nghĩa là mắt nhìn không thấy thì gọi là "Di", tai không nghe được thì gọi là "Hi", tay sờ không chạm thì gọi là "Vi", tác giả sửa "Di" thành "Vi" chả rõ vì đâu?)

- Mắt nhìn không thấy? - Nhạc Chi Dương lăm lăm nhìn cô với vẻ lạ lùng, bỗng nhiên gãi gờ tay ra sờ lên má cô, giọng đùa cợt: - Ta không thấy cô đâu nha, ta không thấy cô đâu nha...

Chu Vi vừa né mặt đi vừa phì cười:

- Người bớt nói linh tinh đi, sư phụ ta là một vị đạo sĩ đức cao vọng trọng, chữ "Vi" trong đó ám chỉ một loại cảnh giới của Đạo. Hừ, người mà còn quạu nữa là ta không khách khí đâu nha.

Nhạc Chi Dương rút tay về cười khi:

- Ta chả biết cái gì là Đạo hay không Đạo, ta chỉ biết hiện giờ ta nhìn được, sờ được; chi cần trông thấy cô thôi thì trong lòng đã vui lắm rồi.

Chu Vi cảm thấy xao xuyến cõi lòng, kéo lấy cánh tay Nhạc Chi Dương rồi tựa đầu lên vai của gã, thỏ thẻ bảo:

- Ta cũng vậy!

Hai người tay nắm bàn tay nhìn nhau mỉm cười, cùng sóng vai dạo bước xuôi theo bờ sông Tần Hoài. Chẳng bao lâu họ đã đến trước miếu Phu Tử, tiếc rằng ban ngày không có những màn tạp kỹ hoa đăng, lại thiếu đi các món ăn vặt tiêu khiển, Nhạc Chi Dương đành phải vừa kể vừa khoa tay múa chân, chỉ trò nọ nào bán tò he, tượng bột, nôi nào diễn xiếc mãi nghệ, gãi lần lượt miêu tả lại hết một lượt cho Chu Vi nghe. Lần kể này khác với hồi ở trong cung. Chu Vi đích thân trải nghiệm, nghe qua lời tường thuật của Nhạc Chi Dương, về nhiệt náo của buổi chợ đêm ấy dường như đang hiển hiện trước mắt. Thế nhưng nghĩ lại, lần này hồi cung cô sẽ không bao giờ được trông thấy những cảnh tượng như vậy nữa, mà kể cả sau này có chứng kiến, chỉ e người đi bên cạnh cô cũng không còn là Nhạc Chi Dương.

Chu Vi càng nghĩ càng xót xa, ngón tay khẽ siết mạnh lấy bàn tay của người con trai kề bên. Nhạc Chi Dương như cảm nhận thấy sự lạ liền quay đầu nhìn sang, khóe mi của thiếu nữ đã ửng đỏ, đôi tròng mắt nhật nhòa đi bởi một lớp sương mờ ảo che phủ. Trái tim Nhạc Chi Dương như bị kim đâm đau nhói, gãi miễn cưỡng cười gượng, gờ tay lau nước mắt cho cô, nhủ giọng:

- Khóc gì chứ, cô trở về luyện võ công cho thiệt giỏi, khi đó có thể vượt nóc trèo tường, dậm xuống lại len lén xuất cung, chúng ta chẳng phải có thể gặp nhau hay sao?

Chu Vi nghe thấy trong lòng xao xuyến không thôi, cô không ngại nguy hiểm, chỉ thấy việc này khó khăn muôn trùng, đành thở dài mà rằng:

- Khinh công luyện đến mức có thể ra vào cung cấm ít nhất cũng phải mất ba đến năm năm, tới khi đó ai biết được tình cảnh sẽ như thế nào? Biết đâu chừng người đã lập gia đình, yên ấm bên vợ con, còn có thể thăng thăng đạo bến Tàn Hoài cùng ta ư?

Nhạc Chi Dương trước nay là kẻ vô tư lự, chỉ tính chuyện vui trước mắt chứ có lo xa đến tương lai bao giờ, nghe Chu Vi nói vậy liền thuận miệng:

- Ta thích tự do thoải mái, lập gia đình làm gì cho mệt?

Gã thấy sắc mặt Chu Vi buồn bã, đang muốn nghĩ cách chọc cho vô vui, nhìn quanh ngó quất, bất chợt hai mắt sáng lên, gã kéo tiểu công chúa chạy nhanh đến phía trước một quầy bán tượng đất Vô Tích(*), đề nghị:

- Như vậy đi, chúng ta làm hai pho tượng đất, một cái nặn hình cô, một cái nặn hình ta, khi nào cảm thấy nhớ thì lấy tượng đất ra nhìn cũng đỡ.

(ND chú: tượng đất Huệ Sơn vùng Giang Tô, Vô Tích là một hàng thủ công mỹ nghệ nổi tiếng bậc nhất từ xưa đến nay)

Chu Vi vừa rầu lòng vừa tức cười, liếc mắt nhìn gã nghĩ thầm "Tượng đất so làm sao với người thật chứ?" Cô chợt thấy Nhạc Chi Dương đang loay hoay lục tay khắp người, vẻ mặt hết sức lúng túng, lập tức hiểu ra chỗ khó xử của gã. Cô cho tay vào túi lấy ra một thỏi vàng lớn, mỉm cười:

- Bà ơi, bao nhiêu tiền một tượng vậy?

Bà lão nặn tượng đất nhìn chăm chăm thỏi vàng ấy, tròn mắt thiếu điều muốn lọt ra ngoài. Nhạc Chi Dương giờ tay cản Chu Vi lại bảo:

- Ta biết, năm đồng một cái, hai cái là mười đồng, bà chủ còn ngại ra đó làm gì, mau thối tiền lại đi!

Bà lão cười khò:

- Cậu trẻ đùa già à? Thỏi vàng này ít nhất cũng được năm lạng, trị giá hơn trăm lượng bạc, dốc hết tài sản của già đây cũng còn chưa đủ bù vào phần lẻ.

Bà lão quan sát hai người, bất chợt mỉm cười:

- Già sống từng tuổi này đã thấy qua vô khối người, nhưng nhân vật khôi ngô xinh đẹp như hai vị đây thì trong vạn người cũng khó tìm được, khéo thế nào hôm nay lại gặp được một cặp, quả là vận may hiếm có. Nếu như già đây không nhìn nhầm, vị áo vàng này hẳn là một cô gái nhỉ?

Hai người thầm giật mình. Bà lão thấy sắc mặt họ như vậy biết mình đã đoán không sai, cười bảo:

- Cô cậu chớ ngạc nhiên, nếu muốn làm tượng cho ai đó thì trước hết phải quan sát hình dáng, ngó phong thái, nắm bắt được tinh thần mới có thể cho ra sản phẩm giống y đúc được. Cô nương dù cái nam trang nhưng đầu mày khoe mắt vẫn lộ ra nét duyên dáng yêu kiều, dáng vẻ đặc trưng của con gái ấy có muốn giấu cũng không giấu được đâu.

Bà lão ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Đây là mối hàng đầu tiên trong ngày của già, hai cô cậu đã không ngại ghé xem, già cũng mong buôn bán trót lọt, thôi thì chẳng cần tiền bạc, già tặng không cho hai vị đôi tượng đất vậy!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Sao bà không nói sớm còn luyên thuyên như vậy làm gì. Mau nặn đi, nặn đi, thời gian của bọn ta không còn nhiều nữa!

Bà lão liếc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, cười bảo:

- Cậu trẻ quả là thẳng thắn.

Vừa nói bà lão vừa bắt đầu nắn tượng. Ngón tay bà khéo léo, nhào lặt như bay, chẳng bao lâu sau hai pho tượng đất đã thành hình tuy rằng chưa giống lắm với nguyên mẫu. Bức tượng Chu Vi nặn theo dáng dấp một người con gái, tiếp đó được bút màu tô vẽ lên, chỉ chốc lát một đôi tượng đất đã đứng liền vai, nam tuấn tú, nữ mỹ miều, nụ cười rạng rỡ, hình dáng giống hệt như hai người đang đứng trước kệ hàng.

Chu Vi nhắc lấy tượng đất, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, xoay tới xoay lui ngắm nghía, bà lão vội nói:

- Đất ẩm còn chưa khô, hãy nhẹ tay một chút kéo hóng đấy!

Chu Vi mỉm cười, đặt thỏi vàng lên kệ hàng:

- Bà ơi, không cần thối lại đâu.

Rồi không đợi cho bà lão kịp trả lời, cô kéo lấy tay Nhạc Chi Dương chạy vụt đi xa. Nhạc Chi Dương hậm hực:

- Thôi vàng bụi như vậy, chả phải có lời cho bà ta quá à?

Chu Vi mỉm cười:

- Hai pho tượng đất này đáng giá nghìn vàng đấy. Trong cung của ta cũng có không ít tượng đất nhưng chẳng cái nào bì được với hai pho tượng này đâu.

Nhạc Chi Dương liếc mắt nhìn cô, chép miệng:

- Ta quên mất, cô là công chúa Đại Minh, cả thiên hạ này đều là của nhà cô, một thoi vàng thì bỏ bèn gì nhỉ?

Gã nói đến đây, chợt thấy Chu Vi u uẩn không vui, bèn chữa lời:

- Ta nói bậy rồi! À phải, cô có muốn xem Linh Đạo Thạch Ngư hay không?

Chu Vi nghe thấy câu này liền quên cả buồn bực, cười tươi rồi:

- Thạch Ngư là có thật à? Trên lầu trà ta còn ngắm nghĩ không biết tên lương lẹo nhà ngươì liệu có đang lừa gạt hay không? Nói năng thì có vẻ hợp lý rồi ràng lắm, thật ra toàn là chuyện bịa!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Thạch Ngư đang ở gần đây, ta cũng chưa từng trông thấy lần nào, đột nhiên nhớ ra thôi thì đi xem thử cũng hay!

Gã vừa nói vừa tiến đến gần vườn lê, trông thấy trên cửa có dán niêm phong của phủ Ứng Thiên, đằng trước vắng teo không có lấy một bóng người. Nhạc Chi Dương đoán rằng nhất định đêm đó có quá nhiều người chết, đánh động đến quan phủ, nên họ mới phong tỏa khuôn viên này lại. Thêm vào khu vườn này bốn mặt là tường bao, không thể đường hoàng bước vào, cho nên gã dẫn Chu Vi đi vòng vào phùng hát thông qua con hẻm nhỏ ở phía sau. Trong hẻm vắng tênh, hai người men theo gốc cổ thụ lớn mà nhảy vào bên trong sân vườn.

Băng ghế bên trong nằm ngổn ngang lẩn lóc, sân khấu vẫn đồ sập như cũ, những vệt máu lổm đổm trên nền đất đã khô quánh lại thành màu đen, bốn bên cỏ cây um tùm rậm rạp toát ra một vẻ âm u tịch mịch. Chu Vi nhón nhác hỏi:

- Đây là nơi nào? Sao lại rùng rợn như vậy?

Nhạc Chi Dương trả lời:

- Đêm mà ta vào cung, Trương Thiên Ý đã giết không ít người tại đây!

Chu Vi ồ một tiếng như hiểu ra:

- Đây chính là phùng hát mà ngươì từng kể đấy à?

Nhạc Chi Dương gật đầu xác nhận:

- Chính nó!

Gã xác định phương hướng rồi tiến mấy bước về phía Đông Nam, đến bên một góc tường, đoạn quay về phía Chu Vi ngó ý muốn mượn bảo kiếm của cô rồi bắt đầu đào xới. Đào sâu độ hơn ba thước rồi mà vẫn chưa thấy gì, Nhạc Chi Dương trầm ngâm nghĩ: "Lẽ nào Triệu Thế Hùng nói xạo, đến chết còn giờ trò bôn cợn mình?"

Còn đang ngắm nghĩ, chợt nghe "keng" một tiếng, mũi kiếm chạm vào một vật bằng kim loại. Trái tim Nhạc Chi Dương thót lên, vội vã xới tung bùn đất, đào lên một cái rương được quấn kỹ bằng giấy dầu. Chu Vi đứng bên quan sát cũng cảm thấy hồi hộp không kém. Nhạc Chi Dương nhấc chiếc rương lên, xé mở lớp giấy dầu, chỉ thấy bên trong là một cái rương sắt nhỏ rộng chừng hai thước vuông, trên nắp đã bị khóa kín. Chu Vi đang định tìm chìa khóa thì Nhạc Chi Dương đã vung kiếm xuống chặt đứt đoạn ổ khóa. Mở rương ra, bên trong là lớp ngóp lụa vàng bao bọc dày cộm; dặt bỏ đám vải lót ấy, đập vào mắt hai người là một con cá bằng đá xám xám.

Trông hình dạng của con cá đá này hóa ra là loài cá chép, dài chừng một thước năm tấc, bề ngang hơn tám tấc, vẩy-vây-mang-đuôi hoàn chỉnh đầu ra đây, đôi trông mắt cá ngậy đại thiếu sức sống. Điều kỳ lạ là trên trông mắt và vẩy cá đều có ghi những dòng chữ nhỏ li ti, nét viết chính chu mạnh mẽ. Nhạc Chi Dương buột miệng lầm nhảm:

- Sa kê đà lực sa thức, sa hầu gia lạp lạp...

Chu Vi sốt ruột hỏi:

- Ngươi trầm thì gì đó?

Nhạc Chi Dương đưa Thạch Ngư cho cô, bảo:

- Trên cá có ghi chữ!

Chu Vi đón lấy ngắm nghía, trầm tư một thoáng rồi chợt phì cười:

- Nhạc Chi Dương, người đọc sai bét rồi!

Nhạc Chi Dương cãi:

- Sao lại sai, mấy chữ này ta đều biết cả mà!

Chu Vi lắc đầu nói:

- Không phải là sai chữ mà là thứ tự đọc không đúng! Phải đọc như thế này này!

Cô ngừng một chút rồi bắt đầu nhẩm:

- Sa đà lực, sa thức, kê thức, sa lập, sa hầu gia lạp, sĩ lực kiến, bàn thiệp, kê thức...

Giọng nói của cô thánh thót êm tai, Nhạc Chi Dương sốt ruột xen ngang:

- Sao nghe là lạ thế nhỉ, có nét gì đó tựa như, tựa như...

Chu Vi mỉm cười:

- Tựa như khúc nhạc phải không?

Nhạc Chi vỗ trán bảo:

- Không sai, đúng là tựa như khúc nhạc!

Chu Vi gạt gù bảo:

- Đừng thấy lạ, đây chính là nhạc phổ!

Nhạc Chi chờ người một thoáng rồi cười sáng sủa:

- Cô cứ đùa, nhạc phổ ta từng xem qua cả trăm cả vạn, chả lẽ lại không nhận ra hay sao? Chiếu theo Thập Nhị Luật của Hoàng Đế thì phải là hoàng chung, lâm chung, thái thốc, nam lữ, cô tẩy, ứng chung, nhụy tân, đại lữ, di tắc, giáp chung, vô xạ, trọng lữ. Còn nếu án theo thanh luật ngũ hành thì phải là cung, thương, giốc, chủy, vũ, biến cung, biến chủy! Mấy thứ tầm xàm bá láp này thuộc loại âm luật nào?(*)

(ND chú: chỗ này phải giải thích rõ, theo âm nhạc cổ TQ có: ngũ thanh và thập nhị luật.

- Ngũ thanh gồm: Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ tương ứng với Fa, Sol, La, Do, Re. Sau này, Văn Vương thêm hai dây phụ là Biến Cung và Biến Chủy ứng với Mi, Si; thành ra bản âm luật giống với phương Tây.

- Thập Nhị Luật: sách Lã Thị Xuân Thu có ghi Hoàng Đế lệnh cho Linh Luân chế ra Thập Nhị Luật. Linh Luân đến vùng Đại Hà phía tây Côn Luân, dùng 12 đoạn sáo trúc phồng theo tiếng kêu của một cặp phượng hoàng, trong đó 6 ống dựa theo tiếng chim trống gọi là lục dương luật (hoàng chung, thái thốc, cô tẩy, nhụy tân, di tắc, vô dịch), 6 ống theo tiếng chim mái là lục âm lữ (lâm chung, nam lữ, ứng chung, đại lữ, giáp chung, trọng lữ). Linh Luân đem 12 ống sáo về dâng Hoàng Đế, sau phổ biến ra dân gian, gọi là Thập Nhị Luật)

- Chẳng trách người không nhận ra! - Chu Vi thở dài một hơi, chăm chú nhìn Thạch Ngự đến xuất thần: - Người nhận biết khúc phổ này trên đời cực kỳ hiếm hoi, trong số người mà ta biết chỉ có anh Thập Thất là có khả năng ấy. Mấy chữ này chính là nhạc phổ không sai, chỉ có điều nó không phải nhạc phổ của Trung Thổ mà thôi!

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Không phải của Trung Thổ, vậy nó thuộc về nước nào?

Chu Vi nói:

- Nhạc phổ này kêu là Hán phổ Quy Từ, vốn là nhạc phổ thời xa xưa của nước Quy Từ(*), từ khi nước Quy Từ diệt vong, nhạc phổ của họ cũng thất truyền, mà cho dù không thất truyền cũng bị các nhạc sư nổi tiếng đời trước chuyển hóa thành chính âm của Trung Hoa. Thêm vào đó, Hán phổ Quy Từ này có chỗ khác biệt so với nhạc phổ Quy Từ cổ; Quy Từ cổ sử dụng ngôn ngữ Quy Từ, còn ở đây dịch thẳng cách phát âm trong ngôn ngữ Quy Từ sang ngôn ngữ Hán, cho nên nhìn qua thì thấy toàn là chữ Hán cả. Trên Thạch Ngự, những chữ này nằm trên năm dưới, thẳng ngang nghiêng lệch, không theo thứ tự nào, nếu không am hiểu nhạc phổ Quy Từ cổ thì chắc chắn không biết làm sao phân tách, giống như người vừa nhìn qua ban nãy, đọc lên cứ loạn cào cào, cho dù có toe mắt ra nhìn cũng không thể biết đây chính là nhạc phổ!

(ND chú: Theo Hán thư, Quy Từ hay Khâu Từ là nước lớn nhất trong 16 nước Tây Vực, là một vương quốc Phật Giáo, nay thuộc địa phận Tân Cương Trung Quốc. Âm nhạc Quy Từ rất phổ biến tại Trung Quốc vào thời nhà Đường, đặc biệt là đàn luyt đã trở nên phổ biến với cái tên ti bà. Đất nước này

đã trải qua nhiều phiên thống trị, từ thời Đường cho đến Thổ Phồn, Hồi Cốt... - trích Wiki)

Nhạc Chi Dương vừa ngạc nhiên vừa thán phục, hỏi:

- Vậy sao cô lại nhận ra?

- Cũng nhờ trùng hợp mà thôi! - Chu Vi mỉm cười: - Anh Thập Thất và ta đều là những con nghiện âm nhạc. Anh là thân con trai, tiện lợi ra vào cung đình hơn ta, lại là Phiên Vương của nước lớn, tiền bạc rừng rềng dư xài. Anh chẳng những mê mẩn thu gom nhạc cụ cổ đại mà còn thích thủ sưu tập nhạc phổ thời xưa, hề phát hiện ra bản phổ cổ nào là không tiếc tiền mua bằng được, dần dà đã tích đầy hai kệ sách cổ khổng lồ. Anh biết là ta có cùng sở thích cho nên cứ tìm được một bản phổ cổ là sẽ chép ra một bản sao tặng ta, trong số đó có rất nhiều phiên bản từ các tộc Khiết Đan, Nữ Chân, Tây Hạ, Mông Cổ, còn có cả văn tự của Bát Tư Ba(*), những thứ này đều không làm khó được chúng ta, duy chỉ có một bản phổ thư cũ kỹ ố vàng, chỉ còn sót lại phân nửa cuốn, ta đọc cách gì cũng không tài nào nhận ra được. Anh Thập Thất hỏi khắp các vị nhạc sư uyên bác cũng không ai biết rõ. Thế nhưng quan sát tranh vẽ đàn tì bà bên trong sách, cho thấy nó rõ ràng xuất xứ từ nước Quy Từ cổ đại, vì thế anh Thập Thất ngờ rằng khúc phổ này có liên quan đến người Quy Từ. Vào thời kỳ Thịnh Đường, âm nhạc của Quy Từ phổ biến khắp Trung Thổ, không một quốc gia nào có thể sánh được. Tiếc thay, ngôn ngữ Quy Từ đã sớm bị thất truyền, bản nhạc phổ này toàn bộ đều là chữ Hán. Anh Thập Thất nghiền ngẫm suốt mấy năm trời mà không thu được kết quả gì, mãi đến năm trước mới xuất hiện bước ngoặt mới.

(ND chú: Bát Tư Ba hay Drogön Chögyal Phagpa (1235–1280) – nhà lãnh đạo Phật giáo nổi tiếng ở Tây Tạng, đóng vai trò cố vấn chính trị quan trọng cho Hốt Tất Liệt thời Mông Cổ)

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

- Tìm ra người biết khúc phổ này à?

Chu Vi lắc đầu:

- Không phải, nhưng ông trời không phụ lòng người, anh Thập Thất tìm ra một bản sách, bản sách này vốn nằm trong cung đình Mông Nguyên, sau khi Mông Nguyên đại bại, nó được hoàng đế triều Nguyên mang ra tái ngoại. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi mốt, đại tướng quân Lam Ngọc đại phá quân Nguyên ở Bộ Ngự Nhi Hải, gom giữ được rất nhiều đồ vật, ngoài kim châu ngọc báu ra còn có một kiện sách vở. Sau khi về hoàng cung, đa số sách vở ông ta đều nộp lại cho triều đình, nhưng không hiểu vì lý do gì ông ta giữ lại một vài quyển, trong đó có một bản sách lạ, từ bìa đến trang sách đều ghi chép bằng loại chữ Hán phổ Quy Từ này, nhưng vì không thể hiểu được, Lam Ngọc cứ đinh ninh rằng mình đang cất giữ một bí mật quan trọng nào đó. Ông ta vốn là một trang võ biên oai vệ nên chẳng thêm dè tâm tìm hiểu mà chỉ cất giấu mình ên trong bí khổ của phủ. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, Lam Ngọc mưu đồ tạo phản, người bị giết sạch, nhà cũng bị tịch biên. Trùng hợp làm sao, anh Thập Thất tham gia thụ lý vụ án này nên mới có được bản phổ thư ấy. Anh như bắt được vàng, lập tức mang về phủ nghiên cứu, bất ngờ phát hiện ra ở giữa nôm sách có một mẫu giấy nhỏ thuật lại rõ ràng cách phiên dịch Hán phổ Quy Từ. Việc này vốn là nỗi canh cánh lớn trong lòng hai người bọn ta, anh Thập Thất vừa phát hiện ra lập tức thông báo cho ta ngay đêm hôm đó. Thế nên, ta vừa nhìn thấy mấy chữ này liền nhận ra ngay!

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Phiên dịch thế nào vậy?

- Kể ra cũng đơn giản! - Chu Vi ngừng lại một chút, lại tiếp: - Nếu không biết cách dịch, một trăm năm cũng đừng mong nghĩ ra. Biết được cách dịch rồi, ta nói một lượt người sẽ hình dung ngay thôi.

Cô ngồi thụp xuống, nhặt lấy một hòn đá nhón, vừa giảng giải vừa ghi:

- Sa đà lực chính là lâm chung, cung thanh; kê thức là nam tử, thương thanh; sa thức là ứng chung, giốc thanh; sa hầu gia lạp là từ hoàng chung đến biến chủy thanh của thái thốc; sa lạp là thái thốc, chủy thanh; bản thiêm là cô tây, vũ thanh; sĩ lực kiến là từ trọng lữ đến biến cung của lâm chung, lần lượt dịch lại tự nhiên sẽ trở thành một khúc nhạc!

Nhạc Chi Dương ngây phỗng ra nhìn hàng chữ trên mặt đất, mãi một lúc sau mới thở dài:

- Chả trách nhiều năm qua như vậy vẫn chưa một ai có thể phá giải bí mật của Thạch Ngự. Ấy nhưng, giải được rồi thì sao? Những thứ ghi chép trên Thạch Ngự vốn là nhạc phổ, chẳng chút can hệ gì đến võ công! Con trai của Trương Sĩ Thành chết lãng xẹt, Triệu Thế Hùng chết vô nghĩa, cả đám đạo sĩ của Huyền Thiên quán cũng nằm xuống vô ích.

- Như vậy chẳng phải càng tốt hay sao? - Chu Vi vỗ tay cười: - Võ công là đạo sát nhân, âm nhạc là cách làm người ta vui vẻ, so ra âm nhạc tốt hơn võ công cả trăm lần. Vị tiền bối Linh đạo nhân ấy ắt hẳn là một bậc thầy về âm nhạc, tiếc là ta sinh sau đẻ muộn cả trăm năm không thể gặp gỡ được ông ấy!

- Muốn gặp lão ấy cũng dễ thôi mà!

Một giọng nói chọt đầu vang đến, đặc biệt chói lói trong không gian tĩnh mịch. Hai người đồng loạt bật dậy, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Thiên Ý mặt mày cười âm hiểm, lách người ra khỏi một tầng cổ thụ cao lớn, trừng mắt nhìn hai người bảo:

- Người chết đều về cõi U Minh, để ta tiễn hai người một đoạn, đến địa phủ U Minh rồi, hai người chẳng phải sẽ được gặp Linh đạo nhân ư?

Chu Vi chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, lật đật rút trường kiếm ra, thét lên:

- Nhạc Chi Dương, người trốn trước đi!

Nhạc Chi Dương nhú mào, cao giọng nói:

- Trốn cái gì mà trốn!

Nói đoạn, gã giơ tay ra nắm chặt lấy bàn tay Chu Vi. Chu Vi liếc nhìn gã, chỉ thấy khóe môi gã ngậm cười, hoàn toàn không vương chút sợ sệt, lòng cô phút chốc vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy sốt ruột, hận không thể hóa thân thành thân tiên, dùng phép dịch chuyển mang gã đi xa thật xa cho rồi.

Trương Thiên Ý không cam lòng để cho Lãnh Huyền lấy được Linh Đạo Thạch Ngự, lại biết rõ Nhạc Chi Dương nói điều, Thạch Ngự tất nhiên không ở trong Tử Cẩm Thành, sớm muộn gì Lãnh Huyền cũng xuất cung đi lấy nó, vì thế hắn một mặt phao tin cho Đông Đảo Tam Tôn đến ngay kinh thành, mặt khác lẫn vào vùng phụ cận của Tử Cẩm Thành do thám, một khi thấy Lãnh Huyền rời khỏi cung liền lập tức gọi bộ câu đưa thư báo cho Tam Tôn, xúi giục hai bên đánh nhau một trận, còn mình đứng nép một bên làm ngư ông đắc lợi. Hắn thấy hai người Nhạc Chi Dương nhảy khỏi lầu trà, vốn muốn một mẻ bắt gọn, thế nhưng nghĩ lại chỉ bằng tương kế tựu kế, cứ để cho bọn họ lấy được Thạch Ngự trước, sau đó mình lại ra tay tước đoạt cũng không muộn.

Nghĩ thế, hắn bèn bám theo hai người từ đằng xa cho đến khi Nhạc Chi Dương đào được Thạch Ngự ra khỏi lòng đất. Chữ viết trên Thạch Ngự, Trương Thiên Ý đã sớm xem qua từ mấy năm trước nhưng lại không hiểu hàm nghĩa bên trong, ban nãy nghe hai người nghị luận, trong lòng hắn sinh ra hiếu kỳ, liền lẳng lặng đứng một bên nghe ngóng. Nghe đến đoạn Chu Vi nói ra lai lịch của mấy chữ này, trong bụng hắn thoát tiên là nóng hằm hập, sau vờ ra đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc lại cảm thấy nguội lạnh vô cùng, cứ lúc nóng lúc lạnh trộn lẫn như thế, cuối cùng nhịn hết nổi bèn xông ra giết người đoạt Thạch Ngự.

Trông thấy bộ dáng của hai người lúc này, Trương Thiên Ý bất chợt cười gằn:

- Hóa ra là một đôi uyên ương liền cánh, tuổi nhỏ như vậy mà cũng có tình có nghĩa. Thôi được rồi, nể chút tình nghĩa này, ta sẽ cho bọn ngươi lên đường thật sung sướng!

Chu Vi đang muốn mở miệng mắng trả, thế nhưng cổ họng khô khốc, cô chợt hắt Nhạc Chi Dương ra, tay bắt kiếm quyết, mỉm cười bày ra tư thế.

- Dịch Tinh Kiếm? - Trương Thiên Ý mặt mày đờ đờ sát khí: - Ngươi cũng là đồ đệ của Tịch Ứng Chân à? Hay lắm, lần trước ta còn chưa so tài xong với Yên Vương, hôm nay lại có thể tiếp tục rồi!

Nói đoạn hắn tuốt kiếm ra. Nhuyễn kiếm của hắn đã bỏ lại Tử Cẩm Thành, thanh kiếm này hắn vừa mới mua được, tuy không dễ sử dụng như nhuyễn kiếm nhưng để đối phó với đôi thiếu niên nam nữ này thì vẫn dư sức qua cầu.

Chu Vi từ khi luyện thành kiếm thuật đến nay chưa từng gặp được cao thủ chân chính, nhất thấy Trương Thiên Ý rút kiếm, bất giác cả người run rẩy, tinh thần căng thẳng tột độ, trong bụng niệm thầm yếu quyết của "Dịch Tinh Kiếm", trợn mắt mím môi nhìn đối thủ vẻ như ngày đại đi.

Trương Thiên Ý kinh qua bao trận chiến, vừa quan sát thấy thần thái của Chu Vi, biết ngay cô chỉ là tay mơ vừa xuất đạo. Hắn cười thầm trong bụng, đang muốn ra tay, chợt nghe Nhạc Chi Dương hét lên:

- Từ đã!

Đưa mắt nhìn lại, thằng nhóc nọ không biết từ khi nào đã nắm sẵn một hòn đá trong tay hướng vào Linh Đạo Thạch Ngự, cao giọng quát:

- Trương Thiên Ý, ngươi muốn cá sống hay cá chết?

Cõi lòng Trương Thiên Ý chùng xuống đôi chút, hắn cười lạnh:

- Thế nào là cá sống, cá chết?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Cá sống là đá còn nguyên vẹn, cá chết chính là một hòn đá vỡ vụn, ngươi mà ra tay ta sẽ đập nát Thạch Ngự, xem như cá chết lười rách thôi!

Nghe nói đến đây, thù mới hận cũ cùng lúc trào lên trong lòng Trương Thiên Ý, hắn trợn mắt như rồng mào đánh giọng quát:

- Tiểu súc sinh, ngươi dọa ai đấy? Chuyện bịp ta vào cung, ta còn chưa tính sổ với ngươi, hôm nay mà không xèo thịt ngươi từng kiếm một, ta sẽ không mang họ Trương!

Nhạc Chi Dương tiện miệng tiếp lời:

- Không họ Trương thì mang họ Nhạc cũng được, ta đây đang thiếu một thằng cháu chất để bùng bỏ đấy!

Trương Thiên Ý giận bầm gan tím ruột, Nhạc Chi Dương thì lại không biết chết sống, tiếp tục thao thao:

- Làm cháu chất của ta thì tên cũng nên sửa lại, hai chữ Thiên Ý không hay, nghe cứ như một tên phản tặc vậy. Í, hay kêu là Vương Tài đi, vừa may mắn

vừa thân thiết. Trương Thiên Ý, à không, Nhạc Vượng Tài, người nói như vậy có được không nào?

Gã chết đến nơi còn cả gan chế nhạo đối thủ, Trương Thiên Ý nghiêng răng nghiêng lợi, diện tiết đến mức cười gằn lên:

- Tiểu súc sinh, đoán xem kiếm đầu tiên của ta xèo vào nơi nào của ngươi?

Nhạc Chi Dương cười khi khi:

- Đương nhiên là đầu lưỡi của ông nội nhà ngươi rồi.

Trương Thiên Ý bị gã nói toạc ra tâm tư, tạm thời không thể phản bác, đành nghiêng răng cười lạnh, chỉ nghe Nhạc Chi Dương nói tiếp:

- Sao vậy? Nhạc Vượng Tài, ngươi có còn muốn Thạch Ngư hay không? Nếu muốn Thạch Ngư thì thu kiếm về rồi ngoan ngoãn chờ cho ông bà nội nhà ngươi một lỗi đi!

Chu Vi đang nóng ruột, nghe thấy câu này, chỉ cảm thấy quái quái:

- Ông nội, bà nội là ai?

Nhạc Chi Dương cười tủm tỉm:

- Ta là ông nội, còn cô đương nhiên là bà nội!

Chu Vi vừa giận vừa thẹn:

- Nói xằng, ai... ai là bà nội hần chứ!

Nhạc Chi Dương mỉm cười, giương mắt nhìn Trương Thiên Ý, bảo:

- Sao nào? Hai tính mạng đổi lấy một viên Thạch Ngư, tính ra ngươi cũng đâu có lỗ!

Mặt mày Trương Thiên Ý tái xanh, thầm nghĩ con gái của Chu Nguyên Chương thì chẳng kể làm gì, còn cái mạng quèn của tên tiểu súc sinh nhà ngươi thì đến cái vảy cá cũng không đáng, dạ bỗng nảy ra ý xấu bèn lên tiếng:

- Thôi được, ngươi đưa Thạch Ngư qua đây, ta sẽ thả các ngươi đi.

- Ngươi lừa con nít hả?

Nhạc Chi Dương giờ hòn đá lên cao hơn:

- Đợi bọn ta rời khỏi phường hát rồi, ra đến đường lớn sẽ đưa nó lại cho ngươi!

Gã vừa nói vừa nghĩ bụng: “Ra đường lớn rồi nói không chừng sẽ chạm mặt Lãnh Huyền, Trương Thiên Ý trông thấy lão thái giám nhất định là cấp đất bỏ chạy.”

Trương Thiên Ý xụ mặt suy nghĩ, chợt gật đầu nói:

- Được, cứ làm như vậy đi!

Nhạc Chi Dương không ngờ sự việc lại dễ dàng đến thế, một tay nhấc lấy Thạch Ngư, một tay nắm chặt hòn đá, mỉm cười bảo:

- Vậy bọn ta sẽ đi từ cổng chính, ngươi chớ có đi theo đấy!

Trương Thiên Ý cười trừ không đáp, bắt chợt hần giờ tay lên, hét vang một tiếng:

- Xem chăm!

Chu Vi trong lòng lạnh toát, theo ý thức giờ kiếm lên phòng thủ, nào ngờ Trương Thiên Ý giương đông kích tây, một cơn gió ập đến, ánh kiếm nháng lên xia thẳng vào yết hầu Nhạc Chi Dương. Chu Vi không quản thân mình, trở tay thọc ra một kiếm, dè dặt Trương Thiên Ý lại giả hư chiêu, hần lật tay quét kiếm về phía cô tay Nhạc Chi Dương, định bụng chém rụng cả bàn tay đang cầm Thạch Ngư của gã.

Chu Vi đặt tất cả tâm tư lên trên mũi kiếm, thấy thế không kịp nghĩ ngợi nhiều, kiếm phong cũng theo đó hạ thấp xuống, chỉ nghe một tràng "ròn rảng" vang lên, hai người nhanh chóng trao đổi liên tục sáu chiêu như gió táp mưa sa.

Trương Thiên Ý hoàn toàn bất ngờ, hần giả vờ tung ra hai chiêu liên tiếp, vốn dĩ đã chắc cú, nào ngờ Chu Vi ra tay sau mà đến sớm, luôn luôn có thể đoán trước mà gạt đi trường kiếm của hần. Đột lại là trước đây, Trương Thiên Ý bỏ phòng thủ tập trung tấn công, chỉ cần vài chiêu là có thể công phá màn kiếm của Chu Vi, nhưng ngày đó hần bị Lãnh Huyền gây thương tích, nội thương vẫn chưa lành lặn, mới múa một vòng kiếm thôi thì ngực đã đau tức âm ỉ. Hần sợ kích động đến vết thương nên đành tung người nhảy ra, chăm chăm quan sát Chu Vi với vẻ nghi hoặc.

Chu Vi đứng tại nơi đó, cánh tay cứng đờ bất lực, trong đầu là khoảng trống mênh mông, càng không rõ sáu chiêu kiếm vừa rồi cô đã tiếp đỡ như thế nào.

Mình mảy Nhạc Chi Dương cũng toát mồ hôi lạnh, gãi gãi dữ quất:

- Trương Thiên Ý, ngươi không muốn Thạch Ngư nữa hay sao?

Trương Thiên Ý hừ lạnh:

- Vừa rồi các ngươi chẳng bảo, chữ viết trên Thạch Ngư chẳng qua chỉ là khúc nhạc thôi sao? Xì, ta cần nó để làm gì chứ?

Nhạc Chi Dương vốn nhanh trí nghĩ ra kế sách dùng Thạch Ngư để bảo toàn tính mạng trong lúc cấp bách, hoàn toàn không ngờ bên trong còn có điều cớ như vậy nên nhất thời ngay ra như phỗng. Trương Thiên Ý điều hòa nhịp thở, lại xốc kiếm xông lên, Chu Vi thoáng ổn định lại tinh thần, nhớ đến ban nãy cô liền tiếp phá giải chiêu thức cay độc của đối phương, đủ thấy kiếm pháp mà sư phụ truyền dạy cho mình là hết sức cao minh. Nghĩ như vậy, cô cảm giác thêm phần tự tin, lại trao đổi thêm mấy chiêu, chỗ kỳ diệu trong Dịch Tinh Kiếm bắt đầu bộc lộ ra.

Chương 4: Linh Đạo Thạch Ngư

Hai người động tác mau lẹ, bóng kiếm xoay vòng vòng, chớp nhoáng hết như rắn mổ, mũi kiếm vừa tung đến đã vội thu về đến nỗi không kịp chạm nhau. Trương Thiên Ý càng đấu càng kinh ngạc, thầm nghĩ tương lai con bé này mà học thêm vài chiêu kiếm của Thái Hạo Cốc, luyện cho bản thân kiếm đủ công thủ thì mấy chục năm kiếm thuật của hắn chẳng phải toi công rồi ư?

Trong lòng hắn sốt ruột, bất chấp cả nội thương, dồn chân khí vào trong trường kiếm. Lưỡi kiếm uốn thành hình cung thất chặt lấy thân kiếm của Chu Vi, hấn quất lớn một tiếng:

- Buông!

Gan bàn tay của Chu Vi đau nhói, trường kiếm theo đó vọt ra khỏi tay.

Trương Thiên Ý cậy vào nội lực thâm hậu, gạt bay trường kiếm của đối thủ. Hấn ra tay không chút nương tình, ánh kiếm trong tay lại nháng lên, đâm về phía ngực Chu Vi.

Nhạc Chi Dương trông thấy thế thì hoảng hốt, vội giơ cao hòn đá rồi ném thật lực về phía Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý tuy không e ngại nhưng cũng chẳng muốn để cho gã chọi trứng, vội vã phát chưởng quét ra, hòn đá lập tức bay vèo đi mất. Chu Vi lăn một vòng dưới đất, vừa định đứng dậy, Trương Thiên Ý đã ập đến, giơ kiếm đâm đến trước mặt cô.

- Trúng này!

Nhạc Chi Dương trong lúc nguy ngập liền ném đi cả viên Thạch Ngư trong tay mình. Trương Thiên Ý vốn định xua tay gạt đi, chợt liếc thấy Thạch Ngư, hấn lập tức biến chưởng thành trảo tóm gọn lấy viên đá, lại thấy Chu Vi lật người đứng lên muốn đến nhặt lấy thanh trường kiếm rơi cách đó không xa liền cười gằn một tiếng, hóa thanh kiếm thành một mũi tên phóng thẳng vào giữa lưng Chu Vi.

Mất thấy một kiếm này sắp sửa ghim Chu Vi chặt xuống nền đất, bên người hắn đột nhiên nghe gió tấp vèo vèo như có ám khí phóng đến. Trương Thiên Ý bất giác nghĩ thầm: "Thằng nhóc khiến chết!" Cứ tưởng đâu Nhạc Chi Dương lại ném đá, tay phải của hắn không ngừng lại, còn tay trái tùy ý chộp ra, nào ngờ vừa bắt lấy hòn đá, cảm giác mềm mềm dẻo dẻo, bên trong như có một luồng nội lực ồ ạt xuôi theo lòng bàn tay của hắn mà len lỏi khắp châu thân. Trương Thiên Ý lo là khinh địch, ngay tức khắc cả người tê dại, hắn liêu xiêu nhảy sang phải, ngay cả bàn tay cầm kiếm cũng bị tác động, mũi kiếm đâm lệch đi, cắm xuống đất sát sạt người Chu Vi.

Chu Vi chỉ cảm thấy mũi kiếm sượt qua thân thể, cả người phát lạnh, lập tức không dám nghĩ ngợi nhiều, giơ ra thân pháp của sư môn, tay chân cùng lúc hoạt động, bật người xoay lượn như rồng như rắn, lúc cô uốn người đứng lên thì trường kiếm đánh rơi ban nãy cũng đã thu về trong tay. Cô giương mắt nhìn lại, Trương Thiên Ý đang đứng ở đằng xa, trừng trừng nhìn khối đất sét trong lòng bàn tay đến xuất thần. Đang độ ngạc nhiên, chợt nghe tiếng cười khúc khích cất lên, nhướng mắt nhìn kỹ, phía đầu tường có một kẻ đang đứng trên đó, áo quần lam lũ, mái đầu hoa râm, hai tay đang ôm một hòn đất sét lớn màu trắng, vừa phì tay vừa nheo nheo cười.

- Bà bà!

Chu Vi buột miệng hô to. Hóa ra người vừa xuất hiện chính là bà lão nặn tượng đất ban nãy, lúc này bà như thoát thai hoán cốt, nét mặt rạng ngời, đồng dạng đứng nơi đầu tường cao cao hết như một cánh phượng tách bầy lẻ loi nhưng tràn đầy kiêu hãnh.

Bà lão mỉm cười ngó Chu Vi, ánh mắt lại dời sang Trương Thiên Ý:

- Thủ đoạn của túc hạ hiểm độc quá, ngay cả một đứa trẻ mà cũng không tha à?

Trương Thiên Ý trợn mày, quát lớn:

- Bà là ai, Trương mỗ làm gì cần bà chõ mũi vào hay sao?

Bà lão nhào nhào nắm đất sét trong tay, miệng cười bảo:

- Nói đúng lắm, già đây chẳng thích làm việc gì trừ việc chõ mũi vào chuyện người khác!

Dứt câu, bà chợt giơ tay lên cao, một luồng ánh sáng trắng lao thẳng đến giữa ngực của Trương Thiên Ý.

Trương Thiên Ý vừa bị ăn hành xong, biết rõ nội kinh trong đất sét quá lạ nhường nào, vì thế hắn không dám đỡ trực tiếp mà nhấc kiếm hươ ra, quét trúng vào nắm đất sét đang bay đến. Chỉ nghe "choang" một tiếng, gan bàn tay của hắn nóng rần, trường kiếm thiếu điều muốn tuột khỏi tay. Hắn nhướng mắt lên, bà lão ấy đã rời khỏi tường đáp xuống đất, thong thả bước tới, khối đất sét trắng dẻo quánh trong tay của bà lúc dẹt lúc tròn hết như một đám bột nhào.

Trương Thiên Ý hét lớn một tiếng, vung kiếm đâm ra. Bà lão chớp mắt mỉm cười, đôi tay chập vào trong, đất sét bỗng thay đổi hình dạng hóa thành một chiếc gậy mềm dài chừng hơn trượng, cuốn theo một trận cuồng phong quán lên thân kiếm của Trương Thiên Ý.

Một chiêu này thật sự nằm ngoài dự đoán của Trương Thiên Ý, thế kiếm của hắn đã lộ xuất ra, lúc này lấy làm kinh hãi, lật đặt mặc cho kiếm tùy ý lao đi. Nào ngờ đất sét giữ chặt lấy thân kiếm, bên trên còn dẫn theo luồng nội kinh triền miên của bà lão. Giữa lúc khẩn cấp, hắn chẳng có cách nào thoát được, còn đang kinh sợ thì một đầu của gậy mềm đã vụt đến hết như sấm sét. Trường kiếm của Trương Thiên Ý bị khống chế, hắn lại chẳng tiện buông kiếm, đang ngập ngừng thì gậy mềm đã quất bốp một phát trúng vào má trái.

Một gậy này vừa nặng vừa đau, Trương Thiên Ý suýt nữa thì ngất lịm. Nhưng hắn gặp nguy không hoảng loạn, nội lực trên tay phóng ra ngoài đẩy bật luồng nội kinh triền miên kia đi, đợi cho nội kinh của đối phương rút đi khỏi lại gấp rút thu hồi vào trong cơ thể mình. Giữa lúc thu phóng ấy, hắn đã tranh thủ đoạt kiếm trở về rồi cố gắng nhảy vọt ra đằng sau, chỉ cảm thấy nửa đầu đồ dẫn mất tri giác, miệng mồm thoáng vị ngọt tanh như ngậm vật gì đó cứng cứng bên trong; hắn há miệng nhổ toẹt, hai chiếc răng kèm theo dịch máu bầy nhảy theo đó rơi ra ngoài.

Trương Thiên Ý cảm thấy hoảng sợ, nhủ thầm nếu không nhờ thần công hộ thể, một gậy kia chắc đã đập vỡ đầu hắn rồi. Nhìn bà lão kia lần nữa, gương mặt bà ta vẫn tươi cười, gậy mềm trong tay lại hóa ra một khối đất sét trắng, tiếp tục bị vò nắn trong lòng bàn tay. Trương Thiên Ý nhớ đến tình hình ban nãy, lại quan sát dung mạo bà lão, một ý nghĩ bỗng thoáng qua trong đầu, buột miệng hỏi:

- Bà... Bà là người đến từ đảng tây à?

- Đảng tây? - Bà lão cười khanh khách nhìn hắn: - Đảng tây nào chứ?

Trương Thiên Ý nổi sùng:

- Ngoại trừ núi Côn Luân ra còn nơi nào nữa?

Bà lão liếc nhìn hắn, gật đầu xác nhận:

- Xem như ngươi cũng có chút kiến thức, Phi Ảnh Thần Kiếm của ngươi được nhà họ Vân chân truyền, ngoài ra còn có Phi Ảnh Từ Kiếm, Kinh Hoa, Thủy Nguyệt, Mộng Diệp, Không Huyền, ngươi lớn từng này tuổi rồi mà sao vẫn giậm chân luân quán ở tầng thứ nhất vậy?

Trương Thiên Ý mặt mày nóng ran, hắn là đệ tử đích truyền của đảo vương Vân Hư, tiếc thay tính tình nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi, cho nên tu vi kiếm đạo chỉ dừng ở "Kinh Hoa Kiếm", phần sau khó mà tiến thêm bước nào nữa. Vì lẽ đó, hắn mới quyết tâm tìm ra Linh Đạo Thạch Ngự với mong muốn mở ra một hướng đi mới, hóa giải tình cảnh khốn cùng này.

Câu nói của bà lão đã chạm vào nỗi đau của hắn, Trương Thiên Ý thẹn quá hóa giận, hét lên:

- Đến từ đảng tây thì đã sao? Mau khai tên họ ra, kiếm của Trương mỗ không giết kẻ vô danh!

Bà lão cười bảo:

- Ta họ Thu!

Nói xong im bất. Trương Thiên ý hai mắt tròn trừng, thất thanh la lên:

- Bà... Bà là Địa Mẫu Thu Đào!

Bà lão gật gù:

- Không ngờ còn có kẻ nhớ đến tên của ta!

Trương Thiên Ý cảm thấy hết sức bối rối, người này là chủ nhân một Bộ, nếu hắn không bị thương có lẽ còn miễn may ứng phó được chút đỉnh, giờ đây nội thương chưa lành, đánh tiếp thì rõ là nguy hiểm khôn lường. Nhưng cung đã lên giàn không thể không bắn, hắn nghiêng rằng bỏ Thạch Ngự vào trong chéo áo, giương kiếm lên cười khanh khách:

- Đông Đào Trương Thiên Ý xin thỉnh giáo cao chiêu của Địa Mẫu!

Thu Đào để lộ tên tuổi cốt muốn cho hắn biết khó mà lui, nào ngờ kẻ này tính tình ngu dốt, cố chấp đến cùng, bà ngán ngẩm thở dài:

- Nói hay lắm!

Trương Thiên Ý bày ra kiếm quyết, bất động không ra tay; Thu Đào thì chỉ lo vãn về hòn đất sét, chẳng thèm liếc mắt đến hắn. Nhạc Chi Dương và Chu Vi đứng xem một bên, trông ngực cả hai đều đập thình thịch. Nhạc Chi Dương giật giật ống tay áo Chu Vi, ra hiệu nên thừa cơ đào tẩu, Chu Vi lại lắc đầu, siết chặt trường kiếm đứng yên không nhúc nhích. Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi chợt đoán ra, Thu Đào vì hai người mà lộ diện, nếu chuồn đi như vậy chẳng phải là không có tí nghĩa khí nào ư? Nhưng nói đi nói lại, kiếm thuật của Chu Vi không tầm thường còn có thể trợ giúp được một tay, bản thân gã cứ đứng đực ra ở đây thì quả là một tấm bia hứng kiếm lý tưởng.

Gã từng chính mắt trông thấy Trương Thiên Ý giết người, vì vậy đối với kẻ này hết sức ái ngại, thêm vào việc trở lại cái nơi rừng rợn thế này, nghĩ đến cảnh người chết la liệt ở đây, nhất định sẽ lần khuất không ít oan hồn lệ quỷ. Nghĩ thế, sống lưng gã trở nên lạnh toát, bèn đưa mắt đảo dáo dùm xung quanh nhưng không gian vẫn một mực im lìm vắng vẻ, nhờ đó bụng dạ gã mới dần vững tâm hơn, thầm nghĩ mọi người nơi đây đều bị tên quỷ đòi nợ kia tàn sát, nếu thật sự có ma quỷ quấy phá thì cũng nên đi tìm Trương Thiên Ý mà báo oán, canh ngay lúc hắn giao thủ, đẩy lệch đi mũi kiếm của hắn, bắt hắn ăn no đòn mà chẳng thể nào chống cự lại.

Đang rùa xả trong đầu, gã chợt nghe Trương Thiên Ý khê hừ một tiếng, trường kiếm xuyên qua không khí đâm ra loác xoác sáu kiếm. Thu Đào chẳng buồn ngẩng đầu lên, thân thể như hoa mềm liễu yếu, ung dung tránh khỏi lưỡi kiếm, eo lưng mềm mại, bước chân uyển chuyển, căn bản là không giống như một bà lão đã ngoài năm chục tuổi. Mớ đất sét trong tay lại lặng lẽ biến hóa thành một chiếc gậy mềm tựa như rắn thần, lúc tấn công thoát đầu thoát đuôi luân phiên ứng đối, chốc chốc lại ra đòn bất ngờ. Lúc thì đầu gậy chậm rãi, rụt rè không tấn công, đuôi gậy lại như sấm giăng chớp giật, nhanh đến mức không trông rõ hình dáng; lúc thì đuôi gậy thụ động như một chú rắn con biếng nhất rụt rè, nhưng đầu gậy thì lại bùng bùng sôi sục, duỗi ra nhanh như chớp. Trương Thiên Ý hết sức e sợ luồng kinh lực ềm trên đất sét, trường kiếm vừa đâm đến liền rút đi không dám va chạm cùng chiếc gậy mềm ấy.

Bà lão từng bước một dồn ép Trương Thiên Ý, chân khí dồn vào trong đất sét, khối đất ấy càng lúc càng phình ra, thoáng chốc hóa thành một cây thương ngắn màu trắng, thoáng sau lại biến ra một thanh nhuyễn kiếm phù sương. Trương Thiên Ý thấy bà lão giờ ra kiếm pháp, trong bụng cười thầm, trộm nghĩ bà già đúng là mưa riu qua mắt thợ, đâm đầu kiếm với mình chẳng khác nào chuốc nhục vào thân. Hắn đang tập trung hóa giải kiếm pháp, thỉnh linh nhuyễn kiếm hóa dài, biến thành một quả chùy to cỡ trái dưa hấu bay xẹt đến, kéo theo sau là một chuỗi xích dài ngoằn. Lại ở chỗ sợi xích bằng đất ấy liền lặc mềm dai hết như bên trong có luồn vào một cọng dây thừng vậy.

Biến hóa hết sức đột ngột, Trương Thiên Ý ứng phó không kịp, quả chùy đất đã bay vòng trở lại quất mạnh vào sống lưng của hắn. Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy một con đau thấu buốt qua ngực, ngum máu tươi chực tràn lên nơi cổ họng. Hắn cố gắng nhẫn nhịn, hươ kiếm chặt về phía sợi thừng đất, ngờ đầu đất sét co lại cực nhanh, lưỡi kiếm lướt sượt qua chỉ cắt được một mảnh to cỡ bàn tay. Hắn trở mắt nhìn theo, khối đất sét rút về trong tay của bà lão bỗng hóa thành một cây gậy mềm hình đuôi hổ, nửa nhanh nửa chậm đập bổ lên đầu hắn.

Trương Thiên Ý cố sức nhảy đi, nhưng chỉ kịp tránh phần đầu, bả vai không thoát được liền ăn trúng một gậy, tức thì đau đến thấu xương cốt. Trương Thiên Ý lần này hết chịu nổi, một bún máu tươi phun vèo ra khỏi miệng. Thu Đào thấy hắn ới máu thì khê ngậy ra rồi kêu lên:

- Ôi chao, nhà người bị thương à?

Trương Thiên Ý thầm nghĩ nếu còn nán ná lại thì hôm nay khó mà toàn mạng, trong lúc khẩn cấp bèn vung tay lên, Dạ Vũ Thần Châm liền xuất hiện trên đầu ngón tay. Sau trận chiến ở Từ Cẩm Thành, số kim châm của hắn còn lại không nhiều, vì vậy nếu không phải cùng cực bất đắc dĩ thì hắn nhất quyết không dễ dàng tung ra, bằng không thì Chu Vi và Nhạc Chi Dương sớm đã trúng phải độc thủ của hắn. Lúc này đây, tính mạng của hắn bị đe dọa, trường kiếm nơi tay phải chớp lên, Thu Đào định vung gậy ngăn cản, bất chợt tay trái Trương Thiên Ý giơ cao, kim châm hóa thành một màn mưa bắn vèo vèo về phía đối thủ.

Chu Vi đứng bên trông thấy thế, trái tim muốn tọt lên khỏi cổ họng. Nói thì chậm, khi ấy sự việc diễn ra rất nhanh, đất sét trong tay Thu Đào biến hóa, ngay lập tức nở ra thành một tấm khiên hình dạng như bánh đa, kim châm bắn lúu chúi vào trong tấm khiên ấy đều bị đất sét nhốt chặt lại.

Trương Thiên Ý cũng không trông mong gì đắc thủ, vì thế hắn vừa bắn châm xong thân thể vội rút về sau, chớp mắt đã xông đến bên Chu Vi. Chu Vi chỉ lo đề ý an nguy của Thu Đào, vốn dĩ quên mất cảnh giới cho bản thân. Lúc này Trương Thiên Ý tiến sát đến gần, cô mới giật mình nhận ra, mắt thấy ánh kiếm ập vào mặt, theo ý thức liền nhảy về sau, hai chân còn chưa đứng vững chợt nghe tiếng kêu thảng thốt phát ra từ phía Nhạc Chi Dương.

Chu Vi nghe tiếng kêu ấy thì rung bắn người, mặt cắt không còn hột máu. Cô đưa mắt nhìn sang, Nhạc Chi Dương đang bị Trương Thiên Ý bóp chặt lấy cổ rồi xách lên khiến cho hai mắt gã trợn trừng, lưỡi thè ra ngoài.

Hóa ra Trương Thiên Ý đâm kiếm về phía Chu Vi cũng là hư chiêu, trước sau hắn tung ra hai chiêu giả liên tục cốt chỉ muốn bắt cho bằng được Nhạc Chi Dương, đơn giản là vì trong ba người ấy, Nhạc Chi Dương là kẻ dễ đối phó nhất, cho nên trước tiên hắn ép cho Thu Đào dừng khiêng phòng thủ, sau đó chữa kiếm bức lùi Chu Vi, cô vừa lui đi thì Nhạc Chi Dương sẽ tức khắc bị cô lập, Trương Thiên Ý nhẹ nhàng vung tay chớp ra liền tóm ngay được gã.

Thu Đào rút tấm khiên đất về rồi biến ra gậy mềm như trước, nội kinh vừa truyền đến, kim châm lần lượt bị dồn lên đầu gậy, từng mũi nhọn tua tủa đâm ra ngoài trở thành một thanh lang nha bổng mềm mại. Nhưng cho dù có vũ khí lợi hại trong tay, Thu Đào vẫn hết sức ngập ngừng, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn Trương Thiên Ý. Chu Vi thì mặt mày xám ngoét, thân hình lão đạo như chỉ cần chạm nhẹ vào thôi cũng có thể ngã quỵ.

- Địa Mẫu thần thông, Trương mỗ đã bội phục rồi! - Trương Thiên Ý ho khan hai tiếng, khước miệng lại ứa ra dòng máu: - Theo như ta biết, quý Bộ lấy từ bi làm chủ trương, nhất định không lạm sát người vô tội, Địa Mẫu nương nương thân lại là chủ của một Bộ thiết nghĩ cũng sẽ không ngoại lệ đâu nhỉ!

Thu Đào nhú mày không đáp, Trương Thiên Ý vừa nói vừa rút lui, dần dần đã tiến sát đến bên góc tường. Chu Vi cũng không còn kiên nhẫn nữa, cô tung người xông đến, gươm kiếm muốn đâm ra. Trương Thiên Ý mỉm cười, nắm lấy lưng áo Nhạc Chi Dương giờ trái lắc phải, bất kể Chu Vi xuất kiếm thế

nào, mũi kiếm cũng đều chĩa vào người thiếu niên. Chu Vi vừa đâm kiếm đến lại gấp rút thu về, lòng dạ càng thêm quỳnh quáng, vành mắt dần dần đỏ lựng, nhưng cô nhất quyết không chịu bỏ cuộc, chỉ đành cắn chặt răng liều mạng xuất kiếm, mong muốn tìm ra sơ hở để mà đâm trúng Trương Thiên Ý ở đằng sau.

Đôi tay của Trương Thiên Ý chuyển động nhưng hai mắt thì không hề chớp, trước sau vẫn ngó lom lom Thu Đào. Bỗng thấy lão bà ấy như có tâm tư, khối đất sét trong tay dần dần rũ xuống rồi đặt sát mặt đất. Trương Thiên Ý trong lòng chợt dạ, bất ngờ bước lùi về sau, bật người nhảy lên cao, trường kiếm đâm xuyên vào vách tường, thân thể đột ngột phóng vọt lên. Cũng trong khoảnh khắc ấy, tại mặt đất nơi hắn vừa đứng, đất sét chợt đùn lên hết như rỗng rần uốn lượn, men dần đến tận góc tường, một vết nứt chẳng rõ từ đâu thuận theo vách xẻ dọc lên đến đầu tường. Lúc này, Trương Thiên Ý vừa nhún người lên cao, thoáng cái đã vượt qua bờ tường rồi rơi tọt vào con hẻm ở đằng sau.

"Chu Lưu Thổ Kinh" của Thu Đào có thể theo đất sét mà chuyển phát, vốn muốn ra tay bất ngờ để không chế đối phương từ bên dưới lòng đất, ngờ đâu Trương Thiên Ý hết sức lanh lẹ, không đợi cho kinh lực ập đến đã vượt tường bỏ trốn ngay lập tức. Thu Đào dùng "Khôn Nguyên" tấn công từ xa nên chẳng có cách nào đuổi theo kịp, trong lòng vô cùng rầu rĩ.

Chu Vi giậm chân một cái, nhảy vọt lên đầu tường, chỉ thấy ngõ nhỏ sâu hun hút, chẳng rõ Trương Thiên Ý đã đi về phương nào. Cô vội vã rời khỏi con hẻm, chạy đến trước miếu Phu Tử, ngoảnh đầu nhìn bốn phía chỉ thấy nam thanh nữ tú quần là áo lượt dập diu trên đường, nhưng ngóng mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng Nhạc Chi Dương nơi đâu.

Chu Vi sống mũi cay cay, nước mắt giàn dụa, cô xông vào giữa đoàn người xô trái dạt phải, thảng thốt gọi to ba chữ "Nhạc Chi Dương" như phát cuồng. Hiềm nỗi cô mặc trang phục đàn ông, giọng nói hết sức quuyến rũ, khiến cho người đi đường nghe thấy không khỏi ghé mắt dõi theo.

Chu Vi chạy đến bờ sông Tần Hoài thì mặt mày đã đầm lệ, dòng nước xào xạt nơi xa hắt bóng vô số đình đài lầu gác trên mặt sông; thuyền bè ngược xuôi mỗi lúc một nhiều, chốc chốc lại vọng đến tiếng đàn tiếng sáo. Nghe thấy tiếng sáo, Chu Vi run bắn cả người, khẩn thiết nhìn về phía đám thuyền bè ấy, cô biết rõ người thổi sáo chẳng phải là Nhạc Chi Dương nhưng trong đáy lòng cô lại luôn mong mỗi điều kì tích xảy đến. Cô thét gọi về phía đám thuyền bè, tiếng kêu thể lương thâm thiết, dọa cho đám kỹ nữ và khách làng chơi trong các con thuyền ấy lần lượt ló đầu nhìn ra.

Chu Vi tuyệt vọng cùng cực, hai chân mềm nhũn, ngã gục xuống bên Tần Hoài. Nghĩ đến lần này Nhạc Chi Dương lành ít dữ nhiều, cô vừa thẹn vừa hận, hận không thể chết quách đi cho xong. Thiếu nữ hai tay bùng mặt, không ngừng nghẹn ngào khóc nức. Đang lúc thổn thức, có ai đó bỗng vỗ lên đầu vai của cô, cô vội nhảy lên la lớn:

- Nhạc Chi Dương...

Đến khi nhìn rõ lại, Lãnh Huyền nửa người đầm đìa máu, đang đứng đực ra ở đằng sau cô.

- Lãnh công công! - Trong lòng nhen nhóm lên một tia hy vọng, Chu Vi nắm chặt lấy lão hét lên: - Ông mau đi cứu Nhạc Chi Dương đi... Chàng... Chàng bị Trương Thiên Ý bắt đi mất rồi...

Nói chưa dứt lời, cổ tay Chu Vi chợt bị siết mạnh, Lãnh Huyền bấu lấy mạch môn của cô, trầm giọng giục:

- Mau trở về cung kẻo không kịp!

Chu Vi vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, giấy nẩy hét lên:

- Lãnh công công, ta không về đâu, Nhạc Chi Dương chàng...

Một luồng khí lạnh tuôn ra từ lòng bàn tay Lãnh Huyền, nửa thân người của Chu Vi mềm oặt, không tự chủ được đành buông xuôi theo lão đi về phía trước. Thiếu nữ ngoảnh đầu trông lại, bờ sông Tần Hoài đã trở nên nhòa nhạt, trời và đất đượm màu thể lương, cùng lúc đó hai mắt cô tối sầm đi rồi chìm vào vô thức.

Trương Thiên Ý chạy suốt một đoạn đường bỗng cảm thấy có người đang bám đuôi, quay đầu nhìn lại, bóng hình Thu Đào cứ thoát ản thoát hiện ở đằng sau. Trương Thiên Ý nghĩ ra một cách, cố tình chọn những nơi tường cao nhà lớn mà bỏ chạy. "Long Độn Thuật" của hắn chuyên về bay nhảy, lại thêm móc sắt trợ lực, võ công Thu Đào dẫu cao hơn hẳn một bậc thì khinh công so ra vẫn kém đôi phần, lại thêm thiếu hẳn móc sắt, chưa hết thời gian một tuần trà bà đã bị bỏ tít lại phía sau.

Nhạc Chi Dương bị chế ngự huyết đạo, miệng không thể nói, tay không thể cử động, mắt thấy những dải phông hai bên cứ trôi qua vùn vụt, núi xanh sông biếc cứ liên tiếp hiện ra, đường đi càng lúc càng hoang sơ vắng vẻ. Nhạc Chi Dương xác định xung quanh, đột nhiên nhận ra Trương Thiên Ý đã rời khỏi kinh thành mà chạy thẳng đến vùng ngoại ô Tương Sơn. (TG chú: nay thuộc Từ Kim Sơn, Nam Kinh)

Đến Tương Sơn, đi hết một đoạn đường núi, trông thấy một ngôi miếu nhỏ, Trương Thiên Ý bèn quay đầu lại quan sát kỹ càng, sau khi xác định là không có người bám theo mới tiến vào cửa miếu rồi quăng phịch Nhạc Chi Dương xuống đất, báo hại gáy của gã nện lên nền sân đau điếng.

Kêu lên một tiếng mới nhận ra huyết đạo đã được giải, gã vội ngồi bật dậy, phát giác tòa miếu này sớm đã bị bỏ hoang, tượng đá nằm lán lóc trên sân cũng chẳng rõ là thờ phụng thần thánh phương nào. Phía trước mái hiên có một vại nước to, vành mép đã sứt mẻ, bên trong chứa hơn nửa vại nước mưa.

Trương Thiên Ý không thèm ngó ngang gì đến gã mà chỉ lo xếp bằng ngồi im, nhắm mắt điều tức. Nhạc Chi Dương cố nín thở, rón ra rón rén định bước ra khỏi cổng lớn, ngờ đâu khớp gối bỗng nhói lên một cái, chân trái liền mất đi cảm giác. Gã ngã quỵ xuống đất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một viên đất to cỡ móng tay đã bắn trúng vào yếu huyệt sau đầu gối của gã.

Trương Thiên Ý ngồi ở nơi đó, sắc mặt vàng vọt tái mét, quần áo tả tơi như giấy, đôi mắt khép hờ hờ, nét mặt như cười như không, cái nét quý quyết chết chóc ấy làm gã liên tưởng tới loài quỷ vô thường trong miếu Thành Hoàng. Nhạc Chi Dương không dám mạnh động, nửa ngồi nửa quỳ, mồ hôi tuôn ướt đầm, cái cảm giác quý gỏi chờ chết này thật sự còn khó chịu hơn bất cứ hình phạt nào trên đời.

Gã cứ nửa ngồi nửa quỳ như thế giằng day cũng hết hẳn một nén nhang. Nhạc Chi Dương thấy hán ta không nhúc nhích, can đảm lại nổi lên, bèn chống tay xuống đất định bò lê ra ngoài, chợt nghe người phía sau cười gằn:

- Tiểu súc sinh, người mà có thể trườn ra khỏi cửa được thì ta sẽ tha mạng cho người, thấy thế nào?

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Trương Thiên Ý đang mở to mắt ngó gã, nghe rằng cười lạnh. Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành ngồi lại xuống đất.

Trương Thiên Ý liếc mắt nhìn trần miếu, bỗng cất tiếng:

- Tiểu súc sinh, thương tật trên người ta đều do một tay người ban cho, người đã biết tội hay chưa?

Nhạc Chi Dương ổn định tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười giả là:

- Trương tiên sinh phúc lớn mạng lớn, bị thương có chút tẹo thì nhằm nhò gì?

Trương Thiên Ý liếc mắt nhìn gã, cười lạnh:

- Sao, người sợ rồi à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Cũng không hẳn là sợ, Trương tiên sinh là đại cao thủ của Đông Đảo, còn ta chỉ là một kẻ lưu manh ở bến Tân Hoài. Người có giết ta thì cũng chẳng về vang gì, ngược lại còn làm bẩn tay mình, rước thêm nhục vào thân. Còn nếu không giết ta, ta nhất định sẽ đi khắp nơi tuyên dương người, nói người lòng dạ quảng đại từ bi!

Trương Thiên Ý thấy gã chết đến nơi rồi mà còn dám liều mạng nói ba xàm ba lếp, bất giác bật cười:

- Tiểu súc sinh, người tăng bốc nhằm người rồi, bốn chữ "quảng đại từ bi" với Trương mỗ trước nay không hề có duyên!

Nhạc Chi Dương nghe vậy thì nổi tính ương ngạnh, lớn giọng bảo:

- Nếu đã như thế, giết thì cứ giết, nói nhiều làm gì!

Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này ba lần bảy lượt gạt mình, nếu không mang nó ra lột da xẻo thịt thì thật khó mà tiêu được mối hận trong lòng. Chi là "Xài vật xài hết mức, dùng người dùng hết sức", trước tiên dọa cho nó sợ để nó giúp mình làm xong công việc, sau đó sẽ tính sổ với nó cũng chưa muộn. Suy tính đến đây, hán cười bảo:

- Tiểu súc sinh, ta có một việc nhờ người, nếu làm tốt ta sẽ miễn cho người tội chết, thậm chí còn rút thần châm trong người của người ra. Còn nếu làm tầm bậy, hừ, người tự mình hiểu rõ!

Nhạc Chi Dương vốn định nhìn mình sẽ chết chắc, chợt nghe thấy một cơ hội sống liền nhòen cười:

- Việc gì vậy, nói ra nghe nào?

Trương Thiên Ý lặng im một lúc, đoạn lúi ra Linh Đạo Thạch Ngư. Hán xa cách Thạch Ngư đã nhiều năm tháng, giờ phút này cầm lại trong tay, cõi lòng không khỏi bồi hồi kích động, miệng bật ho sù sù, nhiệt huyết cũng sôi sục trào dâng. Hán không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác bèn cố nuốt lại ngụm máu loãng, rít giọng hỏi:

- Dòng chữ ghi trên vảy cá này thật sự là nhạc phổ à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Hình như là vậy!

Trương Thiên Ý phát câu:

- Cái gì mà hình như?

- Hán phổ Quy Từ ta có thấy bao giờ đâu à. - Nhạc Chi Dương vừa ngẫm nghĩ vừa nói: - Phải dịch văn tự ghi trên Thạch Ngư sang chính âm của Trung Hoa, sau đó thổi lên một lượt mới xác định được.

Trương Thiên Ý trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, trong lòng không khỏi nghi hoặc: "Thằng nhóc này quý quyết gian xảo, ngoài mặt thì nói là phiên dịch nhạc phổ, biết đâu chừng là đang kéo dài thời gian? Thu Đào bị ta cắt đuôi, nhất định là rất mất mặt, hán giờ này bà đang sục sạo ở khắp nơi. Hồi nãy ti

thí sức chạy, ta đã dốc hết lực rồi, giờ đây trọng thương yếu ớt, lờ như gặp lại thì chẳng những tính mạng khó giữ mà Thạch Ngư cũng sẽ rơi vào tay bà mất..." Hán nghĩ đi nghĩ lại, trong bụng hết sức mâu thuẫn. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của Hán biến chuyển cũng hồi hộp lo lắng vô cùng, chỉ sợ Hán nổi cơn thay đổi chủ ý thì toi.

Trương Thiên Ý suy nghĩ một lúc chợt bảo:

- Được, tiểu súc sinh, ngươi phiên dịch nhạc phổ đi, hạn cho nhà ngươi trong một khắc(*) phải dịch xong, lỗi qua một phút ta chặt một ngón tay, chặt hết hai bàn tay thì sang hai chân, tay chân xong hết sẽ đến phiên cái đầu của ngươi!

(ND chú: 1 khắc cỡ mười lăm phút hiện nay)

Nhạc Chi Dương mặt mày tái mét, cười gượng:

- Ngươi tính giờ bằng cách nào chứ?

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, rút ra một cái đồng hồ cát nhỏ nhỏ, bảo:

- Cát chảy hết là nửa khắc đồng hồ!

Nhạc Chi Dương nhìn không được bật kêu ca:

- Sao cát chảy nhanh dữ vậy?

Trương Thiên Ý lạnh lùng thốt:

- Xem như nhà ngươi xui xẻo!

Nhạc Chi Dương lầu bầu:

- Thật không công bằng mà...

Trương Thiên Ý hằm hừ, một tay ném Thạch Ngư đi, một tay lật úp đồng hồ cát, cát vàng rào rào trút xuống như bay.

Nhạc Chi Dương giật mình, vội vã chụp lấy Thạch Ngư, nỗ lực nhận diện văn tự ghi bên trên thân cá. Gã có trí nhớ hơn người, giai điệu nào nghe thoáng qua cũng đều thôi được, nhạc phổ nhìn lướt sơ đều ghi nhớ kỹ, cho dù Hán phổ Quy Từ có khó nhằn đến đâu, Chu Vi vừa giảng qua một lượt gã đã khắc ghi trong lòng. Bảy điệu của Quy Từ đối ứng với bảy điệu cung thương của Trung Hoa, phiên dịch thì không khó mấy, cái khó chính là Thạch Ngư không được rõ ràng đâu ra đấy như trang giấy, phải bắt đầu từ đâu trên thân cá chỉ chút văn tự chính là một vấn đề nan giải.

Ngó nghiêng một hồi, ánh mắt Nhạc Chi Dương tập trung vào phần trên hai mắt cá, thầm nghĩ Thạch Ngư có đầu có đuôi, Linh đạo nhân khắc ghi nhạc phổ chắc cũng theo thứ tự đầu trước đuôi sau, trên đầu cá ngoại trừ đôi mắt ra, ở nơi khác không hề có văn tự, như vậy ký tự đầu tiên trong nhạc phổ này phải bắt đầu từ đôi mắt. Tuy nhiên, cá có đến hai con mắt, nên bắt đầu ở mắt trái hay mắt phải đây? Mắt trái có khắc một chữ "Sa" có lẽ là chữ đầu của "Sa thức", mắt phải có khắc một chữ "Kê", có lẽ là chữ đầu của "Kê thức". Trong hai chữ trên nhất định phải chọn ra một!

Vàng trán Nhạc Chi Dương mướt mắt mồ hôi, gã ngẩng đầu nhìn sang, mới có tí chút thời gian thôi mà cát đã chảy hết một phần tư, còn gã thì vẫn chưa dịch xong nổi một chữ. Thế chảy của dòng cát ấy vùn vụt như tên, từng mũi một găm vào trong trái tim gã. Nhạc Chi Dương xóc lại tinh thần, chợt nảy ra một ý: tạm thời không để ý bên trái bên phải nữa, trước tiên cứ dịch nhạc phổ bên mắt trái, kể đó dịch đến nhạc phổ bên phải rồi đem kết hợp cả hai lại, xem xem bắt đầu từ bên nào sẽ nghe thanh thoát êm tai hơn.

Nghĩ rồi gã lập tức rút thanh Không Bích xuống, vạch lên mặt đất bản dịch chính âm của Trung Hoa. Vây trên Thạch Ngư đan liền san sát, chữ viết rất nhiều, nhưng một đường thông thì xuôi trăm nẻo, lúc Nhạc Chi Dương dịch ra nhạc phổ nơi mắt trái thì cát mới chảy hơn một nửa, dịch xong nhạc phổ bên mắt phải, dòng cát vẫn chưa chảy xong. Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, trong đầu nhằm dò giai điệu vừa dịch, nhưng bất kể là lấy "Sa thức" làm khởi đầu hay đem "Kê thức" lên trước thì khúc nhạc này đều không hợp lý chút nào. Nếu lấy "Sa thức" làm khởi đầu, cùng lắm tiết tấu sẽ trở nên kỳ quái mà thôi, nhưng nếu đem "Kê thức" lên trước tiên, đoạn kết hợp cùng nhau thật sự là trật khớp. Nếu lấy tiêu chuẩn của một khúc nhạc ra bình luận, thì khúc trước cùng lắm chỉ nghe phở và lạ, còn khúc sau thật sự là loạn điệu sai cung, hoàn toàn không phù hợp nhạc lý trong âm nhạc.

Đang ngẩn ngơ, Trương Thiên Ý chợt bảo:

- Hết giờ rồi!

Nhạc Chi Dương nghe tiếng bật dậy, hét lên:

- Ta dịch ra rồi!

Trương Thiên Ý hí mắt nhìn gã, lạnh lùng giục:

- Được lắm, thôi lên nghe nào!

Trái tim Nhạc Chi Dương đập loạn xạ ngẫu, gã quét mắt xuống bản dịch trên nền đất, hít sâu vào một hơi, thổi lên một khúc nhạc bắt đầu bằng "Sa

thức".

Khúc nhạc vô cùng khó thổi, lắm đoạn khi nói khi chặc cứ lặp đi lặp lại. Nhạc Chi Dương một hơi chẳng thể thổi hết, phải qua mấy lần đổi hơi mới có thể ngắt ngứ tấu xong, chưa kể bên trong lại trúc trắc vô cùng, lỡ mà bất cẩn thì điệu cung sẽ trở thành biến cung, điệu trung sẽ hóa thành biến trung. Nhạc Chi Dương thổi ra một khúc nhạc như vậy, quả là vừa thẹn vừa tủi, hận không thể tìm một cái lỗ chui trốn cho rồi.

Gã một bên thổi sáo, một bên trộm quan sát sắc mặt Trương Thiên Ý. Kê nọ ngồi yên vững vàng, vẻ mặt tằm tối không trông thấu. Đến khi Nhạc Chi Dương thổi dứt, Trương Thiên Ý trầm ngâm hồi lâu, bất chợt hỏi:

- Xong rồi à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Xong rồi!

- Nghe như rầm! - Trương Thiên Ý nhe răng cười lạnh: - Đây là cái thứ dở ương gì thế? Vừa khó nghe vừa vô dụng, hoặc là người đã phiên dịch sai, hoặc là người đang giả trò gạt người. Hừ, mau ngoan ngoan đưa tay qua đây, ta tiện sạch bàn tay của nhà người trước!

Nhạc Chi Dương mặt mày rầu rĩ thốt:

- Chặt đứt ngón tay rồi thì chẳng thổi sáo được nữa đâu.

Trương Thiên Ý thấy gã còn có gan đòi co mặc cả, lửa giận trong lòng càng bốc cao:

- Mặc xác nhà người, ta đếm ba tiếng, người mà không qua ta sẽ tự đến!

Nhạc Chi Dương thầm cảm thấy tuyệt vọng, trong bụng lăm răm khăn vái một lượt liệt tổ liệt tông của Linh đạo nhân, ngoài miệng thì nói:

- Trương tiên sinh đừng gấp, khúc nhạc này có hai cách thổi, vừa rồi chỉ là cách đầu tiên, tiếp theo đây là cách thứ hai...

Trương Thiên Ý nổi sùng:

- Bớt những cuội đi, mau qua đây chịu tội...

Nhạc Chi Dương thờ dãi:

- Trương tiên sinh, một khúc nhạc thôi đâu có tốn bao nhiêu thời gian, hãy dè, khúc nhạc này mà vô dụng nữa thì ngài chém đầu ta cũng được mà!

Trương Thiên Ý thấy gã tràn trề tự tin, trong lòng thầm sinh nghi: “Thằng nhóc này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lẽ nào vừa nãy nó có tình giấu giếm? Như nó vừa nói, chặt đứt mười ngón tay rồi sẽ không thổi sáo được nữa, nên chi bằng ta nghe thử thêm một lần này xem nó còn bày ra được trò gì.”

Nghĩ đến đây, hần lạnh lùng bảo:

- Thôi được, lần này mà không xong thì ta sẽ lấy mạng của người!

Lòng bàn tay Nhạc Chi Dương rịn ướt mồ hôi, trong bụng hoàn toàn chẳng có chút tự tin nào, khúc nhạc sau còn ỉ ẹ hơn cả khúc nhạc đầu, có điều thổi hết bài tóm lại cũng có thể kéo dài đôi chút thời gian, chỉ mong sao ơn trên phù hộ cho tiểu công chúa và lão thái bà đến kịp lúc.

Gã nghiêng rặng, vất sáo lên môi định thổi bậy bạ một khúc, nhưng nghĩ thầm nếu như thổi theo nhạc phổ, đến lúc vạn bất đắc dĩ còn có thể để cho Trương Thiên Ý so từng chữ đối chiếu để chứng minh gã không giả bộ, còn nếu cứ thổi bừa lung tung thì khi ấy có trăm cái miệng cũng không biện bạch nổi.

Chẳng còn cách nào khác, gã đành phải thổi y theo nhạc phổ. Hai khúc nhạc này phần trước phần sau cơ bản là giống nhau, chỉ là nửa sau của khúc nhạc nếu đem gắn vào phần trước, thay đổi đi trật tự, giai điệu kết hợp đều sẽ xảy ra biến hóa, nốt cao sẽ thành nốt thấp, nốt thấp vọt lên thành nốt cao, tựa như có một nguồn sức mạnh nào đó vây chặt lấy ngọn sáo khiến cho người ta không thể điều khiển theo ý mình muốn. Tài nghệ sáo của Nhạc Chi Dương không hề tầm thường nhưng lúc này gã cũng phải thổi đến mức đỏ mặt tía tai, dốc cả sức lực ra để vận dụng.

Trương Thiên Ý nghe mà nhú mày liên tục, con thịnh nộ ngày thêm tích tụ trong lồng ngực, hần ngấm ngấm siết chặt chuỗi kiếm, chỉ đợi cho Nhạc Chi Dương thổi hết là tặng gã một nhát xuyên tim.

Khúc nhạc thổi đến phân nửa, Trương Thiên Ý chợt cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, khí huyết như mất kiểm soát, bị tiếng sáo dẫn dắt làm cho chảy dọc ngang tán loạn khắp cơ thể. Hần giật mình, vội vàng vận công trấn áp khí huyết, đang tính quát dừng thổi thì đột nhiên trong miếu vang lên những tiếng động rền rền. Trương Thiên Ý nhìn quanh nhìn quất chẳng thấy một ai, tập trung nghe kỹ bỗng nhận ra thanh âm ấy vọng đến từ chính viên Thạch Ngự nọ.

Trương Thiên Ý mừng như điên, không ngờ trong Thạch Ngự quả nhiên có ẩn chứa điều thần kỳ. Chìa khóa mấu chốt của vấn đề chính là nhạc phổ trên Thạch Ngự. Nghĩ đến đây, hần bỏ qua ý định cắt ngang Nhạc Chi Dương, thế nhưng tiếng sáo tựa thủy triều cứ xô dồn vào tai hần, khiến cho máu huyết trong người hần nhộn nhạo cả lên, nội thương trước đây mắc phải đều bị khơi lại, ngũ tạng lục phủ đau đớn nóng rát như bị hành hạ trên vạc dầu.

Cảm giác này thật quái lạ làm sao, Trương Thiên Ý trước sau vô cùng khó xử, một mặt sợ ngắt ngang tiếng sáo không thể phá giải được bí ẩn trên Thạch Ngư, mà để mặc cho tiếng sáo véo von thì thể nào khí huyết của hắn cũng rối loạn, nội thương càng thêm trở nặng. Nhưng võ công của Linh đạo nhân có sức hấp dẫn quá lớn, Trương Thiên Ý khổ luyện biết bao năm, võ công tại Đông Đảo cùng lắm chỉ xếp vào loại làng nhàng hạng hai, muốn tăng tiến thêm một bậc đúng là khó như lên trời, nếu có thể học được võ công của Linh đạo nhân nói không chừng có thể tháo bỏ những rào cản bó buộc mà đạt đến một trình độ hoàn toàn mới.

Tiếng rền rền ngày một gấp gáp, Thạch Ngư cộng hưởng cùng tiếng sáo, lúc thì xoay quanh một chỗ, có lúc lại phập phều trôi ra. Trương Thiên Ý còn chưa kịp vui mừng bỗng cảm thấy tiếng sáo thoi càng lúc càng cao, tựa như một ngọn đao liên tục đục khoét bên trong "Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh". Trương Thiên Ý choáng váng ngắt ngư, cổ họng phát ngọt, biết rõ nếu cứ tiếp tục trì hoãn thì nhất định không thể cứu vãn, đang tính ra lệnh ngừng thổi, nhưng vừa há miệng bỗng phát giác nói không ra hơi, hân hoan động thủ thì cả một ngón tay cũng nhấc lên không nổi.

Khúc nhạc thổi đến hồi kết, mọi biến hóa của Thạch Ngư đều nằm gọn trong tầm mắt Nhạc Chi Dương, cõi lòng gã vừa kinh ngạc vô cùng, vừa nôn nóng hết sức. Miệng gã tuy thổi tấu nhạc khúc nhưng ánh mắt chốc chốc lại quét về hướng cửa miếu, bên ngoài cây cối ngút ngát um tùm, sắc trời đương độ sáng sủa nhưng lại vắng hoe chẳng có lấy một bóng người.

Nhạc Chi Dương trong lòng chợt hiểu ra, bí ẩn trong Thạch Ngư một khi được phá giải thì bản thân mình cũng chẳng còn tác dụng nữa. Nghĩ đến đây, gã đưa mắt liếc lại, chỉ thấy Trương Thiên Ý đang nhắm nghiền hai mắt, trên gương mặt toát ra vầng khí đen, một dòng máu đỏ rịn khỏi mép môi chảy xuôi theo cằm xuống thấm ướt vạt áo.

Đến nước này, Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành thổi qua loa hai đoạn biến điệu để kết thúc khúc nhạc. Tiếng sáo vừa ngưng, viên Thạch Ngư cũng ngừng rung động, trong miếu lặng lẽ như tờ, im ắng đến mức khiến lòng người ớn lạnh.

Qua một lúc sau Trương Thiên Ý vẫn chẳng hề ừ hừ, Nhạc Chi Dương đâm lạ, không nhịn được liền cất tiếng gọi:

- Trương tiên sinh!

Tiếng gọi vang lảnh lảnh khắp ngôi miếu nhưng chẳng có ai đáp lời, Trương Thiên Ý vẫn ngồi im bất động, sắc mặt từ đen chuyển thành trắng, lộ ra một màu xám ngoét đáng sợ.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Nhờ convert tiếp những truyện đang dang dở

Chương 4: Linh Đạo Thạch Ngư

Trái tim Nhạc Chi Dương đập thình thịch, gã hít sâu vào một hơi, từng bước rón rén đi lùi về phía cửa miếu. Gã vừa lùi vừa căng thẳng quan sát đại địch ở đằng trước, nhưng đi ra đến tận cửa ngoài rồi mà Trương Thiên Ý vẫn im im không ho he chi hết.

Nhạc Chi Dương như mò cò trong bụng, vừa ló ra khỏi miếu liền ù té bỏ chạy, chạy đâu chừng hơn một dặm mới ngừng chân ngoảnh đầu trông lại, phát hiện Trương Thiên Ý không hề đuổi theo mình. Nhớ lại tình hình vừa rồi, trong lòng gã không khỏi sinh nghi: Trương Thiên Ý độc địa hiểm ác, làm gì có chuyện không ho he tiếng nào mà dễ dàng thả cho gã đi như vậy. Ngấm lại thần sắc của hắn hình như đã xảy ra biến cố lớn gì đó đến nỗi hẳn chẳng buồn quan tâm đến việc chuồn đi của Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đứng đực ra một lúc, rốt cuộc không thắng nổi tính tò mò liền nhón tay nhón chân trở lại ngôi miếu nhỏ. Đến cửa miếu, gã thò đầu vào ngó vào trong, bên trong mọi thứ vẫn y như cũ, trên tảng cỏ thụ trước miếu vọng đến tiếng quạ kêu hoang hoác sầm sầm khiến cho người ta phải rùng mình.

- Trương tiên sinh!

Nhạc Chi Dương cất tiếng gọi, Trương Thiên Ý vẫn im re không có phản ứng. Thiếu niên nổi lòng can đảm, lách người qua ngạch cửa, dùng mũi chân huyếch huyếch lên viên Thạch Ngư. Trương Thiên Ý cũng chẳng hề để ý, Nhạc Chi Dương bỗng nhận ra điều gì đó bèn rút thanh sáo ngọc ra, ấn mạnh vào đầu vai của hắn. Trương Thiên Ý lúc la lúc lắc, bất chợt đổ sầm xuống đất.

Nhạc Chi Dương không kèm được phải lùi lại hai bước, trong lòng cảm thấy mù mờ khó hiểu. Gã đưa tay sờ thử, da thịt Trương Thiên Ý lạnh băng, hơi thở tắt lịm, hóa ra tên đồ tể đã lặng lẽ nhắm mắt xuôi tay từ bao giờ.

Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa bối rối, nhìn khắp thì thể một lượt nhưng chẳng hề phát hiện ra vết thương chí mạng nào cả. Gã ngẫm nghĩ, đưa mắt nhìn Linh Đạo Thạch Ngư đang nằm lơ lửng trên mặt đất chẳng chút sinh khí. Nhớ đến hiện tượng lạ lùng ban nãy, Nhạc Chi Dương lại đặt thanh Không Bích lên môi, thổi lên khúc nhạc ghi trên Thạch Ngư. Chẳng bao lâu sau, Thạch Ngư lại trở mình rung động, mãi cho đến khi tiếng sáo ngừng lại nó mới chịu yên lặng.

Nhạc Chi Dương nhắc lấy Thạch Ngư, trong lòng trăm mối tơ vò, nhưng gã mang tâm tình thiếu niên, nhìn sang chum nước lớn bên dưới mái hiên bất chợt nảy ra một ý tưởng lạ lùng: "Người ta hay nói như cá gặp nước, nếu thả vào trong nước rồi nổi sáo lên, liệu Thạch Ngư có bơi lội tung tăng như cá hay không?" Nghĩ vậy gã cảm thấy hết sức kích động, bèn chạy ra khỏi miếu, bỏ ngay Thạch Ngư vào trong chum nước.

Thạch Ngư vào nước liền chìm xuống đáy nằm im im. Nhạc Chi Dương cất lên tiếng sáo, Thạch Ngư theo tiếng bắt đầu rung động, lác đác vẩy đuôi hết như có sự sống. Khúc nhạc thổi đến một nửa, Nhạc Chi Dương giật mình phát hiện lớp vảy trên mình cá từng miếng một đang bong tróc ra, lớp đá bên

dưới cũng hiện ra kẽ nứt. Gã ngậy người, dường như vỡ lẽ rằng bản thân mình trong lúc vô tình đã tìm ra phương thức giải mở Thạch Ngự, lập tức trống ngực đập dồn, thối hết lượt này lại tiếp đến một lượt khác. Thạch Ngự cứ rung lên liên hồi, vỏ ngoài tuần tự tách ra, chẳng mấy chốc lớp đá đã tróc hết lộ ra màu sáng bạc nguyên chất. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp nhìn kỹ liền nghe thấy một âm thanh dứt khoát vang lên, con cá bạc bị vỡ tan thành nhiều mảnh, từ trong đó bắn ra một chiếc hộp dài.

Kết cấu cơ quan này tinh xảo vô song, Nhạc Chi Dương nhìn đến nghêch mặt, nghĩ mãi một lúc mới hiểu ra: Thạch Ngự được chia làm hai tầng, tầng đầu tiên là vỏ ngoài bằng đá, tầng thứ hai là cơ quan bằng thép luyện. Vỏ ngoài nhìn sơ thì có vẻ như nhám thạch bình thường nhưng thực chất là một loại cao được con người chế luyện, nếu không chạm nước thì cứng rắn như đá, sau khi vào nước lại từ từ mềm giãn ra, bấy giờ tiếng sáo cất lên khỏi động cơ quan bằng thép luyện, cơ quan tự động tách mở, nhả ra chiếc hộp bằng gỗ. Những biến đổi này Nhạc Chi Dương đều có thể khám phá được ngoại trừ vấn đề làm sao tiếng sáo có thể dẫn động được cơ quan thì vẫn là một dấu hỏi lớn. Gã ngẫm nghĩ một lúc rồi cầm lấy hộp gỗ lên quan sát kỹ, hộp được làm bằng chất liệu sập, dài bảy tấc, rộng một tấc, miệng khép kín để tránh thấm nước.

Mở hộp ra, bên trong có đặt một quyển sách lụa, chất lụa trắng tinh mềm mại, chữ viết chi chít, mở đầu là mười chữ lớn nổi bật: "Nang Quát Thiên Địa Chi Bảo, Hi Di Vi Diệu Chi Đạo!"(*) Đó chính là những lời dạy lúc trần trời của Linh đạo nhân khi tọa hóa mà Triệu Thế Hùng đã từng đề cập.

(ND chú: tức là bảo vật gồm thấu cả trời đất, đạo tinh tế trong lẽ huyền diệu)

Tiếp đó là tên nhan đề, được ghi bằng nét chữ viết tay nhỏ li ti: "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh", bên dưới phần chính văn có ghi rằng:

"Đồng Sơn phía tây núi lở, bên này Lạc Dương chuông ngân, Vũ Đế cho đó là linh cảm, cặp đàn Sắt cất ở hai nơi, khảy dây cung hai phía đều rung động, Trang Chu gọi đó là thần dị..."

Nhạc Chi Dương xuất thân trong gia đình âm nhạc, hai điển cố trên đều đã nghe nghĩa phụ Nhạc Thiệu Phụng kể qua. Về trước nói về thời vua Hán Vũ Đế, ở phía trước cung Vị Ương thành Lạc Dương có một quả chuông đồng chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên ngân vang, Hán Vũ Đế đem chuyện hỏi Đông Phương Sóc, Đông Phương Sóc nhận định rằng, chuông được đúc ra từ đồng, mà đồng phát xuất từ trong núi, cho nên đồng như con của núi, núi như mẹ của đồng, mẹ con cảm ứng qua lại với nhau, phùng xa ắt có chuyện núi lở. Quả nhiên ba ngày sau truyền đến tin tức, ở Nam Quận xảy ra biến cố núi sụp đến hơn hai mươi dặm, tiếng động vang xa đến cả trăm dặm. Còn điển cố thứ hai trích từ "Trang Tử Từ Vô Quỷ", kể về việc hai chiếc đàn Sắt được chia ra để ở hai chỗ khác nhau, nếu khảy dây cung ở một trong hai chiếc đàn bất kỳ thì dây cung ở đàn Sắt còn lại cũng rung động theo. Để kiểm chứng lý luận này, tác giả của "Mộng Khê Bút Đàm" là Trầm Quát thời Bắc Tống đã làm một thí nghiệm, ông ta treo một hình nhân giấy lên trên dây đàn phía này, sau đó khảy lên dây đàn ở chiếc còn lại, hình nhân giấy liền theo tiếng bật dậy, làm mười lần y như một.

Nhạc Thiệu Phụng nhắc đến hai điển cố này, nói cho Nhạc Chi Dương biết loại hiện tượng ấy được gọi là "Ứng thanh" (TG chú: ngày nay còn gọi là hiện tượng cộng hưởng). Hễ là chuông đồng hiển nhiên phải có âm vực của riêng nó, ví dụ như chuông Biên, dựa vào kích cỡ lớn nhỏ mà phân ra thành những cung bậc khác nhau. Dây núi đồ sụp làm phát ra tiếng động vang rền, tiếng động này vừa hay trùng khớp với âm vực của chuông đồng, cho nên dù núi lở ở từ Nam Quận nhưng lại gây chấn động chuông đồng ở Lạc Dương. Những dây mang âm vực tương đồng trên đàn Sắt có âm thanh dội qua dội lại cũng vì luận lý trên mà ra. Luận lý này không bó hẹp ở chuông đồng hay đàn Sắt mà ở bất cứ nhạc cụ nào, chỉ cần có âm vực phù hợp dù ít hay nhiều cũng đều sẽ xuất hiện "Ứng thanh". Có điều, "Ứng thanh" là đạo lý của giới âm nhạc, Linh đạo nhân đề cập ở đây là có ý gì?

Nhạc Chi Dương hết sức khó hiểu, lại đọc tiếp: "... Thạch Ngự ví như cá, cá phải gặp nước mới sống được, Thạch Ngự ở trong nước, cần phải thối sáo mới đáp lời..."

Linh đạo nhân tạo ra Thạch Ngự dường như chẳng phải tạo ra khơi khơi mà là muốn nhủ một lời hai ý: thứ nhất là cá trên sông, thứ hai là dựa vào hòa âm từ ống vu. Ống vu là một loại nhạc cụ dạng sáo, mọi cơ quan thiết kế bên trong Thạch Ngự đều là một loại nhạc cụ hình dáng tựa ống vu, dựa theo khúc nhạc ghi trên thân Thạch Ngự mà dùng các loại tiêu, địch, vu thổi tấu sẽ dẫn phát "Ứng thanh" trên Thạch Ngự, từ đó kích hoạt cơ quan nhả ra hộp gỗ. Cũng may là gặp Nhạc Chi Dương thối sáo, chứ đổi lại là Chu Vi chơi đàn cổ thì đã không thể dẫn đến phát sinh biến hóa, cũng như chẳng thể kích hoạt cơ quan này được.

Gã lại xem sách lụa, phần sau còn ghi: "Con cá này cấu trúc phức tạp làm hao phí mười năm chế tạo của ta, muốn phá giải cơ quan này ước chừng có ba điểm khó: một là Hán phổ Quy Từ, người không thông thạo không thể hiểu nổi; hai là thổi bằng loại nhạc khí dạng sáo, cơ quan bên trong cá đá nếu không phải nhạc sáo thì không thể mở được; ba là phải ngâm đá xuống nước, chất đá bên ngoài thân cá do ta luyện đàn mà thành, cứng rắn như gang thép, nếu không có nước xúc tác thì không thể giải được. Còn bằng gắng sức để cố phá viên đá thì sẽ kích hoạt cơ quan phun ra lửa đỏ thiêu trụi hộp sập, tiêu hủy sách kinh. Nhưng nếu có thể vượt qua ba ải trên thì người thu được kinh văn xứng đáng là tri âm thiên cổ với bản đạo, nay xin tặng người bốn chương "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh", mong người hãy hành thiện tích phúc, chớ nên cậy mạnh hiếp yếu."

Bên dưới còn có một hàng chú thích nhỏ nhắn: "Khúc Hán phổ Quy Từ tên là 'Thương Tâm Dẫn', khúc nhạc này có ba điều kỳ: kỳ người bị thương ngũ tạng, kỳ người đang mang bầu, kỳ người già yếu ốm đau, để cho ba loại người trên nghe thấy, nhẹ thì chấn động ngũ tạng, nặng có thể dẫn đến tử vong."

Nhạc Chi Dương liếc nhìn Trương Thiên Ý, chợt có cảm giác dở khóc dở cười. Âm ỉ cả nửa ngày trời, rốt cuộc một đại cao thủ như vậy lại bị "Thương Tâm Dẫn" thổi cho chết tươi. Chết kiểu này đúng thật là lãng nhách, nhưng hán giết người quá nhiều cũng đáng phải chịu báo ứng, bằng không vì sao đã bị nội thương trầm trọng rồi lại trùng hợp gặp ngay khúc nhạc trí mạng như vậy?

Nhạc Chi Dương theo đó xem tiếp nội dung, trên sách lụa quả nhiên có bốn chương, theo thứ tự lần lượt là "Linh Khúc", "Linh Vũ", "Linh Cảm", "Linh Phi".

Cả chương "Linh Khúc" nhìn đầu cũng thấy cung thương giốc vũ, hoàng cung đại lữ, xem ra đúng là một án nhạc phổ, theo giải thích của kinh văn thì mỗi một khúc nhạc đều tương ứng với một kinh mạch trên thân thể con người, thân người có mười bốn kinh mạch hợp cùng tám mạch của kì kinh, vì thế tổng cộng có hai mươi hai khúc nhạc gọi chung là "Chu Thiên Linh Phi Khúc", sau mỗi một khúc nhạc đều có kèm theo phương pháp điều hòa hơi thở. Linh đạo nhân ghi chú rõ rằng người mới tu luyện cần phải dùng cách hít thở này để thổi các loại nhạc khí như sáo, địch, tiêu, vu...

Nhạc Chi Dương không biết võ công nhưng một khi bàn đến âm nhạc thì gã lại là thầy của bậc thầy, vừa liếc thấy nhạc phổ là trong lòng ngứa ngáy ngay, vì vậy gã chẳng thèm nghĩ ngợi, xem qua khúc nhạc rồi liền thổi ngay bài đầu tiên "Thiếu Dương Nhuận Phế Chi Khúc".

Khúc nhạc không dài lắm, cũng tương tự như kiểu "Thương Tâm Dẫn", hết sức trúc trắc ngược ngao. Thổi đến một đoạn bỗng có luồng hơi chèn ngay cổ họng, khó mà thoát ra khỏi miệng được. Gã lấy làm lạ bèn xem kỹ lại phần phụ chú trong kinh văn, nhận ra mỗi khi thổi đến đoạn khó nhằn, Linh đạo nhân đều có ghi chú lại một loại phương pháp hô hấp, có khi thì cần hít sâu thở dài, có khi lại phải nhòm mông hóp bụng dùng đến khí đan điền.

Nhạc Chi Dương điều hòa lại hô hấp, tập trung thổi lại khúc nhạc, lần này dùng đến thuật thở nạp của Linh đạo nhân, quả nhiên trơn tru thuận lợi, rất nhiều đoạn khó đều nhẹ nhàng vượt qua. Lúc thổi, từ lồng ngực đến ngón tay trái đều có cảm giác tê tê, nóng rần rần như có một dòng nước ấm chảy ngược chảy xuôi trong kinh mạch. Khúc nhạc thổi xong, nửa thân người như được tắm trong gió xuân, cảm giác khoan khoái dễ chịu khó mà tả được.

Thứ cảm giác này trước nay gã chưa từng trải qua, hồi đó khi thổi sáo cùng lắm chỉ thấy thánh thót êm tai, hoàn toàn không có một luồng khí nóng chảy khắp toàn thân như vậy. Nhạc Chi Dương cảm thấy ngỡ ngàng, nghiên cứu kỹ hơn chú giải của Linh đạo nhân mới biết được luồng khí nóng ấy gọi là chân khí, mỗi một khúc nhạc đối ứng với một kinh mạch trong cơ thể, khúc "Thiếu Dương Nhuận Phế Chi Khúc" vừa này chính là cách tu tập chân khí trong "Thủ Thiếu Dương Phế Kinh".

Đối với nội công mạch lý Nhạc Chi Dương chẳng hề biết mô tê gì, nhưng cảm thấy chất nhạc dễ nghe, lại thổi tiếp một khúc "Dương Minh Tỳ Trường Chi Khúc", mới thổi được nửa bài, luồng khí nóng ấy lại chuyển đến đoạn giữa mũi và miệng rồi chảy thẳng đến đầu ngón tay phải, cứ lên lên xuống xuống như thế tựa như dòng chảy thủy ngân.

Nhạc Chi Dương nổi tính tò mò, liền tiếp thổi các bài "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc", "Thái Âm An Bằng Chi Khúc", "Dương Nhu Trường Chi Khúc", "Thiếu Âm Tỳ Tâm Chi Khúc", "Thiếu Âm Túc Thận Chi Khúc", "Thái Dương Chuyển Phúc Chi Khúc", "Thiếu Dương Tam Tiêu Chi Khúc", "Quyết Âm Thông Tâm Chi Khúc", "Quyết Âm Định Can Chi Khúc", "Thiếu Dương Tráng Đâm Chi Khúc"... Gã làm một mạch đến "Nhâm Mạch Dẫn", "Đốc Mạch Thao", thổi hết mười bốn kinh mạch lại thổi đến tám điệu của kì kinh. Hai mươi hai khúc nhạc thổi xong, khắp mình mẩy gã giống như được ngâm mình trong một dòng suối ấm áp, hơi nóng lan tỏa đến đầu kinh mạch thư thái đến đây, như thể thoát thai hoán cốt, cảm giác diệu kỳ khó tả.

Lại nhìn đến một chương của "Linh Vũ", bên trên vẽ rất nhiều hình người phục sức theo kiểu đạo sĩ nhỏ li ti, kẻ nào kẻ nấy đều khoa chân múa tay vẻ như hết sức hân hoan. Nhạc Chi Dương chẳng có tí hứng thú nào đối với khiêu vũ, vừa liếc nhìn thì chuyển ngay sang đọc chương "Linh Cảm", chương này chỉ về phương pháp thông qua chân khí mà cảm giác sự vật bên ngoài, ngôn từ cổ xưa, đạo lý sâu xa. Nhạc Chi Dương đọc lướt một lượt, chỉ cảm thấy lúng búng đầu óc, tiếp tục xem đến chương "Linh Phỉ" thì lại càng thâm thúy phức tạp, lí luận bên trong gắn với cách đàm luận của nhà Đạo và nhà Phật, đừng nói tuổi tác Nhạc Chi Dương còn nhỏ mà ngay cả cao tăng học vấn uyên bác đọc lướt qua cũng chưa chắc hiểu rõ.

Gã đang lúc ngẩn ngơ, bỗng nghe tiếng tiếng chim xáo xác inh ỏi, giương mắt nhìn lên trông thấy một bầy quạ đen đang đậu đầy trên ngọn cây, chúng hướng về phía miếu kêu dấy trời dấy đất. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới nhớ ra bên trong miếu còn có một thi thể, vì vậy gã bèn tiến đến bên cạnh Trương Thiên ý, mò mẫm trên xác hân ta một hồi rồi ra được một túi tiền, bên trong đựng khá khá là kim ngân, ngoài ra còn có một quyển sách nhỏ mỏng dính, trên bìa đề ba chữ "Kiếm Đàm Lục", phía dưới là hàng chữ bé xiu "Văn Hư thảo soạn, mong cháu ta Trương Thiên Ý nỗ lực". Gã mở ra ngó nghiêng thử, quyển sách tổng cộng chia làm hai phần: nửa phần trước là "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ" vẽ đầy hình người nhỏ đang múa kiếm, miêu tả các loại chiêu thức; nửa phần sau chính là "Dạ Vũ Thần Châm Thuật" giảng giải châm pháp của Dạ Vũ Thần Châm.

Nhạc Chi Dương vui mừng khôn xiết, cẩn thận đọc kỹ, "Dạ Vũ Thần Châm Thuật" dạy làm thế nào phân chia ra hai luồng khí âm dương từ trong chân khí, làm sao lấy khí dương làm cánh cung, khí âm làm dây cung rồi bắn ra kim châm. Ở phần kết có nhắc đến hai phương pháp rút kim châm một là cậy nhờ ngoại lực, cần phải có cao thủ thượng hạng dùng nội lực cần thận hút ra, dùng cách này vô cùng mạo hiểm, lỡ xảy ra sai sót đương nhiên gây tổn thương đến kinh mạch; hai là mượn chính nội lực của bản thân, theo tâm pháp của "Bích Vi Tiễn" mà luyện ra hai khí âm dương, dương làm cung, âm làm dây, đảo ngược cách vận dụng từ đó tổng kim châm ra ngoài.

Một châm một kiếm bên trong sách chính là vốn liếng mà Trương Thiên Ý dựa vào để tác oai tác quái. Nhạc Chi Dương nhét sách vào trong ngực áo, định bụng sẽ từ từ nghiên cứu nhằm tự rút kim châm cho mình. Về phần vàng bạc, gã cũng tình thật chẳng hề khách sáo mà xem là của riêng, coi như tiền bồi thường thiệt hại mà Trương Thiên Ý gây ra cho mình. Gã lại liếc đến ngọc bội gắn bên thắt lưng hân, vốn cũng muốn tháo xuống đem bán, nhưng ngần ngại lại, Trương Thiên Ý là con trai của Ngô Vương, nửa đời đầu hưởng biết bao vinh hoa phú quý, nửa đời sau lưu lạc cơ nhỡ, giờ rơi vào nông nỗi như vậy quả là đáng buồn đáng tiếc, nếu đến cả một bảo vật bồi táng cũng không có thì chẳng thích hợp với thân phận của hân chút nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhạc Chi Dương nảy sinh niềm xót thương cảm thán, lại nghe đám quạ bên ngoài miếu kêu càng lúc càng to nên gã bèn nhắc trường kiếm của Trương Thiên Ý lên, đào một cái lỗ ở đằng sau miếu, đặt thi thể của hân vào đó rồi lấp đất chôn lại. Gã định lập thêm một tấm bia mộ nhưng lại sợ có kẻ trộm mò lấy đi bảo vật khiến cho âm hồn không yên ổn, tính toán một hồi liền từ bỏ ý định ấy rồi xoay người rời khỏi Trương Sơn, hướng về phía kinh thành.

Còn cách thành chừng vài dặm bỗng trông thấy một quán trà, Nhạc Chi Dương thổi sáo cả buổi trời vốn đã khát khô cổ họng, bèn tiến vào trong quán gọi một bình trà lên để giải nhiệt.

Đang lúc nhâm nhi, gã chợt nghe có kẻ lên tiếng:

- Lão chó thiên thật gian trá, lần này lại để cho lão ta xổng mất rồi!

Nhạc Chi Dương nghe ra giọng nói của Minh Đầu, lập tức hoảng hồn hoảng vía dời mắt đi hướng khác.

- Chỉ tại con lừa trọc kia lắm chuyện, bằng không lão chó thiên khó mà thoát cảnh xương cốt hóa bùn!

Người vừa nói chính là Dương Phong Lai, y vừa cảm rằm vừa tiến vào trong quán, kẻ đó lớn giọng gọi:

- Hầu đầu, mang cho bọn ta ba bình trà mát giải nhiệt!

Ngừng một chút, y lại mắng:

- Thành Kim Lăng này rõ là địa phương quái gở, còn chưa tới tháng năm mà đã nóng hầm hập như cái lò hấp vậy!

Chợt nghe có kẻ thờ dài, Thi Nam Đình từ tốn bảo:

- Cũng không hoàn toàn trách tên hòa thượng đó được, lúc Lãnh Huyền bỏ chạy, chúng ta không rượt theo Lãnh Huyền mà chỉ lo khur khur bám lấy hòa thượng, kết quả là âm i một hồi nhưng chẳng thu được lợi lộc gì.

Minh Đẩu hừ một tiếng, bảo:

- Về tư thì đáng ra phải đuổi theo lão chó thối; nhưng về công, kho bảo tàng ấy có quan hệ trọng đại, nếu vô có cho qua lẽ nào đem việc tư lẩn át việc công? Đào Vương mà hỏi đến, chúng ta làm sao mà giải thích đây?

Dương Phong Lai hòa theo:

- Minh Đẩu nói có lý lắm.

Thi Nam Đình cười lạnh:

- Có câu "Thù giết cha không đội trời chung", hôm nay Thi mỗ mới biết câu nói ấy sai rồi, hóa ra hận đoạt bảo mới là không đội trời chung.

Minh Đẩu nổi giận:

- Thi tôn chủ, người nói ai đó?

Thi Nam Đình dừng dừng đáp:

- Ta nói ai thì trong lòng kẻ ấy tự hiểu!

Quán trà im phăng phắt hồi lâu, Dương Phong Lai chợt cười gằn một tiếng:

- Hai vị cãi nhau làm gì! Theo ta thấy, chuyện này cần phải trách Trương sư diệt, hẳn thông báo cho chúng ta biết Lãnh Huyền ở Tiên Nguyệt Ký, nhưng rốt cuộc chúng ta đến đó còn hẳn thì lại thậm thụt không đi. Hôm nay nếu có "Dạ Vũ Thần Châm" của hắn, lấy bốn chọi hai lẽ nào không hạ sát được Lãnh Huyền!

Minh Đẩu lạnh lùng nói:

- Trương Thiên Ý tính tình kỳ cục quái gở, trước giờ ta đã không ưa hắn. Nói không chừng, cũng vì bảo tàng mà hắn xúi giục cho chúng ta đánh loạn xà quần, đợi đến khi lưỡng bại câu thương mới thò đầu ra hưởng lợi!

Thi Nam Đình trầm ngâm giật lất, đoạn nói:

- Minh Đẩu, chúng ta vốn là đồng môn với nhau, khi chưa có chứng cứ xác thực thì chớ có suy bụng ta ra bụng người!

Dương Phong Lai vội lên tiếng:

- Thi tôn chủ nói phải, Trương sư diệt mang trong mình nợ nước thù nhà, so ra còn thảm hơn cả chúng ta!

Nhạc Chi Dương nép ở một bên lúc này đang lo lắng vô cùng, nghe thấy ba người sôi nổi bàn luận, chẳng có ý định gì là uống trà xong thì rời khỏi quán. Đúng lúc hồi hộp, gã chợt nghe ba người trở nên trầm lắng, lại nghe Minh Đẩu hét oang oang:

- Ông chủ, tính tiền!

Nhạc Chi Dương còn chưa kịp cao hứng, bỗng cảm giác đầu vai nặng trĩu như có ai đó vỗ lên. Tinh thần đang con căng thẳng, gã nhảy nhồm lên rồi quay đầu lại xem, chỉ thấy Minh Đẩu cười tủm tỉm:

- Thằng nhóc con, quả là người mà!

Nhạc Chi Dương "A" lên một tiếng, xoay người toan bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu đi thì bản mặt chính nh của Dương Phong Lai đã hiện ra ở ngay đằng trước, gã xoay người sang hướng khác lại thấy Thi Nam Đình đang bụm miệng ho khan khe khẽ ở phía đó.

Nhạc Chi Dương thầm biết chẳng cách nào thoát thân được, chỉ đành thờ dài ngồi xuống. Dương Phong Lai tiến lên trước một bước, xách lấy vạt áo của gã nhắc bổng lên, lớn giọng nói:

- Thằng nhóc này ngồi chung với Lãnh Huyền, phỏng chừng cũng không phải hạng tốt lành gì sất!

Thi Nam Đình vội nói:

- Ngươi chớ có lỗ mãng, đợi ta hỏi qua đã!

Dương Phong Lai gật đầu, buông Nhạc Chi Dương xuống. Thi Nam Đình bước về phía trước, quan sát Nhạc Chi Dương một lượt rồi mỉm cười:

- Xin hỏi cậu nhỏ, sao cậu lại ngồi cùng Lãnh Huyền vậy?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ thật nhanh rồi buột miệng:

- Ông đang nói đến cái lão già không có râu ấy à? Ta chính là người hướng dẫn cho ông!

- Hướng dẫn? - Thi Nam Đình nhún mày thật chặt: - Hướng dẫn cái gì?

Nhạc Chi Dương phì cười:

- Đương nhiên là hướng dẫn cách mua vui ở bến sông Tân Hoài rồi, ba vị lão gia có điều không biết, chứ ở sông Tân Hoài này có hàng trăm thanh lâu lớn nhỏ đủ loại, nơi nào sang, nơi nào hèn, cô nương nhà nào đẹp nhất, khúc hát nhà nào hay nhất, để biết được những chuyện này đều cần phải có kiến thức cả. Nếu mà không rành rẽ thì chẳng những hao tài tốn của mà chơi bời cũng không vui vẻ được đâu!

Dương Phong Lai nửa tin nửa ngờ, nhỏ phì một tiếng mắng:

- Thằng nhóc xấu xa, hóa ra là một tên ma cô dốt khách.

Y định buông tay thì bỗng nghe Minh Đẩu cười bảo:

- Ngươi đừng nghe nó nói xàm, Lãnh Huyền là thân phận gì chứ? Thái giám mà đi mua vui với gái bán hoa, dẫu có tâm cũng chẳng có sức.

Dương Phong Lai chợt nhiên tỉnh ngộ:

- Không sai, không sai!

Y trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương hét lên:

- Thành thật khai báo, đỡ phải chịu khổ!

Nhạc Chi Dương tỏ ra không hề quỳnh quáng, mỉm cười bảo:

- Lúc trước ta cũng khó hiểu, hai kẻ này sao chỉ dạo loanh quanh mà không chơi tới bến, bây giờ nghe các ông nói thế, nghĩ lại họ đúng là hai tên thái giám thật. Cớ mà vị Minh tiên sinh đây nói cũng chưa đúng lắm, thái giám thì không đến chốn trăng hoa được nhưng chủ nhân của bọn họ lẽ nào cũng không ư? Biết đâu bọn họ xuất cung là vì muốn thăm dò đường đi nước bước cho chủ nhân thì sao nào.

Ba người nọ trở mắt nhìn nhau, Minh Đẩu trầm ngâm:

- Nói như vậy, sao kẻ ấy phải cải trang tìm thú vui riêng?

Dương Phong Lai cười lạnh:

- Họ Chu kia cũng đâu phải thánh nhân, ở trong cung no nê chán chê rồi, không chừng muốn ra ngoài tìm của lạ.

Thi Nam Đình đập tay than thở:

- Vậy thì toi rồi, chúng ta đánh cỏ động rắn, Lãnh Huyền một khi trở về bẩm báo, kẻ ấy hẳn nhiên sẽ không xuất cung nữa.

Nhạc Chi Dương bịa đặt một tràng nào ngờ ba người bọn họ lại tin là thật, còn đứng phân tích suy luận lung tung beng, làm cho gã mỉm cười muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn cố kiềm hãm chịu đựng.

Minh Đẩu cúi đầu nghĩ ngợi, chợt ngẩng lên hỏi:

- Nhóc con, tên tiểu tử ngồi cạnh ngươi cũng là thái giám à?

Nhạc Chi Dương bấm bụng ừ ừ, Dương Phong Lai gật gù bảo:

- Chẳng trách giọng nói của hắn nghe cứ như con gái.

Minh Đẩu hừ một tiếng, bất chợt vươn tay ra sờ vào đũng quần Nhạc Chi Dương, đoạn chậm chậm rút tay về, phán:

- Vẫn chưa tỉnh thân, nó không phải là thái giám!

Nhạc Chi Dương trong lòng mắng thầm, lại nghe Dương Phong Lai lên tiếng:

- Vậy thôi thả nó đi nhé!

Y đang định nói tay thì Minh Đẩu xua đi, cười bảo:

- Gấp làm gì? Còn một chuyện nữa Minh mỗ chưa rõ!

Nhạc Chi Dương chỉ lo hần nhìn ra sơ hở, trái tim tức thời đập dồn, gượng cười hỏi:

- Là chuyện gì vậy?

Minh Đẩu phát tay một cái, thắt lưng Nhạc Chi Dương bỗng nhẹ hẫng, thanh Không Bích đã rơi vào trong tay hắn. Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, gã quên khuấy cả nguy hiểm, nhào đến bên hắn thét lên:

- Trả lại cho ta!

Gã chợt thấy đầu vai bị siết chặt, ngón tay của Dương Phong Lai đã gia tăng thêm kinh lực, Nhạc Chi Dương cự quật không xong, chỉ còn ánh mắt phần nộ trừng trừng nhìn Minh Đẩu, gã hét vang âm ỉ:

- Ban ngày ban mặt mà giờ trò trộm đạo à?

Minh Đẩu mỉm cười không nói năng gì, nhẹ nhàng vuốt ve sáo ngọc, hai mắt lấp lánh sáng rỡ. Thi Nam Đình đằng hắng một tiếng:

- Minh Đẩu, ngươi làm gì vậy?

Minh Đẩu như người vừa tỉnh mộng, cười xòa:

- Nếu ta nhớ không nhầm, thanh sáo này vốn là di vật của Thạch Sùng đời Tấn, đừng nói đến lai lịch bất phàm mà ngay cả chất ngọc làm ra nó cũng bảo vật vô song trên đời!

Dương Phong Lai cũng gạt đầu nói:

- Trong số phi thủy hiếm có cái nào trong suốt thuần chất như vậy, mà dầu có thuần chất như vậy thì cũng không có cái nào to ngần này, có to ngần này thì cũng khó mà thẳng nuốt sáo đến thế. Càng khó hơn chính là, cho dù có loại ngọc hiếm hoi ấy đi nữa thì để tạo ra thanh sáo này, mười phần cũng phải vất đi hết chín.

- Vậy thì sao? - Thi Nam Đình nhú mày hỏi: - Liên quan gì tới Lãnh Huyền?

Minh Đẩu mỉm cười:

- Liên quan nhiều chứ, thanh sáo như vậy nếu không phải đồ vật trong cung thì chắc chắn cũng xuất xứ từ chỗ vương hầu thế gia, thằng nhóc này cùng lắm chỉ là một gã ma cô ở bên Tần Hoài, thử hỏi làm sao mang được món đồ quý như thế trên người?

Thi Nam Đình thấy cũng có lý, ba người sáu ánh mắt cùng đổ dồn lên mặt Nhạc Chi Dương. Trái tim Nhạc Chi Dương thỉnh thoảng đập mạnh, nhưng đầu óc gã vốn nhạy bén, liền mở miệng ứng biến ngay:

- Đây là bảo vật gia truyền của nhà ta, nếu không tin, các người theo ta về nhà hỏi thì biết!

Lời này của gã chỉ để dọa suông, người ngoài thấy gã mạnh miệng như vậy thì mười phần đã tin hết chín, sẽ chẳng cùng gã về nhà làm gì. Thế nhưng tình hình trước mắt thì không giống như vậy, mỗi ngóc vực của tam tôn Đông Đảo vẫn chưa tan, chuyện dính líu đến Lãnh Huyền lại quá nhiều, vì thế bọn họ không dám sơ suất, nghe thấy lời này Minh Đẩu liền tiện miệng nói luôn:

- Được thôi, bọn ta theo ngươi đi một chuyến!

Nhạc Chi Dương đỏ người, sắc mặt hóa ra trắng bệch. Tam tôn thấy bộ dạng của gã như vậy, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Dương Phong Lai hét:

- Ngậy ra đó làm gì? Đi thôi!

Nhạc Chi Dương cúi đầu rầu rĩ:

- Đi thì đi, nhưng mà trả sáo lại cho ta trước đã!

Minh Đẩu đang định khước từ thì Thi Nam Đình đã lên tiếng:

- Trả cho nó trước đi, lỡ mà chuyện này truyền ra giang hồ, thế nào cũng bảo Đông Đào chúng ta ý mạnh hiếp yếu, bắt nạt bá tánh!

Bị trực tiếp nắm thóp như thế, Minh Đầu đầu có trăm nghìn lần không muốn cũng chỉ đành cười gượng, giao trả sáo ngọc lại cho Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương một mặt nhận lấy sáo ngọc, chậm chậm giắt ngang thắt lưng, một mặt thì ráo riết suy tính, tìm cách tháo thân. Lúc này Dương Phong Lai lại lớn tiếng giục già, già chỉ đành cắn răng nhắm mắt đi về hướng sông Tần Hoài.

Dọc đường đi loăn ngoăn loèo ngoèo, Nhạc Chi Dương vắt hết óc nghĩ ngợi cũng không tìm ra cách nào trốn được. Ba kẻ này võ công cao vợi, cỡ nào cũng ứng phó được, đến hạng cao thủ như Lãnh Huyền mà gặp thoáng qua bọn họ cũng không dễ dàng gì chạy thoát chứ đừng nói chỉ cái hạng không biết võ công như Nhạc Chi Dương. Ba người họ mà muốn giết già thật tình còn dễ hơn là bóp chết một con kiến.

Vất vả một lúc mới đến được miếu Phu Tử, Nhạc Chi Dương liếc trái ngó phải nhưng chẳng thấy bóng dáng Chu Vi đâu cả, thậm chí chắc hẳn cô nàng đã theo Lãnh Huyền trở về cung rồi. Ngoảnh đầu nhìn về phía hoàng cung, lòng già bỗng dậy lên một nỗi ừ ừ thất vọng: cung cấm tầng tầng nghiêm mật, lần chia xa này chỉ sợ là mãi mãi. Chu Vi từng nói rằng trừ khi công chúa gả chồng mới có thể rời khỏi cấm thành, nhưng khi ấy nàng đã là vợ người ta, gặp được nàng rồi cũng còn điều gì để nói cơ chứ? Ngẫm cho cùng, nàng là công chúa Đại Minh là ngọc cành vàng, trời sinh đã ở trên đỉnh mây cao, còn già chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh hèn hạ ở khúc sông Tần Hoài mà thôi.

Nhạc Chi Dương lửa lòng nguội lạnh, vươn tay vuốt lên thanh Không Bích, chất ngọc ấm mịn hết như thịt da thiếu nữ. Già bất giác nhắm mắt lại, gương mặt tươi tắn của Chu Vi nhập nhoạng hiện lên từ bóng tối, thấp thoáng như một đóa sen trắng ngần nở rộ trong màn đêm giá lạnh.

- Nhạc Chi Dương!

Một tiếng gọi chói lói vang đến. Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, Giang Tiểu Lưu chạy ủa đến như một cơn gió, vừa gặp đã liếng thoảng:

- Nhà ngươi chết ở xó xin nào mà mấy bữa nay chả thấy bóng dáng đâu cả vậy? Đến nhà ngươi gõ cửa ba lượt cũng không thấy động tĩnh gì. Ngươi biết tin gì chưa, xảy ra chuyện lớn rồi, phường hát chết hơn trăm mạng người, quan phủ đã cho đóng cửa viện, lục soát từng hộ để điều tra nghi phạm.

Hắn nói xong một lèo, ánh mắt lại dòm xuống thanh Không Bích, kinh ngạc thốt:

- Giỏi thật, Nhạc Chi Dương, nhà ngươi đổi nghề đạo tặc rồi à, cây sáo này...

Chợt thấy Nhạc Chi Dương nháy mắt liên hồi, hắn chợt cảm thấy có sự lạ bèn liếc mắt quan sát, phía sau Nhạc Chi Dương có ba người đang đứng, ai nấy đều mặc trang phục kỳ lạ, tướng mạo cổ quái, sáu luồng ánh mắt nom hết như sáu mũi dùi.

Giang Tiểu Lưu bỗng chốc chợt dạ, lùi lên đến miệng liền sửa ngay:

- Thanh sáo này... còn chưa hỏng à, xưa nay chưa từng thấy ngươi xài nó.

Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, mỉm cười:

- Đây là vật của cha tặng ta đó!

Giang Tiểu Lưu trong bụng rủa thầm: “Cha nhà ngươi nghèo ra bã, cho ngươi cái rắm chó thì có!” Ngoài miệng thì xuýt xoa:

- Cha nhà ngươi đối xử với ngươi thật không tệ, kẻ còn tốt hơn cha ta nhiều. Cha toàn tặng gậy tặng gộc cho ta, hận không thể một gậy đập chết ta cho rồi!

Nhạc Chi Dương nhìn hắn gật đầu, lại nói tiếp:

- Ba vị này là những tiền bối ta mới quen, vị này là Minh tiền bối, vị này là Thi tiền bối, còn vị này là Dương tiền bối, vị nào vị nấy đều có bản lĩnh phi thường cả.

Giang Tiểu Lưu bụng đầy ắp ngờ vực, nhưng hắn xuất thân phường thanh lâu đã quen thói bợ đỡ, liền nhanh chóng khom lưng cúi đầu với ba người nọ, mặt mày tươi cười nhưng trong lòng thầm nghĩ, nhất định Nhạc Chi Dương đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không sao lại quen với đám người kỳ lạ như vậy. Chợt nghe Nhạc Chi Dương lên tiếng:

- Giang Tiểu Lưu, hôm qua ta đến thổi sáo cho cô nương ở viện Quân Phụng nghe rồi bỏ quên khúc phổ lại đó, bây giờ ta phải dẫn ba vị tiền bối này về nhà, hay ngươi giúp ta một chuyến, đến đó mang khúc phổ trở về nhé!

Giang Tiểu Lưu càng nghe càng thấy lạ, không kịp hỏi thêm điều gì thì Nhạc Chi Dương đã phất tay rồi xoay người bỏ đi, mà hướng đi của già lại ngược với hướng trở về nhà. Giang Tiểu Lưu ngẫm nghĩ một hồi, chợt vỗ gáy hiểu ra, Nhạc Chi Dương thổi sáo cho kỹ nữ nghe vốn chỉ là chuyện tào lao xit bộp, già nói muốn dẫn ba người kia về nhà nhưng lại đi về hướng trái ngược, rõ ràng là không muốn dẫn bọn họ đi. Thậm chí đến thanh sáo phi thúy mà Nhạc Chi Dương nói là của cha già tặng cũng là toàn lời nhăng cuội. Việc này đoán chừng, ba người kia có lẽ là người quan phủ, còn thanh sáo nọ là một món tang vật, Nhạc Chi Dương nói dối là bảo vật tổ truyền nên bọn họ muốn dẫn già về nhà để đổi chất.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Tiểu Lưu nóng như lửa đốt, hắn men theo lối đường tắt chạy tót đến nhà họ Nhạc, định bụng đi trước một bước để báo cho Nhạc Thiệu Phụng hay tin, hai người cùng thống nhất lời lẽ, tránh đến khi đó lại giấu đầu hở đuôi.

Nhà họ Nhạc nằm ở cuối nhánh sông Tần Hoài, bên ngoài là một bờ tường đất bao quanh lấy mái tranh. Giang Tiểu Lưu chạy một mạch đến trước nhà, mặt đến thiếu chút nữa là đứt hơi. Hắn gặp người thờ đóc, đang định giờ tay lên gõ cửa, chợt nghe đằng sau có kẻ cười nói:

- Hóa ra là ở đây à?

Giang Tiểu Lưu hoảng hốt đến mức nhảy dựng lên, quay đầu lại xem, trông thấy ba người nọ dẫn theo Nhạc Chi Dương đang khoanh đứng cách đó không xa. Nhạc Chi Dương mặt ửng mầu, trông thấy hắn chỉ biết lặng lẽ thờ dài thườn thượt.

Giang Tiểu Lưu vội nói:

- Các vị đến nhanh gớm, ta cũng vừa đi đăng viện Quân Phụng nhưng không tìm ra khúc phổ liền vội vã quay về đây họp mặt với các vị.

Hắn muốn rào đón trước, cố ý nói khúc phổ chưa cầm trên tay, tránh việc đến khi bọn họ hỏi thì khó bề giải thích.

Thì ra Minh Đẩu xảo quyết vô cùng, nhắc thấy hai chàng trai đáng vẻ khả nghi đã đoán ra mấy phần nội tình, bèn làm bộ đi cùng Nhạc Chi Dương, đợi cho Giang Tiểu Lưu vừa rồi bước liền kéo lấy Nhạc Chi Dương bám gót đến tận đây. Giang Tiểu Lưu thực bụng muốn báo tin sớm, dè dặt lại vô tình dẫn sỏi vào nhà. Nhạc Chi Dương có khổ tự biết nhưng cũng đành chịu vậy chứ biết làm sao.

Giang Tiểu Lưu nào biết có sự ra sao, chỉ lo một lòng bịa chuyện, bịa một hồi thấy bốn người đối diện im ru bà rù, bụng hắn chùng hẫ xuống, chỉ cảm thấy cực kỳ không ổn, mặt nghếch ra đầy chẳng nói thêm được câu nào. Hắn nhìn sang Nhạc Chi Dương, tiểu tử nọ đang gằm mặt sa sầm, lắc lắc đầu liên tục.

- Đây là nhà của người? - Minh Đẩu mở miệng hỏi: - Tên người là Nhạc Chi Dương ư? Còn cha người xưng hô thế nào?

Nhạc Chi Dương ịu xù đáp: - Nhạc Thiệu Phụng!

Thì Nam Đình "l" một tiếng:

- Nhạc Thiệu Phụng? Cái tên này hình như nghe quen quen!

Minh Đẩu suy nghĩ rồi nói:

- Quả là có người cùng tên như vậy. Lúc Chu Nguyên Chương dựng nước, có vị quan Tế Tửu trong triều tên là Nhạc Thiệu Phụng, người này tinh thông âm luật, chuyên chủ trì xét duyệt các loại nhã nhạc trong cung đình Đại Minh. Ba cái thứ "Phi Long Dẫn", "Phong Vân Hội" gì gì đó, toàn là mấy bài hát vỗ mông ngựa cho Chu Nguyên Chương cả. Về sao không biết vì con có gì mà họ Nhạc bỗng nhiên thoái ần từ quan. Chẳng lẽ lại là cùng một người hay sao?

- Lẽ nào lại trùng hợp đến như vậy? - Dương Phong Lai cười lạnh bảo: - Phải hay không phải, bước vào hỏi là biết ngay.

Nói rồi, y sấn lên trước gõ cửa, thế nhưng chẳng thấy ai hỏi đáp, cửa ngoài cũng không khóa chứng tỏ bên trong đang chốt then. Dương Phong Lai cảm thấy sốt ruột, tay ngầm vận nội lực, "Rắc" một tiếng, then cửa gãy làm đôi. Thì Nam Đình khẽ nhủ mảy may:

- Dương Phong Lai, đây gọi là tự tiện xông vào nhà dân đấy.

Dương Phong Lai còn đang chần chờ, Minh Đẩu thần nhiên mỉm cười, xốc lấy Nhạc Chi Dương tiến qua ngạch cửa, những người khác cũng đành bước vào theo. Chợt thấy cửa phòng bên trong mái tranh mở toang hoang, Minh Đẩu đang định mở lời thông báo, bỗng nhiên hắn khực khịt mũi rồi hét lên:

- Không ổn!

Hắn sải bước nhanh vào phòng, Nhạc Chi Dương vừa ghé mắt trông, thiếu chút nữa ngất lịm đi.

Dương Phong Lai cũng xộc vào sau đó, kinh hãi thét lên:

- Thảm thật!

Hóa ra bên trong nhà có một xác chết đang nằm sấp, thời gian chết đã quá ngày nên giờ đây lợm mùi tanh tưởi. Toàn thân thi thể không có lấy một chỗ lành lặn, hết như bị thú hoang cào xé, trên mặt đất đầy những mảnh thịt vụn, bãi máu tươi lênh láng sớm đã khô quánh lại.

HẾT QUYỂN 1

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Thiến Nữ Linh Tô (*)

Thi Nam Đình tiến lên phía trước lật ngửa thi thể lại, người chết nọ râu tóc hoa râm, gương mặt co rúm, chứng tỏ trước khi chết đã phải chịu đựng một cơn hoảng sợ và đau đớn tột cùng.

Nhạc Chi Dương bật thét lên:

- Cha!

Rồi gã xông lên trước, nằm rạp xuống bên xác chết khóc rống lên. Tam tôn Đông Đảo cốt ý muốn vạch trần lời bốc phét của Nhạc Chi Dương, nào ngờ gặp phải cảnh tượng thê thảm như thế, nhất thời ai nấy đều ngẩn ra nhìn nhau chẳng biết phải làm sao.

Giang Tiểu Lưu vừa xem vừa sợ đến lạnh người. Hắc và Nhạc Thiệu Phụng cùng lăm chỉ gặp gỡ nhau đôi ba lần, mặc dù ông lão ấy tự nhận mình thanh cao, đối xử với hắc không hề nề nang, nhưng trông thấy thảm trạng như vậy, lại nhớ đến dáng vẻ của ông lúc sinh thời, Giang Tiểu Lưu cũng cảm thấy mắt cay mũi nóng, gần như chực khóc đến nơi.

Thi Nam Đình ho khan hai tiếng, ngồi sụp xuống xem xét qua một lượt thi thể, đoạn đứng dậy bảo:

- Là thật!

Dương Phong Lai vội hỏi:

- Sao thế?

Thi Nam Đình trở vào xác chết bảo:

- Vết thương này vốn là do thú hoang gây ra, nhưng nếu là thú hoang thì tại sao trong nhà này lại không có vết chân nào để lại?

Dương Phong Lai quan sát một lượt theo lời y nói, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu liền tỏ vẻ trầm ngâm:

- Biết đâu không phải mãnh thú mà là trăn rắn thì sao?

Thi Nam Đình lắc đầu:

- Không đâu, rắn không có vuốt, người xem mấy chỗ vết thương này rõ ràng là bị vuốt sắc cào xé, mà nhìn kỹ có vẻ như là móng vuốt của loài chim!

Minh Đẩu chêm vào:

- Nếu là vật bay trên không, đương nhiên dưới đất không có vết tích!

Thi Nam Đình thở dài:

- Nhưng nếu là loài chim, thì vết răng này phải giải thích thế nào? Chim thì sao mà có răng cơ chứ?

Minh Đẩu nhặt giọng bảo:

- Thi tôn chủ ngớ ngẩn rồi, trên đời này còn có một loài vừa có thể bay được, vừa có răng đấy.

Ánh mắt Thi Nam Đình sáng lên, trầm ngâm bảo:

- Người đang đề cập đến loài dơi à?

Minh Đẩu mỉm cười:

- Thi tôn chủ cao kiến!

Dương Phong Lai đảo tròn đôi tròng mắt:

- Nói như vậy thì cũng hợp lý, chỉ có điều trông vết thương thế kia thì con súc sinh ấy phải lớn kinh khủng lắm đã.

Thi Nam Đình lặng thinh một lúc, ngẩng đầu bảo:

- Hai vị, trên giang hồ có kẻ nào thuần thục trò nuôi dơi hay chẳng?

Minh Đẩu nói:

- Phương pháp tà đạo như vậy e rằng chỉ có bọn thầy mo ở vùng Miêu Cương xứ Vân Nam là còn sử dụng. Theo như ta biết, phương pháp này đã thất truyền từ lâu rồi. Chưa kể, nhìn vào vết cào vết cắn này thì con dơi ấy phải to lớn vô cùng, nếu quả như có người dẫn theo nó thì đã đánh động thiên hạ rồi.

Ba người đoán tới đoán lui mà chẳng rút ra được nguyên nhân nào, Nhạc Chi Dương khóc lóc một hồi, chột mếu máo:

- Ta chỉ không hiểu nổi, cha chưa từng hãm hại ai, vì sao có kẻ lại muốn giết ông ấy?

Dương Phong Lai bật cười:

- Thằng khờ, nhà ngươi mới tí tuổi đầu, còn lão già của ngươi ít nhất cũng năm sáu mươi rồi, trước khi ngươi sinh ra chả lẽ không có gây thù chuốc oán hay sao?

Giang Tiểu Lưu không nhịn được lên tiếng:

- Nhạc Chi Dương không phải là con ruột của ông ấy.

Nhạc Chi Dương nhớ đến công ơn dưỡng dục của nghĩa phụ, lại lặng lẽ trào nước mắt. Thi Nam Đình vỗ vỗ lên vai gã động viên:

- Tiểu huynh đệ đừng quá bi thương, việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm ra hung thủ, cậu thử soát lại di vật của cha cậu xem xem có manh mối nào không?

Nhạc Chi Dương được y cảnh tỉnh liền gạt nước mắt, lục lọi một lượt trong gian phòng, nhìn khắp xung quanh đều là những vật dụng thường ngày, đang lúc thất vọng chợt nghe Thi Nam Đình nhanh mắt báo:

- Cây đàn này là cổ vật đời Đường à?

Nhạc Chi Dương giật mình bừng tỉnh, tìm kiếm trong phòng này giờ chỉ trừ cây đàn Cửu Tiêu Hoàn Bội này là chưa động đến. Cây đàn này được Nhạc Thiệu Phụng quý như trân bảo, chưa bao giờ để cho gã được chơi thử, ngày thường khi truyền thụ cách chơi đàn cũng không dùng đến nó. Nghĩ đến đây, tìm Nhạc Chi Dương đập loạn thành tích. Gã với tay lấy đàn, khảy lên hai tiếng, chỉ cảm thấy âm sắc có gì đó là lạ, bèn lúc lắc cây đàn một lúc rồi buột miệng thốt lên:

- Trong đàn có thứ gì thì phải!

Mọi người cùng dồn lại quan sát, bên dưới bề đàn khẽ nhấp nhô, Nhạc Chi Dương hé mở tấm gỗ đồng, lộ ra một lá thư bằng lụa trắng nặng trĩu. Trải bao năm tháng, chất lụa đã ố vàng, mặt trên có viết: "Đề lại cho Nhạc Chi Dương". Vạch thư ra xem, bên trong chẳng ngờ lại có năm phiến vàng lá, một khối ngọc bội hình bán nguyệt, ngoài ra còn có một tờ giấy ghi chi chít chữ. Nhạc Chi Dương nhận ra bút tích của nghĩa phụ, gã nâng lá thư mà đôi tay run rẩy.

Lá thư này là của Nhạc Thiệu Phụng viết cho gã. Đại ý bảo rằng, Nhạc Thiệu Phụng từng vào triều làm quan, về sau vì một chuyện đáng tiếc mà rời khỏi triều đình, ẩn thân tại bến Tần Hoài. Nhạc Chi Dương là cô nhi do ông nhặt về ở ven sông, hồi mới nuôi dưỡng hoàn toàn không có ý kỳ vọng gì, nào ngờ Nhạc Chi Dương càng lớn càng thông minh hơn người, đối với âm nhạc ngày một bộc lộ thiên phú, tương lai rõ là hậu sinh khả úy.

Nhạc Thiệu Phụng một đời lận đận, có được truyền nhân như vậy lòng già cũng an ủi phần nào. Lại dặn dò, khi Nhạc Chi Dương đọc được lá thư này, có lẽ ông đã không còn trên nhân thế nữa, nếu chết vì già yếu thì thôi, còn lỡ như chết bởi tai nạn, Nhạc Chi Dương ngàn vạn lần không được tìm hung thủ báo thù, chỉ bởi kẻ thù có khả năng thông thiên triệt địa, vượt xa sức lực của Nhạc Chi Dương có thể đương cự. Lại bảo mấy miếng vàng lá kia là của tích góp thuở ông còn làm quan, nay để cả lại cho Nhạc Chi Dương, còn khối ngọc bội ấy là vật làm tin, mai này có ai đó nhận ra thì người nọ chính là bạn thân của Nhạc Thiệu Phụng, nếu Nhạc Chi Dương gặp việc gì khó khăn có thể cậy nhờ đôi phương trợ giúp.

Nhạc Chi Dương càng đọc càng rối, nhìn nội dung có thể đoán được Nhạc Thiệu Phụng rõ ràng biết hung thủ là ai, cũng biết kẻ này sẽ đến, bản thân nhất định khó sống, thế nhưng lại không chịu nói thẳng ra. Ước chừng thế lực của đối thủ quá lớn, ông lo sợ Nhạc Chi Dương không tự lượng sức mà đi tìm đối phương báo thù.

Tam Tôn Đông Đào đứng xem ở một bên, Thi Nam Đình thở dài than:

- Xem ra cha cậu quả nhiên là quan Nhạc Tế Tửu năm ấy của triều đình rồi. Nhạc Thiệu Phụng một đời lỗi lạc nghiệp âm nhạc, nay rơi vào kết cục như thế này thật đáng xót xa!

Dương Phong Lai cười lạnh:

- Lão họ Nhạc hèn nhất, đến chết mà ngay cả tên họ hung thủ cũng không dám khai ra. Hừ, thông thiên triệt địa, khẩu khí lớn thật, nói thiệt tình ta cũng không biết liệu có tên hung thủ như thế trên đời hay không nữa!

Minh Đẩu lắc đầu bảo:

- Thông thiên triệt địa đâu hẳn chỉ là võ công!

Dương Phong Lai đảo tròn mắt:

- Không phải võ công, lẽ nào là yêu thuật?

Minh Đẩu cười:

- Người chỉ biết mỗi võ công võ công mà chẳng hay rằng quyền thế trên đời này còn lợi hại hơn cả võ công nữa ư? Nắm được quyền thế trong tay rồi thì có thể điều khiển đại quân, sai khiến người tài, hô mưa được mưa, gọi gió được gió.

Thi Nam Đình trầm ngâm hỏi:

- Theo Minh tôn chủ nhận định, hung thủ này là nhân vật quan trọng trong triều đình?

Minh Đẩu gật đầu:

- Trong thư viết, Nhạc Thiều Phụng vì một chuyện đáng tiếc phải rời xa triều chính, đại loại là đắc tội với một người quyền quý nào đó, người nợ phát hiện ra tung tích của ông ta nên sai sát thủ đến đoạt mạng.

Nói đến đây, hần chột thấy sắc mặt của Nhạc Chi Dương tái nhợt, hai mắt trừng trừng, liền động lòng hỏi:

- Nhạc Chi Dương, người đoán ra ai rồi à?

Nhạc Chi Dương lắc đầu quầy quậy, trong bụng thì rối như tơ vò. Nghe thấy lời của Minh Đẩu, gã bỗng nhớ đến câu nói hôm ấy của Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương vừa nghe thấy tiếng sáo liền đoán ra ngay gã chính là đệ tử của Nhạc Thiều Phụng, câu nói tiếp sau đó càng thêm kỳ lạ: "Lão chưa chết à?" Người hỏi câu này, hoặc là đã biết trước, hoặc là đang nuôi hận trong lòng, trông mong Nhạc Thiều Phụng chết sớm. Nếu xét bốn từ "Thông Thiên Triệt Địa" thì dưới gầm trời này ngoại trừ Chu Nguyên Chương còn ai khác dám đương nổi? Lẽ nào vì Nhạc Chi Dương nhập cung, tiết lộ ra tung tích của Nhạc Thiều Phụng, Chu Nguyên Chương biết ông còn sống nên mới phải thích khách đến hạ sát.

Cha của Chu Vi trở thành kẻ thù ư? Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy bụng dạ nóng như hơ. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, Chu Nguyên Chương là người đứng đầu thiên hạ, như muốn giết người thì phải hành hình công khai, tuyên cáo trước mặt dân chúng, có chi phải lén lút sai người ám sát một vị cựu thần đã không còn quyền thế như vậy? Chẳng lẽ, bên trong chuyện này còn ẩn giấu bí mật gì đó không thể cho ai khác biết được?

Suy nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương hận không thể xông thẳng vào Từ Cẩm Thành để hỏi cho ra lẽ. Mọi người thấy thần sắc của gã quái lạ, tưởng đâu vì quá bị phản nên mới thành ra ngơ ngẩn như vậy. Thi Nam Đình chân tình chia sẻ:

- Tiểu huynh đệ, việc của hung thủ để sau hẵng tính, thi thể cha cậu mất đã lâu, đáng lý phải được mồ yên mã đẹp, hay là ta mua một cỗ quan tài để an táng vậy!

Nhạc Chi Dương gật đầu, đưa một miếng vàng lá cho Giang Tiểu Lưu:

- Người đến trại hòm mua một cỗ quan tài thật tốt cùng thật nhiều nhang đèn, vàng mã, lại thuê thêm mấy người đến khâm quan liệm xác cho nghĩa phụ ta!

Giang Tiểu Lưu cầm lấy vàng, quay người định đi, Nhạc Chi Dương lại gọi hần lại căn dặn:

- Nghĩa phụ ta chết không rõ ràng, chuyện này không được lan truyền đi khắp nơi để tránh kinh động hung thủ!

Giang Tiểu Lưu tim đập thình thịch, vội nói:

- Ta biết rồi, người cứ an tâm!

Giang Tiểu Lưu vừa đi, Dương Phong Lai cũng định cất bước. Minh Đẩu xua tay bảo:

- Ta còn muốn hỏi nó mấy câu.

- Hỏi chuyện gì? - Dương Phong Lai tỏ vẻ sốt ruột: - Như hỏi về vụ sáo ngọc, cha của nó chết mất rồi không người đối chứng, còn có gì hay ho mà hỏi nữa?

Minh Đẩu mỉm cười, xoay người lại:

- Nhạc Chi Dương, sau này người tính thế nào?

Nhạc Chi Dương rầu rĩ đáp:

- Nghĩa phụ nuôi ta đến chừng này, ta phải thủ hiếu vì ông ấy.

- Không ổn! - Minh Đẩu lắc lắc đầu: - Nhìn vào thảm trạng của cha người, đủ thấy cách ra tay hết sức lạnh lùng tàn độc, nếu không có huyết hải thâm thù thì ai lại hạ độc thủ đến mức như vậy? Người sống đến giờ là nhờ không có mặt ở nhà chứ bằng không cũng phải gọi người đến chôn cất rồi, nếu người

còn ở lại đây, đừng nói đến báo thù, sợ rằng cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Nhạc Chi Dương nghe đến ngần người, Thi Nam Đình và Dương Phong Lai cũng cảm thấy ngạc nhiên. Minh Đẩu trước giờ là kẻ ích kỷ man trá, hôm nay sao lại đại phát từ bi, tính chuyện chu đáo cho người khác đến như thế? Đang cảm thấy khó hiểu, Nhạc Chi Dương liền hỏi:

- Vậy ta phải làm gì mới ổn?

- Theo ta thấy, trước tiên là lo chôn cất thi hài của ông ấy, trông chừng một đêm là đủ rồi, ba bọn ta sẽ ở cùng với người, hung thủ nọ không đến thì thôi, nếu đến lại càng hay.

Minh Đẩu còn chưa dứt lời, Dương Phong Lai đã cắt ngang:

- Ai thêm ở lại đây một đêm chứ, muốn ở thì người ở đi, ta không bằng lòng!

Minh Đẩu cười bảo:

- Dương Phong Lai, lần này chúng ta đến Trung Thổ là vì chuyện gì?

Dương Phong Lai ngần người, trầm ngâm bảo:

- Những chuyện khác đều làm ổn thỏa rồi, chỉ còn một việc chưa xong. Lúc sắp rời đảo, đảo vương từng dặn dò, khi đến Trung Thổ nếu gặp phải chúng đệ tử không cha không mẹ thì hãy chọn lấy vài người mang về đảo.

- May là người còn nhớ! - Minh Đẩu gật đầu mỉm cười: - Dẫn người mới về từ Trung Thổ, một là phát triển thực lực của đảo chúng ta, hai là khích lệ đám hậu bối trên đảo. Vân đảo vương cũng từng nói, chuyến đi Trung Thổ lần này phạm những chuyện khác đều là việc nhỏ, chỉ trừ chuyện tuyển chọn người tài là liên quan đến thịnh suy Đông Đảo, tuyệt đối không thể xem thường.

Dương Phong Lai mặt đầy hoài nghi, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, nói:

- Người muốn dẫn nó về đảo à? Thăng nhóc này lai lịch không rõ ràng...

Minh Đẩu xoa tay cười:

- Lai lịch đều nằm trong di thư của Nhạc Thiệu Phụng cả đấy thôi, còn gì mà không rõ ràng? Nhạc Thiệu Phụng thân làm Tế Tửu, cai quản nhạc bộ, hồi xưa cũng nằm trong số Cửu Khanh(*), có một hai món nhạc cụ quý giá cũng không phải là điều lạ thường gì, đừng nói là sáo ngọc, ngay cả cây đàn thời Đường này cũng nào phải vật tầm thường nhà nhà dễ có.

(ND chú: "Cửu Khanh" là chín chức vị quan trọng, thay đổi ở mỗi triều đại, bắt nguồn từ đời Ngụy Hán, riêng đời Minh phân chia ra thành "Đại Cửu Khanh" và "Tiểu Cửu Khanh", chức vị Quốc Tử Giám Tế Tửu này nằm trong "Tiểu Cửu Khanh")

Dương Phong Lai bán tín bán nghi, trợn mắt nhìn Thi Nam Đình dò ý:

- Thi tôn chủ, người thấy sao?

Thi Nam Đình liếc nhìn Nhạc Chi Dương, gật đầu:

- Thăng nhóc này căn cốt nhìn không tệ, là nhân tài có thể đào tạo. Để nó gia nhập Đông Đảo của ta, vừa có thể tránh tai họa, vừa có thể luyện thành võ công để báo thù cho cha. Chi không biết ý kiến của nó thế nào thôi?

Dứt lời, cả ba người đều dồn ánh mắt vào Nhạc Chi Dương không nói thêm gì nữa.

Nhạc Chi Dương ước đoán cái chết của nghĩa phụ có liên quan đến Chu Nguyên Chương, Đông Đảo là kẻ địch của triều đình, nếu như muốn kháng lại Chu Nguyên Chương, trên đời này dường như chỉ có Đông Đảo là nơi chốn khả dĩ nhất. Đúng như Thi Nam Đình nói, gia nhập vào Đông Đảo, thứ nhất có thể tránh tai họa, thứ hai có thể báo thù, quả là nhất cử lưỡng tiện. Gã bị tai họa trút xuống đầu, lửa hận mờ mắt, không tiện nghĩ ngợi nhiều liền mở miệng đáp ngay:

- Ta nguyện ý đi Đông Đảo!

Tam Tôn nhìn nhau mỉm cười, Minh Đẩu vỗ tay bảo:

- Được, có câu nói này, người đã là người của Đông Đảo rồi.

Dương Phong Lai lên tiếng:

- Cũng không nói trước như vậy được, phải chờ Vân đảo vương xem qua mới có thể quyết định, Thi tôn chủ, người nói có đúng không?

Thi Nam Đình lặng lẽ gật đầu, ngắm nghía Nhạc Chi Dương như có suy tưởng riêng.

Chẳng bao lâu sau, quan tài gỗ được đưa tới, Giang Tiểu Lưu dẫn theo mấy vị dân phu ra sau nhà đào một cái lỗ rồi an táng Nhạc Thiều Phụng vào đó. Thanh cổ cầm kia vốn là vật yêu quý của ông lúc sinh thời nên cũng được chôn cất theo. Kế đó mọi người vừa dựng lều gác đêm vừa đốt giấy tiền vàng mã. Giang Tiểu Lưu cả đời chưa từng cảm số tiền lớn như vậy, cảm giác lâng lâng hào phóng, vì thế hân hân tay quá trán mua một hơi hai xe lớn đầy ắp nhang đèn, tiền giấy, linh vật, hàng mã... Hắn bảo Nhạc lão khi sống ngâm oan ức, sau khi thác rồi phải được về về vang vang, xuống địa phủ làm một vị phú hào.

Nhạc Chi Dương quyết định gia nhập Đông Đảo, Tam Tôn cũng bắt đầu đối xử tử tế theo nghĩa bè bạn. Nhạc Chi Dương lén gọi riêng Giang Tiểu Lưu ra một góc, đem chuyện Đông Đảo kể ra cho hắn nghe. Giang Tiểu Lưu nghe xong liền nhảy dựng lên hét toáng:

- Cái gì? Người đi rồi thì ta phải làm sao? Ai cùng ta đi xem kịch nghe chuyện nữa, mai mốt có xảy ra ẩu đả mà thiếu người trợ giúp, chẳng phải chỉ có nước no đòn hay sao?

Nhạc Chi Dương lắc đầu bảo:

- Người khác với ta, người còn cha còn mẹ, không tiện đi xa.

Giang Tiểu Lưu hậm hực:

- Có cha có mẹ thì sao? Mẹ gặp ta toàn là mắng chửi, để ta cùng người đến cái Đông Đảo khi họ cò gáy kia có được không?

Hai gã cùng nhau trưởng thành, Nhạc Chi Dương cũng không muốn cách biệt người bạn này, liền tìm đến Tam Tôn trình bày cơ sự. Dương Phong Lai vừa nghe liền mở miệng nói ngay:

- Không được, thằng nhóc ấy mi tà mắt xéch, mặt mày tối tăm, căn cốt cũng tầm thường, mang lên đảo rồi không bị đảo vương mắng chết mới là lạ.

Nhạc Chi Dương nghe xong ngằm tức trong bụng, lớn giọng bảo:

- Hắn là bạn của ta, ông mắng hắn chính là mắng ta. Được rồi, hắn không đi Đông Đảo thì ta cũng không đi!

Dương Phong Lai mặt thoát đen thoát tím, bật nhồm dậy vỗ tay vào mũi Nhạc Chi Dương mắng:

- Chó má thật, người còn dám lên mặt, Đông Đảo không có người chẳng lẽ không trở mình được? Không đi thì không đi, Dương mỗ thiếu cha gì nhân tài. Minh Đẩu, Thi Nam Đình, chúng ta đi, thằng nhóc thói tha như thế này có chết ở đây cũng đáng đời.

Nhạc Chi Dương nổi đóa, xoay người toan bỏ đi, chợt nghe Minh Đẩu cười bảo:

- Dương Phong Lai, lời này của người sai rồi, chuyện đánh giá tư chất thì có ai nói trước được đâu? Có người thiên tư không cao nhưng biết cần cù nỗ lực thì cũng có thể thành tài. Ta thấy tên Giang Tiểu Lưu này đối nhân xử thế lanh lợi, hành sự giỏi giang, cho dù không luyện thành võ công hạng nhất thì trên đảo còn có rất nhiều chức vị tạp vụ, cũng cần có thêm người đảm đương.

Dương Phong Lai nghe xong bắt đầu do dự, nhìn sang Thi Nam Đình, người kia khẽ gật gù đầu:

- Minh tôn chủ nói có lý, chuyện đời đâu chỉ có võ công. Hai chúng nó lớn lên cùng nhau, tình thâm nghĩa trọng, không muốn chia cắt. Nếu không tiếp nhận chẳng hóa ra đảo chúng ta thiếu đi tình người à!

Dương Phong Lai hất tay áo giận dữ:

- Được, được, hai người các người lúc nào cũng có lý, dù sao ta nhìn tới nhìn lui cũng không thấy hai thằng nhóc này có điểm tốt đẹp nào, đến lúc đảo vương không vui thì các người đừng có lôi ta vào chịu trận chung đấy!

Nhạc Chi Dương vội tìm Giang Tiểu Lưu thuật chuyện, Giang Tiểu Lưu mặt mày hớn hờ, bụng như mở cờ. Nhạc Chi Dương lại bảo:

- Sáng mai chúng ta xuất phát, người không về nhà nói lời từ biệt à?

Giang Tiểu Lưu hừm một tiếng bảo:

- Ta mà về nhà, cha ta không đánh gãy chân ta mới lạ. Chẳng phải ông luôn muốn đuổi ta ra khỏi nhà hay sao, hôm nay ta tự nguyện đi chính là hợp ý của ông.

Nhạc Chi Dương biết hắn bất hòa với cha mẹ, đi lần này cũng có ý giận dữ mà ra, cơ mà nếu hắn đến được Đông Đảo tu luyện thành tài cũng còn tốt hơn là chơi bời lêu lổng ở ven sông Tần Hoài. Cẩn nhắc như vậy gã bèn mỉm cười, không khuyên can gì thêm nữa. Hai người trước nay chưa từng đi xa, lập tức xúm lại với nhau vẽ ra những viễn cảnh tươi đẹp của ngày tháng sắp tới. Theo ý của Giang Tiểu Lưu thì hắn thật muốn gắn thêm đôi cánh để bay đi Đông Đảo ngay trong đêm.

Tờ mờ hôm sau, Nhạc Chi Dương bái biệt mộ phần của nghĩa phụ, mắt thấy bùn đất còn chưa khô, cõi lòng chua xót, lại khóc lóc thêm một trận, sau đó mới gạt lệ ra đi. Lúc chuẩn bị xuất phát, gã ngóng về phía hoàng cung, bóng hình nhập nhòa của Chu Vi lại hiện lên trong tim, nếu Chu Nguyên Chương quả thật là kẻ thù giết cha mình, sau này gặp lại Chu Vi không biết gã nên đứng về phe nào nữa? Nhạc Chi Dương nghĩ đến đây bất giác cảm thấy oái oăm buồn cười, thân phận hai người chênh lệch quá xa như vậy thì làm gì có cơ hội gặp lại chứ? Mấy ngày ở cùng với nhau ấy thật sự cứ như một giấc

chiếm bao hoang đường lạ lẫm, giờ đây nghĩ lại hết như chưa từng xảy ra vậy.

Giang Tiểu Lưu thấy gã sàu muộn không vui, cho rằng gã vì buồn đau chuyện nghĩa phụ qua đời, cho nên tìm mọi cách pha trò chọc ghẹo. Nhạc Chi Dương mang tâm tình thiếu niên, dầu có thương tâm cũng không thể kéo dài lâu, chỉ nửa ngày sau là đã dẹp nỗi buồn qua một bên, bắt đầu nói cười trở lại.

Tam Tôn Đông Đảo vốn đến Đại Lục để thực hiện công việc, lúc này mọi chuyện đã xong nên bọn họ hướng về phía Đông, dự định lên thuyền về đảo. Dương Phong Lai tự cao tự đại, không thèm nghĩa mắt nhìn đến hai gã Nhạc - Giang, suốt dọc đường cứ lăm li tách biệt. Thi Nam Đình vốn tính tình cẩn trọng, cũng kiệm lời tiết chữ không kém.

Minh Đẩu thi thoảng bắt chuyện pha trò với hai gã, tuy nhiên ánh nhìn vẫn lăm lăm không rời thanh sáo ngọc của Nhạc Chi Dương. Bề ngoài nhìn hần có vẻ thanh cao, nhưng trong lòng thì lại tham tài hám lợi. Không Bích lại là bảo vật hiếm có, Minh Đẩu vừa trông thấy đã nôn nóng muốn chiếm hữu ngay lập tức, tuy nhiên hần ngại thân phận không tiện mạnh tay tước đoạt, vì vậy bèn tỏ vẻ bình thường, cố gắng chiêu dụ Nhạc Chi Dương về Đông Đảo, nghĩ bụng cứ theo đà này, hần chẳng khác nào đang nắm gã trong lòng bàn tay, đến khi ấy cứ nghĩ bừa ra một cách cũng có thể khiến cho gã ngoan ngoãn dâng lên sáo ngọc. Lại nói Chu Vi vì ở lâu trong thâm cung, nào hay thế sự hiểm ác, bảo vật cỡ như Không Bích nếu như người giữ nó không có thực lực tương đồng thì căn bản không có cách nào giữ được, thậm chí sau khi tặng cho Nhạc Chi Dương còn khiến cho gã rước họa vào thân.

Đi đến súp tới chợt nghe có tiếng sóng xô, hai gã Nhạc, Giang giương mắt nhìn ra, chỉ thấy biển trời mênh mông, sóng cồn như tuyết, mây trắng cùng hải âu đuổi bắt xen nhau, cầu vồng nương theo ráng chiều tâm tình bầu bạn. Hai gã từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới trông thấy biển lớn, cõi lòng chợt nao nao, tinh thần lâng lâng bay bổng. Đến bờ biển, chẳng thấy bóng dáng ai, Dương Phong Lai lôi ra khỏi tay áo một chiếc hộp, bên trong có chứa pháo sáng. Dương Phong Lai châm ngòi pháo, ánh lửa liền bay xẹt lên trời. Chẳng bao lâu sau có hai con thuyền nhỏ từ xa lướt đến, người chèo thuyền là một cặp nam nữ trẻ tuổi, lúc đến gần bờ họ liền gác mái chèo xuống, sóng song đứng đấy.

Người nam dung mạo ưa nhìn, mặc áo dài ống tay rộng, eo thắt đai vải, cạnh bên có gấu trường kiếm chênh chếch. Người nữ mặc áo trắng bó sát, dáng hình như thể lộc non vừa hé, thướt tha vô cùng, dưới làn tóc đen huyền ôm ngang vầng trán là đôi mắt long lanh như biết nói, tiếc rằng dung nhan đã bị tấm lụa mỏng che phủ, thấp thoáng trông thấy mũi ngọc môi son nhưng không thể cảm nhận hết toàn thể diện mạo.

- Sư phụ! - Người nam trẻ tuổi cúi người xuống hành lễ với Minh Đẩu, lại chấp tay tươi cười với hai lão Thi, Dương: - Thi sư bá, Dương sư thúc, sao mọi người đến muộn vậy?

Minh Đẩu cười hỏi:

- Dương Cảnh, người khác đều trở về rồi à?

Dương Cảnh nói:

- Thưa đã về rồi!

Thi Nam Đình lại hỏi:

- Trương Thiên Ý đã về bao giờ chưa?

Dương Cảnh ngăn ra:

- Trương sư huynh hỏi nào tới giờ luôn đi riêng một mình, cho dù có về cũng không ngồi cùng thuyền với mọi người chúng ta đâu.

Thi Nam Đình nhũu mày trầm ngâm, Dương Phong Lai chợt hừ một tiếng, oang oang bảo:

- Dương Cảnh, đám đệ tử nam chúng bây càng lúc càng coi không được rồi, việc chèo thuyền nặng nhọc thế này sao có thể để cho Tô nhi làm? May mà ở đây toàn người nhà, nếu để người ngoài trông thấy dám nghĩ rằng ở Đông Đảo hết sạch đàn ông đấy!

Dương Cảnh ra chiều xấu hổ, thiếu nữ khúc khích bật cười, tiếng như chuông bạc:

- Dương sư thúc, người đừng trách Dương sư huynh. Con ở trên thuyền lớn buồn muốn chết nên mới bắt bọn họ nhường con chèo thuyền đấy. Với lại, lâu rồi không gặp ba vị thúc bá, trong lòng con rất là nhớ, gặp sớm một chút cũng tốt mà.

Mọi người đều bật cười, Dương Phong Lai vờ giận trách:

- Nha đầu này làm việc còn ẩu tả quá, sóng to gió lớn như vậy lỡ rớt xuống biển thì phải làm sao?

Thiếu nữ cười đáp:

- Rớt xuống càng tốt chứ sao, con sớm đã muốn bơi lặn một chuyến mà các sư huynh cứ ngăn cản không cho!

Dương Phong Lai thở dài không ngớt:

- Nha đầu hư, nha đầu hư, coi con làm sao mà xuất giá!

- Dương tôn chủ nói sai rồi! - Minh Đẩu cười bảo: - Dựa vào nhan sắc của Tô nhi, đến khi ấy người đến cầu hôn còn không xếp hàng đầy cửa mới lạ.

Mọi người lại rộ lên cười, Dương Cảnh bên cười bên trộm nhìn thiếu nữ, hai má khẽ ửng đỏ.

Thiếu nữ cười lạnh chột thốt:

- Ai bảo con sẽ lấy chồng chứ? Con nguyện ở vậy, cả đời này sống đơn độc mà thôi!

Dương Phong Lai cười mà rằng:

- Nha đầu hư lại nói lời ngốc nghếch rồi, con gái không gả chồng thì còn làm gì?

Thiếu nữ lớn giọng quả quyết:

- Đàn ông làm những gì thì con cũng làm như vậy.

Minh Đẩu tủm tỉm:

- Có vài chuyện đàn ông làm được chứ phụ nữ không thể đâu...

Thiếu nữ thắc mắc:

- Là chuyện gì?

Minh Đẩu cười khà khà định mở miệng, Thi Nam Đình họ khục khặc vài tiếng cắt ngang:

- Minh tôn chủ, có gì lên thuyền lớn rồi hãy nói!

Giang Tiểu Lưu trông thấy dáng dấp thiếu nữ quyền rũ, giọng nói êm ái, chột nghe xao xuyến cõi lòng. Hắn đã quen thuộc chuyện thuyền bè trước giờ nên khi thuyền của thiếu nữ vừa cập bờ, liền nhún người nhảy phốc lên trên đó ngay. Nhạc Chi Dương không hổ danh là bạn nối khó với hắn, cũng nhảy theo lên thuyền. Dương Cảnh trông thấy cảnh đó, mặt hầm hầm nổi giận. Tam Tôn đều lên thuyền của Dương Cảnh, hai con thuyền nhỏ tránh lướt trôi về phía trước.

Giang Tiểu Lưu kiễng chân ngồi nơi mũi thuyền, ngắm nhìn mặt biển, mở mồm khoe khoang:

- Ta cứ nghĩ hồ Huyền Vũ là rộng lớn lắm rồi nhưng so với biển này chẳng khác nào bãi nước tiểu!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Ta xem trong sách nói, cua dưới biển to hơn cả tòa núi, rùa đen còn cao hơn thành trì, người thấy mấy đám mây kia không? Toàn là bọt nước của đám giao long nô giỡn nhau rồi nhả ra đấy.

Giang Tiểu Lưu thâm rùng mình, gượng cười bảo:

- Đùa cha người hả, cua biển rùa đen mà to như vậy, lên bờ chẳng phải ăn sạch sẽ người ta hay sao?"

Nhạc Chi Dương cười:

- Người không biết à, mấy thứ đó đều rỗng ruột như con thuyền vậy, toàn nhờ vào sức nước nâng đỡ chứ tự nó chả có tí lực nào, nếu mà bò lên bờ, khoan nhắc đến cử động nặng nề, với sức nặng cả trăm ngàn cân như vậy, bản thân nó sẽ tự đè sập các khớp xương của mình trước tiên.

Chương 5: Thiếu nữ Linh Tô

Giang Tiểu Lưu thấy gã ăn nói có ca có kệ, trong lòng càng thêm bán tín bán nghi:

- Chúng ta dong thuyền ra khơi, lỡ đám kia trôi lên từ dưới biển thì phải làm sao?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Ta chỉ cho người một mẹo, trông thấy cái đám kia thì phải hít vào thật sâu, cứ hít một hơi thì hí lên một tiếng, tùy theo kích cỡ bọn chúng to chừng nào mà tỏ ra ngoan ngoãn chừng nấy!

Giang Tiểu Lưu vò đầu bứt tai:

- Như vậy cũng được hả?

Nhạc Chi Dương nói:

- Cách này kêu bằng "Ngựa Hí", chính là khắc tinh của mấy con quái vật khổng lồ này.

- Ngựa Hí? - Giang Tiểu Lưu nghếch mặt ra nghĩ, hồng lễ trên đời còn có cách thức tài tình như vậy? Nhất thời, đôi mắt hắn nhìn đắm đắm xuống biển với vẻ hết sức mê say. Chợt nghe thiếu nữ cười phì một tiếng, Giang Tiểu Lưu nghe thấy tiếng cười như rót mật vào lòng, vội hỏi:

- Tiểu cô nương, cô cười gì thế?

Thiếu nữ xùy một tiếng:

- Ta là tiểu cô nương, còn ngươi là tên khờ to xác.

- Cô nói ta á? - Mặt Giang Tiểu Lưu biến sắc.

- Không nói ngươi thì nói ai? - Thiếu nữ ung dung tiếp lời: - Ngươi bị người ta chọc ghẹo mà cũng hồng biết à? Ở dưới biển có cá to rùa lớn cũng không đến mức như núi như thành. Hắn ta bốc phét kêu ngươi giả ngựa hí mà ngươi cũng tin là thật! Hừ, như vậy không phải tên khờ thì còn là gì nữa?

- Bốc phét... Ngựa hí? - Giang Tiểu Lưu lăm bắm một hồi bỗng dưng vỡ lẽ, lập tức nhảy chồm đến muốn xé toạc cái miệng của Nhạc Chi Dương ra.

Nhạc Chi Dương vội giậm chân một cái, con thuyền tam bản tròn trĩnh qua lại, Giang Tiểu Lưu còn chưa nhào đến gần đã bị lão đảo ngã sấp, hắn chưa kịp lồm cồm bò dậy, Nhạc Chi Dương đã nhanh chóng trở người đề đĩ hắn xuống sàn thuyền. Giang Tiểu Lưu ôi ôi kêu thảm:

- Có bản lĩnh thì đừng chơi lác thuyền.

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

- Ngươi có bản lĩnh thì sao đến đứng mà cũng không trụ vững thế?

Thiếu nữ chợt lên tiếng:

- Đây tên ngựa hí, ta dạy ngươi một cách có thể lật ngược tình thế trong thoáng chốc, ngươi có học hay không?

Giang Tiểu Lưu đang lúc nóng ruột liền cầu cạnh:

- Ta học, ta học!

Thiếu nữ nói:

- Chân trái trụ đằng sau, tay phải đỡ đằng trước...

Giang Tiểu Lưu theo lời chỉ dẫn mà biến chiêu, vừa trụ vừa đỡ. Nhạc Chi Dương bỗng cảm giác người bên dưới nhấp nhô gần như không thể áp chế được nữa. Chỉ nghe thiếu nữ lại đọc:

- Tay trái vung ngược cấp lấy mạn sườn.

Tay trái của Giang Tiểu Lưu chợt xoạc ra nắm lấy eo trái của Nhạc Chi Dương, Nhạc Chi Dương đau đến rụng rời, thở hắt ra một hơi. Giang Tiểu Lưu thừa thế lật người dậy, chỉ nghe thiếu nữ lại kêu:

- Bê ngoặc cổ tay trái, lên gối phải!

Giang Tiểu Lưu thực hiện đúng theo cách ấy, một tay bê ngoặc cổ tay trái của Nhạc Chi Dương, gối phải co lên, không nghiêng không lệch, huych thẳng vào eo gã. Cạnh hông Nhạc Chi Dương tê dại, thoáng chốc đã bị Giang Tiểu Lưu đè ngược trở lại sàn thuyền.

Giang Tiểu Lưu vừa bất ngờ vừa sung sướng, hai người trước giờ ầu đã thi mười lần hết chín hắn đều thua cuộc, hôm nay lại chuyển bại thành thắng đúng là như nằm mơ, hắn không kiềm được hét lên:

- Nhạc Chi Dương, ngươi phục hay chưa?

Nhạc Chi Dương nghiêng rằng không nói, biết mình bị Giang Tiểu Lưu khống chế huyết Thận Du không tài nào cự cự được, chỉ nghe thiếu nữ cười mím:

- Phạt cảnh cáo lần này, xem ngươi còn dám chọc ghẹo người khác nữa hay không?

Nhạc Chi Dương rít lên:

- Giang Tiểu Lưu, buông ta ra!

Giang Tiểu Lưu hồi nào đến giờ luôn sợ gã, nghe trong giọng gã có phần bức tức liền vội vã nói tay, cười bảo:

- Sao, không chịu thua hả?

Nhạc Chi Dương vùng vằng ngồi dậy, lạnh lùng không nói câu nào. Thiếu nữ liếc mắt nhìn Giang Tiểu Lư, khinh khỉnh nói:

- Không có tí triển vọng nào, rõ ràng là ngươi đã thắng rồi còn sợ hấn làm chi?

Giang Tiểu Lư xoa đầu cười gượng:

- Cô nương có điều không biết, hôm nay thắng rồi ngày mai lại thua, khi đó là chắc cú te tua.

- Vậy thì sao chứ? - Thiếu nữ hờ hững nói: - Ngày mai ta dạy ngươi thêm vài chiêu, bảo đảm ngươi đánh cho hấn đi lượm răng đầy đất!

Giang Tiểu Lư mừng quýnh, chấp tay lia lịa:

- Phiền cho cô nương rồi, hay là ta bái cô làm sư phụ được không?

Ánh mắt thiếu nữ thoáng ý cười, ngoài miệng thì bảo:

- Quên vụ bái sư đi, tuổi ta còn nhỏ, chưa thể thu đồ đệ được...

Cô đang nói, chợt nghe Nhạc Chi Dương lạnh lùng xen vào:

- Giang Tiểu Lư, bái cô làm thầy một lát, chi bằng cưới quách cô làm vợ, ban ngày dạy ngươi luyện võ, ban đêm sanh con cho ngươi...

Lời còn chưa nói xong, má chèo bên tay phải của cô gái đã nháng lên, má trái của Nhạc Chi Dương rất buốt, cả người té úm xuống biển.

Giang Tiểu Lư hoảng thần hồn vội la lên:

- Nhạc Chi Dương!

Bỗng thấy bọt nước sủi tăm, Nhạc Chi Dương nhô đầu lên khỏi mặt nước, hai tay vịn lấy mạn thuyền. Gã đang định bật người leo lên, đúng lúc này trên đỉnh đầu chợt nổi gió vèo vèo, má chèo lại đập xuống ngón tay của gã. Nhạc Chi Dương đau đớn thả tay ra, lại chìm ngụp xuống biển lần nữa. Giang Tiểu Lư len lén nhìn qua, nhác thấy ánh mắt của cô gái che mặt lúc này hết sức lạnh lùng, toát ra lửa giận bùng bùng, hấn vội chấp tay:

- Cô nương xin nguôi giận, hấn cùng lắm mới nói hai câu thôi, mong cô nương ngàn vạn lần đừng để bụng.

Thiếu nữ liếc nhìn hấn, hậm hực bảo:

- Hấn ta hỏi nãy trên ngươi, ngươi còn nói giúp cho hấn à?

Giang Tiểu Lư cười gượng gạo:

- Hấn là anh em của ta, anh em đánh nhau còn ra thể thống gì.

Thiếu nữ nổi giận:

- Ngươi là đồ hèn. Hấn dám vô lễ với ta, ta phải phạt hấn!

Giang Tiểu Lư vội hỏi:

- Phạt thế nào?

Tầm mạng che của thiếu nữ khẽ lay động, cô chậm rãi đáp:

- Trước khi lên thuyền lớn, phạt hấn không được ra khỏi mặt nước!

Trong lúc hai người trò chuyện, Nhạc Chi Dương mấy lần muốn leo lên thuyền đều bị thanh chèo gỗ đánh cho rớt xuống, bắt đắc dĩ gã đành hai tay cắp mạn thuyền thả mình trôi về phía trước. Mấy kẻ trên chiếc thuyền còn lại trông thấy đều ha hả cười vang. Nhạc Chi Dương nghe thấy tiếng cười, giận đến tím mình tím mắt, nhưng con thuyền hình như có mọc mắt, cứ hề gã vừa có ý toan trèo lên thì gác mái lập tức quật xuống, không vô trúng cánh tay thì cũng tạt trúng mặt mày, nói chung là đau đến thấu xương cốt, khiến người ta không sao chịu nổi.

Đi thêm vài dặm nữa, từ xa xa lướt đến một con thuyền lớn, thân thuyền đen nhánh, buồm trắng như mây, trên cánh buồm có thêu hình một con đà long màu vàng óng.

Tiếp cận được thân thuyền, ở trên thả xuống một sợi thừng, đưa mọi người trên con thuyền nhỏ lên trên thuyền lớn. Nhạc Chi Dương cuối cùng cũng đặt chân được lên thuyền, bên trên có không ít người đang chờ đợi, trông thấy gã đều nở nụ cười bí hiểm. Nhạc Chi Dương cả người ướt sũng, má trái sưng rộp, mắt ứa cả lệ, lúc này gã đối mặt với mọi người vừa thẹn vừa giận, hấn không thể xoay người nhảy tòm xuống biển chết chìm cho rồi.

Trên thuyền tụ tập khá nhiều thiếu niên nam nữ, trông thấy Tam Tôn, ai nấy đều thi nhau hành lễ. Minh Đẩu trở vào hai người, giới thiệu:

- Đây là Nhạc Chi Dương, đây là Giang Tiểu Lưu, họ đều là đệ tử mới gia nhập đảo. Các người thân là sư huynh, cần phải đối đãi tử tế với sư đệ biết chưa!

Hắn lại nói với Dương Cảnh:

- Con dẫn Nhạc sư đệ đi thay y phục đi, ướt thướt thướt như vậy coi chừng bệnh đấy!

Nhạc Chi Dương trong con quần bách, nghe thấy lời này, cõi lòng cũng trở nên ấm áp hơn. Dương Cảnh liếc mắt nhìn gã, lạnh lùng giục:

- Đi theo ta!

Nói rồi, hắn đi thẳng về phía khoang thuyền.

Con thuyền này vô cùng rộng lớn, ngoài buồng lái của thủy thủ ở trên boong, bên dưới khoang còn có một tầng dành cho sinh hoạt. Tiến vào một buồng ở, Dương Cảnh bất chợt quay đầu lại, nghe thấy tiếng cười lạnh với Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng gì, Dương Cảnh đã lao phắt đến gần.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy cần cổ bị nắm chặt, lưng bị ép mạnh vào thành khoang. Gương mặt Dương Cảnh đầy vẻ ngoan độc, tay phải bóp lấy cổ gã, tay trái thụi mạnh vào phần giữa ngực và bụng, một cơn đau quặn xộc thẳng lên não suýt tí nữa khiến cho Nhạc Chi Dương ngất lịm đi.

- Đồ chó!

Dương Cảnh mắng sa sả, phát liền cho Nhạc Chi Dương ba bốp tay, cái nào cái nấy đều rơi xuống má trái của gã. Y xuất thủ dẫn theo nội kình, Nhạc Chi Dương đau đến mức mất hết tri giác, trong miệng thoáng vị ngọt tanh, bộ não như muốn nổ tung. Dương Cảnh từ từ thả gã ra, Nhạc Chi Dương men theo thành khoang ngã nhào xuống đất, kẻ đó bên hông lại bị tống cho một cước, ruột gan lộn tung phèo, cả người cong oằn thành một khối.

Dương Cảnh cười gằn bảo:

- Đồ chó, biết tại sao ta đánh ngươi không?

Nhạc Chi Dương ôm lấy bụng, đau đớn không thốt ra lời.

Dương Cảnh mỉm cười, ghé sát tai gã nhỏ giọng:

- Nghe cho kỹ đây, thứ nhất, cách xa Diệp Linh Tô ra một chút; thứ hai, ngươi ăn còn nói với nàng không biết giữ mồm miệng, ta sẽ đánh gãy sống lưng nhà ngươi; thứ ba, về cái thằng Giang Tiểu Lưu kia, ngươi về chuyển lời lại với hắn, bảo hắn cầm hòng lại, còn dám nói chuyện với Linh Tô thì ta lột da hắn ra; thứ tư, chuyện bị ăn đòn hôm nay không được kể cho ai khác biết, bằng không kết cục của ngươi sẽ như vậy...

Y vói tay nhắc một thanh gỗ trên tường xuống, bóp nhẹ một cái, cả khối gỗ hóa thành mạt vụn li ti, rơi rào rào ra khỏi kẽ tay.

Đang nói, chợt nghe giọng nói từ xa truyền đến của Giang Tiểu Lưu:

- Nhạc Chi Dương, ngươi ở đâu vậy?

Dương Cảnh nắm lấy bả vai của Nhạc Chi Dương, kéo gã đứng dậy rồi lạnh lùng nhìn gã căn dặn:

- Trả lời cho đàng hoàng!

Nhạc Chi Dương liếc nhìn y, chợt cười phì một tiếng, lúc cười động đến vết thương khiến cho cơ mặt gã co rúm lại. Dương Cảnh bất giác ngẩn người, đang định hỏi gã có sao lại cười như vậy thì Nhạc Chi Dương đã hít sâu một hơi, lớn giọng hô:

- Giang Tiểu Lưu, ta ở bên này!

Vừa nói gã vừa hát tay Dương Cảnh ra.

Sắc giận trong ánh mắt Dương Cảnh vụt lóe lên, chợt nghe kết một tiếng, cửa khoang bật mở, Giang Tiểu Lưu sầm sầm tiến vào, cười hỏi:

- Còn chưa thay xong à? Mặt trời sắp lặn rồi, nghe nói hoàng hôn trên biển đẹp lắm...

Hắn nói đến đây, chợt tròn mắt lên:

- Nhạc Chi Dương, mặt của ngươi bị gì thế? Sưng to như củ khoai rồi, không, giống trái bí rợ hơn, ha ha ha, tiểu cô nương kia ra tay cũng ác thật...

Dương Cảnh tâm tư gian xảo, chỉ đánh vào má bên trái của Nhạc Chi Dương, cố ý giả họa cho cô gái che mặt kia. Cho dù y ra tay có độc địa đến mấy, người khác nhìn vào cũng chỉ cho rằng do má chèo của cô gái gây ra. Lúc này mặt gã bắt đầu thấy rát, hệt như kim đâm dao cứa, Nhạc Chi Dương đau đến mức hít lấy hít để mấy hơi khí lạnh, đưa mắt sang nhìn Dương Cảnh, thấy tên tiểu tử nọ đang lườm lườm nhìn Giang Tiểu Lưu đầy giận dữ, gã vội

kêu:

- Giang Tiểu Lưu, người đi ngắm hoàng hôn trước đi, ta thay đồ xong sẽ ra gặp người!

Giang Tiểu Lưu "ừm" một tiếng, xoay người bỏ đi. Dương Cảnh đang định đi theo, bỗng nghe Nhạc Chi Dương hỏi:

- Dương sư huynh, y phục để thay nằm ở chỗ nào?

Dương Cảnh thấy gã không hề hấn gì, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, liền hừ một tiếng, xoay người lại mở tủ, lôi ra một bộ quần áo rồi ném lên giường. Nhờ phút dây dưa này, Giang Tiểu Lưu đã lên đến boong tàu, giữa ban ngày ban mặt Dương Cảnh cũng không tiện hạ độc thủ nữa.

Đôi má của Nhạc Chi Dương rất buốt, khí huyết nhộn nhạo, trong lòng lửa giận ngàn ngút thiêu đốt đến vàng cả đầu óc. Thiếu nữ che mặt, Dương Cảnh, bóng hình một nam một nữ như lay động trước mắt, gã bắt giác siết chặt nắm tay, nghiến răng chặt đến mức quai hàm phát đau.

Dựa vào tường thở dốc một lúc, Nhạc Chi Dương đóng cửa phòng lại, cởi bỏ y phục ẩm ướt, thay một bộ áo quần khô ráo khác. Sờ đến chiếc túi sừng nước, bên trong có chứa vật đặc biệt quan trọng, những thứ khác không kể đến, nhưng tượng đất của Chu Vi đã bị nước hòa tan thành bùn nhão! Từ đây về sau, gã sẽ không còn được ngắm dung nhan người ấy nữa, trong lòng Nhạc Chi Dương quặn thắt từng cơn: "Ta và tiểu công chúa đúng là vô duyên, chẳng những cách biệt trời vực, không hẹn ngày gặp lại mà ngay cả tượng đất của nàng ta cũng không bảo vệ được. Nhạc Chi Dương ơi Nhạc Chi Dương, người quả là kẻ bất lực nhất trên đời."

Tự than thân trách phận một hồi, gã cúi đầu xuống xem xét, "Linh Phi Kinh" và "Kiếm Đàm Lục" vẫn còn đấy. "Linh Phi Kinh" được tơ vàng dệt thành nên sẽ không phai màu bởi nước. "Kiếm Đàm Lục" lại được viết từ giấy trắng mực đen, nước biển ngấm vào làm cho vết mực lem nhem, nét chữ trở nên mờ hồ không rõ, nếu không phơi ráo chắc chắn sẽ hư hại ngay. Bí tịch này có nguồn gốc không quang minh chính đại, Nhạc Chi Dương chẳng dám mang lên boong tàu lơ lửng, đành bấm bụng mượn một tia sắc trời nhập nhoạng mà học thuộc lòng pháp quyết "Dạ Vũ Thần Châm Thuật".

Pháp quyết vạch rõ quan điểm, viết rằng: "Lão Tử từng nói: 'Đạo trời như giường cung, cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào.', lại dạy: 'Muốn đóng được phải mở trước'. Âm chi rằng lẽ tự nhiên cũng giống như việc giường cung, ở đây nghĩa xa hơn là thần châm, cho dù muốn luyện công phu nào trong hai thứ trên cũng cần phải phân chia âm dương, xoay chuyển cương nhu, khí dương cương làm giãn, khí âm nhu làm dãn, thối lỏng tơ, bắn bụi nhỏ, cao thì ép, thấp thì nâng, khép và mở tùy tâm, giăng mắc như mưa đêm, vô hình ngấm vào vật. Pháp này tên cũ là 'Bích Vi Tiên', tên mới là 'Dạ Vũ Thần Châm', ngộ đạo trước rồi mới học sau, không được xao nhãng, không được bất cần."

Sau phần tổng quyết, lại có phần tâm pháp phân chia hai khí âm dương và xoay chuyển hai lực cương nhu, tóm lại là cần phải lấy lực dương cương làm cánh cung, lực âm nhu làm dây cung, sau đó kéo cung bắn tên dãn vật nhỏ ra ngoài. Kim sắt hay châm mãnh thì trọng lượng cũng rõ nặng, lúc bắn ra cần dùng đến lực tay, nhưng luyện đến cảnh giới cao minh rồi, khi đó tay không nhấc, chân không động, chỉ bằng vào nội lực bản thân cũng có thể ngắt hoa hái lá, đã thương người khác ở cách xa mười bộ.

Môn võ công này hết sức mới mẻ, Nhạc Chi Dương xem đến kỳ cùng, cảm thấy đạt dào hứng thú, bèn lẩm nhẩm đọc thuộc hết mấy lượt. Gã lại xem đến cách thức rút châm, hôm ấy sau khi Trương Thiên Ý chết, gã ở trong ngôi miếu hoang không kịp đọc kỹ, giờ đây từ từ xem xét, chỉ thấy giấy trắng mực đen ghi rất rõ ràng: "Nếu muốn rút kim châm này ra cần y theo pháp quyết, tu luyện thật giỏi hai luồng kinh khí cương nhu, lấy nhu kinh làm dây cung, cương kinh làm cánh cung, đảo ngược cách vận hành thì có thể ép kim châm trong cơ thể ra ngoài."

Nhạc Chi Dương có trí nhớ cực tốt, gã nhẩm qua pháp quyết chừng hai lượt, lần đầu còn vấp vấp sai sót, đến lần thứ hai thì hầu như đã thuộc lòng. Học thuộc xong, gã lại chuyển sang tụng "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ". Trong lúc nhẩm đọc, gã cảm thấy vết châm nơi ngực nhói buốt như dao khoét lửa nung, hận không thể luồn tay vào móc luôn trái tim ra ngoài cho đỡ nhức.

Ngẫm đi nghĩ lại, theo đúng lý thì người Đông Đảo ở trên tàu ắt phải có kẻ rút được kim châm, nhưng một khi phát hiện kim châm, tất nhiên sẽ lộ ra tông tích của Trương Thiên Ý. Nhạc Chi Dương thoáng nhớ lại bộ dáng lúc chết của tên quý tộc ấy thì cảm thấy thấp thòm vô cùng. Gã cảm thấy có chút hối hận, sớm biết như vậy thì đã không nên vì kích động nhất thời mà gia nhập Đông Đảo, để giờ đây lở lển thuyền giặc rồi, có muốn bỏ đi cũng không thể.

Để học được "Dạ Vũ Thần Châm" cần phải luyện chân khí trước tiên, nhưng trên pháp quyết chỉ đề cập đến cách thức phân chia chân khí, còn cách tu luyện chân khí chỉ nhắc qua một cách sơ lược.

Nếu như không có chân khí, mọi thứ chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Nhạc Chi Dương nhớ đến chương đầu tiên của Diệu Nhạc Linh Phi Kinh chính là tu luyện chân khí, gã lập tức nâng sáo lên thổi ngay điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc". Tiếng sáo vang vọng trong khoang thuyền, nốt nhạc kích động khí huyết, một luồng kinh khí mềm mại uyển chuyển như mây khói chuyển động tới lui khắp toàn thân gã. Nhạc Chi Dương muốn không chế luồng kinh khí này thế nhưng chẳng cách nào đạt được ý muốn, dòng nước ấm ấy mãnh như một con giun, thoát chậm thoát nhanh theo sự khuếch trương của âm thanh, tuần tự như thể dần dần giống như sông lớn chảy về đông, không gì ngăn trở được, cứ luôn lách trong cơ thể Nhạc Chi Dương, lướt đến đâu mang sáng khoải đến đấy, ngay cả vết kim châm nơi ngực cũng giảm bớt đi phần nào đau đớn.

Thổi xong hai mươi hai khúc nhạc, cả người Nhạc Chi Dương trở nên thông suốt, gã vừa định thổi thêm lần nữa thì chợt nghe có người gõ cửa ầm ầm, hóa ra Giang Tiểu Lưu đang ở bên ngoài làm ồn. Nhạc Chi Dương đành bước xuống giường, thế nhưng mới dậm chân đi chừng vài bước, hai gối gã đã mềm oặt suốt tí nữa thì ngã bệt xuống đất, cảm giác hết như một quả bóng da bị xì hơi, không vận được chút sức lực nào nữa.

Nhạc Chi Dương cảm thấy quái lạ nhưng cũng đành bó tay, mãi một lúc lâu sau mới lấy lại chút sức lực bèn gượng dậy mở cửa ra xem. Hóa ra Giang Tiểu Lưu thấy gã không rời phòng liền mang theo cơm chiều đến đây. Hắn trợn mắt dòm lom lom Nhạc Chi Dương, ngạc nhiên thốt lên:

- Trời đất, thằng ba xạo, sao mặt của người hết sưng rồi?

Nhạc Chi Dương sững người, sờ sờ lên má, ngoại trừ cảm giác tê tê ra thì không còn đau rát như trước nữa. Gã ngậy ra một lúc, mỉm cười:

- Là thật, sao nhanh đến thế nhỉ?

Giang Tiểu Lưu ngồi xuống, hậm hực bảo:

- Nhạc Chi Dương, đám người trên thuyền này đều mắc bệnh cmnr, rất là đang nói đó cười đó, ta vừa đến gần thì họ lập tức giải tán, bộ dạng cứ y như vừa thiếu nợ bạc của ông đây vậy!

Nhạc Chi Dương thừa biết Dương Cảnh đã giờ trò ma, liền nói:

- Nhà người cách xa Dương Cảnh và cô gái che mặt kia ra một chút, đừng có xớ rớ ở riêng với bọn họ.

- Cô gái che mặt? - Giang Tiểu Lưu nghĩ ngợi một thoáng: - Người đang nói Diệp Linh Tô hả?

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: "Hóa ra nhỏ đó tên là Diệp Linh Tô à?"

Chỉ nghe Giang Tiểu Lưu cười bảo:

- Người nói xem cô ta là ai nào? Cô ta chính là cao đồ của đảo vương Vân Hư đó. Đám đàn ông kia mà trông thấy cô một cái là ai nấy cụp đầu khom lưng, xung xoe hết lời, đừng nói là ở riêng với nhau, có muốn đến gần ba thước thôi còn khó. Còn cái thằng cha Dương Cảnh nọ vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, hai lỗ mũi cứ vác hất lên trời cao, hừ, ta thêm vào đề ý đến hân!

Giang Tiểu Lưu nói xong liền ngoẹo đầu ra định ngủ luôn.

Nhạc Chi Dương nhíu mày:

- Sao người ngủ ở đây?

Giang Tiểu Lưu hừ một tiếng:

- Khoang thuyền có hạn, ta ở một buồng với người! Mà cha ơi, giường gì đâu mà hẹp quá thế, chắc để vừa mỗi cái lò nước bánh quá!

Cơm nước xong, Giang Tiểu Lưu đã lăn ra ngủ khì. Nhạc Chi Dương ngậy người một lúc, ngực lại ngấm ngấm nhói đau, gã bèn dong bước ra ngoài, hướng lên phía boong tàu.

Sắc đêm mịt mùng, bốn phía tĩnh mịch, trùng dương mệnh mông bát ngát, sóng vỗ ti tê như ca như ngâm, sao giăng chi chít hết như những mảnh ngọc, bụi bạc phết lên lốm đốm trên bầu trời. Gió khơi thổi hất vào mặt, có con nhẹ, có con gắt, trong vị ẩm ướt còn mang theo một chút gì đó cô liêu, quạnh quẽ.

Nhạc Chi Dương đứng đó trong cơn gió đêm, toát lên nét đơn độc lạ lùng. Gã ngồi xuống, trỗi lên điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc", tiếng nhạc thoát ra khỏi ống sáo khác nào một cánh chim nhỏ, chao lượn quanh quẩn xung quanh con thuyền, thoát xa thoát gần, hòa lẫn vào trong tiếng sóng bể, giai điệu càng thêm thanh thoát trữ tình. Nhạc Chi Dương thổi đến mức quên hết mọi thứ, ba hồn bảy phách như thoát xác bay đi, cùng hòa múa trong tiếng sáo nhịp nhàng ấy.

Dòng khí nóng bắt đầu chuyển động, ban đầu nóng mánh như sợi tơ, dần dần hóa thành một luồng khí to cỡ ngón tay cái, hết như mũi dùi mũi khoan, không ngại luôn lách đến bất cứ nơi đâu. Tâm trí Nhạc Chi Dương hòa lẫn vào trong dòng khí nóng ấy, thổi đến đoạn sâu xa, cảm giác của gã trở nên hết sức nhạy bén: lông tóc dựng đứng, kinh mạch phập phồng, mọi sự xáo trộn trong lục phủ ngũ tạng gã đều có thể cảm nhận được rõ ràng toàn bộ. Đến một hồi sau, gã đã có thể phân tích được tình hình "Dạ Vũ Thần Châm", mũi châm ấy mánh như sợi tóc, ghim vào vị trí giữa tim và phổi làm cho khí huyết chảy không thông, hình thành nên một cục máu bầm.

Theo sự thâm nhập của khúc nhạc, kim châm hết như một sợi dây đàn, rung lên nhè nhẹ dưới sự tác động của dòng nhiệt khí. Nhạc Chi Dương nảy ra một ý, thâm nghĩ dòng nhiệt khí này biết đâu chính là thứ gọi là chân khí, nhưng phải làm sao mới có thể chia nó ra hai luồng, biến thành dây cung và cánh cung, ép cho kim châm ra ngoài đây?

Gã vừa thổi sáo vừa thử dẫn dắt chân khí, cố tách nó ra làm hai phần. Nhưng việc phân chia hai luồng khí âm dương vốn là cảnh giới cực cao trong thuật luyện khí, trước tiên cần phải hòa hợp với âm dương rồi sau đó mới phân hóa được. Luyện đến mức thoải mái tách hợp chỉ ít cũng phải tốn mất năm sáu năm khổ luyện. Nhạc Chi Dương cùng lắm mới bập bôm tập tành, luyện khí cũng vừa mới nhập môn, cho dù Linh Phi Kinh có thần diệu đến đâu cũng chẳng thể giúp gã một bước lên mây, cấp tốc luyện thành hai khí âm dương được.

Nhạc Chi Dương một lòng hai ý, luyện được một lúc, không những không phân chia được âm dương mà trái lại còn làm rối loạn chân khí gốc, kim châm đột ngột ghim sâu hơn vào trong khiến cho gã đau đến mức tối sầm hai mắt, không thể thổi sáo tiếp được nữa.

- Sao lại ngừng thổi rồi?

Một giọng nói êm ái từ bên cạnh vang đến, Nhạc Chi Dương xoay đầu lại xem, chỉ thấy Diệp Linh Tô đang đứng dưới một góc khuất tối tăm, đôi mắt lấp lánh ánh sáng như sao trời.

Nhạc Chi Dương vừa trông thấy cô, trong bụng lập tức trào gan ứa mật. Hôm nay gã hai lần gặp chuyện xúi quẩy đều có liên quan tới cô ta cả, mọi thứ khác thì có thể cho qua, riêng chuyện phá hỏng tượng đất của Chu Vi thì đặc biệt không thể tha thứ được. Gã càng nhớ càng đỏ quạu liền lạnh lùng nói:

- Ta thích thì thì thôi, cô quản được chắc?

Diệp Linh Tô không nói lời nào, thả bước đến bên mạn thuyền. Gió biển thổi từ đằng tây đến khiến cho làn váy của cô tung bay phất phơ như thể muốn nương theo con gió ấy mà bay xa mãi.

Cô lặng ngắm mặt biển một lúc, chợt cất tiếng hỏi:

- Khúc nhạc mà người vừa thổi tên gì thế?

Nhạc Chi Dương hằm hừ đáp:

- Liên quan quái gì đến cô!

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, chợt đầu phát tay một cái, Nhạc Chi Dương còn chưa kịp nhìn rõ, eo bàn tay bỗng nhói lên, thanh Không Bích đã tuột tay rơi ra. Ánh mắt thiếu nữ thấp thoáng nét cười, nâng sáo ngọc lên cao quan sát dưới ánh trăng, chất ngọc phi thủy được bóng trăng thấm nhuộm tỏa ra một vàng sáng đẹp mê ly.

Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa giận dữ, vội nhào về phía trước muốn giằng lại thanh sáo ngọc, dè dặt thân hình thiếu nữ nháng lên, Nhạc Chi Dương tức thì lao đầu vào khoảng không, hai chân lao đảo ngã chúi xuống biển.

Bên tai nổi gió vèo vèo, thân mình rơi càng lúc càng nhanh, mắt thấy sắp sửa chạm mặt nước, cánh tay Nhạc Chi Dương đột nhiên được ai đó ghì lại rồi kéo ngược trở lên. Cú kéo này vừa nhanh vừa khéo, gã bắt đắc dĩ bay vọt lên nom hệt như một con cá chuồn rồi ngã phịch ra sàn tàu, sống lưng đập xuống đất đau buốt.

- Thật vô dụng!

Giọng nói của Diệp Linh Tô để thêm vào lúc này chẳng khác nào châm dầu vào lửa. Nhạc Chi Dương bật người ngồi dậy, nhảy phốc về hướng phát ra âm thanh nhưng lại tiếp tục lao vào không khí. Tiếng cười của thiếu nữ từ sau lưng gã vọng lại:

- Ở đây cơ mà, nhà người mù à?

- Trả sáo lại cho ta!

Hai mắt Nhạc Chi Dương đỏ ngầu, thân mình xoay mòng mòng nhưng vẫn không thể nào chạm được vào chéo áo của cô gái. Diệp Linh Tô chẳng rõ đã dùng phương cách gì mà như hóa thành sương mây, chỉ có thể cảm giác mà không nắm bắt được.

- Người hứa thổi sáo đi, ta sẽ trả lại cho người.

Tiếng cười của Diệp Linh Tô lòn vồn bên tai, bất kể Nhạc Chi Dương xoay trở thế nào cũng không trông thấy được bóng dáng của cô.

Nhạc Chi Dương bản tính quật cường, thiếu nữ nói lời ngon tiếng ngọt thì miễn may gã còn nâng sáo lên thổi, chứ càng dùng vũ lực bức ép, càng kích thích lòng tự ái trong bụng thì gã dứt khoát cho dù có phải vứt bỏ Không Bích cũng không bao giờ chịu cúi đầu trước đối phương.

Dưới ánh trăng, hai bóng người xoay vòn như bay lượn. Nhạc Chi Dương quay một hơi cả trăm vòng, bỗng cảm giác cổ bị kim châm nhói lên, lập tức tiêu tan mọi sức lực, hai chân khụy xuống, ngã nhoài ra đất không thể gượng dậy nổi.

Diệp Linh Tô "T" một tiếng, thanh âm nghe như vang lên bên cạnh, Nhạc Chi Dương định nhòm dậy nhưng vừa dùng sức thì phần ngực lại đau âm ỉ, chỉ nghe thiếu nữ lẩm bẩm:

- Đồ cứng đầu, người thật sự không chịu thổi ư?

- Không thổi, chết cũng không thổi! - Nhạc Chi Dương ngang ngạnh: - Cô có bản lĩnh thì giết ta đi!

- Ta giết người làm chi? - Diệp Linh Tô hừ khê: - Người không thổi chứ gì? Vậy thanh sáo này ta tịch thu, chừng nào người chịu thổi thì ta sẽ trả lại cho người.

Nói rồi, cô cười khanh khách bỏ đi xa.

Nhạc Chi Dương nằm mắt một lúc mới từ từ ngồi dậy được, vất vả lắm mới ngăn không cho dòng nước mắt chảy ra, gã khục khích mũi rồi xoay người bước xuống sàn tàu đi về gian buồng.

Giang Tiểu Lưu vẫn đang khò khò ngủ say, Nhạc Chi Dương ngồi ở cạnh giường ngây ngốc hồi lâu, nhớ đến trong "Linh Phi Kinh", ngoài "Chu Thiên Linh Phi Khúc" còn có môn võ công khác, biết đâu sau khi học xong có thể đoạt lại sáo ngọc từ tay thiếu nữ.

Gã thấp đèn lên rồi mang "Linh Phi Kinh" ra xem kỹ, lướt qua chương đầu "Linh Khúc", thử đập vào mắt trước tiên chính là hai từ "Linh Vũ" được viết theo lối chữ Lệ, bên dưới là hàng chữ giải theo lối chữ Khải được dẹt bằng tơ vàng, ghi rằng: "Xưa có điệu vũ Tang Lâm(*), nếu múa đúng theo nhạc thì có thể lướt vào những nơi chật hẹp, tạo ra không gian trống trải, hết sức hữu dụng. Muốn học điệu múa của ta thì trước tiên phải biết khúc nhạc của ta, khúc nhạc nằm trước chân khí, chân khí nằm trước kinh lực, uyển chuyển phiêu diêu mà nhấc chân theo tiết tấu, vào nơi không tồn tại để tung hoành khắp tứ phương, thế gian vô đối, không ai sánh bằng."

(ND chú: Tang Lâm là tên một nhạc khúc vào thời Ân Thương, điệu vũ Tang Lâm ý chỉ phần múa theo điệu nhạc trên)

"Thế gian vô đối, không ai sánh bằng." Nhạc Chi Dương khẽ lẩm nhẩm tám từ này với vẻ mê đắm say sưa. Gã chăm chú dõi tiếp, ở phần dưới có rất nhiều vết chân nhỏ được thêu bằng chỉ bạc, vết chân chằng chịt không đều, trên có ghi rõ thứ tự ra chân trước sau, phía dưới hình vết chân lại có rất nhiều hình người, thấy đều giơ tay nhấc chân, múa may ngang dọc.

Tiết tấu trong bài vũ đạo này đều dựa trên "Chu Thiên Linh Phi Khúc", Nhạc Chi Dương không có sáo bên cạnh liền lẩm nhẩm khúc hát này trong lòng. Một tay ôm kinh văn, gã bắt đầu chậm chậm nhảy múa bên trong gian thuyền.

Linh Vũ hết sức kỳ diệu, chỉ cần nhảy múa theo tiết tấu, chẳng quan trọng phạm vi lớn hay nhỏ đều có thể thi triển nhẹ nhàng. Gian thuyền này rộng còn chưa đến một trượng, chưa kể không gian cho gã có thể thực hành lại càng nhỏ hẹp hơn, nhưng trong lúc Nhạc Chi Dương tới lui lại không hề cảm thấy chật chội, tay chân cơ thể của gã hòa nhịp theo khúc nhạc nhấm trong lòng mà biến đổi xoay sở, xê dịch lên xuống. Gian thuyền bé xíu theo bước chân nhịp nhàng của gã như thể phình to ra không ngừng, vách ngăn biến mất, bốn phía trống trải hết như một vùng hư vô.

Bước tới bước lui một lúc, phía đan điền của Nhạc Chi Dương bỗng có cảm giác gợn gợn, chân khí từ bên trong ủa ra theo hướng hệt như lúc thổi sáo, xuyên qua bụng dưới của gã rồi rớt vào hai đầu gối. Nhạc Chi Dương chợt thấy bước chân mình càng lúc càng nhanh, lúc di chuyển như cuốn theo một trận gió mạnh, thổi tắt đi ngọn đèn dầu đặt trên bàn.

Gã đành múa may trong bóng tối, hễ bước sát đến bên mép bàn hay thành giường thì cơ thể tự nhiên chuyển động, nhẹ nhàng tránh khỏi, tư thế ung dung đúng như lời tựa đề cập: "Vào nơi không tồn tại để tung hoành khắp tứ phương" Gian thuyền nhỏ hẹp như thế mà Nhạc Chi Dương lại cảm giác một sự tự do chưa từng có trước nay, gã như hóa thành con gió, biến ra màn sương, chỉ cần lộ ra một khe hở thôi là có thể mặc sức ra vào.

Sáng hôm sau trời trong mây đẹp, ánh sáng xong thì mọi người đều lên boong dạo chơi. Nhạc Chi Dương và Giang Tiểu Lưu cũng lên trên đó, Giang Tiểu Lưu oang oang nói:

- Đêm qua lạ thật, đầu hôm thì nóng như thiêu đốt thiết tình là ngủ chẳng ngon, đến khuya đột nhiên nổi lên một trận gió, mát mẻ dễ chịu vô cùng. Nhạc Chi Dương, người trở về bao giờ thế, sao ta không hay biết gì cả vậy?

Nhạc Chi Dương thờ dãi:

- Nhà người ngủ như heo, e rằng bị người ta ném xuống biển cũng còn chưa tỉnh nữa là.

- Ta mà là con heo thì người cũng là con chuột! - Giang Tiểu Lưu đỏ bừng mặt: - Nửa đêm nửa hôm không ngủ, chui lủi đi tùm lùm chỗ.

Đang trao đổi chợt nghe có tiếng con gái cười đùa, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, một bầu lửa nóng liền xộc thẳng lên đỉnh đầu. Diệp Linh Tô đứng cách đó không xa, đang tựa nghiêng vào lan can mà nói nói cười cười với Dương Cảnh. Không Bích nằm trong tay của cô ta, cánh tay trắng nõn càng làm nổi bật hơn sắc xanh thắm của ống sáo, tựa như liễu non mọc trên tuyết trắng, vô cùng thanh khiết quyến rũ.

Chương 5: Thiên nữ Linh Tô

Giang Tiểu Lưu trông thấy thanh sáo ngọc, hai mắt sáng lên, buột miệng hô:

- Ê Nhạc Chi Dương, cây sáo của người sao lọt vào tay người khác vậy? Ha, ta biết rồi nha, nhất định là người muốn nịnh nọt người ta nên mới mang sáo ra làm tín vật định tình đây mà.

Hắn nói âm ỉ, người khắp boong tàu đều nghe thấy rõ. Diệp Linh Tô quay đầu lại, ánh mắt tóe lên lửa giận. Dương Cảnh mặt mày sa sầm, sải bước tiến lên phía trước, quát lớn về phía Giang Tiểu Lưu:

- Thằng chó con, người nói cái gì đó?

Giang Tiểu Lưu gân cổ lên cãi:

- Ta đâu có nói người, ta nói cây sáo mà...

Nói còn chưa dứt câu, má trái hắn đã rất bóng, thân thể bắn mạnh về phía sau té oạch lên sàn thuyền.

Người ra tay chính là Dương Cảnh, Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, vội lao lên trước xem xét, chỉ thấy nửa khuôn mặt của Giang Tiểu Lưu đã sưng tấy lên, hán há miệng nhả ra một ngụm máu tươi, trong dịch máu còn lẫn theo một chiếc răng trắng hếu.

Nhạc Chi Dương giận muốn nổ phổi, ưỡn người quát lớn:

- Họ Dương kia, người có sao lại đánh người?

- Ta đánh người hời nào? - Dương Cảnh nhẹ nhàng cười, ánh mắt quét qua sàn tàu: - Rõ ràng là ta vừa dạy một con chó mà.

Đệ tử Đông Đảo phá ra cười sảng sặc. Nhạc Chi Dương đánh mắt qua mọi người, hai nắm tay bắt giác siết chặt. Dương Cảnh thờ ơ nhìn gã, thăm nghĩ vì như thằng nhóc này bất chấp ra tay, đúng là dịp để mình dạy dỗ nó một trận, bắt nó cả đời này phải nhớ mặt mình thật kỹ.

Giang Tiểu Lưu thấy tình hình không ổn bèn nhìn đau gương dạy, gằn gặt ống tay áo Nhạc Chi Dương, thấp giọng khuyên:

- Bỏ đi, tránh voi chẳng hồ mặt nào.

Nhạc Chi Dương giang hai chân ra, đứng yên bất động rồi chợt cao giọng gọi với về phía Diệp Linh Tô:

- Trả sáo lại cho ta.

- Người chịu thổi sáo rồi à? - Diệp Linh Tô vờ như không có chuyện gì, mân mê thanh sáo ngọc trong tay.

Nhạc Chi Dương nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng thốt:

- Ta thổi cho heo nghe chó nghe cũng không thổi cho cô nghe.

Ánh mắt Diệp Linh Tô lóe lên sắc giận, Dương Cảnh xụ mặt xuống, ra chiều muốn xông lên. Thiếu nữ khẽ xoa tay, Dương Cảnh hiểu ý liền mỉm cười, lùi sang một bên.

- Thế ư? - Diệp Linh Tô hồ hững nói: - Vậy thanh sáo này ta đem ném xuống biển cho cá xơi, không thêm trả cho người nữa.

Dứt lời, cô rút sáo giờ ra cạnh mạn thuyền.

Nhạc Chi Dương lòng nóng như hơ, vội lắc người lao đến. Diệp Linh Tô lấy ống sáo ra làm mồi nhử, cố ý dụ gã xông về phía trước, thấy thế liền thu sáo lại rồi lách người đi, mũi chân nhẹ chia ra, gạt vào gót phải của Nhạc Chi Dương, ý đồ muốn cho gã hụt chân lọt xuống biển.

Cú gạt chân này ẩn chứa tinh túy của võ học, Nhạc Chi Dương rõ ràng thấy cô ra chân thế mà muốn tránh cũng không được. Giữa lúc nguy khốn, trong lòng gã chợt lóe lên ánh sáng, "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc" từ đâu trỗi dậy, khúc nhạc này có liên quan với "Túc Dương Minh Vị Kinh", kinh mạch từ đỉnh đầu khuếch trương ra, nối thẳng đến vị trí chân phải.

Âm thanh trong lòng vừa vang lên, đan điền của gã trào dâng một dòng khí nóng rót ngay vào chân phải nhanh như chớp. Thân thể Nhạc Chi Dương nhẹ hẫng, bàn chân vừa nhấc thì trên mặt đất như nổi lên một trận gió xoáy, đưa gã nhảy sượt qua mũi chân của Diệp Linh Tô rồi nhẹ nhàng khéo léo đáp trên mép thuyền.

Diệp Linh Tô gạt chân không trúng, đang cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bỗng thấy Nhạc Chi Dương đang ở phía trước, cô lập tức vung tay, phát nhẹ một chưởng vào sau lưng gã.

Một chưởng này mà đánh trúng, Nhạc Chi Dương ắt sẽ rơi tõm xuống biển. Gã không kịp nghĩ ngợi nhiều, khúc nhạc trong lòng vẫn không thay đổi, kinh lực hướng theo khúc nhạc, thân thể hướng theo ý niệm, chiếu theo tư thế trong "Linh Vũ" mà huơ tay gấp hông, bồng bênh xoay người, thân mình như liễu trong gió né khỏi một chưởng phách đến của Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô thân là cao đồ của đảo vương, một chưởng này trông thì có vẻ tùy ý, thật ra hậu chiêu vô cùng, vì thế cô vừa đánh vào khoảng không liền không thêm nghĩ nhiều, tức tốc trở tay dẫn theo một luồng gió xoáy, quét về phía eo lưng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đang ngấp nghé bên mép thuyền, trước mặt là Diệp Linh Tô, sau lưng là biển cả mênh mông, chỗ đứng không kịp trở gót, cộng thêm gã không biết tí gì về quyền pháp, quyền chiêu của Diệp Linh Tô thoáng thay đổi thôi thì gã chẳng còn trông rõ gì nữa. Vì vậy đến nước này, bất kể đối thủ ra tay thế nào, gã chỉ đành dựa vào bản thân mà nhảy múa theo điệu nhạc, vô tình làm sao lại ngầm ám hợp tâm pháp "Không ai sánh bằng", dòng khí nóng dồn vào chân trái, mũi chân điểm lên mặt đất, thân thể xoay tít như chong chóng, ngón tay của Diệp Linh Tô sượt qua người gã, một lần nữa lại chọc vào khoảng không.

Nhạc Chi Dương vừa mới tập tành nên rốt cuộc chiêu thức cũng phát sinh đơn giản, gã cố sức xoay vòng né tránh, quên khuấy đi mất mình đang ở nơi nào, xoay thêm hai vòng nữa thì đã ló qua mép thuyền, một chân chợt đạp vào không khí, thân hình lao đa lao đảo rơi thẳng xuống biển.

Diệp Linh Tô thất bại đến hai lượt, vừa giận vừa thẹn, đang định ra tay không thêm nỗ lực nữa, nào ngờ trông thấy cảnh Nhạc Chi Dương tự mình sảy chân lọt xuống nước, cô nhất thời mừng rỡ bất ngờ, nghĩ bụng tên tiểu tử này quả nhiên bất tài, hai lần lúc này đều là trùng hợp mà thôi.

Nhạc Chi Dương một chân trên thuyền, một chân hụt vào khoảng không, thân thể ngã rạp về sau hết như một cọng cỏ khô bị gió thổi lạc lìa. Mắt thấy sắp sảy xuống biển đến nơi, đầu gã liền lướt qua "Thái Âm An Tì Chi Khúc", khúc nhạc này có liên quan đến "Túc Thái Âm Tì Kinh", giai điệu vừa trỗi lên trong dạ, chân khí lập tức lùa vào chân trái.

Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ ngợi nhiều, phối hợp với nhịp điệu, thân thể xoay ngược lên cao, chân trái móc giữ vào cạnh thuyền, mũi chân sinh ra một luồng kinh lực khiến cho thế rơi của gã ngừng lại đột ngột.

Dưới chân tuy đã trụ vững nhưng thân mình vẫn hướng xuống mặt nước, Nhạc Chi Dương giữa lúc đang suy nghĩ thì khúc nhạc trong lòng chợt thay đổi

thành "Thiếu Âm Tẩy Tâm Chi Khúc". Khúc nhạc này có can hệ đến tay phải, Nhạc Chi Dương chỉ thấy một luồng khí nóng chảy tràn về bàn tay phải, liền theo ý thức tổng ra, vỗ trũng thót gỗ trên thân thuyền. Một nguồn lực đạo hùng hậu phản ngược trở lại hết như có mấy kẻ cùng lúc vận sức ném gã vắng ngược trở lên thuyền.

Bên tai Nhạc Chi Dương nổi gió vùn vụt, thân mình tựa như quả lắc đồng hồ phương Tây, "vút" một tiếng bay ngược về sàn tàu. Mắt gã vừa kịp trông rõ thì sàn tàu đã ở bên dưới thân mình, trong lòng tức tốc nhoáng lên điệu "Thái Dương Nhu Trường Chi Khúc", khúc nhạc này liên quan đến tay trái. Tay trái Nhạc Chi Dương hươ ra, chống mạnh xuống mặt sàn, từ lòng bàn tay tuôn ra một nguồn lực lớn đẩy gã bay vọt về phía trước.

Diệp Linh Tô ngỡ rằng Nhạc Chi Dương sẽ té xuống nước, vì thế tâm tư cũng nói lòng đi, hoàn toàn không phòng bị, chợt thấy Nhạc Chi Dương quay trở về thuyền, cô nhất thời ngầy ra như phồng, quên cả nhúc nhích. Nhạc Chi Dương lướt sượt qua bên người cô, trước mắt lấp lóa sắc xanh, chính là thanh sáo ngọc nọ.

Gã không nghĩ ngợi nhiều liền giơ tay đoạt lấy, ngón tay vừa chạm vào sáo ngọc, giai điệu trong bụng lại biến đổi thành "Thiếu Dương Tam Tiêu Chi Khúc", khúc nhạc này liên quan đến "Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh" nơi tay trái, chân khí dòn vào năm ngón tay, gã giằng mạnh lấy sáo ngọc. Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy lòng bàn tay nhói lên một cái, sáo ngọc đã vượt tay đi mất.

Nhạc Chi Dương đoạt được sáo ngọc trở về, không kịp suy nghĩ nhiều, trong lòng liền tấu lên "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc", chân phải giậm đất tung người nhảy lên, lại tấu "Thái Âm An Tì Chi Khúc", chân trái bốc cao đá về hướng bầu trời, cả người chồm lên không trung, bỏ nhào một vòng rồi mới uốn thân đáp xuống mặt đất.

Gã thi triển một hơi lưu loát như mây trôi nước chảy, đám đệ tử Đông Đảo đều xem đến mắt tròn mắt dẹt. Dựa vào khả năng của bọn họ vốn dĩ cũng không thể nào làm được đừng nói chi đến Nhạc Chi Dương trước giờ không biết võ công, gã lại đột nhiên biến thành cao thủ võ học như vậy, trước sau trái ngược nhau quá lớn, quả thật khiến người ta không sao tin được. Kỳ lạ hơn nữa là, ngoài những động tác giơ tay đánh mắt, cúi đầu ngàng mặt hết sức linh động và hiểm lạ ra, gã càng toát lên một nét tiêu sái không thể diễn tả được thành lời.

Diệp Linh Tô bị đoạt mất sáo ngọc, cảm giác hổ thẹn và tức giận trộn lẫn khó mà chịu nổi. Không để cho Nhạc Chi Dương kịp đứng vững, cô đã trở tay quét chường về phía gã. Chường phong vừa đến gần, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, vội la lên:

- Khoan đã!

- Sao vậy?

Diệp Linh Tô ngưng chường không tấn công nữa, cố ý muốn nghe xem gã nói điều gì. Nhạc Chi Dương ổn định lại tinh thần rồi cất tiếng:

- Cô từng nói, chỉ cần ta thôi sáo cho cô nghe, cô sẽ trả sáo lại cho ta đúng không?

Thiếu nữ bị mất sáo vốn đang thẹn một giận mười, chợt nghe Nhạc Chi Dương xuống nước, tự cảm thấy đã khôi phục lại không ít mặt mũi cho bản thân, huống gì sáo ngọc đã đổi chủ, nếu mình cậy mạnh tước đoạt thì cũng không còn gì thú vị nữa. Suy đi tính lại, cô cười lạnh:

- Được, ngươi mau ngoan ngoãn thổi cho ta nghe, thổi mà trót quớt thì ta cho ngươi biết tay.

Mất đi Không Bích giờ lại về tay, sóng lòng Nhạc Chi Dương rạo rực không thôi, gã ngấm mãi thanh sáo dài lặng như nước thu, hình ảnh của Chu Vi thấp thoáng hiện lên trong đầu. Trầm ngâm một lúc, gã đưa sáo lên miệng bắt đầu thổi, tiếng sáo uyển chuyển du dương, toát lên một nỗi niềm dằn vặt vô tận.

Diệp Linh Tô nghe thấy tiếng sáo chợt thoáng ngáy người, chẳng hiểu vì sao tâm tình chợt nổi hứng theo khúc nhạc, cô bắt giác khẽ giọng ngâm nga:

Người con gái yêu kiều nhàn nhã,

Đội góc thành, nàng đã hẹn nhau.

Yêu nàng chẳng thấy nàng đâu,

Bâng khuâng ta cứ gãi đầu giậm chân.

Người con gái yêu kiều trầm lặng

Bút cán son nàng tặng trao tay.

Bút son dáng đo hay hay.

Ta trông nàng đẹp lòng đầy thích ưa.

Ngoài đồng nội ngó tranh nàng tặng.

Thì tin ngay chắc hẳn lạ xinh.

Ngươi nào lạ đẹp cho đành,

Vì nàng trao tặng mà thành đẹp lây.

(ND chú: Bài dịch của T/G Tạ Quang Phát, trích từ “Tình Nữ” phần “Bội Phong” trong Thi Kinh của Khổng Tử. Trong bài có hình ảnh “Bút cán son”, nguyên văn là chữ “Đồng quán” thật ra chưa rõ nghĩa là bút hay sáo, tuy nhiên ở dưới Phương Ca có chú giải là 1 loại tiêu, sáo chắc để hợp tình hợp cảnh với tâm trạng của nhân vật chính)

Đông Đảo kế thừa dư mạch của Thiên Cơ Cung, dầu có lệnh đèn hải ngoại thì chất văn vận tao nhã trải trăm năm cũng không phai nhạt. Rất nhiều đệ tử vừa nghe qua liền biết ngay bài thơ Diệp Linh Tô đang ngâm chính là bài Tình Nữ trong phần Bội Phong trích từ Thi Kinh. Bài thơ miêu tả về một đôi nam nữ hò hẹn nhau nơi góc thành, người nữ không đến theo ước định khiến cho người nam hết sức sốt ruột. Về sau người nữ đến chỗ hẹn, tặng cho người nam một thanh sáo màu đỏ lộng sáng lấp lánh hết như tim yêu của nàng, đẹp đến mức khó mà quên được. Người nữ còn mang theo cả bó cỏ thơm cũng xinh xắn vô cùng, tuy nhiên dầu cho sáo đẹp hay cỏ xinh thì điểm đáng quý nhất là được chính tay mỹ nhân trao tặng.

Nhạc Chi Dương thổi khúc nhạc này, mọi người ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, chỉ duy ánh mắt Diệp Linh Tô là chuyển từ bức tức sang dịu dàng, chờ đến khi Nhạc Chi Dương thổi xong, cô mới khẽ khàng hỏi:

- Thanh sáo này là do người ấy tặng cho người ư?

Nhạc Chi Dương lặng im không đáp, sắc mặt bần thần tê tái. Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, thờ ơ bảo:

- Thôi vậy, tưởng đâu người là kẻ bần xin nhỏ mọn, hóa ra còn có ả tình khác, thanh sáo này ta không cần nữa.

Bài "Tình Nữ" này vốn do Nhạc Chi Dương tức cảnh sinh tình mà ra, hoàn cảnh trong thơ cổ cũng gần tương tự với việc Chu Vi tặng sáo, gã nhớ lại cảm giác lo lắng tuyệt vọng trong quan tài gỗ ngoài ngoại ô kinh thành so với chàng trai ngóng đợi người tình đến hò hẹn ấy kẻ ra còn đáng thương hơn gấp chục lần. Gã thôi sáo cho Diệp Linh Tô nghe chẳng qua chỉ là kẻ sách tàm bợ, cốt ý bảo vệ Không Bích, nào ngờ thổi xong khúc nhạc, đối phương lại hiểu được tiếng lòng, đoán ra lai lịch của thanh sáo từ trong giai điệu. Việc thiếu nữ đột ngột bỏ cuộc trái lại còn gây cho gã một sự bất ngờ rất lớn.

Vô tình, ác cảm của Nhạc Chi Dương đối với Diệp Linh Tô cũng giảm đi phần nào, gã nhìn thiếu nữ nhoèn cười, đang tính xoay người bỏ đi chợt nghe Dương Cảnh quát to:

- Từ từ nào!

Nhạc Chi Dương quay đầu lại, Dương Cảnh lách lên khỏi đám người, cười lạnh:

- Tiểu tử, thân pháp vừa rồi của người không phải dạng vừa, học từ ai đấy?

Nhạc Chi Dương sinh lòng oán ghét, lạnh lùng bảo:

- Cần gì phải học, trời sinh ta đã tự biết.

Sắc giận trong ánh mắt Dương Cảnh lóe lên, y cười mỉa:

- Thất kính thất kính, hóa ra người chính là bậc thiên tài cao siêu!

Nói đến hai chữ "Thiên tài", y cố ý kéo dài giọng ra, đám đệ tử Đông Đảo ở xung quanh đều cười rống lên ha ha.

- Không dám nhận! - Nhạc Chi Dương mỉm cười: - Dương huynh quá khen rồi!

Da mặt của Nhạc Chi Dương dày đến mức nằm ngoài dự đoán của Dương Cảnh. Y ngẩn ra một lúc, lớn giọng đề nghị:

- Tiểu tử họ Nhạc kia, chúng ta đánh cược một trận nào. Ta không dùng nội lực cũng không xài quyền cước, trong vòng ba chiêu chỉ bằng thân pháp, ta sẽ dễ dàng hạ được người.

Nhạc Chi Dương cân nhắc một lúc, mỉm cười hỏi:

- Cược cái gì?

- Nếu người thua... - Dương Cảnh chỉ vào thanh Không Bích: - Cây sáo này thuộc về Diệp sư muội...

Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Linh Tô liền hét lên:

- Dương sư huynh, đủ rồi.

Dương Cảnh thấy Diệp Linh Tô giữ miết thanh sáo không rời tay, đoán rằng cô yêu thích vật này, vì vậy y ngang nhiên ra mặt muốn đoạt sáo ngọc trở về, định bụng khiến cho cô vui lòng, y lập tức mỉm cười:

- Sư muội yên tâm, chỉ là một thanh sáo thôi mà, vì huynh thay muội lấy về là được.

- Muội nói đủ rồi! - Diệp Linh Tô khẽ nhủ mảy: - Cây sáo này muội không cần nữa đâu.

Dương Cảnh cười khi nhìn cô nghĩ bụng: "Cô bé này lại phát dỗi hờn nữa rồi. Con gái mà, ngoài miệng thì nói không cần chứ trong lòng lại quyến luyến không rời. Diệp sư muội là người sành sỏi, châu báu bình thường trước nay chưa từng lọt vào mắt muội ấy, hiếm khi có cây sáo ngọc vừa ý thế này, bất kể thế nào ta cũng phải đoạt trước rồi tính sau."

Nghĩ thế, y cười nói:

- Sư muội đừng nóng, ta đoạt cây sáo này cũng không hoàn toàn là vì muội đâu. Muội là nữ đệ tử đích truyền của đảo vương, một thân võ nghệ dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trên đảo, tên tiểu tử này ý vào ba cái thứ thân pháp mèo quào, thừa cơ muội không đề phòng mà giật lấy sáo ngọc, nếu không đoạt về chẳng phải sẽ khiến cho hắn coi khinh nhân vật anh hùng của Đông Đảo ta hay sao?

Mấy câu này được y biện luận hùng hồn khiến cho đám đồng môn hò reo không ngớt, nhưng lọt vào tai Diệp Linh Tô chẳng khác nào mấy lời xia xối mìa mai. Cô bị Nhạc Chi Dương đoạt mất sáo ngọc tuy trong lòng cảm thấy hổ thẹn nhưng dù sao cũng chỉ trách tại bản thân, còn qua mồm miệng của Dương Cảnh thì rõ ràng thứ cô vứt đi đâu phải sáo ngọc mà chính là thể diện của Đông Đảo. Diệp Linh Tô càng nghĩ càng sôi máu, bèn cười lạnh:

- Được lắm, Dương sư huynh là nhân vật anh hùng của đảo. Muội chỉ là đứa con gái vô đức vô năng, đành chờ huynh thay muội ra mặt vậy!

Dương Cảnh nghe thấy lời lẽ có vị chua, nhưng bản tính y ngông cuồng tự đại, lời ra khỏi miệng rồi thì làm gì có chuyện nuốt vào, vậy nên y bèn cao giọng quát:

- Tiểu tử họ Nhạc, ngươi có dám cược với ta hay không?

Nhạc Chi Dương đảo mắt, cười hỏi:

- Lỡ đâu Dương huynh thua thì tính sao?

Dương Cảnh chỉ lăm le nghĩ đến chuyện thắng thì được gì, căn bản là chưa hề tưởng tượng thua cuộc sẽ ra sao, y thừa người ra một thoáng rồi tỏ vẻ cảm khái:

- Được, ngươi muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy!

Lời này ngông cuồng quá mức, Nhạc Chi Dương chần y không chớp mắt, gật gù bảo:

- Được, nếu ta thua, sáo ngọc này sẽ hai tay dâng lên cho ngươi; còn nếu ngươi thua...

Gã chỉ xuống trước chân Giang Tiểu Lưu:

- ...Quý trước người này, gọi hắn ba tiếng "Ông cố nội"!

Lời vừa thốt ra, không chỉ đệ tử Đông Đảo biến sắc mà ngay cả Giang Tiểu Lưu cũng há hốc mồm. Mặt mũi Dương Cảnh thoát xanh thoát đỏ, nếu không phải mọi người đang chăm chú theo dõi thì y thế nào cũng một chương đánh chết Nhạc Chi Dương cho hả.

- Sao vậy? - Nhạc Chi Dương không chịu bỏ qua, càng ním cười lẩn tới: - Dương lão huynh sợ rồi à? Cũng chẳng trách, tuổi tác hắn còn nhỏ, làm ông cố nội của ngươi thật là không hợp...

Nói dứt câu, hai má Dương Cảnh đã dòn căng máu, y buột miệng quát:

- Cược thì cược, ta há sợ làm cháu nhà ngươi.

Giang Tiểu Lưu ăn trúng bạt tai, lại rụng mất cái răng, Nhạc Chi Dương muốn thừa cơ hội này để trút giận thay hắn. Không Bích với gã mà nói dẫu cho quý giá như sinh mạng nhưng so với nỗi vinh nhục của người bạn chí thân thì cho dù có là sinh mạng của bản thân gã cũng không thêm bận tâm nữa.

Đệ tử Đông Đảo thấy gã không biết sống chết, trong lòng đều hả hê khoái trá, bọn họ tự động rào rào dạt tránh chừa ra một khoảng trống lớn.

Nhạc Chi Dương gọi Giang Tiểu Lưu đến, nhờ hắn bảo quản giữ gìn sáo ngọc. Giang Tiểu Lưu mặt mày trắng bệch, ghé đến gần thăm thì:

- Nhạc Chi Dương, bỏ đi mà, bản lãnh của tên họ Dương ấy lớn lắm, ngươi đánh không lại y đâu.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Giang Tiểu Lưu, hào khí lúc trước của ngươi đâu mất tiêu rồi? Thì thà thì thảm thật chẳng khác một đứa con gái.

Giang Tiểu Lưu vừa thẹn vừa giận, mắng:

- Mẹ nhà ngươi chứ, ngươi muốn chết ông đây thêm quân!

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Người té sang bên giùm đi, chớ đó còn đóng vai "Ông cố nội" kia kìa.

Giang Tiểu Lưu dở khóc dở cười, ừ ừ lùi sang một bên. Dương Cảnh thính giác cao cường, nghe bọn họ trao đổi rõ mồn một. Y trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, lòng ngầm hạ quyết tâm: "Còn không khiến cho thằng khỉ này quỳ mọp xin tha đúng là uổng danh đệ tử Đông Đào."

Y nổi lòng nham hiểm, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử, chuẩn bị xong chưa?

- Xong rồi. - Nhạc Chi Dương ngoác tay: - Lại đây...

Lời còn chưa dứt, một cơn gió mạnh đã ập thẳng đến trước mặt, Nhạc Chi Dương không kịp né tránh, chân thủy đau buốt, cả người lập tức bay vọt đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Tri Âm Khả Thưởng

- Diệp... Diệp cô nương... - Nhạc Chi Dương giật thót cả mình, nói năng lập cà lập cập: - Cô... Cô ra đây làm gì?

Diệp Linh Tô nhướn mắt trông xuống biển, cuộn giấy bé tẹo bị sóng dập vùi, tích tắc đã trôi xa mất dạng. Cô lặng nhìn từng nhịp sóng xô, về mặt đầm chiêu xa vợi. Nhạc Chi Dương đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy chân tay lỏng ngóng, vàng trán rịn mồ hôi, ở lại thì tất nhiên ngượng nghịu mà bỏ đi thì cũng không ổn lắm.

Diệp Linh Tô chợt xoay lại, đôi tròng mắt trong veo lạnh lẽo chăm chú đối nhìn gương mặt Nhạc Chi Dương, từng câu một chất vấn:

- Võ công của người học từ đâu vậy?

- Võ công? - Nhạc Chi Dương lớn lên nơi phố chợ, phần đông giao thiệp với phường vô lại, bản lĩnh tùy cơ ứng biến hiếm người bì kịp, lúc này được hỏi đến gã bèn tỏ vẻ ngạc nhiên: - Võ công gì cơ?

- Đừng làm bộ làm tịch nữa. - Diệp Linh Tô mất cả kiên nhẫn: - Người không học võ công thì sao có thể đoạt lại sáo từ trong tay ta chứ?

- Ta cũng cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao lại thành ra như thế, cây sáo này bằng một cách quái lạ nào đó bỗng trở về trong tay ta. Có lẽ nó sống lâu năm nên có trí khôn, hiểu rõ đạo lý "Vật quy nguyên chủ" cho nên mới liều mạng vùng khỏi lòng bàn tay của cô nương mà ngoan ngoãn quay lại với ta đó.

Nhạc Chi Dương ba hoa bịa chuyện, bắt thần Diệp Linh Tô vẫy tay một cái, hồ khẩu giả tê dại, sáo ngọc lại nằm gọn trong bàn tay trắng mịn như tuyết của thiếu nữ.

- Đồ xảo sự! - Ánh mắt Diệp Linh Tô ngập ý giận: - Được lắm, vật quy nguyên chủ, sống lâu có trí khôn, giỏi thì gọi nó về với người lần nữa xem?

Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa tức tối, Diệp Linh Tô ra tay quá nhanh khiến gã không kịp suy nghĩ, lần trước đoạt được sáo về là do tận dụng cơ hội để ra tay bất ngờ, còn lần này thiếu nữ đã đề bụng đề phòng, muốn thắng lợi bất ngờ chỉ e không còn dễ dàng nữa.

Gã tập trung ngẫm nghĩ, cố tìm ra đối sách, đáng tiếc thực lực chênh lệch quá lớn nên dẫu có nghĩ ra trăm phương nghìn kế cũng không chọn được cách nào toàn vẹn.

- Tên của cô ấy là gì? - Diệp Linh Tô chợt khề giọng hỏi, ngón tay mềm mại vờ vờ trên thân sáo nhẫn bóng.

- Ai? - Nhạc Chi Dương ngăn người: - Tên của ai hả?

- Còn ai nữa... - Diệp Linh Tô lờm gãi: - Đương nhiên là cô gái tặng sáo cho người rồi!

Nhạc Chi Dương bật cười chua xót, tiểu công chúa chắc đã tặng làm người, một tên vô lại chợ búa như gã vốn dĩ không xứng đáng với sáo ngọc, cũng giống như thân phận hèn hạ này không xứng đáng với bóng hình yêu kiều đôn độc trong cung điện Bảo Huy kia.

Bóng hình thiếu nữ thoáng hiện lên trong lòng, trái tim Nhạc Chi Dương se thắt lại, gã khẽ nhắm hờ đôi mắt, thật lâu sau mới buông tiếng thở dài:

- Tên nàng là Chu Vi.

Nói ra hai từ này, tảng đá nhiều ngày qua đè nén trong cõi lòng Nhạc Chi Dương như được gỡ bỏ. Gã chỉ lấy làm lạ rằng vì sao mình lại nói ra bí mật trong tim cho Diệp Linh Tô biết? Nhưng bằng vào trực giác, gã lại cảm thấy có thể tin tưởng được người con gái đứng trước mặt này.

- Chu Vi, Không Bích, "Khán Chu thành Bích..."(*) - Ngón tay Diệp Linh Tô vuốt ve nhẹ nhàng trên thân sáo ngọc, giọng nói ẩn ước xa vắng như từng hạt mưa bụi lất phất: - Người... nhớ cô ấy lắm đúng không?

(ND chú: Xuất xứ từ câu trong bài "Như Ý Nương" của Võ Tắc Thiên. Chu có nghĩa là sắc đỏ, Bích là sắc xanh, trông sắc đỏ thành sắc xanh ám chỉ thị giác mơ hồ hay tâm ý phân vân, một nghĩa khác là tâm sự dẫn vật, nuôi tiếc)

- Ta không biết nữa. - Nhạc Chi Dương thờ dài, cười gượng: - Có nhớ cũng chẳng ích gì!

- Phải rồi! - Giọng nói của Diệp Linh Tô chuyển sang lạnh lùng, ánh mắt lộ vẻ châm chọc: - Người có thể tặng thanh sáo này cho người nhất định thuộc dòng dõi thiên kim quý tộc, cái loại tiểu vô lại như người đương nhiên là không xứng với người ta rồi.

Nhạc Chi Dương trừng mắt nhìn cô, Diệp Linh Tô lại ném trả thanh sáo, cao giọng:

- Bắt lấy!

Nhạc Chi Dương vội vã giơ tay đón lấy, gã giương mắt nhìn về phía thiếu nữ, lòng không khỏi ngạc nhiên. Diệp Linh Tô cười lạnh:

- Ta thêm vào loại sáo dở hơi này!

- Không thêm càng tốt!

Nhạc Chi Dương cười khi khi giật sáo lại thất lung, Diệp Linh Tô trông thấy dáng vẻ của gã như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng ngầm bức bối, vất vả lắm mới đè nén được ý định nện cho gã một trận. Cô nhớ ra một chuyện lại hỏi:

- Cây Dạ Vũ Thần Châm ấy phát ra từ đâu?

Nhạc Chi Dương giật thót tim, cố gắng làm mặt tỉnh, mỉm cười đáp:

- Không phải từ cô hay sao?

Diệp Linh Tô lờ mờ nhìn gã không chớp mắt, Nhạc Chi Dương cảm thấy khó chịu bèn cười gượng:

- Nhìn ta làm gì? Hồng lẽ cây kim châm đó từ ta mà ra hay sao? Lúc đó ta sắp chết đến nơi, cô có thấy người sắp chết phát ra âm khí bao giờ chưa?

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, đi được mấy bước chợt nghe phía sau lưng vang lên tiếng sáo du dương, chính là giai điệu mà đêm hôm trước cô từng nghe qua, âm thanh réo rắt vắng vắng, nốt nhạc bay bổng lâng lâng mang theo cảm giác tự do tự tại như tuôn trào ra khỏi ống sáo.

Thiếu nữ không nhận được dừng chân cảm thụ trong khoảnh khắc, đoạn đột ngột sai bước, thốt tha len qua cột buồm rồi biến mất như một làn khói mỏng.

Nhạc Chi Dương thối đến mức say sưa, khí cơ trong người thông suốt, lan tỏa như sương giăng, kết đọng tựa viên bi, tùy theo điệu nhạc nhanh hay chậm mà ngấm vào ngũ tạng lục phủ, luân kích qua lại khắp tứ chi bách huyết, thông qua huyết Thiên Trung nơi ngực làm tan máu bầm, mang lại cảm giác sướng khoái vô cùng.

Bởi cảm giác dễ chịu quá mức ấy, Nhạc Chi Dương ngồi nơi mép thuyền, hướng mắt ra biển cả lao la, thối hết lượt này đến lượt khác, quanh đi quẩn lại quên cả ngồi nghỉ. Thăm thoát, tịch dương đã lặn về tây, chị Hằng e ấp hiện thân mang theo một vầng trăng tròn vành vạnh lần khuất trên trời cao, hắt bóng lờ mờ trên mặt biển đêm thăm thẳm tựa như in màu tuyết, rải sắc bạc; giữa khung cảnh ý vị như vậy, người ta dường như tiêu tan đi cả mỗi một.

- Thối hay lắm!

Phía sau đột nhiên vọng đến tiếng nói cười, âm thanh vừa lọt vào tai, Nhạc Chi Dương bỗng giật thót mình, khí huyết chảy ngược, cổ họng thoang thoang vị ngọt, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất.

Cho dù cách luyện công có kỳ lạ thì "Chu Thiên Linh Phi Khúc" vẫn là một môn nội công, mà hễ tu luyện nội công thì cần phải tách biệt mọi sự chi phối, đặc biệt tránh xa kẻ nhiễu loạn, càng là công pháp tinh thâm thì càng phải tuân thủ chặt chẽ đạo lý này. Kẻ nọ vừa hết vừa cười, chẳng khác nào sét đánh ngang tai, may mà Nhạc Chi Dương công lực yếu kém, chấn động cũng giảm thiểu, bằng không gã khó tránh cảnh tẩu hỏa nhập ma, thất khiếu chảy máu.

Gã điều hòa nhịp thở, chậm chậm đứng dậy quay đầu lại quan sát, chỉ thấy người vừa lên tiếng là một chàng trai trẻ tuổi ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mày loạn mất phượng, môi hồng răng trắng, người vận áo hoa gấm, bộ dáng khá là lịch thiệp.

Nhạc Chi Dương cảm thấy người này mặt mũi quen quen bèn ra sức nhớ lại, hình như người này hay nói cười bên cạnh Dương Cảnh, có vẻ là cùng một giuộc với nhau.

Chàng trai áo hoa thấy gã lộ vẻ cảnh giác liền cười bảo:

- Chào Nhạc sư đệ, tại hạ Hòa Kiều, tiếng sáo của Nhạc sư đệ văng vẳng xao xuyến làm cho Hòa mỗ lấy làm khâm phục lắm. Nhân lúc không có ai khác, ta cố ý đến để nói với đệ vài câu.

Hắn phát ngôn lịch sự, miệng nói miệng cười khiến cho lòng cảnh giác của Nhạc Chi Dương cũng phần nào giảm bớt, gã liền lạnh lùng hỏi:

- Sư đệ? Ai là sư đệ của ngươi chứ?

- Ấy, đừng xa cách như vậy. - Hòa Kiều hớn hờ, nét cười lan đến cả chân mày: - Ngày mai sau khi lên bờ bãi kiến đảo vương, phân chia trường phái, đệ và ta đều là đệ tử Đông Đảo, không phải sư huynh sư đệ với nhau thì còn là gì?

- Bãi kiến đảo vương, phân chia trường phái? - Nhạc Chi Dương thắc mắc: - Để làm gì?

(còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Ngộ Nạn Trình Tường

Người vừa đến chính là Giang Tiểu Lưu, hắn thấy Nhạc Chi Dương toan kêu lên bèn ra dấu giữ im lặng rồi hắng giọng hỏi:

- Sao ngươi lại đến đây?

- Ta đến thăm nhà ngươi! - Nhạc Chi Dương trông thấy mặt mũi của hắn, vừa bất ngờ vừa phần nộ: - Mặt của ngươi bị sao vậy?

- Đừng nhắc đến nữa, đều là do tập võ mà ra thôi. - Giang Tiểu Lưu không muốn cho Nhạc Chi Dương thấy nửa bèn cúi gằm đầu xuống, ho khan vài tiếng bật ra một ngụm máu tươi.

- Ngươi bị thương rồi ư? - Nhạc Chi Dương đỡ lấy người bạn thân, nghiêng rặng hỏi: - Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì. - Giang Tiểu Lưu ủ rũ bảo: - Lúc ta luyện võ, không cẩn thận bị người khác vỗ cho một chương.

- Là ai đánh ngươi? - Nhạc Chi Dương sầm mặt truy vấn: - Dương Cảnh hay là Hòa Kiều?

Giang Tiểu Lưu cúi đầu không nói, trong lòng Nhạc Chi Dương thầm sáng tỏ, đệ tử dòng Kinh Tức vì kết thù với gã nên mới đem oán hận trút hết lên đầu Giang Tiểu Lưu. Nếu gã đoán không sai, thời gian vừa qua Giang Tiểu Lưu ắt hẳn đã nếm không ít khổ sở, khó trách hắn không đến thăm gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy lửa giận đang cháy ngùn ngụt trong cõi lòng, gã nghiêng rặng nói:

- Ta đi tìm Minh Đẩu!

- Ngươi điên chắc? - Giang Tiểu Lưu kéo lấy gã, giậm chân phành phạch: - Bọn họ đang rầu rĩ vì không có cơ hội tóm cổ ngươi, ngươi lại còn mạng dê nạp vào hang cọp ư? Vết thương này của ta không đáng kể gì, bọn họ cùng lắm chỉ đã thương ta thôi, không dám động chạm đến cái mạng nhỏ này đâu.

Nhạc Chi Dương lặng lẽ nhìn hắn một lúc, lắc đầu bảo:

- Giang Tiểu Lưu, như vậy thật không giống ngươi chút nào.

- Còn cách nào khác nữa? - Giang Tiểu Lưu hậm hực: - Lên hòn đảo này rồi, nếu không luyện thành võ công thượng đẳng thì đừng mong thoát ra ngoài.

Nói đến đây, hắn nhìn đảo sát xung quanh, bảo:

- Nhạc Chi Dương, nơi này không thể nán lại lâu, lỡ bị Dương Cảnh trông thấy thì không chết cũng sẽ bị lột da.

Nhạc Chi Dương phun một ngụm nước bọt, mắng:

- Nếu hắn hận ta như vậy sao không đến Yêu Nguyệt Phong tìm ta trả thù?

- Hắn tất nhiên muốn đi! - Giang Tiểu Lưu thờ dãi: - Nhưng Minh Đẩu từng nói, Đồng quân sự ở Yêu Nguyệt Phong không phải hạng dễ chọc vào, dẫu hắn không được lỗ mãng đi tìm ngươi sinh sự.

- Gấp gấp gì! - Chợt nghe có kẻ cười vang: - Ta không thể đi tìm y, y đến tìm ta cũng được mà...

Hai người Nhạc-Giang cùng lúc tái mặt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Cảnh bước ra khỏi góc tường, hai tay chống nạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Đúng lúc này chợt nghe có người cười vang, Nhạc Chi Dương quay đầu lại xem, Hòa Kiều mặt mày tươi cười đang tụ tập cùng một số đồng môn chặn hết cả lối đi.

Dương Cảnh trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt như tóe lửa:

- Thằng chó họ Nhạc, vì một châm của ngươi mà ta phải nằm liệt giường hơn nửa tháng. Hừ, ngươi đã đến đây rồi, hai ta cũng đến lúc nên tính sổ đi!

- Ngươi muốn tính sổ cái gì?

Nhạc Chi Dương đang cất tiếng hỏi thì Giang Tiểu Lưu chợt kéo gã lại, lớn giọng cất ngang:

- Dương sư huynh, Nhạc Chi Dương cũng biết lỗi rồi, ta thay hắn khấu đầu với huynh vậy.

Nói rồi, hắn khuyu gối toan quỳ xuống, Nhạc Chi Dương lập tức nâng hắn dậy, nổi sùng quát:

- Giang Tiểu Lưu, ngươi làm gì vậy? Quỳ heo quỳ chó cũng đừng bao giờ quỳ trước cái loại người này.

Gương mặt Dương Cảnh nổi lên một tầng sát khí, y phát tay hét lớn:

- Thằng chó họ Giang, ngươi rút qua một bên cho ta. Hừ, đợi lát nữa ta sẽ xử ngươi sau.

Giang Tiểu Lưu ưỡn thẳng lưng lên, nghiêng răng ken két, người không động đậy.

Ánh mắt Dương Cảnh dò đi, trước tiên lướt qua hai thùng phân, sau lại ngừng một khắc trên thanh Không Bích, rồi chợt cười bảo:

- Thằng chó họ Nhạc, chúng ta đều là đồng môn, ta cũng không thể làm quá đáng. Như vậy đi, ngươi thực hiện cho ta hai chuyện, ta sẽ thả cho ngươi đi.

- Hai chuyện gì? - Giang Tiểu Lưu vội hỏi.

Dương Cảnh cười hô hô, y cố ý kéo dài giọng:

- Chuyện thứ nhất, ngươi để cây sáo lại đây, hơn nữa phải xác nhận mình tự nguyện đồng ý, sau này không được phép đòi trả lại. Chuyện thứ hai, ngươi ăn bằng hết thùng phân bên phải này cho ta, chỉ cần ngươi làm được, thù oán giữa chúng ta toàn bộ xóa bỏ.

- Ý hay! - Mấy tên đệ tử Kinh Túc đồng thanh khen phải. Hòa Kiều phấn khích cười bảo: - Ta lớn đến chừng này tuổi, chưa thấy ai ăn phân bao giờ cả.

Giang Tiểu Lưu vừa tức giận vừa lo lắng, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy Nhạc Chi Dương sắc mặt thản nhiên, gật đầu đánh rụp:

- Chỉ là ăn phân thôi mà, có gì to tát đâu?

Giang Tiểu Lưu buột miệng hô:

- Nhạc Chi Dương, ngươi...

Nhạc Chi Dương đẩy hắn ra, mỉm cười:

- Ngươi đừng xớ rớ vào, tránh sang bên đi.

Giang Tiểu Lưu không tài nào tin nổi đành rầu rĩ lùi sang một bên, ánh mắt vô tình bắt gặp hình ảnh bên trong thùng phân: vàng đen lẫn lộn, còn lúc nhúc cả gòi bọt trắng hếu. Bụng dạ hắn lập tức lộn mửa, suýt nữa thì nôn thốc tháo.

Dương Cảnh tròn mắt nhìn đối thủ, trong lòng đắc ý vô cùng, chợt thấy Nhạc Chi Dương cúi xuống vắt lấy đòn gánh rồi đột ngột ưỡn người dậy, nâng hai thùng phân lên.

- Ngươi định làm gì? - Dương Cảnh chỉ cảm thấy không ổn, lập tức quát lớn. Không đợi cho y kịp trở tay, Nhạc Chi Dương ha hả cười vang, tay phải gồng lên hất mạnh một cái, dịch phân bên trong thùng gỗ bên phải "loác xoác" bay vọt ra hơn một thước, vãi tung tóe vào đám người Hòa Kiều.

Ba kẻ nọ lo ngại dính phải phân ướt, thấy đều hết toáng lên nhảy bật về sau. Dịch phân rải đầy trên mặt đất, bốc lên một mùi thum thum. Ba người vừa lui lại liền đề hờ ra đường thoát, Nhạc Chi Dương nhân cơ hội ấy bèn vọt về phía trước. Mới chạy được mấy bước, đằng sau lưng nghe nổi gió vèo vèo, Dương Cảnh nhảy lên nửa chừng không, vươn tay định chụp lấy ót của gã.

Nhạc Chi Dương không hề quay đầu lại, giở ra công phu "Linh Vũ", thùng gỗ chuyển động theo người, thân thể xoay tròn như gió lốc. Dương Cảnh tức thì chụp vào không khí, giữa lúc y còn đang ngây ngốc, tay trái Nhạc Chi Dương giữ lấy dây buộc thùng, dùng sức hất mạnh, bao nhiêu thứ xú uế bên trong bay rào rào cả ra ngoài.

Dương Cảnh chỉ cảm thấy nửa người mất rệu, khắp quần áo tươm đầy cứt đất, đáng hận hơn là có mấy giọt nhom nhóp còn chui cả vào mồm y, thối hoảng hoặc chả ra mùi vị gì.

Tạt phân ướt xong thì Nhạc Chi Dương đã chạy tốt ra hơn cả trượng, ba kẻ khác bèn xông lên tay nắm chân đá. Nhạc Chi Dương xoay tít né phải, ung dung lướt qua khoảng không chật hẹp trong màn quyền cước ấy, còn nếu lỡ không tránh khỏi thì gã lại hất phân ra ép lui kẻ địch.

Giang Tiểu Lưu đứng bên xem không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy thân pháp của Nhạc Chi Dương hết sức khéo léo, hai thùng gỗ cứ thay nhau bay lên bay xuống, uể vật tung tóe khắp mặt đất thế mà trên người Nhạc Chi Dương lại không hề dính một vết nào.

- La Tuấn Sơn. - Dương Cảnh mình mảy nhóp nháp, giận đến rung người: - Đệ và Tri Phi ra phía trước chặn y lại. Hòa Kiêu, đệ và ta cùng xông lên.

Một tên đệ tử cao lớn cất tiếng vâng dạ, dẫn theo một người trẻ tuổi vạm vỡ vòng ra chắn trước mặt Nhạc Chi Dương. Dương Cảnh và Hòa Kiêu từ hai bên trái phải tạo thành thế gọng kìm, cùng lúc tung ra quyền cước.

Nhạc Chi Dương cười lớn, ra sức xoay múa đôi thùng gỗ, thân thùng kèn càng bản thiêu, vô tình đã trở thành một thứ binh khí cực kỳ lợi hại, ép cho Hòa Kiêu liên tiếp lùi về phía sau. Dương Cảnh cả người đã sẵn hơi thở, không còn quan tâm đến dơ sạch nữa, hét vang một tiếng xuất chiêu đánh vỡ toang một thùng gỗ, chiêu lực truyền đến mặt trên đòn gánh khiến cho bước chân Nhạc Chi Dương trở nên loạng choạng.

Hòa Kiêu rút người xoạc chân, muốn gạt ngã đối thủ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương búng người nhảy lên, tránh khỏi cẳng chân của hắn, thân người còn chưa tiếp đất, thùng gỗ còn lại đột nhiên bốc cao dẫn theo một cơn gió mạnh đổ ập về phía mặt Hòa Kiêu.

Mấy động tác này liền mạch trôi chảy, Hòa Kiêu không tài nào tránh né kịp, trong cơn hoảng loạn tay trái hắn chột tung ra, đâm rầm một tiếng trúng vào thùng gỗ, thùng gỗ vỡ tan thành từng mảnh, một dòng dịch phân vãi ra tứ tán, tưới cho Hòa Kiêu ướt đầm từ đầu đến chân.

Hòa Kiêu buồn nôn vô cùng, gặp người ói thốc ói tháo. Nhạc Chi Dương thừa cơ hội đó, hươu đòn gánh vụt mạnh về phía trước. Dương Cảnh vội lách người đỡ lấy một đòn trực tiếp từ Nhạc Chi Dương, y giờ tay bắt lấy một đầu đòn gánh, hai người cùng phát lực một lúc, khí lực của Nhạc Chi Dương không đủ, thân người bị cuốn phăng về trước. Dương Cảnh quát lớn một tiếng, toan giờ tay chụp lấy cổ gã, dè dặt thân mình Nhạc Chi Dương xiêu xiêu vẹo vẹo, dưới chân khập khà khập khiễng, hình dáng như một bông vù lớn xoay lác mòng mòng, trượt sát qua ngón tay Dương Cảnh.

Gã còn chưa kịp đứng vững, La Tuấn Sơn và Tri Phi đã tung người lao đến. Nhạc Chi Dương thầm kêu khổ trong lòng, vừa rồi gã dốc hết sức lực ra mới thoát được hai người Hòa-Dương, giờ đối mặt hai kẻ La-Tri này, mảnh khỏe đã dùng cạn, có giờ ra cũng không tránh khỏi nữa.

Chợt nghe hai tiếng "bốp-bốp" vang lên, hai luồng sáng xanh đập trúng vào gáy hai người La-Tri. Hai kẻ nọ ôm đầu kêu thảm, Nhạc Chi Dương nhân cơ hội ấy xoay người lại hướng mắt nhìn sang bên cạnh hai kẻ nọ.

Dương Cảnh vừa bất ngờ vừa giận dữ, cũng ngẩng đầu lên xem. Giang Tiểu Lưu không biết từ khi nào đã leo lên mái nhà, hai tay gỡ lấy hai phiến ngói xanh đen, trái vung phải liệng, ném ngói rơi xuống rào rào như mưa.

Suốt thời gian hơn một tháng nay, Giang Tiểu Lưu đã chịu đựng không ít sự hành hạ, dưới sức ép như vậy, nội kinh ngoại công của hắn đều có bước tiến lớn, lúc này sức mạnh quảng ngói trần trề, góc độ vừa khéo, thêm vào chiếm được địa lợi, đánh cho bọn Dương Cảnh không ngóc đầu lên nổi.

- Giang Tiểu Lưu! - Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, hét vang một tiếng. Giang Tiểu Lưu bên thì ném ngói, bên la to: - Người mau đi đi, đừng lo cho ta.

- Người nói nhảm gì thế? - Nhạc Chi Dương nổi giận: - Muốn đi thì cùng đi, muốn chết thì cùng chết!

Giang Tiểu Lưu nghe thấy lời này, cõi lòng nóng rần lên, liền ôm lấy một chồng ngói chạy dọc theo rìa mái. Dương Cảnh lúc này đã kịp nhảy lên xà nhà, bắt lấy mấy miếng ngói, vận đủ nội lực ném trả lại.

Giang Tiểu Lưu cúi đầu tránh né, miếng ngói bay sượt qua đỉnh đầu đau rất buốt. Hắn vội xoay người, phóng ra toàn bộ số ngói ôm trong tay, rồi thừa cơ Dương Cảnh lo tránh né, hắn tung người nhảy xuống bên cạnh Nhạc Chi Dương, hét lên:

- Đi theo ta!

Dứt câu, hắn vọt lên trước dẫn đường, chạy về hướng cổng lớn của tòa lầu gác như một cơn gió.

Hai bên đại chiến gạch ngói đã làm kinh động đến đệ tử trong gác, bọn họ ùn ùn tủa ra, la lối rần rờ:

- Đóng cửa đánh chó!

Có kẻ đi khép cổng trước, có kẻ lại hứa đi bắt hai người Nhạc-Giang.

Hai người hết hy vọng ra khỏi cổng lớn bèn lên ngó xuyên tường, chơi trò đuổi bắt với đối thủ. Quẹo qua mấy khúc cua, họ chợt thấy một thành lan can bằng đá chắn chính mình trước mặt, phía ngoài lan can chính là biển khơi cuộn cuộn.

Hai người bị rơi vào thế bí, quay đầu nhìn lại, Dương Cảnh dẫn theo một đám đệ tử đang cười gằn tiến lại gần.

Giang Tiểu Lưu nhìn xuống mặt biển bên dưới, trong lòng hết sức khó xử, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương kéo lấy cánh tay hắn, tung mình nhảy qua khỏi lan can. Giang Tiểu Lưu bắt đầu đi cũng đánh liều nhảy theo, trong miệng lắp bắp kêu:

- Nhạc Chi Dương, ngươi làm gì vậy...

Nói chưa hết câu, hai người đã rơi vào khoảng không rồi hướng thẳng xuống biển. Giang Tiểu Lưu cảm giác gió lớn tấp phạm phạm vào mặt, sợ đến mức mặt cắt không còn hột máu, miệng phát ra một tiếng thét dài.

“Ủm”, hai người rơi tòm xuống biển, nước biển tràn vào tai lưng bà lưng bưng, ngay cả tiếng la hét phía bên trên cũng trở nên mơ hồ. Hai người thò đầu lên khỏi mặt nước định bơi vào bờ. Lúc này bọn đệ tử dòng Kinh Tức đã xuống hết bậc thêm đá, chạy ra bờ biển, quát tháo inh ỏi về phía hai người.

Hai người không thể lên bờ đành phải chuyển hướng bơi về phía mặt trước đảo. Bơi một lúc, bờ bên đã mất hút, trước mắt chỉ còn lại một dãy vách đá dựng đứng cao đến nghìn thước, cứng rắn như sắt thép. Giang Tiểu Lưu đang cảm thấy tuyệt vọng, Nhạc Chi Dương bèn kéo kéo hắn, chỉ về phía xa la lên:

- Kia là gì vậy?

Giang Tiểu Lưu nheo mắt nhìn theo, bên dưới vách đá có một kẽ nứt, hình dạng như một cổng vòm chóp nhọn nằm sững sững trên mặt vách. Bên trái của kẽ nứt có ghi một hàng chữ đỏ như máu: "Tĩnh Âm Cẩm Cốc, Bất Đắc Vọng Nhập"(*)

(ND chú: hang cấm Tĩnh Âm, không được can rờ tiến vào)

Lúc này đằng sau lưng vọng đến tiếng reo hò âm ỉ, hai người quay đầu lại chỉ thấy bọn đệ tử đã tìm đâu ra vài con thuyền nhỏ ném xuống biển rồi hòa nhau rớt theo.

- Nhanh nào!

Nhạc Chi Dương bơi dẫn đầu về phía khe đá, Giang Tiểu Lưu theo sát đằng sau, hai người cố gắng giữ cho mình nổi trên mặt nước, có điều chốc lát sau thể nước bỗng trở nên voi dãn, bọn họ leo lên được một nơi đất bằng. Sắc trời hiện tại trở nên mờ mịt, phía trước đen kịt một màu, hai người sinh lòng e sợ, chân chừ không dám tiến thêm. Đúng lúc ấy, đằng sau vang đến một tràng la hét, quay đầu nhìn lại, mấy chiếc thuyền đã ngừng lại ở phía ngoài khe đá, trên thuyền mọi người đều mở miệng mắng oang oang nhưng không một ai dám liều lĩnh dẫn thân vào trong động.

Hai người không dám ngừng lại, cũng không thềm quan tâm phía trước như thế nào, cứ cắm đầu chạy trốn như một làn khói. Lối đi đằng trước càng lúc càng rộng hơn, trên đỉnh đầu họ xuất hiện một kẽ nứt thật dài, ánh sáng chiếu vào rọi sáng một khoảng không khiến cho tầm thực vật dưới mặt đất cũng trở nên xum xuê, tươi tốt. Hai người chợt phát hiện ra, nơi này tuy thông với đại dương nhưng lại là một hang đất, vách đá hai bên cao chọc trời quần đầy các loại dây leo rậm rạp.

Đi đến điểm tận cùng đột nhiên xuất hiện một bãi đất trống, trên mặt đất nằm lẫn lóc vô số tượng đá, cái thì giờ tay, cái thì nhắc chân, bày ra các loại tư thế lạ lẫm.

Giang Tiểu Lưu quan sát một lúc, chỉ vào một pho tượng bảo:

- Đây là chiêu thức của "Vô Định Cước".

Nhạc Chi Dương dõi mắt xem, chỉ thấy người đá dang rộng hai tay, chân phải vươn ra nom hết như một con diều hâu đang vỗ cánh xoạc vuốt. Gã không nhận được thức mắt:

- "Vô Định Cước" là thứ gì vậy?

- Một môn võ công của Đông Đào.

Giang Tiểu Lưu nói rồi bật nhảy lên, hai tay dang ra, tung ra một hơi ba cước, sau đó mới ung dung hạ xuống.

Nhạc Chi Dương buột miệng khen:

- Đá hay lắm!

- Thế này kẻ làm gì! - Giang Tiểu Lưu tỏ vẻ đắc ý: - Luyện thành thực có thể đá một hơi bảy tám cước ấy chứ.

Nhạc Chi Dương chỉ vào một pho tượng khác, hỏi: - Mấy tượng người này khoa tay múa chân cũng là thi triển võ công ư?

Giang Tiểu Lưu lần lượt chỉ ra:

- Đây là "Bộ Kinh Thủ", đây là "Côn Bằng Chương", mấy cái kia ta không nhận ra. Í, trên tượng đá có chữ... Đào chủ Linh Ngao đời thứ tư Thích Thông Huyền sáng tạo ra "Côn Bằng Chương" ở đây.

- Đằng này cũng có chữ! - Nhạc Chi Dương chỉ vào một pho tượng khác, đọc lên: - Đào chủ Linh Ngao đời thứ tám Thích Hải Vũ sáng tạo ra "Thiên Mang Chi" ở đây.

Hai người xem xét một vòng, trên mỗi pho tượng đều có khắc chữ, ý đại loại là: mỗi một ông đảo chủ sáng tạo ra một môn võ công ở đây. Pho tượng nào cũng loang lổ rong rêu, đáng vẻ xưa cổ.

- Lạ thật! - Giang Tiểu Lư thắc mắc: - Những chữ khắc trên đây đều xưng là đảo chủ? Sao bây giờ lại kêu bằng đảo vương?

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ nói:

- Đông Đảo từng một thời tranh đoạt thiên hạ với Chu Nguyên Chương, rất nhiều đệ tử từng xưng vương xưng bá. Sau khi chiến bại, họ rút lui về ở nơi hoang đảo này, nhưng vì lòng không cam tâm nên mới ở trên đảo này xưng vương.

Giang Tiểu Lư le le lưỡi, mỉm cười:

- Chuyện này ta cũng có nghe Minh Đẩu kể qua vài lần, khi ấy chỉ cảm thấy hoang đường. Một hòn đảo nhỏ như vậy cùng lắm chỉ chứa được vài trăm con người, muốn tranh đoạt thiên hạ chẳng phải là lấy trứng chọi đá hay sao?

Nhạc Chi Dương đang định tán đồng, chợt nghe có người hừ lạnh một tiếng:

- “Sở tuy tam hộ, đã tắt vong Tần”(*). Đứng đầu thiên hạ không phải nhờ người đông thế mạnh mà là biết thuận theo ý trời, chiều chuộng lòng dân. Năm xưa Trần Thắng, Ngô Quảng cùng lắm chỉ có vài trăm con người, nhưng một khi xắn tay áo hô hào, nước Tần chẳng phải cũng bại vong đó sao?

(ND chú: câu nói của Sở Nam Công, theo Sử Ký, nguyên văn là: "Sở tuy tam hộ, vong Tần tắt Sở dã". Có nghĩa là nước Sở tuy chỉ có 3 hộ nhưng diệt Tần tất phải là nước Sở)

Tiếng nói phát ra đột ngột, hai người Nhạc-Giang sợ đến nhảy dựng, theo giọng ngoảnh nhìn, nhận ra phía cuối hang núi chẳng ngờ còn có thêm một cửa đá, mặt trước được bụi cây tử đằng phủ kín, nếu như không quan sát kỹ thì khó bề phát hiện ra.

- Quái vật nào đó? - Giang Tiểu Lư bắt giác run run giọng hỏi: - Có ngon thì ra mặt đi! Ta... Ta há sợ nhà mi.

Phía sau cửa đá, kẻ nọ nhỏ toẹt một tiếng, mắng:

- Thằng nhóc thói võ công chà ra gì, nhãn quang cũng hồ đồ như vậy.

Nhạc Chi Dương nghe giọng nói của kẻ nọ già dặn tựa như một ông lão, lập tức hít sâu một hơi, bảo:

- Lão tiên sinh, sao ông lại ở đây?

- Ta còn chưa hỏi ngươi đấy! - Kẻ nọ cười mà rằng: - Hang Tinh Ẩn là nơi bế quan tu hành của các đời đảo chủ Linh Ngao, chỉ dành cho những nhân vật quan trọng, người bình thường không được phép tiến vào, hai thằng nhóc các ngươi vì sao lại có mặt ở chốn này?

- Đảo chủ các đời... - Giang Tiểu Lư tái cả mặt mày, buột miệng hô: - Ông... Ông là Vân đảo vương?

Kẻ nọ phá ra cười ha hả, Nhạc Chi Dương cũng tìm tìm cười. Giang Tiểu Lư gãi đầu gãi tai, trong lòng rất rối xấu hổ, kẻ này mà so với Vân Hư thì giọng nói già dặn hơn nhiều, thêm nữa nếu đổi lại là Vân Hư, nghe thấy lời bình luận của bọn họ chỉ sợ đã sớm nổi trận lôi đình từ lâu rồi.

Nhạc Chi Dương không khỏi tò mò hỏi:

- Ông không phải là đảo vương, vì sao lại tu hành ở đây?

- Ai nói ta đang tu hành? - Kẻ nọ lạnh lùng gắt: - Ngươi không thấy ổ khóa sắt ở trên cửa hay sao?

Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn kỹ, trên cửa đá quả nhiên có một ổ khóa bằng sắt, gã không khỏi kinh ngạc:

- Lão tiên sinh, bộ ông bị nhốt hả?

- Khoan hãy nói chuyện này đã! - Kẻ nọ hừ một tiếng, bảo: - Nhóc con, ta hỏi lại ngươi, ngươi vẫn cho rằng Đông Đảo neo người, không đủ để giành lấy thiên hạ à?

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đại Minh khác với Đại Tần, Chu Nguyên Chương cũng không giống như Tần Thủy Hoàng.

- Dựa vào đâu ngươi khẳng định như vậy?

- Thủy hoàng để mạng xa hoa trị thiên hạ, Chu Nguyên Chương dùng cần kiệm trị thiên hạ. Thủy hoàng để dùng hình nghiêm khắc, đa phần để chèn ép bá tánh; Chu Nguyên Chương cũng dùng hình nghiêm khắc nhưng đa phần là để đối phó quan lại. Người trước quen thói ngược đãi dân chúng, người sau tác phong và uy tín được kính nể. Thủy hoàng để tin dùng Triệu Cao, bỏ nhiệm tiêu nhân gian nhĩ; Chu Nguyên Chương đặt bia sắt trước cửa cung, nghiêm cấm hoạn quan nắm quyền trong tay. Đại Tần bị dân oán hận sục sôi, chỉ cần một cánh tay giơ lên thì vạn phương hưởng ứng, còn hiện giờ thiên

hạ an ổn, vui cảnh thái bình, ai muốn vùng lên tạo phản chỉ tổ bị xem là kẻ điên kẻ ngốc.

Nhạc Chi Dương tự nhỏ đi theo Nhạc Thiều Phụng, nghe ông cùng người khác bàn chuyện cổ kim, riết rồi mưa dầm thấm đất cũng học được thêm một mớ kiến thức, chỉ hiếm tuổi tác già còn nhỏ, mấy câu nói như trên cũng đa phần rút ra từ quan điểm của Nhạc Thiều Phụng.

Kẻ nọ lặng im một lúc, chợt cười khùng khục bảo:

- Nhóc con khá thật, thân là người của Đông Đảo mà dám phát ngôn bừa bãi, gặp đảo vương Văn Hư ngươi có dám nói như vậy hay không?

- Sao lại không dám? - Nhạc Chi Dương đồng ý: - Nghĩa phụ ta thường nói, thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn, thiên hạ thái bình khó mà cầu được, há có thể để bọn gian tà quấy phá?

Kẻ nọ à há một tiếng, hỏi:

- Nghĩa phụ nhà ngươi họ tên là chi?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Nhạc Thiều Phụng.

- Hóa ra là ông ấy. - Kẻ nọ dường như có chút kinh ngạc.

Nhạc Chi Dương không kèm được, buột miệng:

- Lão tiên sinh, ông quen với nghĩa phụ ta à?

Kẻ nọ trả lời:

- Có duyên gặp gỡ đôi lần, Nhạc tiên sinh vẫn khỏe chứ?

- Người đã tạ thế rồi! - Nhạc Chi Dương đáp với vẻ buồn bã.

Kẻ nọ trầm ngâm hồi lâu, bất chợt cất giọng ngâm nga:

Ngửi mùi hoa quế độ ba thu

Cho buổi xa nhau chớm một mù

Rồi dưới suối vàng mai sau gặp

Lại nghe sáo ngọc réo vi vu

(ND chú: nguyên văn: "Tam thu văn quế tử, canh hữu li biệt kỳ, lai nhật tuyền hạ phùng, hội hữu thánh ngọc địch". Tôi tìm không ra là bài thơ nào, có lẽ là do Phụng Ca tự sáng tác, xin phổ tạm như trên)

Ông ta bất chợt ngâm thơ, hai người trẻ đều cảm thấy ngạc nhiên, lại nghe ông kể:

- Lần cuối cùng ta và Nhạc Tiên Sinh từ tạ chính là đương độ ba thu, khi ấy người đã thổi sáo tiễn biệt ta, tiếng sáo xuyên vút qua tầng mây, day dứt bùi ngùi, tiếc thay có muốn nghe lại lần nữa chỉ có thể là ở dưới suối vàng mà thôi...

Nói đến đây, ông ta ngừng lại một lúc rồi chợt bảo:

- Có người đến rồi.

Nhạc Chi Dương đóng tai lắng nghe nhưng không gian vẫn một mực trầm lắng, gã phì cười:

- Lão tiên sinh, làm gì có người...

Đang nói, gã chợt nghe phía bên trên truyền đến giọng một người phụ nữ:

- Tịch lão tiên bối, đạo này khỏe chứ ạ?

Nghe ra giọng nói của Hoa Miên, Nhạc - Giang hai người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều ghêch mặt ra, chỉ nghe ông lão nọ bật cười sau cánh cửa đá:

- Cảm ơn, cảm ơn, on giới thân thể vẫn khỏe mạnh lắm.

Hoa Miên cũng cười bảo:

- Không có chuyện gấp cũng không dám phiền ông, vừa rồi có hai tên lén xông vào Long Ân Cốc, tiền bối có trông thấy họ hay không?

Ông lão nọ cười khà khà mà không trả lời, chợt đầu bên tai Nhạc Chi Dương truyền đến một giọng nói khê như tiếng muỗi: "Này nhóc con, ta đã thấy hay là chưa thấy nhà ngươi nhỉ?" Nghe qua giọng điệu thì có vẻ ông muốn che giấu cho hai người.

Nhạc Chi Dương lòng thầm cảm kích, nhưng nghĩ chuyện mình làm mình chịu, ông lão này thân ở trong ngục mà còn hào hiệp ra tay giúp đỡ, nghĩa khí quả thật không tầm thường, nếu vì việc này mà làm liên lụy đến ông ta thì thật khiến lòng gãi áy náy vô cùng. Gã lập tức cao giọng với:

- Hoa tôn chủ, ta ở đây.

Ông lão thở dài một hơi, không lên tiếng nữa. Giang Tiểu Lưu trợn mắt nhìn Nhạc Chi Dương nhưng không hề có ý trách cứ. Nhạc Chi Dương thở dài:

- Là họa thì không tránh khỏi, huống chi lỗi sai việc này không thuộc về chúng ta, đảo vương nếu hiểu rõ mọi chuyện chưa hẳn đã trị tội chúng ta đâu.

Gã có ý lớn giọng cốt để Hoa Miên nghe thấy.

- Giới cho Nhạc Chi Dương. - Ngữ điệu Hoa Miên đeo theo ý trách móc: - Nói như vậy, nếu trị tội bọn ngươi là đảo vương không hiểu chuyện hay sao?

Nhạc Chi Dương cười khi khi. Giang Tiểu Lưu thấy gã đối mặt với hiểm nguy mà khí thế không hề suy giảm, trong lòng cũng bất giác nảy sinh dũng khí, nghĩ thầm: "Hắn còn không sợ, ta sợ làm gì? Cùng lắm là chết chung, đường xuống suối vàng cũng có người làm bạn." Nghĩ đến đây, hắn ưỡn người lên gọi:

- Hoa tôn chủ, ta cũng ở đây này.

Hoa Miên hừ một tiếng, chẳng mấy chốc ở bên trên thả xuống một sợi vuông bện bằng dây mây có nối với xích sắt. Nhạc Chi Dương nhảy vào trong sợi, sợi mây từ từ được kéo lên, không bao lâu thì lên đến mặt đất, chỉ thấy Hoa Miên dẫn theo mấy tên đệ tử đang lạnh lùng đứng bên cạnh. Nhạc Chi Dương chấp tay cười:

- Làm phiền đến Hoa tôn chủ rồi.

Hoa Miên thấy gã gây ra họa lớn mà vẫn cười nói như không hề gì, trong lòng cảm thấy không vui, bèn bảo:

- Nhạc Chi Dương, tại sao ngươi lại đại náo Phi Kinh Các, đầu đuôi thế nào ngươi mau thuật lại toàn bộ cho ta nghe.

Nhạc Chi Dương liền mang chuyện từ lúc vịn cố đi thăm Giang Tiểu Lưu đến lúc gặp Dương Cảnh rồi bị y trả thù kể ra một lượt. Vừa kể xong thì Giang Tiểu Lưu cũng lên đến mặt đất. Hoa Miên lại hỏi thêm lần nữa, Giang Tiểu Lưu bèn thật tình thuật lại. Đối chiếu lời kể của hai người không có sự khác biệt, Hoa Miên khê cau mày trầm ngâm:

- Thôi, chúng ta đến điện Long Ngâm rồi hãy nói.

Đoàn người leo hơn mười bậc thang, chẳng mấy chốc đã vào trong điện Long Ngâm, chỉ thấy Văn Hư ngồi tít trên ngai cao, phong thái nghiêm nghị. Diệp Linh Tô, Văn Thường đứng ở hai bên trái phải sau lưng ông, nam thì anh tuấn bất phàm, nữ thì yếu điệu thanh tú, hết như một đôi kim đồng ngọc nữ sánh vai tỏa sáng.

Minh Đẩu dẫn theo đám đệ tử dòng Kinh Tức đứng dưới bậc thềm, trông thấy hai người, ai nấy đều trừng trợn ngó theo. Có không ít kẻ bị mảnh ngói đập trúng, mặt mũi bầm tím, rách da tóe máu. Bọn Dương Cảnh cũng đã thay đổi trang phục, tiếc rằng thời gian cấp bách không kịp rửa ráy đàng hoàng, trong không khí vẫn còn thoang thoảng dậy lên mùi cứt đại tanh tưởi.

Giang Tiểu Lưu trông thấy Minh Đẩu liền không khỏi thấp thỏm, co đầu rút cổ, bước chân trở nên ngập ngừng. Nhạc Chi Dương lại chẳng hề ngần ngại, sải bước tiến lên phía trước hành lễ với Văn Hư, đoạn mỉm cười:

- Tọa dịch Nhạc Chi Dương, tham kiến đảo vương đại nhân.

- Tiểu súc sinh! - Minh Đẩu giận xanh mặt, cao giọng quát: - Kẻ thân mang tội như ngươi, trông thấy đảo vương còn dám không quỳ?

Nhạc Chi Dương phì cười chẳng mấy may quan tâm, Minh Đẩu nổi điên toan động thủ, Văn Hư bỗng xua tay, lạnh lùng nói:

- Kệ y đi, xem dáng vẻ của y, có bất quỳ cũng không phục đâu.

Nhạc Chi Dương cười xá:

- Đảo vương minh giám.

Văn Hư nhướng mày, mặt thoáng sắc giận. Diệp Linh Tô trừng mắt với Nhạc Chi Dương, ánh nhìn đầy vẻ trách móc. Nhạc Chi Dương không thêm bận tâm đến ý tứ của cô, ngược lại còn nhìn cô nhoen cười. Diệp Linh Tô càng thêm tức tối, hận không thể tóm lấy kẻ này đánh cho một trận.

Minh Đẩu tăng hăng, lớn giọng bảo:

- Đào vương minh giám, Nhạc Chi Dương thân là tạp dịch lại không chịu tuân thủ quy củ, mưu toan xâm nhập Phi Kinh Các, lên nhìn trộm chúng đệ tử tập võ, bị đệ tử của ta phát hiện còn mượn địa thế hiểm yếu hòng kháng cự, gây náo loạn đến mức làm phân vãi tung tóe khắp Phi Kinh Các. Dựa theo quy định trên đảo, kẻ này đáng bị móc mắt chặt chân làm gương cảnh cáo. Phần Giang Tiểu Lưu dẫn sói vào nhà, giúp kẻ xấu làm bậy, cũng phải bị trục xuất khỏi dòng phái, giáng xuống tạp dịch.

Nghe đến đây, Diệp Linh Tô khẽ nhủ mày, ánh mắt thấp thoáng lo âu. Vân Hư trầm ngâm giây lát, chợt hỏi:

- Nhạc Chi Dương, Giang Tiểu Lưu, hai người các ngươi có gì muốn nói không?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Đào vương minh giám, đúng là có chuyện ta đến Phi Kinh Các, chuyện làm rơi vải cắt đứt cũng không sai, thế nhưng học lên võ công thì hoàn toàn không có việc này. Ta đến là để hót phân, nói thế chẳng nhẽ đệ tử Phi Kinh Các đều ngồi trong mao xỉ để tập võ à?

Nghe gã nói vậy, mấy tên đệ tử Quy Kính đứng sau lưng Hoa Miên đều bật cười khúc khích. Vân Hư phải quắc mắt nhìn đến mới khiến cho bọn họ chịu im miệng. Còn đám người bên dòng Kinh Tức thì đã sớm giẫm chân rậm rạp như sấm, hòa nhau mắng sa sả.

Vân Hư im lặng một lúc, cười lạnh bảo:

- Nhạc Chi Dương, lá gan ngươi cũng không nhỏ nhỉ? Chuyện đến nước này còn dám xàm ngôn!

Nhạc Chi Dương cười tủm tỉm đáp:

- Nào dám xàm ngôn, chỉ là dùng lý lẽ để tranh luận thôi ạ.

Vân Hư trừng mắt nhìn gã thiếu niên này, trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Gã ta cam đảm hơn người, ngôn từ khoan thai, phóng mắt khắp đệ tử trên đảo chỉ sợ hiếm người sánh kịp, đáng tiếc bản thân chỉ nghe lời nói một phía từ Minh Đẩu, đây gã ta xuống làm tạp dịch, bằng không biết đâu đây lại là một nhân tài đầy triển vọng.

Ông nghĩ đến đây bỗng nảy ra ý luyện tiếc nhân tài, bèn từ tốn nói:

- Minh Đẩu, ai có thể làm chứng y học lên võ công?

- Tất cả đệ tử dòng Kinh Tức đều có thể làm chứng. - Minh Đẩu phát tay: - Dương Cảnh, con nói xem.

Dương Cảnh ngần ngại một thoáng, nhỏ giọng thưa:

- Con và Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn đang tập võ chợt phát hiện ra có người đang lên quan sát, quay đầu lại xem thì ra chính là gã Nhạc Chi Dương này, đi theo còn có Giang Tiểu Lưu, có lẽ là do Giang Tiểu Lưu dẫn gã đến...

Y kể chuyện cứ ngắt ngứ ấp úng, Minh Đẩu nghe mà cảm thấy khó chịu vô cùng, chợt đầu Hoa Miên cười bảo:

- Dương Cảnh, con có dám khẳng định mình không bịa đặt?

Dương Cảnh đưa mắt nhìn sang, nữ tôn chủ nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt trong trẻo sáng ngời. Dương Cảnh giật thót mình, vội vã cup mắt xuống, khẽ giọng bảo:

- Từng câu từng lời đều là sự thật.

- Được lắm. - Hoa Miên chậm rãi nói: - Chẳng lẽ thuật Quy Kính của ta đã tu luyện uống phí rồi sao?

Dương Cảnh cảm thấy hối hận đầy một bụng. Y vốn nóng lòng trả thù nên đã bịa đặt lung tung, vu cáo Nhạc Chi Dương lên học võ công nhưng lại quên khuấy đi mất thuật Quy Kính của Hoa Miên có thể soi xét lòng người. Cho nên, vừa thấy Hoa Miên bước vào điện, y lập tức hoảng loạn đầu óc, bất chấp tất cả mà tuôn ra một tràng, kết quả vẫn bị vạch trần thê thảm.

Vân Hư trông thấy sắc mặt của y, trong lòng đã sáng tỏ mấy phần, ông trầm giọng hỏi:

- Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn, lời của Dương Cảnh có thật hay không?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Hòa Kiều nhăn nhó đáp:

- Đào vương minh giám, Dương sư huynh có lẽ đã nhớ nhầm, lúc con đi mao xỉ mới tình cờ bắt gặp Nhạc Chi Dương thôi ạ.

- Súc sinh! - Minh Đẩu vừa bất ngờ vừa giận dữ, xoay người lại giáng cho Dương Cảnh một bạt tay khiến y bay tuốt lướt ra đằng xa. Lão ta đỏ cả mặt mày, vội thi lễ với Vân Hư: - Minh Đẩu không biết cách dạy dỗ, mong đào vương trách phạt.

Vân Hư chẳng buồn liếc đến lão ta, nói với Hoa Miên:

- Theo ta biết, tạp dịch lo công việc gánh phân trước giờ vẫn là Tiêu lão tam ở Yêu Nguyệt Phong, sao hôm nay lại đổi thành Nhạc Chi Dương rồi?

Hoa Miên mỉm cười:

- Triệu Tiêu lão tam đến đây hỏi là biết ngay.

Có đệ tử vâng lệnh đi tìm Tiêu lão tam dẫn vào, Vân Hư hỏi:

- Thẻ bài của Nhạc Chi Dương là do ông cho à?

Tiêu lão tam trông thấy cảnh chiến địa ác liệt thế này, sợ đến nỗi nhũn tim nhèo mắt, quỳ phịch xuống đất khóc rống lên thảm thiết:

- Nhạc Chi Dương đến tìm lão, bảo là muốn đến Phi Kinh Các thăm huynh đệ gì đó, nói ngọt nói nhạt mãi nên lão mới đưa thẻ bài cho y.

- Nói như vậy, chuyện mượn thẻ bài là chủ trương của ông rồi? - Vân Hư trừng trừng nhìn Tiêu lão tam, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị.

Tiêu lão tam còn chưa đáp lời, chợt nghe một giọng say khướt ré lên:

- Chủ trương của ai chứ? Thẻ bài là ta đưa cho nó đấy.

Vừa nói, Đồng Diệu vừa loạng choạng bước ra phân bua, lão vỗ Tiêu lão tam, mắng:

- Ông mất trí rồi hả, ông nói Nhạc Chi Dương muốn xin thẻ bài của ông, ta liền đáp ngay ba tiếng "Ừ". Ông là kẻ điếc hay người say mà mau quên vậy chứ?

Lão vốn nổi danh hủ chìm mà giờ lại mắng người khác là kẻ say rượu, mấy tên đệ tử trẻ tuổi nghe thế liền tùm tùm cười lên. Vân Hư nhủ mày:

- Đồng Diệu, ông tới đây làm gì?

Đồng Diệu cười:

- Thủ hạ của ta bị oan khuất, quân sự như ta đây đương nhiên là đến để phân trần, biện bạch. Minh Đẩu, Nhạc Chi Dương là người của Yêu Nguyệt Phong ta, không phải người muốn đánh là đánh, muốn giết là giết đâu.

Minh Đẩu cười lạnh:

- Thế y quậy nát Phi Kinh Các của ta cũng là do người xúi hả?

- Quậy hay lắm! - Đồng Diệu vỗ tay cười lớn: - Ta còn muốn đến quậy sớm hơn nữa kia, tiếc là không có cơ hội. Quậy hay lắm, quậy tài lắm, người của Yêu Nguyệt Phong ta, ai ai cũng giỏi giang cả.

- Đồng Diệu, ông say rồi. - Vân Hư cảm thấy nghe không lọt lỗ tai bèn chỉ vào hai tên đệ tử, dặn: - Hai người các người dẫn ông ta về đi.

Hai tên đệ tử đến kè Đồng Diệu ra ngoài, lão ta vừa đi vừa lèm bèm:

- Nhạc Chi Dương chính là người của Yêu Nguyệt Phong ta, các người bắt kẻ lý lẽ, lão đồng ta không phục đâu.

Minh Đẩu sang sảng nói:

- Đào vương minh giám, cho dù Dương Cảnh có nói sai đi nữa thì việc Nhạc Chi Dương làm ô uế chỗ của ta, làm đệ tử ta bị thương cũng là thực tế.

Vân Hư trầm ngâm một lúc, vuốt râu bảo:

- Hoa tôn chủ, bà quản lý hình đường, theo ý bà thì nên xử trí thế nào?

Hoa Miên đáp:

- Dương Cảnh trước gây sự, sau nói dối, theo lý phải bị vả miệng một trăm cái. Nhạc Chi Dương và Giang Tiểu Lưu đại náo Phi Kinh Các, lại xâm nhập Tinh Ân Cốc, mỗi người chịu phạt ba mươi gậy.

- Chính hợp ý ta...

Vân Hư còn chưa nói xong, Nhạc Chi Dương bỗng thốt lên:

- Khoan đã!

Vân Hư sốt ruột hỏi:

- Người còn lời gì muốn nói nữa?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Đào vương phán xử sai rồi.

Mọi người đồng thanh quát lên:

- To gan!

Vân Hư phát phát tay, chậm rãi gằn giọng:

- Được, người nói xem, ta xử sai thế nào?

Ai nấy trông thấy thần sắc của ông đều rùng mình ớn lạnh. Vân Hư thường ngày đối xử với người khác hề càng im im không nói thì lửa giận trong lòng càng ngùn ngụt cháy to, còn như nổi trận lôi đình thì ngược lại mọi sự sẽ bình yên hơn nhiều.

Diệp Linh Tô trong lòng quýnh quáng, liên tục nháy mắt ra hiệu thế nhưng Nhạc Chi Dương lại cố tình lờ đi, lại còn lên giọng nói:

- Giang Tiểu Lưu không nên phạt mà nên thưởng!

Mọi người đồng thanh la ó:

- To gan, láo xược, và mồm nó đi...

Mặt Giang Tiểu Lưu cũng xám ngoét như đất, hần liên tục giật lấy chéo áo Nhạc Chi Dương.

Vân Hư hừ một tiếng, lạnh lùng ra lệnh:

- Để cho y nói hết!

Nhạc Chi Dương giải thích:

- Hần đại náo Phi Kinh Các cũng chỉ vì xem trọng nghĩa khí, giúp đỡ bằng hữu. Đông Đào mang chí phục quốc, tương lai rồi sẽ dấy con binh biến, mọi người mắt thấy đồng môn mình thân bị kẹt giữa trùng vây chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Lời này vừa thốt ra, cả điện Long Ngâm bỗng nhiên im phắc. Sắc mặt Vân Hư trở nên âm u, trả lời thì dờ dạc mà không trả lời cũng không ổn, nếu như phạt Giang Tiểu Lưu khác nào đồng tình cho hành vi bất nghĩa, lỡ đám đệ tử trên đảo ai cũng lo bo bo giữ thân, mai này đến khi phục quốc nhất định sẽ nảy sinh rắc rối to.

Ông ngẫm nghĩ một lúc, nuốt giận bảo:

- Nhạc Chi Dương, người nói cũng phải, Giang Tiểu Lưu làm đồng môn bị thương lý ra nên phạt, nhưng hần xem trọng nghĩa khí đáng lẽ phải thưởng. Bên phạt bên thưởng xem như hòa nhau, hần cũng không thể ở lại bên dòng Kinh Tức nữa, thôi thì ngày mai hãy đến dòng Long Độn báo danh đi.

Giang Tiểu Lưu chẳng những được miễn hình phạt lại còn được thay dòng đổi phái, hần mừng rỡ đến mức gần như nhảy cẫng lên, trong lòng phấn khích quá độ, cười hì hì nói:

- Đào vương đại nhân, Nhạc Chi Dương đến Phi Kinh Các chỉ vì muốn thăm ta mà thôi, y cũng rất có nghĩa khí, ba mươi trương thôi thì hãy xí xóa luôn đi ạ!

Vân Hư ngó lom lom lên trời, lạnh lùng cất tiếng:

- Y rất có nghĩa khí, công lao của y to tát như vậy hay là ta nên bỏ chức danh tạp dịch của y mà thu nạp y làm đệ tử chính tông luôn nhỉ?

Giang Tiểu Lưu mừng rỡ khôn xiết, vội thưa:

- Thế thì còn gì bằng!

- Đủ rồi! - Diệp Linh Tô không đợi cho Vân Hư phát tác, đã gắt lên: - Giang Tiểu Lưu, người chớ có được đăng chân lân đăng đầu!

Giang Tiểu Lưu toan đáp lại thì Nhạc Chi Dương đã vội kéo lấy hần, cướp lời:

- Đào vương người giận, từ lúc ngã xuống biển hần bị ngơ ngơ đến giờ, miệng mồm toàn ăn xiềng nói xeo thôi.

Vân Hư hồi nào đến giờ lời nói luôn luôn nhất quán, nay lại vì Nhạc Chi Dương mà cứng họng, đành phải sửa lệnh tha cho Giang Tiểu Lưu, ngoài miệng tuy không nói ra nhưng trong lòng hết sức bức bối. Ông lập tức phát tay, quát:

- Bớt nói lời thừa đi, lập tức hành hình!

Bốn tên đệ tử hình đường chen chúc tiến lên phía trước, Nhạc Chi Dương xua tay cười:

- Chẳng phải chỉ là đánh vào mông hay sao, ta tự đến là được!

Nói rồi gã tháo sáo ngọc khỏi thắt lưng, áp mình nằm rạp xuống mặt đất. Hai tên đệ tử đánh mắt nhìn nhau, song song nhấc lấy gậy phạt, nhắm thẳng vào hai chân của gã mà quất xuống.

Đòn phạt vừa trút xuống thân thể, Nhạc Chi Dương đau đớn đến mức suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ. Không để cho gã kịp thở, gậy gộc cứ liên tục trút xuống, mỗi một gậy đều mang sức nặng khủng khiếp, đau đến thấu xương thấu tủy.

Nhạc Chi Dương hận không thể hét lên thật to, nhưng nếu như vậy chẳng phải sẽ khiến cho phe Minh Đẩu càng thêm vui sướng hay sao, nghĩ đến đây gã bèn siết lấy quai hàm, hai tay bấu chặt vào nền nhà, nhưng vì dùng lực quá mức khiến cho mười ngón tay xuyên lọt qua cả khe gạch.

Đệ tử hành hình trông thấy Vân Hư có vẻ bất mãn, cố ý phụ họa hòa theo, lúc quất gậy ngấm vận theo nội lực, dẫu cho không đánh gãy hai chân Nhạc Chi Dương cũng bắt gã phải nằm liệt giường suốt vài ba tháng. Người ngoài nhìn vào cũng lầm chỉ cho rằng bọn họ đánh vật vờ, nào hay bên trong ngấm ngầm nuôi ý định giết người. Bảy tám gậy vụt xuống, Nhạc Chi Dương toạc da chảy máu ròng ròng, chiếc quần dài đen cũng đã bị nhuộm đỏ.

Diệp Linh Tô phát giác sự vụ không ổn, vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, chứng kiến máu tươi nhuộm thấm quần áo Nhạc Chi Dương, cõi lòng cô cũng khẽ rung lên từng hồi. Cảm giác này thật sự kỳ lạ, hồi nào đến giờ trông thấy người khác bị phạt, cảnh tượng thảm khốc còn hơn xa, thế nhưng chưa bao giờ cô lại cảm thấy quan thiết bằng lúc này cả.

Nhạc Chi Dương đau đến mức phát mê sảng, thầm nghĩ nếu cứ đà này, ba mươi trượng đánh xong, gã không chết cũng sẽ thành tàn phế. Nghĩ đến đây, gã dứt khoát nhắm mắt lại, cố gắng nhớ về giai điệu của Chu Thiên Linh Phi Khúc, muốn mượn nó để thoát khỏi cơn đau của thể xác.

Trông lòng gã vừa nghĩ đến giai điệu, phía bụng dưới lập tức nổi lên một luồng khí nóng, trên dâng đến huyết Bách Hội, dưới luồn đến đáy chậu, men theo huyết Thiên Trung đi xuống, di chuyển hết một vòng tiểu chu thiên, dần dần rót vào hai bắp đùi. Điều kỳ lạ chính là, chân khí vốn đang nóng hừng hực như lửa nhưng khi đến giữa hai chân thì đột nhiên trở nên mát lạnh như nước, cơn đau rát cũng nhờ đó thuyên giảm đi phần nào.

Gậy phạt không ngừng trút xuống, cho dù đau đớn không giảm nhưng chỉ dừng lại ở phần ngoài da, không còn nhức nhối buốt tận gân xương nữa. Luồng khí mát lạnh ấy nương theo giai điệu khúc nhạc, cứ tới lui lên xuống xung quanh chỗ trúng đòn, giai điệu càng lên cao, tốc độ lưu động cũng ngày một nhanh hơn, dần dần hóa thành những tiếng vang "lộp bộp" như tiếng vỗ vào da rồi sinh ra một nguồn lực đàn hồi lại.

Hai tên đệ tử hành hình nhanh chóng cảm nhận được sự lạ, tuy bọn chúng đều kinh ngạc nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, hai cây gậy cứ trái lên phải xuống, đánh một hồi cho xong ba mươi gậy. Hai về Nhạc Chi Dương lúc này cũng đã toé toét máu thịt, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Dương Cảnh cũng vừa bị vả miệng xong, y bị bêu rếu trước đám đông như vậy trong lòng căm hận đến gần chết, hai mắt cứ hằm hằm nhìn Nhạc Chi Dương như thể muốn băm vằm gã ra thành trăm vạn mảnh.

- Nhạc Chi Dương! - Vân Hư chậm rãi cất tiếng: - Trận đòn này ngươi cảm thấy sao?

Nhạc Chi Dương nửa mê nửa tỉnh, nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên cười khặc khặc:

- Còn chưa chết được!

Vân Hư vốn tưởng trận đòn này đã quét sạch mọi oai phong của gã, có ngờ đâu gã vẫn hí ha hí hửng như vậy, hoàn toàn không có ý gì là sấm hối.

Vân Hư trong lòng bực tức, hậm hực bảo:

- Làm người cần biết thân biết phận, ngươi vốn là tạp dịch trên đảo, làm việc gì cũng phải ra dáng của tạp dịch. Hôm nay ta niệm tình ngươi mới phạm lỗi lần đầu nên mới giơ cao đánh khẽ, lần sau mà còn làm xằng làm bậy nữa thì không chỉ có ba mươi gậy phạt đơn giản như vậy đâu.

Nói rồi, ông xoay người rời khỏi, Vân Thường mau chóng theo sau. Diệp Linh Tô đứng đực ra đó, chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương một thoáng rồi cũng quay người, rào bước đuổi theo hai cha con Vân Hư.

Hoa Miên sai một tên đệ tử cùng Giang Tiểu Lưu đỡ Nhạc Chi Dương trở về Yêu Nguyệt Phong. Giang Tiểu Lưu trông thấy thảm trạng của Nhạc Chi Dương, vừa đi vừa sụt sùi lau nước mắt. Nhạc Chi Dương bật cười:

- Khóc cái gì mà khóc? Bữa nay ăn trận đòn này, ít nhất ba tháng nữa ta không phải làm việc, được ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào, cả ngày ăn không ở rảnh, thế chẳng phải là vận may muốn cầu mà không được hay sao?

Giang Tiểu Lưu nhỏ toẹt một tiếng, mắng:

- Nói như nhà ngươi, một năm tẩn cho ngươi bốn bận thì cả năm ngươi không cần làm việc nữa rồi.

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

- Phải đó, nếu như năm nào cũng như thế, Đông Đảo chắc phải nuôi ta cả đời.

Trong tình cảnh khốn khó hai gã vẫn hết sức lạc quan, suốt dọc đường cứ pha trò tếu táo, tên đệ tử hình đường đi bên cạnh nghe thấy xong phải nhủu mày nghĩ bụng: tên tiểu tử này cứ tối ngày làm nhảm, hoàn toàn không biết hối cải, trận đòn khi nãy có lẽ vẫn còn quá nhẹ, một con sâu làm rầu nồi canh như vậy đáng ra nên đánh chết phức đi cho rồi.

Trở về Yêu Nguyệt Phong, Đồng Diệu sau khi xem qua tình trạng vết thương liền ngoác miệng chửi:

- Đám nhóc ranh kia ra tay tàn độc thật, thế này chẳng phải là muốn lấy mạng người ta à?

Thịt da trên đùi Nhạc Chi Dương đều bị đánh bầm dập cả, xương cốt thoát trông thì không sao nhưng chỉ sợ dính phải nội thương ngầm, nhờ đâu xui xẻo lại làm cho tuổi trẻ phải lâm cảnh tàn tật.

Đồng Diệu mắng xong một trận lại lắc đầu thở dài, tìm rượu mạnh đến rửa vết thương. Vết thương gặp rượu thì đau đến đao cứa kim chích cũng không đủ sánh bằng. Nhạc Chi Dương xót đến nổi mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng nhưng lại cắn chặt răng không để bật ra một tiếng kêu nào.

Đồng Diệu thấy gã ngoan cường như vậy, gật đầu bảo:

- Nhóc con, người an tâm đi, hôm nay người đi đại náo Phi Kinh Các, làm cho Yêu Nguyệt Phong của chúng ta được nở mày nở mặt. Từ đây về sau, người chỉ cần lo tình dưỡng thật tốt, một ngày còn đau thì nghỉ một ngày, một năm còn đau nghỉ một năm, trước khi vết thương lành hẳn, mọi việc khác không cần nhúng tay vào.

Nhạc Chi Dương cười gượng:

- Quản sự không trách phạt là ta đã mừng lắm rồi, chẳng biết vết thương này phải nghỉ ngơi mất bao lâu nữa?

Đồng Diệu trầm ngâm bảo:

- Nếu là thảo dược tầm thường, chỉ tốn lãng phí thời gian mà không có mấy hiệu nghiệm. Ừm, ta nhớ ở chỗ đảo vương có một loại thánh dược trị thương tên là "Bổ Vân Tục Nguyệt Tán", nghe đâu chính là phương thuốc bí truyền do "Tổ Tâm Thần Y" Hoa Hiếu Sương năm ấy để lại, bất kỳ vết thương đao cắt kim châm thế nào đều có thể làm khô miệng liền da, thậm chí có thể nói là tái tạo da thịt, nối liền gân đứt, có điều dược liệu quý hiếm, không dễ mà chế luyện, đảo vương hiếm khi ban phát cho ai. Để hôm nào ta đến hỏi dò ông ta thử xem, bảo đảm với người trong vòng bảy ngày, thuốc đến là bệnh tan.

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Thánh dược như vậy chi e là khó mà xin xỏ được.

Đồng Diệu đắc ý cười bảo:

- Dầu sao thì ta cũng là người cao tuổi trên đảo, Vân Hư ít nhất cũng phải nể mặt mũi ta chứ.

Ngày hôm sau, Đồng Diệu sáng sớm đã rời khỏi nhà, đến trưa trời trưa trập mới trở về, lúc vào cổng mặt mày chằm chằm một đồng. Nhạc Chi Dương không cần hỏi nhiều cũng thừa biết lão đi lần này đã phí công vô ích, chưa chừng còn bị nhận thêm một trận tổng xi vả.

Thảo dược do Đồng Diệu điều chế mặc dù không tồi, chỉ hiểm thương thế của gã khá nặng, vết loét nhanh chóng bị thối rữa khiến cho con đau đớn ngày một tăng thêm. Nhạc Chi Dương nằm rạp trên giường, chốc chốc lại giật mình tỉnh giấc, "Linh Khúc Chân Khí" tuy bảo vệ cho mạch máu, xương cốt nhưng đối với vết thương ngoài da thì lại không có mấy hiệu lực, bất quá mỗi khi nhức nhối quá độ gã lại vận công một lượt, đưa luồng chân khí mát lạnh rót vào xương cốt, ít nhiều cũng giảm thiểu được cơn đau.

Khuya nay, gã đang nằm sấp trên giường, âm thầm vận nội công, vì tu luyện đã lâu nên giờ đây không cần thổi sáo, chỉ với những chương nhạc trong lòng gã cũng có thể hít đều thở sâu, dẫn đường cho chân khí, chưa tới một giờ sau thì chân khí trong cơ thể đã chảy xuôi như nước, đi hết một vòng đại chu thiên, chỗ phát đau cũng dịu bớt đi nhiều. Gã đang định thu công muốn ngủ thì chợt nghe bên song cửa sổ phát ra tiếng động, từ đó bay vào một vật gì đó.

Nhạc Chi Dương vội vã né khỏi rồi ngẩng đầu lên trông, ngoài màn cửa xẹt qua một bóng đen, lại nhìn xuống vật vừa bay đến, hóa ra là một bình sứ nho nhỏ, bên trên có dán mảnh giấy chú rằng: "Một nửa hòa với rượu uống, một nửa hòa rượu mạnh thoa ngoài, một ngày hai lần, dùng liên tục ba ngày. Thứ này cảm không được rêu rao lan truyền, người ngoài hay được, đại họa lâm đầu."

Nhạc Chi Dương không khỏi kinh ngạc, vội mở nắp bình đồ ra một ít bột thuốc màu đỏ, mùi vị cay nồng ngai ngái mũi. Gã cảm thấy lưỡng lự bèn ném thử một ít thuốc, trong vị cay có lẫn vị đắng, ăn một lúc cũng không thấy phát sinh chuyện gì lạ.

Nghĩ suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau Nhạc Chi Dương quyết tâm làm thử một phen. Gã vịn có mượn rượu quên đau, xin xỏ Đồng Diệu được một vò rượu mạnh, dùng thuốc bột ngoài bôi trong uống. Rượu thuốc thấm lên vết loét đau đến mức khiến cho gã hít ngược vào một hơi lạnh, thế nhưng sau khi cơn đau dịu đi, bỗng xuất hiện một luồng khí mát rượi lớn vờn xung quanh miệng vết thương.

Nhạc Chi Dương dùng thuốc theo hướng dẫn, sang đến hôm sau thì máu bầm đã gom lại, cơn đau giảm hẳn, vết thương thoáng ngứa ngáy như muốn kéo da non. Cứ như vậy ba ngày sau, vết đòn roi đã dần khô mặt, tuy còn có chút rạn rít nhưng cũng dư sức cho gã lột qua được.

Nhạc Chi Dương không khỏi mừng rỡ, thầm đoán xem người tặng thuốc là ai, tiếc là đêm ấy nhìn thoáng qua chỉ kịp trông thấy mỗi một chiếc bóng đen. Ngẫm đi nghĩ lại, trong số những người có thể mang thuốc đến cho mình trên đảo này thì Giang Tiểu Lưu cũng được xem là một đối tượng khả dĩ. Thế nhưng tên tiểu tử này dốt đặc cán mai, một con chữ bẽ đôi còn nhận không ra, kêu hán luôn chỉ theo thừa còn có lý hơn là cầm bút viết chữ, hơn nữa nét bút ghi trên mảnh giấy xinh xắn tao nhã không giống kiểu viết của đàn ông. Nhạc Chi Dương chợt giật mình thầm suy đoán: "Không lẽ là Diệp Linh Tô?" Nghĩ đến đây, trong lòng gã không khỏi bồi hồi xao xuyến.

Hiệu quả của thuốc bột thật sự đáng kinh ngạc, đến ngày thứ bảy, Nhạc Chi Dương đã có thể xuống giường đi lại được. Đồng Diệu trông thấy thế liền thắc mắc mãi không thôi. Trong thời gian đó, Giang Tiểu Lưu cũng có ghé sang thăm gã hai lần, thấy gã ngày càng hồi phục nhanh chóng thì lấy làm vui mừng lắm. Nhạc Chi Dương cũng ngầm hỏi dò, té ra Giang Tiểu Lưu không hề biết gì về việc đưa thuốc cả.

Đêm nay, Nhạc Chi Dương đang nằm trên giường thiu thiu ngủ, chợt nghe một tiếng "cách" như có ai đó bước vào cửa. Gã ngoảnh đầu lên xem, chỉ thấy trước giường xuất hiện một người áo đen che mặt, cặp mắt sáng quắc hung hãn. Nhạc Chi Dương giật mình, rướn người toan ngồi dậy, ngờ đâu kẻ nọ ra tay nhanh như gió, một chỉ điểm trúng sống lưng của gã.

Nơi trúng chỉ vô cùng đau nhức, Nhạc Chi Dương lập tức cứng đờ người. Gã ngoác miệng định la lên thì một luồng khí bỗng chặn ngang họng, không thể thốt ra bất cứ lời nào nữa.

Kẻ nọ vác xác gã lên, bước lẹ ra phía ngoài cửa, chạy điên cuồng một lúc bất chợt ngừng lại. Lúc này bỗng đâu có người cười hỏi:

- Dương sư huynh, trót lọt chứ?

Nhạc Chi Dương nghe giọng nói quen tai, nhướn mắt nhìn lên, chỉ thấy Hòa Kiều đang đứng ở phía trước, La Tuấn Sơn và Trì Phi chia nhau hai mé trái phải bên cạnh hắn.

- Tóm y dễ như bỡn.

Dương Cảnh xé khăn che mặt xuống, vung tay vớt Nhạc Chi Dương ngã mạnh xuống mặt đất.

Nhạc Chi Dương cố nhịn đau, ngoảnh đầu quan sát, nơi này sát cạnh bờ biển, đá ngầm to nhỏ lởm chởm khắp nơi, hắt bóng đen sì sì. Gió biển thổi phất tới mang theo tiếng sóng vỗ rì rầm.

Chợt nghe Hòa Kiều cất tiếng:

- Không gây kinh động đến Đồng Diệu chứ?

Dương Cảnh cười:

- Cha già ấy ngủ say còn hơn lợn chết mà!

- Cây sáo mà sư phụ muốn...

Hòa Kiều còn chưa nói xong, Dương Cảnh đã xòe tay ra, trong tay y hiện ra một thanh sáo dài bằng ngọc bích. Nhạc Chi Dương nhát thấy Không Bích đã rơi vào trong tay y, lòng dậy lên một con phần nộ, mắt như muốn tóe lửa. Hòa Kiều quan sát gã rồi cười bảo:

- Dương sư huynh, thẳng nhóc giận rồi kìa!

Mắt Dương Cảnh lộ hung quang, xoạc chân giẫm mạnh lên bụng dưới Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương đau đến mức gập lại thành một khối, cả người quần quai. Dương Cảnh còn định đá bồi thêm, Hòa Kiều mỉm cười can y:

- Giết lợn mà không nghe tiếng lợn kêu thì có vẻ thiếu thiếu chút gì đó nhì.

Dương Cảnh gật gù:

- Sư đệ nói phải lắm.

Y phất ngón tay điểm vào lồng ngực Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xộc ra khỏi cổ họng, bèn há miệng mắng:

- Đánh lên sau lưng thì hạo hán cái nổi gì...

Lời còn chưa nói xong, Dương Cảnh đã giáng cho gã một cái tát trời giáng. Hai lỗ tai Nhạc Chi Dương lùng bả lùng búng, trước mắt sao bay loạn xạ.

Hòa Kiều mỉm cười:

- Dương sư huynh chó sói ruột, đợi đệ nói với y mấy câu đã.

Dứt lời, hần vồ vồ lên đầu Nhạc Chi Dương, cười hề hề:

- Tiểu tử, ngươi gọi mỗi người bọn ta một tiếng ông nội, ta sẽ giúp ngươi giảm bớt đau khổ, chịu không?

Nhạc Chi Dương nuốt ngược một ngụm máu, cười đáp:

- Được, ta gọi.

Hòa Kiều hết sức đắc ý, chấp tay sau lưng mỉm cười. Nhạc Chi Dương ngẩng đầu lên, bắt nờ hết vào mặt hần:

- Ông nội chó!

Hòa Kiều còn đang ngớ người, Nhạc Chi Dương lại quay ngoắc sang ba kẻ còn lại, lần lượt chửi:

- Ông nội heo, ông nội rùa, ông nội chuột...

Bốn người vừa bắt nờ vừa điên tiết. Trì Phi xông lên phía trước, túm lấy vạt áo Nhạc Chi Dương, hai mắt tóe ra lửa giận ngùn ngụt. Dương Cảnh vội kêu lên:

- Trì sư đệ, từ từ đã!

Trì Phi ngừng tay lại, khó hiểu hỏi:

- Dương sư huynh, sao thế?

- Y tạt cho chúng ta ô uế khắp cả mình đấy, không thể cho qua dễ dàng thế được. - Ánh mắt Dương Cảnh phát lạnh, nghiêng răng trề trợn: - Trước khi chết phải bắt y ném thử nước tiểu của bọn thiếu gia.

- Hay lắm, hay lắm! - Mọi người đồng thanh vỗ tay cười lớn. La Tuấn Sơn xách Nhạc Chi Dương ném phịch xuống đất, xoắn lấy mái tóc gã giật cho mặt ngửa lên trên, đồng thời giơ tay banh mồm của gã ra.

Dương Cảnh ngấm nhìn kẻ thù, trong lòng cảm thấy vui sướng khó tả. Y cười gần hai tiếng, tháo bỏ đai quần, vừa định tiểu tiện chợt nghe mấy tiếng lộp bộp vang lên. La Tuấn Sơn, Trì Phi không kịp ú ớ lời nào đã cùng nhau ngã oạch xuống đất.

Dương Cảnh không tiện nghĩ ngợi nhiều, ráng sức nhảy về phía bên trái, chỉ cảm giác được một con gió sắc lẹm thổi vụt qua mặt khiến cho cả người y toát mồ hôi lạnh. Dương Cảnh vừa kinh ngạc vừa giận dữ, một tay vịn lấy quần con, một tay rút thanh đao nhỏ ra hét lớn:

- Mẹ nó chứ, là ai?

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh vang lên, Dương Cảnh theo âm thanh nhìn đến, trên mỏm đá ngầm phía trước xuất hiện một bóng người đen kịt, tóc dài eo thon, điệu bộ tha thướt, bóng trắng rớt xuống dáng người ấy lay lắt như thể đang bập bênh trôi trên sóng nước.

- Trúng!

Hòa Kiều hất tay, một luồng sáng bắn về phía cô gái nọ. Chẳng biết động tác của cô gái nọ ra sao mà chỉ nghe âm thanh leng keng vang lên, luồng sáng nọ rơi xuống đất, hóa ra là một mảnh phi tiêu bằng thép.

Dương Cảnh không nói không rằng, nhảy vọt lên một mô đá, loạc xoạc tung ra tổng cộng ba chưởng sáu đao, chưởng lực lẫn trong ánh đao hết như cuồng phong cuốn tuyết, khí thế vô cùng kinh hãi.

Mỏm đá nhỏ hẹp vốn không kịp trở tay, nhưng cô gái nọ thoát bên trái thoát bên phải, tiến lùi như gió, bảo rằng giống loài yêu mị có lẽ còn giống hơn cả con người. Chưởng phong của Dương Cảnh phút chốc tiêu tan, đao nào đao nấy rơi vào không khí, một trận đánh túi bụi của y rốt cuộc không chạm nổi vào nửa vạt áo đối phương.

Thế nhưng qua lần trao đổi chiêu thức này, Dương Cảnh đã nhìn ra lai lịch của đối thủ. Trong lòng y không khỏi hoảng kinh, ra tay càng thêm độc địa, đáng tiếc vì nôn nóng cấp bách, cô gái nọ thừa lấy cơ hội, bắt nờ vung tay xuyên qua màn đao, quét trúng vào mạch cổ tay bên phải của Dương Cảnh.

Dương Cảnh để đao tuột khỏi tay, vội lạng người né tránh, không ngờ cô gái nọ đeo sát như bóng với hình, theo thế sấn về trước. Tay phải cô lại phát ra, ngón tay nồn nà như búp măng nhẹ nhàng điểm về phía lồng ngực y.

Tay phải của Dương Cảnh mềm oặt, vội vả giơ tay trái lên ngăn đỡ, nào ngờ bàn tay cô gái nhoáng cái đã lách khỏi sự che chắn của y mà vói về phía eo lưng, nhẹ nhàng đoạt thanh Không Bích trở lại.

Dương Cảnh trong tình thế cấp bách, vội trở tay chụp vào cùi chỏ của cô gái. Cô gái nắm sáo ngọc trong tay, kéo theo một luồng sáng xanh biếc, trong tích tắc vồ liền ba cái từ khuỷu tay đến cổ tay Dương Cảnh. Cảnh tay trái của y mất đi cảm giác lập tức rũ xuống như một con rắn chết.

Dương Cảnh gặp nguy không loạn, định tung người nhảy về phía sau, nhưng cô gái ra tay còn nhanh hơn một phép, chỉ thấy luồng sáng xanh phóng tới, va "bộp" vào lồng ngực của y. Dương Cảnh rú lên một tiếng, ngã lăn ra khỏi mô đá rồi rớt vào bãi đá ngầm bên dưới, tức thì vỡ đầu tóe máu lênh láng.

Hòa Kiều cũng đã nhận ra người vừa đến, trong lòng hết sức hoảng hốt, chợt thấy cô gái nhảy xuống khỏi mỏm đá, tay nắm sáo ngọc, nhẹ nhàng tiến về phía hắn.

Hòa Kiều cúi đầu, nhắc thấy Nhạc Chi Dương bèn vội vã chụp lấy gã ta, muốn bắt gã ra làm con tin. Nào ngờ vừa mới khom người, nơi đỉnh đầu hắn chợt lạnh toát, sáo ngọc đã kề kề ngay bên trên.

Hòa Kiều mặt xám ngoét như đất, nuốt ực một ngụm nước bọt, cười gượng gạo:

- Diệp sư muội, có gì từ từ nói, bọn ta chỉ giỡn chơi với thằng nhóc này thôi mà!

- Vớ va vớ vẩn! - Diệp Linh Tô phì một tiếng, mắng: - Các người mưu đồ sát nhân, ta phải dẫn các người đi gặp đảo vương.

Hòa Kiều mặt mày tái mét, chấp tay lia lịa:

- Sư muội tốt bụng, hãy nể mặt gia sư với...

Lời còn chưa nói xong, Diệp Linh Tô vung tay một cái, sáo ngọc quét trúng huyệt Thái Dương của hắn. Hòa Kiều không kịp kêu lên tiếng nào đã nằm sòng soài trên mặt đất.

Diệp Linh Tô đỡ lấy Nhạc Chi Dương, giải khai huyệt đạo cho gã, nhíu mày hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Nhạc Chi Dương nhin đau đứng dậy, cười bảo:

- Không sao cả.

Diệp Linh Tô nói:

- Ngươi cùng ta về gặp đảo vương để làm chứng tố giác bọn họ.

Nhạc Chi Dương gật gật đầu, đang định ngó lời cảm tạ thì chợt trông thấy một bóng người đang đứng khuất trong đám đá ngầm sau lưng Diệp Linh Tô, bụng dạ gã giật thót, vội la lên:

- Cẩn thận...

Lời vừa ra khỏi miệng, người nọ đã phi thân lên không, tung một chưởng đánh đến.

Diệp Linh Tô nhận được cảnh báo, vội xoay chưởng đánh trả. Hai luồng chưởng lực giao nhau, cô chỉ cảm thấy một luồng kinh lực kỳ lạ chui tọt vào lòng bàn tay rồi luồn lách đến lồng ngực mình như một con rắn độc, nhất thời máu huyết sôi sục, bay lộn nhào về trước mấy vòng.

Kẻ nọ một chưởng đánh bay thiếu nữ, lại trở tay móc về phía yết hầu Nhạc Chi Dương. Năm ngón tay chưa kịp chạm đến, Nhạc Chi Dương đã cảm giác kinh phong buốt xương liền theo ý thức ngửa người, hai chân luân phiên thay đổi, thi triển thân pháp Linh Vũ, chạy tót hơn một trượng ra đằng sau.

Kẻ nọ chụp huyệt vào không khí liền gầm lên một tiếng, tay phải hươ xuống phía dưới, chưởng lực quét lên mặt đất cuốn theo một luồng gió xoáy, thân thể theo đó bốc lên cao tựa như lướt gió, tích tắc đã đến ngay phía trước mặt Nhạc Chi Dương. Tay phải y nhắc lên, quát một tiếng vỗ xuống đỉnh đầu gã.

Nhạc Chi Dương thoát được cú chụp ban nãy, động tác đương nhiên đã trở nên chậm chạp, chợt nhận ra chưởng phong ập tới trước mặt, gã nào còn đủ sức tránh né, đang định nhắm mắt chờ chết thì bỗng nghe mấy tiếng lú chú vang lên, bầu trời đêm lấp lóa hiện ra rất nhiều đốm sao sáng.

Kẻ nọ hậm hực gầm lên, thu hồi chưởng phải từ lưng chừng không trung rồi bực bội quét ngược ra đằng sau. Mấy tiếng leng keng vang lên không ngớt trong màn đêm, những ánh sao va vào nhau rơi lộp độp xuống mặt đất như hạt mưa.

Nhạc Chi Dương ngồi trên mặt đất mặt ngạch cả ra, chợt cảm giác cánh tay bị nắm lấy rồi nghe Diệp Linh Tô hét lên bên tai:

- Chạy mau!

Gã không kịp nghĩ ngợi nhiều, theo tiếng nhóm dậy, loạng choạng chạy theo bên cạnh thiếu nữ.

Chạy chưa đến mười bước, cuồng phong từ phía sau lại ập đến. Thân thể mảnh mai của Diệp Linh Tô quay phắt lại, trở tay phát lực, trong màn đêm lại túa ra một màn mưa châm. Kẻ rượt theo chửi đồng một tiếng, lách người né khỏi, kim châm bắn trúng vào nham thạch làm tóe ra những tia lửa nhỏ.

Diệp Linh Tô kéo lấy Nhạc Chi Dương bỏ chạy, đối phương e ngại "Dạ Vũ Thần Châm" nên cũng không dám tiến quá gần. Hai bên kẻ đuổi người chạy, vượt qua một phiến đá ngầm, chợt nhiên Diệp Linh Tô sụp người ngã nhào về trước, Nhạc Chi Dương vội vàng đỡ lấy cô, chỉ thấy thiếu nữ đang run lên từng chập, hẳn là đang chịu đựng đau đớn vô cùng. Nhạc Chi Dương thất kinh hét lên:

- Diệp cô nương, cô thấy sao rồi?

- Mau đến hang yến ở đằng trước đi!

Diệp Linh Tô trở tay về phía trước, giọng nói run rẩy. Nhạc Chi Dương ngẩng đầu quan sát, phía trên mỏm đá ngầm ven biển có một miệng hang tối om. Giữa lúc khẩn cấp, gã cũng chẳng biết đào từ đâu ra khí lực mà bế lấy Diệp Linh Tô chạy vọt về phía trước.

Chạy một hơi vào trong hang đá, Nhạc Chi Dương vừa đi thêm được mấy bước thì một tràng âm thanh lạo xạo vang lên, trên dưới bốn phía túa ra vô số bóng đen. Nhạc Chi Dương sợ đến cứng người, đứng đực ra tại chỗ không dám nhúc nhích.

- Đừng sợ! - Diệp Linh Tô thăm thì bên tai gã trấn an: - Đó chỉ là chim yến mà thôi.

Nhạc Chi Dương giờ mới vỡ lẽ, hang đá này là nơi bầy chim yến biển trú ngụ. Hai người xông bừa vào nơi đây đã làm giật mình vô số đàn yến. Gã xoay đầu nhìn lại, bóng người phía sau nhấp nhá cũng vừa lúc tiến vào trong. Đang lúc hốt hoảng, gã chợt nghe Diệp Linh Tô hét lên:

- Xem chăm!

Kẻ nọ định nhào đến, nghe tiếng liền rút lại phía sau, ngờ đâu Diệp Linh Tô chỉ phô trương thanh thế, sau khi hét lên không hề tung ra mũi châm nào. Kẻ nọ tức tối cười gằn, tiếng cười đánh thức tất cả con chim yến bên trong hang, chúng vỗ cánh phành phạch bay loạn xạ dày đặc, hai bên cách nhau chỉ mấy bộ cũng khó mà trông thấy nhau.

Nghe tiếng cười này cất lên, Nhạc Chi Dương chợt nhận ra lai lịch kẻ vừa đến, gã buột miệng hô:

- Minh Đẩu!

Diệp Linh Tô ừm một tiếng rồi lạnh lùng nhắc:

- Chớ lên tiếng!

Minh Đẩu nghe được âm thanh liền vọt người lên phía trước, bỗng đâu thiếu nữ lại hét vang:

- Xem chăm!

Minh Đẩu hừ lạnh một tiếng, tung người phát chiêu, chợt nghe tiếng gió rít lên, y lập tức hoảng hồn hươ tay loạn xạ, định quét roi phi châm. Thế nhưng y bị bầy yến cản trở tầm nhìn, không đoán ra hướng bay của phi châm, chợt cảm giác mình mảy đau nhói, rõ ràng đã trúng vài mũi châm. Minh Đẩu găm lên giận dữ, hai tay vung vẩy tứ phía, chiêu phong quét đến đâu chim yến thì nhau rút là tả đến đấy.

Nhạc Chi Dương không còn nơi nào để trốn, đành đỡ lấy thiếu nữ chui sâu vào trong hang. Nơi này vốn là một hang đá vôi, trải qua hàng vạn năm gió nước xói mòn thành ra địa thế ngoài lớn trong nhỏ, càng tiến vào sâu càng cảm giác ngột ngạt. Đột nhiên phía trước cùng đường, hiện ra một vách tường đá chắn ngang.

- Hết lối rồi! - Nhạc Chi Dương sờ lên vách đá la lớn.

Tiếng la vừa dứt, chợt nghe Diệp Linh Tô bảo:

- Thả ta xuống.

Nghe xong câu này Nhạc Chi Dương mới giật mình nhận ra mình đang ôm lấy eo lưng đối phương, chỉ cảm giác ấm áp mịn màng, mềm mại không xương. Mặt mày gã lập tức nóng rần, vội vàng thả tay ra.

Thiếu nữ vịn lấy vách đá ngồi xuống, ho khan vài tiếng, khề thờ hỏn hển. Trong bóng tối, đôi mắt đẹp của cô sáng ngời như tinh tú, nhìn chằm chằm không chớp ra phía ngoài, chẳng chút đoái hoài đến về bối rối của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương định thần lại, cũng đưa mắt nhìn về phía lối vào, chỉ thấy một bức màn đen kịt giăng phủ, chốc chốc lại vọng đến tiếng đập cánh của bầy yến.

Bất giác, tim của Nhạc Chi Dương càng thêm đập mạnh, gã tựa vào vách đá sau lưng, thấp giọng hỏi:

- Vì sao Minh Đẩu không tiến vào?

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, lạnh lùng đáp:

- Lão không dám vào!

Nhạc Chi Dương ngó người, đột nhiên hiểu ra thâm ý trong lời nói của thiếu nữ. Thông đạo trong hang nhỏ hẹp, Minh Đẩu nếu ngang nhiên xông vào nhất định không tránh được phi châm trong bóng tối. Nghĩ đến đây gã mới dần vững dạ hơn, lại hỏi:

- Diệp cô nương, giờ phải làm sao đây?

- Chờ đến sáng hẵng hay...

Diệp Linh Tô nói tới đây lại bật ho khục khặc. Nhạc Chi Dương không nhịn được, hỏi:

- Diệp cô nương, cô bị thương rồi à?

Diệp Linh Tô lặng im không đáp, chỉ là không ngớt ho khan.

Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn thiếu nữ, ngoài sự cảm kích còn có đôi phần xót xa, trong lòng muôn mối tơ vò, chẳng biết phải nói từ đâu. Lúc này chợt nghe giọng nói của Minh Đẩu từ xa chậm chậm vang đến:

- Diệp sư diệt, Minh mỗ thấy lạ lắm, người đường đường là đệ tử dòng chính tông, sao cứ luôn luôn bảo vệ cho một tên tạp dịch thế hả? Chẳng lẽ, các người đã lén lút ăn nằm với nhau rồi?

Diệp Linh Tô điên tiết quát:

- Nói bậy nói bạ! Ai... Ai cùng y ăn nằm chứ...

Nói đến đây, cô bị kích động cùng cực, lại bật ho sặc sụa một tràng.

Minh Đẩu nghe thấy tiếng ho, hận không thể xông vào bên trong, nhưng lại sợ đây là kế dụ địch của Diệp Linh Tô nên đành cố gắng kiên nhẫn, mỉm cười nói:

- Cháu gái ngoan, nếu người không có tình ý thì hà cớ gì phải bán mạng cho y? Chẳng chớ con họ Nhạc ấy xúc phạm ta quá nhiều, ta chỉ tìm y tính sổ, không hề liên quan tới người. Người cũng biết sự lợi hại của Kinh Túc Công rồi đấy, trúng chưởng của ta nếu không được cứu trị kịp thời chỉ e là hậu họa vô cùng.

Nhạc Chi Dương tim đập loạn xạ, sự đã đến nước này, sống chết của gã đều phụ thuộc vào quyết định trong khoảnh khắc của Diệp Linh Tô. Gã nghe tiếng thở dốc của Diệp Linh Tô, bất giác hai nắm tay siết chặt, giữa lòng bàn tay rịn ra một dòng mồ hôi lạnh.

Diệp Linh Tô thở dốc một thoáng, bỗng cất tiếng chậm rãi:

- Minh Đẩu, hoặc là ông có gan tiến vào đây, hoặc là ông đứng đó chờ đến khi trời sáng, ta sẽ vạch trần tội trạng của ông trước mặt đảo vương.

Minh Đẩu mỉm cười:

- Ta có tội trạng gì chứ?

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

- Giết người cướp của, sát nhân diệt khẩu.

- Chụp mũ ghê thật! - Minh Đẩu cười ha hả: - Cháu gái ngoan, người cũng có một tội danh, đảo vương mà nghe được hẳn là cũng cao hứng không kém đâu.

Diệp Linh Tô hỏi:

- Là tội danh gì?

Minh Đẩu cười gằn, đáp:

- Nửa đêm canh ba, lén gặp tình nhân, có trời mới biết hai tên bại hoại các người chui rúc vào trong hang này để làm cái trò yêu đương gì?

- Vô si... - Diệp Linh Tô giận đến rung người, ho sặc sụa không ngớt.

Minh Đẩu hết sức khoái trá, thầm nghĩ thiếu nữ trúng phải nội thương, nếu như chọc cho cô giận dữ thì có thể kích cho vết thương trở nặng. Y đang định tiếp tục giễu cợt, chợt nghe Nhạc Chi Dương cao giọng:

- Minh Đẩu, ông nói sai rồi.

Minh Đẩu hỏi:

- Ta sai chỗ nào?

Nhạc Chi Dương cười hi hi bảo:

- Theo kẻ hèn này thấy, là Minh tôn chủ già không nên nét, nửa đêm bắt gặp Diệp cô nương, sắc tâm liền trỗi dậy, không kềm được ham muốn. Diệp cô nương dẫu cất lực chống trả nhưng vẫn bị người đã thương, ta đây vô tình đi ngang đúng lúc phá hỏng chuyện xấu xa của nhà người, tiện thể hộ tống Diệp cô nương đến nơi đây...

- Thả rắm, thả rắm... - Minh Đẩu trời sinh tính nhỏ mọn, đồ vấy cho người khác thì hà hê còn riêng mình thì lại không chịu nổi nửa phần oan khuất, nhất thời quên mất cả thân phận, ngoác miệng mắng sa sả:

- Tiểu súc sinh, cái tên cầu tạp dịch tòi tệ hại như ngươi, ai mà thèm tin lời rắm thối của ngươi chứ?

- Ừ nhỉ. - Nhạc Chi Dương hờ hững nói: - Ta là tên cầu tạp dịch tòi tệ hại, Diệp cô nương lại như phượng hoàng ở tít trên trời cao. Hai chúng ta nửa đêm lên lút, chuyện như vậy nói ra cũng đâu ai tin. Nhưng Minh tôn chủ thì võ công cao cường, nhân phẩm hạ lưu. Mấy chuyện giết người cướp của còn có khả năng làm thì việc ô nhục phụ nữ cũng chỉ là chuyện còn con...

Lời còn chưa nói xong đã nghe âm một tiếng, hang động theo tiếng rung chuyển, tiếp đó là âm thanh lầm rầm lộp bộp, trần hang phía trước rơi xuống vãi khối đá lớn nhỏ đủ loại.

- Xảy ra chuyện gì vậy? - Nhạc Chi Dương thoáng giật mình.

Diệp Linh Tô trầm ngâm một thoáng, chợt nói:

- Không ổn rồi, lão muốn bịt hang.

Đang nói chuyện, mấy tiếng rầm rầm lại vang lên, càng có thêm nhiều khối nham thạch rơi xuống chắn lấy lối ra ngoài hang.

Diệp Linh Tô hét vang một tiếng, phát ra phi châm, nhưng chỉ bắn trúng vào khối đá, trong bóng tối xẹt lên một tia lửa nhỏ. Minh Đẩu liên tục phát chưởng, chẳng bao lâu sau, thông đạo đã bị sụp xuống quá nửa. Nhạc Chi Dương xông lên phía trước, chỉ thấy đá chặn ngồn ngang, bịt kín thông đạo thành một khối vững chắc. Gã đang định vận sức đẩy ra, lại nghe mấy tiếng ỳnh ỳnh, Minh Đẩu chẳng biết từ đâu đẩy đến một khối đá khổng lồ, chặn ngay phía trước đồng đá vụn. Nhạc Chi Dương cố thử mấy lần nhưng tường đá vẫn không hề suy chuyển, chỉ nghe Minh Đẩu nói:

- Cháu gái ngoan, đây đúng là phòng cưới thích hợp, hai người hãy thỏa sức mà hưởng thụ, Minh mỗ không tiện hầu tiếp nữa!

Nói rồi, y ha hả cười vang, chẳng mấy chốc đã đi thật xa.

Nhạc Chi Dương ngây dại, ngã khụy xuống đất, lăm bắm nói:

- Đây là thứ võ công gì, ngay cả đá mà cũng có thể đánh vụn?

Diệp Linh Tô chẳng hé môi nửa lời, Nhạc Chi Dương chợt cảm thấy lo lắng liền hỏi:

- Diệp cô nương, cô vẫn ổn chứ?

Vừa nói, tay gã vừa đưa đến gần, chưa kịp chạm vào đã nghe Diệp Linh Tô lạnh lùng gắt:

- Dời cái móng chó của nhà ngươi xa ra.

Nhạc Chi Dương nghe tiếng rụt tay lại, cười khổ:

- Diệp cô nương...

- Câm miệng! - Diệp Linh Tô giận dữ: - Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa.

Nhạc Chi Dương ngơ ngác:

- Vì sao chứ?

Diệp Linh Tô căm hận nói:

- Ngươi và Minh Đẩu cũng chung một giuộc, chỉ biết khinh thường phụ nữ. Sắc tâm trời dấy, không kềm được ham muốn... Phi, trong đầu ngươi chỉ chứa mấy thứ nham nhở như vậy thôi ư?

Nhạc Chi Dương gãi đầu nói:

- Ta chỉ muốn giữu cột Minh Đẩu thôi mà...

Diệp Linh Tô tức khí:

- Nhà ngươi miệng nói là giữu cột Minh Đẩu nhưng thực chất là giữu cột ta đó. Hừ, ta không phải hạng con gái cho các ngươi tùy tiện sắp đặt đâu.

- Đương nhiên là cô không phải. - Nhạc Chi Dương hậm hực: - Nếu nói kẻ để tùy người ta sắp đặt thì phải là cái thằng tạp dịch thối tha tòi tệ hại như ta mới đúng. Diệp cô nương lợi hại như vậy, ai mà dám sắp đặt cho cô, bảo đảm kẻ đó sẽ bị dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra ngay.

Thiếu nữ im lặng không đáp, Nhạc Chi Dương cảm thấy thấp thòm, không biết có phải mình lại nói sai cái gì hay không. Một lúc sau, chợt nghe Diệp

Linh Tô thờ dài thườn thượt, nói về xa xăm:

- Nội công của Minh Đầu là Kinh Túc Công, vốn là tuyệt kỹ năm xưa của Tây Côn Luân - Lương Tiêu. Dù không thể so lão với Tây Côn Luân được nhưng bản lĩnh khoét bia đập đá vẫn không thể xem thường.

Nhạc Chi Dương nghe đến ngẩn người, đoạn thờ dài:

- Diệp cô nương, đều tại ta cả, nếu không vì ta, cô cũng không đến nỗi bị nhốt ở đây.

- Trách người làm gì? - Diệp Linh Tô thờ ơ đáp: - Đồi là người khác, ta cũng sẽ làm vậy thôi.

Nhạc Chi Dương cảm thấy hụt hẫng hết sức, lại hỏi:

- Sao cô lại ra bãi biển vậy?

Diệp Linh Tô lạnh lùng bảo:

- Ta thích đến đâu thì đến, người quản được chắc?

Hai người nhất thời không ai nói năng gì, qua một lúc sau, Diệp Linh Tô chợt hỏi:

- Nhạc Chi Dương, người đang nghĩ gì đó?

Nhạc Chi Dương trầm ngâm nói:

- Ta đang nghĩ cách làm sao để ra ngoài!

Thiếu nữ hừ một tiếng, thắc mắc:

- Bộ không nghĩ đến người con gái tên Chu Vi kia à?

Nghe thấy lời này, Nhạc Chi Dương lại bị khơi gợi tâm sự, gãi tựa vào vách đá ủ rũ không vui. Diệp Linh Tô cũng chẳng nói lời nào, chỉ nhẹ nhẹ thờ dốc. Trong hang u ám cùng cực, đám chim yến bị kinh động ở bên ngoài giờ cũng đã yên tĩnh trở lại, sự im lặng hết như một tảng đá lớn đè nặng lên cõi lòng của cả hai, rồi vô tình Nhạc Chi Dương cũng trở nên mơ màng.

Khoảnh khắc ấy, gã như về lại với Từ Cẩm Thành, đến trước đình Trầm Hương, Chu Vi đang ngồi ở nơi ấy, khóe mi đượm buồn, tay lướt trên cung đàn. Nhạc Chi Dương toan hét lên thật to, nào ngờ lại chẳng thể cất tiếng; gã muốn đi về phía trước, thế nhưng đi hoài đi mãi mà rốt cuộc cũng chẳng đến được bên cạnh cô. Lòng gã rối rắm và hoảng hốt, ngay cả khúc nhạc Chu Vi đang tấu cũng hóa ra mơ hồ, nghe không biết xuất xứ.

Đột nhiên một tiếng thét vang lên, Nhạc Chi Dương giật mình tỉnh giấc, trợn người ngồi dậy. Sân đình, thiếu nữ... loáng cái mắt sạch! Gã ngược nhìn xung quanh chỉ thấy toàn là bóng đêm bao trùm, hóa ra mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo mộng.

Nhạc Chi Dương thầm kêu xấu hổ, đang định nằm xuống thì chợt nghe thấy tiếng kêu ban nãy cất lên:

- Cha, cha, đừng, đừng...

Tiếng kêu vừa nhỏ vừa mảnh, tựa như một đứa bé gái cất giọng thảm thiết, khiến người ta phát lạnh xương sống.

Nhạc Chi Dương không khỏi hết hồn, ghé sát bên gọi:

- Diệp cô nương...

Lời vừa ra khỏi miệng, tay đã bị thiếu nữ nắm chặt lấy. Ngón tay của cô mảnh mai nhưng có lực, nóng bỏng hết như một thanh sắt được nung đỏ. Chỉ nghe cô thờ hồn hên rồi lại thất thanh kêu:

- Cha ơi cha, đừng mà, mẹ sắp chết rồi, mẹ chảy nhiều máu lắm...

Trong tiếng kêu thét, cô siết chặt nắm tay theo ý thức, xương cổ tay Nhạc Chi Dương đau buốt như thể bị bẻ đoạn. Gã giơ tay chạm đến, da thịt thiếu nữ nóng như lửa đốt, có vẻ đang sốt cao không giảm.

“Cô ấy bệnh rồi ư?” Nhạc Chi Dương trong lòng hốt hoảng, đang muốn lay tỉnh cô, nào ngờ Diệp Linh Tô nhào thẳng vào lòng ôm chặt lấy gã, khuôn mặt nhẵn bóng nóng hừng hực áp vào khuôn ngực Nhạc Chi Dương, nước mắt ròng ròng rơi xuống.

Nhạc Chi Dương lúng túng không biết phải làm sao, Diệp Linh Tô lại chìm sâu vào trong ảo cảnh mơ màng, cứ vừa sụt sịt vừa lẩm bầm theo tiềm thức. Từ trong lời lẽ nghe ra, dường như cha mẹ cô có xảy ra xô xát gì đó, thiếu nữ một mặt van xin cha ngừng tay, một mặt giục mẹ bỏ chạy, giọng điệu ai oán thê lương, khiến người ta lay động tâm can.

Nhạc Chi Dương vừa lay vừa gọi, muốn đánh thức thiếu nữ, thế nhưng Diệp Linh Tô nội thương phát tác, tẩu hỏa nhập ma, rơi vào cơn ác mộng không

cách nào tự thoát khỏi. Nhạc Chi Dương chẳng biết làm sao, theo ý thức rờ rẫm trên người, đột nhiên ngón tay mát lạnh, vừa hay chạm đến thanh sáo ngọc nọ. Gã nảy ra một ý, liền vất sáo lên môi thổi điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc", thầm nghĩ đây là khúc nhạc mà Diệp Linh Tô thích nghe nhất, nghe thấy âm thanh này biết đâu chừng cô sẽ dễ chịu hơn đôi chút.

Nói ra cũng kỳ lạ, mới thổi được vài khúc nhạc, người con gái nằm trong lòng gã bỗng trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, lần lượt thổi xong hai mươi hai khúc nhạc. Mấy câu nói băng quơ của Diệp Linh Tô ban nãy đã hóa thành những tiếng nấc nghẹn, thân thể đã thôi run rẩy. Cô nói lỏng hai tay, dựa sát vào lòng Nhạc Chi Dương hệt như một con thú nhỏ ngoan ngoãn được thuần hóa.

Khúc nhạc có khả năng trị thương đúng là nằm ngoài dự đoán của Nhạc Chi Dương, gã nào có biết Diệp Linh Tô vì trúng chưởng lực của Minh Đẩu mà thụ thương, kinh mạch tổn hại, thần trí hỗn loạn, kích thích lại tâm bệnh thuở nhỏ, sản sinh ra rất nhiều ảo giác đáng sợ. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, cho dù cô không chết cũng sẽ hóa điên.

"Chu Thiên Linh Phi Khúc" vốn là môn nội công kỳ diệu, ngấm dung hợp kinh mạch trong cơ thể con người, dẫn đường cho khí chu thiên, lại thêm công dụng thông suốt đoạn tắc nghẽn, hiệu quả cao trong việc điều hòa âm dương, cho dù không phải tự bản thân thổi tấu, chỉ cần nghe thấy giai điệu cũng có thể an thần thư giãn, chế ngự tâm ma. Gã thổi cho Diệp Linh Tô nghe quả là đã chữa trúng bệnh.

Nhạc Chi Dương một hơi thổi hết ba lượt, Diệp Linh Tô đã hạ sốt, toàn thân bắt đầu ra mồ hôi, hơi thở nhẹ nhàng bình ổn, trong không khí lờ lững tỏa ra một mùi hương dịu dịu. Nhạc Chi Dương thấy cô có chuyển biến tốt, đang định buông thiếu nữ ra, nhưng thấy cô đang ngủ ngon lành liền có chút không nỡ, đành phải cố gắng ngồi yên, tiện tay vuốt ve thanh sáo ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Tinh Ân Chân Nhân

Hai từ "Vân Hư" hệt như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu Nhạc Chi Dương, gã sợ hãi giật lùi lại, ngay cả thở mạnh cũng không dám, thầm nghĩ chả trách giọng nói lại quen tai đến như vậy, hóa ra là Vân đảo vương. Hành động của Vân Hư quả là kỳ lạ, nửa đêm canh ba không ngủ, lại chạy đến nơi này hành hạ một tên tù nhân.

Đang ngẫm nghĩ, người tù lại thét lên mấy tiếng, tiếng sau yếu hơn tiếng trước tựa như sắp lìa đời. Qua một lúc sau, Vân Hư lạnh lùng bảo:

- Thôi bỏ đi, chúng ta cứ phí thời gian như vậy, để ta xem ông có thể cầm cự được đến năm nào tháng nào!

Người tù cười khà khà:

- Năm khi tháng ngựa, ngài thấy sao?

Vân Hư xùy một tiếng, người tù lại bật cười:

- Thứ cho không tiền.

Bóng đen trong hang chớp động, một người luồn thân lướt ra, tay xách đèn lồng. Dưới ánh sáng đèn soi tỏ, gương mặt gầy gò của Vân Hư hiện ra hằm hằm sắc giận, ông đứng nán lại cửa hang thoáng chốc rồi phất tay áo, xoay người bỏ đi.

Nhạc Chi Dương nằm rạp một bên không dám thở, đợi đến khi Vân Hư đi thật xa mới dám mò đến trước miệng hang, nương theo một sợi dây leo tuột xuống, thấp giọng gọi:

- Lão tiên sinh, lão tiên sinh...

Trong hang lạng im hồi lâu, người tù nhân nọ lạnh lùng hỏi:

- Nhóc con, ngươi đến đây làm chi?

Nghe thấy giọng nói vẫn còn yếu ớt, Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Không phải tiền bối bảo ta đến hay sao?

Người nọ hỏi:

- Ta bảo ngươi đến hỏi nào?

Nhạc Chi Dương mỉm cười, ngân giọng ngâm:

Người mùi hoa quế độ ba thu

Cho buổi xa nhau chớm một mùa

Rồi dưới Suối Vàng mai sau gặp

Lại nghe sáo ngọc réo vi vu

- Một bài thơ thì tính làm gì?

- Đây là một bài thơ chứa ẩn ý, bốn từ đầu tiên của bốn câu khi ghép lại với nhau, chẳng phải là "Canh ba đến gặp" hay sao? (*)

(ND chú: nguyên văn bài thơ: "Tam thu văn quế tử, canh hữu ly biệt kì, lai nhật tuyền hạ phùng, hội hữu thính ngọc địch" khi ghép các từ đầu tiên lại được "Tam canh lai hội" có nghĩa là "Canh ba đến gặp")

Người nọ trầm ngâm giây lát rồi chợt cất tiếng cười khà khà, bảo:

- Thằng nhóc con này, đến giờ ngươi mới phát hiện điều bí mật ấy ư? Tuy biết hơi chậm nhưng còn hơn là vô tri vô giác, đủ thấy tâm tư nhà ngươi cũng khẩn tiếp đủ để thảo luận với lão phu một phen.

Nói xong đèn lửa chợt tắt ra sáng rõ từ một mảng song sắt, Nhạc Chi Dương tiến về phía trước, chỉ thấy sau song sắt là một đôi mắt tựa như hai vì sao lạnh in soi đáy giếng đang lặng lẽ quan sát gã. Gã lập tức chấp tay cười chào:

- Tiểu tử Nhạc Chi Dương, dám hỏi đại danh của lão tiền sinh?

- Ta là đạo sĩ. - Người nọ đáp: - Họ tộc gia là Tịch, đạo hiệu Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Hóa ra là một vị đạo trưởng. Thất kính, thất kính!

Trong lòng gã lại nghĩ thầm: "Ba chữ "Tịch Ứng Chân" có vẻ quen quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu đó thì phải!"

Tịch Ứng Chân nhìn thấy sắc mặt của gã thì có chút ngạc nhiên, nghĩ bụng đa số đệ tử Đông Đảo đều biết rõ môn một danh hiệu của mình, nhưng nom vẻ mặt của Nhạc Chi Dương thì hình như chả biết ắt giáp gì cả, ông bèn hỏi:

- Thằng nhóc, ngươi không phải đệ tử Đông Đảo hả?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Không phải.

Tịch Ứng Chân lại hỏi:

- Ngươi là con nuôi của Nhạc Thiều Phụng, có sao lại đến Đông Đảo?

Nhạc Chi Dương bèn vất tắt thuật lại câu chuyện, Tịch Ứng Chân cười lạnh bảo:

- Tên tiểu tử Văn Hư, lừa gạt người ta thì không tính đi, lại còn vu dập nhân tài như thế đúng là có mắt không trông mà.

Nhạc Chi Dương không nhịn được hỏi:

- Tịch đạo trưởng, sao Văn Hư lại hành hạ ông như vậy?

- Kể ra thì dài lắm! - Tịch Ứng Chân cười khà khà: - Nhóc con, ngươi có biết Thái Hạo Cốc không?

Rồi không đợi cho Nhạc Chi Dương kịp trả lời, ông lại cười rằng:

- Ta hồ đồ rồi, ngươi không phải là người trong giang hồ thì làm sao mà biết các môn phái này chứ.

Lão đạo sĩ ngừng một lúc, lại tiếp lời:

- Thái Hạo Cốc của ta ngụ ở phương Bắc, vốn được vị cao nhân tiền triều là Liễu Tình sáng lập, về sau nhờ tổ sư Bách Ách phát dương quang đại, hai vị trên đều là những kỳ nữ trong giới Huyền Môn. Tổ sư Bách Ách vốn không định thu nhận nam đồ, mãi đến cuối đời chán nản, mới phá lệ thu nhận thầy của ta là Thiên Dịch chân nhân làm học trò, đến thời của ta đã truyền được bốn đời. Nhưng kể ra về gốc gác thì Thái Hạo Cốc và Đông Đảo cùng xuất phát từ một mạch, "Dịch Tinh Kiếm" của bốn cốc và "Phi Ảnh Thần Kiếm" của Đông Đảo đều có nguồn gốc từ "Quy Tàng Kiếm" của đại kiếm khách

tiền triều Công Dương Vũ, tổ sư của hai phái lại càng có nhiều quan hệ dây mơ rễ má phức tạp với nhau.

Nhạc Chi Dương cười hỏi:

- Vậy trong hai loại kiếm pháp ấy, thứ nào lợi hại hơn?

Tịch Ứng Chân cười khà khà, trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của gã:

- Luận về thân phận, ta cùng vai vế với Vân Xán, cha Vân Hư. Lúc ta xuất đạo đương vào lúc triều Nguyên hỗn loạn, thiên hạ nhiễu nhương bất an, bá tánh lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Năm ấy ta với bản tính nghĩa hiệp tuổi trẻ, vác kiếm lên vai chu du thiên hạ, thấy bọn bắt nạt người lương thiện thì tất nhiên ra tay diệt trừ. Nhưng ta dần dần nhận ra, kẻ ác trên đời này giết mãi chẳng hết, thật khiến lòng người chán nản. Càng đau lòng hơn chính là đệ tử Đông Đào tốt xấu lẫn lộn, cát cứ một phương mà phá luật làm ác, nhưng vì thuở trước gia sư có dặn không cho phép ta kết oán với Đông Đào, cho nên ta trông thấy mà chẳng thể làm gì được.

- Một ngày nọ, ta đi qua địa giới Hào Châu, chợt bắt gặp có kẻ đang đánh nhau, trong đó bên ít người hơn toàn sử dụng võ công Đông Đào; bên còn lại đều mặc áo lính, tuy quân số đông nhưng võ nghệ lại rất tầm thường. Bọn họ hô hào dũng cảm chiến đấu để bảo vệ một vị tướng quân. Vị tướng quân nọ lâm nguy không loạn, chỉ huy một nhóm quân sĩ bình thường ngăn cản một đám cao thủ võ học. Trong lòng ta lấy làm lạ bèn cẩn thận quan sát dụng mạo người đó, không những đáng vẻ không xuất chúng mà thậm chí còn có phần xấu xí, tuy nhiên khí phách lớn như vậy thì là lần đầu tiên ta trông thấy. Hai bên chém giết đã lâu, Đông Đào cuối cùng cũng chiếm được thượng phong, binh sĩ càng đánh càng ít đi, vị tướng quân nọ cũng sắp nguy khốn đến nơi. Ta thấy bọn người Đông Đào ra tay ác hiểm, nhất thời nổi máu, liền vùng kiếm xông ra đẩy lui đệ tử Đông Đào, tuy nhiên ra tay cũng có phần nương nhẹ, chỉ đâm bị thương chân cẳng của chúng, tuyệt không hại đến tính mạng.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, trong dạ thâm kinh ngạc. Tịch Ứng Chân kể lại thì vẫn tất sơ sai, nhưng hai phe đang giao chiến, muốn làm bị thương chân cẳng từng kẻ địch mà lại không ảnh hưởng đến tính mạng họ, đủ thấy kiếm pháp của ông cao cường khó bề tưởng tượng.

Tịch Ứng Chân tiếp tục kể:

- Thủ lĩnh bên Đông Đào nhận ra lai lịch của ta, bèn nói: "Linh Ngao Đảo và Thái Hạo Cốc như chim liền cánh cây liền cành, bốn đảo trước giờ kính nhường quý phái ba phần, có sao lại chõ mũi vào phá đám đại sự của chúng ta?"

- Trong lòng ta sẵn bức bối, bèn đáp: "Tiền bối của quý đảo ta đây hết sức khâm phục: Thích Thiên Phong, Công Dương Vũ, đại hiệp Vân Thù, Hoa Kính Viên chẳng phải là những con người kinh thiên động địa, lòng đầy hiệp nghĩa đấy sao? Còn hiện nay, các người vì tranh giành thiên hạ, ai nấy đều đã quên tổ phần tông, thất tín bội nghĩa, chỉ nhằm nhe tranh quyền đoạt lợi, chẳng màng thiên hạ chúng sinh, phá hoại cả một vùng Giang Nam xương trắng đầy nội, chớ búa thành không, tiền bối của quý phái dưới đất kia nếu hay được chẳng biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào?"

- Máng sướng lỗ tai thật! - Nhạc Chi Dương vỗ tay khen hay.

Tịch Ứng Chân cũng bật cười, kể tiếp:

- Kẻ nọ nghe xong chỉ cười lạnh, bảo: "Mấy lời này ta sẽ nguyên văn thuật lại cho đảo vương nghe, những mong đạo trưởng nếu biết trước biết sau thì chớ có bỏ chạy mất tăm là được."

- Cao thủ Đông Đào nhiều như mây, sức ta một mình đơn lẻ, chỉ là tuổi trẻ thẳng tính, đầu óc nóng ran liền mở miệng đáp trả: "Trốn làm gì? Chuyện lớn đến đâu mình ta cũng gánh vác nổi."

- Kẻ nọ cười lạnh bỏ đi, vị tướng quân nọ cũng tiến lên trước gặp ta, hai bên cùng xưng tên báo họ, người nói thử xem người nọ là ai?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ rồi đáp:

- Chẳng lẽ là Chu Nguyên Chương?

Tịch Ứng Chân í một tiếng, hỏi:

- Dựa vào đâu mà người nói vậy?

- Ông kể nơi xảy ra sự việc là Hào Châu, đó là đất nổi dậy của Chu Nguyên Chương, ông nói tướng mạo người đó xấu xí nhưng khí phách kinh người, lâm nguy không loạn mà còn trực tiếp chỉ huy, đủ thấy ông đối với người đó hết sức khâm phục. Nhân vật như đạo trưởng đây, người có thể khiến ông khâm phục e rằng không nhiều, ngẫm đi nghĩ lại, cũng chỉ có Chu Nguyên Chương mà thôi.

Tịch Ứng Chân vỗ tay cười:

- Khá thật, lại bị người đoán trúng rồi. Tiếc là thiếu rượu, bằng không phải cạn với người một chung.

Nhạc Chi Dương cũng mỉm cười:

- Đạo trưởng cứu Chu Nguyên Chương, hẳn là đã kết bạn với ông ta nhỉ?

- Thằng nhóc không biết trời cao đất dày. - Tịch Ứng Chân cười nắc nẻ: - Y đâu sao cũng là đương kim thiên tử, thiên tử không có bạn, cả đạo lý này mà

ngươi cũng không biết hay sao?

Nhạc Chi Dương biết Tịch Ứng Chân thích nói chuyện theo kiểu "Chê trước khen sau", liền cười bảo:

- Khi ấy Chu Nguyên Chương chưa phải là thiên tử, nếu không kết giao bạn bè rộng rãi, sợ rằng sẽ không có được thiên hạ đâu.

Tịch Ứng Chân cũng cười, thở dài:

- Thăng quý con, tuổi còn nhỏ mà cũng thấu tình đạt lý sớm. Không sai, ta và y vừa gặp như đã quen thân, hai bên tính tình tương đồng, đã cùng nhau kết nghĩa ngay tại nơi đây.

Nhạc Chi Dương giật mình:

- Hóa ra các ngươi không phải bạn bè mà là huynh đệ.

- Đó đã là chuyện nhiều năm trước rồi. - Tịch Ứng Chân thở dài xa vắng: - Y hiện giờ một thân một mình, cái gì là huynh đệ công thần đều đã sớm không còn trong mắt của y nữa!

Nhạc Chi Dương vốn ở tại kinh thành, nghe xong tự nhiên hiểu thấu. Mấy năm gần đây, Chu Nguyên Chương trừ khử công thần, hồ tì là diệt tộc, tịch biên tài sản. Nhạc Chi Dương tận mắt trông thấy, một khi tẩm lệnh bài trăm quan được ném xuống thì bất kể là già trẻ nam nữ, đầu người đều phải lăn dài dưới mặt đất. Gã từng một lần chứng kiến và từ đó không muốn thấy lại lần nào nữa, ngược lại Giang Tiểu Lưu thì hào hứng vô cùng, mỗi dịp có sự kiện như vậy đều lăng lăng thích thú chạy đi xem náo nhiệt.

- Chu Nguyên Chương mời ta đảm nhiệm một chức vị quan trọng cho y, ta chả có hứng thú gì với chuyện đánh trận công thành nhưng lo sợ cao thủ Đông Đào đến xâm phạm nên mới đồng ý ở lại Hào Châu làm cảnh vệ. Ba ngày đầu trời qua bình yên vô sự, đến đêm ngày thứ tư, cao thủ Đông Đào quả nhiên xâm nhập, một lần đến hơn sáu tên đều bị ta hươu kiếm đánh lui. Qua hai ngày sau lại có bốn tên mò đến, bốn tên này hết sức lợi hại, trong đó có một tên ta không kịp thu kiếm, lỡ tay đâm chết. Cho dù đã hai lần đẩy lùi kẻ địch, nhưng tốp đến sau càng lợi hại hơn tốp đến trước, trong lòng ta hết sức lo lắng, luôn sớm chiều cảnh giác không dám lơ là.

- Đến đêm ngày thứ tám, bỗng nhiên xuất hiện hai lão già, võ công cao cường vô cùng, tuy không nằm trong dòng tứ tôn nhưng cũng là nhân vật có địa vị cao. Ta cùng bọn họ giao thủ trên giáo trường, lấy một chọi hai, ta phải chống đỡ hết sức vất vả. Mắt thấy sắp thua đến nơi, ta chợt nghe tiếng một người đàn ông bật cười ở trên cao, ta ngước lên xem, trên đỉnh cột cờ có một kẻ đang đứng sừng sững. Cột cờ ấy cao đến hơn bốn trượng, kẻ này nhảy lên đó từ khi nào, ba người chúng ta đều không hay không biết, bản lĩnh cỡ này có gọi là xuất quỷ nhập thần cũng không đủ hình dung. Nhị lão Đông Đào e ngại đây chính là trợ thủ ẩn mình của ta, một người trong bọn liền đột ngột tung chưởng phải, định bất ngờ đánh gãy cột cờ. Một chiêu này độc địa vô cùng, xung quanh cột cờ trống trải chênh vênh, người nọ không có điểm đặt chân nhất định sẽ phải ngã chết.

- Ôi chao. - Nhạc Chi Dương khẽ hô lên: - Như vậy người đó ngã chết ư?

- Nói cũng lạ, cột cờ rầm rầm đổ xuống còn người nọ thì lại không rơi xuống theo. Ta neho mắt nhìn kỹ liền không khỏi kinh ngạc, y treo người lơ lửng ở trên không, sau đó bỗng bành đáp xuống mặt đất, thế rơi hết sức ung dung, không giống như thân thể bằng xương thịt mà tựa như một cánh diều mang hình dáng con người. Đến khi người nọ hạ xuống đất, ta cẩn thận quan sát lần nữa, chỉ thấy y còn rất trẻ, cùng lắm chỉ mới hơn hai mươi một chút.

- Ông nói kẻ đó là người, không phải hồn ma à? - Nhạc Chi Dương lấy làm kinh sợ.

Tịch Ứng Chân ha ha cười lớn:

- Y đương nhiên là người, có điều võ công tu luyện hết sức kỳ diệu, lên trời hóa chim, xuống nước thành rồng, có thể khéo léo điều khiển lực hút của thiên địa tạo hóa.

- Có nhân vật lợi hại như thế sao? - Nhạc Chi Dương như đang nghe kể một câu chuyện thần thoại, cảm giác khó mà tin được.

- Chẳng những ta sững sờ mà nhị lão Đông Đào thấy y có bản lĩnh như vậy cũng kinh ngạc không kém. Người trẻ tuổi ấy cười rằng: "Hai vị già như vậy rồi, không chịu ở Đông Đào hưởng phúc mà lại chạy đến Trung Thổ làm loạn. Ta theo dõi hai vị suốt ba ngày nay, dọc đường đi các vị cứ tác oai tác quái, chả làm chuyện gì có ích cả. Cái tên đạo chủ Vân Xán kia cai quản thuộc hạ không nghiêm, làm hồ thẹn lây cả tổ tiên, các người nếu như còn chút liêm sỉ thì hãy ngoan ngoãn rời khỏi nơi này mà trở về Đông Đào tu tỉnh."

- Hai lão già nghe được y đã theo họ ba ngày, ai nấy đều tỏ vẻ không tin, một lão nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi nói khoác không biết thẹn, vậy ngươi bảo xem ba ngày qua bọn ta đã làm những gì?"

- Người trẻ tuổi mỉm cười: "Đêm đầu tiên, hai vị tuổi già hồi xuân, ghé hương lạc ở đường Tập Khánh (T/G chú: nay là thành phố Nam Kinh), đã ăn bánh không trả tiền thì chớ lại còn đánh trọng thương gái thanh lâu nhà người ta. Sáng sớm ngày thứ hai, hai vị lão huynh gặp tai nạn bất ngờ, bèn chuyển sang cướp lấy một thớt ngựa, chủ ngựa tỏ vẻ phản kháng liền bị các người đá cho một cước gãy đoạn chân trái. Cũng vào trưa ngày hôm đó, một đám dân đói đến xin ăn các ngươi, kết quả bị các người quét cho hai chưởng, làm thương nặng ba người, gây thương nhẹ bốn người, một người trong số đó nếu không có ta cứu chữa kịp thời sợ rằng tính mạng cũng khó giữ được. Ngoài ra còn có một chuyện, các người đến đây không chỉ có hai người mà là ba người, hai người phụ trách dẫn dụ y đạo sĩ này đi khỏi để cho người còn lại ám sát đại tướng thành Hào Châu.

- Ta nghe xong lời này cảm thấy kinh ngạc lạ thường, sắc mặt nhị lão Đông Đào lại càng khó coi hơn, một lão hét lên: "Người huynh đệ ấy của ta, ngươi đã làm gì hắn rồi?"

- Người trẻ tuổi nọ cười: "Cũng chẳng làm gì, hồi nãy ta đem treo hán ở dưới lá cờ, tiếp đó không hiểu sao cột cờ lại gãy sụm, về sau hán thế nào ta cũng không biết nữa."

- Hai người kia biến sắc vội vã xông lên đằng trước, dưới lá cờ quả nhiên có che phủ một người, kẻ đó trông có vẻ bị người trẻ tuổi kia bắt giữ rồi điểm huyết đạo, treo trên cột cờ. Mới rồi hán ngã xuống theo cột cờ, vỡ đầu toác óc chết tươi. Ta thấy tình hình như vậy mới thở phào một hơi. Nhị lão Đông Đào giết nhầm đồng môn, bị phản cùn cực, nhảy chồm lên toan ra tay tàn độc với người trẻ tuổi nọ. Ta sợ y gặp nguy khốn, đang định bật kiếm tương trợ, nào ngờ hai bên vừa chạm trán, nhị lão Đông Đào đã song song té nhào, thậm chí đến nỗi người trẻ tuổi nọ ra tay thế nào ta cũng không kịp nhìn rõ.

Nhạc Chi Dương buột miệng hỏi:

- Người này là ai mà lợi hại thế?

Tịch Ứng Chân nghiêm trang đáp:

- Người này họ Lương, tên Tư Cầm

Ông vẫn còn sống cơ à? - Nhạc Chi Dương hỏi.

- Đương nhiên là còn! - Tịch Ứng Chân khê cao giọng: - Chỉ vì ông ấy còn sống mà suốt ba mươi năm qua, Vân Hư không dám rời khỏi Đông Đào nửa bước.

- Lợi hại thật! - Nhạc Chi Dương buột miệng kêu lên.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, kể tiếp:

- Lương Tư Cầm chế ngự nhị lão nhưng tuyệt không xuống tay giết người mà lại thả cho bọn họ đi, lúc thả có dặn: "Các người thay ta chuyển lời cho Vân Xán, ngày nay thiên hạ đại loạn, lý ra phải trừ hại an dân, cứu vớt chúng sinh. Nếu y còn chút lương tâm thì tốt nhất nên quản thúc lại đám người trên đảo, không thì trời cao sẽ chẳng buông tha cho y đâu". Nhị lão đưa mắt nhìn nhau, cất giọng hỏi: "Người tên họ là chi? Võ công từ đâu học được?" Lương Tư Cầm đáp: "Ta họ Lương, đến từ hải ngoại". Hai người nọ tái mét mặt mũi, chẳng nói chẳng rằng, xoay người bỏ đi một mạch, ngay cả thi thể đồng môn cũng không thèm quan tâm đến. Ta cảm kích trong dạ bèn tiến lên phía trước làm quen với Lương Tư Cầm, trong lúc chuyện trò mới hay người này chẳng những võ công tuyệt đỉnh mà học vấn cũng cao vời, tài trí trác tuyệt, lại có chí hướng giúp đỡ giang sơn xã tắc, ta liền khuyên y đầu quân về dưới trướng Chu Nguyên Chương. Nhưng y bản tính đạm bạc, không muốn làm tướng làm quan, trước sau chỉ muốn làm một viên phụ tá nhỏ. Về sau lúc truy diệt quân hùng, Lương Tư Cầm nghĩ ra diệu kế, tạo lập thần cơ, ra tay mạnh mẽ, quân hùng Đông Đào liền tiếp đón nhận thất bại, trong lòng họ hiểu rõ, một ngày không diệt trừ đi Lương Tư Cầm thì chuyện thắng được Chu Nguyên Chương chỉ là vọng tưởng. Thế nên, Vân Xán mới hạ chiến thư, mời Lương Tư Cầm đến Đông Đào quyết một trận tử chiến."

- Một mình ông thôi à? - Nhạc Chi Dương không khỏi kinh ngạc.

- Ta vốn định cùng y đi đến đó, nhưng y bảo đối phương tráo trở, biết đâu lại là kế điệu hổ ly sơn, dặn ta ở lại bên cạnh Chu Nguyên Chương, phòng ngừa Đông Đào ra tay ám sát. Vì thế sự tình sau đó, ta cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, chỉ nghe kể lại rằng y một mình theo hẹn, vượt trùng dương đánh bại hết tất cả cao thủ ở Đông Đào, lại khắc lên bảy chữ trên bia đá đầu đảo: "HỮU BÁT HẢI GIÁ NGỒ KÍCH CHI"(*)

(ND chú: đại loại là ~ hể ai không thuận theo thì ta đánh hết!)

Nhạc Chi Dương tặc lưỡi liên hồi:

- Hóa ra hàng chữ ở trước đảo là do ông viết, thảo nào, thảo nào...

Tịch Ứng Chân nói:

- Từ sau trận chiến ấy, Đông Đào thất bại toàn tập, Vân Xán vừa thọ thương cộng thêm uất hận, không lâu sau thì lìa đời, trước khi chết cứ căn đi dặn lại con trai Vân Hư nhất định phải báo thù cho mình. Sau này Vân Hư luyện thành kiếm pháp, trong vòng mười năm đã khiêu chiến Lương Tư Cầm ba lần, kết quả đều thất bại cả ba. Lần thứ ba ấy, y trở về Đông Đào, trong lúc tức giận đã phát lời thề độc, nếu không luyện thành võ công đánh bại Lương Tư Cầm thì cả đời sẽ quyết không rời khỏi Đông Đào nửa bước.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười:

- Chả trách Vân Hư mặt mày khổ não như vậy, hóa ra là một kẻ thua cuộc cay đắng.

- Lương Tư Cầm vốn là vô địch thiên hạ, thua dưới tay ông ta cũng không đến nỗi mất thể diện! - Tịch Ứng Chân từ tốn bảo: - Vả lại Vân Hư trước nay giao đấu cũng chỉ thua mỗi ba lần duy nhất ấy, phóng mắt khắp thiên hạ, nhân vật có thể so vai với y chắc cũng không quá năm vị.

- Là năm vị nào? - Nhạc Chi Dương cảm thấy tò mò cực điểm.

Tịch Ứng Chân chậm chậm đáp:

- Nếu sau này người vào giang hồ thì tự nhiên sẽ biết thôi.

- Lương Tư Cầm còn ở triều đình không vậy? - Nhạc Chi Dương không nhịn nổi thắc mắc:

- Sao ta chưa từng nghe nhắc đến danh của ông?

Tịch Ứng Chân lặng im một thoáng mới trả lời:

- Bởi chính kiến không hợp nhau, y đoạn tuyệt với Chu Nguyên Chương rồi bỏ đi Tây Vực ẩn thân lánh đời, hiện nay ba từ "Lương Tư Cầm" chính là từ cấm kỵ ở triều đình, ai mà nhắc đến sẽ phạm vào tội chết.

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên tột độ:

- Sao lại như thế chứ?

Tịch Ứng Chân ồ lên một tiếng bảo:

- Lạ nhỉ, Nhạc Thiều Phượng không kể cho người nghe chuyện này à? Theo ta biết, lệnh tôn mất đi chức quan cũng là vì liên lụy đến cái án của Lương Tư Cầm.

Nhạc Chi Dương giật thót mình, lập tức hỏi ngay:

- Tịch đạo trưởng, nghĩa phụ ta và Lương Tư Cầm thân nhau lắm ư?

- Nói thân cũng không hẳn, Lương Tư Cầm tinh thông âm luật, năm ấy trong lúc bàn thảo Nhã Nhạc cho Đại Minh, Nhạc tiên sinh và y có qua lại giao thiệp với nhau một thời gian. Về sau Lương Tư Cầm gặp chuyện, lệnh tôn cũng chịu liên can, nhưng thời may là ông đã từ quan nên bảo toàn được tính mạng, còn những người khác thì không có được vận hạnh ấy.

Tịch Ứng Chân nói đến đây, thăm thò dài một hơi.

Nhạc Chi Dương nghe tim đập mạnh thỉnh thoảng, gãi hỏi:

- Tịch đạo trưởng, cha của tôi có kẻ thù nào hay không?

Tịch Ứng Chân bảo:

- Việc này thì không nghe, lệnh tôn dựa trên âm nhạc mà làm quan, chưa từng lâm trận giết địch, cũng không tham gia chính sự, theo lẽ thì chẳng có kẻ thù nào.

Nói đến đây, ông lấy làm lạ hỏi lại:

- Nhóc con, người hỏi việc này chi vậy?

Nhạc Chi Dương cố nén nhịn nổi đau, mang cái chết của Nhạc Thiều Phượng kể lại một lượt. Tịch Ứng Chân nghe xong, trầm ngâm bảo:

- Xuống tay tàn độc như thế hẳn là do huyết hải thâm thù, ta với lệnh tôn qua lại không được thân thích, rất nhiều chuyện cũng không rõ cho lắm.

- Liệu có phải là... - Nhạc Chi Dương hít sâu một hơi mới tiếp lời: - Là Chu Nguyên Chương?

- Không đâu! - Tịch Ứng Chân trầm tư bảo: - Nếu là Chu Nguyên Chương thì đã sớm giết lệnh tôn từ lâu rồi, hà tất phải chờ đến lúc này?

Trái tim Nhạc Chi Dương bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, nếu Chu Nguyên Chương không phải là hung thủ, gã và Chu Vi cũng không phải gặp nhau trong thù hận nữa, nhưng nếu không phải Chu Nguyên Chương, vậy thì là ai?

Muôn mối tơ vò, gã đành dẹp sang một bên, hỏi tiếp:

- Tịch đạo trưởng, ông là bạn thân của đương kim hoàng thượng, vì sao lại bị nhốt ở chốn này?

- Nói ra thì dài lắm! - Tịch Ứng Chân khẽ thở dài. - Năm ấy thiên hạ được bình định, ta không muốn làm quan bên đi vân du tứ phương. Nhưng Chu Nguyên Chương nhớ lại giao tình thuở trước liền tìm cách triệu hồi ta về kinh đô, một mặt giao nhi nữ của mình cho ta truyền thụ võ công, mặt khác ban cho ta nhiều danh hiệu, để ta ở lại kinh thành quản lý Đạo giáo trên khắp thiên hạ.

- Vốn là người trong Huyền Môn, bắt quản cả trời đất, ta tham dự cuộc phân tranh trong thiên hạ cùng lắm chỉ là nhất thời ngẫu nhiên, vinh hoa phú quý không phải thứ ta thích, tiêu điều tự tại mới là sở cầu của ta. Còn cái bọn hoàng tử hoàng tôn ấy được mấy bà vú nuôi lớn trong chốn thâm cung, nếu không phải loại hèn nhất tầm thường thì cũng là loại bạo ngược bất nhân, dạy dỗ chúng xem ra còn khó hơn lên trời, tính đi tính lại, chỉ có ba người là học được chân truyền của ta, trong đó có một cô bé mà ta hết sức tâm đắc. Chao, cô bé tốt tính như vậy mà lại sinh ra trong nhà đế vương thật là uống phí.

Nhạc Chi Dương nghe kể đến đây, trong lòng ngơ ngẩn, bèn hỏi:

- Cô bé ấy tên là gì?

- Tên nó đọc mỗi chữ Vi. - Tịch Ứng Chân hờ hững đáp: - Hiệu là Bảo Huy công chúa.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một bầu máu nóng dâng đến đỉnh đầu, trống ngực thành thịch đập vang. Gã cuối cùng cũng nhớ ra, trong phường hát Trương Thiên Ý đã từng bảo, Chu Vi chính là đệ tử của Tịch Ứng Chân, hèn chi cái tên ấy lại nghe quen tai đến như vậy. Thật không ngờ được, tại cái xứ khi ho cò gáy này lại gặp được sư phụ của tiểu công chúa.

Tịch Ứng Chân dòm qua chân song thấy thần sắc của gã là lạ liền hỏi:

- Sao vậy? Người từng nghe tên nó rồi à?

Nhạc Chi Dương không muốn liên lụy đến Chu Vi bèn lắc đầu giục:

- Xin đạo trưởng kẻ tiếp đi ạ.

- Ta không thích ở lại kinh thành bèn mượn cớ đi giám sát các đạo quán trong thiên hạ để tiện bề ra ngoài chu du. Chừng đầu hai năm trước, Vi nhi gởi thư cho ta, bảo đã lâu rồi không gặp, trong lòng nhung nhớ không thôi. Ta liếc qua phong thư, cũng có phần nhớ nhớ cô bé đồ đệ này, vì vậy mới chuyển hướng về kinh. Mấy năm qua Chu Nguyên Chương giết chóc quá nhiều, công thần bạn cũ tan tác quá nửa, tuy ông ấy không nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng thì hết sức cô đơn, gặp được người bạn xưa đã lánh đời như ta liền níu giữ ở miết trong cung cùng ông ấy chơi cờ uống rượu. Một ngày nọ, chơi xong hai ván cờ, ông ấy chợt đề cập đến hoàng thái tôn Chu Doãn Vãn, trong lòng vô cùng phiền muộn. Thái tôn tuy thừa đức hạnh nhưng lại không đủ hùng tài, tuy ông ta đã có trăm kẻ đề phòng nhưng vẫn lo sợ có sơ suất. Chưong ngại ở triều đình trước mắt đã bị quét sạch, đám quân thần hung hãn khó chế ngự đều bị tru diệt, tuy nhiên bên ngoài triều đình thì vẫn ẩn chứa mầm họa, đặc biệt là dư nghiệt của Đông Đào. Nhiều năm qua như vậy, đám tro tàn lại âm ỉ bùng cháy, đạo gần đây bọn chúng đã đôi phen xông vào cung cấm, mặc dù chưa thể thành công nhưng cũng cần đề cao cảnh giác. Ông ấy hỏi ta có biết vị trí của Đông Đào ở đâu không, định đóng tàu chinh phạt, đánh thẳng vào sào huyệt.

- Tuy ta biết Đông Đào ở đâu nhưng Thái Hạo Cốc và Đông Đào như cây liền cành như chim liền cánh, sao ta có thể tiết lộ vị trí, đẩy họ vào đường cùng cho được? Cho nên ta đành nói qua quýt, rằng Đông Đào cách xa Trung Thổ, giữa vùng mênh mông khói sóng, trừ đệ tử Đông Đào ra, không ai biết đảo ở vị trí nào. Năm ấy Đại Nguyên cũng từng phái binh đi chinh phạt nhưng cũng như mò kim đáy bể, xiết bao lượt công cốc trở về. Chu Nguyên Chương tiêu tan hy vọng, đành nói nếu lần sau còn có đệ tử Đông Đào xông vào hoàng cung sẽ để cho "Âm Ma" Lãnh Huyền bắt sống, bắt kẻ phải dùng thủ đoạn gì cũng phải ép hỏi cho ra nơi tọa lạc của Đông Đào.

- Vậy toi rồi còn gì? - Nhạc Chi Dương nói: - Mấy tên ở Đông Đào này hết sức cuồng vọng, nhất định sẽ còn lên trở lại hoàng cung.

- Ta cũng suy đoán như vậy. - Tịch Ứng Chân thờ dãi: - Ta với Đông Đào có dính dấp rất nhiều, năm ấy hai bên xem nhau như kẻ thù cũng vì tình thế chẳngặng đặng, nay tuổi tác ta đã cao, cũng chẳng còn gì mà lo lắng, chỉ bằng xả thân dần bước, cho dù chết hay sống thì cũng nên giải quyết nốt mối ân oán này. Nghĩ bụng như thế, ta mượn cớ vân du rời kinh thành, cưỡi thuyền vượt biển, mấy độ lênh đênh mới đến được Đông Đào. Văn Hư trông thấy ta cũng hết sức ngạc nhiên, nhưng y thần là tông chủ một phái nên cũng không gây khó dễ gì cho ta mà ngược lại còn khách khí dò hỏi ý đồ đến đây của ta.

- Ta đem chuyện vì sao đến đây nói cho y biết, lại bảo: "Giờ đây thiên hạ thái bình, bá tánh lạc nghiệp. Ta với ông đều đã kinh qua chiến loạn, biết bao nhiêu thảm cảnh không dám ngoảnh đầu nhìn lại, nếu dấy binh biến lần nữa liệu sẽ có bao nhiêu người dân vô tội phải tan nhà nát cửa? Dám mong Văn đảo vương lấy bá tánh làm trọng, cứ một cõi xưng hùng ngoài hải ngoại, vứt bỏ đi thù xưa hận cũ". Văn Hư nghe xong chẳng mấy may biểu lộ cảm xúc, chỉ bảo: "Thái Hạo Cốc và Đông Đào ta có dây mơ rễ má sâu xa, tổ sư Liễu Tình đạo trưởng của ông và tổ sư Công Dương Vũ của bản môn vốn giao tình không nhẹ, năm xưa đạo trưởng ở doanh trại kẻ địch cũng nhiều lần giờ cao đánh khề, chữa cho Đông Đào ta một đường sống. Nhớ đến chuyện cũ ta dây kính ông ba phần. Nhưng mà, theo lời đạo trưởng nói, thật sự phải cân nhắc đôi điều. Từ khi nhà Tống mất ở Nhai Sơn thì Đông Đào ta luôn nung nấu quyết tâm chống lại giấc Nguyên, trong suốt trăm năm ấy chả biết đã chết mất bao nhiêu anh hùng hảo hán. Về sau Đại Nguyên loạn chính cũng là lúc đệ tử Đông Đào đông loạt nổi dậy, muôn vạn người cùng chí khải hồng. Trận chiến ở Cao Bưu, thừa tướng Đại Nguyên là Thoát Thoát dùng trăm vạn đại quân vây thành, một thành trì bé tẹo đã mấy phen suýt tan vỡ, là nhờ ai đã liều mạng khổ chiến, đại phá quân Nguyên khiến cho chúng chẳng thể tiến xuống phương Nam chứ? Bằng không, Thoát Thoát mà phá được Cao Bưu rồi, thừa thế cuống phăng Giang Nam, Chu Nguyên Chương cho dù có tài năng trùm trời đi nữa cũng phải thành ma dưới đao của bọn Nguyên. Kết quả thì sao chứ, đệ tử Đông Đào chúng ta máu chảy đầu rơi nơi tiền tuyến, còn hán thi ở hậu phương trắng trợn khuếch trương thực lực. Đáng hận nhất chính là cái tên Lương Tư Cầm, tổ tiên của hán vốn là đại tướng triều Nguyên đã nhẫn tâm vứt bỏ đi áo mũ Đại Hán chúng ta. Đạo trưởng tương trợ Chu Nguyên Chương còn có thể cho là vì thiên hạ bá tánh, còn hán giúp Chu Nguyên Chương chỉ là vì không muốn để cho Đông Đào bọn ta đạt được ý nguyện, cho nên trăm phương ngàn kế phá hoại đại sự của bọn ta. Mối hận này cao đến trời xanh, Văn mỗ nếu không trả thù rửa hận thì quả là uổng thân nam tử bảy thước".

- Ta nghe xong lời này, đành nói: "Đánh đuổi rợ Nguyên, Đông Đào đúng là lập công lớn. Đòi có câu: "Tận nhân sự, an thiên mệnh"(*), chống lại giấc Nguyên rõ là quý đạo đã làm hết sức, không phụ lòng của thiên hạ bá tánh, thế nhưng để thống nhất thiên hạ thì không thể thiếu đi ít nhiều sự may mắn. Năm ấy đại chiến mấy bận, nếu Đông Đào có cơ hội thủ thắng thì biết đâu chừng Chu Nguyên Chương cũng sẽ có họa diệt vong, mọi người ai cũng có hết sức, thắng bại cũng rõ ràng rành mạch. Con người sinh ra ở đời phải biết chấp nhận thất bại, cứ mồm miệng oang oang không dứt như lũ đàn bà thì đâu có giống hành vi của một người đàn ông tốt."

(ND chú: có nghĩa là khi đã làm hết sức mình rồi, thì chuyện còn lại nên để cho số trời an bài.)

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Đạo trưởng nói vậy chỉ e đắc tội người khác rồi.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, kể tiếp:

- Vân Hư nghe xong nổi giận đùng đùng. Nhưng y tự cao tự đại, không tiện phác tác ra ở đó, hậm hực một lúc mới bảo: "Hóa ra đạo trưởng là thuyết khách của Chu Nguyên Chương". Ta thấy y ngu xuẩn cố chấp, trong lòng phát bực bèn nói: "Ta đi thuyết phục ông làm gì? Ông mà đi đầu hàng Chu Nguyên Chương, dựa vào thủ đoạn của ông ta, chắc gì chữa cho ông cửa sống. Ta chỉ vì nhớ lại mối quan hệ của đời trước, không nỡ chứng kiến Đông Đảo bị tận diệt nên mới mạo hiểm đến đây nhắc nhở ông một câu, đừng bao giờ trở về gây nhiễu loạn cho Trung Thổ nữa, nhờ đâu chọc giận Chu Nguyên Chương, để ông ta đóng thuyền chinh phạt, vậy thì nguy to". Vân Hư nghe xong liền đáp: "Chu Nguyên Chương giết hại công thần, không chừa lại dư lực, đạo trưởng cứ năm lần bảy lượt bán mạng cho hắn thì có gì hay đâu? Năm đó Lương Tư Cầm lập cho hắn ta biết bao công lao, kết quả vì không hợp ý là lập tức trở mặt thành thù. Một người chủ bạo ngược như vậy đạo trưởng không cảm thấy đáng sợ hay sao?". Ta không thể khuyên nhủ được Vân Hư, ngược lại còn đề y kích động ta, trong lòng thấy buồn cười liền nói: "Đánh giá một vị hoàng đế, hãy xem cách ông ta đối xử với bá tánh như thế nào. Có thể khiến cho thiên hạ thái bình, bá tánh lạc nghiệp, đó chính là một vị hoàng đế tốt, còn những chuyện khác bản đạo chẳng quan tâm". Vân Hư nói: "Xem ra, đạo trưởng không tác động được ta, ta cũng không thuyết phục được đạo trưởng, thôi thì như vậy, chúng ta cùng phát xuất từ một nguồn, đều dựa vào kiếm pháp mà rạng danh, ta và ngươi so kiếm pháp, nếu ngươi thắng thì ta sẽ tự quân thúc đệ tử, không gây khó dễ cho Chu Nguyên Chương nữa; còn nếu ngươi thua thì hãy lên trở về bên cạnh Chu Nguyên Chương, đoạt lấy cái đầu chó của tên ăn mày ấy cho ta!".

- Ta trong dạ giật bắn, vội nói: "So kiếm thì so kiếm, nhưng việc hành thích bản đạo nhất quyết không đồng ý". Vân Hư mỉm cười: "Việc này đạo trưởng không tự quyết định được, nếu không đồng ý, sợ là đạo trưởng không thể rời khỏi hòn đảo này đâu". Ta hỏi: "Ta thắng rồi thì có thể đi chứ?". Vân Hư đáp: "Tất nhiên!" Ta liền nói: "Đạo kiếm không có mắt, Đông Đảo là địa bàn của ông, ông có giết ta cũng chẳng hề gì, còn ta mà lỡ làm bị thương ông, đệ tử của quý đảo chắc gì sẽ chấp nhận, lúc ấy ta vẫn không thể rời khỏi Đông Đảo. Hay là đổi sang cách này, có thể phân thắng bại mà không làm tổn thương hòa khí". Vân Hư hỏi là biện pháp nào, ta đáp: "Lúc bản đạo cưỡi thuyền đến đây có trông thấy một hang đá, nơi ấy chim yến ra vào thành từng bầy, hay là chúng ta dùng kiếm đâm yến, hề chim rơi xuống đất mà không bị thương thì đạt yêu cầu, nếu như làm bị thương bao nhiêu con thì cứ căn cứ vào số con trên mặt đất mà trừ đi bấy nhiêu, trong vòng một nén nhang, ai làm rơi nhiều yến hơn là người thắng cuộc."

Nhạc Chi Dương giật mình:

- Dùng kiếm đâm yến, sao có thể không làm yến bị thương mà rơi xuống đất được chứ?

- Kể ra thì ảo diệu khó tin lắm, kiếm pháp khi luyện đến một cấp độ nhất định thì chuyện đó không có gì là khó nữa. Chỉ cần xuất kiếm êm, nhanh, đúng lúc, vận kinh chuẩn xác, mũi kiếm chưa đâm đến nhưng kinh lực đã xuyên vào cơ thể của chim yến trước, khiến cho khí huyết nó ngừng lại, mất đi khả năng bay liệng.

Nhạc Chi Dương hít ngược vào một hơi lạnh, buột miệng hô:

- Việc đó khó vô cùng!

- Nếu không khó thì đâu có thể hiện được bản lĩnh. Ta cứ nghĩ Vân Hư chưa chắc ưng thuận, ngờ đâu y không hề ngập ngừng, gật đầu đồng ý ngay, lại hỏi ta, nếu như ta thua thì có chịu đi hành thích Chu Nguyên Chương hay không? Ta không trả lời rõ ràng, chỉ bảo nếu ta thua thì tùy y xử trí. Y mỉm cười không nói gì thêm. Thế rồi chúng ta đi đến phía trước hang yến, đầu tiên giăng lưới cá ra phủ trước cửa hang tránh làm cho yến bay lạt tở, tiếp đó nổi trống lên, đàn yến trong hang giật mình, thi nhau tung cánh bay tán loạn, nhưng vì lưới cá ngăn cản, chúng chỉ biết hoảng hốt chao liệng ngay tại cửa hang. Hai chúng ta ở ngay phía trước lưới, mỗi người đều cầm trường kiếm đâm yến. "Phi Ảnh Thần Kiếm" với sở trường tốc độ, một khi tung chiêu, hệt như ngư long giỡn sóng, rọi bóng chim hồng, màng lưới kiếm kết thành từ lưới gươm ấy còn chằng chịt hơn cả tấm lưới cá ngoài kia, ánh kiếm lia đến đâu, hầu như nơi đó khó có con yến nào thoát được. Chốc lát sau, y đã bác xoác đâm rụng hơn mười con yến biển, tiếc thay trong số đám chim rơi dưới mặt đất thì số chết đã chiếm một phần ba còn bị thương đã hơn quá nửa, chỉ có một vài con là còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu trừ đi số chim chết và bị thương thì y đến một con cũng không có dư, thậm chí còn bị âm không ít.

Lão đạo sĩ nói đến đây thì bật cười khùng khục. Nhạc Chi Dương cũng vỗ tay cười theo:

- Vân Hư tự cao quá trớn, lần này đã trúng kế rồi, đạo trưởng trước đây đã từng luyện qua chiêu đâm chim yến hay sao?

- Chưa luyện bao giờ, nhưng ta đề nghị đâm chim yến thì trong bụng cũng có sẵn tính toán. Kể từ khi đại hiệp Vân Thủ sáng chế ra "Phi Ảnh Thần Kiếm" đến nay, đường kiếm pháp này thường áp dụng trong chiến tranh, trên chiến trường có người thì không có ta, chuyên dùng để giết địch chớp nhoáng, thường thường đối thủ còn chưa nhìn rõ thì đã bị y một kiếm đâm chết, mà dù có nhìn rõ cũng chẳng thể nào đỡ nổi một cú nhanh như điện xẹt ấy. Cho nên, đường kiếm pháp này chính là kiếm pháp đoạt mạng, sở hữu một khí thế không thể cản phá. Chim yến vốn nhỏ bé yếu mềm, dùng "Phi Ảnh Thần Kiếm" đâm mạnh như vậy, nếu không cẩn thận thì sẽ đâm xuyên qua mình chim. Còn Thái Hạo Cốc của ta bốn đời đều là đạo sĩ, Huyền Môn ý chính là ở hai từ "Xung Hư". Thánh nhân dạy: "Đại Doanh Nhược Xung, Kỳ Dụng Bất Cùng" (*) Chỉ có giữ lại đường lui ở khắp nơi thì sự sống mới không ngừng sinh sôi nảy nở. Cho nên "Dịch Tinh Kiếm" một khi luyện đến cảnh giới nhất định có thể chuyển Hư thành Xung, mỗi một lần đâm kiếm luôn giữ lại một ít kinh lực, một là để tránh làm người khác bị thương nặng, mang ý nghĩa tha thứ của đạo môn, hai là những chiêu thức nhìn tưởng trống rỗng nhưng hậu chiêu thì lại nhiều vô cùng, bất kể đối thủ biến hóa thế nào, ta đều có cách để ứng biến.

(ND Chú: trích đạo đức kinh C45 của lão tử, ý nghĩa là thứ đầy đủ nhất là những thứ nhìn thì như rỗng không nhưng tác dụng nó mang lại thì lại nhiều vô kể)

- Ta hiểu rồi. - Nhạc Chi Dương vỗ tay cười: - Kiếm của Vân Hư là loại kiếm giết chóc, còn của đạo trưởng là kiếm nhân từ, nếu muốn chim yến không chết không bị thương thì loại kiếm nhân từ đương nhiên dễ dàng làm được.

- Thí dụ đúng rồi đó! - Tịch Ứng Chân vỗ tay cười lớn, có cảm giác như gặp được tri kỷ: - Kiếm pháp của ta tuy không dừng mạnh như Phi Ảnh Thần Kiếm thế nhưng kinh lực có thể thu phát tùy tâm, mũi kiếm vừa chạm vào thân chim liền thuận theo thể bay của chim mà thu hồi lại phần lớn kinh lực, phần dư lực sót lại có thể đâm rơi chim yến mà không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó. Hiển nhiên không thể nói là "Dịch Tinh Kiếm" trội hơn "Phi

Ảnh Thần Kiếm" được, chỉ là phong cách của cả hai không giống nhau, khi lâm trận giết địch, "Phi Ảnh Thần Kiếm" tất nhiên lợi hại nhưng nếu để đâm roi chìm yển thì "Dịch Tinh Kiếm" hiệu quả hơn nhiều.

Nhạc Chi Dương ngẫm ngẫm khâm phục, nhũ bụng lão đạo sĩ này cừ khôi thật, chỉ trong chớp lát ngăn ngui mà cũng nghĩ ra được một cách có lợi cho mình như vậy. Nghĩ đến đây, gã lại thấy khó hiểu:

- Nói như vậy, đạo trưởng đáng lý phải thắng mới đúng, sao vẫn còn bị giam ở trên đảo?

- Ta chỉ lo nghĩ đến kiếm pháp mà quên đi mất lòng người. - Tịch Ứng Chân thở dài một hơi: - Lúc bắt đầu, Vân Hư cho rằng việc đâm yển quá sức đơn giản, lại y vào khinh công và kiếm thuật, nhất định có thể giành chiến thắng ngay, đến khi y hiểu ra điểm khó khăn bên trong thì đã rơi xuống thế hạ phong quá sâu rồi. Mất thấy nén nhang sắp tàn, bại cục đã định, y bèn phát tay bắn ra vô số "Dạ Vũ Thần Châm", thế là toàn bộ đám yển còn sống ở đằng trước ta đều bị ghim chết sạch trên mặt đất.

Nhạc Chi Dương hết lên:

- Như vậy không phải phạm quy hay sao?

- Đúng, ta cũng tổ y phạm quy, Vân Hư lại bảo rằng: "Chúng ta chỉ nói không đâm chết yển của mình chứ đâu có nói không được đâm chết yển của đối thủ đâu. Đạo trưởng nếu có khả năng thì cứ đến đâm chết đám yển của ta cũng được mà." Lý lẽ này hết sức vô lại nhưng cũng khó mà phản bác, nén nhang nhanh chóng cháy tàn, ta đành phải buông kiếm nhận thua.

- Rõ ràng là xằng bậy. - Nhạc Chi Dương tỏ ra phẫn nộ: - Đạo trưởng sao có thể nhận thua!

- Chuyện này không minh không bạch, có thể nói là làm bậy, cũng có thể cho là lợi dụng kẽ hở trong quy tắc. Nếu là đám vô lại chợ búa thì hẳn có thể tranh cãi một trận ra trò, nhưng lão đạo ta một đời rộng lượng, sao có thể làm cái trò xấu xa như mấy bà thím ấy? Vân Hư thấy ta buông kiếm nhận thua, lại ép ta đi hành thích Chu Nguyên Chương. Ta nói "Ta cam nhận thất bại, muốn chém muốn giết ta đều nhận hết, nhưng việc hành thích thì vạn lần không thể. Bần đạo xuất thân ở Huyền Môn, cũng biết đến hai từ "nhân nghĩa", ta và Chu Nguyên Chương có giao tình kết bái, sao có thể vì sự bức ép của ông mà đi sát hại huynh đệ của mình, huống chi dù ta có đồng ý trước mặt nhưng về đến Trung Thổ ta lập tức nuốt lời thì sao?". Vân Hư bảo: "Nói cũng phải, đề phòng trường hợp này ta sẽ có hậu chiêu". Nói xong, y giờ ngón trở phải điểm năm lần xuống người ta, cảm giác tê-buồn-đau-ngứa, mỗi loại đều khác nhau, ta không kèm được liền hỏi: "Ông làm gì đấy?". Y nói: "Ngươi nghe qua 'Nghịch Dương Chi' chưa?".

- Ta vừa nghe cái tên đó thì hết hồn, ngón chỉ kinh này chính là môn kỳ công mà năm xưa "Tây Côn Luân" Lương Tiêu trong lúc phá giải kỳ độc "Ngũ Hành Tán" đã ngộ ra. Thông thường khí huyết trong cơ thể vận hành đều hợp theo đạo ngũ hành, chỉ kinh của "Nghịch Dương Chi" lại đảo ngược với ngũ hành, khắc chế toàn bộ khí huyết trong cơ thể. Chỉ kinh ẩn nấp lâu ngày trong cơ thể, thường ngày người trúng chỉ không có vẻ gì khác với người bình thường, nhưng cứ mỗi bảy hôm lại phác tác một lần, mỗi lần phác tác thì sống không bằng chết!"

Nhạc Chi Dương kinh hãi:

- Nói như vậy, cứ qua bảy ngày, đạo trưởng lại bị phác tác một lần hay sao?

- Ừm! - Tịch Ứng Chân thở dài: - Loại chỉ kinh này chỉ có mình đạo vương hiểu rõ, đây vốn là cách thức chuyên dùng để trừng trị những tên phản đồ của Đông Đảo, Vân Hư sử dụng lên người ta, ý đồ hết sức rõ ràng: nếu ta không chịu nổi đau đớn khi chỉ kinh phác tác sẽ phải khuất phục trước y rồi thay y đi hành thích Chu Nguyên Chương.

- Vậy đạo trưởng đã khuất phục rồi ư? - Nhạc Chi Dương vừa hỏi vừa nghĩ thầm, nếu như khuất phục thì Chu Nguyên Chương đã chết hẳn rồi từ lâu, Tịch Ứng Chân cũng đã không bị nhốt ở cái nơi quái quỷ này nữa.

Chỉ nghe Tịch Ứng Chân đáp:

- Ta lên đảo ngót hai năm, mùi vị của Nghịch Dương Chi đã hơn trăm lần nếm trải, mỗi lần như vậy Vân Hư đều đến bức ép ta tuân theo lệnh y nhưng ta đều phớt lờ. Nếu y muốn giết ta cũng dễ thôi, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, đợi cho khí huyết của ta chảy ngược thì sau cùng cũng chết tốt. Nhưng y tính khí ngang ngạnh, ta càng không khuất phục y lại càng không để ta chết dễ dàng, đến thời điểm nghìn cân treo sợi tóc cuối cùng y luôn ra tay cứu chữa, còn nói: "Để ta xem ngươi chịu đựng đến bao giờ, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, cỡ nào ta cũng sẽ bắt ngươi ngoan ngoãn khuất phục, thay ta đi giết tên cầu hoàng đế đó". Ta cũng trả đũa lại: "Hai ba năm bỏ bèn gì, sao không đợi qua hai ba chục năm ấy, khi đó Chu Nguyên Chương đã cười rồ lên trời, không cần ta giết ông ấy thì ông cũng trả được mối thù". Miệng tuy nói thế nhưng nỗi đau đớn cứ mỗi bảy ngày kéo đến ấy quả thật không dễ chịu chút nào.

Tịch Ứng Chân nói hết sức nhẹ nhàng nhưng Nhạc Chi Dương lại cảm giác sống lưng lạnh toát. Thử tưởng tượng, nỗi đau đớn bảy ngày đến một lần này nếu đổi lại là chính gã, cho dù không khuất phục thì cũng phải phát điên phát cuồng. So ra, trận đòn bằng trượng kia đơn giản là chà thăm vào đầu cả. Nghĩ đến đây, gã chợt nảy sinh một niềm kính trọng dành cho Tịch Ứng Chân, bất kể Chu Nguyên Chương là tốt hay xấu thì nghĩa khí của lão đạo sĩ đều hết sức tuyệt vời.

Đang suy nghĩ, gã chợt nghe Tịch Ứng Chân bảo:

- Nhóc con, đệ từ Đông Đảo đi tuần đêm từ canh hai đến canh ba một lần, canh năm đến bình minh một lần, giờ đã qua canh năm, ngươi muốn về cũng khó đấy.

Nhạc Chi Dương nghĩ thầm chả trách ông ta lại kêu mình "Canh ba đến gặp", bèn vội vã chấp tay tạm biệt, lại hỏi:

- Tịch đạo trưởng, tối mai ta có thể đến nữa không?

Tịch Ứng Chân cười bảo: "Chân cẳng trên người của ngươi, ngươi muốn đến thì ai mà cản được?"

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, bấu lấy dây leo trèo lên phía trên, mắt thấy nguyệt hằng sắp khuất dạng nẻo tây, gã vội vã trở về Yêu Nguyệt Phong, ngủ qua loa chốc lát rồi lại trở dậy đi làm việc.

Hôm sau vào giờ nghỉ trưa, Nhạc Chi Dương lấy mặt sắt của cây bừa bẻ ra một đoạn, dùng lửa nung cho đỏ mềm rồi rèn thành một sợi len thép dài mảnh. Ngủ đến canh ba, gã chạy đến hang Tinh Ân, lại phía trước cánh cửa đá, rút sợi len thép ra hí hoáy làm gì đó trên lỗ khóa. Tịch Ứng Chân nghe tiếng lách cách, bèn hỏi:

- Ngươi làm gì đó?

Nhạc Chi Dương im re không đáp, loay hoay một hồi, "Tách tách" - ổ khóa theo tiếng bật mở, Tịch Ứng Chân ồ lên bảo:

- Thằng nhóc giỏi, ngươi biết mở khóa à?

Nhạc Chi Dương sống lẫn trong đám ô hợp ven sông Tần Hoài, mấy trò mách khéo hạ lưu dễ tiện chẳng trò nào là không rành, bản lĩnh nhập nha này gã từ một lão thợ khóa già mà học được, sau khi học xong thì đây là lần đầu tiên dùng đến. Vừa nghĩ đến cảnh Tịch Ứng Chân có thể thoát khỏi nơi đây, gã cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng nhìn mãi mà bên trong cửa đá vẫn tối u u, gã bắt giác kêu lên:

- Tịch Đạo Trưởng?

Lão đạo sĩ thờ dài, thấp sáng một bát đèn dầu. Nhạc Chi Dương nheo mắt nhìn vào, trong buồng giam là một ông lão râu tóc hoa râm đang ngồi, áo đạo màu xám, dáng hình gầy gò, đôi mắt sáng ngời mình mẫn ẩn bên dưới hàng chân mày mảnh dài khe khẽ rũ xuống.

Nhạc Chi Dương cười:

- Tịch đạo trưởng, sao còn chưa ra?

Tịch Ứng Chân vươn người đứng dậy, mỉm cười không đáp. Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Bộ ông không muốn rời Đông Đảo sao?

Tịch Ứng Chân khe khẽ lắc đầu:

- Nhóc con, ta trúng Nghịch Dương Chi, rời Đông Đảo cùng lắm chỉ sống được bảy ngày, ở lại đây tốt xấu gì cũng còn một tia hy vọng.

Nhạc Chi Dương nói:

- Đi Trung Thổ chuyến này chỉ mất không quá hai ba ngày đường, lên đến bờ rồi ông có thể đi tìm đại phu chữa trị.

- Đại phu? - Tịch Ứng Chân bật cười chua chát: - Có đại phu nào trên đời giải được Nghịch Dương Chi đâu!

- Ngón chỉ lực này thật sự vô phương cứu chữa sao? - Nhạc Chi Dương thăm cảm thấy tuyệt vọng.

- Không hẳn là không có cách. - Tịch Ứng Chân xòe lên hai ngón tay: - Trên đời này trừ Văn Hư ra, vẫn còn một người có thể phá giải được.

- Ai vậy? - Nhạc Chi Dương vội hỏi.

- Nói cũng vô ích thôi! - Tịch Ứng Chân sắc mặt buồn rười: - Người nọ ở tận núi Côn Luân ngoài Tây Vực, cách trở vạn dặm, nước xa không cứu được lửa gần.

- Tây Vực... - Trong đầu Nhạc Chi Dương lóe lên một ý nghĩ, gã buột miệng: - Ông nói Lương Tư Cầm à?

Tịch Ứng Chân trầm ngâm không nói, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, nhin không được bật thốt lên:

- Đạo trưởng cứ an tâm, nếu tôi có thể rời khỏi Đông Đảo, nhất định sẽ đến núi Côn Luân tìm vị Lương tiên bối ấy, mời ông ấy đến đây cứu ông.

- Tiểu huynh đệ thật là tốt bụng! - Tịch Ứng Chân mỉm cười lắc đầu: - Nhưng với bản lĩnh của cậu, sợ là chẳng thể rời khỏi hòn đảo này được đâu.

Nhạc Chi Dương nghe xong cảm thấy chán nản vô cùng, lại thấy bên trong buồng giam để lìn kín không ít vật dụng thường ngày, thậm chí còn có vài ba pho sách mục. Tịch Ứng Chân nhìn ra suy nghĩ của gã, bèn cười:

- Văn Hư tuy nhốt ta ở đây nhưng thức ăn thường ngày cũng chưa cắt xén đi bữa nào, chỉ hiếm thiếu mỗi bộ cờ vây. Ta đây, một hôm mà không sờ đến quân cờ là cảm thấy ngứa chân ngứa tay lắm, hai năm rồi chưa được chơi cờ, quả là bức bối muốn phát bệnh.

Nhạc Chi Dương cười:

- Sao đạo trưởng không nói sớm? Mai ta làm một bộ mang đến cho ông.

Tịch Ứng Chân xoa tay bảo:

- Một mình ta vừa tung vừa hứng thì có ý nghĩa gì chứ!

Ngẫm nghĩ một lát, ông liền gọi:

- Nhóc con, ngươi qua đây.

Nhạc Chi Dương ậm ừ bước đến, Tịch Ứng Chân chợt phát tay, một luồng gió mạnh liền phát thẳng vào mặt gã.

Thiếu niên vừa cảm thấy hô hấp khó khăn, bàn tay của lão đạo sĩ đã chạm đến chóp mũi của gã.

Nhạc Chi Dương chẳng biết phải làm sao, trống ngực đập mạnh thành thịch. Tịch Ứng Chân bất ngờ thu tay về, trầm ngâm bảo:

- Quái lạ, lúc ta thấy ngươi đến đây, thân thủ có vẻ cũng khá lắm, rõ ràng là biết võ công, sao giờ ta chỉ tiện tay tung chiêu mà ngươi không đỡ được?

Nhạc Chi Dương ấp úng đáp:

- Chẳng dám giấu đạo trưởng, lúc trước ta có học qua một ít nội công, còn mấy thứ công phu khác thì chả học được môn nào cả.

Tịch Ứng Chân đưa tay bắt lấy mạch môn của gã, chỉ cảm thấy bên trong tràn trề sung mãn, nội công đã ở mức tương đương cơ bản. Ông bất giác lắc đầu:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

- Đáng tiếc gì ạ? - Nhạc Chi Dương thắc mắc.

- Năm xưa, tổ sư Bách Ách có thu nhận một gã đệ tử từng học qua võ công, kẻ nọ sau khi thành tài thì phạm phải tội nghiệt tày trời, vì vậy tổ sư trước lúc lâm chung có đệ di huấn: phạm đệ tử Thái Hạo Cốc thu nạp, nhất định phải không biết võ công. Ta thấy ngươi căn cơ không tệ, người cũng lạnh lẽ, hiếm vì thân mang nội công, không thể làm đệ tử của ta được.

Nói đến đây, Tịch Ứng Chân không kiềm được xót xa, lại cất lên hai từ "Đáng tiếc".

Nhạc Chi Dương nghe xong những lời này, trong lòng có cảm giác hẫng hụt, gã ngẫm nghĩ rồi mỉm cười bảo:

- Làm thầy trò thì đương nhiên là tốt, nhưng nếu là bằng hữu cũng đâu có tệ.

Tịch Ứng Chân ngẩn ngời, kẻ đó bật cười:

- Không sai, bản đạo trứ tướng(*) rồi, làm bằng hữu không câu nệ không ràng buộc, so với làm sư đồ sướng khoái hơn nhiều.

(ND chú: một từ trong kinh Phật, đại ý là cố chấp với những thứ bên ngoài mà xa rời bản chất)

Nói đến đây, ông lại suy nghĩ gì đó rồi hỏi dò:

- Nhạc Chi Dương, ngươi có muốn học võ công không?

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên đáp:

- Ông không thể dạy tôi thì tôi học thế nào?

Tịch Ứng Chân nói:

- Võ công trong thiên hạ nhiều vô số kể, đâu chỉ có mỗi Thái Hạo Cốc chúng ta, tổ sư Bách Ách dặn là không được học võ công của bản phái, còn võ công môn phái khác chẳng lẽ ta không dạy cho ngươi được chắc?!"

Nhạc Chi Dương như mở cờ trong bụng, luôn miệng đáp "Phải". Tịch Ứng Chân võ học uyên bác, công phu của mỗi môn mỗi phái đều biết qua sơ lược, trước tiên dạy từ mã bộ trạm thung(*), sau khi căn cơ đã vững rồi lại chọn ra một số bài quyền thuật, dần dần từng bước truyền dạy cho Nhạc Chi Dương. Từ đó về sau, Nhạc Chi Dương cứ mỗi canh ba đều đến Tinh Ẩn Cốc tập võ. Gã mang trong mình "Linh khúc chân khí", lại luyện qua "Linh vũ", hai thứ này đều là võ công thượng thừa từ cổ chí kim, lấy chúng làm nền tảng, cho dù học bất cứ môn võ công nào cũng giống như "Cao ốc kiến linh, thủy đáo cừ thành"(**). Tịch Ứng Chân chỉ cần giảng giải qua mấy lần, gã liền có thể học được y chang.

(*ND chú: Mã bộ trạm thung là một trong tam đại khí công, là công pháp trở thành căn bản của "nội kinh nhất chỉ thiên" của Thiếu Lâm khí công, có tác dụng lưu thông "khí" toàn thân, cường hóa phần dưới cơ thể, nhất là chân. Phương pháp này làm khí huyết lưu thông toàn thân tốt hơn, cường hóa hạ

bàn, được cho là có tác dụng duy trì sức khỏe và là phần căn bản của khí công)

(**ND chú: "Cao ốc kiến linh" nghĩa là nhà cao làm ngôi máng, ý nói chỗ cao dễ xuống chỗ thấp, còn "Thủy đảo cừ thành" là câu thành ngữ Trung Quốc ý nói rằng thành công sẽ tự nhiên đến khi có đầy đủ các điều kiện cần thiết mà không cần phải nhất mực truy cầu)

Tịch Ứng Chân thấy gã tiến bộ thần tốc, miệng tuy không nói nhưng trong lòng lại sừng sốt vô cùng, chỉ cảm thấy trên đời này dường như có là thiên tài thì tốc độ tiến cũng không thể nhanh như vậy được. Trong lúc truyền thụ quyền thuật, có đôi chỗ Nhạc Chi Dương chưa thể thông thạo ngay nhưng đến khi xuất chiêu thì gã luôn luôn có thể tùy ý thay đổi, nhẹ nhàng bỏ khuyết đi chỗ còn thiếu sót, quyền cước trở nên tròn trịa tự nhiên, so với chiêu thức gốc còn có vẻ cao minh hơn một bậc.

Lão đạo sĩ tri thức hơn người, thâm biết Nhạc Chi Dương còn có một mối kỳ ngộ nào khác, nhưng tính ông vốn chẳng tò mò, cũng không tiện truy tận nguồn cơn. Nhạc Chi Dương không nói, ông cũng lười hỏi nhiều.

Chi lực của "Nghịch Dương Chi" cứ mỗi bảy ngày phát tác một lần, thời gian rơi vào khoảng trước sau giờ Tý. Vào đêm hôm ấy, Vân Hư nhất định sẽ đến nơi này, Tịch Ứng Chân sợ y và Nhạc Chi Dương chạm mặt, cho nên mỗi khi đến ngày phát tác thì không cho phép Nhạc Chi Dương tiến vào đây hàng nữa. Nhạc Chi Dương trong bụng cảm thấy khó chịu, thậm hận bản thân võ công thấp kém, không thể giúp đỡ người bạn già này thoát khỏi nguy khốn, nghĩ như vậy gã lại càng dốc lòng học võ nhiều hơn.

Khổ luyện vài tháng, quyền cước của Nhạc Chi Dương dần dần thuần thực, "Linh khúc chân khí" dồn nén trong cơ thể cũng bị dẫn phát ra, lúc giờ tay nhắc chân hết như cuốn theo gió mạnh. Tịch Ứng Chân càng cảm thấy kinh ngạc, nhìn quyền phong của gã mãnh liệt như vậy chỉ ít cũng mất ba bốn năm khổ luyện, bản thân ông truyền cho gã đa phần là công phu ngoại gia, không hề tu luyện nội lực, nhưng quan sát Nhạc Chi Dương lúc này, trong thì ẩn chứa tinh hoa, ngoài thì sức mạnh bùng phát, rõ ràng đã mang dáng vóc của cao thủ nội gia.

Đêm ấy, Nhạc Chi Dương tiến vào đây cốc, mở cánh cửa đá ra, vừa cười vừa réo:

- Tịch đạo trưởng, ông xem đây là gì?

Tịch Ứng Chân đón lấy bao vải trong tay gã, mở ra xem thử, hóa ra là một bộ cờ vây, quân đen là những viên đá sẫm màu được tuyển lựa tỉ mỉ, quân trắng là những vỏ sò được mài nhẵn, viên nào viên nấy đều tròn đầy bóng loáng, đủ thấy đã hao phí rất nhiều tâm sức.

Tịch Ứng Chân lòng thầm cảm động, thật lâu không thốt nên lời. Nhạc Chi Dương bắt giác hỏi:

- Tịch đạo trưởng, bộ có gì không đúng à?

Lão đạo sĩ giật mình tỉnh ra, vuốt râu cười khà khà:

- Chẳng có gì không đúng cả.

Ông bị nhốt trên đảo, cứ tưởng cả đời này vô vọng, nào ngờ trời còn sai một người bạn nhỏ đến đây giúp cho tâm hồn già cỗi của ông tươi mới trở lại. Ông lập tức cười bảo:

- Bộ cờ này làm khéo vô cùng, nhóc con, người biết đánh cờ chứ?

- Đủ để tiếp lão gia mấy ván.

Nhạc Chi Dương mở túi, lấy than đen vẽ trên nền đất một bàn cờ, lại lôi ra một bầu rượu nóng hệt như dùng ảo thuật. Tịch Ứng Chân mừng rỡ ngoài dự kiến, cảm giác chẳng còn mong cầu gì hơn, vì thế hai người ngồi đối diện nhau, bắt đầu chơi cờ dưới ánh đèn dầu.

Tịch Ứng Chân với trình độ chơi cờ tuyệt diệu đủ để đứng đầu cả nước, nếu thật sự so về tài nghệ chơi cờ thì Nhạc Chi Dương chạm còn không đến một góc nhỏ của ông, thế nhưng Nhạc Chi Dương đầu óc linh hoạt, lúc nào cũng nảy ra những suy nghĩ quái đản, năm lần bảy lượt thế cờ tưởng đầu chết chắc bỗng đâu lại được cải tử hoàn sinh.

Tịch Ứng Chân liên tục thắc mắc:

- Nhóc con, năng khiếu chơi cờ của ngươi rất cao, nếu không vào được môn phái của ta quả thật đáng tiếc. Nền tảng "Dịch Tinh Kiếm" của bản phái được đúc kết từ dịch lý đời trước, về sau tổ sư Liễu Tinh lấy thêm cảm hứng từ Tây Côn Luân-Lương Tiêu, mang tinh tượng vũ trụ gộp vào trong kiếm pháp. Sư phụ Thiên Dịch chân nhân cùng ta rất thích chơi cờ, lại đem kỳ đạo dung hợp vào trong kiếm đạo. Nghĩa của "Dịch Tinh" chính là lấy trời xanh làm bàn cờ, lấy thiên hà làm quân cờ, lấy ngôi sao làm công thức, di tinh hoá đấu, tung hoành Sâm-Thương(*). Bởi kỳ đạo và tinh tượng có liên quan với nhau, nên khi thiên văn càng rõ thì sức cờ cũng càng cao, đường kiếm pháp này cũng trở nên siêu việt hơn.

(ND chú: di tinh hoá đấu là thay đổi vị trí của các vì sao, còn sao Sâm-Thương là 2 ngôi sao cách nhau rất xa và không bao giờ xuất hiện cùng lúc trên bầu trời, dân gian quen gọi là sao Mai-sao Hôm)

- Bình sinh ta có thu nhận bốn người đệ tử, đại đệ tử Đạo Diễn, kỳ đạo và thuật số đều tinh thông, đã học được chân truyền của ta. Nhị đệ tử Chu Lệ, sức cờ cao cường nhưng lại khá kém về thiên văn thuật số, may nhờ vóc dáng to cao, kiếm khí mật trời, tuy tài kiếm thuật không bằng Đạo Diễn nhưng nhìn chung cũng hết sức khả quan. Tam đệ tử Chu Quyền, trời sinh sẵn tính thông minh, bất kể là học cái gì, hễ học là học đến nhuần nhuyễn, trong bốn người thì thiên phú của hắn cao nhất, chả bù với tiểu đồ đệ Chu Vi kia, bản tính con nhóc ấy chỉ yêu thích âm nhạc, không muốn đánh đánh giết giết, học võ nhưng không hề chuyên chú cho nên cảnh giới chỉ lằng nhằng mức trung bình.

Nghe đến hai từ "Chu Vi", Nhạc Chi Dương lại thấy nhói nhói trong tim, bất giác đưa tay dốc thêm vài chung rượu, rượu cạn rồi chợt thấy chệnh choáng men say, gãi ngược mắt nhìn lên trời cao, nơi ấy vàng trắng đang rót ánh sáng trong trẻo xuống mặt đất, soi chiếu đầy cốc sáng lên vàng vạc. Nhất thời men rượu bốc lên đầu, gãi chồm dậy, múa một bài quyền dưới bóng trăng.

Đầu tiên, gãi thi triển một bài "Thái tổ trường quyền" rồi lại chuyển sang "Du thân bát quái chưởng", cả chân lẫn tay đều thấp thoáng chiêu thức của "Cửu cung bộ". Gãi càng đánh càng nhanh, miệng khẽ hú dài, trong lòng nổi lên "Chu Thiên Linh Phi Khúc", bất chợt tâm tư lâng lâng, "Linh Vũ" rót vào quyền cước hết như liễu nương theo gió, mây trôi chớp lóe, đánh đến mức quên mất cả bản thân đang ở đâu. Bỗng nhiên khi quay đầu lại, gãi nhát thấy bên cạnh mình thò ra một bóng đen, chân trái hạ thấp, tay phải co vào như thể đang muốn chạy xộc đến, ẩn tàng nguy hiểm.

Nhạc Chi Dương không thêm nghĩ ngợi nhiều, chân trái đá về phía đối thủ, chỉ nghe "cốp" một tiếng, bóng đen lập tức ngã phịch ra đằng sau còn xương ngón chân Nhạc Chi Dương lại truyền đến một cơn đau nhói.

- Thằng nhóc ám đầu hả? - Tịch Ứng Chân vỗ tay cười phá lên: - Dương không ngại kích vào hòn đá làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Thần Thương Tâm Kiếm (Hồi 1)

Cú giạt này của Dương Cảnh dùng lực rất mạnh, người vừa xuất hiện đứng còn chưa vững, trái lại còn bị Giang Tiểu Lưu kéo rịt về phía trước. Dương Cảnh bật lên tiếng hô "Được", chưởng trái phát ra, "Thao Thiên Khí" mang theo khí thế lấp biển dời non ùn ùn đổ về phía hai người kia. Người vừa xuất hiện một tay nắm lấy Giang Tiểu Lưu, một tay vỗ về phía trước. Hai bên hai chưởng tiếp xúc nhau, người mới đến lăn tròn về phía sau như bánh xe, chỉ nghe mấy tiếng ròn rảng vang lên, sợi xích sắt lại bị kéo căng trở ra.

Dương Cảnh chỉ cảm thấy đối thủ có nội lực hùng hậu khiến cho bàn tay của y tê buốt. Y không kềm được quát lớn một tiếng, tay phải dùng lực kéo ghi hai người trên không trung quay trở lại. Trong tích tắc, khoảng cách giữa y và người mới đến sát gần với nhau, đến khi Dương Cảnh nhìn rõ mặt mũi đối phương rồi, y bất giác hoảng hồn buộc miệng kêu to:

— Là người...

Người vừa đến chính là Nhạc Chi Dương, gãi không đợi cho Dương Cảnh nói xong, hai chân liền đá ra nhanh như sấm chớp. Dương Cảnh ngăn trái đỡ phải, tay chân rối loạn, chỉ nghe vang lên mấy tiếng bồm bộp, Dương Cảnh liên tục đỡ được ba cước thì cũng phải lùi liên tiếp về sau ba bước, một thứ cảm giác bại絮 truyền từ cánh tay thẳng lên lồng ngực khiến cho nửa phần cơ thể y cũng gần như mất đi cảm giác.

Dương Cảnh không thể chống đỡ thêm nữa, đành vứt bỏ sợi xích sắt, tung người nhảy tránh. Nhạc Chi Dương mượn thế xoay một vòng, bắt lấy Giang Tiểu Lưu, ung dung đáp xuống mặt đất.

Mọi người chứng kiến thấy đều kinh ngạc, Nhạc Chi Dương vừa rồi công thủ một hơi đã đẩy lùi được Dương Cảnh, thân pháp uyển chuyển như rồng, phóng mắt khắp Đông Đảo cũng hiếm mà gặp người như vậy.

Nhạc Chi Dương cúi đầu quan sát, Giang Tiểu Lưu mũi miệng ứa máu, đã hôn mê từ bao giờ, lòng gãi bất giác giận sôi sục, lạnh lùng trừng mắt nhìn sang Dương Cảnh. Dương Phong Lai mắt thấy đệ tử mình bị trọng thương, cảm thấy nóng mặt nóng mũi, hàm hàm quát về phía Minh Đẩu:

— Minh Đẩu, đồ đệ ông giỏi nhỉ.

— Không dám! — Minh Đẩu điềm nhiên đáp: — Dương tôn chủ, ông cũng dạy được một tên đồ đệ có tài mà.

— Có tài khi mồi! — Dương Phong Lai nhở toẹt một ngụm — Thua sút quần như vậy còn nói!

Minh Đẩu cười bảo:

— Dương tôn chủ hiểu lầm rồi, ta đâu có nói Giang Tiểu Lưu, ta nói ở đây là Nhạc Chi Dương.

Dương Phong Lai ngẩn người, quát:

— Ông nói cái gì?

Minh Đẩu nói:

— "Vô Định Cước" của hãn không phải là do ông dạy hay sao?

Dương Phong Lai trợn mắt la àm lên:

– Ta mà dạy hần thì ta làm con rùa.

Minh Đầu chớp mắt gật gù:

– Ta hiểu rồi, nhất định là Giang Tiểu Lưu tự ý mang võ công lên truyền cho Nhạc Chi Dương!

Thân pháp Nhạc Chi Dương hoạt bát tự nhiên, có vẻ tương tự với võ công dòng Long Độn, Dương Phong Lai nghe thấy lời này, lòng thầm sinh nghi hoặc, lại quan sát Nhạc Chi Dương một chút, cao giọng hỏi:

– Thăng nhóc họ Nhạc kia, võ công của ngươi do ai dạy?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Ta nói do thần tiên dạy, ông có tin không?

Dương Phong Lai nhỏ phì một tiếng, mắng:

– Tin cái rắm!

Nhạc Chi Dương mỉm cười nói tiếp:

– Giang Tiểu Lưu là đệ tử của ông đứng không?

Dương Phong Lai đáp:

– Vậy thì sao?

Nhạc Chi Dương bật kêu “Được”, đoạn gã lắc người một cái, lượn đến trước mặt Dương Phong Lai, hai tay đưa về phía trước, đẩy Giang Tiểu Lưu vào lòng của ông. Dương Phong Lai không kịp nghĩ ngợi nhiều, thuận tay đón lấy đệ tử của mình. Nhạc Chi Dương lại lắc người, mỉm cười trở về chỗ cũ.

Ở Đông Đảo này, thân pháp của Dương Phong Lai thuộc vào hàng nhất nhì, Nhạc Chi Dương đẩy người khác vào lòng ông như vậy mà bản thân ông lại chẳng thể tránh né, dấu cho sự việc diễn ra đột ngột nhưng cũng là một sự mất mặt không hề nhỏ. Nếu như không phải là cơ thể con người mà là đao kiếm, khi ấy chẳng phải đã bị đâm xuyên vào bụng rồi hay sao? Sắc mặt Dương Phong Lai hết xanh lại đỏ, trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương không thốt nên lời. Vân Hư cũng từ từ đứng dậy, tay vân vê chòm râu, chân mày nhíu lại. Dương Cảnh trông thấy Nhạc Chi Dương xuất hiện nổi bật như vậy, trong lòng hết sức âm ức bèn quát lên:

– Nhạc tiểu cầu, ngươi bớt đắc ý đi, ông đây...

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Chi Dương đã sấn tới bên cạnh, đồng thời giáng cho y một cú bạt tai này lửa.

Dương Cảnh ứng phó không kịp, trước mắt sao bay loạn xạ, lại lo ngại rằng còn có hậu chiêu tiếp theo, y vội nhảy ra xa mấy thước, chỉ cảm thấy má trái nóng rần rần, miệng phun “ọc” ra một chiếc răng.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười:

– Con của ta, cái tát này của cha có cảm giác thế nào?

– Rắm thôi! – Dương Cảnh giậm chân đành dạch: – Ta mới là ông nội nhà ngươi, là tổ tông nhà ngươi.

– Nói tầm bậy rồi. – Nhạc Chi Dương lắc đầu: – Ông nội là ông nội, tổ tông là tổ tông, ngươi vừa làm ông nội vừa làm tổ tông khác nào tự mình làm con của chính mình?

Dương Cảnh giận muốn ngất xỉu, lại nhún người tung ra một cước về phía trước. Chiêu thức này lấy ra từ “Vô Định Cước”, nhưng dưới con mắt của Nhạc Chi Dương thì y ra chân hết sức qua loa, sơ hở đầy rẫy. Gã nhảy về phía sau, hai chân lúc bên trái lúc bên phải làm trục cho nhau rồi xoay vòng vòng như chong chóng, bỏ qua thể chân đang đá đến của Dương Cảnh, khuỷu tay trái huých xuống huyệt “Ủy Trung” nơi hõm gối của y. Minh Đầu “ôi chà” một tiếng, buộc miệng hô:

– Đây là “Loạn Vân Bộ”!

Dương Cảnh nghe tiếng rút chân về, chưởng trái vẩy về trước, kinh lực khí thế tựa như xoáy nước, xoay vòng đan kết, liên miên tung ra.

Nhạc Chi Dương dịch bước xoay người, ung dung lùi về sau. Một chiêu này của Dương Cảnh vốn là cạm bẫy, chỉ cần tiếp chiến chắc chắn sẽ bị “Qua Toàn Kinh” kéo giữ, lúc đó “Thao Thiên Khí” từ bên chưởng phải của y sẽ âm ỉ phát ra, tự nhiên có thể phá vỡ mọi lớp phòng ngự, mang về chiến thắng cho y. Nào ngờ Nhạc Chi Dương chỉ tránh mà không đỡ, mọi chiêu tiếp theo đều trở nên vô dụng, chẳng còn cách nào khác, y đành sấn lên một bước, chưởng trái vỗ ra đằng trước.

Nhạc Chi Dương bật cười khi khi, tung chưởng trái ra đỡ. Chưởng lực hai người giao nhau, chưởng của Dương Cảnh từ phát trở thành thu, “Thao Thiên

Khí” bỗng hóa thành “Qua Toàn Kinh”, lòng bàn tay sản sinh ra một lực hút khủng khiếp.

Nhạc Chi Dương thầm biết nếu để y hút giữ, “Thao Thiên Khí” mà ập đến, khí thế thật khó mà đỡ nổi. Gã lập tức phóng cương kinh ra ngoài, một luồng đại lực đập vào lòng bàn tay Dương Cảnh. Cánh tay Dương Cảnh tê dại, thế đứng loạng choạng, chiêu thức sau đó có phần chậm lại, Nhạc Chi Dương liền thừa thế nhảy lên, cánh tay phải co lại, dùng một góc độ kỳ lạ phát ra phía trước, chỉ nghe bốp một tiếng, Dương Cảnh lại ăn trúng một bạt tai, má phải đau rất khôn cùng, y vội thu hồi chiêu lực, nhảy về phía sau mấy thước.

– Bắc Minh Chiết Dực! – Minh Đầu vừa kinh ngạc xen lẫn giận dữ, hét lên: – Từ khi nào thằng nhóc này học được “Côn Bằng Chương” vậy?

Mấy kẻ đứng đầu khác của Đông Đào cũng đều ngạc nhiên ngó nhau, ai nấy đều muốn xác minh nỗi hoài nghi trong lòng mình: Nhạc Chi Dương thân là tạp dịch, lén học được võ công trên đảo, nhưng nếu là học lén thì lại có phần học quá tốt, một chiêu “Bắc Minh Chiết Dực” đã lãnh hội toàn bộ chân truyền, sử ra vô cùng tuyệt diệu.

Dương Cảnh mũi miệng tươm máu, hai má sưng phồng, trông hệt như một cái đầu heo trương phình. Y chỉ sợ Nhạc Chi Dương thừa thắng truy kích, đôi tay khua loạn xạ một cách ngớ ngẩn, chốc thì dùng “Qua Toàn Kinh”, chốc lại sang “Thao Thiên Khí”, chiêu phong vũ vũ vang động che phủ khắp cả một trượng vuông.

Nhạc Chi Dương sử dụng “Loạn Vân Bộ”, quyền cước tạm thời ngừng lại không xuất ra, chỉ đi lòng vòng quanh Dương Cảnh vài bước, bắt chợt gã nhún người, hai quyền cùng lúc đâm đến. Dương Cảnh đang định đỡ đòn, quyền thế lại tan biến đi thành bóng ảo ảnh, xuyên qua cánh tay y mà đánh về phía thất lung.

Quyền phong dán sát vào người ngấm truyền đến một cơn đau nhói, Dương Cảnh vội vàng rút tay về để bảo vệ phía hông, nào ngờ được này mất kia, trước mắt y bỗng hoa lên, Nhạc Chi Dương đã tung một quyền đánh trúng vào sống mũi. Dương Cảnh chảy máu mũi ròng ròng, trên mặt đau đớn khổ sở vô cùng. Y chớp chớp mắt, hai hàng lệ thất vọng lăn dài.

– “Vong Ưu Quyền”, đây chính là “Vong Ưu Quyền”...

Minh Đầu nổi xung thiên, còn chưa la dứt câu, nắm đấm của Nhạc Chi Dương đã nhanh như chớp xuyên qua chương phong Dương Cảnh, nện bộp vào vai trái của y.

Dương Cảnh giật lùi hai bước, loạng choạng thiếu điều muốn đứng không vững. Minh Đầu xem mà nóng ruột, từ xa quát lên:

– Dương Cảnh, lấy tinh chế động, đừng so nhanh với thằng nhóc ấy!

Dương Cảnh nghe tiếng tỉnh ngộ, ổn định thân hình, trái một chiêu “Qua Toàn Kinh”, phải một chiêu “Thao Thiên Khí”, hai đại kỹ kinh bên thu bên phóng, đăng thủ đăng công, lượn vòng quanh thân thể, bảo vệ đến mức mưa gió không thấm qua nổi. Nhạc Chi Dương mấy lần tiếp cận đều bị ép lùi, đành phải sử dụng “Loạn Vân Bộ”, bộ pháp biến ảo phức tạp, lượn lờ xung quanh đối thủ.

Tiếng chương phong đập vào tai vù vù, Nhạc Chi Dương nghe được tiếng gió, trong đầu sáng ra, quan sát kỹ lại thì thấy hai tay của Dương Cảnh bên đưa bên đẩy, chiêu lực thu vào lại phóng ra, y hệt như đang chơi đàn sắt, khác chăng chỉ là nhạc công thì đàn bằng dây, còn y thì đàn chân khí. Nhạc Chi Dương bỗng nhớ đến trong chương “Linh Cảm” có đoạn viết: “Khí làm dây, gió làm ống thổi, nước hóa tiếng khánh, sấm thành trống bỏi, khiến cho vạn vật rung chuyển...” Lúc trước gã không hiểu ý nghĩa của nó, lúc này bất chợt vỡ ra, nếu cho kinh khí làm dây đàn thì lúc Dương Cảnh vung vẩy hai tay rõ ràng là đang đàn một bản nhạc, cho dù không phát ra âm thanh nhưng về tiết tấu cũng gần tương tự, hiềm nỗi thân là người đánh đàn nhưng Dương Cảnh chơi hết sức vụng về, nhịp điệu ngắt quãng, tiết tấu cũng là một mớ lung tung rối loạn.

Đối với loại đàn không phát ra âm thanh này, hai tai không cách nào nghe thấy, chỉ có chân khí mới có thể cảm nhận được. Nhạc Chi Dương “lắng nghe” thoáng chốc, đoạn tiến lên một bước, quyền trái nhẹ nhàng phát về phía trước. Dương Cảnh như chim sợ cành cong, lật đặt giò chương nghênh tiếp, vì sự thay đổi chiêu thức này nên tiết tấu sinh ra xáo trộn. Nhạc Chi Dương thừa cơ tung cước, nhắm ngay lúc Dương Cảnh đang trong thế chiêu trước chưa xong, chiêu sau chưa xuất, mũi chân gã chọc nhẹ, xuyên qua vô vàn ngăn trở, điểm trúng huyệt “Ngũ Xu” ở thất lung Dương Cảnh.

Dương Cảnh nửa người tê bại, tay trái mất lực rũ xuống, trong cơn hoảng hốt bèn lùi về sau một bước, chương phải mang theo “Thao Thiên Khí” tổng ra, tình thế này giống như chơi đàn bằng một tay, chỉ làm cho bài nhạc thêm tệ hại. Tiết tấu một khi rối loạn tức thì mở ra khoảng trống thênh thang, Nhạc Chi Dương trông thấy rõ ràng liền nhẹ nhàng phát ngón tay, xuyên qua vô vàn ngăn trở, điểm trúng huyệt “Ngũ Xu” ở thất lung Dương Cảnh.

– Đây là “Thiên Mang Chì!” – Minh Đầu la toáng lên, không nhận được siết chặt hai tay.

Dương Cảnh trúng chỉ vào chỗ hiểm, khắp khiêng lùi về sau, còn chưa kịp đứng vững thì “Vô Định Cước” của Nhạc Chi Dương đã tung đến ngay tấp lự. Một cước này như có như không, đá trúng vào bụng dưới của đối thủ. Dương Cảnh la thảm một tiếng, bay ra xa hơn một trượng, lục phủ ngũ tạng nhồi lại thành một đồng, cả thức ăn vào đêm qua cũng nôn ra sạch sẽ.

Nhạc Chi Dương chưa kịp thu chân về thì một luồng đại lực đã ập đến từ bên cạnh. Gã lách mình nhảy tránh, đưa mắt nhìn sang, Minh Đầu một tay chống nạnh, một tay đỡ lấy Dương Cảnh, nghiêm giọng quát to:

– Tiểu tử thôi, ngươi dám học lén võ công Đông Đào ư?

Nhạc Chi Dương định thần lại, đưa mắt nhìn khắp một lượt, đệ tử Đông Đào bốn phía đều đang đổ dồn ánh mắt vào gã với vẻ hết sức không lành. Chẳng hiểu sao, đối mặt với mọi người thế này, gã chẳng những không run sợ mà ngược lại còn sinh ra một niềm hào khí khó tả. Gã mỉm cười, cao giọng bảo:

– Minh tôn chủ, ông chó có ngấm máu phun người, ta học lén võ công Đông Đảo bao giờ?

– Còn dám xảo biện? – Minh Đẩu khoa tay múa chân, nước bọt văng tung tóe: – Chiêu thức người vừa sử dụng là cái gì? Đầu tiên là “Vô Định Cước”, tiếp đó là “Loạn Vân Bộ”, còn có “Côn Bằng Chương”, “Vong Ưu Quyền”, “Thiên Mang Chử”. Đó chẳng phải là võ công của Đông Đảo ta hay sao?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Lời này không đúng rồi, mấy ngón ông vừa đề cập đều là võ công năm xưa của Thích gia, Thích gia sớm đã rời khỏi Đông Đảo, ta học võ công nhà họ thì có liên can gì đến Đông Đảo chứ?

Minh Đẩu nghe xong sững người, chẳng biết đối đáp thế nào, mấy tên đệ tử khác liền thi nhau mắng nhiếc:

– Cường từ đoạt lý... Đồ không ra gì... Thứ vô liêm sỉ, học trộm võ công còn bày đặt lý sự cùn?

Minh Đẩu nghe tiếng chửi rửa càng thêm tự tin hăng máu, quay lại chấp tay thưa với Vân Hư:

– Đảo vương minh xét, kẻ này thân làm tạp dịch, lại lén học võ công, chiếu theo quy định trên đảo, cần phải móc mắt chặt tay để răn chúng.

Đồng Diệu vừa nghe vừa nhấp nhóm trong lòng, hai năm trước đích thân lão từng kiểm tra Nhạc Chi Dương, thằng nhóc này tay yếu chân mềm, ngay cả mã bộ còn không đứng vững, chả hiểu vì đâu sau hai năm lại luyện thành bản lĩnh kinh người như vậy? Dương Cảnh đã học được hai đại kỳ kinh trong “Bích Hải Kinh Đào Chương”, trong lớp trẻ hiện nay hiếm có người là địch thủ của y, nhưng khi đụng phải Nhạc Chi Dương thì lại bị khống chế toàn tập, gần như không đủ sức chống trả. Cần biết, tạp dịch học lén võ công là tội lớn, tùy theo cách Minh Đẩu xúc xiêm, Nhạc Chi Dương ắt dính phải tai họa ngập đầu, hận nỗi thằng nhóc này không biết trời cao đất dày, đơn giản là chưa biết tai họa sắp giáng xuống.

Đang lúc bó tay hết cách, lão chợt nghe có người lạnh lùng cất tiếng:

– Hắn không học lén võ công!

Đồng Diệu ngoảnh đầu nhìn lại, Diệp Linh Tô rời hàng tiền lên trước, lạnh lẽo nhìn Minh Đẩu. Minh Đẩu chớp mắt, nghi hoặc hỏi:

– Diệp sư diệt, lời này là ý gì?

– Chẳng có ý gì cả. – Diệp Linh Tô thờ ơ đáp: – Võ công của hắn là do ta dạy!

Mọi người ồ lên ngạc nhiên, Nhạc Chi Dương cũng hết hồn hết vía. Vân Thường quan sát Diệp Linh Tô, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, sắc mặt trắng bệch như giấy, quai hàm bắt giắc nghiến chặt.

Minh Đẩu trầm tư một thoáng, lại trừng mắt nhìn Diệp Linh Tô cười gằn:

– Diệp sư diệt, lời này là thật chứ?

Diệp Linh Tô hừ lạnh, còn chưa kịp nói gì, Nhạc Chi Dương đã bắt thần hết lớn:

– Minh Đẩu, chuyện này không liên quan đến cô ta.

Diệp Linh Tô vốn ý muốn giảm nhẹ tội trạng cho gã, ngờ đầu tên tiểu tử này lại không chịu tiếp nhận lòng tốt, trong phút chốc cô vừa lo lắng vừa tức giận, mắt thấy Minh Đẩu lộ ra nụ cười ác hiểm, cô bèn vội cướp lời:

– Nhạc Chi Dương, người bị ám đầu hay sao? Học võ công rồi, còn không chịu nhận người sư phụ này ư?

Nhạc Chi Dương thấy cô bất chấp cả danh tiết, một lần nữa vì mình mà giải tội, trong lòng cảm kích tột cùng, thế nhưng càng cảm kích gã lại càng không thể để cho cô chịu liên lụy, tức thì gã mỉm cười hề hề:

– Diệp cô nương, ý tốt của cô ta xin nhận, nhưng ở trước mặt đảo vương, tiểu tử như ta không dám nói dối. Ta đã nói từ nãy rồi, võ công này là do thần tiên chỉ dạy, chả quan hệ chút xíu nào đến cô cả.

Diệp Linh Tô tức giận cực độ, không nhịn được mắng:

– Tên lẻo mép, chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.

Trước giờ cô luôn tỏ ra dè dặt thận trọng, lần này lại liên tục thất thố như vậy khiến cho ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy bất ngờ. Rất nhiều kẻ nhớ đến sự tình hai năm trước lúc hai người mất tích, liền thi nhau ghé đầu kẻ tai xi xào đồn đoán về việc hai người nhất định có tư tình riêng.

Vân Thường nhìn sang Nhạc Chi Dương, một bầu lửa nóng thoát ra hùng hực trong cơ thể, tay phải bắt giắc siết chặt chuỗi kiếm. Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn tới giữ lấy cổ tay của y, chỉ nghe Vân Hư lạnh lùng lên tiếng:

– Tô Nhi, võ công của hắn có thật là do con dạy hay không?

Vân Thường nghe tiếng giật mình, buông chuỗi kiếm ra, chỉ thấy Diệp Linh Tô cúi thấp đầu, khẽ giọng thưa:

– Dạ phải...

Dẫu cho cô một lòng bảo vệ cho Nhạc Chi Dương, nhưng đối mặt với sự phụ lúc này vẫn không tránh khỏi chột dạ lo lắng.

Vân Hư nhìn cô một lúc, chột hướng mắt lên trời cao, chậm rãi nói:

– Tô Nhi, hồi bé đến giờ, con chưa từng nói dối ta lần nào đúng không?

Diệp Linh Tô run bắn toàn thân, lặng thinh không đáp.

Chỉ nghe Vân Hư nói tiếp:

– Tô Nhi, ta hỏi con lần nữa, võ công của hấn có thật là do con dạy hay không?

Diệp Linh Tô tâm lý rối bời, vừa lắc lắc đầu xong lại gật gật đầu. Vân Hư liếc nhìn cô, lắc đầu thờ dãi:

– Tô Nhi à, một thân võ công của hấn sợ là con dạy không nổi đâu.

Diệp Linh Tô vừa lo lắng vừa xấu hổ, buộc miệng:

– Bộ võ công hấn cao lắm ư?

– Võ công của hấn không cao, nhưng lại khác với mọi người! – Vân Hư tay vẫn vờ chòm râu, ra chiều tự lự: – Đầu tiên nói về “Vô Định Cước”, đáng lẽ ở chiêu “Truy Phong Niếp Ảnh” mà đệ tử trên đảo từng học qua, thì trước tiên nên nhấc chân trái, sau đó đá vào hạ bàn của đối thủ theo hướng từ trái sang phải, nhưng hấn lại giờ chân phải trước rồi lại đá thẳng lên trên, chẳng những đá được cao hơn mà còn thêm phần xảo quyết. Lại nói về chiêu “Vô Ưu Vô Lự” trong “Vong Ưu Quyền”, đệ tử trên đảo ra quyền thường chỉ có hai hư chiêu mà thôi, còn hấn dùng những ba hư chiêu, biến hóa càng trở nên phức tạp, Dương Cảnh dựa vào trình tự của hai hư chiêu mà né tránh đương nhiên trúng phải bẫy của hấn. Chưa hết, một chiêu “Tiểu Chi Thiên Nam” mà hấn dùng để điểm vào huyệt “Ngũ Xu” của Dương Cảnh, đáng lẽ khi điểm là ngón trỏ, thế nhưng hấn nửa đường thay đổi, ngón trỏ trở thành ngón vô danh, thời khắc điểm trúng huyệt đạo, kinh lực không phải là điểm ấn thông thường mà giống như dùng bút lông quẹt đè xuống phía dưới, chẳng những khóa được huyệt “Ngũ Xu” mà dư kinh trên ngón tay còn lan đến cả “Túc Thiếu Dương Đâm Kinh”...”

Vân Hư điểm nhiên mang từng biến hóa nhỏ nhất trong chiêu thức của Nhạc Chi Dương nói toạc ra, không chỉ khiến cho người người Đông Đảo khâm phục mà Nhạc Chi Dương cũng không khỏi kinh ngạc. Vân Thường nghe đến đây, không nhịn được kêu lên:

– Cha, ý người bảo võ công Đông Đảo mà tên tiểu tử này học được lợi hại hơn chúng ta à?

Vân Hư lắc đầu bảo:

– Không phải là võ công Đông Đảo, mà là Võ Công của Thích gia.

Ai này trở mắt nhìn nhau, trong lòng đều lấy làm khó hiểu. Vân Thường hỏi:

– Võ học nhà họ Thích chả phải võ học Đông Đảo hay sao?

– Không hấn vậy! – Vân Hư chậm chậm giải thích: – Ba đại tuyệt kỹ của Thích gia: Thừa Phong Đạo Hải, Vô Tướng Thần Chân, Đại Tượng Vô Hình Quyền đều chưa hề lộ ra bên ngoài, còn lại những võ công lưu truyền đến ngày nay được phân chia làm ngoại học và nội học.

– Nội học và ngoại học?

– Ngoại học là võ công Thích gia truyền thụ cho người ngoài, còn nội học là công phu dành cho người trong nhà của họ lãnh hội, đời sau so với đời trước đương nhiên cao minh hơn một chút.

Vân Thường như bừng tỉnh:

– Hóa ra Thích gia vẫn còn giấu nghề?

Vân Hư gật đầu:

– Nếu như ta đoán không lầm, công phu của tên Nhạc Chi Dương này có xuất xứ từ nội học!

Mọi người thấy đều xôn xao, kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy, Vân gia giành chiến thắng, Thích gia giận dữ ly khai, từ đó biệt tích giang hồ. Chẳng lẽ qua mấy chục năm trời, Thích gia một lần nữa ngoi đầu trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Biện Chiết Quân Hùng.

Xung đại sư cười khả khả, cao giọng bảo:

– Có câu “Khách tùy chủ tiện”(*), ba vị tôn chủ là chủ nhân, hay là hãy cử một người ra ứng chiến trước đi.

(ND chú: nghĩa là khách đến phải thích ứng theo tình hình của chủ nhà)

Tam Tôn đối mặt nhìn nhau, ghé đầu lại thương lượng. Thi Nam Đình nói:

– Thường thì “Hậu phát chế nhân”(*), chi bằng để cho bọn chúng cử người ra trước, xem tình hình thế nào rồi hẵng tính kế dùng binh mới là thượng sách.

(ND chú: ra tay sau để giành lợi thế; tùy tình hình có khi “tiên phát chế nhân” lại hiệu quả hơn ^^)

Hoa Miên đồng tình, bèn lớn giọng nói:

– Từ xa đến là khách, kẻ làm chủ việc gì cũng tranh phần trước thì có phần vô lễ. Đại hòa thượng, hay là bên người cử người ra trận trước đi!

Xung đại sư cười:

– Vậy hòa thượng xin mạn phép.

Nói rồi hắn ung dung tiến lên trước một bước, cất giọng sang sảng:

– Hòa thượng kém cỏi, sẽ đánh trận đầu tiên.

Lời vừa thốt ra, Đông Đào Tam Tôn đều hết sức bất ngờ, dựa vào suy đoán của bọn họ, trong ba người thuộc phe đối phương, Xung đại sư vốn là chủ soái, đáng lẽ phải ra áp chót mới đúng. Hiện giờ hắn tiên phong ra trận, khiến cho Tam Tôn hết sức khó xử. Trận đầu tiên là sơ chiến, chiến thắng sẽ nâng cao sĩ khí, ngược lại nếu thua, ngoài việc tổn hại oai phong còn gây ảnh hưởng đến hai trận sau.

Thi Nam Đình ngẫm nghĩ rồi gọi hai người kia lại bàn luận:

– “Đại Kim Cương Thần Lực” của tên hòa thượng này vốn được chân truyền, ba người chúng ta đều không chắc thắng được hắn. Nhưng còn hai trận sau, Trúc Nhân Phong khinh công cao cường, chính là đối thủ của Dương tôn chủ, nội lực Minh Đầu tuy mạnh nhưng nói về đoán trước ý đồ địch thủ thì so với Hoa tôn chủ vẫn còn thua xa. Cho nên trận đầu tiên hãy để ta ra ứng chiến, “Đại Kim Cương Thần Lực” vô địch trong cận chiến, ám khí của ta thì lại thích hợp đánh xa, dùng sở trường của ta chơi với sở đoản của hắn, thắng thì tất nhiên quá tốt, nhưng nếu thua, hai trận sau cũng có thể cứu vãn.

– Thi tôn chủ nói có lý! – Hoa Miên bèn chôn nói: – Tên hòa thượng này bề ngoài thì hòa hoãn, bên trong lại đầy gian xảo, ông và hắn so tài nhất định phải cẩn thận.

Thi Nam Đình gật đầu, tiến về trước một bước, cao giọng tuyên bố:

– Đại hòa thượng, Thi mỗ sẽ tiếp người vậy!

Xung đại sư mỉm cười, chấp tay bảo:

– “Bắc Cực Thiên Từ Công” của Thi tôn chủ vang danh võ lâm, ngày ấy gặp gỡ ở Tiên Nguyệt Ký, bản tăng vẫn muốn tiếp tục so đấu, hôm nay vừa hay được toại nguyện, nhất định dốc hết sức thỉnh giáo.

Thi Nam Đình nói

– Đại sư khách sáo rồi!

Tay phải ông vung lên, ngón tay phát ra âm thanh leng keng, rất nhiều miếng kim loại bằng đồng được tôi luyện mỏng dính xuất hiện, tụ vào nhau, hóa thành một quả cầu tròn sáng lấp ló nhưng cũng hết sức cứng rắn.

Nụ cười của Xung đại sư tắt lịm, hàng mi dài giãn ra, mắt phượng tỏa ra ánh sáng bốn phía hết sức chói lọi.

Thi Nam Đình bắt gặp ánh mắt của hắn, chẳng những không nảy sinh chút thù địch nào, ngược lại còn cảm thấy xấu hổ. Nhìn vào phong thái dung mạo của tên hòa thượng này cứ như tiên trong rừng, phật dưới trăng, nếu có gặp nhau trên giang hồ, biết đâu chừng còn ngồi đối diện cùng chơi cờ luận đạo, xua tan trần tục, tiêu trừ muộn phiền, nghĩ so với cảnh đánh đánh giết giết thật là ngán ngấm.

– Mời Thi tôn chủ.

Tiếng nói của Xung đại sư lọt vào tai, Thi Nam Đình như người vừa tỉnh mộng, giương mắt nhìn ra, hòa thượng đã giơ quyền phải lên, chậm chậm tung ra, một luồng đại lực lù dù như hòn núi lao thẳng đến. Thi Nam Đình giậm chân vài cái, tránh khỏi chính diện, sử một chiêu “Nam Đầu Tư Mệnh”, tay trái xoay vòng thành quyền, đánh tạt ngang quyền phong của đối thủ, tay phải khẽ phát nhẹ, quả cầu kim loại trong tay tản mát, mấy chục miếng đồng bắn ra lúu châu.

Quyền kinh giao nhau, cánh tay Thi Nam Đình nóng ran, lực tục lùi về sau ba bước. Xung đại sư vẫn đứng yên tại chỗ, đổi quyền thành chưởng, phân tay trên vẽ thành nửa vòng tròn, quét thật nhanh xuống bên dưới, chỉ nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên, miếng đồng rơi là tả xuống đất, thân trên của hắn bất động, theo đó tiến về trước hai bước. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã tung mình lên chừng không, chân trái hệt như ngựa thần tung vó, thúc thẳng về phía yết hầu của Thi Nam Đình.

Một cước này nhanh như chớp, lại chẳng hề phát ra âm thanh nào. Thi Nam Đình dùng một chiêu “Bắc Đầu Hoàn Thiên”, hai tay giơ lên cao, ngăn đòn chân đang lao đến. Tay chân vừa chạm nhau, Thi Nam Đình liền cảm thấy không ổn, một luồng đại lực bất tận từ lòng bàn chân của hòa thượng bùng phát ra, men theo cánh tay của ông mà xộc vào lồng ngực.

Cổ họng Thi Nam Đình phát ngọt, thiếu chút nữa đã thổ huyết. Ông mượn lực đẩy của Xung đại sư, lộn nhào một vòng về phía sau, định nhờ đó tiêu trừ đi lực đạo, nào ngờ “Đại Kim Cương Thần Lực” có hậu kinh vô tận, Thi Nam Đình bất đắc dĩ đành nhảy ra thêm ba trượng nữa, hai chân còn chưa kịp chạm đất, Xung đại sư như quỷ như mị, ung dung đuổi theo, năm ngón tay biến thành trảo, chụp về phía eo lưng của ông.

Thi Nam Đình vùng tay phải bắn ra vô số đốm sáng, mảnh đồng thoát tụt thoát tan, bay tấp vào mặt Xung đại sư.

Hai người chỉ cách nhau chừng vài thước, một chiêu này của Thi Nam Đình vừa độc vừa hiểm, cho dầu Xung đại sư có khả năng phi thiên độn thổ chẳng nữa cũng khó tránh khỏi tổn thương. Chỉ thấy hắn vận người, cả thân thể bốc lên không trung, tay chân gấp lại, đầu cổ ngực bụng đều giấu vào trong tứ chi, cả người hóa thành một quả cầu thịt tròn vo, khiến cho mảnh đồng vừa bắn tới như va phải vách sắt, chỉ làm rách bộ tăng y màu xanh nhạt, để lại trên da thịt những vết xước lờ mờ.

Sự biến hóa này vừa lạ vừa nhanh, Thi Nam Đình còn chưa kịp nghĩ ngợi, khối cầu thịt kia lại chuyển động, dẫn theo một luồng gió mạnh, đập thẳng vào lồng ngực của ông. Cú va này với lực đạo cực lớn, thân thể Thi Nam Đình gần như tan rã, bay vút đi hơn vài trượng, rồi thẳng xuống vực sâu bên ngoài.

Hai người trao đổi chiêu thức quá nhanh, mọi người có mặt đa số đều không theo dõi kịp, chợt thấy Thi Nam Đình té xuống vực sâu, đám đông dậy lên một tràng la hét.

Bỗng nghe vang lên một tiếng “Cốp!”, dưới vực bay lên một vòng tròn thép trắng tinh lấp lóa, móc vào một mỏm đá tình cờ mọc nhô ra.

Xung đại sư co duỗi cơ thể, ung dung đáp xuống, trông thấy vòng sắt nọ, khuôn mặt chẳng mấy may biểu cảm. Chợt nghe một tiếng hét lớn, Thi Nam Đình nhảy lên khỏi khe vực, khoe miệng ứa máu, tay phải đang nắm một chuỗi vòng thép, các vòng được nối liền nhau, dài chừng một thước, lười bèn trên thân hướng ra ngoài, thoạt trông vô cùng sắc mỏng.

Nhạc Chi Dương đứng xem một bên, không nhìn được tò mò:

– Là thật, là thật.

Tịch Ứng Chân buộc miệng hỏi:

– Là chỗ nào?

– Võ công của tên hòa thượng đã kỳ lạ... – Nhạc Chi Dương ngừng một chút: – Vũ khí của Thi tôn chủ càng lạ hơn...

– Có gì lạ đâu! – Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu: – Hòa thượng là truyền nhân của Kim Cương, “Tam Thập Nhị Thần Tướng” của hắn vốn bắt nguồn từ thuật Du Già(*), cơ thể trên dưới có thể tùy ý uốn vặn, nếu ta không nhìn nhầm thì tư thế vừa rồi của hắn chính là “Thoát Thai Túc Mẫu” trong số ba mươi hai thần tướng.

(ND chú: còn gọi là thuật Yoga)

– Túc mẫu à? – Nhạc Chi Dương thắc mắc: – Sao không gọi là kê mẫu, áp mẫu chứ?(*)

(ND chú: “túc” là chim không tước, còn “kê”, “áp” là gà, vịt)

– Ngươi có điều không biết! – Tịch Ứng Chân kể: – Câu chuyện này xuất xứ từ kinh Phật, truyền rằng thuở khai trời lập đất, không tước là vua của muôn chim, thân hình khổng lồ hung hãn, có thể ăn người nuốt vật, đức Như Lai Thế Tôn khi ấy tu luyện trên đỉnh Tuyết Phong cũng bị không tước nuốt chửng, thế tôn bèn vạch bụng không tước chui ra, thế nên phải tôn không tước làm mẹ, gọi bà là Phật Mẫu Không Tước Minh Vương. Thế Tôn ở trong cơ thể của không tước từng có hình dạng như quả trứng, sau khi xuất thể mới ảo hóa làm người, biến tròn biến vuông tự do theo ý muốn.

– Thú vị thật, Phật Tổ chẳng ngờ còn hóa thành trứng chim cơ à? – Nhạc Chi Dương cười hi hi: – Nói như vậy, tên hòa thượng này mà không cạo trọc đầu hóa ra là có lỗi với Phật Tổ rồi.

Tịch Ứng Chân hỏi:

– Cạo đầu thì có liên quan gì đến Phật Tổ?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Ông cứ nhìn cái đầu trọc của đại hòa thượng mà xem, chẳng phải y chang một quả trứng chim bóng lưỡng hay sao?

Đám đệ tử Đông Đào nghe thấy, không ai là không phá ra cười. Xung đại sư nổi đóa, hằm hằm nhìn Nhạc Chi Dương.

Xung đại sư từng luyện qua “Thiên Nhĩ Thông” trong “Lục Thông”(*) của nhà Phật, trong vòng mười tượng có thể nghe được cả tiếng lá rơi, tuy âm giọng của Tịch Ứng Chân khá nhỏ nhưng cũng bị hắn nghe rảo rọi. Trong lòng hắn kinh ngạc, không kềm được liếc nhìn lão đạo sĩ, nhủ thầm: “Vị đạo sĩ này là ai, bộ dáng thì trông lếch thếch mà nhãn quang lại lợi hại như vậy?”

(ND chú: Lục Thông nghĩa là sáu phép thần thông, biểu hiện năng lực trí tuệ của chư Phật và Bồ tát, gồm có: Thân như ý thông, Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tha tâm thông, Túc mệnh thông, Lậu tận thông)

Chỉ nghe Tịch Ứng Chân cười mắng:

– Nhạc Chi Dương, miệng mồm nhà ngươi thoải rình, sớm muộn cũng bị đầy xuống âm phủ cắt lưỡi. À, nói đến chuỗi vòng thép của Thi Nam Đình, đó cũng là vật khá tầm tiêng, tên đầy đủ gọi là “Tuyền Cơ Cửu Liên Hoàn”, xuất xứ từ Thiên Cơ Cung năm ấy, thi triển ra vô cùng ảo diệu, nếu ngươi quan tâm chi bằng để mắt quan sát cho kỹ thi hơn.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, không khỏi liếc trộm lão đạo sĩ, cảm giác trong lòng lúc này thật khó mà giải thích. Vân Hư cười thuyên đi mắt, “Nghịch Dương Chi” cũng không còn người hóa giải, Tịch Ứng Chân có thể nói là chết chắc chẳng nghi ngờ.

Gã vốn tưởng lão đạo sĩ sẽ chán nản buồn bã, nào ngờ ông cứ tự nhiên như không, nói cười tự đắc, từ đầu đến chân chẳng nhìn ra một vẻ gì gọi là suy sụp tinh thần.

Bỗng đâu có tiếng cười dài cất lên, Thi Nam Đình múa may chuỗi vòng quét về phía trước, chín chuỗi vòng một khi bung ra nom hệt như một sợi roi dài, duỗi ra giữa không trung hết sức thoát tục phi thường.

Hòa thượng dựng chường trước ngực, ánh mắt sáng ngời, đợi đến khi vòng thép vừa áp sát mới huơ chường đánh ra, Đại Kim Cương Thần Lực cũng theo đó tuôn trào chẳng khác nào một bức tường, vòng thép chạm lên đó phát ra những âm thanh chan chất lạ thường. Đột nhiên, một mảnh vòng thép tách rời ra khỏi chuỗi, bay vút về phía trước, vẽ thành một hình vòng cung, nhắm đến vị trí sau lưng của Xung đại sư.

Chiến thuật đánh vu hồi này cổ quái vô cùng, mọi người thấy đều bật khen hay. Xung đại sư khề nhượng mị, “Xoạc” một tiếng, cánh tay phải như một con rắn độc không xương, xoay ngược chường lại bằng một góc độ không thể tưởng được mà quét về phía chuỗi vòng.

Thần lực vừa chạm đến, chuỗi vòng khê rung lên rồi bật trở ra ngoài hệt như gió cuốn lá bay. Thi Nam Đình quát lớn, chuỗi vòng trong tay nhanh chóng đẩy về trước, mảnh vòng vừa bay đi bỗng quay trở lại tựa như chim trời về tổ, leng keng mắc vào chuỗi thép, làm cuốn theo một luồng sáng trắng, cắt về phía sườn của Xung đại sư.

Nhạc Chi Dương nhìn đến ngây người, tích tắc suy nghĩ bỗng vỡ lẽ ra: chuỗi Cửu Liên Hoàn này vốn được luyện từ đồng, Thi Nam Đình rót “Bắc Cực Thiên Từ Công” vào trong biến kim loại thành nam châm, khiến cho chúng tự có lực hút lẫn nhau. Mảnh vòng lúc nãy thoát ra bị Xung đại sư đánh bật đi, một khi bị lực từ hấp dẫn sẽ lập tức bay trở về chuỗi.

Cửu Liên Hoàn vốn là một món đồ chơi, truyền rằng được Gia Cát Khổng Minh chế tạo ra, chín vòng tròn nối kết phức tạp, vốn để người chơi tháo gỡ làm trò vui.

Thi Nam Đình tháo bỏ một mắc xích chẳng qua chỉ là giết gà dùng dao mổ bò, lúc này trùng mắt hết lớn, sai bước khí thế, chuỗi vòng trên tay bung ra khép vào, lượn lờ bay vòng quanh người Xung đại sư. Chín vòng tròn đồng chốc chốc lại tán ra, có lúc chỉ thấy một mảnh bay riêng lẻ, thoát lại thành hai mảnh sóng đôi, khi thì ba mảnh cùng lao đến, kết thành hình chữ “Phẩm”(品) thật lớn. Dưới ánh nắng chói chang, lưỡi bén trên vòng đồng tỏa ra sắc lạnh lấp lánh, khiến kẻ khác nhác thấy phải run sợ trong lòng.

Xung đại sư đứng yên không cử động, hai tay vẽ thành vòng tròn, vòng đồng xộc đến bên trái thì đỡ bên trái, lao đến bên phải thì ngăn bên phải, thần lực quét đến đâu, không mảnh vòng nào chạm đến tay hắn mà không văng đi.

Hai người bên tĩnh bên động, mỗi bên đều thi triển thần thông của riêng mình. Chuỗi vòng Cửu Liên Hoàn nọ trông cực kỳ đẹp mắt, phân phân hợp hợp, uốn uốn lượn lượn, lúc hợp lại cứ như lụa bạc giữa trời, khi phân ra khác nào vải trắng tách khúc, càng tuyệt hơn chính là Thi Nam Đình mang phương pháp tháo gỡ chuỗi vòng đồng áp dụng vào trong chiêu thức, biến hóa phức tạp, tách nhập khéo léo, khiến cho người nhìn như thể đang dong ruồi trên đoạn đường đầy cảnh đẹp, hai mắt không tài nào chiêm ngưỡng hết được.

Mấy chục chiêu tích tắc đã trôi qua, Xung đại sư lấy khõe đánh mệt, dùng tĩnh chế động, mặc cho đối thủ biến hóa thế nào, hắn trước sau đều không cho chuỗi vòng tiếp cận thân thể. Thi Nam Đình chạy ngược chạy xuôi, dần dần lực bất tòng tâm, năm xưa ông luyện công xảy ra sơ sót dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa thì bỏ mạng, may được Vân Hư cứu trị, nhưng với gốc bệnh còn sót lại, bình thường thì không sao nhưng đến lúc giao đấu khó tránh việc tái phát, cộng thêm ban nãy trúng phải cú huých của Xung đại sư đã tác động đến tạng phủ, bấy giờ vận động đã lâu, khí huyết dần mất đi không chế, thêm vào việc điều khiển “Tuyền Yết Hoàn Liên Hoàn” vô cùng tổn hao sức lực, đánh đến lúc này tạng phủ bắt đầu ngấm ngấm đau nhói.

Thi Nam Đình hết sức sốt ruột nhưng trông thấy sắc mặt Xung đại sư, bất giác nghĩ thầm: “Tên hòa thượng này đã có toan tính kỹ càng, lẽ nào biết rõ tình hình của ta, cố ý kéo dài thời gian để cho nội thương của ta tái phát?”

Nghĩ đến đây, cổ tay ông nhấc lên, chín mảnh vòng đồng liền kết lại với nhau thành một chuỗi dài như con rắn, mang theo một luồng gió mạnh quét về phía eo trái của Xung đại sư.

Xung đại sư lộ vẻ cười cợt trong ánh mắt, chưởng trái tung ra, một luồng đại lực hùng hậu va vào chuỗi vòng đồng gây nên một tràng âm thanh chói tai. Đột nhiên, Thi Nam Đình tròn tròn mắt, hét vang một tiếng:

– Vòng tròn cùng chuyên!

Chín mảnh vòng đồng theo tiếng tách ra, vun vút xoay tròn trên không, thoát trái thoát phải, khi trước khi sau, hóa ra một trận đồ hình tròn, tất cả cùng vây Xung đại sư vào giữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Lực Vãn Cuồng Lan.

Tịch Ứng Chân chẳng còn nhiều kế sách, đến nước này đành bắt đắc dĩ hỏi:

– Vậy, theo ý người chúng ta nên đấu như thế nào?

Xung đại sư cười đáp:

– Vẫn theo cách cũ, trận đầu bên ta cử người ra trước, trận thứ hai bên ngài cử người ra trước, hai người cuối cùng đánh trận thứ ba.

Tịch Ứng Chân còn chưa kịp đáp lời, Diệp Linh Tô đã tiến lên trước, lạnh lùng bảo:

– Minh Đẩu, người ra đây!

Minh Đẩu mỉm cười:

– Cháu gái có gì chỉ dạy?

Diệp Linh Tô sắc mặt đanh lại, nghiêng răng nói:

– Minh Đẩu, người bán đảo cầu vịnh, đánh lén đồng môn, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ cho Đông Đảo.

Da mặt co rút, Minh Đẩu gượng cười:

– Cháu gái à, nước đổ khó hốt, những lời nói ra rồi thì đừng hối hận.

– Quyết không hối hận! – Diệp Linh Tô tuốt kiếm ra, khẽ lắc tay một cái, thân kiếm rung lên ong ong: – Hôm nay không phải người chết thì ta chết!

Minh Đẩu hừ một tiếng, đang định dấn thân ra khỏi hàng thì Trúc Nhân Phong bất chợt đi trước một bước, cười khà khà bảo:

– Minh lão huynh, mỹ nhân không dễ gì có được, trận này hãy nhường cho ta đi!

Minh Đẩu nhìn ra dụng ý của y, lão đảo mắt một vòng rồi mỉm cười:

– Thôi được, quân tử không phá chuyện tốt người khác, Trúc lão đệ nếu đã cao hứng vậy thì trận này giao cho lão đệ.

Diệp Linh Tô biến sắc, đang định lên tiếng phản bác thì Trúc Nhân Phong đã chia bộ mặt của y ra cười hề hề:

– Ta vốn ngưỡng mộ cô nương đã lâu, cứ tưởng cả đời này chẳng có dịp nào thân cận, nào ngờ hôm nay trời ban cho cơ duyên có thể lãnh giáo cao chiêu của cô, một đời một kiếp này còn hạnh phúc nào bằng.

Y vừa nói vừa híp mắt lại, lim dim ngắm nghía Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô vừa giận vừa sốt ruột, hét lên:

– Họ Trúc kia, người cút đi cho ta, cần thận ta xèo lỗ trên thân thể nhà người bây giờ!

Trúc Nhân Phong chẳng hề tức giận, đổi lại còn cười khà khà mà chỉ vào ngực:

– Cô nương muốn xẻo thì xẻo vào đây này, chỉ cần xẻo ra xem sẽ biết được Trúc mỗ đối với cô thật tâm thật dạ thế nào.

Y cứ một mực buông lời ong tiếng ve, Diệp Linh Tô nghe được vừa giận vừa xấu hổ, tinh thần chưa đánh đã rối loạn. Cô xúc kiếm đang định xông lên thì bất ngờ Nhạc Chi Dương tiến ra cản cô lại:

– Diệp cô nương, thất lễ rồi.

Diệp Linh Tô giật mình, hỏi:

– Ngươi thất lễ chuyện gì?

Nhạc Chi Dương nghiêm mặt bảo:

– Nuôi mà không dạy là lỗi của bố, cái thằng Trúc Nhân Phong nói lời xúc phạm, chỉ trách lão tử dạy con không tốt. Cô cứ an tâm, để lát nữa về nhà, ta nhất định sẽ đánh bầm cái mông chó của nó.

Diệp Linh Tô nghe xong dờ khóc dờ cười, Trúc Nhân Phong giận muốn nổ phôi, quát lên ong ong:

– Tiểu súc sinh, con mẹ nhà ngươi chán sống rồi chắc, không xé ngươi làm tám mảnh, ta đây không gọi là Trúc Nhân Phong nữa.

Nhạc Chi Dương cười:

– Ngươi không gọi là Trúc Nhân Phong chả lẽ kêu bằng cậu tạp chủng...

Gã chỉ cốt mắng trêu cho hả, Diệp Linh Tô lại nghe không lọt tai, phải nhắc nhở:

– Í, ngươi làm bố của y. Y... Y là cậu tạp chủng vậy thì ngươi là thứ gì?

Nhạc Chi Dương gãi gãi đầu, cười gượng:

– Nói vậy, làm bố của y chả có lợi lộc gì, thôi bỏ đi, cậu tạp chủng, ta không làm bố nhà ngươi nữa, ngươi tự đi ăn phân mình ên đi!

Mọi người phá lên cười rần rần. Mặt mũi Trúc Nhân Phong từ đỏ chuyển sang tím, ánh mắt lóe lên hai luồng hung quang, y chợt cười gằn, tung người nhảy lên, năm ngón tay như móc câu, chụp về phía cổ họng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương cúi đầu xoay người, nhảy sang phía Đông. Trúc Nhân Phong đổi trào thành chưởng, lật tay quét ngang, chưởng phong vừa ập đến chỉ nghe “Xoạc” một tiếng, chéo áo của Nhạc Chi Dương theo đó rách toạc, roi phát phơ xuống đất.

Trái tim Diệp Linh Tô khẽ run lên, cô hươ kiếm toan xông lên nhưng bị Xung đại sư chặn lại, hấn cười lạnh:

– Gì đây, hai đánh một à?

Thiếu nữ ngớ người, hướng mắt sang Tịch Ứng Chân. Lão đạo sĩ lắc đầu bảo:

– Để nó tự lo đi, Nhạc Chi Dương là người thông minh, nó làm thế ắt là có lý do của mình...

Trong lúc hai người nói chuyện, Nhạc Chi Dương suýt chút nữa đã trúng phải chiêu hiểm. Trúc Nhân Phong ra tay linh hoạt, nhanh như gió thổi chớp giật. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy kinh phong bên thân mình phát qua phát lại, bất thần Trúc Nhân Phong tung chưởng quét đến, Nhạc Chi Dương giờ tay nghênh tiếp, rìa chưởng phát qua cánh tay tức thì toạc da tóe máu.

Diệp Linh Tô trông thấy sắc máu, trái tim đập loạn như điên, ngón tay bất giác siết chặt lấy chuôi kiếm, chợt nghe có kẻ lớn tiếng hét lên:

– Nhạc Chi Dương!

Cô quay đầu nhìn lại, hóa ra Giang Tiểu Lưu đã tỉnh lại, đang được một tên đệ tử dìu đỡ, ánh mắt đang mở to trừng trừng nhìn sang bên này.

Nhạc Chi Dương cũng nghe thấy tiếng gọi, thế nhưng gã còn chưa kịp nhìn kỹ bỗng nghe Trúc Nhân Phong hét lớn một tiếng, mũi chân huynh huyếch như mũi giáo, lúc hư lúc thật, lảng không dám đến. Nhạc Chi Dương giờ chiêu “Loạn Vân Bộ”, thân mình bồng bềnh, hai chân biến ảo bất định, loáng cái đã thay đổi vài phương vị. Mũi chân của Trúc Nhân Phong sượt khỏi thân thể gã dẫn theo một tia máu nhỏ.

Phản dưới cánh tay của Nhạc Chi Dương đau như dao cắt nhưng gã không để cho đối phương kịp đổi chiêu, cổ tay cử động, một chiêu “Thiên Mang Chư” điểm về phía huyệt Khiêu Hoàn của Trúc Nhân Phong, dè đầu ngón tay vừa chạm vào nơi đầy hệt như trúng phải sắt thép, chân trái gã chống mạnh dịch người về phía sau mấy thước. Trúc Nhân Phong hừ lạnh một tiếng, thân trên bất động, chân trái bình bình quét ra, khí thế như thể một thanh đao thép chém vào bụng dưới của gã.

Nhạc Chi Dương giờ “Vô Định Cước”, chân trái đá lên đón tiếp một cước ập đến. Khoảnh khắc bóng chân đan xen vào nhau, Nhạc Chi Dương hết như trúng phải một thanh côn sắt, xương chân thiếu điều gãy sụn. Gã nhảy về phía sau, lúc chạm đất, trên ống quần bên trái rịn ra những vết máu lổm đổm.

Giang Tiểu Lưu không dám xem nữa, nhắm tịt mắt lại, luôn miệng lẩm nhẩm:

– Thôi rồi, thôi rồi!

Trúc Nhân Phong va phải một cước vừa rồi, thân hình cũng khê loạng choạng, khí huyết nhộn nhạo một phen. Y vốn bị Hoa Miên đánh cho thụ thương, giờ đây cây mạnh ra tay, lập tức gây động đến vết thương, y đành phải bỏ qua ý định truy đuổi, một mặt vận công điều hòa, một mặt chăm chú quan sát đối thủ.

Nhạc Chi Dương liên tục bị thương, tay chân không khỏi đau đớn, gã vừa định quan sát vết thương ở chân thì Trúc Nhân Phong lại tung người nhảy xô đến. Nhạc Chi Dương quay đầu bỏ chạy, Trúc Nhân Phong đuổi gấp chẳng tha, khinh công y cao cường, lên xuống một lượt đã rượt sát đến ngay phía sau Nhạc Chi Dương. Dồn khí vào ngón tay, y quát lớn:

– Nộp mạng chó ra đây!

Khí thế y như điều hâu quắp mồi, chộp lên đỉnh đầu Nhạc Chi Dương.

Chỉ lực của y trước nay có thể bóp vụn cả sắt đá, Diệp Linh Tô trong lòng quỳnh quáng, nhìn không được phi thân nhảy lên, tuốt kiếm khỏi vỏ, vừa định đâm ra thì chợt nghe một tiếng quát trầm, Minh Đẩu cũng nhún mình xông đến, phát chương vun vút về phía cô.

Một chương này lực đạo mạnh mẽ, Diệp Linh Tô bị bức bách phải xoay mũi kiếm đâm ngược về phía ngực trái của đối thủ. Minh Đẩu vòng tay lại, mũi tay gạt trúng thân kiếm, chỉ nghe “choang” một tiếng, mũi kiếm đâm chệch ra ngoài rung lên bần bật.

Diệp Linh Tô nhảy ra ngoài mấy thước, hai má đỏ bừng như hoa đào, bàn tay phải nắm kiếm khê phát run. Cô chẳng quản bản thân mình mà hồi hà đưa mắt sang bên quan sát, hai người Nhạc-Trúc đã tách nhau ra, Nhạc Chi Dương đang đứng thõng tay, sắc mặt mờ mịt. Trúc Nhân Phong lại ngó chăm chăm vào tay phải mình, vẻ mặt sững sờ như không thể tin được.

Lại nghe tiếng gió vùn vụt nổi lên, Diệp Linh Tô theo âm thanh nhìn lại, Tịch Ứng Chân và Xung đại sư cũng đang đánh nhau ở một góc, hai bóng người một xám một trắng thoát ẩn thoát hiện, chiêu thức tự nhiên dũng mãnh, tiếng chương bồm bộp nổ lên liên tục như đậu rang.

Chớp mắt, bóng trắng nhảy về phía sau, Xung đại sư chấp tay cười bảo:

– Linh giáo, linh giáo!

Vừa nói, hần vừa giũ giũ tay, mấy mảnh vải rách theo đó rơi là tà xuống làm lộ ra một lỗ trống cỡ lòng bàn tay, bên trên làn da trắng trẻo ấy giờ đây đã xuất hiện thêm một vết chương màu đỏ bầm.

Thì ra Tịch Ứng Chân thấy tình hình không ổn cũng định ra tay cứu viện, nhưng bị Xung đại sư ngăn cản. Hai người trao đổi vài chiêu, Tịch Ứng Chân hơi chiếm được thượng phong, vô trùng một chương lên cánh tay Xung đại sư, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương vừa thoát chết, lão đạo sĩ không khỏi mừng rỡ còn Xung đại sư thì lại thầm kêu đáng tiếc.

Trông ngực Nhạc Chi Dương vô tình thích, ban nãy thoát chết thế nào ngay cả gã cũng mơ mơ hồ hồ. Giờ đây ngẫm kỹ lại, khi ấy gã không kịp thi triển “Loạn Vân Bộ”, trong lúc gặp người chuyển bước, gã vô tình đã dùng đến công phu trong “Linh Vũ”.

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên vỡ lẽ, “Linh Vũ” xuất xứ từ “Điều Nhạc Linh Phi Kinh”, chính là môn võ công đặc ý của Linh đạo nhân, theo lý còn cao minh hơn cả “Loạn Vân Bộ”, bản thân gã học được tuyệt kỹ mà không biết, lại đi bỏ mạnh dùng yếu, đúng là ngốc không thể tưởng.

Gã chưa kịp nghĩ xong, Trúc Nhân Phong lại nhảy xô đến lần nữa. Trong lòng Nhạc Chi Dương trỗi lên khúc nhạc, thân thể tùy theo sự chuyển động của giai điệu mà cả người xê dịch lên cao xuống thấp, thân pháp tuy không đến mức quá nhanh nhưng tiết tấu tinh diệu, vô cùng đặc biệt. Trúc Nhân Phong dùng chương như một tên đao phủ, liên tục tung ra những chiêu thức giết người, thế nhưng chiêu nào chiêu nấy đều như thiếu đi một xú gì đó, cứ lần lượt sượt qua người Nhạc Chi Dương.

Trúc Nhân Phong vừa giận vừa ngạc nhiên, tay nắm chân đá túi bụi kéo theo cuồng phong nổi khắp tứ bề. Nhạc Chi Dương tóc tai quần áo bông bênh theo gió, đầu nhảm theo ý nghĩa của “Linh Vũ”, tập trung tinh thần bỏ mặc mọi thứ xung quanh, theo tiết tấu mà nhấc chân, nghe tiếng gió mà đoán vị trí, cứ hề chương phong của Trúc Nhân Phong đến gần, gã liền ung dung tránh khỏi. Trúc Nhân Phong thất bại hết lần này đến lần khác đương nhiên ức chế vô cùng. Người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Nhạc Chi Dương dường như lột xác thành con người khác, nét hoảng hốt trên gương mặt đã xua tan đi mà thay vào đó là thần thái ung dung bình tĩnh, thân pháp thì nhanh như gió, phiêu dật như mây. Càng kỳ lạ hơn chính là, ánh mắt của gã chẳng hề chú tâm đến Trúc Nhân Phong mà cứ nhìn trái ngó phải như thể không quan tâm đến ai cả.

Diệp Linh Tô càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, không kềm được hỏi:

– Tịch đạo trưởng, công phu này là do ông dạy ư?

Tịch Ứng Chân chăm chú quan sát Nhạc Chi Dương một lúc, bỗng lắc đầu nói:

– Bản lĩnh như thế này ta đâu có dạy nổi.

Giang Tiểu Lưu nghe thấy lời này, vội mở bừng mắt ra, ngó lom lom Nhạc Chi Dương, trong lòng vừa mừng rỡ vừa bất ngờ:

– Là thật, tự bao giờ hần ta luyện được trình độ như vậy? Trước đây ta còn tội nghiệp hần không biết võ công, bây giờ nghĩ lại đúng là thẹn chết mất.

Hai má hần tức thì nóng ran như lửa nung, xấu hổ chẳng biết chui đi đâu mà tránh.

Hai mươi chiêu đã qua, “Linh Vũ” càng thi triển càng nhuần nhuyễn, Nhạc Chi Dương rơi vào cảnh nguy hiểm mới dần hiểu ra được ý nghĩa của “Bảng Nhược Vô nhân” là như thế nào. Lúc đối mặt với kẻ thù, người bình thường hay chú ý đến bản thân đối thủ mà không kịp để ý đến địa thế xung quanh, còn tâm pháp của “Linh Vũ” thì trái ngược lại, quan sát địa hình nhiều hơn là theo dõi đối thủ, theo cách gọi là: “Ngẩng trông thiên thời, ghé nhìn địa lợi, tùy cơ ứng biến, nắm gọn toàn cục”. Giống như khi chơi cờ, kỳ thủ tầm thường chỉ biết giăng co ở một nơi, còn kỳ thủ cao minh lại có thể cân nhắc toàn cục, triển khai thế công ở khắp mọi ngõ ngách, khiến cho đối thủ không kịp đối phó.

Một khi hiểu rõ điều này, Nhạc Chi Dương càng trở nên ung dung, thanh thoát. Hai người trao đổi nhau vài chiêu, Trúc Nhân Phong võ chưởng vào khoảng không, đang định quay người lại tiếp tục tấn công, nào ngờ Nhạc Chi Dương vận người, tiện tay quét ra một chưởng. Một chưởng này đánh vào chỗ không kịp phòng bị của y, tính toán vừa khéo không chệch một li, Trúc Nhân Phong vội vã ngửa người ra sau nhưng vẫn chậm mất một nhịp, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, má trái trúng phải một bạt tai.

Nhạc Chi Dương tuy chưa đủ nội lực để có thể phá vỡ chân khí hộ thể của Trúc Nhân Phong nhưng Trúc Nhân Phong khi ăn phải một tát tai này vẫn xem như là một nỗi nhục nhã cực lớn. Hai mắt y phún hỏa, rống lên một tiếng, chiêu thức biến đổi, hai tay khi thì quyền khi thì chưởng, năm ngón tay lúc duỗi lúc co, chiêu thức hết sức quái dị khiến người khác không biết phải phòng ngự thế nào.

Diệp Linh Tô thoáng đổi sắc, buộc miệng hỏi:

– Đây là loại võ công gì thế?

Tịch Ứng Chân lộ vẻ lo lắng, đáp:

– Đây là chiêu thức của Thiên Nhận gọi là “Đại Huyền Bình Thủ”, có thể dùng tay trần mô phỏng theo binh khí trong thiên hạ như đao, kiếm, chùy, kích... Biến hóa rất kỳ lạ, khó mà phòng ngự...

Còn chưa nói xong, ánh máu đã loáng lên, ngực trái của Nhạc Chi Dương trúng chiêu, một vết thương rách dài đến eo, máu tươi tuôn ra tức thì thấm đỏ vạt áo. Diệp Linh Tô trong lòng cuồng quýt, hai má đỏ bừng, may mà Nhạc Chi Dương vẫn chưa ngã xuống, gã vẫn có thể né trái tránh phải mà không mất đi vẻ linh động phiêu dật.

Diệp Linh Tô bây giờ mới biết đó chỉ là vết thương ngoài da, bèn thở phào một hơi, lại hỏi:

– Vừa nãy đánh lâu như vậy, Trúc Nhân Phong sao không sớm dùng đến tuyệt chiêu này?

Tịch Ứng Chân chăm chú theo dõi trận chiến, tiện miệng đáp:

– “Đại Huyền Bình Thủ” tiêu hao nội lực rất nhiều, y trước đó không dùng có lẽ vì thân thể đang bị nội thương.

Giọng nói của ông tuy không lớn nhưng Nhạc Chi Dương vẫn nghe thấy rõ ràng, trong lòng gã nảy ra một ý tưởng liền giương mắt quan sát. Trúc Nhân Phong lúc này đang trợn mắt nghiêng răng, sắc mặt tím tái, chứng tỏ sử dụng môn võ công này cực kỳ hao phí nội lực.

Nhạc Chi Dương nghĩ đến đây, lập tức quay đầu vọt đi, Trúc Nhân Phong hỏi hã đuổi theo sau. Hai người chạy lòng vòng mấy lượt hết như con gió lốc. Trúc Nhân Phong võ huyệt vào khoảng không, chợt thấy thiếu niên coi thanh sáo ngọc xuống, đưa ngang miệng bắt đầu thổi tấu. Khúc nhạc vang lên cót ca cót kết, như dây cửa cổ, như sạn cào nổi, Trúc Nhân Phong từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay chưa từng nghe qua khúc nhạc nào chói tai đến vậy.

Diệp Linh Tô cũng nghe đến mức phải chau mày. Cô thầm biết khả năng của Nhạc Chi Dương, chỉ cần cầm sáo trong tay thì chuyện dắt rồng dẫn phượng thừa sức làm được, vì sao cũng với một người một sáo ấy giờ đây lại thổi ra khúc nhạc khó nghe thế này? Đang suy nghĩ, bất chợt cô nghe tiếng rên rỉ của Dương Phong Lai ở bên cạnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt lão đỏ bừng như máu, hai mắt mở to, gân xanh nổi hần trên trán, cơ mặt liên tục co giật.

Tịch Ứng Chân giờ tay bắt mạch cho lão chỉ cảm thấy khí cơ xáo trộn, máu chảy rối loạn. Ông tức khắc rút chân khí vào khổng chế luồng huyết khí trong ngực Dương Phong Lai. Đang cảm thấy ngực vức chợt nghe Dương Phong Lai thều thào nói:

– Tịch chân nhân, tiếng sáo này lạ lắm!

Tịch Ứng Chân còn đang ngẩn người, chợt nghe thấy Thi Nam Đình và Giang Tiểu Lưu cũng bắt đầu rên rỉ, ông bỗng nhiên như hiểu ra điều gì đó, vội xé mảnh vải áo, vo thành hai viên nhỏ, nhét vào lỗ tai Dương Phong Lai. Tiếng sáo vừa bị ngăn cách, khí huyết của Dương Phong Lai lập tức trở lại bình thường. Tịch Ứng Chân y theo cách cũ, tiếp tục bắt lấy lỗ tai của hai người Thi-Giang, hai người nọ cũng ngừng rên rỉ, nhắm mắt lặng im điều hòa nhịp thở.

Tịch Ứng Chân sau một hồi chộn rộn, bây giờ mới quay lại theo dõi, tình hình trận đấu đã có biến chuyển, thân hình Trúc Nhân Phong như thể say rượu, nghiêng trái ngã phải, tuy chưởng lực vẫn mạnh mẽ như trước nhưng ra tay lại chậm chạp bất ngờ, mặt mày y trương phồng như gan lợn, hai mắt trợn

trùng nhìn đối thủ như sắp ứa máu. Ngược lại quan sát Nhạc Chi Dương, chân gãi bước theo bộ pháp kỳ lạ, đáng vẻ thanh thoát, hết như rồng bay phượng múa, đập đi qua lại vòng quanh đối thủ, giai điệu quái đản chói tai ấy vẫn liên tục phát ra từ lỗ sáo.

Bài sáo này chính là “Thương Tâm Dẫn” được khắc trên Linh Đạo Thạch Ngư. Khúc nhạc có ba thứ kiêng kỵ: kỵ người bị thương ngũ tạng, kỵ người đang mang thai, kỵ người già yếu. Ngày ấy Trương Thiên Ý chính vì nghe qua khúc nhạc này, dẫn đến kích động nội thương mà bỏ mạng.

Vết thương của Trúc Nhân Phong tuy không trầm trọng như Trương Thiên Ý, thế nhưng nghe thấy tiếng sáo vẫn cảm giác nội tạng nhốn nháo, khí huyết trong kinh mạch hỗn loạn như có mũi kim nhỏ châm chích. Y vốn định ngừng lại để điều tức, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của đối thủ, trong lòng cảm thấy hết sức không cam tâm, vì thế đành cố gắng nhịn đau, tung ra “Đại Huyền Binh Thủ” tấn công dồn dập, nhưng y càng dùng lực thì nổi thống khổ trong cơ thể càng lớn, tay chân vừa hươu đến thì Nhạc Chi Dương đã kịp chạy đi nơi khác.

Xung đại sư nhận ra được vấn đề, xem đến đây thì cao giọng hô:

– Trúc Nhân Phong, bịt hai tai lại, đừng nghe tiếng sáo của hắn.

Trúc Nhân Phong nghe vậy nhất thời tỉnh ngộ, bịt chặt hai tay, phía trước liền để trống tuênh huênh. Nhạc Chi Dương thừa cơ xông đến, “Vô Định Cước” hư hư thật thật đá về phía ngực của y. Trúc Nhân Phong bèn giơ tay ra đỡ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương chỉ giả vờ như vậy, miệng vẫn thổi sáo không ngớt, dưới chân lại hết sức ảo diệu, vòng sang mé bên cạnh của y, cổ tay bất ngờ vung ra, thanh sáo ngọc biến thành một bóng xanh điểm trúng vào huyệt Thái Ất nơi thắt lưng Trúc Nhân Phong.

Đổi lại lúc bình thường, Trúc Nhân Phong với thân công trên người sẽ miễn nhiễm với đao kiếm, giờ đây chân khí toàn thân bị Thương Tâm Dẫn thổi cho tán loạn, thanh sáo ngọc đánh thấu vào huyệt đạo, xuyên qua ngũ tạng, y lập tức rống lên một tiếng, trở chưởng dồn lực quét ra, đáng tiếc vì vết thương nên động tác chậm chạp, một chưởng này lại lần nữa rơi vào không khí. Nhạc Chi Dương phát động “Linh Vũ”, vòng ra sau lưng Trúc Nhân Phong, giờ cao sáo ngọc, dồn hết sức lực gõ trúng vào huyệt Tâm Thủ của y.

Một đòn này đau thấu tim thấu phổi, Trúc Nhân Phong phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng đi được vài bước, đột nhiên hai chân mềm oặt ngã nhoài ra đất. Nhạc Chi Dương không để cho y kịp ngồi dậy, sáo ngọc nhanh như gió, liên tiếp điểm lên mấy đại huyệt. Thân thể Trúc Nhân Phong nhũn ra như bùn, nằm tê liệt trên đất. Diệp Linh Tô vui mừng khôn xiết, hời hả giục:

– Nhạc Chi Dương, mau ép y giao ra thuốc giải.

Nhạc Chi Dương khờng chế Trúc Nhân Phong, rờ rẫm một lượt trên thân y, đầu tiên bắt được một xâu chìa khóa, kẻ đó lại chạm đến vài lọ sứ nhỏ. Xâu chìa khóa chính là vật của Hoa Miên, mấy cái lọ sứ thì có màu sắc không giống nhau, bề ngoài chẳng cái nào ghi chú thích. Nhạc Chi Dương quát hỏi:

– Lọ nào mới là thuốc giải?

Trúc Nhân Phong đầu bại trận nhưng vẫn ngoan cố không khuất phục, nghe vậy thì tức tối bảo:

– Đi hỏi mẹ ngươi ấy, làm gì có thuốc giải!

Chưa kịp dứt lời, sáo ngọc của Nhạc Chi Dương lại chọc vào giữa eo của y, Trúc Nhân Phong đau đến thất ruột, miệng bật rên hừ hừ. Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Giờ đã có thuốc giải hay chưa?

Trúc Nhân Phong cả giận bảo:

– Thuốc giải thì không có nhưng nước đá thì có một bầu, ngươi muốn uống không, ông đây lập tức tặng ngươi.

– Khá khen cho tên cứng đầu! – Nhạc Chi Dương liên tục tặc lưỡi, ngắm nghía mấy chiếc lọ sứ trong tay, mỉm cười bảo: – Được thôi, mấy cái lọ ở đây ta sẽ cho ngươi ném thử từng cái một, xem xem kết quả thế nào?

Trúc Nhân Phong nghe xong lập tức tái xanh mặt mày, trong số những lọ thuốc này có không ít độc dược cào tìm bứt ruột, đừng nói là ném trọn một lọ, chỉ cần phân nửa liều lượng thôi cũng đủ chết thê thảm thiết. Nhạc Chi Dương thông qua ngôn từ và sắc mặt y đã đoán được suy nghĩ của Trúc Nhân Phong, gãi bật cười khặc khặc, một tay cạy miệng y ra, một tay tháo nút lọ thuốc. Trúc Nhân Phong hai mắt tròn trắng, cổ họng bật ra âm thanh:

– Được, được, ta nói, ta nói...

Nhạc Chi Dương thu hồi lọ sứ, Trúc Nhân Phong lấy lại bình tĩnh, hậm hực bảo:

– Lọ màu tím chính là thuốc giải.

Nhạc Chi Dương chọn lấy lọ sứ màu tím, cất giọng gọi:

– Diệp cô nương!

Diệp Linh Tô nhanh bước tiến lại gần, giơ tay đón lấy, nhân tiện đá cho Trúc Nhân Phong mấy cước, khiến cho tên tiểu tử nọ phải la lên oai oái. Nhạc Chi Dương cản cô lại, bật cười:

– Đá chết hán rồi, lỡ đâu thuốc giải là giả thì tìm ai hỏi chuyện đây?

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, trong lòng vừa nóng hầm hập, vừa ngọt lịm lịm, cảm giác chẳng biết diễn tả làm sao. Cô thở hắt ra đằng mũi, xoay người đỡ Hoa Miên dậy, đưa thuốc bột vào trong miệng bà. Hoa Miên nhắm mắt lịm dim trong giây lát rồi từ từ gượng đứng dậy.

Nhạc Chi Dương thấy thuốc giải không sai bèn thả Trúc Nhân Phong ra, còn không quên bồi thêm một cước lên người y. Trúc Nhân Phong hệt như một quả bóng da, lăn lông lốc đến phía trước chân Xung đại sư. Mặt mũi Xung đại sư tái xanh, trừng trừng nhìn đồng bọn không nói lời nào.

Nhạc Chi Dương mỉm cười, lùi về bên cạnh Tịch Ứng Chân, cao giọng nói:

– Tịch đạo trưởng, trận sau đến phiên ngài ứng chiến.

Tịch Ứng Chân tùm tùm gật đầu, phe Đông Đảo khí thế tăng ngùn ngụt. Trận thắng này của Nhạc Chi Dương đã phá hỏng mọi toan tính ban đầu của Xung đại sư. Theo dự đoán của hắn, hai người Nhạc-Diệp võ công có phần yếu kém, phe bên hắn nhất định thắng được hai trận, Tịch Ứng Chân cho dù có thắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Nào ngờ Nhạc Chi Dương lấy yếu khắc mạnh, bằng một cách kỳ diệu nào đó đã thắng được Trúc Nhân Phong, Tịch Ứng Chân chỉ cần thắng thêm trận nữa thì phe bên họ sẽ giành thắng lợi chung cuộc.

Xung đại sư mắt sụp mày chau, mặt mũi sa sầm. Tịch Ứng Chân thấy hắn như vậy, cười bảo:

– Đại hòa thượng, sao không nói gì nữa? Ban này ta và ngươi chưa phân cao thấp, hay là tranh tài lần nữa?

Xung đại sư thoáng trầm ngâm, chấp tay thờ dài:

– Thiện tai, thiện tai, Tịch chân nhân tài hơn một bậc, hòa thượng tự nhận không bằng.

Hắn bất ngờ nhận thua, mọi người ngoài ngạc nhiên ra còn cảm thấy hết sức thất vọng. Họ căm hận tên hòa thượng này xảo trá thâm hiểm, ai ấy đều trông chờ Tịch Ứng Chân ra tay dạy dỗ kẻ này cho ra trò.

Tịch Ứng Chân đảo tròn mắt, lại hỏi:

– Đại hòa thượng không ứng chiến thì Minh tôn chủ ra trận vậy?

Minh Đẩu mặt mày tái nhợt, lặng im không đáp. Xung đại sư thờ dài:

– Đạt mục đích rồi ép người làm gì, Tịch chân nhân đâu cần trêu chọc bọn ta, trận này bên ta nhận thua, chiều theo giao kèo, chúng ta sẽ tự động rời khỏi Đông Đảo.

Hắn nói rồi giữ mạnh tay áo, xoay người bỏ đi. Thích Vương Tôn vội lon ta lon ton chạy bám theo hắn. Mấy tên tùy tùng lực lưỡng khiêng lấy Trúc Nhân Phong, cũng ồ ồ đi theo sau lưng hai người.

Minh Đẩu ngược nhìn đám người Đông Đảo, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ, chột lảo nghiêng răng, xoay người đi về phía bờ biển.

Dương Cảnh và Hòa Kiều giương mắt nhìn nhau, đồng thanh gọi:

– Sư phụ chờ đã!

Cả hai song song đuổi theo. Dương Phong Lai nổi giận:

– Quân phản trắc, muốn đi là đi à?

Ông đang định kêu người đến chặn bắt thì Hoa Miên xua tay thờ dài:

– Bỏ đi, mỗi người mỗi chí, cứ để cho bọn chúng đi đi!

Dương Phong Lai sùng người, giẫm chân gắt gỏng:

– Cái tên Minh Đẩu ấy cấu kết với kẻ thù bên ngoài, ép đảo vương bỏ đi, gần như quây nát cả hòn đảo, sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy?

Hoa Miên lặng lẽ cười khổ. Thi Nam Đình tiếp lời:

– Dương tôn chủ, Minh Đẩu đương nhiên đáng hận, nhưng có thể ép cho hắn bỏ đi tuyệt đối không phải công lao của ta và ông.

Dương Phong Lai chưng hửng, đánh mắt về phía hai người Nhạc-Tịch, da mặt căng phồng, lặng im cúi thấp đầu xuống.

Hoa Miên lấy lại tinh thần, chấp tay bảo:

– Tịch chân nhân, Nhạc... Nhạc...

Bà nhìn Nhạc Chi Dương, nhất thời không biết nên xưng hô làm sao cho phải. Trái lại, Nhạc Chi Dương hết sức thoải mái, cười bảo:

– Hoa tôn chủ, mọi chuyện cứ theo như cũ, gọi ta là Nhạc Chi Dương được rồi.

Mặt mũi Hoa Miên thoáng đỏ, bà nói:

– Hồi còn Vân đảo vương, bốn đảo đối xử với hai vị có phần thiếu sót, không ngờ trong lúc nguy nan, hai vị lại lấy đức báo oán, tận lực giúp đỡ, bảo toàn cho cơ nghiệp trăm năm của bốn đảo. Đại ân đại đức này thật không gì báo đáp nổi.

Tịch Ứng Chân lắc đầu bảo:

– Hoa tôn chủ khách sáo rồi, tên hòa thượng ấy muốn lật đổ Đại Minh, nếu để cho hắn thực hiện được, bá tánh đương nhiên gặp nạn. Hôm nay ta ra tay không chỉ vì quý đảo mà còn là vì muôn dân trăm họ, chỉ mong quý đảo suy xét cẩn thận, thu hồi ý niệm phục quốc, từ đây sống an yên nơi hải ngoại qua ngày qua tháng.

Ai nấy ở Đông Đảo đều hướng mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ bất bình. Tịch Ứng Chân trông thấy cảnh ấy, thầm biết người Đông Đảo tích tụ oán hận với Đại Minh đã quá lâu, khó mà tiêu tan đi một sớm một chiều được. Ông bất giác thở dài, không tiện nói thêm gì nữa.

Nhạc Chi Dương đảo mắt một vòng, bước lên phía trước cười bảo:

– Hoa tôn chủ, nói về việc báo đáp ơn đức, kẻ hèn có một việc muốn thỉnh cầu.

Tịch Ứng Chân nghe đến đây, trong lòng có phần không vui, chép miệng nhắc:

– Nhạc Chi Dương, kẻ làm ơn không mong báo đáp mới trọn đạo hiệp nghĩa, người nói ra lời này khiến người ta đánh giá thấp người rồi.

Hoa Miên vội nói:

– Tịch chân nhân xin chớ nghiêm khắc quá. Nhạc Chi Dương, người cứ nói đừng ngại, chỉ cần nằm trong khả năng, Hoa mỗ nhất định làm cho người.

Nhạc Chi Dương gật đầu:

– Tịch đạo trưởng trúng phải “Nghịch Dương Chử”, loại chỉ lực này chỉ có Vân Hư giải được, hiện giờ ông ta vô trách nhiệm bỏ đi mất, dám hỏi Hoa tôn chủ còn có cách nào khác giải trừ chỉ lực không?

Tịch Ứng Chân nghe thấy lời này, đôi mày nhíu lại. Đông Đảo Tam Tôn cũng hướng mắt nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ áy ngại. Hoa Miên bảo:

– Thật không dám giấu, “Nghịch Dương Chử” là bí truyền của đảo vương, ngoại trừ đảo vương ra không ai biết được cách giải cả.

Nhạc Chi Dương nghe xong thất vọng tràn trề, Tịch Ứng Chân thì ngược lại, mỉm cười bảo:

– Nhóc con, ý tốt của nhà người ta xin tạm lãnh, sống chết có số, cưỡng cầu không được. “Nhân sinh thất thập cổ lai hĩ”, năm nay ta vừa tròn bảy mươi, cũng xem như đã sống đủ rồi.

Diệp Linh Tô thỉnh linh cát tiếng:

– Hiện giờ còn có thể đuổi kịp đảo vương hay không?

Hoa Miên nhìn cô, lắc đầu đáp:

– Ngài cười trên thuyền Thiên Long, thể lướt như rồng, thật khó mà đuổi kịp, hơn nữa dẫu có đuổi kịp thì sao chứ...?

Diệp Linh Tô nhớ đến tính khí của phụ thân, chỉ cảm thấy trong lòng thêm phiền não. Cô khẽ mỉm môi dưới, liếc trộm sang Nhạc Chi Dương, thấy hai hàng chân mày của gã nhíu chặt, thần sắc âm trầm, trong đầu chợt nghĩ thầm: “Bất kể thế nào, ông ấy cũng là cha ta, Tịch chân nhân nếu như vì ông ấy mà chết thì cả đời này ta cũng sẽ áy náy không yên.”

Đang lúc muộn phiền, cô chợt nghe Thi Nam Đình lên tiếng:

– Kể ra thì chuyện này cũng không hẳn là vô vọng.

Hoa Miên biết rằng ông trước nay không quen nói đùa, hai mắt lập tức ánh lên, hỏi:

– Thi tôn chủ có cách gì ư?

– “Nghịch Dương Chử” tuy là bí truyền của đảo vương, thế nhưng ở đời có những chuyện khó lường, đảo vương lỡ có mệnh hệ gì, môn võ công này chẳng phải thất truyền hay sao? Để đề phòng rủi ro, trên đảo có lẽ còn giữ lại một bản sao.

– Nghe cũng có lý. – Hoa Miên trầm ngâm suy nghĩ: – Nếu có bản sao, thì nó ở...

Nói đến đây, bà và Thi Nam Đình cùng nhìn nhau đồng thanh hét lên:

– Động Quy Tàng!

Động Quy Tàng là một hang động nằm phía sau Huyền Hoàng Cư trên đảo, bên trong chứa rất nhiều tư liệu võ công quý hiếm, bản vẽ cơ quan, nếu như “Nghịch Dương Chử” có bản sao thì mười phần hết chín cũng nằm ở nơi đó.

Mọi người nghe đến đây, tinh thần có chút phấn chấn hơn. Hoa Miên bỗng ngập ngừng nói:

– Động Quy Tàng là cấm địa của bốn đảo, ngoài đảo vương ra không ai được phép vào bên trong. Vân đảo vương không có ở đây thì ai có thể tiến vào chứ?

Thi Nam Đình còn chưa kịp đáp, Dương Phong Lai đã lớn tiếng giành lời:

– Đám các người dài dòng lắm chuyện quá, đảo vương trước khi đi có giao chìa khóa lại cho bà, rõ ràng đã xem bà là người được lựa chọn cho ngôi vị đảo vương kế nhiệm, hẳn không thể mất đầu, bốn đảo vừa trải qua rắc rối, cần có người chấn chỉnh lại. Hoa Miên, bà đừng có nói ra nói vào nữa, hãy vui vẻ mà tiếp nhận chức vị đảo vương đi!

– Tuyệt đối không thể. – Hoa Miên biến sắc: – Lời này của Dương tôn chủ quá sức vô lý, ta chỉ là phận nữ, làm sao dám gánh vác trách nhiệm to lớn như vậy?

– Phụ nữ thì sao chứ? – Dương Phong Lai cười khẩy: – Năm ấy tổ tiên Hoa gia của bà, cung chủ Thiên Cơ Cung là Hoa Vô Xuy chẳng phải cũng là phụ nữ hay sao? Chưa kể Hoa Kính Viên cả đời không có con nối dõi, đại hiệp Vân Thủ cùng vợ là Hoa Mộ Dung liền cho lệnh tổ phụ là Vân Du sang làm con thừa tự của nhà họ Hoa, cho nên một mình Hoa tôn chủ kiêm nhiệm cả huyết mạch hai nhà Hoa-Vân, nhìn khắp Đông Đảo hiện nay, còn ai xứng đáng làm đảo vương hơn bà nữa?

Hoa Miên vẫn khăng khăng lắc đầu:

– Đảo vương không ở đây thì cũng còn có Vân Thường, nó là con trai của đảo vương, theo lý nên kế thừa ngôi vị.

Thi Nam Đình tiếp lời:

– Vân Thường về võ công thì còn có thể, nhưng về oai vọng thì e chưa đủ, chỗ khó nhất chính là nó đang rối loạn tinh thần, không thể nào đảm đương trách nhiệm. Giờ đây lòng người trên đảo hoang mang, cần kịp có người trấn an, nếu Hoa tôn chủ cảm thấy khó xử, chi bằng tạm thời thay quyền đảo vương, một là có thể chinh trị lòng người, hai là có thể danh chính ngôn thuận tiến vào động Quy Tàng và phòng Kim Đan để giải quyết tình hình khẩn cấp của Tịch chân nhân.

Hoa Miên chẳng còn cách nào khác đành bảo:

– Thôi được, ta tạm thời tiếp nhận chức vị đảo vương, tìm thấy Vân Thường rồi sẽ lập tức nhường lại.

Nói rồi, bà gọi mấy tên đệ tử đi tìm Vân Thường, lại nói với Diệp Linh Tô:

– Hôm nay có nhiều người bị thương, cần gấp thánh dược trị thương, con và ta hãy cùng đến phòng Kim Đan nhé.

Diệp Linh Tô trong lòng hiểu rõ, Hoa Miên cho gọi mình theo là muốn nhân cơ hội để khuyên nhủ và giải tỏa tâm sự muộn phiền đang đầy ắp trong bụng, vì thế cô lập tức gật đầu đi theo bà.

Thi Nam Đình dẫn mọi người đến điện Long Ngâm trước để chờ đợi. Nhạc Chi Dương đi theo Giang Tiểu Lưu, hẳn ta mặt mày xám xịt, rầu rĩ nói:

– Nhạc Chi Dương, chứng kiến bản lĩnh của ngươi rồi, hai năm qua của ta xem như công cốc.

– Nói gì thế? – Nhạc Chi Dương bật cười: – Võ công Đông Đảo cũng là hàng nhất nhì thiên hạ, nếu ngươi luyện đến cảnh giới như Vân Hư chẳng phải sẽ đánh cho ta rụng răng đầy đất hay sao?

Giang Tiểu Lưu lắc đầu:

– Ngươi đừng có gạt ta, thứ dở ương như ta nói cách gì cũng không vào được dòng chính tông, không vào chính tông thì làm sao mà luyện được bản lĩnh như Vân Hư chứ!

Nhạc Chi Dương thấy hẳn tỏ vẻ chán chường cũng không đành tâm liên hạ giọng:

– Đồ ngốc, võ công của ta chẳng phải cũng là của ngươi sao? Chỉ là công phu của ta có liên quan đến thổ sát, ngươi nếu muốn luyện thành thì trước tiên phải học thổ sát đã.

Giang Tiểu Lưu chăm chú nhìn gã với vẻ ngờ vực, bảo:

– Vậy thì tôi rồi, ta trời sinh đâu có khiếu về ngũ âm, hát hò còn trật nhịp lên xuống, thổi sáo chắc thổi đến sứt môi mắt. Bỏ đi, ngươi cứ đi mà làm đại cao thủ của ngươi, còn ta lẩn quẩn ở đây làm tôm tép phần ta được rồi.

Nhạc Chi Dương thấy hấn vẫn chứng nào tật nấy, cứ hay xem mình là thấp kém, trong lòng gã thậm buồn cười, bảo:

– Ngươi chẳng phải muốn luyện thành thần công để điều võ dương oai ở bến Tần Hoài ư?

Giang Tiểu Lưu phần chần tỉnh thần, hăm hờ nói:

– Một thân võ công của ta tuy không so được với ngươi nhưng để đánh khắp bến Tần Hoài cũng chả có gì khó, trở về viện Quân Phương chưa chừng còn có thể làm một chân bảo kê, ai dám không trả tiền, ta trước một chiêu “Ứng Trung Đề Miết”, sau một chiêu “Truy Tinh Cẩn Nguyệt”, ném tên tiêu tử ấy xuống sông Tần Hoài cho nhái ăn.

Nhạc Chi Dương nghe vậy bật cười ha hả. Dương Phong Lai dẫu đang bị thương nhưng nhĩ lực vẫn còn khỏe, ở đằng xa nghe thấy rõ mồn một, lão lập tức giận sôi gan, chẳng thèm quan tâm đến thể diện, ngoác miệng mắng sa sả:

– Giang Tiểu Lưu, ngươi đường đường là đệ tử dòng Long Độn lại muốn đi làm ma cô chốn kỹ viện, mẹ nó chứ, đúng là “Bùn nhão không dính được lên tường”(*), lão tử phải trục xuất ngươi khỏi sư môn.

(ND chú: nguyên văn: “lạn nê phù bất thượng tường”, thành ngữ ám chỉ người năng lực thấp kém, không có tương lai, thành tựu)

Giang Tiểu Lưu nghe thấy, sợ đến mức rụt đầu rụt cổ. Nhạc Chi Dương vội nói:

– Dương tôn chủ xin chớ tức giận, ta và hấn chỉ chọc ghẹo nhau chơi thôi mà.

Dương Phong Lai thấy gã ra mặt đành phải cố kềm nén lửa giận, trừng mắt nhìn Giang Tiểu Lưu nói:

– Nể mặt Nhạc huynh đệ, ta không thêm tính toán với ngươi, ngươi mà còn ăn nói bậy bạ lần nữa, bản tôn nhất định xử lý theo gia pháp.

Trước đó nửa ngày, lão còn tỏ ra xa cách và lạnh lùng với Nhạc Chi Dương, giờ đây lại bất ngờ xưng huynh gọi đệ, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy tức cười, còn Giang Tiểu Lưu thì lẩm nhẩm kể bên:

– Thối đời nóng lạnh!

Mọi người ngồi xuống đầu vào đây trong điện Long Ngâm, hai tôn chủ Thi-Dương giúp nhau trị thương, tiếp đó hướng về Tịch Ứng Chân dâng trà hành lễ. Nói đến việc Minh Đầu phản bội và bỏ đi, dòng Kinh Tức như bầy rắn mất đầu, Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Sao lại gọi là rắn mất đầu? Người đứng đầu dòng Kinh Tức chẳng phải đang hiện diện hay sao?

Thi Nam Đình ngẩn người, ngẫm nghĩ một thoáng liền nhìn sang Đồng Diệu, cười hỏi:

– Nhạc huynh đệ đang ám chỉ Đồng sư huynh à?

Nhạc Chi Dương gật đầu. Đồng Diệu đỏ mặt tía tai, oang oang cất giọng:

– Tiểu Nhạc à, ngươi đừng có chọc ta, ta lười biếng quen rồi, chỉ lo cày bừa không quản chuyện khác đâu.

Dương Phong Lai cười bảo:

– Đồng lão ca cần chi khiêm tốn vậy, luận về võ công và lai lịch, ngoài ông ra còn ai nữa? Hướng hồ Vân đảo vương cũng đã nói rồi, kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy đáng lẽ do ông làm tôn chủ mới phải, là ngài ấy bị Minh Đầu nắm được yếu điểm nên mới ngầm giúp đỡ cho lão ta mà thôi.

– Phải đó! – Thi Nam Đình cũng tiếp lời: – Lẽ trời xoay chuyển, báo ứng không sai, Đồng sư huynh trở lại chức vị tôn chủ chính là sự công bằng mà ông trời hoàn trả cho huynh đấy. Ta và lão Dương tuyệt đối không dị nghị, thiết nghĩ Hoa đại đảo vương cũng sẽ không phản đối đâu.

Đồng Diệu xao động trong lòng, chỉ biết lắc đầu cười khò. Lúc này mấy tên đệ tử đi tìm Vân Thường cũng vừa trở về, báo rằng không thấy tung tích của Vân Thường đâu cả. Thi Nam Đình khề đập tay thở dài:

– Dựa vào thân thù của nó, nếu như không muốn gặp ai thì chẳng kẻ nào tìm ra đâu.

Mọi người đều trở nên lặng lẽ, nghĩ thầm cha y ngoài việc lén lút tư tình ra còn ép cho mẹ y phải chết, vị sư muội mà y yêu thương lại trở thành em gái ruột, sự thay đổi này chóng vánh đến mức long trời lở đất, Vân Thường vừa xấu hổ, vừa tức giận, lại thêm tổn thương sâu sắc, việc không muốn gặp ai cũng là điều dễ hiểu.

Ai nấy còn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì đúng lúc này Diệp Linh Tô cũng vừa thông thả mang hộp thuốc tiến vào trong điện. Cô khom người thưa với Tịch Ứng Chân:

– Di Hoa bảo ta mang thuốc đến trước, còn đi đến động Quy Tàng để tìm bản sao của “Nghịch Dương Chử”, một khi tìm ra sẽ tức tốc mang đến cho chân nhân.

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Nhọc công cho bà ấy rồi.

Thương thế của hai tôn chủ Dương-Thị khá trầm trọng nên sau khi uống thuốc rồi đều tự tìm nơi điều tức. Diệp Linh Tô trên đường phát thuốc, đi ngang qua Nhạc Chi Dương, cô mím môi dúi nhanh cho gã một bình thuốc. Nhạc Chi Dương khẽ mỉm cười, đột nhiên cúi đầu bảo:

– Ôn nghĩa Bồ Văn Tục Nguyệt cả đời ta sẽ không quên đâu.

Diệp Linh Tô nghe thấy giật mình, bình thuốc suýt nữa thì rơi xuống đất. Mặt đỏ đến mang tai, cô lườm Nhạc Chi Dương một cái rồi vội vã xoay người bỏ đi.

Trên người Nhạc Chi Dương có không ít vết thương ngoài da, thoa thuốc bột trong bình lên rồi chỉ cảm thấy mát lạnh vô cùng, chốc lát sau vết thương đã khép miệng khô máu, chẳng còn cảm giác đau rát nữa. Gã đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Giang Tiểu Lưu đang ngấm nhìn bóng dáng Diệp Linh Tô đến ngơ ngẩn, gã bật giác phì cười:

– Giới cho tên tiểu tử này, còn tiếp tục nhìn nữa thì hai tròng mắt cũng rớt xuống đất đấy!

Giang Tiểu Lưu hết hồn hết vía, vội chặn miệng gã lại, nén giọng thăm thẳm:

– Ngươi biết cái rắm gì, ta lớn lên ở bên sông Tần Hoài, gái đẹp thấy qua vô số nhưng chưa một ai sánh bằng cô ấy cả. Ta lắm lúc nghĩ, ông trời cũng quá thiên vị đi, mang một nửa vẻ đẹp của thiên hạ chia hết cho cô ấy, phần nửa còn lại mới phân phát đều cho những nữ tử kia.

Nhạc Chi Dương vẫy ra khỏi tay hắn, bật cười:

– Lời này thú vị thật, năm xưa Tạ Linh Vận(*) từng nói: “Thiên hạ nếu chỉ có một tạ thóc thì Tào Tử Kiến(**) đã độc chiếm tám đấu, ta được một đấu, người đời cùng chia một đấu còn lại”. Cách nói của nhà ngươi có thể so sánh với cổ nhân đấy.

(ND chú:

– (*)Tạ Linh Vận, tên thật Công Nghĩa, người đời còn gọi là Tạ Khách, là nhà thơ kiệt xuất thời kỳ Nam Bắc Triều, người sáng lập nên trường phái thơ Sơn Thủy trong lịch sử văn học TQ.

– (***)Tào Tử Kiến hay còn gọi là Tào Thực, con trai thứ ba của Tào Tháo và hoàng hậu Vũ Tuyên Biện, nhà văn trứ danh của nước Ngụy thời kỳ Tam Quốc, sau khi mất được người đời xưng tụng Tam Tào cùng với Tào Tháo và Tào Phi)

Giang Tiểu Lưu lườm gã, cả buổi sau mới thắc mắc:

– Ta đang nói về sắc đẹp, sao ngươi lại bàn về lương thực chứ? Tạ Linh Vận là ai? Là một người nông phu à?

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười to, để theo:

– Không sai, không sai, ông là một người làm ruộng, Tào Tử Kiến là kẻ ăn com, một lần có thể xoi cả tám đấu, lão chính là một tay bụng phệ cổ kim chẳng ai sánh bằng.

Giang Tiểu Lưu bán tín bán nghi:

– Heo cũng chả ăn nổi tám đấu, lão họ Tào này nhất định là khoác lác.

Nói đến đây, hắn lại quay sang ngấm nhìn Diệp Linh Tô, ánh mắt toát lên vẻ si mê khờ dại. Nhạc Chi Dương nhìn thấu tâm tư của hắn, nhủ bụng: “Tên tiểu tử này lẽ nào đã thích Diệp Linh Tô rồi? Ấy dà, vậy thì gay đấy, cô nàng này con mắt luôn để trên đầu, chả xem ai vào mắt, Giang Tiểu Lưu nếu muốn được lòng cô ta thì còn khó hơn lên trời! Ừm, cần phải nghĩ ra biện pháp để giúp hắn một tay mới được.”

Dùng thuốc xong lại ngồi nghỉ ngơi thêm chốc lát, đợi mãi đợi mãi vẫn chưa thấy Hoa Miên quay lại, mọi người đang cảm thấy sốt ruột chợt nghe phía trước đại diện rộ lên tiếng nhốn nháo, mọi người dò mắt trông ra, chỉ thấy hai tên đệ tử đang xô theo một người tiến vào cửa, còn chưa đến gần người ở giữa đã học ra máu tươi ướt đầm vạt áo trước ngực.

– Xảy ra chuyện gì? – Thi Nam Đình lập tức bật dậy.

Tên đệ tử ở giữa họ đang muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng ra đã ngắt lịm đi. Gã đệ tử đỡ phía bên trái bèn bẩm báo:

– Thừa tôn chủ, hắn ở ngoài bờ biển bắt gặp tên lừa trọc và Minh tôn chủ, à không, ý là tên Minh Đầu!

– Cái gì? – Thi Nam Đình, Dương Phong Lai đưa mắt nhìn nhau: – Bọn chúng lại đến làm gì...

Nhạc Chi Dương lập tức tái mặt, hô to:

– Không xong rồi, mau đến động Quy Tàng.

Mọi người nghe vậy tức thời tỉnh ra. Diệp Linh Tô đi trước, dẫn mọi người đến thẳng động Quy Tàng. Đến phía trước động, chỉ thấy cửa động khép hờ, đẩy cửa vào trong quan sát, phát hiện ra Hoa Miên đang nằm sấp mặt trên nền, kệ giá bên mạn bắc gãy đổ dọc ngang, sách cổ rơi lung tung xuống đất.

– Di Hoa! – Diệp Linh Tô hét toáng lên, xông lên phía trước ôm lấy Hoa Miên.

Tịch Ứng Chân cũng bước lên bắt mạch cho bà, đoạn thở phào trấn an:

– Diệp cô nương đừng lo, Hoa tôn chủ vẫn còn sống.

Dứt lời, ông truyền nội lực vào bên trong. Hoa Miên giật nảy người, dần dần mở mắt ra, ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh.

Diệp Linh Tô mừng rỡ bật khóc, ghì chặt lấy Hoa Miên chẳng chịu buông tay. Từ nhỏ mẹ cô đã bị giết hại, nhờ một tay Hoa Miên nuôi lớn đến bây giờ, tuy ngoài miệng xưng hô dì cháu nhưng trong lòng cô đã thầm xem bà như mẹ mình. Diệp Linh Tô vốn đã chất chứa rất nhiều uất ức trong lòng, nay được thể phát tiết, nước mắt tuôn ra khó mà kiềm nén, khóc nghẹn ngào đến mức chẳng thể ngẩng lên.

Tịch Ứng Chân ho khan bảo:

– Diệp cô nương bình tĩnh, để ta hỏi chuyện Hoa tôn chủ đã.

Diệp Linh Tô nghe thấy lời này mới chịu nuốt nước mắt lại, bỗng thấy ánh mắt mọi người đang chăm chú nhìn mình, cô nhất thời đỏ bừng mặt, mím chặt môi son, quay sang một góc trong động, nhìn lom lom vào đó với vẻ ngây ngốc xuất thần.

Lão đạo sĩ hỏi:

– Hoa tôn chủ, sao bà lại nằm trên nền đất?

Hoa Miên đã khôi phục phần nào trí óc, bà nhớ lại:

– Ban nãy ta tiến vào động, phía sau gáy bỗng trúng phải một đòn, những chuyện sau đó ta chẳng biết gì nữa.

Bà ngược nhìn mọi người với vẻ dò ý, Diệp Linh Tô liền mang chuyện quay trở lại của Xung đại sư và Minh Đẩu kể cho bà nghe. Hoa Miên mặt mày thất sắc, siết tay cầm phấn:

– Điều tại ta sơ suất... Chẳng biết những pho sách quý trong động giờ đây mất mát thế nào...

Nói đến đây, trong lòng cảm thấy hết sức bất an.

Lúc này, Thi Nam Đình liền mang toàn bộ sách ra kiểm tra một lượt, sau đó chân mày ông chau lại, muốn nói gì đó lại thôi. Hoa Miên thấy tình thế không ổn, vội hỏi:

– Mất những gì rồi?

Thi Nam Đình lặng im một lúc, chậm rãi nói:

– Những thứ khác có mất hay không ta chưa rõ, thế nhưng không thấy “Thiên Cơ Thần Công Đồ” đâu nữa!

Hoa Miên nghe vậy run bắn người, đơ lưỡi cứng họng. Dương Phong Lai vội hét lên:

– Sao lại thế được? Tìm lại lần nữa xem!

Thi Nam Đình gật đầu, hai người bắt đầu ra tay lục soát lại một lần nữa, sau đó hướng mắt nhìn nhau, ai nấy mặt xám như tro.

Hoa Miên thấy dáng vẻ hai người như vậy, tay chân bà lạnh toát, hơi thở bị ngăn lại, lảo đảo ra ngất xỉu.

Tịch Ứng Chân thấy tình hình có vẻ lạ, không kèm được thối mồm:

– Thi tôn chủ, Dương tôn chủ, “Thiên Cơ Thần Công Đồ” rốt cuộc là loại sách thế nào?

Thi Nam Đình ngập ngừng một thoáng, nhìn sang Dương Phong Lai, người kia rầu rĩ bảo:

– Đến nước này rồi còn gì mà phải giấu?

Thi Nam Đình gật gù đầu, thở dài kể:

– “Thiên Cơ Thần Công Đồ” là một bộ sách ghi chép lại tất cả các loại cơ quan tinh xảo mà bao đời hiền triết của Thiên Cơ Cung lưu truyền. Vào thời nhà Nguyên, quân Nguyên hóa thiêu Thiên Cơ Cung, sách vở của Cung phần lớn đều bị thiêu rụi trong trận lửa ấy. Về sau, “Tây Côn Luân” Lương Tiêu bị trọng thương, theo mọi người lên trên đảo, ông ta không đành lòng để cho trí tuệ của Thiên Cơ Cung bị mai một như thế, vì vậy trong lúc dưỡng thương, bằng trí nhớ của mình, ông đã biên soạn lại những cơ quan thuật số trong Cung, tuy bản tính xấu xa nhưng nhờ biết chất lọc tinh hoa, thêm vào những sáng kiến mới của bản thân, tốn công tốn sức mất ba năm trời, cuối cùng ông ta cũng soạn xong bộ “Thiên Cơ Thần Công Đồ” này. Tạm thời không bàn về nhân cách, nhân vật Lương Tiêu này vốn là thiên tài kiệt xuất, chính là nhân vật trăm năm hiếm thấy. Những người già kể lại rằng, cơ quan toán học của ông ta vô cùng tinh diệu, sớm đã vượt xa các đời hiền triết của Thiên Cơ Cung. Bộ sách này gọi là “Thiên Cơ” chẳng qua chỉ xuất phát từ lòng kính trọng, chứ nói thật, đó chính là kiến thức một đời của “Tây Côn Luân”. Sau này Đông Đảo của ta phản kháng quân Nguyên, may mà nhờ có nó, còn nhớ năm ấy thừa tướng triều Nguyên là Thoát Thoát đích thân xuống phía nam, Vân đảo vương mang theo bộ sách này đuổi theo đến Cao Bưu, liên tiếp tạo ra chín món vũ khí để thủ thành. Chẳng ngờ, một thành trì nhỏ nhoi như vậy lại có thể ngăn cản được trăm vạn sư đoàn của Thoát Thoát. Về sau, nếu không phải Lương Tư Cầm quay trở về Trung Nguyên, chỉ với bộ sách này, e rằng Chu Nguyên Chương cũng chưa chắc có thể thống nhất thiên hạ.

Tịch Ứng Chân mặt mũi sa sầm, vuốt râu không nói. Nhạc Chi Dương nghe mà kinh hãi, lên tiếng:

– Con lừa trọc ấy là người Mông Nguyên, sách rơi vào tay hắn chẳng phải chính là một bất lợi cực lớn hay sao?

– Đúng vậy! – Sắc mặt Thi Nam Đình càng lúc càng trở nên khó coi: – Chết người hơn ở chỗ, trong quyển sách này, thứ lợi hại nhất không phải là vũ khí thủ thành mà chính là vũ khí công thành. Lương Tiêu năm ấy dùng binh, không trận nào là không tung hoành, không thành nào là không thể tấn công, dẫn binh đi đến đâu thành trì Đại Tống đều bị tàn phá đến đáy. Người Mông vốn vô địch về đã chiến nhưng lại không rành về cách công thành, bộ sách này rơi vào trong tay hắn, còn không phải là chấp thêm cánh cho hồ ư?

Mọi người thấy đều tái mặt, Dương Phong Lai càng nghĩ càng giận, vung tay hét:

– Lý nào lại như vậy, chính mắt ta trông thấy con thuyền ấy đi xa rồi cơ mà.

– Việc này cũng dễ giải thích thôi! – Nhạc Chi Dương nói: – Thuyền đi người ở.

Dương Phong Lai sững người:

– Ý là thế nào?

Thi Nam Đình thở dài:

– Chính là nói, bọn chúng để cho thuyền đi trước, còn bản thân thì lên lút nán lại trên đảo.

Dương Phong Lai hai mắt sáng lên, buột miệng hỏi:

– Ấy chà, thế bọn chúng làm sao quay trở về thuyền?

– Cũng không khó! – Nhạc Chi Dương lắc đầu bảo: – Trên thuyền lớn nhất định sẽ cử ra một con thuyền nhỏ đến tiếp ứng.

Dương Phong Lai không cam tâm liền xông ra khỏi thạch động, chạy một mạch đến bên bờ biển dõi mắt trông ra xa, chỉ thấy nơi trời biển giao nhau thấp thoáng có một chấm đen, nhìn kỹ lại chính là một con thuyền nhỏ. Dương Phong Lai ngoác miệng chửi:

– Giỏi cho thằng giặc trọc, gian xảo con mẹ nó thế là cùng.

Ngay phỗng ra một lúc, lão quay sang nhìn Thi Nam Đình hỏi:

– Thi tôn chủ, giờ phải làm sao?

Thi Nam Đình nhũn mảy nghĩ ngợi, đang rối ren chẳng tìm được cách nào, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói:

– Thi tôn chủ, có thể chuẩn bị một chiếc thuyền lá hay không?

Thi Nam Đình thoáng ngần người, bỗng hiểu ra ý liền nói:

– Ngươi muốn đuổi theo bọn chúng à?

Nhạc Chi Dương nói:

– Phải, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tên giặc trọc nhất định chưa thể đi xa được. Ta và Tịch chân nhân lập tức đuổi theo, biết đâu chừng có thể đoạt sách trở về.

Tính thêm Hoa Miên, Đông Đảo Tam Tôn giờ đây đều đã bị thương. Vân Thường thì không biết đi đường nào, những gã đệ tử khác càng không phải đối thủ của bọn người Xung đại sư. Võ công của Tịch Ứng Chân thì không cần phải bàn, Nhạc Chi Dương đánh bại được Trúc Nhân Phong, tuy là bằng một cách thức lạ thường khó hiểu nhưng tóm lại cũng là chiến thắng. Nếu muốn đoạt lại sách quý, trừ hai người này ra thật không tìm ra kẻ thứ ba.

Thi Nam Đình suy tính thiệt hơn, nghĩ thầm Tịch Ứng Chân tuy là đệ sư của Đại Minh, nhưng so ra thì để “Thiên Cơ Thần Công Đồ” rơi vào tay Chu Nguyên Chương còn hơn là tiện nghi cho bọn thiết kỵ Mông Nguyên. Nếu người Mông mà dựa vào bộ sách này tràn xuống phía Nam lần nữa, sinh linh ở Trung Nguyên nhất định sẽ đồ thán, Đông Đào không phải sẽ trở thành đại tội nhân gây họa cho thiên hạ hay sao?

Nghĩ đến đây, Thi Nam Đình siết chặt nắm tay, xoay người lại hỏi:

– Ý của Tịch chân nhân thế nào?

Tịch Ứng Chân hiểu rõ lẽ sinh tử, an nguy của bản thân chỉ xếp vào hàng thứ yếu, đối với việc thất lạc “Thiên Cơ Thần Công Đồ” mới là mối bận tâm hàng đầu, vì vậy ông lập tức đáp ngay:

– Nhạc Chi Dương nói đúng lắm, quyển sách này liên can đến vận mệnh cả thiên hạ, bọn đạo không thể thoái thác trách nhiệm.

Thi Nam Đình gật đầu thật mạnh, bảo:

– Đồng sư huynh, huynh tìm vài tên đệ tử giỏi chèo thuyền, chuẩn bị một chiếc “Thiên Lý Thuyền”, dẫn theo Tịch Chân Nhân và Nhạc lão đệ truy đuổi kẻ thù.

Đồng Diệu lên tiếng đồng ý, lập tức chạy đi an bài. Tình hình khẩn cấp, hai người Nhạc-Tịch vội vã cáo từ mọi người. Giang Tiểu Lưu thấy Nhạc Chi Dương sắp đi, trong lòng buồn bã không vui. Nhạc Chi Dương đoán được tâm tư của hắn, mỉm cười nói:

– Ngươi cứ ở lại đảo dưỡng thương, ta đoạt được sách rồi sẽ trở về gặp ngươi.

Giang Tiểu Lưu đổi buồn thành vui, vội nói:

– Quyết định như vậy đi.

Nhạc Chi Dương mỉm cười gật đầu, đang định lên thuyền cùng Tịch Ứng Chân, chợt nghe một giọng nói êm ái cất lên:

– Chậm đã!

Hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Linh Tô đang bước vội đến gần, cao giọng bảo:

– Ta cũng đi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Chuyến này đi liều mạng chứ không phải đi câu cá đâu.

Diệp Linh Tô mặt hoa xụ xuống, lạnh lùng nói:

– Hay nhỉ, mạng của ngươi là mạng, còn mạng của ta không phải à? Ngươi thì đi liều mạng được, còn ta chỉ có thể đi câu cá sao?

Cô phản bác lại một tràng làm cho Nhạc Chi Dương cảm thấy không đối đáp được, Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Tiểu cô nương chí khí cao thật! Nhạc Chi Dương, ngươi mà không cho con bé lên thuyền chỉ sợ không ra khỏi hòn đảo này được đâu.

Nhạc Chi Dương thờ dãi, tránh sang một bên. Diệp Linh Tô ngẩng đầu bước lên thuyền, mắt nhìn thẳng chẳng thèm liếc đến gã.

“Thiên Lý Thuyền” nhờ mượn lực cơ quan nên dù chỉ vài người chèo lái cũng có thể tiến phẳng phẳng như bay về phía trước. Chẳng bao lâu sau, đảo Linh Ngao đã trở nên xa khuất, mọi người trên đảo hóa thành những chấm nhỏ li ti, theo sự lùi dần của hòn đảo, bờ biển cũng trở thành một lần đen mỏng manh tí tắp.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn hòn đảo từ từ biến mất, nhớ lại khoảng thời gian hai năm qua, trong lòng xao xuyến không thôi, cảm giác vui sướng lâng lâng, như thể cá về biển lớn, chim trả trời xanh.

Chợt nghe âm thanh xáo xác vang lên, đưa mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô đang đứng ở mũi thuyền, cổ tay tròn lẳng đang chìa ra ngoài cho một con ung biển màu xám tro đậu lên, mỏ nó quắp như lưỡi câu, móng vuốt tựa cành khô, đáng vẻ hoạt bát, khí thế ngạo nghễ.

Nhạc Chi Dương trông đến phát ham, cười hi hi hỏi:

– Chú chim mới đẹp làm sao, cô nuôi nó à?

Diệp Linh Tô làm lơ không đếm xỉa đến gã, chỉ lo vuốt ve nhẹ nhàng lên bộ lông của chú ung biển.

Nhạc Chi Dương ăn phải “quả bơ” này, đang cảm thấy cụt hứng, chợt nghe một tên đệ tử Đông Đào ở bên cạnh cười nói:

– Nhạc tiểu ca không biết rồi, con ung này tên gọi “Ma Vân”, chính là thám tử của thuyền chúng ta.

Nhạc Chi Dương nghe đến hai từ “thảm tử”, đôi mắt sáng lên, vội hỏi:

– Cứ nó đi tìm tên lừa trọc à?

Tên đệ tử ấy đáp:

– Phải đó, bằng không giữa biển cả mênh mông, biết đi đâu mà tìm bọn chúng chứ? Nhãn lực của chim ưng siêu việt vô cùng, một lần bay như vậy, mọi sự việc diễn ra trong vòng một trăm dặm đều không lọt qua được mắt nó.

Nhạc Chi Dương càng cảm thấy thú vị, hiếu kỳ hỏi tiếp:

– Chim chóc không thể nói chuyện, dấu trông thấy thuyền bọn chúng đi nữa thì làm sao có thể báo lại cho chúng ta biết?

Đệ tử nọ đáp:

– Chim có tiếng chim, thú có tiếng thú, thí dụ nếu chim ưng phát hiện ra thuyền, lúc quay về nó sẽ bay vòng vòng trên trời, bay một vòng là một chiếc thuyền, bay hai vòng là hai chiếc thuyền, nếu từ ba chiếc thuyền trở lên, nó sẽ bay liên tục ba vòng. Còn nếu là thuyền lớn, nó bay vòng lớn; nếu là thuyền nhỏ, nó bay vòng nhỏ, người ta cứ dựa vào đó để phán đoán thì có thể biết được quy mô lớn nhỏ của tàu thuyền rồi.

– Chim giỏi thật – Nhạc Chi Dương không khỏi hâm mộ: – Loài mãnh cầm như vậy, phải làm sao mới có thể khiến nó nghe lời?

Đệ tử nọ đáp:

– Chim ưng bản tính hoang dã cực kỳ, nếu muốn thuần phục nó nhất định phải rèn luyện từ từ. Nhạc tiên sinh, cậu từng nghe qua phương pháp “Ngao ưng”(*) hay chưa?

(ND chú: Ngao có ý nghĩa: rèn giữa, tôi luyện)

Nhạc Chi Dương lắc đầu, tên đệ tử nọ cười bảo:

– Khi mới bắt được chim ưng, mang nó buộc trên một cọc gỗ rồi nhốt trong một gian phòng, hạn chế cho ăn, không được để ngủ, nhanh thì ba ngày, chậm thì bảy ngày, nếu chim ưng chịu thuần phục thì sẽ hướng về cậu gât đầu, phương pháp như thế mang ít nhiều sự rèn luyện nên được gọi là “Ngao ưng”.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Thế sau bảy ngày, nó vẫn không khuất phục thì làm thế nào?

Tên đệ tử nọ mặt mày buồn so, thấp giọng đáp:

– Qua khỏi bảy ngày, nguyên khí của chim ưng đã bị tổn thương trầm trọng, e rằng chẳng thể dùng được nữa đâu!

Nhạc Chi Dương bất giác lạnh người, thầm nghĩ chim ưng chao liệng khắp trời đất, tự do vui sướng biết là bao nhiêu, vướng vào lưới bẫy của loài người rồi phải chịu đựng nỗi nhục nhã như thế, thà rằng chết đi còn sướng hơn phải sống kiếp nô lệ.

Đang ngẫm nghĩ, Diệp Linh Tô bỗng vung tay, Ma Vân bay vọt lên bầu trời, thiếu nữ co ngón tay ngọc ngà lên ngang miệng huýt sáo hai tiếng, lại rút từ trong người ra một chiếc khăn tay đỏ thắm, bắt đầu vẩy mạnh theo nhịp điệu trên dưới trái phải. Chú ưng biển xoay tròn hai vòng trên đỉnh đầu cô rồi bất chợt lao vút lên không trung, bay thẳng về phía tây.

Nhạc Chi Dương dõi theo chú chim ưng hóa thành một chấm đen, chỉ cảm thấy cần cở ê ẩm, quay đầu trông lại, lúc này Diệp Linh Tô ngồi nơi đầu thuyền, đang chăm chú nhìn ra biển rộng trời cao, đầu mày khóe mắt toát lên vẻ cô độc.

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ một thoáng, cúi đầu mỉm cười:

– Diệp cô nương, còn giận sao? Xem như ta không tốt, cho ta xin lỗi cô. Cô là nữ anh hùng còn ta là tiểu lưu manh. Nếu phải liều mạng thì cô nhất định lợi hại hơn ta; còn nếu nói về đi câu, ta cùng lắm chỉ câu được một con tôm hùm, còn cô hẳn có thể câu được một con cá voi to tướng.

Gã nói rồi bật cười rúc rích, ai dè Diệp Linh Tô vẫn trơ trơ như không, dường như chẳng hề nghe thấy.

Nhạc Chi Dương lại bị thêm một vố quẻ xệ, gã quá sức chán nản, hậm hực quay trở về khoang thuyền, tìm Tịch Ứng Chân chơi cờ, vừa chơi vừa bảo:

– Cô nàng này thiệt là kỳ lạ, chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Tịch Ứng Chân từ tốn bảo:

– Cha nó đột ngột đổi thành người khác, người bảo có phải chuyện vui về gì không?

Nhạc Chi Dương lẩm bẩm:

– Chi là, ta thấy cô ấy đáng thương, định trò chuyện giải khuây một chút, ai ngờ cô ấy một lời cũng không hé môi, ta chỉ sợ cổ ngọt ngọt mà sinh bệnh.

Tịch Ứng Chân nhìn gã như thể đang cười cười, Nhạc Chi Dương bị ông nhìn đến nổi gai ốc, trợn mắt hỏi:

– Ông nhìn ta làm gì?

Tịch Ứng Chân gật gù bảo:

– Con bé ấy trông xinh đẹp thật đấy!

Nhạc Chi Dương tiện miệng đáp:

– Việc ấy còn phải nói!

Tịch Ứng Chân hạ một nước cờ, tỏ vẻ hờ hững bảo:

– Theo ta thấy, hai người các ngươi cũng có vẻ xứng lứa vừa đôi.

Nhạc Chi Dương nghe vậy giật thót, quân cờ trong tay rớt xuống bàn cờ, vô tình tự đẩy mình vào thế kẹt. Gã toan rút lại nước đi vừa rồi nhưng bị Tịch Ứng Chân ngăn lại, nhắc nhở:

– Quân tử hạ cờ không hối hận.

Nhạc Chi Dương kêu lên oan ức:

– Lão già gian xảo, ông nói chuyện nhỏ nhăng hại ta phân tâm.

– Nhỏ nhăng á? – Tịch Ứng Chân ha hả cười to: – Theo ta thấy, đây chính là chuyện vui nhà vui cửa. Vân Hư chả phải hạng tốt lành gì nhưng lại sinh được một đứa con gái xinh xắn, khó gặp cơ hội đẹp đôi sẵn có như vậy, ngươi đành tâm bỏ qua ư?

Nhạc Chi Dương xùy một tiếng, mắng:

– Đạo sĩ như ông, không thấp hương bái thần lại đi làm người mai mối là sao?

Tịch Ứng Chân cười:

– Âm dương nam nữ là lẽ vạn vật, lão đạo ta thân ở Huyền môn chứ cũng yêu cái đẹp của con người lắm. Còn nhóc con nhà ngươi, trông thấy mỹ nhân cũng chẳng chút động lòng lẽ nào lại là một thằng đàn to xác?

Nhạc Chi Dương lặng lẽ lắc đầu, Tịch Ứng Chân tiên đoán nét mặt, trầm giọng hỏi:

– Không lẽ ngươi đã có người trong lòng rồi?

Nhạc Chi Dương nghĩ bụng: “Người trong lòng của ta chính là tiểu đồ đệ bảo bối nhà ông chứ ài”. Thế nhưng sự việc liên quan tới danh dự của Chu Vi, không tiện nói ra, gã chỉ đành bảo:

– Âm dương là lẽ vạn vật, vậy sao đạo trưởng không tự tác thành cho bản thân mình đi?

– Thằng khi! – Tịch Ứng Chân giờ tay cốc đầu gã một cái: – Ngươi dám xiên xỏ cả ta nữa cơ đấy!

Nói đến đây, ông tỏ vẻ mất mát:

– Có những người kém may, khi sinh ra đã là thân hòa thượng hay đạo sĩ. Nhạc Chi Dương, ngươi không có vận mệnh xuất gia, đời có câu:

Áo thêu vàng chàng đừng nhớ tiếc

Tuổi thanh xuân quan thiết thì hơn

Hoa kia đương độ sắc son

Bè ngay cho kịp kéo còn cành không(*)

(ND chú: Đây là bài “Kim Lũ Y” của nữ sĩ Đỗ Thu Nương đời Trung Đường, nguyên văn là: “Khuyến quân mặc tích kim lũ y/Khuyến quân tích thủ thiếu niên thi/Hoa khai kham chiết trực tu chiết/Mạc đãi vô hoa không chiết chữ”, tôi tạm phổ lại theo thể song thất lục bát.)

– Ngươi và con bé ấy đứng bên nhau cứ như là một đôi tiên đồng ngọc nữ trời sinh đất tạo, lão đạo tuy là người xuất gia nhưng cũng không thể nhẫn tâm

để cho hai người các người bỏ qua mối lương duyên này vô cớ được...

Còn chưa nói xong, ngoài khoang có giọng yêu kiều gất lên:

– Lão mồi trâu chó nói xằng bậy, coi chừng ta cắt lưỡi lão cho chó ăn đấy!

Nhạc Chi Dương nghe ra tiếng Diệp Linh Tô, sợ đến mất vía. Tịch Ứng Chân lại tỏ ra tỉnh bơ, thong dong nói:

– Nói xằng bậy thì bị cắt lưỡi, vậy nói sự thật thì thế nào đây?

Bên ngoài song trở nên im lặng, Tịch Ứng Chân mỉm cười, đưa mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương, thấy gã chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, ông khó hiểu nghĩ thầm “Nó ngốc thật hay ngốc giả bộ đấy, ngay cả ân ý của ta mà cũng không hiểu ư?”

Hai người cứ ông một nước, ta một nước, chơi suốt nửa ngày trời, mãi cho đến khi một tên đệ tử hoa tiêu tiến vào thông báo:

– Ma Vân phát hiện một chiếc thuyền lớn đang đi về phía Tây Bắc.

– Quái nhỉ! – Nhạc Chi Dương lấy làm lạ: – Bọn chúng không đi về phía Tây, đến Tây Bắc để làm gì?

Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ rồi đứng dậy giục:

– Ra ngoài xem thử.

Nói rồi bước ra khỏi khoang đi về phía mũi thuyền. Diệp Linh Tô đã sớm đứng sẵn nơi đó, một tay đỡ lấy chim ưng, phóng mắt dõi về xa. Hàng mi cong của thiếu nữ khẽ chau lại, vẻ mặt mờ đắm chiều, đôi má hồng nhuận của cô bóng loáng hệt như một viên ngọc trắng lấp lánh, đường nét như trắng sáng nhú khỏi rặng mây, xinh đẹp đến dường chẳng phải nhan sắc của trần gian. Nhạc Chi Dương bỗng nhiên giật thót trong lòng, thoáng thấy cảnh vật và con người như vậy, tim gã đập dồn dập mà quên khuấy đi cả mối tình riêng của mình, bất giác phải ổn định lại nhịp thở.

Diệp Linh Tô cho chim ưng ăn một tảng thịt sống rồi nhẹ nhàng phát tay, ưng biến lập tức bay về hướng Tây Bắc. “Thiên Lý Thuyền” quay ngoặt mũi, tức tốc lái theo sau. Con thuyền tách nước rẽ sóng, lướt đi thật nhanh.

Đi suốt cả một đêm, sáng tinh mơ hôm sau, nơi chân trời phía trước bỗng xuất hiện một mảnh buồm trắng tinh, trên vài buồm có thêu hình một con Đà Long màu vàng. Nhạc Chi Dương nhận ra chính là thuyền của Xung đại sư, vừa mừng vừa gấp, đang định giục thủy thủ chọt thấy Tịch Ứng Chân nhủu mày, sắc mặt cô quái, gã liền buộc miệng hỏi:

– Tịch đạo trưởng, ông làm sao thế?

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói:

– Không có gì, ta chợt nhiên nhớ lại một chuyện mà thôi.

Nhạc Chi Dương toan hỏi rõ tường tận, chợt thấy con thuyền lớn đằng trước đột ngột bẻ ngoặt đầu quay lại. Mọi người rần rần hét lên:

– Không ổn rồi, mau lấy hỏa tiễn, hỏa pháo ra.

Trong tiếng la hét, con thuyền lớn mượn sức gió ầm ầm tiến lại gần, mấy tay võ sĩ Mông Cổ xếp ra thành hàng nơi đầu thuyền, tay kéo cung cứng, đặt hỏa tiễn lên dàn, nẩy quả hỏa pháo đã được nhồi đầy hỏa dược, dây ngòi pháo xèo xèo cháy sáng.

Trên “Thiên Lý Thuyền” nháo nhác hỗn loạn, chúng đệ tử bấy giờ mới mang hỏa khí ra, làm cách gì cũng đã chậm mất một bước, còn chưa chuẩn bị ổn thỏa thì nghe tiếng pháo nổ vang, đạn sắt dày đặc như mưa, mũi thuyền theo đó vỡ tan tành. Có mấy tên đệ tử tránh né hơi chậm, lập tức tan xương nát thịt. Nhất thời âm thanh ùng ùng liên tiếp dậy vang, hỏa tiễn bay đến như châu chấu, bắn trúng cột buồm và ván thuyền, vài buồm gặp lửa bắt cháy, ánh lửa nghìn ngút bốc lên cao.

Đệ tử Đông Đảo hầu như chẳng còn sức đâu chống trả, chỉ biết thi nhau trốn đằng sau vách ngăn khoang thuyền mà mắng chửi. Nhạc Chi Dương từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên biết được cảnh tượng ác chiến dưới nước là thế nào, gã nhìn ánh lửa ngập tứ bề, tinh thần cũng trở nên hoang mang lo sợ. Tịch Ứng Chân phò tá Chu Nguyên Chương chinh phạt khắp nơi, cũng chính ông là người kẻ vai sát cánh với Chu Nguyên Chương trong trận chiến ở hồ Bà Dương năm ấy, bình sinh các trận thủy chiến lớn nhỏ đều đã thấy qua vô số kẻ, lúc này gặp nguy mà không rối loạn, cao giọng hét lớn:

– Lái thuyền đang ở đâu?

Một tên đệ tử lớn tuổi nghe vậy liền đáp:

– Ta ở đây này.

Tịch Ứng Chân bảo oạ

– “Thiên Lý Thuyền” xuất xứ từ Thiên Cơ Cung, có cơ quan dẫn động hay không?

Người lái thuyền gật đầu:

– Thưa có.

– Được! – Tịch Ứng Chân quát lớn: – Lập tức lái thuyền va vào thuyền địch.

Tên lái thuyền sau phút ngần người liền lập tức hiểu ra, y triệu tập đám đệ tử còn may mắn sống sót, chui xuống đáy khoang để phát động bánh răng. Chẳng bao lâu sau, bánh xe bằng gỗ hai bên thân thuyền cọt kẹt bắt đầu chuyển động. Tịch Ứng Chân rời khỏi mạn thuyền, để cho Diệp Linh Tô ở mặt trên trấn giữ, còn ông và Nhạc Chi Dương xuống khoang dưới trợ lực.

Mọi người hè nhau đẩy bánh xe gỗ làm cuộn lên từng đợt sóng trắng xóa, tiếng nước rào rào phát ra, lao phăm phăm về phía con thuyền lớn.

Xung đại sư định “tiên hạ thủ vi cường”, vốn muốn phá hủy thuyền đối thủ, nào ngờ “Thiên Lý Thuyền” tuy mất đi cột buồm nhưng vẫn có thể lướt phẳng phẳng tới trước. Hắn nhắm tình thế không ổn, mau chóng ra lệnh xoay đầu, hải thuyền mới bề lái được phần nửa chợt nghe “Uỳnh” một tiếng, “Thiên Lý Thuyền” hệt như một mũi đục được nung đỏ, lao thẳng đầu vào mạn trái thân đại thuyền, ván thuyền gặp lửa tức thì bắt cháy phừng phừng.

Đám võ sĩ đứng loạng choạng không vững, la í ới loạn cao cao cả lên. Xung đại sư dồn khí vào đôi chân, giậm mã bộ như đóng đinh vào sàn thuyền. Hắn ngừng đầu quan sát, trong màn khói lửa có bóng đánh xinh đẹp thấp thoáng. Diệp Linh Tô nhảy lên đại thuyền đầu tiên, kiểm Thanh Ly lấp lánh sắc đen, lướt đến đầu mấu tui bắn tung tóe đến đây.

Minh Đầu quát lớn một tiếng, xông lên trước cản lại, tay cầm một thanh đao đầu quý múa lên vun vút, tỏa ra sắc trắng lấp lóa. Diệp Linh Tô trở kiếm nghênh tiếp, mỗi người đều thể hiện bản lĩnh của riêng mình. Ánh đao dập dờn mãnh liệt hệt như sóng biển đầy đura, bóng kiếm tựa rồng tựa rắn như đang nô giỡn giữa ba đào.

Xung đại sư ngó dáo dác xung quanh, chụp vội lấy một cây mỏ neo sắt quét về phía bóng người màu trắng trong màn đao kiếm kia. Diệp Linh Tô mãi lo ngăn cản Minh Đầu vốn đã chật vật, bỗng cảm giác thấy cuồng phong ập tới, có muốn tránh cũng không còn kịp.

Chợt nghe một tràng cười dài chói tai cất lên, khói lửa phân đôi, Tịch Ứng Chân từ đó xông ra, mắt thấy thiếu nữ đang gặp nguy hiểm, ông lập tức cỡi bỏ đao bào, cổ tay hất nhẹ, trường bào bị ép thành một cuộn, bay vút đến quần chặt mỏ neo, cùng với đó là nội lực ngấm truyền theo chẳng khác nào kèm cương giữ ngựa, khiến cho mỏ neo sắt bị giật ngược trở lại.

Mỏ neo hệt như một con rồng xòe đuôi, lướt suột qua chân Tịch Ứng Chân, đánh cho một tên võ sĩ Mông Cổ kẻ bên vờ đầu toét óc, lực bay của nó vẫn chưa suy giảm, “Rầm” một tiếng, lại đánh gãy sụm một cột buồm. Cột buồm ầm ầm đổ xuống, vài buồm bên lửa bốc cháy ngùn ngụt.

Xung đại sư khó khăn lắm mới lấy lại được mỏ neo, đưa mắt quan sát, nhóm đệ tử Đông Đảo và Tịch Ứng Chân đã nhảy lên thuyền lớn, múa đao hươu thương, ầu ầu cùng đám thủy thủ bên phe hắn. Hắn lập tức vận mình rút ra một sợi xích sắt. Sợi xích mảnh dài nom như một con rắn độc, đệ tử Đông Đảo ai mà bị quét trúng thấy đầu óc mẩn mẩn té bở nhào xuống biển.

Tịch Ứng Chân không kịp cứu viện, máu nóng bốc cao, trường bào trong tay ông hất lên, quần chặt lấy một ngọn thương dài đang đâm về phía mình. Gã cầm thương đau điếng hổ khẩu, lập tức để vọt thương khỏi tay. Lúc này mỏ neo sắt lại bay đến gần, dẫn theo cuồng phong ầm ầm, phát vào mặt rất rát. Tịch Ứng Chân dùng thương thay kiếm, nhảy lên không đâm ra, mũi thương gạt trúng vào mỏ neo, cán thương tựa như một ngọn cung được uốn cong, hai luồng lực đạo một cương một nhu giằng co mãi không dứt. Tịch Ứng Chân đột nhiên trợn tròn mắt quát to, cán thương theo đó ưỡn thẳng, “Chát” một tiếng, đẩy mỏ neo bật ngược trở lại.

Chỉ thấy bóng trắng chớp động, Xung đại sư xông đến bên cạnh, tay phải bắt lấy mỏ neo nện ra phía trước, móc sắt trên mỏ neo lôm chôm, neo lướt đến đầu sàn tàu nát bấy đến đây. Tay trái y chụp lấy xích sắt đằng sau mỏ neo, cổ tình giương đồng kích tây, nhìn như thể tấn công Tịch Ứng Chân nhưng lại bắt ngờ quét về phía đệ tử Đông Đảo, lúc thì giống như công kích Diệp Linh Tô nhưng ngọn roi sắt lại xoay một vòng như măng xà, quần về phía hai chân của lão đạo sĩ.

Luận về võ công, Tịch Ứng Chân cao hơn y một bậc, thế nhưng ông chỉ giỏi dùng kiếm, còn trường thương thì không thuận tay cho lắm. Xung đại sư tu luyện “Đại Kim Cương Thân Lực”, có thể cử núi dời non, khỏe mạnh vô cùng, binh khí phàm là càng nặng, uy lực càng được nâng cao, thêm vào ngọn roi sắt trong tay gồm thân cương nhu, quả là hết sức phù hợp, vô hình trung làm cho y gia tăng thêm uy lực.

Diệp Linh Tô chống chọi với Minh Đầu dần dần cảm thấy đuối sức. Tuy đao pháp của Minh Đầu không quá đáng sợ nhưng chiêu thức lẫn trong màn đao kia thì lại khó phòng bị. Chiêu thức thiên biến vạn hóa, lúc thì như cuồng phong quét tuyết, khi lại như giọt nước rỏ mòn đá. Diệp Linh Tô thoáng lộ ra sơ hở, đao của Minh Đầu lập tức đẩy dạt nhuyễn kiếm ra, ngón trở tay trái chọc đến, “Tích Thủy Kính” như một mũi tên, đâm vào bụng dưới của thiếu nữ. Diệp Linh Tô vội dùng “Thủy Văn Chương” để hóa giải, chỉ chương chạm nhau, một luồng kinh lực sắc lịm đâm trúng vào cổ tay thiếu nữ. Diệp Linh Tô chỉ thấy đau buốt tận xương, nửa trên cơ thể như mất đi cảm giác.

Minh Đầu một chiêu được thế, người và đao nhập lại, thế như tuyết lăn xông xộc đến. Diệp Linh Tô ráng kềm nén cơn đau, hươu kiếm chặt xuống, vốn muốn dùng sự sắc bén của bảo kiếm mà tiện đứt đại đao. Minh Đầu thâm biết kiếm Thanh Li sắc bén khó bị, không dám lấy cứng chọi cứng. Đao pháp lão hư hư thật thật, tránh khỏi thế kiếm của Diệp Linh Tô, tay trái tích đầy kinh lực, tung một chương về phía ngực của thiếu nữ.

Một chương này xảo diệu hiểm độc vô cùng, nếu như tay trái không bị ảnh hưởng thì Diệp Linh Tô còn có khả năng ngăn cản được, giờ đây thu kiếm không kịp, trong lòng cô chỉ còn sự trống rỗng mịt mờ. Đang con tuyệt vọng, cô chợt nghe Minh Đầu gầm lên giận dữ, chương đi được nửa đường bỗng nhiên quét về phía sau. Diệp Linh Tô như chết đuối vớ được cọc, chẳng thêm nghĩ ngợi nhiều vội bật người nhảy tránh, nhìn kỹ lại chỉ thấy Nhạc Chi Dương tay vung sáo ngọc đang so tài cùng Minh Đầu.

Thì ra Nhạc Chi Dương trông thấy Diệp Linh Tô gặp nguy hiểm, bèn đỡ lấy “Vây Ngụy cứu Triệu”, vòng ra sau lưng Minh Đẩu, vung sáo đâm vào sống lưng của lão. Minh Đẩu nghe tiếng gió nổi lên, đánh phải bỏ qua thiếu nữ, xoay chuyển về phòng ngự. Lão trái đao phải chưởng, đao thì như tuyết bay, chưởng như sấm giập, tấn công khiến cho Nhạc Chi Dương phải liên tiếp lùi về sau. Trong phút chốc, Minh Đẩu đánh vào một chưởng về phía mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương giờ sáo ngọc đón đỡ, nào ngờ Quý đầu đao hóa thành một tia chớp, quán về phía thất lưng của gã.

Nghe tiếng gió từ thanh đao tiến sát thân thể, Nhạc Chi Dương như rơi vào hố băng, bỗng “Cốp” một tiếng, có luồng sáng đen từ đầu bay đến quán chặt lấy Quý đầu đao rồi rớt mạnh. Thanh đao gãy làm hai nửa, phần gãy vẫn bay về phía trước, lướt lướt qua người Nhạc Chi Dương rồi cắm phập vào ngực một tên võ sĩ Mông Cổ đứng gần đó.

Cả người Nhạc Chi Dương toát mồ hôi lạnh, Minh Đẩu chửi đồng trong bụng, thu mảnh đao gãy về bảo vệ thân thể. Diệp Linh Tô thừa cơ tung kiếm ra tấn công, kiếm bay theo người, người theo bóng ảnh chuyển động, ánh đèn nhấp nháy, ảo ảnh trùng trùng. Minh Đẩu bị thể kiếm bức ép, nhất thời phải liên tiếp giạt lùi. Nhạc Chi Dương tay cầm sáo ngọc cũng xông lên cùng tấn công. Diệp Linh Tô thấy gã trong lúc múa may sáo ngọc, chiêu thức tung ra có phần quen mắt, nhìn kỹ một vài chiêu thì thấy có điểm tương tự với chiêu kiếm của mình. Trong lòng thiếu nữ không khỏi ngỡ vực, thể nhưng vì đại địch đang ở trước mặt nên cũng không tiện hỏi nhiều.

Minh Đẩu lấy một chọi hai vẫn không rơi xuống thế hạ phong, chẳng những có thể phòng thủ mà đôi lúc còn quay lại phản kích. Trao đổi hơn chục chiêu, Nhạc Chi Dương phát hiện Minh Đẩu múa đao qua lại, chẳng biết vô tình cố ý thế nào mà luôn tránh chạm vào thanh sáo ngọc. Gã chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ lão già này lòng tham không đáy, lẽ nào đối với Không Bích còn chưa từ bỏ hy vọng? Nghĩ đến đây gã bèn chìa thanh sáo ra, cố ý cho chạm vào đao phong. Minh Đẩu quả nhiên ghim đao lại, vội vàng tránh khỏi sáo ngọc.

Nhạc Chi Dương ngấm ngầm cười khẩy, lập tức chẳng còn kiêng dè gì nữa, sáo ngọc cứ từng chiêu hướng ra trước, mỗi lần như vậy đều nhắm vào đao phong. Minh Đẩu tức thì cảm thấy lúng túng, lòng dạ tham lam của lão đến chết không đổi, cho dù là lúc nguy cấp lão cũng không nỡ phá hủy bảo vật hiểm cớ trên đời này. Lập tức, lão hướng đao phong dạt đi nơi khác, không muốn va chạm cùng Không Bích. Cứ như vậy tình thế đảo ngược, lão bị Nhạc Chi Dương dần dần ép bức, quấy phá khiến cho đao pháp rối loạn.

Lấy một chọi hai với lão vốn đã không hề dễ dàng, thêm cảnh dè dặt với sáo ngọc, thật giống như tâm trí bị xẻ làm ba, cho dù có tài năng trùm trời đi nữa cũng khó mà chống đỡ. Diệp Linh Tô thừa cơ hội lão đang gặp khó, hét lên “Trúng!”; nhuyển kiếm đột phá qua màn đao, quét trúng ngực trái Minh Đẩu. Chỉ thấy máu tươi vọt ra, Minh Đẩu loạng choạng ngã về phía sau, chân còn chưa trụ vững thì sáo ngọc của Nhạc Chi Dương đã ập tới, va đánh huych vào mạn sườn bên phải.

Minh Đẩu nửa người tê dại, chân khí rối loạn xông ngược lên trên, vội vàng tung người nhảy về sau, tránh khỏi đòn truy kích của Diệp Linh Tô. Hai người Diệp – Nhạc liên tiếp thành công, khí thế tăng vọt, tấn công càng lúc càng lợi hại. Minh Đẩu càng đánh càng lùi, dần dần đã tiến sát mép ngọn lửa lớn đằng sau.

Dương Cảnh và Hòa Kiều trông thấy tình hình sư phụ không ổn, ai nấy đều tự buông bỏ đối thủ, song song lao đến cứu viện. Tay trái Diệp Linh Tô đã khôi phục được cảm giác, mắt thấy hai tên xông đến gần, bất thần vung tay phát ra “Dạ Vũ Thần Châm”. Hai tên vội tránh làm sao kịp, thay nhau trúng châm ngã lộn xuống đất.

Minh Đẩu không biết đệ tử mình chết sống thế nào, trong lòng vừa ngỡ vừa giận. Lão hét lớn hai tiếng, hươ đao tấn công quyết liệt, lại khiến cho hai người Diệp – Nhạc bị ép lùi. Đang định quay sang ngó tình hình hai tên đệ tử thì kiếm – sáo lại cùng lúc ập đến, lập tức khóa chặt đường đi của lão.

Trong lúc quyết đấu, thế lửa càng lúc càng lớn, trên boong tàu khói đặc cuộn cuộn. Diệp Linh Tô thấy tình hình như vậy, trong lòng nảy ra một ý, tay phải dùng kiếm quây lấy Minh Đẩu, tay trái dùng thủ pháp “Thiên Tinh Diễm Long” phát ra “Dạ Vũ Thần Châm” nhắm bắn vào đám võ sĩ Mông Cổ. Lúc này khói lửa mờ mịt, người còn nhìn không rõ đừng nói đến mấy cây châm bé xíu, lập tức có mấy tiếng rầm rầm vang lên không ngớt, liên tiếp có người trúng châm té ngã.

Xung đại sư thấy tình hình không ổn, nghĩ thầm nếu cứ để cho Diệp Linh Tô phát châm thì hôm nay chắc chắn toàn quân sẽ tuyệt diệt. Y nhất thời sốt ruột, cố sức múa mỏ neo sắt tấn công, nhưng y càng đánh mạnh đánh gấp thì Tịch Ứng Chân càng trở nên bình tĩnh tự nhiên, vừa đánh vừa lùi. Ngăn chặn được mấy chiêu, trường thương quét trúng mỏ neo khiến cho mỏ neo văng sang bên trái. Tịch Ứng Chân múa rộng vòng thương, đâm vọt vào giữa ngực Xung đại sư.

Xung đại sư rút người lùi lại, kéo lấy xích sắt ném vào đầu Tịch Ứng Chân, chiêu này chính là dùng tấn công để tự cứu bản thân. Tịch Ứng Chân quả nhiên thu hồi trường thương, tay trái vung lên chụp lấy sợi xích rồi sắt bay đến. Xung đại sư vận thần lực định gạt xích lại, nào ngờ vừa kéo thì lại thu hồi rất dễ dàng. Tịch Ứng Chân nhẹ nhàng như bông như mây, nương theo bề mặt của xích sắt ép sát đến bên cạnh, xoạc xoạc đâm ra một tràng thương liên tiếp vào bả vai và cánh tay bên trái của Xung đại sư.

Xung đại sư không kịp tránh né, cánh tay trái trúng phải một thương, nhất thời máu chảy ròng ròng, đành phải buông bỏ xích sắt. Thế nhưng xích sắt và mỏ neo vốn là một thể, xích sắt nằm trong tay Tịch Ứng Chân hết như đuôi một con độc xà, hợp cùng thanh trường thương múa lượn vun vút, đánh cho Xung đại sư phải cuồng quýt thụt lùi.

Xung đại sư nhắm chừng không thể chống đỡ được nữa, bỗng nghe “Rắc” một tiếng, thân thuyền chợt nghiêng vẹo, từ từ lật sang mạn trái. Thì ra thiên lý thuyền và phải thuyền lớn ban nãy đã làm mạn thuyền vỡ ra một lỗ hổng, ban đầu thân của thiên lý thuyền bị lấy lỗ hổng nên nước biển không thể tràn vào được, tuy nhiên lửa cháy đã lâu, thiên lý thuyền lúc này cũng vỡ vụn hết cả, lỗ thủng giờ mới lộ ra khiến cho nước biển tràn vào mãnh liệt. Con thuyền lập tức nghiêng lệch, thế sắp sửa chìm đến nơi.

Đám võ sĩ thủy thủ trên thuyền loạn cào cào cả lên, tranh nhau đoạt lấy thuyền cứu sinh, thế nhưng còn chưa kịp đến gần, từ trong khoang thuyền đã xuất hiện một bóng người, liên tiếp tung ra mấy chưởng đánh ngã mấy tên võ sĩ.

Đám võ sĩ nhìn kỹ người vừa xuất hiện, ai nấy đều lấy làm lạ thốt lên:

– Trúc tiên sinh, ngài điên rồi à?

Hóa ra người đó là Trúc Nhân Phong, nội thương của y chưa khỏi, sắc mặt trắng bệch, tay trái xách lấy Thích Vương Tôn, tay phải chop lấy một con thuyền nhỏ ném vào xuống biển, sau đó tung người nhảy xuống theo.

Mọi người sau phút ngỡ ngàng, cũng thi nhau xông lên cướp thuyền. Nhưng thuyền chỉ có bốn chiếc, người thì lại quá đông, vì để đoạt thuyền nên mọi người bắt đầu ẩu đả loạn xạ.

Xung đại sư liếc mắt trông thấy, chợt quăng bỏ mỏ neo, tức tốc chạy về phía thuyền cứu sinh. Tịch Ứng Chân hiểu rõ dụng ý của y, không dám chậm trễ lập tức đuổi theo.

Xung đại sư xông vào đám đông, hai tay bắt lấy hai người, không thèm quay đầu lại, trở tay ném họ về phía Tịch Ứng Chân. Tịch Ứng Chân trông thế người bay đến, nghĩ thầm nếu như tránh đi thì hai tên này chắc chắn sẽ rơi xuống biển. Lão đạo sĩ vốn đầy lòng hiệp nghĩa, không nỡ thấy chết không cứu, bèn vút bỏ trường thương, tiếp lấy hai tên nọ. Nào ngờ vừa mới đỡ xong, ông chợt cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ tràn đến, Tịch Ứng Chân phải giật lùi vài bước mới đứng vững. “Đại kim cương thần lực” chưa tan dư kinh khiến cho máu huyết trong người ông nhộn nhạo không yên.

Chưa kịp điều hòa nhịp thở, Xung đại sư lại chụp hai người khác ném đến. Tịch Ứng Chân theo cách cũ đỡ lấy. Xung đại sư cười ha hả, hai tay cứ chụp bắt liên tục những kẻ ở trước mặt ném về phía Tịch Ứng Chân. Mọi người vừa sợ hãi vừa bắt ngờ, hè nhau dạt tránh khỏi Xung đại sư.

Xung đại sư nhân cơ hội đó vọt lên phía trước, tung ra hai quyền chấn cho hai chiếc thuyền cứu sinh nát vụn. Mọi người còn đang kinh hãi, chợt thấy y nhắc lấy chiếc thuyền duy nhất còn lại, cao giọng nói:

– Chân nhân, ngày sau gặp lại!

Nói rồi, y thả thuyền xuống biển, tung người nhảy lên trên, hai tay giữ lấy một mái chèo gỗ, hươ trái hươ phải, con thuyền nhỏ hệt như một vật thể sống, tức tốc vọt về phía trước.

Lúc Tịch Ứng Chân đuổi đến bên mạn thuyền thì Xung đại sư đã ở cách đó hơn mười trượng. Lão đạo sĩ vừa kinh ngạc vừa giận dữ, thầm mắng tên hòa thượng này tâm địa hiểm độc, y đoạt đi một chiếc thuyền đã đành, còn phá hủy nốt những chiếc khác, những người còn lại bất kể là địch hay ta đều sẽ chìm theo thuyền lớn. Phía Đông Đảo đương nhiên bị tiêu diệt hoàn toàn nhưng thủ hạ của Xung đại sư cũng không một ai may mắn thoát nạn. Kế sách “Ngọc nát đá tan” này thật khiến cho người ta phải lạnh xương sống.

Người trên thuyền lớn không ai là không tuyệt vọng, thi nhau mắng chửi xối xả. Tịch Ứng Chân nhìn ngó xung quanh một thoáng rồi nhặt lấy mỏ neo sắt trên sàn, vận hết sức lực toàn thân, nhắm chuẩn rồi ném mạnh về phía chiếc thuyền của Xung đại sư.

Xung đại sư chỉ lo chèo thuyền, chợt cảm thấy có luồng gió mạnh ập đến, vội vàng lạng người tránh khỏi, bỗng nghe “Cạch” một tiếng, mỏ neo sắt móc dính vào đuôi thuyền. Tịch Ứng Chân thấy thế cả mừng, dùng lực kéo mỏ neo khiến cho chiếc thuyền bị giật lùi mấy trượng.

Xung đại sư gầm lên tức tối, gỡ bỏ mỏ neo ra khỏi thuyền, nào ngờ Tịch Ứng Chân cũng vút bỏ xích sắt, nhặt lấy trường thương rồi rướn người nhảy về phía chiếc thuyền lá đằng trước, dáng vẻ hùng dũng như Phi Tướng Quân(*)

(ND chú: Phi Tướng Quân là biệt danh của Lý Quảng, một mãnh tướng đời Hán, nổi tiếng với biệt tài cưỡi ngựa bắn cung, lập nhiều công trạng trong cuộc chiến chống lại Hung Nô)

Xung đại sư còn chưa kịp vút bỏ neo sắt thì Tịch Ứng Chân đã xuất hiện ở ngay trên đầu. Y đánh phải hươ mái chèo khua khoăn loạn xạ phía trên. Tịch Ứng Chân uyển chuyển như rồng, nghiêm nhiên bay lượn trên mái chèo rồi bắt chợt vòng tránh, chui tọt lên thuyền.

Lão đạo sĩ đỡ cán thương xoay vòng vòng đáp xuống, hai chân đá ra liên hoàn cước, ép cho Xung đại sư không thể tiếp cận. Rồi đột nhiên, hai chân ông chạm sàn, con thuyền nhỏ tuyệt nhiên không hề không lay chuyển. Tịch Ứng Chân tay chống trường thương, đánh giọng gắt:

– Đại hòa thượng, nếu còn cậy sức nữa thì chúng ta cùng chết ở đây.

Ông chỉ cần giẫm chân một cái, đáy thuyền đương nhiên vỡ nát. Xung đại sư sợ ném chuột vỡ bình, tay nắm mái chèo, trừng mắt không nói gì. Lúc này chỉ nghe mấy tiếng rầm rắc vang lên, thuyền lớn vỡ toang làm nhiều mảnh, từ từ chìm xuống lòng biển. Người trên thuyền hè nhau nhảy xuống nước tìm đường sống, tiếng la hét ỉ ỏi vang vọng khắp nơi.

Tịch Ứng Chân lo cho đám người Nhạc Chi Dương, trong lòng thấp thỏm không yên, quay đầu nhìn lại chỉ thấy đầu người lóp ngóp trong con ba đào. Nhạc Chi Dương đang ôm lấy một mảnh ván thuyền, trôi đầu lên khỏi mặt nước. Diệp Linh Tô cũng ở bên cạnh, một tay cô ôm ván thuyền, một tay nắm chặt kiếm Thanh Li không rời. Cách đó không xa, Minh Đẩu cũng đang ôm một mảnh ván thụt thò trên nước, mặt mày hằm hằm sắc giận.

Ngoài ba người kể trên còn có vô số những võ sĩ Mông Cổ và đệ tử Đông Đảo đang ôm những khúc gỗ cụt hoặc những mảnh ván gãy để níu kéo sự sống, trông thấy con thuyền nhỏ phía trước mặt, họ bèn tới tập bơi đến gần. Tịch Ứng Chân thầm hoảng sợ, thuyền nhỏ chỉ có một chiếc, nhiều người như vậy thì đương nhiên sẽ chìm.

Đang lúc khó xử, Xung đại sư bỗng múa roi sắt quét về phía một tên võ sĩ Mông Cổ, kẻ nọ không tránh kịp, tức thì vỡ đầu tóe máu, trợn mắt một cái rồi chìm xuống biển. Tịch Ứng Chân nổi giận quát:

– Đại hòa thượng, có sao lại giết người?

Xung đại sư cười lạnh:

– Máy tên này mà lên thuyền thì chúng ta đi đòi nha ma cả lũ, nếu như chân nhân có diệu kế nào khác, bản tăng xin nguyện rửa tai lắng nghe.

Tịch Ứng Chân chưa kịp nói gì, Xung đại sư lại múa roi sắt, đánh lật sấp thêm hai người khác vừa bơi đến gần. Tịch Ứng Chân gất gồng:

– Dừng tay lại!

Xung đại sư cười bảo:

– Không ngừng tay thì thế nào?

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, đáp:

– Nếu không ngừng lại, đừng trách ta ra tay vô tình.

Xung đại sư thầm cân nhắc trong lòng, Tịch Ứng Chân tuy võ công cao nhưng lại dễ mềm lòng, biết đâu ông ta nói được làm được, sẽ ra tay ngăn cản thật thì sao? Chiếc thuyền này dài chưa đến một trượng, rộng không đến năm thước, giao chiến với ông ta tại một nơi chật hẹp thế này, một là hầu như khó bề thắng nổi, hai là nếu có thắng thì cũng không thoát khỏi thảm cảnh thuyền lật người vong.

Cân đo đong đếm qua mấy lượt, Xung đại sư liền mỉm cười, ung dung nói:

– Chân nhân thiện lương nhân hậu, bản tăng vô cùng bội phục, nhưng trước mắt thuyền nhỏ người đông, nếu như người người lên thuyền thì chi bằng tất cả cùng nhảy xuống biển cho gọn. Bản tăng có một kế sách, không biết Tịch Chân Nhân có muốn nghe qua hay không?

– Là kế sách gì? – Tịch Ứng Chân cũng không muốn trở mặt với y lúc này.

Xung đại sư cao giọng:

– Chiếc thuyền này tối đa có thể chở được sáu người, trừ ngài và ta, còn bốn người nữa có thể lên thuyền. Để cho công bằng, thôi thì ta và ngài mỗi bên chọn ra hai người, thế là vừa đủ sáu người, ngài thấy sao?

Y dùng trung khí để nói chuyện, những lời vừa nói truyền khắp trên mặt biển, mọi người đều có thể nghe thấy.

Tịch Ứng Chân nhíu mày, lắc đầu nói:

– Chỉ chọn được bốn người, vậy còn những người khác thế nào? Cứu một người thì phải giết đi mấy người, cứu người giết người như vậy có tàn nhẫn quá không?

Xung đại sư quét mắt qua mặt biển một lượt, nói giọng xa xăm:

– Nếu như chỉ còn lại bốn người thôi thì cũng là tốt lắm rồi!

Lời vừa dứt, dưới biển truyền đến một tiếng kêu thảm, Tịch Ứng Chân đưa mắt nhìn sang liền không khỏi giật mình, chỉ thấy một tên võ sĩ Mông Cổ chụp lấy người bạn bên cạnh, từng nắm đầm lớn nhỏ nện thùm thụp lên đầu kẻ kia. Kẻ bị đánh bất ngờ miệng mồm học máu, hai mắt trợn trừng. Tên võ sĩ đánh thêm vài quyền nữa rồi đột ngột dừng tay, kẻ kia tứ chi buông thõng, òng ọc chìm xuống biển.

Mặt biển lặng như tờ trong giây lát, thế rồi rất nhiều người như kẻ bùng tình mộng, thi nhau ra tay tấn công người bên cạnh, chỉ vì sắp đến thời khắc sống chết, không thể ra tay nương nhẹ được. Những tiếng la thảm thiết lập tức dậy lên, không ít kẻ bị thương hay bỏ mạng, chìm xuống đáy biển.

Nhạc Chi Dương thân ở trong nước, còn chưa kịp thích nghi thì bỗng phát hiện một luồng nước ngầm đang lao thẳng đến, tiếp đó lòng ngực phát ghen, máu huyết nhốn nháo, y chột buông tay khỏi mảnh ván thuyền, chìm xuống biển như một hòn đá. Nhạc Chi Dương cố gượng dựa hai tay thế nhưng thân thể mềm nhũn, nước biển tràn vào trong miệng, quả là vừa ngộp vừa mặn.

Đang con tuyệt vọng, một cánh tay trắng nõn nà từ bên cạnh vươn tới, nắm lấy cổ tay của gã kéo lên trên. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn sang, Diệp Linh Tô đang nổi phập phều bên cạnh gã, mái tóc xòa ra bóng bênh hết như một đám rong rêu đen nhánh. Tay trái cô kéo lấy Nhạc Chi Dương, tay phải đâm trường kiếm loạn xạ, lưỡi kiếm rẽ nước dẫn theo từng đạo từng đạo kinh lưu.

Phía trước mũi kiếm, Minh Đầu lúc tiến lúc lùi, thỉnh thoảng vung chưởng đánh ra, mỗi lần tung chưởng đều sinh ra một luồng nước ngầm, chạm đến thân thể hai người Diệp – Nhạc cứ như dùi sắt nện bổ vào.

“Kinh Túc Công” vốn được “Tây Côn Luân” Lương Tiêu ngộ ra từ biển cả, nội lực cuộn trào mãnh liệt theo con sóng, uy lực lớn hơn lúc ở trên cạn rất nhiều. Nhạc Chi Dương vừa bị trúng chưởng đầu tiên, trường kiếm của Diệp Linh Tô thì lại không thể vươn xa được, trong lúc nhất thời họ bị Minh Đầu ép cho liên tục thoái lui. Hai tên đồ đệ yêu quý của Minh Đầu đã chìm xuống theo thuyền lớn, mà căn nguyên là do Diệp Linh Tô, chính vì vậy lão oán hận hai người cực độ, chỉ muốn giết chết cho hả dạ.

Lão nổi con giết chóc, liên tục ép đến gần, nào ngờ Diệp Linh Tô thu trường kiếm về, cánh tay vung lên, dưới mặt biển xuất hiện mấy vệt nước mảnh mai sáng lóa. Minh Đẩu vội vã né tránh nhưng đã chậm mất một bước, phía đùi trái và ngực phải đều bị trúng châm, đầu dòng nước đã cản bớt lực đạo của mũi kim nhưng khi cắm trên người lão vẫn đau nhói nhói. Minh Đẩu bị sắc một ngụm nước, cố gắng đập nước lùi về sau, lùi đến hơn hai trượng, giương mắt nhìn lại thì hai người Nhạc – Diệp đã bơi đi rất xa rồi.

Minh Đẩu vừa kinh ngạc vừa tức tối, liếc mắt sang thấy cách đó không xa có hai kẻ đang đánh nhau, lão lập tức xông đến, tung một chưởng giết hai kẻ nọ chết tươi, xem như xả giận trong lòng.

HẾT CHƯƠNG 11

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Cô Đảo Vô Song (1-5)

Những kẻ dưới nước giết chóc lẫn nhau, mặt biển bỗng chốc hóa thành một trường đồ sát. Dẫu cho Tịch Ứng Chân từng trải qua trăm trận lớn nhỏ cũng chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng ác liệt như vậy. Ông liên tục quát dừng nhưng chẳng một ai thềm bận tâm. Những kẻ may mắn sống sót vì để thoát khỏi hiểm cảnh đều liều mạng hăm hại đồng loại. Tịch Ứng Chân chỉ cảm thấy ớn lạnh trong lòng, liếc mắt nhìn sang Xung đại sư, hòa thượng nhắm mắt chấp tay, dáng vẻ như đang tham thiền nhập định. Tịch Ứng Chân bất giác thở dài, nghĩ thầm: “Tên hòa thượng này không những thủ đoạn ác độc mà khả năng khống chế nhân tâm còn giỏi hơn cả võ công.”

Ông căng mắt nhìn ra xa, chứng kiến Nhạc Chi Dương bị Minh Đẩu đánh lén, trong lòng đang hết sức lo lắng, chợt thấy Diệp Linh Tô giải cứu cho gã, bấy giờ mới tạm thời thờ phào nhẹ nhõm. Ông vốn định xông đến trợ giúp, thế nhưng một khi rời khỏi con thuyền nhỏ thì Xung đại sư chắc chắn sẽ dong thuyền đi mất. Đang do dự, ông chợt thấy Diệp Linh Tô kéo theo Nhạc Chi Dương bơi dạt đi thật xa, tay liên tục phát ra “Dạ Vũ Thần Châm”, cứ hễ Minh Đẩu tiếp cận thì cô lại bắn châm bức lão lùi lại.

Minh Đẩu chẳng biết làm sao đối phó Diệp Linh Tô, bèn giận cá chém thớt, tay trái một chưởng, chân phải một cước, đánh cho những người lướt qua bên cạnh không chết cũng bị thương. Mọi người đồng thanh hét to, chia nhau xông lên vây công. Minh Đẩu bình tĩnh không hoảng sợ, tay đâm chân đá, quấy lên một đợt sóng cao hơn mấy thước, khí thế như hô lửa đàn dê, tả xung hữu đột không ai kháng cự nổi. Bên cạnh lão, xác người lật nhào, máu tươi tung tóe. Chưa đầy hai nén hương, tiếng la hét đã im bật, mặt biển mênh mông lặng ngắt như tờ, im ắng đến mức khiến cho người ta sồn gai ốc.

Minh Đẩu giết chóc đến đỏ bừng mắt, lại lướt về phía một tên đệ tử Đông Đảo. Kẻ nọ thấy Minh Đẩu xông đến gần, sợ muốn vỡ mật, lắp bắp nói:

– Minh sư thúc, đủ... đủ người rồi!

Minh Đẩu nghe tiếng giật mình, quay đầu nhìn lại, tính cả Diệp Linh Tô và Nhạc Chi Dương lúc này đúng là còn lại bốn người thật. Lão đảo tròn mắt một vòng, xua tay cười xòa:

– Được thôi, chúng ta cùng lên thuyền nào.

Tên đệ tử nọ như trút bỏ gánh nặng, xoay người bơi về hướng thuyền cứu sinh, mắt thấy mạn thuyền đã ở phía trước, nào ngờ Minh Đẩu lặng lẽ tiến đến gần, phát một chưởng lên đỉnh đầu của hắn. Kẻ nọ đập nát sọ, lập tức chìm xuống đáy nước. Tịch Ứng Chân vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, quát:

– Minh Đẩu, đã đủ số lượng rồi, sao ngươi còn phải giết người?

Minh Đẩu vịn đuôi thuyền nhảy lên boong, cười khà khà bảo:

– Bớt một người chẳng phải thuyền sẽ đi nhanh hơn sao?

Nói đến đây, lão liếc sang Xung đại sư, ánh mắt hết sức âm u. Xung đại sư biết lão đang nghĩ gì, mỉm cười mà rằng:

– Bàn tăng bỏ lại Minh huynh thật là có chỗ chưa đúng, nhưng nếu đổi lại là Minh huynh, thiết nghĩ cũng sẽ như bàn tăng mà thôi.

Minh Đẩu ngẫm nghĩ rồi gật gù:

– Không sai, ngươi bỏ rơi ta trên thuyền lớn, bắt chấp ta đang thay ngươi ngăn cản kẻ địch. Hừ, đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm thế với ngươi.

Xung đại sư chấp tay cười:

– Thiện tai, thiện tai.

Nói dứt lời, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng vỗ tay cười vang.

Tịch Ứng Chân ngấm ngấm đề phòng, hai tên này lấy một đầu một thì đều không phải là địch thủ của ông, nhưng nếu liên thủ thông đồng thì lại hết sức đáng lo ngại. Đang suy nghĩ thì Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô cũng vừa bơi lại gần, lúc cả hai trèo được lên thuyền thì đều đã kiệt sức rồi. Nhất thời, trên thuyền lúc này có năm người chia ra làm hai nhóm. Nhóm ba người Tịch Ứng Chân chiếm giữ đầu thuyền, nhóm hai người Xung đại sư cút cù đuôi thuyền. Song phương đều hận thù nhau cực độ, tuy nhiên nếu xảy ra đánh nhau chắc chắn sẽ khiến thuyền lật người vong, vì vậy họ tạm thời hòa hoãn, chỉ ngồi gườm gườm nhìn nhau.

Nhạc Chi Dương trúng phải một chiêu “Thao Thiên Khử” của Minh Đẩu, mặt mày tái nhợt, nhịp thở rối loạn. Tịch Ứng Chân ngấm vận nội kinh xoa bóp sau lưng cho gãi. Nội lực của lão đạo sĩ mạnh như hồng thủy nhanh chóng khai thông những chỗ bị bế tắc. Khí mạch của Nhạc Chi Dương thông suốt, gãi thở phào một hơi, mặt mày lấy lại huyết sắc, cất tiếng:

– Đa tạ đạo trưởng!

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói:

– Nếu muốn đa tạ thì hãy đa tạ con bé kia kìa. Nếu không có nó, nhà ngươi đã đi đòi nhà ma rồi.

Nhạc Chi Dương ngó sang Diệp Linh Tô, thấy cô thần sắc lãnh đạm, đang nhìn về một phía, gãi cười gượng:

– Diệp cô nương, đa tạ ơn cứu mạng.

Diệp Linh Tô lặng thinh không đáp. Minh Đẩu cười lạnh, bảo:

– Diệp nha đầu, kim châm của ngươi rút cuộc còn lại bao nhiêu? Ta không tin cái thứ đồ chơi ấy xài mãi không hết.

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn lão, hai mắt tóe lửa:

– Đại phản đồ, ta còn bao nhiêu kim châm ngươi muốn biết thì cứ thử.

Hai người khiêu khích lẫn nhau, tình thế căng như dây đàn, Xung đại sư vội can:

– Hai vị mau bớt nóng, mọi người khó khăn lắm mới sống sót được, đáng lý phải đồng tâm hiệp lực. Trên thuyền này, một là thiếu thức ăn, hai là không có nước uống, ngồi đực ra đây không phải là cách lâu dài, mọi người thử suy nghĩ xem có nơi nào ổn thỏa có thể đi đến được hay không?

Diệp Linh Tô mắng nhiếc:

– Giả ra vẻ người tốt làm gì? Hạng tặc tử như ngươi lý ra phải chết sạch thì gầm trời này mới mong được thái bình.

Xung đại sư cười đáp:

– Cô nương sao lại rủa ta? Nếu như có chỗ đắc tội, bản tăng xin nhận lỗi với cô.

Diệp Linh Tô còn đang định mai mỉa thêm thì Tịch Ứng Chân đã ngăn cô lại, cao giọng hỏi:

– Trúc Nhân Phong và Thích Vương Tôn đi đâu cả rồi?

Xung đại sư và Minh Đẩu ngược nhìn nhau, ánh mắt sa sầm. Xung đại sư ơ hờ đáp:

– Ừ nhì, bọn họ đi đâu ta cũng đang thắc mắc đây?

Tịch Ứng Chân đành giọng nói:

– Đại hòa thượng, đến nước này ngươi còn muốn che giấu sự thật ư. Ta hỏi ngươi, ngươi đến nơi đây để làm gì?

Xung đại sư sừng người, cười bảo:

– Đương nhiên là trở về Trung Thổ rồi.

– Nói láo! – Diệp Linh Tô cướp lời: – Con đường biển này vốn không phải là lối để về Trung Thổ!

Xung đại sư mỉm cười:

– Biển cả mênh mông, đi nhầm chạy lạc cũng là điều khó tránh khỏi.

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn Minh Đẩu, cười lạnh:

– Ngươi đi sai còn hiểu được, chứ Minh Đẩu qua lại Trung Thổ không dưới trăm lần, lẽ nào mờ lộn độn hết lên đầu lão đến nỗi mù cả mắt rồi?

Minh Đẩu nổi sùng, bật dậy hét lớn:

– Con ranh, nguoi dám mắng nguời?

Diệp Linh Tô nói:

– Ta đang mắng chó, ai nói ta mắng nguời nào?

Minh Đẩu giẫm chân một cái, con thuyền trở nên trông trành. Xung đại sư vội vàng kéo lấy tay áo của lão, cười khà khà bảo:

– Diệp cô nương chỉ biết một mà không biết hai, con đường biển mà cô nói vốn là dẫn xuống Giang Nam, còn con đường biển chúng ta đi lại hướng về phương Bắc.

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, bảo:

– Giới cho đại hòa thượng, nói dối mà không hề đỏ mặt.

Xung đại sư nhú mày:

– Sao ngài nói vậy?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Ta có hiểu biết đôi chút về hải đồ, con đường biển này nếu đi về phía trước chắc chắn sẽ dẫn đến một hòn đảo hoang.

Xung đại sư và Minh Đẩu lập tức biến sắc, đôi mắt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc. Xung đại sư lặng im một lúc, chậm rãi nói:

– Có sao Tịch đạo trưởng lại biết ở phía trước có một hòn đảo hoang?

Tịch Ứng Chân nói:

– Việc này nguời không cần quan tâm, nhưng ta biết rõ hòn đảo ấy có liên quan đến Thích gia, bằng không Trúc Nhân Phong sẽ không dẫn theo Thích Vương Tôn cùng bỏ trốn!

Xung đại sư ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh phát sáng, quan sát gương mặt Tịch Ứng Chân mấy lượt, bất chợt ỷ chấp tay cười:

– Thiện tai, thiện tai, hóa ra Tịch chân nhân cũng biết về cổ mộ Ấn Thần.

– Cổ mộ Ấn Thần? – Ba nguời kia đều tò về sùng sốt.

Xung đại sư trông sắc mặt bọn họ thông qua lời vừa tiết lộ mới biết rằng đối phương chưa biết về sự việc này, trong bụng lập tức hối hận vô cùng, nhưng lời đã ra khỏi miệng, đành bất chấp nói luôn:

– Các vị không biết sao? Hoang đảo mà Tịch chân nhân đề cập đến chính là gốc gác của đảo Linh Ngao, là nơi chôn cất của đại kỳ nhân Thích Ấn Thần.

Nhạc Chi Dương nhớ lại câu chuyện xưa mà Triệu Thế Hùng từng kể, trông ngực đập vang thình thịch. Tịch Ứng Chân vuốt râu suy tư, thật lâu mới lên tiếng:

– Đại hòa thượng, nguời mò đến mộ nguời ta làm gì?

Xung đại sư đáp:

– Tịch chân nhân đã từng nghe qua “Đại Tượng Vô Hình Quyền” chưa?

– Có nghe loáng thoáng! – Tịch Ứng Chân nói: – Môn võ công ấy cùng với Vô Tướng Thần Châm và Thừa Phong Đạo Hải được liệt vào hàng tam đại tuyệt kỹ của đảo Linh Ngao, nhưng cả trăm năm nay chưa từng nghe nói có cao thủ nào tinh thông bộ quyền pháp này cả.

– Không nghe cũng chẳng có gì lạ. – Xung đại sư mỉm cười: – Bởi vì từ xưa đến nay ở Đông Đảo, chưa một ai chân chính luyện thành môn võ công này.

Tịch Ứng Chân cười lạnh:

– Lễ nào bộ quyền pháp này nằm dưới mộ của Thích Ấn Thần?

Xung đại sư cười đáp:

– Biết đâu được đấy!

– Hay cho câu “Biết đâu được đấy”! – Tịch Ứng Chân vỗ đét vào mạn thuyền, cao giọng bảo: – Chỉ bằng vào một câu nói của người thì có thể đi đào lăng mộ của cổ nhân ư?

Xung đại sư cười ha hả, Tịch Ứng Chân nhiu mày nói:

– Người cười cái gì?

Xung đại sư đáp:

– Chân nhân có điều không biết, kẻ đào mộ này không phải phát xuất từ bản tạng đâu mà là từ chính Thích gia.

– Thích Vương Tôn? – Nhạc Chi Dương buộc miệng thốt: – Thăng già ấy mà lại muốn đào tổ phần của nhà mình lên ư? Lừa trọc à, người gạt ai đấy?

Xung đại sư mỉm cười bảo:

– Người này tuổi tác đã cao nhưng lại không biết võ công, thành ra chả có hứng thú gì với võ học bí tịch trong mộ cả, nhưng nghe nói bên trong đó ngoài võ học bí tịch ra còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nếu như có thể lấy ra được thì nhất định sẽ sống phú quý vinh hoa riêng một cõi.

– Nói nhăng nói cuội! – Diệp Linh Tô châm chọc: – Hắn ta là hậu duệ con nhà nòi, làm sao mà không học võ công chứ? Rõ ràng là người xúi giục hắn tự đào tổ phần lên, dạy người khác làm bậy, người đứng là lòng ma dạ quỷ.

– Cô nương đồ oan cho bản tăng rồi! – Xung đại sư ra vẻ uất ức: – Đến khi gặp được Thích Vương Tôn, cô có thể hỏi hắn cho rõ. Bản tăng cùng lắm chỉ có bảo hấn đến Đông Đảo xưng vương chứ nhất quyết không dạy hắn đào mồ trộm mã của tổ tông.

Tịch Ứng Chân bán tín bán nghi, bảo:

– Nếu lời người nói là thật, Thích Ân Thần có đứa cháu như vậy quả là điều bất hạnh vô cùng.

Ánh mắt của ông lướt sang Minh Đầu:

– Minh tôn chủ, tại Đông Đảo người ở dưới một người, trên cả ngàn người, có sao lại dẫn kẻ thù vào nhà phản bội bản đảo.

Cơ mặt Minh Đầu co giật mấy cái, thản nhiên nói:

– Ở trên ngàn người thì đương nhiên tốt, nhưng ở dưới một người thì lại chẳng có ý nghĩa gì.

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Không sai, chỉ cần ép Vân Hư bỏ đi, phù trợ cho Thích Vương Tôn, thì người có thể nghiệm nhiên mượn oai hùm, nắm toàn bộ quyền lực của Đông Đảo trong tay; cùng với bọn Mông Nguyên, bên Bắc bên Nam liên kết phối hợp.

Minh Đầu hừ một tiếng, không thèm đáp trả. Nhạc Chi Dương chớp mắt, cười khi khi:

– Tịch đạo trưởng nói sai rồi, Minh tiên sinh làm như vậy thì có phần “Người không như tên” đấy.

Tịch Ứng Chân khó hiểu, thắc mắc:

– Sao lại là “Người không như tên”?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Minh tiên sinh tên là Minh Đầu, đáng lý phải là một người quang minh chính đại, cho dù có đánh nhau với kẻ khác thì cũng chọn cách công khai. Thế nhưng như Tịch đạo trưởng vừa nói, đó chẳng phải gọi là cách thập thò lên lút hay sao? Thập thò thì khác nào bọn giòi bọ trong hố xí, lén lút thì cứ như lũ chuột trong hang sâu, rúc mình trong chốn tăm tối, quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời. Minh tiên sinh giả sử làm như vậy chẳng phải đúng là người không như tên hay sao?

– Con mẹ nhà người! – Minh Đầu đột nhiên nổi điên, tung một chưởng về phía Nhạc Chi Dương. Tịch Ứng Chân trông thấy rành rành, bèn giơ tay lên nghênh đỡ, chưởng lực còn chưa chạm nhau, Xung đại sư liền tổng ra hai quyền âm ập về phía hai người. Hai người đành phải rút chưởng về bảo vệ, nào ngờ hòa thượng vừa đánh đã thôi, nhẹ nhàng thu hồi quyền kinh, chấp tay cười nói:

– Xin hai vị ngừng tay, thắng bại chỉ là thứ yếu, con thuyền nhỏ nhoi này sợ là không chịu nổi thần công của hai vị đâu.

Minh Đầu hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, hận không thể một chưởng đánh chết tươi gã cho xong. Vốn ở lần luận kiếm vừa rồi, Minh Đầu đã nằm chắc chiến thắng, nào ngờ bị Nhạc Chi Dương chen chân vào phá đám, khiến cho giấc mộng của lão tan thành mây khói, bị ép phải bỏ đảo ra đi. Mối hận này cao tày trời, Minh Đầu thầm thề trong bụng rằng, chỉ cần Nhạc Chi Dương rơi vào tay lão, lão nhất định sẽ nghiền thịt da gã ra bùn ra đất.

Xung đại sư nhìn trái ngó phải, đánh giá tình hình, miệng thì cười nói:

– Tịch chân nhân, theo cách ngài nói, thì hình như ngài đã biết phương hướng của cỗ mộ Ân Thần rồi?

Tịch Ứng Chân liếc mắt nhìn y, cười hỏi:

– Ngươi không biết sao?

– Nói ra thật xấu hổ. – Xung đại sư thờ dài thườn thượt: – Thích Vương Tôn sợ ta có được hải đồ rồi sẽ bỏ hấn mà đi, nên trước sau chẳng chịu nói rõ cỗ mộ nằm ở đâu. Trúc Nhân Phong khi bỏ chạy đã tóm được hấn theo cùng, lúc này bọn họ hấn nhiên đã lên được hòn đảo nọ, nếu như chúng ta đến nơi quá muộn, họ Trúc nhất định sẽ vào trong mộ trước, đoạt được chân truyền của Thích Ân Thần.

Trúc Nhân Phong dâm tà độc ác, nếu như có được bí tịch của Đông Đảo, thật sự đúng là đáng quan ngại. Tịch Ứng Chân còn lưỡng lự chưa quyết, Nhạc Chi Dương đã cướp lời nói trước:

– Dẫn các ngươi đi cỗ mộ cũng được, nhưng phải có điều kiện thế chấp?

Tịch Ứng Chân thấy gã đồng ý, mặt lộ vẻ không vui, chợt thấy Nhạc Chi Dương nháy mắt với mình một cái, ông đành kèm lòng lại để xem gã đang có mưu tính gì.

– Thế chấp? – Xung đại sư nhú mày: – Thế chấp cái gì mới được?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Hai ngươi nhân phẩm xấu xa, ra vẻ thật thà trước mắt chẳng qua chỉ vì đang ngồi chung một thuyền. Một khi rời thuyền lên bờ, nhất định sẽ trở mặt ra tay ngay. Đại hòa thượng, ngươi giao ra “Thiên Cơ Thần Công Đồ” xem như vật thế chấp, nếu như các ngươi giờ què, ta sẽ hủy đi bộ bí đồ cơ quan này.

Xung đại sư nghe xong lời này lập tức giận tái mặt, y vất vả biết bao nhiêu mới có được “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, bản đồ này có can dự đến đại kế phục quốc, làm sao có thể dễ dàng giao cho người khác được? Trong lòng y nổi cơn tam bành nhưng trên mặt giả bộ như không cảm xúc. Minh Đẩu thì không kèm được tức tối, cao giọng quát:

– Thằng chó họ Nhạc, ngươi vừa đánh rắm cái gì đấy? Xung đại sư đang nói chuyện với Tịch Ứng Chân, khi nào đến phiên ngươi chõ mồm vào?

Minh Đẩu đang lúc ngả lòng, từ chân nắn trở thành dễ cấu gắt. Ngờ đâu lời của Nhạc Chi Dương vừa hợp với suy nghĩ của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ mỉm cười:

– Nhạc Chi Dương nói không sai, vị trí của hòn đảo đúng là bản đạo biết rõ, thế nhưng nhân phẩm của hai vị rất đáng ngờ, đến lúc lên được trên đảo rồi nhất định sẽ hợp sức tấn công. Bản đạo đánh không lại các ngươi, so ra nếu như chết trên đảo chẳng thà chết dưới biển cho rồi.

– Không sai! – Diệp Linh Tô tiếp lời: – Cho dù bọn ta có chết cũng không thể để cho các ngươi thực hiện được âm mưu đào mộ, làm kinh động đến anh linh của Thích tiền bối.

Minh Đẩu giận tím mặt tím mày, bàn tay siết chặt run lên từng hồi. Xung đại sư trầm tư suy nghĩ một lúc rồi cho tay vào ngực áo, lôi ra một bộ sách dày cộp, mỉm cười:

– Thôi vậy, thế chấp thì thế chấp, ta giao bộ sách này cho chân nhân là được!

Nói rồi y tiện tay ném đi. Tịch Ứng Chân biết y thủ đoạn quỷ quyệt, chỉ sợ có điều xảo trá bên trong, liền không đưa tay ra bắt lấy mà đợi khi quyền sách rơi xuống sàn thuyền mới từ từ nhặt lên. Ông tính thông thuật số âm dương, đối với kiến thức về cơ quan cũng hiểu biết phần nào, lật xem vài trang cảm thấy không có gì đáng ngờ mới cuộn sách lại cho vào lồng ngực, cười sang sảng bảo:

– Hòa thượng cảm được buông được, xem ra cũng là người phóng khoáng.

– Nào dám, nào dám. – Xung đại sư mỉm cười: – Đạo trưởng đã có được tín vật rồi, xin hướng cho bọn ta một con đường đi đúng đắn.

Tịch Ứng Chân đang định trả lời, chợt có người kéo lấy tay áo, ông quay đầu lại, chỉ thấy Nhạc Chi Dương ghé sát tai ông thầm thì:

– Sách đã vào tay ta rồi, đừng khách sáo với bọn chúng làm gì, biến cả mệnh mạng trước mắt khó mà phân rõ phương hướng, hay là dẫn bọn chúng về đảo Linh Ngao, hai tên cầu tặc này chắc chắn không biết mô tê gì đâu.

Xung đại sư luyện được thiên nhĩ thần thông, trong vòng trăm bước có thể nghe cả tiếng lá rơi, tuy rằng Nhạc Chi Dương nói rất khê nhưng cũng bị y nghe rõ mồn một. Y nhất thời nổi sùng, hận không thể một đám đánh chết toi tên tiểu tử này đi. Minh Đẩu cũng cảm thấy khả nghi, cao giọng quát:

– Thằng chó họ Nhạc, ngươi thầm thì mồm ám gì đó?

Nhạc Chi Dương ho khan vài tiếng, bảo:

– Ta nói Minh tôn chủ là một người rất tốt, tiếc là ăn phân nhiều quá nên nói chuyện còn thối hơn cả xì hơi.

Minh Đẩu mới nghe nửa câu đầu còn ngờ ngợ, nghe đến nửa câu sau lập tức nổi trận lôi đình.

Tịch Ứng Chân xua tay nói:

– Minh tôn chủ không cần nổi giận. Nhạc Chi Dương đúng là có nói ra một kế không có lợi cho các ngươi, nhưng bản đạo đã hứa với hai vị, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, bản đạo nói được là làm được, quyết không nuốt lời sai hẹn.

Nhạc Chi Dương trong lòng quỳnh quáng, liên tục giật giật chéo áo của ông nhưng Tịch Ứng Chân cố tình không lý đến. Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

– Nhạc Chi Dương, đừng quấy quá nữa, ngươi không nghe rồi sao, người ta đường đường là bậc quân tử sao có thể so với cái hạng vô lại như nhà ngươi được.

Nhạc Chi Dương cũng biết Tịch Ứng Chân một khi tâm ý đã quyết thì chẳng cách nào lay chuyển, đành buông một tiếng thở dài.

Xung đại sư biết rõ căn nguyên kết quả, không khỏi thở phào một hơi, cung tay cười nói:

– Tịch đạo trưởng tâm lòng bao la, hòa thượng xin bội phục, bội phục.

Tịch Ứng Chân nói:

– Ngươi không cần nghĩ một đằng nói một nẻo để vỗ mông ngựa như vậy, trên thuyền này không thức ăn không nước uống, trừ hòn đảo hoang kia ra cũng không còn nơi nào khác để đi, tuy nhiên ta xin nói trước, nếu các ngươi xâm phạm đến lăng tẩm của Thích tiền bối, lão đạo ta nhất định không khoan tay đứng nhìn đâu.

– Được, được. – Xung đại sư cười khà khà: – Việc này đương nhiên!

Tịch Ứng Chân ngàng đầu nhìn trời, chợt bảo:

– Biển cả bao la, cần phải dựa vào ánh mặt trời để định vị.

Nói rồi ông dựng trường thương lên cao, dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào, trường thương đổ ra một chiếc bóng dài thượt.

Xung đại sư vỗ tay cười:

– Định vị bằng bóng nắng à, thú vị, thú vị, đã từng nghe Tịch chân chân thông hiểu âm dương, am tường dịch lý, hôm nay chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn y, thần nhiên bảo:

– Hòa thượng nói chuyện leo lự thật, ba cái trò vật vãnh này sao có thể qua mắt được truyền nhân Kim Cương.

Ông vừa nói vừa chăm chú phân tích quỹ đạo mặt trời, bấm tay tính toán vị trí của hòn đảo.

Nhạc Chi Dương mưu toan bất thành, trong lòng lấy làm thất vọng lắm, trông thấy cảnh trên không nhin được tiến đến ri tai Tịch Ứng Chân:

– Lão à, ông không phải đang lừa người đấy chứ? Bộ trước đây ông từng đến mộ Ấn Thần rồi ư?

– Chưa hề. – Tịch Ứng Chân khề lắc đầu: – Ngươi còn nhớ đêm hôm ấy phát hiện ra bức hải đồ khắc bên dưới pho tượng đá hay không?

Nhạc Chi Dương giật mình, kinh ngạc thốt:

– Hóa ra bức hải đồ ấy chính là lăng mộ của Thích Ấn Thần ư?

Tịch Ứng Chân gật gật đầu, rút trường thương lên, chỉ về phía xa:

– Chính là ở nơi đó!

Xung đại sư và Minh Đẩu phản chấn hẳn lên, chia nhau mỗi người một mái chèo, gắng sức lái thuyền rẽ nước mà đi. Nhạc Chi Dương trông thấy, không nhin được cười:

– Hai vị không những võ công cao cường mà bản lĩnh chèo thuyền cũng không kém cạnh. Ông đây ngồi trên thuyền mà cảm thấy còn thoải mái hơn cả ngồi trên Bát Sĩ Đại Kiệu nữa. (*)

(ND chú: Bát Sĩ Đại Kiệu là loại kiệu tám người khiêng, dành cho các bậc đức cao vọng trọng)

– Khoác không biết ngược! – Diệp Linh Tô xen vào: – Tên vô lại như ngươi mà cũng từng ngồi qua Bát Sĩ Đại Kiệu hay sao?

Nhạc Chi Dương phẩy tay nói:

– Bát Sĩ Đại Kiệu thì tính làm gì, ngồi bên trong ấy nếu không phải quan tham thì cũng là bọn ô lại, chuyên làm trò bẩn thỉu nhơ nhớp, thói tha khó ngửi, thì thoảng mới có một vài thanh quan, còn lại đa số đều là hạng tanh tưởi ngợp trời mà cứ thích nói chuyện thánh hiền Khổng Mạnh. Cô mà vào trong đó ngồi, không bị thối chết thì cũng ê buốt một vài cái răng đó!

Diệp Linh Tô vừa giận vừa tức cười, bảo:

– Không có bản lĩnh ngồi thì thôi đi, còn bày đặt lý do lý trấu làm gì?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Cô đừng xem thường người khác, nhờ đâu mai một ông hoàng để ông cao hứng, lại ban thưởng cho ta một cỗ kiệu để ngồi thì sao!

Diệp Linh Tô bảo:

– Chu Nguyên Chương thưởng kiệu cho người ư? Có mà kiệu của Diêm Vương gia á, chẳng cần chặt đầu mà trực tiếp đưa tiễn người vào âm tào địa phủ luôn.

Nhạc Chi Dương cười sáng sủa:

– Mặc kệ kiệu của ai, có thể ngồi được là tốt rồi. Diệp cô nương, đến khi đó mời cô vào ngồi với ta nhé?

Diệp Linh Tô hỏi:

– Ta ngồi vào làm gì?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Đã nói rồi, cỗ kiệu ấy vừa hôi vừa thối, cần phải có mùi vị khác để điều hòa lại. Có câu “Quốc sắc thiên hương”, cô nương đã có quốc sắc, hẳn nhiên sẽ có thiên hương, chỉ cần cô vào ngồi trong cỗ kiệu ấy, tất cả mọi mùi xú uế đều sẽ biến mất sạch sẽ!

– Lèo mép!

Diệp Linh Tô ngoài miệng thì mắng vậy, trong lòng lại ngấm vui sướng. Trời sinh ra cô vốn xinh đẹp, từ nhỏ quá quen với những lời tụng xưng, sớm đã chán ngấy mấy câu nịnh nọt, thế nhưng chả hiểu vì sao khi nghe mấy lời a dua tăng bốc từ miệng Nhạc Chi Dương nói ra, cô lại có cảm giác khác, trong lòng cứ mơ mơ hồ hồ, chỉ mong gã khen ngợi mình thêm vài câu nữa.

Nhạc Chi Dương nào biết được tâm tư con gái như vậy, thoát cái gã lại quay sang móc mĩa hai tên đang ề ề chèo thuyền:

– Đại hòa thượng, dáng vẻ hươu chèo của người thật giống với tư thế của chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đó nha. Nói đến “Hắc Hổ Đào Tâm”, chẳng biết là tìm của đại sư màu đen, hay là lông con hổ màu đen nữa, mà theo ta thấy quá nửa là tìm người hơi đen rồi. Ấy dà, Minh tôn chủ, đây chẳng phải là tuyệt chiêu trong Kinh Tức Công của ông hay sao? Đầu ở trước, mông ở sau, vai rụt háng dẹt, lúc lên lúc xuống, ba phần tựa kinh ngư, bảy phần như vương bát (rùa biển). Ỉ, phải rồi, nghe nói Kinh Tức Công có sáu đại kỳ kinh, không biết trong đó có chiêu “Vương Bát Khi” không nữa? (*)

(ND chú: trong tiếng Hán, Vương bát ngoài nghĩa là rửa ra thì còn là tiếng lóng để chửi những tên vô lại, hay kẻ bị cấm sùng, mang ý nghĩa khinh miệt)

Xung đại sư nghe rồi vẫn thản nhiên như không, ngược lại Minh Đẩu thì giận đến trợn trừng hai mắt, mắt bao nhiêu sức lực mới kềm nén lại được ý muốn đánh người trong bụng, lão âm thầm thề độc: “Thằng nhóc người cứ nói cho đã đi, sau này rơi vào tay lão tử rồi, lão tử sẽ cắt cái lưỡi người ném cho rửa ăn.”

Đi chừng được hai giờ, biển cả trước mặt vẫn bao la tít tắp. Tịch Ứng Chân và Nhạc Chi Dương đổi tay chèo thuyền, lại chèo mất hai giờ nữa, phía chân trời bỗng xuất hiện một dải đen lơ lửng. Con thuyền nhỏ vẫn êm êm tiến về trước, dần dần một hòn đảo hoang hiện ra, hình dáng như một cái mâm tròn, trong ngoài gồm có ba lớp: lớp ngoài cùng chỉ chút đá ngầm đen sẫm như nhuộm mực, lớp giữa cỏ cây tươi tốt, sắc xanh rợp trời. Lớp trong cùng dường như có ngọc bích châu đen ôm trọn lấy một tòa núi lớn, vách đá dựng đứng, vuron cao chót vót, hình dáng như cổ thần Cự Linh(*) đang nhìn xuống trùng dương mờ mịt.

(ND chú: Cự Linh thần phát xuất từ truyện Tây Du Ký (phần Đại Náo Thiên Cung), là một chiến tướng dưới quyền Thác Tháp Thiên Vương, trách nhiệm chủ yếu là bảo vệ cổng thiên cung, nổi tiếng có sức mạnh vô song, từng trong một đêm dời non phá núi để cứu nhân gian khỏi nạn hồng thủy, là đại tướng tiên phong trong đợt thảo phạt Tôn Ngộ Không...)

Xung đại sư đứng dậy, chấp tay cười:

– Thiện tai thiện tai, đây đúng là đảo Vô Song rồi.

– Đảo Vô Song? – Nhạc Chi Dương bật cười: – Khẩu khí lớn thật.

– Người thì biết cái rắm gì? – Minh Đẩu cười lạnh nói: – Năm ấy Thích Ấn Thần tự hào “Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Thế Gian Vô Song Đạo”, đánh khắp Trung Thổ không địch thủ. Về sau không biết từ đâu xuất hiện một vị đạo sĩ lợi hại, sau trận chiến giữa hai người xảy ra, Thích Ấn Thần sụp đổ oai

phong, rồi bỏ Trung Thổ, sáng lập nên một dòng phái ở đảo Linh Ngao. Tương truyền nửa đời sau của ông ấy sống trong sầu muộn u uất, suốt ngày mò mẫm tìm ra phương cách đánh bại vị đạo sĩ kia, mãi cho đến cuối đời mới thành công, cho nên gọi tên hòn đảo này là đảo Vô Song. Đảo và Đạo đọc trại như nhau, chính là Thích Ấn Thần tự phụ Vô Song Chi Đạo, đã tìm ra cách thức khắc chế đạo sĩ.

Tịch Ứng Chân đột ngột lên tiếng:

– Minh tôn chủ, ông nói vị đạo sĩ họ tên độc một chữ “Linh” à?

Minh Đẩu gật đầu đáp:

– Chính là Linh đạo nhân, ông ta có một viên Linh Đạo Thạch Ngự, tương truyền rằng bên trong có ẩn chứa vô thượng thần công, sau đó trải qua mấy bận lưu truyền, giờ đây chẳng biết đã đi đâu về đâu nữa. Trên giang hồ có lời đồn, lúc Chu Nguyên Chương công phá Bình Giang thì viên Thạch Ngự nọ từng xuất hiện một lần. Tịch chân nhân, ông và tên họ Chu ấy giao tình không ít, liệu có từng nghe nói qua về tin tức này không?

– Có nghe loáng thoáng. – Tịch Ứng Chân hồ hững đáp: – Khi ấy Trương Sĩ Thành vừa bị dẹp xong, lòng người bất an, tiếng đồn cũng lắm.

Minh Đẩu hừ một tiếng, cười lạnh:

– Tịch đạo trưởng cần gì lấp liếm, cái thứ ấy đang nằm trong tay Chu Nguyên Chương!

Tịch Ứng Chân nghe thế chỉ cười trừ, chả buồn giải thích. Trái tim của Nhạc Chi Dương lúc này đang đập dồn thình thịch, ngược nhìn hòn đảo trước mặt, đầu tưởng tượng về trận chiến kinh thiên động địa của Thích Ấn Thần và Linh Đạo Nhân năm xưa, phút chốc thần tình ngơ ngẩn đến quên mất bản thân nơi đâu.

Càng đến gần đảo, xung quanh càng lôm chôm đá ngầm, tảng nào tảng nấy đều cao bằng mấy người gộp lại, ở giữa thì thủy đạo chảy dọc ngang, uốn lượn lòng vòng, con thuyền nhỏ tiến vào nơi đó, chỉ thấy đá lớn che lấp bầu trời, không gian nhập nhoạng tăm tối, hai bên bờ vách cao sừng sững, cái ngả cái nghiêng giống hệt răng nanh của một loài thú lớn như muốn xông đến gần.

Trong thủy đạo hết sức tĩnh mịch, chỉ có tiếng sóng xô vào vách đá phát ra âm thanh rào rạt, lúc thì như tiếng rấn nhá độc, khi lại như muôn quý thêu thảo, bầu không khí bí hiểm bao trùm khắp bốn phía, khiến cho tinh thần người ta bị tác động, sinh ra cảm giác thấp thòm.

Thuyền lướt đi chừng nửa đường, xung quanh chợt trở nên tối sầm, những tiếng rì rì ra rả càng lúc càng phát ra dồn dập hơn, tựa như đang thì thầm rót vào lỗ tai, thôi thúc người ta chìm vào giấc ngủ. Cũng không biết là do quá mệt mỏi hay vì nguyên nhân nào khác, Nhạc Chi Dương cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thân thể như bị nghìn cân đè nặng, chỉ muốn lăn ra sàn thuyền ngủ vùi một giấc.

Con buồn ngủ vừa rồi dậy, chân khí trong thân thể Nhạc Chi Dương liền phản ứng ngay, tùy theo âm thanh lạ lùng đang vang vọng bên tai, chân khí ấy luôn sang đông, lách sang tây, khi thì nhanh như chớp giật, lúc lại chậm như rần trườn. Gã đột nhiên tỉnh táo lại, quay đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy một màu đen kịt âm u đến sợ, đây nào phải khung cảnh trần gian mà ngược lại như chốn âm tào địa phủ thì đúng hơn. Chợt đâu, gã rung mình một cái, trong lòng nảy ra thắc mắc: “Tại sao thủy đạo này lại dài như vậy, chiếc thuyền đi cũng đã lâu mà mãi vẫn ko thấy điểm kết thúc?”

Bốn bề yên tĩnh đến kỳ lạ, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, Diệp Linh Tô lúc này hai tay đang ôm gối, đôi mắt khép hờ, hai hàng mi dài khẽ lay động, bờ má trắng phao nhuộm đậm rắng chiều, chóp mũi thoáng phập phồng tỏa ra từng làn hơi sâu và mỏng, trong đó ẩn ước hương thơm ngát ngào mê đắm.

Nhạc Chi Dương càng thêm hoảng hốt, đưa mắt nhìn tiếp, chỉ thấy Tịch Ứng Chân đang xếp bằng ngồi thẳng, hai mắt nửa nhắm nửa mở, lộ ra vẻ dờ dẩn. Nhạc Chi Dương cảm giác không ổn, đang định mở miệng hét lên, nhưng không hiểu vì sao lời vừa lên đến cổ họng thì cơ thể đã rã rời, một chữ cũng không buồn nói nữa.

Lại nhìn sang Minh Đẩu và Xung đại sư, bọn họ cũng rơi vào tình cảnh tương tự. Xung đại sư vô cùng kỳ lạ, hai mắt rõ ràng mở to nhưng lại không hề có chút thần thái, cứ ngơ ngác nhìn về phía trước, gương mặt tuấn tú nom hết như một chiếc mặt nạ được tạc từ ngọc trắng, bóng râm từ những mô đá lướt qua gương mặt của y trông rùng rợn đến mức khiến cho người ta phải sởn gai ốc.

Nhạc Chi Dương càng nhìn càng thấy kỳ quái, thoảng như đang rơi vào một cơn ác mộng không hồi kết, rõ ràng là trông thấy những người khác ở trước mặt, giờ tay ra là có thể chạm đến nhưng chẳng hiểu vì sao chân không thể nhấc, tay không thể vươn, duy chỉ có luồng chân khí trong cơ thể là đang lưu chuyển theo âm thanh rì rả kia, lúc lên lúc xuống, thoát nhanh thoát chậm.

Gã kèn cựa cùng con buồn ngủ, hận không thể chết đi cho rồi, nhưng với chút ý chí còn sót lại cùng luồng chân khí để mặc cho âm thanh kỳ lạ kia dẫn dắt, trên chạy đến huyết Bách Hội, dưới chảy xuống huyết Dũng Tuyền, đi qua năm bảy vòng chu thiên, con buồn ngủ mới dần dần suy giảm. Không khí trong lồng ngực gã chuyển động, càng tích càng dày như muốn bùng ra khỏi cơ thể.

Đột nhiên, Nhạc Chi Dương ngẩng đầu lên trời hét dài một tiếng, tiếng hét bị những mỏm đá ngầm cản trở làm dội về những tiếng ngân vang vọng. Âm thanh ra rả kia vì thế có chút suy yếu đi, Nhạc Chi Dương tức thì như trút bỏ gánh nặng, bắt ngờ có thể cử động trở lại.

Bốn người kia như vừa choáng tỉnh mộng, hai mắt mở to, vẻ mặt ngẩn ngơ. Tịch Ứng Chân nhìn xung quanh, buột miệng hỏi:

– Chúng ta đi vào được bao lâu rồi?

Nhạc Chi Dương vội đáp:

– Đi cả nửa ngày rồi, thế nhưng còn chưa cập bờ.

– Nói xằng...

Minh Đầu đang định mắng gã thì Xung đại sư cản lại, bảo:

– Minh huynh không nhận ra sao? Vừa rồi chúng ta đã bị mắc bẫy.

Minh Đầu còn đang sững người, Xung đại sư chợt xé bỏ hai mảnh tảng bảo, vò lại rồi nhét kín lỗ tai. Tịch Ứng Chân cũng làm theo tương tự. Hai người chia nhau nắm lấy mái chèo, cố sức lái thuyền tiến về phía trước. Thuyền đạo vẫn ngoằn ngoèo như cũ, đôi khi đằng trước lại xuất hiện lối rẽ. Hai người loay hoay xoay chuyển, một lúc sau chợt thấy phía trước hé ra chút ánh sáng, vội hè nhau hướng thuyền về nơi ấy, tức thì lại đổ trở ra biển lớn.

– Ôi! – Diệp Linh Tô kêu lên: – Sao lại trở ra thế này?

– Trở ra được là còn may đấy! – Tịch Ứng Chân ném bỏ mảnh nhét tai, thờ hắt ra một hơi dài. – Nếu ở lại trong thủy đạo đó, sợ rằng cả đời cũng không ra ngoài được đâu.

Xung đại sư cũng buông mái chèo xuống, liếc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, chợt mỉm cười nói:

– Lão đệ bản lĩnh thật, bốn người chúng ta đều bị mê man, chỉ trừ mỗi người là tỉnh táo vô sự.

Nhạc Chi Dương cũng lấy làm lạ, tạm thời chẳng biết đáp trả thế nào. Minh Đầu không kèm được hết lên:

– Xung đại sư, ông úp úp mở mở cái gì thế, sao ta nghe không hiểu?

Xung đại sư lắc đầu thờ dài:

– Thủy đạo này trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra là một mê cung. Nhưng nếu là mê cung thì cũng không có gì đáng nói, điều đáng sợ chính là âm thanh trong thủy đạo, nghe qua thì nhỏ xíu khó phân biệt nhưng vô hình trung lại làm tinh thần bị mê hoặc. Bản tạng nhất thời không nhận ra, lại vì đang chèo thuyền, cho nên mới bị rơi vào giấc ngủ mất một lúc, nếu không có tiếng hét của Nhạc lão đệ lay tỉnh, chỉ sợ cả đời này bị nhốt trong chốn thủy đạo, vĩnh viễn không có lối ra.

Những người khác nghe xong, không ai là không giật mình. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới hiểu ra, nếu như mọi người ngủ mê là vì âm thanh trong thủy đạo, còn bản thân không bị trúng chiêu, đây hoàn toàn là do công lao của Linh Phi Kinh cả. Gã đã luyện đến cảnh giới Địa Lại, chân khí tùy theo âm thanh mà chuyển động, vì thế mới giữ lại được chút tỉnh táo cho riêng mình.

Nghĩ đến đây, gã lại nảy sinh thắc mắc, tiếng ra ra ấy trong thủy đạo rốt cuộc từ đâu mà ra, là do thiên nhiên tạo tác hay bởi bàn tay con người nhúng vào? Nếu là bàn tay con người, thì hẳn không phải tác phẩm của Thích Ấn Thần thì cũng là thần thông của Linh đạo nhân.

Chợt, gã nghe Tịch Ứng Chân nói:

– Trận đồ này quả là lợi hại, mê cung hay âm thanh lạ kia tạm không nói tới, nhưng vì người bình thường lênh đênh trên biển đã lâu, đến được hòn đảo này hay có tâm lý nôn nóng muốn lên bờ, tất nhiên sẽ không lưu tâm đến đá ngầm. Tinh thần một khi lơ đãng, những thứ tà đạo bên ngoài sẽ như nước rò xuyên đá, âm thầm thâm nhập vào trong trí óc. Đại hòa thượng nhà ngươi thiên tâm không vững nên mới bị quấy nhiễu, còn bản đạo đương lúc luyện khí mong lung nên cũng bị sa vào bẫy trận. Thích Ấn Thần tạo ra cơ quan như thế không hồ năm xưa là một bậc kỳ nhân.

Minh Đầu sốt ruột hỏi:

– Trận địa này lợi hại như vậy, Trúc Nhân Phong và Thích Vương Tôn làm sao mà vào được?

Xung đại sư nói:

– Bọn họ đến hay chưa còn khó nói, nhưng cho dù có đến nơi này cũng chưa chắc vượt qua được mê trận đâu.

Diệp Linh Tô khẽ nhủ mảy nhìn lên đảo, nói:

– Chúng ta vẫn phải lên đảo sao?

Xung đại sư cười bảo:

– Đến núi vàng mà về tay không coi sao được? Trận đồ này chỉ đáng sợ khi không biết thôi, một khi nắm rõ lợi hại tự nhiên có thể dễ dàng vượt qua.

Nhạc Chi Dương chớp mắt vỗ tay cười:

– Ta biết rồi, chúng ta hãy đi qua bằng cách bước lên trên những mô đá ngầm.

Xung đại sư mỉm cười:

– Nhạc lão đệ nhảy bén cơ trí, quả là một người thông minh.

Mọi người ngẩng đầu quan sát, đá ngầm đầu cao lớn nhưng cũng không làm khó được năm người, ai nấy đều lập tức tự xé lấy mảnh áo bọc chặt lỗ tai, kể đó là chiếc thuyền nhỏ đến bên dưới một mỏm đá. Nhạc Chi Dương cúi đầu nhìn xuống, thông qua làn nước biển trong vắt, có thể được thấy vô số kẽ nứt chi chít nằm dưới thân đá ngầm, cái lớn cái nhỏ, nối nhau hàng loạt, nước biển xô vào kẽ nứt làm phát ra âm thanh kỳ lạ.

Nhìn kỹ hơn, những kẽ nứt này quá mức ngay ngắn, không giống như bị nước biển ăn mòn mà thành. Còn nếu nói do sức người tạc ra thì thật khó bề tin nổi, gần như là phải đục khoét dưới nước, nào phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn tất, chưa kể đến ngàn vạn khe rỗng phát ra âm thanh thoi miên nói trên, sự kỳ diệu trong âm luật của nó hầu như đã cận kề với đạo trời.

Lúc này không chỉ Nhạc Chi Dương kinh ngạc, những người khác đều rút lại sự khinh địch, không dám xem nhẹ chủ nhân trên hòn đảo này nữa.

Năm người trèo lên vách đá, liếc mắt nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân đá nham xen kẽ, ngàn lần vạn xoắn. Xung đại sư miên man suy nghĩ, chợt quay lại hỏi:

– Tịch chân nhân, ngài tinh thông dịch số âm dương, dám hỏi mê cung này là do trời đất tạo ra hay có người sắp đặt?

Tịch Ứng Chân quan sát một lúc rồi nói:

– Bảy phần do trời sinh, ba phần nhờ sức người, Thích Ân Thần quyết định cho đặt mộ phần mình ở nơi đây thật ra cũng có lý do của nó.

Xung đại sư mỉm cười bảo:

– Xin được nghe tường tận!

Tịch Ứng Chân liền dẫn giải:

– Con gió lạ của hòn đảo này, dưới thông linh căn đáy bể, trên ứng với sao Liêm Trinh thuộc chòm Bắc Đẩu, hơi nước tràn trề, tứ bề gió lớn, thật là nơi hội tụ phong thủy. Nhưng đầu có là vậy cũng chỉ là một nơi núi hoang đảo vắng, linh khí thời tụ thời tán, thế nhưng ngoài cảnh sắc tuyệt diệu ra, xung quanh nơi đây còn sinh ra những mỏm đá ngầm không lồ, được núi vây biển áp, tích nước trữ gió, hết như rồng biển ôm trắng, khiến cho muôn vạn linh khí dồn cả vào trong đảo. Người nhìn cỏ cây trên đảo mà xem, thực vật xanh mướt um tùm, sức sống mãnh liệt, nếu là một hòn đảo hoang bình thường liệu có cảnh tượng như thế này chăng?

Mọi người đứng trên mỏm đá nghe đến say sưa, chăm chú nhìn về đỉnh núi đằng trước, trong lòng nảy sinh cảm giác tôn kính. Xung đại sư chấp tay cười:

– Tịch chân nhân không hổ danh là đệ tử của Đại Minh, kiến thức quả nhiên cao minh, vậy theo ngài thấy, liệu nơi đây có phải là long mạch của Đông Đảo hay không?

Diệp Linh Tô biến sắc, tức giận quát:

– Con lừa trọc, ta đoán ra rồi, thì ra người đào mộ trộm báu là giả, cắt đứt long mạch của Đông Đảo ta mới là thật phải không?

Xung đại sư mỉm cười không đáp, Tịch Ứng Chân lại lắc đầu bảo:

– Phong thủy trên biển cả khác với đất liền, Trung Thổ muôn non nghìn núi trập trùng, khí mạch chạy dài sâu xa, long mạch hướng về đâu, đế vương xuất hiện nơi đó. Còn hòn đảo này tuy có khí thế rồng biển mạnh mẽ ngút trời, tiếc thay chỉ là một con rồng đơn độc thẳng thiên, một tay vỗ chẳng thành tiếng, bốn bề lại là biển cả điệp trùng, nước biển là vật lưu động, linh hoạt thì có thừa nhưng lại thiếu bề vững chãi. Vì thế đòi hỏi người Đông Đảo vừa chẳng có cơ hội làm đế vương vừa thiếu hụt khí chất đế vương, hoặc là tuy có tài năng của đế vương nhưng lại không có ý chí của đế vương.

Diệp Linh Tô nghe đến đây liền lặng lẽ nhớ lại, mấy chục năm qua Đông Đảo tranh hùng thiên hạ, người chết vô số, kết quả cuối cùng bại dưới tay Chu Nguyên Chương, chính là ứng với câu “Vừa chẳng có cơ hội làm đế vương vừa thiếu hụt khí chất đế vương”, thế còn hai câu “Tài năng đế vương” và “Ý chí đế vương” thì chưa có dịp kiểm chứng.

Xung đại sư chăm chú nhìn ngọn núi, trầm mặc hồi lâu bất chợt cười bảo:

– Chân nhân có kiến giải độc đáo, tiếc là thuật phong thủy trước nay không căn không cứ, đạo trời vốn mênh mông vô tận, sao có thể tỏ tường hết được? Thời vận cũng như nước biển, càng là vật lưu động, chỉ cần truy ra căn nguyên, không hẳn là không thể biết được thiên cơ. Hà huống chi, đời người trăm năm rồi cũng có lúc thành xương trắng, đã có cùng một kết thúc là cái chết, thay vì chết trong im lìm lặng lẽ, thì chết sao cho oanh oanh liệt liệt; kể đến phần thắng bại, thắng thì tất nhiên đáng mừng, mà có bại cũng không việc gì hối tiếc.

Tịch Ứng Chân nghe xong phải lắc đầu:

– Đại hòa thượng, người thân là đệ tử thiên môn, lại không thông thể thái, chấp nhậm chuyện trần tục.

Xung đại sư mỉm cười:

– Tịch chân nhân thân là đệ tử Huyền Môn, chẳng phải cũng không buông bỏ được sự đời hay sao? Cửa Thiên vốn linh động không giới hạn, chỉ cần tâm

tính sáng ngời, ăn uống hành động đều hợp với đại đạo, những nhu cầu cơ bản của con người đều không nằm ngoài Thiên cơ. Tịch chân nhân áp dụng Đạo pháp vào đời, có thể phù trợ họ Chu xưng đế, bản tăng đem Phật pháp vào trần tục, không hẳn là không trợ giúp Mông Nguyên phục quốc được. Nếu như sức lực yếu kém, bị sa chân vào lưới trần, thì cũng là do bản tăng tự làm tự chịu; còn nếu như lực đạo đủ đầy, lấy chính phật làm tu hành, hóa chiến trường thành Đạo trường, lẽ nào không thể vừa đạt được thành tựu, vừa lãnh hội được đạo lý ư?

Tịch Ứng Chân tạm thời cứng họng, dẫu cho ông có trăm nghìn đạo lý, nhưng phò tá Chu Nguyên Chương vẫn là chuyện đã xảy ra. Cùng là người xuất gia, nếu ông phê phán Xung đại sư thì bản thân cũng khó tránh nổi hiềm vừa ăn cắp vừa la làng.

Xung đại sư nhìn ra tâm lý đó của ông bèn cười ha hả. Y bước đi trên mô đá ngầm, chân không chạm đất, theo hướng đảo mà tiến lên. Minh Đẩu cũng gấp rút theo sau, Nhạc Chi Dương vội giục:

– Nhanh lên, đừng để cho bọn chúng đi trước.

Tịch Ứng Chân vừa bị nói trúng tim đen, trong lòng chán ngán, thờ dãi nói:

– Nhóc con, chúng ta lên đảo rồi thì có thể làm gì chứ?

Nhạc Chi Dương còn đang chững chững, Diệp Linh Tô đã xen vào:

– Nếu chúng ta không lên đảo, mấy tên này chẳng phải sẽ trục lợi thành công hay sao?

Nhạc Chi Dương cũng tán đồng:

– Phải đó, nếu như trong cổ mộ Ẩn Thần thật sự có võ công lợi hại, rơi vào tay tên hòa thượng này thì sẽ như hồ mọc thêm cánh.

Tịch Ứng Chân trải qua chiến tranh loạn lạc, sớm đã mệt mỏi với việc tranh đấu, nghe xong những câu nói của Xung đại sư, ngừng lại công lao sự nghiệp trong đời, đa phần chỉ là chính phật chém giết, kẻ xảo người đại, hầu như đã đi ngược lại với tôn chỉ “Thanh Tĩnh Vô Vi” của Đạo gia. Vì vậy cõi lòng ông trở nên nguội lạnh, nhất thời chỉ muốn lánh xa mọi chuyện. Nhưng nghe Nhạc Chi Dương nói xong, ông thầm nghĩ Xung đại sư ấp ủ chuyện xấu, bản lĩnh càng cao thì mưu họa càng lớn, nếu võ công Thích Ẩn Thần lọt vào tay y, hậu quả thật khôn lường.

Nghĩ đến đây, Tịch Ứng Chân vực dậy tinh thần, dẫn theo hai người cùng tiến lên. Năm người vừa rời khỏi đám đá ngầm được mấy bước, chợt nghe thấy phía trước vọng đến tiếng người. Tiến lên quan sát, bãi đất trống ở đằng xa có hai kẻ đang đứng xoay lưng lại ngó dáo dạt xung quanh.

Hai kẻ nọ nghe thấy tiếng động liền song song quay đầu lại. Thích Vương Tôn trông thấy năm người, giật mình hét lên:

– Ôi trời ơi, các người sao có thể vượt qua được Hải Âm Mộng Diệp Trận thế?

Xung đại sư cười hỏi:

– Thì ra thạch trận ấy gọi là Hải Âm Mộng Diệp Trận à? Nom dáng vẻ của Thích tiên sinh thì hình như bọn ta đi qua được trận đồ này khiến cho ông có chút thất vọng nhỉ?

Thích Vương Tôn thừa người ra giấy lát rồi cười xòa:

– Làm gì có! Đại sư qua được thạch trận, ta vui mừng còn không kịp đây chứ!

Xung đại sư liếc mắt nhìn y, lại quay sang Trúc Nhân Phong cười bảo:

– Trúc lão đệ thật là thông minh lanh lợi, cướp thuyền bỏ chạy không nói, còn mang cả Trúc tiên sinh theo cùng. Bản tăng mà kém may mắn một chút chỉ sợ đã không gặp được hai vị rồi.

Y nói nói cười cười về hết sức khách sáo, Trúc Nhân Phong lại cảm giác câu nào câu nấy xoáy thẳng vào tim, da mặt hần co giật rồi cười gượng:

– Có câu rằng “Vợ chồng vốn là chim liền cánh, gặp nạn chim nào nấy tự bay”(*), vợ chồng còn như thế, đại hòa thượng có chi phải đặt nặng? Ta mà không đi, há chẳng lẽ cùng ông chết chìm chết cháy hay sao?

(ND chú: nguyên văn là “Phu Thê Bôn Thị Đồng Lâm Điều, Đại Nan Lai Thi Các Tự Phĩ”)

Xung đại sư xua tay bảo:

– Thôi việc này tạm thời không nhắc nữa. Thích tiên sinh, ông an nhiên qua được thạch trận, nghĩ chắc là ông cũng biết công vào mộ huyết ở đâu nhỉ?!

– Hở thẹn, hở thẹn! – Thích Vương Tôn mặt mày khổ sở: – Lúc cha ta qua đời chỉ nói cho ta biết vị trí hòn đảo cũng như cách thức đi vào đảo, ý muốn ta đến nơi đây làm lễ cúng bái, căn bản không nghĩ đến việc ta sẽ vào trong mộ phần. Ấy dà, nói thật, không có đại sư chỉ bảo, ta còn không biết đến mộ bái bửu chứa bên trong ấy đây.

Nhắc đến hai từ “bảo bửu”, hơi thở của hắn trở nên dồn dập, hai mắt lóe lên vẻ tham lam.

Diệp Linh Tô thấy hấn lộ lảng ra mặt như thế, không kèm được tức giận, mắng to:

– Thích Vương Tôn, trên trần gian này còn có loại con cháu dẫn kẻ lạ đến đào mộ tổ tông như ngươi sao?

Thích Vương Tôn mặt đỏ tía tai, cổ gân cổ lên cãi:

– Ta đào mồ mà tổ tiên nhà ta, can gì đến ngươi?

Diệp Linh Tô chẳng còn lời nào để đáp lại, nghĩ bụng: “Phải rồi, hấn là người nhà họ Thích, tự đào mồ mà tổ tiên nhà hấn thì có can hệ gì tới ta đâu?”

Tịch Ứng Chân cũng lắc đầu ngao ngán, thờ dài:

– Thích Vương Tôn, ngươi ắt hấn là nghe lời dụ dỗ của tên hòa thượng này cho nên mà xui quý khiến mới đi đào mộ tổ tiên mình lên.

– Lão mũi trâu như ngươi hiểu cái rắm gì! – Thích Vương Tôn càng tỏ ra hung hăng: – Cha ta đặt tên cho ta là Vương Tôn, ngươi xem, ta có chút gì giống với bộ dáng của vương tôn hay không? Ta sống mốc meo cả nửa đời, chịu cùng chịu cực cả nửa đời, tổ tiên thử hỏi có phù hộ cho ta lần nào hay chưa? Xung đại sư nói có lý, tổ tiên nếu như có linh thiêng trên trời, nhất định sẽ phù hộ cho ta phát tài, mà nếu như ta phát tài rồi, còn cần gì phải đi đào mộ phần của họ lên nữa?

Kẻ này chẳng những tham lam mà còn đại dốt, phản bác cho đã đòi xong hấn còn đem cả lời xúi giục của Xung đại sư nói ra tuốt tuốt. Dạy người khác tự đào mộ tổ tiên vốn chẳng phải là chuyện về vang gì, Xung đại sư tuy da mặt dày nhưng cũng không tránh khỏi nóng ran, bèn ho khan hai tiếng bảo:

– Thích tiên sinh, mấy chuyện này tự bản thân hiểu là được rồi, nói nhiều vô ích với kẻ khác làm gì!

Thích Vương Tôn mặt mày hăm hờ, lia lịa gạt đầu với Xung đại sư:

– Đúng, đúng, vẫn là Xung đại sư cao minh, giờ nói cái gì cũng bằng thừa, đại sư bảo bói vào tay mới chắc chắn.

Mọi người thấy bộ dạng hấn như vậy, thấy đều dờ khóc dờ cười, không nghĩ trên đời lại có kẻ đàn đến mức đi tin những lời xằng bậy của Xung đại sư. Trước tiên khoan nói đến trong mộ huyệt có bảo bối hay không, cho dù là có thật thì với một Thích Vương Tôn yếu ớt hèn kém thế này, sau khi lấy xong bảo bối cũng đừng mong giữ lại được.

Tịch Ứng Chân bản tính đôn hậu, vốn muốn khuyên nhủ kẻ này biết sai mà quay đầu, nhưng thấy hấn tỏ vẻ cố chấp, liền không nhin được chán nản, ông ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi:

– Thích Vương Tôn, ngươi xuất thân con nhà võ, sao lại không học võ công?

Thích Vương Tôn không ngờ ông lại nhắc đến chuyện này, ngẩn ra một thoáng rồi buột miệng đáp:

– Không chỉ ta không học võ công, cả cha ta cũng không biết võ. Nghe bảo, vì ông nội chết sớm nên một chiêu võ công nhà họ Thích cũng không truyền lại.

Tịch Ứng Chân thăm thò dài, trong dạ không khỏi tiếc nuối, nghĩ lại Thích Ân Thần, Thích Thiên Phong năm xưa oai thế bao nhiêu, nào ngờ được đến hôm nay, con cháu của họ lại rơi vào tình cảnh như vậy. Chợt nghe Xung đại sư cười bảo:

– Tịch chân nhân, ngài có biết ông nội của hấn là Thích Hưu Minh vì sao mà chết không?

– Vì sao? – Tịch Ứng Chân hỏi.

– Kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy, Thích Hưu Minh bại dưới tay Vân Đình, con trai Vân Thủ, nên đánh mất ngôi vị đảo chủ. Thích Hưu Minh trong cơn nóng giận, đã dẫn vợ mọn con thơ rời khỏi Đông Đảo. Vì một ngày quay lại giành giật vinh quang, ông ta cố gắng luyện tập một môn nội công thượng thừa, thế nhưng trong kỳ luận kiếm ông ta đã bị thương nặng, nội thương chưa khỏi mà cố luyện thân công dẫn đến tẩu hỏa nhập ma rồi lần đầu ra chết tốt. Lúc đó ông ta mới cưới vợ chưa lâu, con trai Thích Đại Phương còn chưa tròn ba tuổi. Thích Hưu Minh trước khi chết có gởi gắm vợ con lại cho thầy của ta. Thầy ta liền sắp xếp cho bọn họ ở lại bên cạnh chùa, âm thầm bảo vệ. Vợ của Thích Hưu Minh vì nông cạn ngây ngô, sợ con trai tập võ cật tòi, giẫm lên vết xe đổ của chồng thì, cho nên đã thiêu hủy hết các bí tịch tổ truyền, dẫn đến các đời sau nhà họ Thích chẳng ai còn biết võ công nữa.

Tịch Ứng Chân nhìn sang Thích Vương Tôn, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, gạt đầu nói:

– Hóa ra là như thế, thảo nào hấn lại rơi vào tay ngươi rồi trở thành một quân cờ đối phó Đông Đảo.

– Chân nhân lại nói sai rồi. – Xung đại sư mỉm cười: – Bản tăng làm thế chẳng qua là thay trời hành đạo. Nhớ lại năm xưa Thiên Cơ Cung gặp kiếp nạn, hai nhà Hoa – Vân không nơi tá túc, may thay được vợ chồng Thích Thiên Phong thu nhận giúp đỡ mới có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Đại Nguyên. Nào hay vật đổi sao dời, hai nhà này lại mưu đồ “chim cưu chiếm tổ chim khách”, ép cho Thích gia phải rời bỏ Đông Đảo, nhà họ Vân thoát cái trở mình thành chủ nhân đảo Linh Ngao, hành vi này cực kỳ vô liêm sỉ, nếu không đòi lại lẽ công bằng thử hỏi thiên lý còn hay không?

Tịch Ứng Chân còn chưa đáp trả, Diệp Linh Tô sớm đã nghe không lọt tai, lớn giọng nói:

– Lừa trọc thối, ngươi cứ luôn mồm thay trời hành đạo, thật ra đều vì dục vọng của riêng mình, nếu ngươi thật sự nghĩ cho nhà họ Thích, tại sao lại xúi

giục Thích Vương Tôn đi đào mộ phần tổ tiên?

Xung đại sư cười bảo:

– Con nhãi ranh như ngươi thì hiểu cái gì? Người chết rồi sẽ vào vòng luân hồi, thứ còn sót lại chỉ là xác thịt, cho nên đa số đệ tử Phật môn đều chọn hỏa táng để không tồn lại thân xác. Người Mông Cổ chúng ta sau khi chết, được chôn vào lòng đất, muôn ngựa giẫm đạp lên cũng không để lại bất cứ mộ phần nào. Còn người Hán xây dựng bia mộ chỉ làm hao người tốn của, bảo vật theo đó cũng mai một thất lạc, càng thêm lãng phí lớn lao, thay vì để chúng bầu bạn với người chết, thôi thì giao cho người sống thụ hưởng còn hơn. Đạo lý này nói ra thì đơn giản nhưng để thực hiện thì không dễ dàng gì, cũng chỉ có bậc trí thức như Thích tiên sinh đây mới có thể phá bỏ hủ tục, làm những việc phi thường.

– Đúng, đúng! – Thích Vương Tôn mặt mày hớn hở, gật đầu lia lịa, nhìn Xung đại sư bằng ánh mắt thán phục tri kỷ.

Tịch Ứng Chân bất giác lắc đầu cười khổ:

– Đại hòa thượng, bắt kể chuyện oái oăm gì rơi vào miệng ngươi đều biến thành lý lẽ xác đáng cả.

– Đạo trưởng nói phải. – Nhạc Chi Dương không đợi cho Xung đại sư kịp lên tiếng, cười khi khi xen vào: – Cũng giống như việc trồng hoa vậy, vun bón vào rồi là cắt hái, nhưng lớn lên lại là hoa tươi. Bắt kể cái thứ hôi thối thể nào qua miệng vị đại sư đây cũng có thể nở ra đóa hoa thơm ngào ngạt cả.

– Nhạc lão đệ tưởng tượng hơi quá rồi! – Xung đại sư không giận không vội, điềm tĩnh đáp lời: – Đạo Phật ta xem mỹ nữ như xương khô, bản tăng lấy cắt hái hóa tiên hoa, xấu đẹp tựa nhau, thơm thối như một! Phật Pháp vốn diệu kỳ, không gì so sánh được.

Nhạc Chi Dương vừa tức vừa buồn cười, bảo:

– Hóa ra cắt hái cũng là Phật Pháp, vậy xem ra làm chó cũng có thể thành Phật rồi.

Trong lời của gã có ý ngầm mỉa Xung đại sư là chó. Xung đại sư dường như không nhận ra, vẫn cười khi khi đáp:

– Phật dạy chúng sinh bình đẳng, trong vòng lục đạo thấy đều có thể thành Phật, chó thuộc đạo súc sinh, thăng thiên thành Phật thì có gì là lạ?

Nhạc Chi Dương dẫu cho mồm mép lanh lợi, đến nước này cũng không còn gì nói được, đành chép miệng:

– Hòa thượng giỏi lắm, xem như ngươi lợi hại, so về mặt vô si hạ lưu, Nhạc Chi Dương ta xin chào thua.

Xung đại sư cười khà khà, ánh mắt lướt qua mọi người, chấp tay bảo:

– Mọi người đi đường đã mệt mỏi, hay là tìm một nơi để nghỉ ngơi lấy sức, đợi đến khi sinh lực dồi dào mới đi tìm cửa vào mộ huyết vậy.

Trải qua một phen sóng gió, mọi người đều cảm thấy đói khát. Trên đảo rừng xanh ngun ngút, khói tỏa mịt mờ, suối trong vắt thấy rõ cả đá bên dưới, thi thoảng lại có chim bay thú chạy ẩn hiện xung quanh. Minh Đẩu dùng một phiến đá đánh chết một con sơn dương, nhóm một đồng lửa ven suối rồi nướng thịt dê đến lúc mỡ thơm vàng rượm, hương bay ngào ngạt.

Đám người Xung đại sư xúm quanh đồng lửa để chia thịt, trong khi Tịch Ứng Chân thì đang xếp bằng ngồi một bên. Xung đại sư không thấy Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô đâu, bèn hỏi:

– Tịch Chân Nhân, hai người bạn nhỏ đi đằng nào rồi mà để tiền bối lại đây chịu đói, thật là lớp trẻ không phải phép mà!

Tịch Ứng Chân từ tốn đáp:

– Đại hòa thượng lại gây xích mích chia rẽ rồi, tiếc là ngược lại tại nó thấy ta già cả nên để ta ở lại đây chờ thưởng thức món ngon sắp sẵn đây.

Chợt nghe tiếng chim xáo xác phía đằng xa lẫn cùng tiếng đập cánh phạch phạch, chẳng bao lâu sau, chỉ thấy Diệp Linh Tô dùng đa dùng đỉnh, xách theo một cặp gà bông đi ra khỏi bia rừng. Cô tiện tay ném chúng xuống đất rồi ngồi sang một bên ôm gối, ngo ngẩn thả hồn theo dòng suối. Tịch Ứng Chân hỏi:

– Nhạc Chi Dương đâu?

– Không rõ! – Diệp Linh Tô lắc đầu: – Thống nhất với nhau, ta bắt gà, hán nấu nướng, nhưng chớp mắt sau ta cũng không biết hán chạy tốt đi đằng nào rồi!

Vừa nói xong thì bỗng đâu Nhạc Chi Dương cười khúc khích bước ra khỏi khu rừng, nửa trên của gã cời trần, ống quần xắn cao, hai chân dính đầy bùn đất, đầu đội mấy cọng lá sen to tướng tươi xanh mơn mơn, tay phải cầm một củ sen dài, tay trái xách nải hoa nào đó được gói lại trong vạt áo.

Nhạc Chi Dương đến bên khe suối, chẳng nói chẳng rằng, xắn tay giết gà nhỏ lông, lại dùng các thứ vừa mang về như quả rừng, hoa cỏ, vỏ cây, củ sen... dồn vào trong bụng gà, sau đó dùng lá sen gói kín lại.

Diệp Linh Tô ở bên nhíu mày quan sát, không kèm được thắc mắc:

– Nhạc Chi Dương, người bày trò gì vậy?

– Làm món Khiếu Hoa Kê(*) – Nhạc Chi Dương mỉm cười trả lời. Diệp Linh Tô xùy một tiếng: – Ai hỏi chuyện gà đâu, ta hỏi về hoa quả kia, tạp nham đủ thứ như vậy ai biết nó có độc hay không?

(ND chú: Khiếu Hoa (Hóa) Kê hay hiểu nôm na là món gà ăn mỳ, một món ăn của dân vùng khổ hồi xưa với cách làm đơn giản là bọc gà trong lá sen rồi đắp đất sét lên nướng chín. Giờ đây là đặc sản của vùng Giang Tô.)

Nhạc Chi Dương vừa dùng bùn nhuyễn đắp trên bề mặt lá sen, vừa mỉm cười đáp:

– Xoắn xuyết làm gì, nếu như sợ có độc thì cô “ăn” ta là được.

Diệp Linh Tô vừa giận vừa thẹn, mặt hoa đỏ bừng, cô vỗ bốp lên mặt đá, đứng phắt dậy gắt:

– Nhạc Chi Dương, người... người còn nói vậy, ta đá người xuống nước bây giờ.

Nhạc Chi Dương thề thề lưỡi:

– Ấy, ấy, ta không nói nữa, thịt người vừa tanh vừa hôi, làm sao ăn ngon bằng thịt gà cơ chứ...

– Người còn nói! – Diệp Linh Tô giẫm giẫm chân ra vẻ muốn xông đến, Nhạc Chi Dương vội vã chạy né.

Hồi sau gã nhóm lên một đồng lửa, mang con gà đã bao bọc hoàn chỉnh ra nướng trên ngọn lửa ấy, chẳng mấy chốc lớp đất khô đét lại rồi nứt toác. Nhạc Chi Dương vừa bóc tách đất sét ra, một mùi hương đậm đà lập tức lan tỏa, khiến cho ai nấy đều thêm thưởng rõ dãi.

Nhạc Chi Dương chia thịt gà làm ba phần. Diệp Linh Tô bán tín bán nghi, tay cầm lấy đùi gà cắn nhẹ một miếng, chỉ cảm thấy hương vị non tươi mềm mại, nước thịt tươm tớp, trong vị ngon ngọt còn hòa lẫn mùi thơm dịu dịu, nhai qua mấy lượt, dư vị vẫn còn quấn quýt chưa tan.

“Khiếu hoa kê” vốn là món ăn trứ danh đất Ngô Việt, Diệp Linh Tô từ nhỏ đến lớn đã thưởng qua không ít thức ngon vật lạ, nhưng mùi vị của món gà này hết sức lạ lùng, trước nay chưa từng nếm trải. Cô liếc trộm Nhạc Chi Dương, trong lòng dấy lên một chút kinh ngạc.

Tịch Ứng Chân tuy là đạo sĩ nhưng lại không kỵ món mặn, ăn như gió giục mây vùn, thoáng cái nhai sạch cả nửa con gà, vừa ăn vừa tấm tắc:

– Thăng nhóc giỏi thật! Con gà này nấu rất ngon, thịt mềm mọng nước, hương thơm nức mũi, vừa tươi vừa ngọt, dư vị ngập tràn. Ngon, Khiếu Hoa Kê ngon lắm, đầu bếp tại Trích Tinh Lâu nơi kinh thành cũng không bằng người được.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Tịch đạo trưởng mà không chê, sau này ta sẽ nấu cho ông ăn mỗi ngày.

Tịch Ứng Chân quệt vết mỡ bên mép, bật cười:

– Đề thăng nhóc nhà người làm đầu bếp chẳng phải phí phạm tài năng hay sao? À, hương liệu bên trong bụng gà đều ở trên đảo này cả à?

– Kê cũng lạ! – Nhạc Chi Dương mỉm cười: – Trên đảo này chẳng thiếu loại hương liệu nào cả, hồi nãy ta trông thấy cũng giật mình, ở bên kia còn có một đầm nước, trong đầm có trồng hoa sen. Đây đây, nếm thử củ sen này xem, vừa giòn vừa ngọt, tươi ngon hiếm có.

Tịch Ứng Chân rửa sạch củ sen, cắn thử vài miếng, liên liên tục khen ngon. Diệp Linh Tô cũng bẻ lấy một đoạn, dùng kiếm gạt bỏ lớp bùn, từ từ nhấm nháp rồi khe khẽ gật gù.

Đám người Xung đại sư trông thấy bọn họ ăn uống ngon lành, ai cũng nuốt nước bọt ừng ực, miếng thịt dê trong tay bỗng trở nên vừa tanh vừa dai, đơn giản là khó mà nuốt trôi. Trúc Nhân Phong bỏ miếng thịt trong tay xuống, liếc liếc sang Minh Đầu, ánh nhìn không giấu vẻ trách cứ.

Minh Đầu nổi sùng:

– Mẹ nó chứ, họ Trúc kia, người thô lỗ hai mắt nhìn ông để làm gì? Ông đây mổ dê nướng dê, chả lẽ còn làm sai sao? Muốn ăn ngon thì tự đi mà làm!

Nói rồi lão túm lấy cả xương nướng quăng ụp xuống nước.

Trúc Nhân Phong hằm hằm tức giận, đứng bật dậy quát:

– Minh Đầu, đồ chó chết chủ nhà người, ở trước mặt gia gia còn muốn ra vẻ à? Gia gia ăn thịt dê là đã nể mặt nhà người lắm rồi, dám chộc giận ta, ta khiến người đi cà thọt bây giờ!

Minh Đầu xụ mặt xuống, trầm giọng nói:

– Hay lắm, Trúc Nhân Phong, nói mà không làm được là đồ con rùa, ta chống mắt lên xem người làm sao khiến ta đi cà thọt.

Nếu như thân thể không trọng thương, Trúc Nhân Phong tuyệt không kiêng dè Minh Đẩu, nhưng nếu giao đầu trong khi bị thương thì phần thắng tính ra rất thấp. Nội thương của hắn phân nửa là do Nhạc Chi Dương ban cho, nhờ đến người này, hắn không kềm được quay đầu sang trừng trừng nhìn thiếu niên, chỉ thấy gã và Diệp Linh Tô đang ngồi sóng vai cùng nhau, nam thanh nữ tú tỏa sáng ngời ngời, Trúc Nhân Phong ngoài lòng căm ghét còn sinh ra một nỗi tỵ hiềm, hận không thể lột da moi tim gã ra cho hả dạ.

Minh Đẩu thấy hắn sắc mặt quái lạ bèn cười lạnh:

– Hoàng rồi à? Nếu không có gan ra tay, vậy thì hãy gọi ta hai tiếng “Ông nội” đi, ta sẽ nể mặt mũi Thiết Mộc Lê mà tha cho ngươi một lần.

Trúc Nhân Phong nổi điên, toan rướn người xông đến, nào ngờ Xung đại sư đứng dậy ngăn cản hai người lại, bảo:

– Đều là người trong nhà cả, đâu cần phải vì một con dê nướng mà tổn thương hòa khí, nếu như các người đánh nhau, khoan nói tới thắng hay bại, để kẻ địch trong thấy chẳng phải chúng sẽ cười rống hay sao?

Minh Đẩu liếc mắt nhìn Tịch Ứng Chân, sắc mặt càng trở nên sa sầm. Trúc Nhân Phong vẫn chăm chăm nhìn Diệp Linh Tô, nghĩ thầm trong bụng: mình thắng thì không sao, còn lỡ mà xui rủi thất bại trước mặt tiểu mỹ nhân đây, chẳng phải sẽ mất mặt lắm ư? Nghĩ đến đây, hắn hậm hực ngồi xuống, thờ dài một tràng. Minh Đẩu tuy cứng mồm là thế nhưng trong lòng cũng rất e ngại quyền thế của Yến Nhiên Sơn, thấy hắn nhượng bộ cũng không tiện khiêu khích thêm nữa, bèn hừ lạnh một tiếng, từ từ tiêu giảm nội lực.

Xung đại sư cúi người rửa sạch tay rồi chỉnh trang lại y phục qua làn nước trong, kế đó đứng dậy nói:

– Ăn uống no đủ rồi, chúng ta cùng đi tìm cửa vào mộ huyết nào!

Nói rồi sai bước thật nhanh, dẫn theo đám người Minh Đẩu đi về phía tòa núi.

Nhạc Chi Dương nhảy bật dậy, vội giục:

– Mau, mau đuổi theo.

Diệp Linh Tô còn chần chừ chưa quyết, Tịch Ứng Chân điềm nhiên bảo:

– Đi theo bọn chúng làm gì?

– Làm gì á? – Nhạc Chi Dương tròn mắt nhìn ông về quái lạ: – Bọn chúng tìm thấy cửa vào mộ huyết thì sao?

– Làm gì có chuyện dễ dàng thế? – Tịch Ứng Chân lắc đầu cười: – Thích Ân Thần tinh thông thuật phong thủy, mộ phần này lưng tựa núi mặt hướng biển, hình thế mượn trời. Ngươi cũng đã từng chứng kiến qua Hải Âm Mộng Diệp Trận rồi đấy, cứ thử nghĩ mà xem, gần như trên đảo này nơi nào cũng hung hiểm như thế, muốn tìm ra cửa mộ, nói thì dễ chứ làm mới khó!

Nhạc Chi Dương thấy cũng chí lý, gãi đầu hỏi:

– Vậy hiện giờ chúng ta phải làm gì?

Tịch Ứng Chân nói:

– Trước tìm một nơi trú chân đã, sau đó từ từ nghĩ cách rời đảo.

Nhạc Chi Dương giật mình, buột miệng thốt:

– Còn võ công trong mộ thì sao?

Tịch Ứng Chân lườm gã một cái, tỏ vẻ không vui:

– Võ công cái gì chứ? Bộ ngươi thật sự muốn chui vào trong mộ người ta à?

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

– Ta chỉ tò mò thôi mà.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Tò mò hại thân! Chúng ta đến đây chủ yếu là vì “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, giờ sách đã nằm trong tay, những chuyện khác đừng bận tâm nhiều nữa.

Giọng điệu của ông trong mềm có cứng, nói vừa xong thì quay đầu đi ngay. Nhạc Chi Dương bắt đắc dĩ, đành lè lè lưỡi, tiu nghỉu bước theo sau lưng ông, chột nghe Diệp Linh Tô hắng giọng:

– Trúng ung, đáng đời!

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, thiếu nữ mặt mày lạnh tanh, chẳng chút thân thiện, đang hướng đôi mắt hạnh về nơi khác. Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Ủ, ừ, ta là trứng ung, còn cô là trứng đặc biệt, trong trứng có tới hai lòng đỏ, Lư A Đầu(*) ăn vào cũng phải biến thành Gia Cát Lượng.

(ND chú: Lư A Đầu hay Lư Thiện, con trai Lư Bị, là vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam quốc, được Gia Cát Lượng phò tá sau khi Lư Bị qua đời. Thời nay, người ta thường dùng tiếng lóng A Đầu để ám chỉ những kẻ hèn nhát, bất tài.)

Diệp Linh Tô đỏ bừng hai má, làn da trắng phao phao ứng hồng càng thêm kiều diễm. Cô tức tối “Xì” một tiếng, mắng:

– Còn thứ trứng ung to xác như người á, Gia Cát Lượng mà ăn phải cũng bị biến thành heo cho xem.

Chợt thấy Nhạc Chi Dương mặt mũi tí tởn, cô mới nhận ra mình vừa thất thố, vội mím môi trừng mắt, quay phắt sang hướng khác.

Ba người tìm kiếm một lúc thì phát hiện được một hang động bên bờ biển. Trong động có một bầy nai đang ở, Nhạc Chi Dương hô hét ầm ĩ xua bầy nai đi khỏi, lại thấy bên trong ảm thấp dơ bẩn, gã mỉm cười bảo:

– Hai vị quét dọn trong động đi, để ta ra ngoài tìm một ít cỏ khô về rải nền.

Nói rồi, gã bước ra khỏi hang, dáng vẻ lừng khừng thông thả, tay bẻ vài cọng cỏ khô vắn vắn chơi đùa, đi dung dăng một hồi, thấy bốn bề không có ai, gã liền dạt bụi cây chạy thẳng về phía hòn núi. Chẳng bao lâu sau đã đến nơi, Nhạc Chi Dương trèo lên trên một tảng cây lớn, gãi đầu gãi tai ngó nghiêng về phía trước.

Nhìn một hồi, chợt gã cảm thấy đầu vai nhói lên như có người vừa vỗ churong. Nhạc Chi Dương giật mình vội nhảy ra ba thước, suýt nữa là rút khỏi tảng cây. Gã ngoảnh đầu lại, thì ra Diệp Linh Tô đang ở phía sau lưng, mặt hoa xụ lại, ánh mắt như kết băng, lạnh lùng hỏi:

– Ngươi không phải đi hái cỏ khô sao, chạy tót lên cây làm gì vậy?

Nhạc Chi Dương vừa định thần lại, mở miệng bịa ngay:

– Ở thì cỏ khô ít quá, ta mới trèo lên đây định bẻ mấy cành cây mang về.

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, mắng:

– Ngươi nói dối!

Nhạc Chi Dương giả bộ ho khan hai tiếng, đánh trống lảng:

– Diệp cô nương, cô tới đây làm chi?

Diệp Linh Tô lờm gãi:

– Tịch chân nhân thừa biết ngươi sẽ đi gây họa, kêu ta đến dẫn ngươi về.

Nhạc Chi Dương thờ dãi:

– Diệp cô nương, cô có muốn thấy bọn khốn ấy trộm được võ công của Thích Án Thần hay không?

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, đáp:

– Đương nhiên là không.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ:

– Tốt quá, chúng ta quả nhiên cùng chung một lòng.

Diệp Linh Tô then đỏ mặt, gất:

– Ân nói quãng xiêng, ai cùng chung một lòng với nhà ngươi chứ!

– Ấy, ấy, ta lỡ lời. – Nhạc Chi Dương chữa lại: – Ý là chúng ta có cùng suy nghĩ, cho nên phải phá đám cho bọn chúng rồi tung rối mù lên.

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn gã, ngờ vực hỏi:

– Làm sao để phá đám bọn chúng?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Tạm thời chưa nghĩ ra, tóm lại là không để cho bọn chúng yên ổn được.

Diệp Linh Tô phì cười:

– Nói khoác không biết ngưng, dựa vào chút võ công mèo quào của người, đem đi nhét kẽ răng người ta còn chưa đủ nữa là.

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Đại trượng phu đầu trí không đầu sức.

– Cái gì mà đại trượng phu chứ? – Diệp Linh Tô hừ lạnh: – Tiểu nhân nham hiểm thì đúng hơn.

Nhạc Chi Dương bảo:

– Cô không nghe người ta nói sao? Ác quỷ còn sợ tiểu nhân mà!

Diệp Linh Tô lấy làm lạ:

– Ai nói vậy?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Chả ai khác, chính là Nhạc mỗ đây!

Diệp Linh Tô nguyền một tiếng, suýt thì phì cười, nhưng chả hiểu sao cõi lòng như bị sắt đè, không tài nào bật tiếng cười ra được, thế là cô đành hướng ánh mắt sang nhìn biển, nín thở không nói lời nào.

Nhạc Chi Dương trông thấy thần thái của cô như vậy, biết cô còn buồn vì thân thể phức tạp của mình, gãi bất giác nghĩ thầm: “Cần phải tìm cách để cô ta vui lại mới được.”

Gã còn đang suy nghĩ, chợt nghe Diệp Linh Tô ‘t’ một tiếng, đưa mắt nhìn về hướng vách núi, Nhạc Chi Dương quan sát theo hướng cô nhìn, lập tức sáng mắt lên, hồ hởi bảo:

– Ôi chà, chẳng phải là Ma Vân đấy ư?

Cách không xa đằng trước, trên vách đá ở lưng chừng núi, một con đại ưng đang vui đùa rung cánh, miết mài mỏ ăn một chú thỏ rừng, xem qua màu lông đúng là ưng biển Ma Vân.

Diệp Linh Tô trông thấy người bạn chim của mình, trong lòng mừng rỡ, bảo:

– Quá tốt rồi, có Ma Vân, chúng ta có thể đưa thư về đảo Linh Ngao, nhờ họ cử thuyền đến đón chúng ta.

Nói rồi, cô cong ngón tay lại đặt giữa khoe môi, vận khí đan điền, phát ra tiếng huýt sáo thật dài.

Ma Vân nghe tiếng ngẩng đầu lên, hiện ngang nhìn ngó xung quanh, đôi mắt ưng tinh tường lập tức trông thấy chủ nhân, nó hưng phấn hẳn lên, giang cánh bay vọt về phía hai người. Nói thì chậm, thực tế diễn ra rất nhanh, khi ấy chợt nghe mấy tiếng “phành phạch” vang lên, trong khu rừng tùng bỗng đâu bay vụt ra một chiếc bóng trắng, nhanh như chớp lóe, va mạnh vào chú ưng biển màu xám tro. Khoảnh khắc ấy, lông vũ rụng rơi tung tóe, tiếng kêu thảm thiết ngân dài, hai chiếc bóng một trắng một xám quay cuồng hỗn loạn, nhất thời khó mà phân biệt.

Hai người trên cây trước tiên là kinh ngạc, sau đó nhận ra chiếc bóng trắng kia cũng là một con đại bàng lông trắng hơn tuyết, dừng mảnh thân tốc, xuất hiện chưa được bao lâu đã khiến cho Ma Vân phải nằm dưới móng vuốt của nó, ngoài vùng vẫy ra không cách nào chống cự lại.

Diệp Linh Tô vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, hét vang một tiếng, nhón tay phát ra kim châm, nào ngờ kim châm vừa bay đến gần, đại bàng trắng liền thả Ma Vân ra, bay thẳng lên trời, kim châm nhấp nhá rồi lướt sượt qua móng vuốt của nó.

Ma Vân loạng choạng rớt từ trên cao xuống đất. Nhạc Chi Dương nhắm kỹ thế rồi, nhanh chóng nhảy khỏi cành đại thụ, bắt gọn chú ưng biển vào lòng bàn tay, chỉ thấy đầu nó gục xuống, cần cổ gãy lìa, đỉnh đầu lủng toang hoác phọt cả não, hóa ra đã chết tươi.

Nhạc Chi Dương còn đang kinh hãi chợt nghe Diệp Linh Tô hét to một tiếng, gãi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đại bàng trắng lại bỏ nhào trở xuống, nhanh hơn chớp lóe, xông về phía thiếu nữ vừa quắp vừa mổ. Diệp Linh Tô vùng chường lên nghênh tiếp, nhưng đại bàng trắng hết sức linh hoạt, chường phong vừa đến nó lập tức bay tránh đi xa. Đại thiếu nữ lộ ra sơ hở, nó liền bay nhào đến, cứ thế tiến tiền lùi lùi nhip nhang như có dấn dập của đại cao thủ.

Nhạc Chi Dương trở mất há mồm theo dõi trận chiến một người một chim trên cây. Hai bên đến đi như gió, mấy lần suýt chạm nhau, Diệp Linh Tô liền tiếp bắn ra mấy mũi châm đều bị đại bàng né được. Bất chợt cô dùng mưu kế, bước chân ra về lao đảo, lách lư chực ngã, đại bàng chung quy cũng là loài chim muông, nào biết đến sự xảo trá của thế gian, lập tức vỗ cánh sà đến. Tay trái Diệp Linh Tô bỗng vẩy nhanh, đại bàng e sợ chường phong của cô liền chao mình nhảy tránh hơn vài thước, dè dặt tay phải Diệp Linh Tô gơ lên, kim châm bắn ra vun vút, xuyên qua bộ lông trắng muốt của nó.

Đại bàng cất lên tiếng kêu thảm thiết, phóng vút lên không trung, dáng hình tựa mũi tên vừa buông cung, bay đến vách núi cao bên trên, nhoáng cái đã

không còn thấy đâu nữa.

Nhạc Chi Dương từng nếm qua mùi vị khổ sở của Dạ Vũ Thần Châm, kim châm xâm nhập vào cơ thể thì đến con người còn không chịu nổi huống hồ loài chim. Đại bàng trắng sau khi trúng châm rồi mà còn có thể bay cao đến thế, nếu như không phải xương đồng gân thép thì nhất định là loài yêu mị trên biển.

Diệp Linh Tô ngẩng đầu lên nhìn trời, dáng vẻ ngơ ngẩn thất thần. Nhạc Chi Dương trèo lên bên cạnh cô, nhìn kỹ lại, ở vị trí gần nơi tiếp giáp với đỉnh núi có một hang động, nhưng vì bị đá lồi lõm che khuất nên nếu không quan sát cẩn thận, tuyệt đối không dễ phát hiện ra.

– Đó là hang ổ của con chim ấy à? – Nhạc Chi Dương liú lười nói: – Chim gì lợi hại dữ vậy không biết!

– Đó mà là chim ư? – Diệp Linh Tô còn chưa hết hoảng hốt: – Nó nhanh đến không tưởng nổi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Nhưng nhanh thế nào chẳng nữa cũng không bằng Dạ Vũ Thần Châm được.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, định nói gì đó lại thôi, một lúc sau ảo não hỏi:

– Ma Vân đâu?

Nhạc Chi Dương mấp máy môi không đáp, Diệp Linh Tô nhảy khỏi cành cây, nhìn xuống thi thể của chú chim mà lặng người hồi lâu, lát sau cô rút kiếm đào một hố nhỏ, chôn cất cho chú chim cẩn thận. Nhạc Chi Dương nhìn nắm mồ nho nhỏ ấy, trong lòng cũng xốn xang ray rứt. Ma Vân chết rồi, con đường cầu viện cũng bị đứt đoạn, muốn thoát khỏi hòn đảo này có lẽ phải tìm biện pháp khác.

Chợt nghe Diệp Linh Tô gục:

– Đi thôi!

Tâm trạng của cô lúc này rất tệ, nói đi là quay đầu đi ngay. Nhạc Chi Dương không dám chạm vào nỗi buồn của cô thêm nữa, đành ủ rũ đi theo phía sau.

Hai người dọc đường đi gom nhặt theo vài bó cỏ khô, về gần đến hang động chợt nghe vọng đến tiếng người. Nhạc Chi Dương cảnh giác ra hiệu cho Diệp Linh Tô, hai người len lén tiến chậm về trước, vén bụi cây ra, giương mắt quan sát, chỉ thấy Xung đại sư, Minh Đẩu và Tịch Ứng Chân đang đứng theo thể chặc ba đối diện nhau ở trước cửa động. Diệp Linh Tô sốt ruột định nhòm người bước ra thì bị Nhạc Chi Dương giữ tay áo lại.

Diệp Linh Tô quay lại trừng mắt, chợt thấy Nhạc Chi Dương đưa ngón trỏ ra viết xuống nền đất: “Nấp trong chỗ này, dùng phi châm chào hỏi bọn chúng”

Diệp Linh Tô khẽ chau mày, Dạ Vũ Thần Châm tuy là ám khí nhưng uy lực cực lớn, từ khi cô luyện thành đến nay đều là phát châm ở phía chính diện, hiếm khi nào đánh lên sau lưng người khác. Mưu kế của Nhạc Chi Dương tuy hay nhưng lại không được quang minh lỗi lạc.

Trong lúc đang do dự bỗng nghe Xung đại sư cười nói:

– Tịch chân nhân, ngài thật sự không chịu nói ra lối vào mộ huyết à?

Hai người nghe vậy đều giật mình, nghĩ thầm Tịch Ứng Chân làm sao mà biết được cửa vào mộ phần ở đâu cơ chứ?!

Đạo sĩ trầm tư một lúc chợt cười hỏi:

– Đại hòa thượng, sao ông đoán là ta biết được lối vào?

– Ngài vừa lên đảo là lập tức bàn về chuyện phong thủy. Ta vừa nãy tìm kiếm lối vào, tìm mãi chẳng được mới sức nhớ đến việc này. Nếu như Thích Ấn Thần tin vào phong thủy, vậy thì cửa vào mộ huyết hẳn sẽ liên quan đến phong thủy. Đáng tiếc bình sinh ta quá tự tin, chưa bao giờ hứng thú với những chuyện ngoài lề, đối với kiến thức phong thủy thật sự hiểu biết giới hạn. Nghe danh Tịch chân nhân tinh thông thuật số âm dương đã lâu, hòa thượng đành phải mặt dày đến đây, thỉnh cầu chân nhân chỉ cho một con đường đúng đắn.

Hai người Nhạc – Diệp nghe đến đây, thấy đều rửa thầm: “Tên lừa trọc da mặt dày thật, cho dù Tịch chân nhân biết đi chẳng nữa thì cũng chẳng có lý do gì phải nói cho y cả?”

Lại nghe Tịch Ứng Chân cười khà khà:

– Đại hòa thượng, người tìm đến hỏi ta, liệu có sai người không đây?

– Không đâu, không đâu – Xung đại sư cười ha hả: – Tịch chân nhân, chúng ta trao đổi thế này đi, nếu như cỗ mộ Ấn Thần thật sự có kho báu và bí tịch, bọn ta sẽ chia cho ngài một phần được không?

– Buồn cười! – Tịch Ứng Chân cười lạnh: – Ta mà biết thì tự mình đến chiếm lấy và bỏ đi rồi, mắc gì phải nói cho các người chứ?

Xung đại sư cười bảo:

– Chân nhân không giống chúng ta, ngài là Đế Sư của Đại Minh, thống lĩnh Đạo giáo cả thiên hạ, chuyện tốt đẹp trên đời đều hưởng thụ cả rồi, những thứ khác đâu còn ở trong mắt của ngài nữa. Võ công của Thích Ấn Thần tuy ngài biết nhưng không lấy, không phải vì ngài không thể mà là không cần đến mà thôi!

– Là nhĩ? – Tịch Ứng Chân điềm giọng: – Ngươi biết rõ tâm tư ta như vậy, vì sao còn phải phí nước bọt thuyết phục?

– Không vì gì cả! Chỉ là, yêu cầu này của ta, chân nhân không thể không đồng ý.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, vỗ tay:

– Thú vị, thú vị, ngươi muốn dùng võ công bức ép ta nghe theo ngươi à?

– Không dám! – Xung đại sư cười đáp: – Nhưng Tịch chân nhân ngài có biết, vì sao ta lại giao Thiên Cơ Thần Công Đồ cho ngài không?

Tịch Ứng Chân nói:

– Do bức bách không có sự chọn lựa nào khác, lẽ nào còn có lý do khác ư?

– Không hẳn, không hẳn! – Xung đại sư lắc đầu: – Hòa thượng bình sinh làm việc gì cũng không để ai ràng buộc. Tịch chân nhân, ngài có tin hay không, ta có thể giao sách cho ngài thì cũng có thể thu hồi lại đây.

Tịch Ứng Chân nhướng mày:

– Nếu ta không tin thì sao?

– Được thôi! – Xung đại sư khẽ mỉm cười, chấp tay nói: – Vậy thì chúng ta bốn ngày sau gặp lại.

Tịch Ứng Chân thoáng biến sắc, đôi mi nhướng cao. Nhạc Chi Dương cũng giật thót trong bụng, nhìn sang Diệp Linh Tô. Thiếu nữ khẽ cắn môi, mặt mày tái nhợt.

Im lặng một lúc sau, Tịch Ứng Chân từ từ cất tiếng:

– Đại hòa thượng, ngươi cũng biết về chuyện “Nghịch Dương Chỉ” sao?

– Trước khi chân nhân kịp đuổi theo, Minh tôn chủ đã mang toàn bộ chuyện kể hết cho ta biết. Tịch chân nhân thân mang kỳ thương, nếu như không ai cứu chữa, chỉ có thể sống được bảy ngày. Minh huynh nhằm tính kỹ lại, lần cứu chữa gần nhất là vào ba hôm trước, cách ngày phát tác chỉ còn bốn hôm nữa. Cách thức chữa trị trên đời này chỉ có hai người biết được, một ở xa tận Côn Luân, một thì chẳng biết đi đường nào, sức kiên nhẫn của bản tăng cao lắm, chỉ cần chờ hết bốn ngày nữa, quyển sách ấy tự nhiên sẽ trở về tay mà thôi.

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng:

– Đại hòa thượng, ngươi vọng tưởng à? Trong bốn ngày tới, ta có thể hủy đi pho sách này bất cứ lúc nào.

– Tùy ý chân nhân thôi. – Xung đại sư mỉm cười, ánh mắt lóe lên sắc lạnh: – Nhưng khi ấy chân nhân đã cười hặc về Tây rồi, không có Thiên Cơ Thần Công Đồ làm vật bảo hộ, thủ hạ của ngài – một nam một nữ – e là không ổn cho lắm.

Tịch Ứng Chân trầm ngâm giây lát, thờ dãi nói:

– Đại hòa thượng, nói như vậy là ngươi muốn ép ta phải giết ngươi rồi.

Xung đại sư bật cười:

– Chân nhân bản tính nhân hậu, nếu muốn giết ta thì đã giết từ lâu rồi, sao phải chờ đến bây giờ?

Tịch Ứng Chân chẳng nói gì thêm, chỉ chăm chăm nhìn Xung đại sư một lúc, đoạn từ từ lên tiếng:

– Hòa thượng, bản chất của ngươi lạnh lợi mạnh mẽ, đầu óc thông minh, Kim Cương Môn chỉ một nhánh đơn truyền, lệnh sư chọn ngươi làm đồ đệ quả thực là không chọn sai. Đáng tiếc, tài và đức lại không đi cùng nhau, ai đó từng nói “Có tài mà không có đức là người vô dụng, có đức mà không có tài thì làm việc gì cũng khó”(*), nếu không có đức hạnh, lại thiếu đi tài hoa, thì chỉ gây tội ác thêm nhiều. Đại hòa thượng, nếu ngươi còn chút lương tri, hãy sớm hồi tâm chuyển ý mà quay lại, đừng phụ lòng kỳ vọng của lệnh sư nữa.

(ND chú: nguyên văn câu trên là “Tài Vi Đức Chi Tử, Đức Vi Tài Chi Suất” có nghĩa là tài năng là nhờ đức hạnh mà ra, đức hạnh là kim chỉ nam dẫn lối cho tài năng phát triển. Minh dịch vui, mượn câu nói của 1 ai đó cho nó quen tai vậy ^^)

Xung đại sư gật gật đầu:

– Tịch chân nhân, ta và ngài tuy quen biết chưa nhiều, nhưng ta kính nể ngài ba phần. Tiếc rằng phục quốc là chuyện trọng đại, chỉ có thể tiến không thể lùi, chân nhân một mực cố chấp kiên định, hòa thượng đành phải chờ qua bốn ngày, bốn ngày sau ta nhất định sẽ trở lại thỉnh giáo cao chiêu.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, nhin không được nhảy xổ ra quát lớn:

– Lừa trọc, chỉ cần Nhạc Chi Dương ra còn một hơi thở, ngươi đừng mong tổn hại đến một sợi tóc của Tịch đạo trưởng.

Minh Đẩu cười gằn:

– Thăng chó con, bản lĩnh không tới đâu mà miệng mồm cũng mạnh ra phết.

Nhạc Chi Dương giễu lại:

– Ta là chó con, còn nhà ngươi là phường chó săn, suốt ngày lẩn quẩn theo đuôi con lừa trọc chờ đón phân của hắn.

Minh Đẩu mặt mày sùng sộ, uốn người toan xông lên, chợt thấy Xung đại sư quay người bỏ đi, lão đành phải nín nhịn cái tôi cá nhân lại, hần học nhìn Nhạc Chi Dương một lúc rồi lục tục đi theo sau y.

Diệp Linh Tô không nhịn được lớn giọng gọi:

– Tịch đạo trưởng, khách khí với bọn ác nhân này làm gì, ba người chúng ta hợp sức chưa chắc gì không cự lại bọn chúng.

Tịch Ứng Chân mặt lạnh như nước, lắc đầu bảo:

– Vào trong động rồi nói.

Ba người vào trong động, Nhạc Chi Dương rải cỏ lát cạnh dưới nền hang ồm ồm thỏa xong xuôi, Tịch Ứng Chân lặng lẽ hồi lâu chợt bảo:

– Nhạc Chi Dương, tiểu cô nương, đúng như hòa thượng vừa nói, ta chỉ còn sống được bốn ngày, có vài chuyện hậu sự cần dặn dò...

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, trong lòng xốn xang không thôi, cao giọng bảo:

– Tịch đạo trưởng, ông đừng vội nản lòng, trời không tuyệt đường sống của con người đâu, nhất định có thể nghĩ ra cách gì đó mà!

Tịch Ứng Chân lắc đầu cười khổ:

– Nghịch Dương Chi một khi phát tác sẽ đối nghịch với khí huyết trong cơ thể, trừ khi khiến cho khí huyết toàn thân chảy ngược còn không thì đừng mong hóa giải. Khí huyết cơ thể vận hành vốn theo trật tự nhất định, muốn khiến cho nó đảo chiều cũng khó tin như chuyện làm cho trời trăng xoay ngược, đất trời đổi chỗ vậy.

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa sinh lòng tuyệt vọng, chợt Diệp Linh Tô trầm tư nói:

– Khí huyết chảy ngược không hẳn là không làm được, năm ấy “Tây Côn Luân” Lương Tiêu từng sáng chế ra một loại Chuyển Âm Dịch Dương Thuật, có thể khuấy đảo ngũ hành, xáo trộn âm dương.

Tịch Ứng Chân mỉm cười:

– Cô nương nói đúng, “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” chính là căn cơ của Nghịch Dương Chi. Tây Côn Luân suốt đời hành động theo cảm tính, trước nay không màng đến hậu quả. Ông ấy tạo ra Nghịch Dương Chi cốt ý muốn tìm tòi nghiên cứu võ học, kết quả khi lưu truyền hậu thế lại thành ra một hình phạt dày vò con người ta hết sức tàn khốc.

Nhạc Chi Dương nghe xong chợt khắp khỏi hy vọng, vội nói:

– Diệp cô nương, cô là nữ... nữ đệ tử của Vân đảo vương, chẳng lẽ không học qua môn Chuyển Âm Dịch Dương Thuật này hay sao?

Gã nhất thời nhanh mồm, suýt thì thốt ra hai tiếng “nữ nhi” (con gái).

Diệp Linh Tô khẽ lắc đầu:

– Môn tâm pháp này được Lương Tiêu truyền lại cho Hoa Kính Viên, Hoa Kính Viên lại truyền cho tổ sư Vân Đình, học được một nửa, tổ sư Kính Viên bỗng nhiên mất tích, cho nên tổ sư Vân Đình cũng chưa luyện xong. Về sau, tuy ngài đã tìm cách bổ sung hoàn chỉnh nhưng chung quy vẫn không thể bằng được tâm pháp gốc, để tu luyện được nó thì rủi ro sẽ rất lớn. Tu vi của ta thấp kém, đảo vương sợ ta tẩu hỏa nhập ma cho nên không truyền thụ cho ta.

– Tiếc thật, tiếc thật!

Nhạc Chi Dương hận thiếu điều giẫm chân đầm ngực. Tịch Ứng Chân thì lại thản nhiên như không, ông bảo:

– Ý trời đã vậy, cái cũng không được. Có lẽ số bần đạo phải bỏ lại hòn đảo này. Trang Tử khóc vợ còn khua chum mà hát(*), sự sống cái chết, tính toán để mà làm gì?

(ND chú: tích “Trang Tử khóc vợ” như sau:

Vợ Trang Tử chết, Huệ Tử lại điếu, thấy Trang Tử đang ngồi soạc chân ra, gõ nhịp vào cái vò mà hát, Huệ Tử bảo: “Ăn ở với người ta, người ta nuôi con cho. Nay người ta chết, chẳng khóc đã là bậy rồi lại còn gõ nhịp vào cái vò mà hát, chẳng phải bậy lắm sao?”

Trang Tử nói: “Không phải vậy. Khi vợ tôi mất, làm sao tôi không thương xót? Nhưng rồi nghĩ lại thấy lúc đau, nhà tôi vốn không có sinh mệnh; chẳng những không có hình thể mà đến cái khí cũng không có nữa. Hồn tập ở trong cái khoảng thấp thoáng mập mờ, mà biến thành khí, khí biến thành hình, hình biến ra thành sinh mệnh. Bây giờ sinh lại biến ra thành tử, có khác gì bốn mùa tuần hoàn vận hành đâu? Nay nhà tôi đã nghỉ yên trong cái nhà lớn (tức là trời đất), mà tôi còn ồn ào khóc lóc ở bên cạnh thì tôi không hiểu lẽ sống chết rồi. Vì vậy mà tôi không khóc.”)

Ông càng an phận lạc quan, cõi lòng Nhạc Chi Dương càng thêm khó chịu. Nghĩ đến tình nghĩa hôm sớm có nhau suốt hai năm nay, nhất thời trái tim gã hụt hẫng, chua xót cơ hồ chực rơi lệ.

Bỗng nghe Tịch Ứng Chân lại nói:

– Ta còn sống một ngày, Xung đại sư sẽ không dám đến kiếm chuyện. Sau khi ta chết, y nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế đối phó hai đứa. May mà Nhạc Chi Dương lanh trí, ép y giao ra Thiên Cơ Thần Công Đồ. Pho sách này có can hệ đến đại nghiệp phục quốc của bọn Mông Nguyên, cho nên có thể không chế được y. Nhạc Chi Dương, pho sách này ta giao lại cho người giữ gìn, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ bình an cho Diệp cô nương.

Lão đạo nói đến đây, tay cầm quyển sách đưa cho thiếu niên. Diệp Linh Tô trong bụng phát ý: “Quyển sách này là vật của Đông Đào ta, sao lại giao cho cái tên ranh ma này chứ? Hắn ngoài ăn không nói có thì còn bán linh nào đáng kể đâu? Hừ, còn nữa, hắn có tài đức gì mà đòi bảo vệ bình an cho ta?”

Đang bất bình, cô chợt thấy Nhạc Chi Dương đứng đực ra đó, không hề nhận lấy quyển sách. Tịch Ứng Chân không vui bảo:

– Nhóc con, ngây ra đó làm gì?

Nhạc Chi Dương lắc đầu:

– Đạo trưởng, một ngày ông còn chưa chết, chúng ta sẽ tiếp tục tìm biện pháp, chỉ cần ông còn một hơi thở sau cùng, quyển sách này vẫn do ông bảo quản.

Tịch Ứng Chân chau mày:

– Nhóc con, người trước giờ thông minh, sao lúc khẩn cấp như vậy lại không chịu hiểu đại cuộc vậy?

– Đạo trưởng đánh giá cao ta rồi – Nhạc Chi Dương cười khổ: – Ta chỉ là gã lưu manh ven sông Tần Hoài thì hiểu cái gì mà đại cuộc tiểu cuộc chứ? Ta mà tiếp sách thì há chẳng phải đã ngầm công nhận ông chết chắc hay sao? Lấy cái chết của đạo trưởng đổi lấy hai tính mạng bọn ta, Nhạc Chi Dương vạn lần không làm được!

Tịch Ứng Chân vừa giận vừa cảm động, liên tục lắc đầu:

– Thằng nhóc nhà ngươi, đúng là lừa mình dối người.

Nói đến đây, ông nhắm mắt lại, lạnh lùng bảo:

– Thôi vậy, hai đứa ra ngoài cả đi.

Nhạc Chi Dương lặng lẽ lui ra khỏi hang động, dõi nhìn mặt biển xa xăm đằng trước, nghĩ đến tiền đồ gian nan mờ mịt, cõi lòng cảm thấy buồn rười rượi. Chợt gã nghĩ thấy một mùi hương ngan ngát, đưa mắt nhìn lại, hóa ra Diệp Linh Tô đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Đôi tròng mắt của cô trong như thủy tinh, lặng im nhìn gã hồi lâu, chợt thốt:

– Vừa rồi, người làm rất đúng.

Nói dứt lời, mặt hoa phớt hồng, cô phất tay áo xoay người đi về phía xa.

Một lúc sau, cô quay trở lại, trên tay ôm theo vô số đất sét, kẻ đó bày ra mặt đất, nặn thành hình thù chén đĩa. Nhạc Chi Dương hiểu ý của cô, tinh thần trở nên phấn chấn, liền tiến lên trợ giúp. Hai người chẳng ai nói với ai lời nào, ngồi đối diện cùng nắn đất, tạo hình mâm to chén nhỏ, thau chậu các loại, tiếp đó dựng bếp lò để nung gốm.

Sau khi nung gốm xong, Nhạc Chi Dương bắt về một con dê núi, lại mượn của Diệp Linh Tô một mũi kim châm, uốn thành hình lưỡi câu, tuốt sợi tơ làm dây, câu lên hai con cá lớn, đem băm nhuyễn thịt dê dồn hết vào bụng cá, trải qua quá trình chế biến tỉ mỉ, sau cùng đã hoàn tất món “Ngư Dương Tiên” bung vào trong hang động.

Vốn dĩ cá tanh dê hôi, nhưng sau khi trải qua một phen chưng cất, không những mùi tanh hôi bay biến đi mất, mà hương thơm còn bốc lên ngào ngạt,

vào miệng rồi càng trở nên tuyệt hảo, vì cá dưới biển cần nhai thật kỹ, nên còn có thêm một mùi vị mằn mặn hòa quyện. Tịch Ứng Chân nếm thử rồi khen ngợi không ngớt lời, quên mất con bực bội lúc này, cười khả khả bảo:

– Hai từ “Ngư”(鱼) và “Dương”(羊) hợp lại thành chữ “Tiên”(鲜), cổ nhân thật không lừa ta. Nhạc Chi Dương, người làm món này chứ có biết về lai lịch của nó không?

Nhạc Chi Dương cười trù:

– Ta chỉ là kẻ vá áo túi com, làm đồ ăn thì biết chứ lai lịch của nó thì mù tịt.

Tịch Ứng Chân nói:

– Bắc chuộng thịt dê, Nam chuộng món cá, hai thứ này tưởng chẳng dính dáng gì nhau, nào ngờ đến thời Xuân Thu, nước Tề bỗng xuất hiện một kỳ tài nấu nướng, tên gọi là Khiếu Dịch Nha, là đầu bếp của Tề Hoàn Công...

– Ta có nghe về nhân vật này! – Hàng mi của Diệp Linh Tô khẽ nhướng lên: – Hẳn ta chẳng phải là một tên đại gian thần ư?

– Nấu ăn thì không liên quan đến trung hay gian. – Tịch Ứng Chân xua xua tay: – Gian thần từ xưa đến nay đa phần đều là những nhân vật cực kỳ thông minh. Triệu Cao tinh thông luật lệnh, Thái Kinh thư pháp tuyệt diệu, Tần Cối là trạng nguyên của Đại Tống, văn chương tự nhiên trôi chảy. Tên Dịch Nha này tuy nhân phẩm không tốt nhưng tài nấu nướng thì lại được trời phú cho. Hắn dùng phương pháp độc quyền, mang cá Nam dê Bắc kết hợp lại với nhau, trong bụng cá có chứa thịt dê, điều chế ra một món mỹ vị hảo hạng. Tề Hoàn Công sau khi thưởng thức xong liền tục khen ngon, từ đó càng thêm tín nhiệm hắn ta. Có câu “Cá tanh dê hôi”, ý bảo chỗ khó nhất ở đây chính là khử đi mùi tanh hôi mà không phạm đến chất vị vốn có của dê và cá, vừa ngon vừa phân biệt rõ ràng, nếm vào là biết đâu là vị cá đâu là vị dê.

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

– Đạo trưởng đánh giá món ăn của ta thế nào?

– Không tệ, không tệ. – Tịch Ứng Chân vuốt râu cười: – Vừa ngon vừa tươi, chẳng kém cổ nhân là mấy. Ta chỉ lấy làm lạ, thằng nhóc nhà ngươi từ đâu học được món ngon thế này?

Diệp Linh Tô nghe xong cũng thấy tò mò, ánh mắt chuyển sang liếc trộm Nhạc Chi Dương, thấy gã cười khi khi:

– Nào có học ai đâu, toàn là do đói bụng mò ra đó! Cha ta lười nhác đến nỗi không phân biệt được ngũ cốc, thà nhịn đói đọc sách chứ không chịu động vào bếp núc, ta mà không biết nấu ăn nữa thì chắc sống không nổi. Hơn nữa, do tiền nong eo hẹp, không mua được thịt heo thịt dê trong chợ, nên ta thường cùng Giang Tiểu Lưu ra vùng ngoại ô tìm các món ăn dân dã, bắt chước theo đám đầu bếp của thanh lâu, lâu ngày dài tháng cũng học được cách chế biến vài món ăn. Hai vị không biết chứ nói đến ẩm thực thì đầu bếp giỏi nhất kinh thành toàn ở bến sông Tần Hoài cả đấy, các món ăn họ làm đa dạng phong phú lắm, ngay cả ngự trù ở Tử Cấm Thành cũng không bì được đâu!

Nói đến đây gã tự cảm giác buồn cười, nhưng thấy hai người còn lại đều đang ngậy ra nhìn mình. Nhạc Chi Dương hiểu ra suy nghĩ bọn họ, nhưng tính tình gã cứng cỏi, ghét nhất là bị người khác thương hại, lập tức cố ý bảo:

– Hai vị, món này nên dùng khi còn nóng, để nguội rồi hương vị tanh hôi sẽ phát tán trở lại, vậy thì ăn không ngon đâu.

Tịch Ứng Chân thờ dài bảo:

– Tay của Nhạc Thiệu Phượng là để cầm bút khảy đàn, bắt ông ta lo liệu việc nhà thì đúng là phí tài. Lạ thật, ông ta sa sút đến như vậy, ngay cả bản thân còn không thêm quan tâm, vì sao còn thu nhận người làm con nuôi nhỉ?

Câu nói này khiến cho Nhạc Chi Dương lại nhớ đến miếng ngọc bội hình bán nguyệt trên ngực, trước mắt cũng hiển hiện rõ ràng bút tích trong di thư của Nhạc Thiệu Phượng năm ấy, xiết bao hoài nghi dâng ngập cõi lòng, hết như sóng biển đại dương còn cào xò đây. Bất chợt gã cảm thấy cực hứng, chẳng thiết ăn uống nữa, bèn đứng dậy đi ra khỏi hang động.

Lúc này sắc trời đã xế vãn, mặt biển lấp lánh ánh bạc hắt lên ngọn núi ở đằng sau, thoạt trông như một cây cột trụ bằng ngọc được phết mỡ dê bóng bẩy, trước núi là rừng tùng nhấp nhô, làn nước được nhuộm dưới ánh trăng trong vắt như thể dát bạc trên nền tuyết, liên tục xạt xào cuộn sóng.

Nhạc Chi Dương chứng kiến khung cảnh này, nỗi phiền muộn trong lòng cũng dần giảm đi. Gã vứt bỏ tạp niệm, lấy lại tinh thần, chạy một mạch lên trên mỏm đá ngằm nhìn khắp bốn phía, tứ bề là cỏ đá vây quanh, một con gió biển len qua rừng thổi đến, âm thanh lúc lớn lúc bé, lớn thì như cộp sù gầm rống, bé hết như tiếng quỳ thêu thảo.

Nhạc Chi Dương nhắm mắt lại, các loại tiếng động to nhỏ thay đều ùn ùn lọt vào trong tai gã, tiếng gió hay tiếng sóng thì không bàn đến, cả tiếng lá rơi khe khẽ, tiếng ngư long vượt sóng, lẫn cùng tiếng rì rì ra rả trong Hải Âm Mộng Diệp Trận cũng không đánh rơi một nhịp nào khỏi màng nhĩ của gã.

Rồi bất tri bất giác, tâm tư của gã bay bổng lên cao, len lỏi qua biển sao trời, tư tưởng lớn lao ùn ùn thoát ra, gom tụ dung hợp thành một thể thống nhất. Trạng thái này như mộng mà không phải mộng, diệu hoặc vô cùng, từ nhỏ đến lớn nó luôn ẩn giấu trong lòng gã, mỗi khi chán nản tuyệt vọng, buồn bã u phiền, chỉ cần tiến vào bên trong cảnh giới này thì sẽ lấy lại được hưng phấn.

Qua một lúc sau, Nhạc Chi Dương mở bừng hai mắt, thân thể mềm yếu lờ đờ nhưng tinh thần lại hết sức linh hoạt nhạy bén. Gã dõi nhìn biển cả, chỉ thấy

sóng cuộn nhấp nhô hết như một tấm lụa đào đen bóng lấp loáng. Quan sát một hồi, gã đưa sáo ngang miệng, trước tiên thổi “Đương Minh Thanh Vị Chi Khúc”, lại tấu đến “Thái Âm An Ti Chi Khúc”, thổi được một nửa, mình mẩy trên dưới như thể bị nhúng vào nước nóng, nhiệt tỏa hầm hập ầm ập, khí cơ rót vào lỗ chân lông, từng sợi lông tơ trên người như muốn dựng ngược lên.

Đột nhiên, hào quang trong người Nhạc Chi Dương lóe sáng, gã nảy ra một ý nghĩ đáng kinh ngạc: “Muốn phá Nghịch Dương Chi cần phải để cho khí huyết chảy ngược, nếu đem “Chu Thiên Linh Phi Khúc” đảo lại, không thổi “Đương Minh Thanh Vị Chi Khúc” mà trước tiên thổi điệu “Đương Kiều” trong tám điệu của kỳ kinh, biết đâu có thể khiến cho khí huyết chảy ngược thì sao?”

“Chu Thiên Linh Phi Khúc” tổng cộng có hai mươi hai khúc nhạc tương ứng với mười bốn kinh và tám mạch của kỳ kinh, dựa theo thứ tự mà thổi ra, khí huyết sẽ chuyển động theo nhạc điệu, vận hành theo đường chính đạo của kinh mạch. Chiều theo đạo lý này, nếu thổi xáo trộn hai mươi hai khúc nhạc thì có lẽ chân khí vận hành cũng sẽ chảy ngược theo.

Nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương có một sự phấn khích lạ lùng, trong màn đêm tăm tối đã tìm thấy chút ánh sáng le lói cuối cùng, nếu như dùng tiếng sáo đảo chiều khí huyết, vậy thì bài toán “Nghịch Dương Ch” khó nhằn đã tìm ra lời giải.

Gã hăm hở bắt đầu từ bài cuối “Đương Kiều Điệu”, thổi một lượt hai mươi hai khúc nhạc thay đổi trật tự. Ở “Đương Kiều Điệu” chưa thấy gì khác biệt, thổi đến bài thứ hai “Âm Kiều Điệu”, gã chợt thấy chân khí như nóng dần lên, tả xung hữu đột trong hai mạch “Đương Kiều” và “Âm Kiều”, hỗn loạn đến mức huyết đạo kinh mạch ngậm nhói đau.

Hai kinh mạch này thuộc kỳ kinh bát mạch, khí mạch hết sức yếu ớt, như có như không, sau khi luyện thành kỳ kinh bát mạch, có được chân khí sung mãn rồi mới có thể ung dung dẫn dắt. Vì vậy trên đời này, chiều theo luyện khí chính tông thì hai mạch “Đương Kiều” và “Âm Kiều” đều ở vào giai đoạn tu luyện cuối cùng, Nhạc Chi Dương làm như vậy, căn bản là đang làm trái với lẽ trời.

“Âm Kiều Điệu” còn chưa thổi xong, luồng khí nóng hôi hổi càng lúc càng bành trướng, hết như một con rắn nhỏ bị nhốt trong hai mạch, trườn quẫy lung tung khiến cho kinh mạch tê ngứa buốt đau, khó chịu khôn tả. Nhạc Chi Dương vốn định bỏ cuộc, thế nhưng cứ nghĩ đến tính mạng của Tịch Ứng Chân không còn bao lâu nữa, gã lại cắn răng cố chịu đựng. Gã thổi đi thổi lại hai khúc “Đương Kiều”, “Âm Kiều” đến bảy tám lượt, cổ chân khí nọ vẫn không có động tĩnh, đang cảm thấy tuyệt vọng thì bất chợt cảm thấy mạch “Đương Kiều” nhảy giật lên một cái, chân khí nhanh như chớp chạy thoát ra trước, vượt qua trở ngại trùng trùng, đi theo một đường lối trước nay chưa từng có đổ dồn vào mạch “Âm Kiều”.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ khôn xiết, vội thổi khúc thứ ba “Đương Duy Điệu” để đưa chân khí dẫn nhập vào mạch “Đương Duy”. Nào ngờ chân khí đi đến đây lại bị trì trệ không tiến thêm được, lại càng lúc càng nóng, hơi nóng xuyên qua cơ thể ra ngoài. Nhạc Chi Dương bất giác mở hơi vả như tắm, gã thổi đi thổi lại mấy lần đều phí công vô ích, đột nhiên gã thờ phỉ một hơi bùng sáo xuống không thổi tiếp nữa.

Đang con chán chường, gã chợt nghe một tràng âm thanh phành phạch vang lên. Từ trên không trung sà xuống một thứ gì đó trắng loá loá.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Kiểm Dịch Tinh Đầu (1)

Nhạc Chi Dương giật mình, nắm lấy thanh sáo nhảy về phía sau. Dưới ánh trăng rọi chiếu, thứ ấy hóa ra lại chính là một con đại bàng trắng cực kỳ xinh đẹp, lông như sương tuyết, đuôi thưa ửng rộng, mào ngài mắt sâu, dáng vẻ buồn bã, cặp mắt lấp lánh như sao trời, trong màn đêm càng đặc biệt ngời sáng dị thường.

Hai chân của đại bàng chống xuống đất, cách Nhạc Chi Dương chưa đến một trượng. Nhạc Chi Dương suy nghĩ thật nhanh, đột nhiên nhớ ra con đại bàng trắng này chính là hung thủ đã giết chết Ma Vân. Gã nổi cơn thịnh nộ, quát khẽ một tiếng, ra vẻ muốn lao đến. Đại bàng trắng rướn thân vỗ cánh, bất chợt bay vút lên trời cao, thoáng cái đã mất hút trong bóng đêm.

Nhạc Chi Dương thờ phào một hơi, khôi phục tinh thần, lại thổi tiếp “Đương Duy Điệu”, lần này chân khí càng thêm nóng hổi, tựa như một mối lửa nóng đốt cho kinh mạch suýt thì nứt toác. Đang lúc khó chịu, gã lại nghe mấy tiếng ào ào, đưa mắt nhìn sang, đại bàng trắng tự khi nào đã đứng ngay bên cạnh, mắt chim sáng ngời đang lạnh lùng nhìn lại gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy da đầu như muốn nứt toác, gã siết chặt thanh sáo theo ý thức, lờ mờ nhìn đại bàng trắng, nghĩ thầm: “Đây là thứ quý yêu gì kia, đi không thấy hình đến không thấy dáng, kim châm của Diệp Linh Tô cũng không làm nó bị thương sao? Nửa đêm không chịu ngủ, bay đến đây làm gì?”

Gã thầm hoảng sợ, nhất thời ngừng thổi sáo. Đại bàng nghiêng đầu nhìn gã một lúc, bất chợt lại giang cánh bay vút lên cao, lượn vòng trên không trung phát ra tiếng kêu lạnh lút.

Nhạc Chi Dương nghe tiếng chim kêu, bất chợt nghĩ ra điều gì đó, trong lòng nảy sinh nghi vấn. Để kiểm chứng cho suy nghĩ của mình, gã lại nâng sáo bắt đầu thổi tấu, tiếng sáo véo von vọng lên không trung, chẳng bao lâu sau liền nghe mấy tiếng phành phạch, đại bàng trắng lại nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt gã.

Trái tim Nhạc Chi Dương khuấy khuấy loạn xạ, dường như đã hiểu ra mục đích của đại bàng trắng. Để ẩn chứng lần nữa cho chắc, gã liền buông sáo xuống, tiếng sáo vừa ngưng, đại bàng liền nghiêng đầu dò mắt rồi lại phóng mình bay đi. Nhạc Chi Dương nổi sáo lần nữa thì nó lại theo tiếng nhạc sà đến.

Lập đi lập lại mấy lần như thế, Nhạc Chi Dương tròn mắt nhìn đại bàng, trong lòng thầm khó hiểu: “Con chim này thích nghe ta thổi sáo à? Ha ha, cổ nhân thời tiêu dẫn phượng, còn ta thổi sáo dụ đại bàng cũng có kém gì người xưa đâu nào.” Nghĩ đến đây, gã lấy làm đắc ý lắm, giờ hết tất cả bản lĩnh thổi sáo một cách hứng chí vui vẻ. Đại bàng nghe một lúc đột nhiên vỗ cánh bay lên, dựa theo nhịp điệu của tiếng sáo mà múa lượn vòng quanh thiếu niên.

Nhạc Chi Dương nhìn đến đơ mắt cứng miệng, tiếng sáo chênh vắn lạc điệu, thổi ra ngắt nga ngắt ngứ. Đại bàng lượn một vòng rồi lại đột ngột đáp xuống, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn thiếu niên, trông như lộ ra vẻ trách móc. Nhạc Chi Dương căng kinh ngạc hơn, thầm nghĩ: “Con chim này còn có thể phân biệt được nhạc khúc sao?” Nghĩ rồi, gã nổi tính trẻ con, ngừng thổi “Linh Phi Khúc” lại, đổi sang bài “Kiệt Thạch Điệu”, mới thổi chừng một đoạn, đại bàng đã vỗ cánh bay lẩn vào trong rừng tùng sâu hút. Nhạc Chi Dương vội đổi về giai điệu “Linh Phi Khúc”, chớp mắt sau đại bàng lại như một mũi tên từ rừng rậm bay trở ra, vừa bay vừa múa, vui sướng hân hoan.

Nhạc Chi Dương xem đến say sưa, gần như suýt bật cười thành tiếng. Thế rồi tinh thần trở nên phấn chấn, gã ra sức chăm chú thổi sáo. Hai bên kẻ trên người dưới, trên đối trắng sáng, dưới đối biển sâu, tiếng sáo khoan thai, dáng múa là lướt, uyển chuyển rung động, quả là cảnh tượng xưa nay hiếm có.

Thổi xong điệu khúc, Nhạc Chi Dương buông sáo ngừng âm, chú đại bàng trắng cũng mau chóng đáp xuống, hướng đôi mắt chăm chú nhìn sang gã với ánh nhìn âm áp, không còn vẻ sắc lạnh như trước đây nữa.

Nhớ đến tình huống vừa qua, Nhạc Chi Dương ngơ ngẩn cả đầu óc, cứ ngây ra nhìn chú đại bàng trắng, chỉ ngỡ rằng con chim này không phải bằng xương bằng thịt mà do loài sơn tinh hải mị biến hóa thành. Một lúc sau, gã mới thờ dãi bảo:

– Ung huynh à ung huynh, huynh có gì lại đi giết Ma Vân chứ? Bằng không, chúng ta đã có thể rời khỏi nơi đây rồi!

Chú đại bàng tròn mắt ngó nghiêng, lặng im không phản ứng. Nhạc Chi Dương tự cảm thấy buồn cười, nhủ bụng: “Ta đúng là ngốc, nói chuyện tào lao với con súc sinh vô tri này làm gì không biết?” Gã toan xoay người bỏ đi, chợt nghe mấy tiếng rúc rích, chân trái của đại bàng chống đất còn chân phải đang lay bầy giờ lên. Nhạc Chi Dương cảm thấy ngờ ngợ, bỗng phát hiện ra có ánh sáng nhấp nháy nơi đó bèn tiến lên xem xét, hóa ra là một cây kim châm đang xuyên qua chân nó, da thịt xung quanh vết thương cũng bị sưng tấy.

Cây châm ấy của Diệp Linh Tô không giết được đại bàng trắng mà lại làm bị thương bàn chân của nó. “Dạ Vũ Thần Châm” xuyên vào da thịt sẽ gập lại, móc vào gân cốt, có nhổ cũng không ra. Dầu cho đại bàng trắng thông minh đến đâu cũng không thể một mình tự rút châm được. Nó thống trị hòn đảo này, xưng vương xưng bá, cáo-thò-dê-nai hề nghe tiếng gió là bỏ chạy mất, nên hầu như không có bất cứ sinh linh nào giúp nó thoát con phiền não này cả. Bây giờ nó bị tiếng sáo hấp dẫn, từ đó nảy sinh hảo cảm đối với người thổi sáo là Nhạc Chi Dương, vì thế nó chấp nhận từ bỏ vẻ ngạo nghễ vốn có mà chìa chân ra cầu cứu gã.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Ung huynh, huynh muốn ta giúp huynh nhổ châm ư?

Chim đại bàng đảo lia mắt, phía cổ họng phát ra tiếng kêu rúc rích.

Nhạc Chi Dương quan sát kim châm, lại nhớ đến chuyện cũ từng bị Trương Thiên Ý xuyên châm vào tim, chịu đựng hành hạ khổ sở biết bao, nhất thời gã đồng cảm, gật đầu bảo:

– Được rồi, ung huynh, ta giúp huynh rút châm, huynh không được làm loạn đấy.

Vóc dáng đại bàng vạm vỡ, đứng trên mặt đất phải cao hơn hai thước, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương, ngoài ý mong cầu còn kềm theo sự cảnh giác. Nhạc Chi Dương từng chứng kiến thần oai khi nó quắp chết Ma Vân, nghĩ thầm chú chim này dùng mảnh lợi hại, dù mỏ hay quắp cũng đều chí mạng, lỡ trong lúc rút châm nó cảm thấy khó chịu, vậy chẳng phải bản thân sẽ đi đòi nhà ma hay sao?

Chân chừ giây lát, Nhạc Chi Dương cuối cùng cũng quyết định cúi xuống, giờ hai ngón tay ra nhón lấy đuôi kim châm, chỉ thấy chú chim run lên cầm cập, trái tim của gã cũng không khỏi quỳnh quảng, lập tức né tránh ánh mắt của đại bàng, lẩm bẩm nói:

– Ung huynh đừng sợ, ung huynh đừng sợ...

Nói đến lần thứ ba, gã bật ngờ dồn khí vào đầu ngón tay, vận sức nhỏ, kim châm theo đó trôi lên cuốn theo một búi máu bầm.

Đại bàng trắng ré lên một tiếng, chiếc mỏ bén ngọt của nó nhanh như chớp mổ mạnh lên mu bàn tay Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương hét to, tung người nhảy dựng lên, chợt thấy bóng trắng lay động, đại bàng bay vút lên không trung, nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Nhạc Chi Dương xem xét mu bàn tay, chỉ thấy vết thương khá sâu, máu tuôn ròng ròng, trong lòng vừa giận vừa kinh ngạc, hối hận vì lẽ ra không nên làm chuyện rảnh rỗi này. Súc sinh chung quy vẫn là súc sinh, đều là loài không biết trọng ơn nghĩa, tính hoang dã khó thuần phục, hờ tí là làm người khác bị thương.

Đang lúc rầu rĩ, chợt nghe có người cười bảo:

– Nhóc con giỏi lắm, đã biết lợi hại hay chưa?

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Tịch Ứng Chân đang chấp tay sau lưng bước ra từ sau một khối đá, gã bấy giờ mới vỡ lẽ, tình hình này giờ nhất định đã bị ông trông thấy hết, mặt mũi gã tức thì nóng ran, xấu hổ vô cùng.

Lão đạo liếc nhìn gã, cười rằng:

– Nhóc con, ngươi có biết lai lịch của con chim này không?

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Tịch Ứng Chân vuốt râu, lại hỏi tiếp:

– Ngươi có từng nghe về Hải Đông Thanh chưa?

Nhạc Chi Dương sững người, buột miệng hô: “Hải Thanh ă ă ă!” (*)

(ND chú: xem lại đầu chương 2)

Tịch Ứng Chân cười:

– Không sai, chính là “Hải Thanh ă ă ă”.

“Hải Thanh ă ă ă” là một khúc nhạc, Hải Thanh trong tựa đề chính là Hải Đông Thanh. Hải Đông Thanh được tộc Nữ Chân tôn xưng là “Vạn ung chi thần”, sinh ra ở vùng biển Đông Bắc, bay vừa cao vừa nhanh, hết như chớp giạt sao rơi, có thể hạ gục được cả thiên nga bay tận chín tầng trời.

Xưa, các bộ tộc phương Bắc xem Hải Đông Thanh là thần vật, sau khi thuần hóa được nó rồi, có thể trên hạ chim muông, dưới đuổi bách thú, bay xa ngàn dặm, không gì không làm được. Khúc “Hải Thanh ă ă ă” này Nhạc Chi Dương đã thổi qua không biết bao nhiêu lần, nhưng để gặp một con Hải Đông Thanh thật sự thì đây là lần đầu tiên trông thấy. Nghĩ đến sự lợi hại của nó, trống ngực gã thành thịch đập mạnh.

Tịch Ứng Chân dời nhìn về phía xa, chậm chậm nói:

– Năm ấy ta ngao du đến Liêu Đông, những con Hải Đông Thanh gặp qua đều có dáng vóc gầy nhỏ, còn chú chim to như thế này thì suốt bảy mươi năm cuộc đời ta mới lần đầu tiên thấy được, nghĩ là do trên đảo hội tụ phong thủy, trời tạo đất gầy, nên mới cho ra một giống đặc dị như vậy.

Nhạc Chi Dương ngó mu bàn tay, hậm hực lắm lắm:

– Cái gì mà giống đặc dị chứ? Chỉ là một con chim gớm ghiếc.

Tịch Ứng Chân ha hả cười:

– Thằng nhóc nhà ngươi cũng bạo gan lắm, Hải Đông Thanh có thể lấy nhỏ chống lớn, ngay cả những loài chim to khủng còn phải nể nó ba phần, ngươi lại dám đến gần nó như vậy, bị thương ở tay là còn may mắn đấy. Nhờ nó mà mồ lên mặt ngươi thì cả tròng mắt cũng không còn!

Nhạc Chi Dương cười khò:

– Là ta bị mù mị thôi, để đạo trưởng cười chê rồi.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, cười khê:

– Ta không có ý châm chọc ngươi đâu, thằng nhóc nhà ngươi tâm tính từ bị, thương cả loài chim thú, giò lắm, giò lắm, lão đạo không nhìn lầm ngươi.

Nhạc Chi Dương nhún nhún vai, nhếch miệng bảo:

– Tiếc là có lòng tốt lại không được đền đáp.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Làm việc thiện chi cầu tâm an, còn như muốn được hỏi đáp, ngược lại còn khiến bản thân bị hạ thấp.

Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Đạo trưởng nói chí phải, tiểu tử xin nhận dạy dỗ.

Nói đến đây, gã chợt thối mác:

– Tịch đạo trưởng, ông không nghỉ ngơi mà ra đây làm gì?

– Nghe thấy tiếng sáo nên ra đây thôi. – Tịch Ứng Chân ngồi trên một mô đá, tay vịn về bộ râu, hướng mắt nhìn ra biển, thần thái trên gương mặt biến ảo như đang suy nghĩ điều gì đó, qua một lúc sau mới từ tốn nói: – Nhạc Chi Dương, ngươi có muốn học “Dịch Tinh Kiếm” của ta không?

Nhạc Chi Dương sừng sờ:

– Đạo trưởng sao lại nói lời này, chẳng phải ông không thể thu ta làm đồ đệ hay sao?

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Ta không nói sẽ thu ngươi làm đồ đệ, ta chỉ hỏi ngươi có muốn học kiếm pháp không mà thôi?

Nhạc Chi Dương càng thêm mặt mờ khó hiểu, ấp úng nói:

– Việc ấy có gì khác nhau chứ?

Tịch Ứng Chân trừng mắt nhìn gã:

– Thăng nhóc nhà ngươi bình thường lãnh lẹ bao nhiêu, tại sao lúc khẩn cấp lại hóa ra lập cả lập cập như đàn bà vậy? Việc khẩn có thể tự quyết, nay đại địch trước mắt, ta lại chẳng còn sống bao lâu nữa, võ công của ngươi thì quá yếu nhược làm sao đối phó nổi với mấy kẻ ác độc kia?

Nhạc Chi Dương bấy giờ mới sáng tỏ trong lòng, thì ra đang lúc nguy cấp, Tịch Ứng Chân đã phá bỏ quy định môn phái, quyết ý truyền thụ “Dịch Tinh Kiếm” cho gã để ngày sau có thể so tài cùng Xung đại sư. Nghĩ đến đây, cõi lòng gã nóng hổi, nước mắt suýt nữa chực tuôn trào.

Tịch Ứng Chân giả vờ không thấy, ông đứng dậy bảo:

– “Dịch Tinh Kiếm” và “Phi Ảnh Thần Kiếm” của Đông Đảo vốn tương tự nhau, đều bắt nguồn từ “Quy Tàng Kiếm” của đại kiếm khách đời trước là Công Dương Vũ. Đường kiếm pháp này chứa đựng tiên thiên dịch lý, học vấn bên trong vô cùng uyên thâm, về sau tuy không ít người tập luyện nhưng những kẻ có thể tuần tự đi từ thấp lên cao thì chẳng được mấy ai. Sau khi Công Dương tiên sinh qua đời, những người được chân truyền chỉ còn lại đại hiệp Vân Thủ, “Tây Côn Luân” Lương Tiêu, “Kính Thiên” Hoa Kính Viên và hai vị tổ sư Bách Ách, Liễu Tinh của bốn phái. Vân đại hiệp năm xưa chống lại quân Nguyên, sợ rằng “Quy Tàng Kiếm” không dễ tu luyện, vì muốn để cho nhiều người tập nó nên ông đã chiết lọc tinh hoa, đơn giản lược bớt nguyên bản, sáng tạo ra “Phi Ảnh Thần Kiếm”. Đường kiếm này luyện đến chỗ tuyệt đỉnh có thể phi ảnh loạn thần, hư nhược mộng ảo, đích xác là lợi hại chí cực. “Phi Ảnh Thần Kiếm” so với “Quy Tàng Kiếm” thì dễ hơn, tuy nhiên khi luyện đến một cấp độ nhất định sẽ chạm phải trở ngại trùng trùng, nếu như muốn đột phá qua cảnh giới này, cần phải nghiên cứu dịch lý từ bản công phu gốc.

– Về sau Lương Tiêu định cư nơi hải ngoại, Hoa Kính Viên biệt tăm biệt tích, tổ sư Liễu Tinh của bốn phái tuy là phận nữ lưu nhưng tư chất sáng dạ hơn cả nam tử. Năm ấy bà đem tinh tượng dung nhập vào kiếm pháp, truyền đến tay gia sư, ông lại đem dịch đạo tích hợp vào bên trong, đồng thời giảm dư thừa lọc tinh hoa, dung luyện biến hóa, từ “Quy Tàng Kiếm” phát minh ra một đường kiếm pháp mới, có tên “Dịch Tinh Kiếm”. “Dịch Tinh Kiếm” chủ yếu dựa vào tinh tượng, đối với người mới bắt đầu học dễ hơn rất nhiều so với thuật số, cho nên ta mới dám truyền thụ cho ngươi, chứ nếu đổi lại là “Quy Tàng Kiếm”, chỉ riêng giảng giải thuật lý âm dương cũng phải tốn ngót tháng trời.

Nhạc Chi Dương nghe đến quẹo cả lưỡi, liên tục vâng dạ. Tịch Ứng Chân nhìn dáng vẻ của gã, bật cười:

– Ngươi cũng đừng có cao hứng sớm, “Quy Tàng Kiếm” đương nhiên là hao sức phí thời gian, nhưng “Dịch Tinh Kiếm” cũng không phải chỉ trong dăm ba ngày thì có thể học thạo. Ta chỉ có thể dốc hết lòng truyền thụ, còn học được nhiều hay ít thì phải xem tạo hóa của ngươi.

Nói rồi, ông chìa tay phải ra bảo:

– Mượn sáo của ngươi một lát!

Nhạc Chi Dương đưa thanh sáo cho ông, Tịch Ứng Chân đón lấy lặng lẽ quan sát một lúc, chỉ thấy chất ngọc bích lung linh dưới ánh trăng hệt như một dòng nước thu trong vắt đang dịu dàng tuôn chảy trong tay ông lão.

Tịch Ứng Chân cầm sáo trên tay như thể hóa thành một người khác, gạt bỏ sự già nua, thần thái phơi phới, sừng sững hiên ngang như tùng như bách. Ông ngẩng đầu nhìn trời cao, chỉ thấy sông ngân trong trẻo, sao rạng lấp lánh, dày đặc như cát sông Hoàng Hà, mịt mờ không thể nào đo đếm.

Tịch Ứng Chân nổi hứng bật ra một tràng cười khê, hét vang:

– Xem cho rõ, đây là “Thiên Trùng Thức”!

Ông tung người xuất kiếm, thanh sáo lập lờ sắc xanh, tản mát như bầy đom đóm chao lượn, miệng ông tiếp tục nhẩm niệm: – “Thiên hà ý trường kiếm, trùng tiêu hữu phi tinh, thất tinh tòng trung xuất, ngũ đế sái lưu linh, hoán nhiên trịch điện quang, bốn tẩu như lôi đình, tả kiếm văn nguyệt hoa, hữu thủ tiếp nhật cảnh, quang minh diệu thập phương, quý mị tấn độn hình...”

Ông vừa ngâm nga vừa múa kiếm, đâm chém dọc ngang, lên cao xuống thấp, đến đi như gió, mỗi một kiếm đều tiềm ẩn nội lực. Con gió luồn qua thanh sáo phát ra những tiếng ngân rung lạ kỳ. Ông lão vì để cho Nhạc Chi Dương nhìn rõ nên lúc ban đầu tốc độ khá khoan thai, dần dần kiếm múa càng lúc càng hăng, người và ảnh hòa lẫn khó phân định, giữa màn đêm mông lung, phảng phất như đang có hai Tịch Ứng Chân đang cùng nhau múa kiếm, sáo ngọc lượn lờ ở giữa như một tia chớp long lánh màu xanh biếc.

Nhạc Chi Dương được mắt thấy tai nghe, từng chữ một rót vào lỗ tai như mở mang khai sáng, người và kiếm bay lượn làm gã cảm thấy choáng váng. Gã mở to mắt cố sức theo kịp thân hình của Tịch Ứng Chân, thế nhưng càng xem càng mơ hồ, thỉnh thoảng trong dạ ngầy ngật phát nồn. Đang khó chịu, gã chợt

nghe thấy một tiết hú dài, Tịch Ứng Chân thu hồi quang ảnh, đứng im thin thít, hai mắt nhìn chăm chú lên trời sao, dáng vẻ tựa như chưa từng cử động.

Nhạc Chi Dương ngậy ra một thoáng, chợt vỗ tay la rần:

– Kiếm pháp hay tuyệt, lợi hại, lợi hại!

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, bỗng hỏi lại:

– Hay chỗ nào?

Nhạc Chi Dương sừng người, đáp:

– Hay ở chỗ xuất kiếm cực nhanh, còn hơn cả sấm giăng chớp giật.

– Sai rồi. – Tịch Ứng Chân lắc đầu: – Nếu so về nhanh, làm sao bì được với “Phi Ảnh Thần Kiếm”.

– Thế thì, thế thì... – Nhạc Chi Dương cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ tay cười: – Đúng rồi, không phải là xuất kiếm nhanh mà là bộ pháp nhanh.

Tịch Ứng Chân lộ vẻ ngạc nhiên, gật gù bảo:

– Thăng nhóc khá lắm, chẳng ngờ có thể nhìn ra! Không sai, kiếm chiêu của “Dịch Tinh Kiếm” phần nhiều được rút tía từ “Quy Tàng Kiếm”, chỉ trừ mỗi chiêu “Tử Vi Đầu Bộ” này là sáng tạo độc quyền của bốn phái, bên trong ngấm dung hợp sao Diêu Quang của chòm Bắc Đẩu, có thể giết người trong mười bước chân, không lưu lại dấu vết. Tóm lại, kiếm khách khi xuất kiếm, không quan trọng ít hay nhiều, chỉ cần thân pháp ngươi đủ nhanh, bộ pháp ngươi đủ chuẩn, vòng đến điểm yếu hại của kẻ thù, chỉ một kiếm xuất ra thôi đã có thể phân thắng bại.

Nhạc Chi Dương nghe nửa hiểu nửa không, liên tục gật đầu. Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Ngươi đừng lo, ăn cơm phải ăn từng miếng, kiếm pháp cũng phải luyện từng chiêu, muốn gấp cũng không được. Ngươi qua đây, ta sẽ từ từ dạy ngươi.

Nhạc Chi Dương vâng dạ bước đến bên cạnh, Tịch Ứng Chân miệng nói tay thị phạm, giảng giải những điểm chính yếu trong Dịch Tinh Kiếm, môn kiếm pháp này có liên quan đến tinh tượng, trước khi học cần phải thông hiểu thiên văn. Lúc này sao giăng đầy trời, cứ nhìn lên đó mà giảng dạy chính là một cơ hội tuyệt hảo. Tịch Ứng Chân trỏ tay chỉ về phía những vì sao, trình bày về đạo trời, sao mọc chi chít xa gần ẩn hàm biết bao điều ảo diệu, gom tụ vào bộ pháp, tạo ra hiệu quả diệu kỳ.

“Dịch Tinh Kiếm” chia làm chín đại định thức, Tịch Ứng Chân trước tiên dạy từ “Thiên Trùng Thức”, giảng qua một giờ Nhạc Chi Dương đã bắt đầu lĩnh ngộ dần, bước chân ứng theo tinh đầu, tùy cơ múa sáo, thân hòa cùng kiếm hết sức tương hợp.

Võ công của Thái Hạo Cốc rất xem trọng ngộ tính, ngộ tính không đạt thì có luyện cả đời cũng vô vọng, ngộ tính mà đủ thì học hỏi rất nhanh. Hiềm nỗi, học thì dễ mà thành thạo lại rất khó, thành thử học đến canh năm, Nhạc Chi Dương chỉ mới luyện được phần nửa “Thiên Trùng Thức”, vừa thi triển giờ tay nhắc chân được một tí đã cảm thấy trĩu trật không ổn.

Bên dạy bên học, chẳng mấy chốc sao trắng đều lặn cả, phương đông dần hừng sáng, hai người thân thể rã rời bèn trở về hang động. Diệp Linh Tô lúc này đang ngồi dựa vách, vì sợ rằng kẻ thù tìm đến nên tay vẫn lăm lăm trường kiếm, không dám ngủ quên, cô vừa nghe thấy tiếng động lập tức mở bừng mắt, đến khi trông thấy hai người rồi mới nhắm mắt lại tiếp tục thở đều.

Tịch Ứng Chân xếp bằng ngồi thiền, Nhạc Chi Dương thì cứ để nguyên quần áo vậy lăn ra ngủ. Vừa thiêm thiếp một lúc, gã chợt nghe tiếng Diệp Linh Tô vang lên lạnh lạnh làm cho choàng tỉnh. Gã mơ mơ màng màng bật dậy, cứ ngỡ Xung đại sư tập kích, tay chớp nhanh lấy thanh sáo xông ra ngoài động, giục mắt nhìn kỹ lại chỉ thấy mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng chói chang. Diệp Linh Tô đang nhìn xuống một con thỏ dưới mặt đất với vẻ ngờ ngác.

Tịch Ứng Chân cũng bước ra ngoài động, hỏi:

– Xảy ra chuyện gì?

Diệp Linh Tô chỉ xuống con thỏ, nhú mày bảo:

– Ta vừa ra khỏi động thì thấy con thỏ này.

Nhạc Chi Dương quàu quàu gất:

– Chỉ là con thỏ, có gì ghê gớm chứ? La to như vậy ta còn tưởng là cô gặp phải ma!

– Ngươi mới gặp ma á! – Diệp Linh Tô lườm gã: – Con thỏ này vì sao mà chết? Và vì sao lại nằm ở nơi đây?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ rồi bật cười:

– Chắc là Xung đại sư mang đến tặng, bên trong tẩm sẵn thuốc mê, ăn thịt thỏ xong rồi lập tức lăn quay ra xỉu.

Diệp Linh Tô nghe xong cảm thấy cũng có lý.

Tịch Ứng Chân xách chú thỏ lên, quan sát một lúc rồi cười bảo:

– Cổ của con thú này bị gãy rồi, nhưng không phải là thủ pháp do con người làm.

Nhạc Chi Dương tiếp lấy chú thỏ, chỉ thấy trên da nó có vết tích cào xước, gã lập tức nhớ ra gì đó, vỗ tay bảo:

– Ta biết rồi...

Còn chưa dứt câu, gió trên đầu chợt nổi lên, gã vội vã nhảy sang một bên, chỉ thấy một con chim biến từ trên cao rớt xuống, ngã đánh bộp ngay trước mặt mình.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lên, một chiếc bóng trắng nhanh như tên bắn bay sượt qua tầm mắt. Diệp Linh Tô quát lên một tiếng, huơ tay toan phát châm. Nhạc Chi Dương vội vã cản cô lại, đại bàng trắng trong tích tắc ấy, đã chui tọt vào trong khu rừng rậm mất hút.

Diệp Linh Tô giằng lại kim châm, hai mắt tóe lửa trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương vội giải bày:

– Diệp cô nương đừng giận, con Hải Đông Thanh này từng chịu ơn nghĩa của ta cho nên mới đi bắt chim thú đến để báo đáp.

– Ôn nghĩa? – Diệp Linh Tô tỏ vẻ ngờ vực: – Nó chịu ơn nghĩa gì của người?

Nhạc Chi Dương vẫn tắt thuật lại một lượt câu chuyện, Diệp Linh Tô mím môi, im lặng nghe xong, bắt chợt cô nghiêng răng bảo:

– Được lắm, ta dùng châm bắn nó, người lại đi giúp nó nhổ châm. Ta làm người xấu, người làm người tốt, người thì làm ơn với nó, vậy việc ta làm với nó gọi là gì? Ma Vân, Ma Vân đúng là chết oan rồi...

Nói đến đây, hai mắt cô ửng đỏ, quay ngoắt đầu, bỏ đi như một làn khói.

Nhạc Chi Dương bị quả mắng một tràng, chỉ cảm thấy chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, gã nhìn theo bóng lưng thiếu nữ rồi lại quay sang nhìn Tịch Ứng Chân, ngượng nghịu nói:

– Hầy, cô bé ấy nói mê nói sáng gì không biết!

Tịch Ứng Chân cười khỏ:

– Thăng ngọc, nó làm Hải Đông Thanh bị thương, còn người lại đi cứu Hải Đông Thanh, như vậy chẳng phải là đối nghịch với nó sao?

Nhạc Chi Dương bực bội nói:

– Vậy thì sao chứ? Chẳng phải chỉ là một con chim thôi ư? Chim chóc chứ có phải kẻ thù đâu, cứu hay không cứu thì có quan hệ gì!

– Người chả hiểu gì cả! – Tịch Ứng Chân lắc đầu quảy quảy: – Con gái bụng dạ tinh tế nhạy cảm, nhất là đối với ý trung nhân của mình, đương nhiên là muốn anh ta lúc nào cũng phải đồng ý đồng lòng với mình trong mọi hoàn cảnh. Người và nó lập trường đối lập, nó hiển nhiên là không vui rồi.

Nói xong, ông cười tùm tùm nhặt lại chú thỏ, bước tha thân trở vào trong động.

Nhạc Chi Dương đứng đực ra đấy, ngơ ngẩn mất một lúc, những lời của Tịch Ứng Chân cứ vang vọng trong đầu của gã, gã nghĩ thầm: “Ông già này nói năng bỗ bã thật, ý trung nhân sao có thể tùy tiện nói ra thế được? Diệp cô nương với ta chỉ là bè bạn đồng cảm âm luật, ngoài ra không hề có tư tình gì khác.” Nhưng dầu cho gã có suy nghĩ như vậy cũng không thể nào thuyết phục bản thân mình, lại nhớ đến lúc Diệp Linh Tô bỏ đi, mắt hoen mi đỏ, đáng về chực khóc đến nơi, trong lòng gã cứ bồn chồn rầm rức, lại nghĩ: “Thân thể của cô ấy thể thảm như vậy, khó trách được hay nghĩ nhiều buồn nhiều, mình cần phải tìm ra cách nào đó để khuyên nhủ cho cô ấy mới được.”

Nghĩ như vậy, gã liền sai bước đi về phía Diệp Linh Tô biến mất khi nãy. Đi một lúc mà chẳng thấy động tĩnh gì, gã đang định tìm một lối đi khác thì bắt chợt nghe thấy tiếng la hét ở phía trước vọng đến. Gã bèn xô cò dạt cây bước lên xem xét, chỉ thấy Diệp Linh Tô tay cầm kiếm Thanh Li, đang chạt vật giao tranh cùng Minh Đầu. Trúc Nhân Phong đứng ở kế bên, giọng điệu quái gở bảo:

– Người đẹp à, đừng ngoan cố chống cự nữa, nhờ làm nàng bị thương, trong lòng ta sẽ đau xót lắm. Hay nàng hãy ngoan ngoãn buông bỏ bảo kiếm, theo ca ca ta đi hưởng phúc, không phải ta khoát lác nhưng chỉ cần nàng làm nữ nhân của ta rồi, nàng sẽ được sướng khoái lâng lâng, có chết cũng chẳng muốn rời xa ta nữa đâu...

Nhạc Chi Dương hốt hoảng, chẳng thêm suy nghĩ nhiều, xông ra quát lớn:

– Các người rành rành là hai gã đàn ông, lại đi hiếp đáp một người phụ nữ, bộ không biết ngượng hay sao?

Trúc Nhân Phong thấy gã như gặp lại kẻ thù, hai mắt đỏ bừng, cười the thé nói:

– Hay lắm, lại một tên đến nạp mạng.

Diệp Linh Tô vung tay lên, bắn ra mấy đóm sáng lấp lánh, Minh Đẩu vội vã né tránh. Diệp Linh Tô thừa cơ lùi đến bên Nhạc Chi Dương, chần kiếm ngang mình, hỏi nhỏ:

– Ngươi đến đây làm gì?

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: “Ta mà không đến là cô tiêu rồi.” Ngoài miệng thì bảo:

– Ta tình cờ đi ngang thôi.

Nói rồi giả hướng về Minh Đẩu, quát:

– Xung đại sư đâu?

Minh Đẩu hừ một tiếng, lạnh lùng không đáp. Trúc Nhân Phong cười bảo:

– Tên hòa thượng ấy cẩn thận dè dặt, muốn đợi đến bốn ngày sau. Con bà nó, lão tử làm gì có thời gian rảnh như vậy, chỉ cần tóm được hai tên nhãi con các ngươi, lão mũi trâu Tịch Ứng Chân không muốn nghe lời cũng khó!

Hắn tuy nói chuyện với Nhạc Chi Dương nhưng ánh mắt luôn nhìn chòng chọc vào Diệp Linh Tô, trên mặt lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Diệp Linh Tô hận hán vô lễ, chẳng nói chẳng rằng, hươ mũi kiếm đâm thẳng về phía ngực Trúc Nhân Phong. Kiếm đi được nửa đường, Minh Đẩu bỗng tung người xông đến, vỗ một chưởng về phía thiếu nữ. Diệp Linh Tô xoay ngang kiếm hạ xuống đỡ đòn, cô tay Minh Đẩu liền lật lại, hai ngón trở và giữa xuất ra như chớp, “Chát” một tiếng, va trúng vào sông grom Thanh Li.

Cái búng tay này mang theo “Tích Thủy Kinh”, có ý nghĩa “nước rò mòn đá”, kinh lực ban đầu tuy không mạnh nhưng hậu kinh thì liên miên không dứt, theo thân kiếm rung chấn hướng lên trên, khiến cho nửa người Diệp Linh Tô phát tê dại, thanh nhuyễn kiếm suốt nửa thì tuột khỏi tay.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Kiếm Dịch Tinh Đẩu (2)

Minh Đẩu thoáng ngập ngừng một lúc rồi lại tiếp tục vỗ hai chưởng đánh đến. Diệp Linh Tô tung người nhảy về phía sau, tay phải hươ kiếm ngăn địch, tay trái mò vào trong túi áo định rút kim châm, nào ngờ trong túi trống không chẳng có gì, trái tim thiếu nữ thất lại, âm thầm kêu khổ không ngớt; hóa ra sau mấy phen khổ đấu vừa qua, cả túi “Dạ Vũ Thần Châm” đã bị dùng hết sạch.

Diệp Linh Tô đầu óc bấn loạn tạo ra sơ hở, Minh Đẩu thừa cơ hội đó tấn công, dồn khí vào ngón trở, điểm về phía huyết Thiên Trung của thiếu nữ, mắt thấy sắp sửa đạt được ý đồ, nào ngờ từ đâu có một cây sáo bay vút đến, nhẹ nhàng thọc về phía bụng dưới của Minh Đẩu.

Một chiêu này xuất từ Thiên Trùng Thức, thật thật ảo ảo, ẩn chứa sát cơ, Minh Đẩu nào biết nông sâu bên trong, tay trái vẫn vận chỉ như cũ, tay phải tùy ý hất về phía sáo ngọc. Dè đâu cô tay Nhạc Chi Dương hất nhẹ, sáo ngọc đánh một đường cong vòng qua khỏi cú chop của Minh Đẩu, đâm vào phần yếu hại dưới hạ thể của lão.

Minh Đẩu hoảng kinh, lật đặt thu hồi chỉ lực, nhảy bật về phía sau mấy thước. Nhạc Chi Dương vừa đánh hụt cú này, phía mạn trái bỗng nổi gió vu vu, Trúc Nhân Phong tụ chưởng lại như mũi dao, vỗ lên vai trái của gã. Đòn này gần như là đánh lén, Nhạc Chi Dương vừa rồi lo đòn toàn lực tấn công Minh Đẩu, tư thế đã lơ đãng, trong lúc khẩn cấp đành phải gấp eo hạ vai cố gắng tránh né, tiếc là hơi trễ, chưởng phong của Trúc Nhân Phong đã hung hãn phủ chụp cả nửa người của gã.

Trúc Nhân Phong cảm hận Nhạc Chi Dương tốt độ, một chưởng này dốc hết sức mà tung ra, cốt ý muốn đánh gãy cánh tay của gã. Tương sắp thành công thì trước mắt hán bỗng lóa lên một luồng sáng xanh, Trúc Nhân Phong vội vã rút tay lại nhảy về sau như một con gió, kiếm Thanh Li theo đó lướt sượt qua cơ thể, để lại trên y phục của hán một lỗ trống toang hoác.

Trúc Nhân Phong toát mồ hôi đầm đìa, còn chưa kịp nghỉ gì thì chiêu tiếp theo của Diệp Linh Tô đã xuất ra, kiếm quang xoay vòng chênh chếch quét đến. Lúc này Nhạc Chi Dương cũng đã khôi phục lại sức lực, chân đổi bộ pháp vòng đến bên cạnh Trúc Nhân Phong, quát lớn một tiếng, đâm thanh sáo ngọc về phía eo trái của hán.

Trúc Nhân Phong trước mặt sau lưng đều thọ địch, không tránh khỏi chật vật, nhưng hán xuất thân từ Yến Nhiên Sơn, võ công tự có chỗ độc lạ. Tay trái hán sử “Đại Huyền Bình Thủ”, năm ngón tay xò rộng quét ngang ra, chỉ nghe “keng” một tiếng, ngón tay của hán gạt trúng kiếm Thanh Li, thân kiếm bị đại lực ngăn lại làm trật chia đi cả thước. Thân thể Trúc Nhân Phong uốn vận quái dị như một loài sâu không xương, sau khi tránh khỏi đòn đánh từ sáo ngọc, hán liền lộn nhào về sau, tiếp đất rồi vẫn còn liên tiếp thụt lùi thêm ba bước.

“Phi Ảnh Thần Kiếm”, kiếm đi còn nhanh hơn cả ảnh, Diệp Linh Tô không đợi cho hán kịp thở, kiếm quang lại nhang nháng tỏa ra, bóng hình Nhạc Chi

Dương cũng theo bóng kiếm âm ập xông về trước.

Trúc Nhân Phong luống cuống đỡ trái ngăn phải, đang lúc quýnh quáng thì hai luồng gió lớn từ đâu tấp đến, một luồng cuốn về phía Diệp Linh Tô, một luồng tấn công Nhạc Chi Dương, hóa ra Minh Đẩu vì thấy tình thế không ổn nên mới ra tay tương trợ. Chưởng lực của lão hùng mạnh, hai người Diệp – Nhạc không dám xem nhẹ, đành phải buông tha cho Trúc Nhân Phong, xoay người né khỏi trận gió. Hai người như ngầm hiểu ý, thoát tiến thoát lùi, sáo guom cùng phát, kẻ trái người phải tấn công về phía Minh Đẩu.

Diệp Linh Tô kiếm pháp lợi hại, góc độ vung sáo của Nhạc Chi Dương cũng hết sức khéo léo. Minh Đẩu bị lâm vào thế khó, nếu ngăn chặn kiếm pháp tất sẽ bị sáo ngọc gõ trúng, lão đành dịch bước lùi ra sau, quát to:

– Trúc Nhân Phong, ngươi cứ ở đó mở banh mắt ra mà nhìn cho đã đi! Ông đây mà không xong thì ngươi cũng đừng mong có kết cục tốt đẹp.

Trúc Nhân Phong và lão trước nay vốn không hợp nhau, nhưng đúng là cũng còn sót chút quan tâm, hẳn nghe vậy thì cười khùng khục:

– Minh lão đầu, như vậy đi, ông đối phó với con bé, còn ta đối phó thằng nhóc này, chúng ta một đầu một, không được nhằm lẫn đối thủ nữa đấy.

Nói rồi, hắn tung mình về trước, tấn công Nhạc Chi Dương dồn dập. Diệp Linh Tô đang định giúp đỡ thì chưởng phong của Minh Đẩu đã âm ảm xô tới.

Hai tên ác nhân hợp sức cùng nhau, oai lực không thể xem thường. Hai người Nhạc – Diệp bị ép phải tách ra, mỗi người đều bị rơi vào tình thế nguy hiểm. Chưởng phong của Trúc Nhân Phong sắc bén, cách xa vài thước có thể nghiền lá bẻ cành. Nhạc Chi Dương vừa có đôi chút mất tập trung, chưởng phong đã sượt qua đầu vai của gã khiến cho vạt áo rách burom, toét da chảy máu; gã đành phải dùng đến “Linh Vũ”, dịch bước dời thân, lượn lờ vòng quanh tìm cơ hội.

Trúc Nhân Phong vốn chưa bình phục nội thương, giờ tay nhắc chân không được nhanh nhẹn như trước, mấy lần tưởng sắp đánh trúng thì luôn bị Nhạc Chi Dương tránh được. Đẩu được vài hiệp, hắn chợt thấy Nhạc Chi Dương nâng sáo lên miệng, lập tức nhớ ngay đến lần thảm bại ở Ngao Đầu Luận Kiếm, hắn vội bỏ nhào đến, vun vút hai chưởng ép cho Nhạc Chi Dương không tài nào thổi sáo được.

Nhạc Chi Dương võ công đã kém, lại không thể thổi bài “Thương Tâm Dẫn” kích cho nội thương của đối thủ phát tác, nhất thời gã chẳng thể tìm ra cách nào khả dĩ. Hai người chạy lòng vòng vô vấp nhau, trao đổi vài chiêu, Nhạc Chi Dương trong lúc nguy cấp chợt nghĩ thầm: “Dịch Tinh Kiếm giảng giải bộ pháp, “Linh Vũ” cũng có bộ pháp riêng, “Tứ Vi Đẩu Bộ” ta chưa học xong, “Linh Vũ” thì ta lại thuần thục, nếu như lấy bộ pháp của “Linh Vũ” để triển khai “Thiên Trùng Thức” thì không biết sẽ có kết quả thế nào nhỉ?”

Nghĩ vậy, bước chân gã xê dịch theo bộ pháp, xoay vòng vòng một vòng, ra vẻ muốn đưa sáo lên thổi. Trúc Nhân Phong sợ gã thổi sáo, quát to một tiếng, bất chấp nội thương, ra chiêu tấn công mãnh liệt, trong lúc sơ ý, phần dưới nách của hắn lộ ra sơ hở, Nhạc Chi Dương trông thấy rành rành, Linh Vũ lập tức phát động, thân thể như liễu oằn đón gió, sáo như cầu vồng rực trời, lượn vòng qua chưởng phải của Trúc Nhân Phong, điểm vào vị trí ba phân bên dưới nách hắn.

Một chiêu này chính là “Nguyệt Sinh Thương Hải” trong “Thiên Trùng Thức”, mang hình tượng nhật nguyệt nhô cao, tinh tế ảo diệu, khó mà đề phòng. Trúc Nhân Phong lâm nguy mà không hoảng loạn, hắn gấp người vặn eo khiến cho sáo ngọc đâm sượt qua, quét trúng huyệt Thiên Trì của hắn. Trúc Nhân Phong tê dại nửa người, bước chân lão đảo. Nhạc Chi Dương đánh trúng một chiêu, trong lòng mừng rơn, đang định thu sáo ngọc về thì bất thành linh Trúc Nhân Phong huơ tay phải chop dính lấy mạch môn nơi cổ tay gã.

Bấy giờ sự lạ đột ngột xảy ra, thắng bại trong khoảnh khắc bỗng chốc đảo chiều. Nhạc Chi Dương mềm oặt nửa người, thanh sáo ngọc rơi bộp xuống đất. Trúc Nhân Phong vốn muốn bẻ gãy cổ tay của gã nhưng hiểm vì yếu huyệt trong người bị trọng thương, tay phải không đủ sức, hắn tức thì quát to, tay trái giơ lên vỗ xuống, chém về phía cần cổ Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương bị hắn khống chế, mắt thấy chưởng vỗ đến mà không cách gì tránh né được. Đúng lúc này, cuồng phong chợt nổi lên trên đỉnh đầu, một chiếc bóng trắng từ cao sa xuống. Trúc Nhân Phong còn chưa kịp định thần đã cảm thấy phần đỉnh đầu đau nhói, lập tức rú lên kêu thảm, vội vã buông Nhạc Chi Dương ra, hai tay giơ lên trời khua khoăn loạn xạ. Thế nhưng chủ đại bàng sau đòn trúng đích lại bay vọt đi, chưởng phong lướt qua sát thân chỉ làm tróc một vài sợi lông trắng muốt của nó.

Nhạc Chi Dương thoát chết trong gang tấc, vội lăn tròn đến chụp lấy cây sáo ngọc trên mặt đất. Gã lăn ra xa mấy thước, lộn người bật dậy, chỉ thấy Trúc Nhân Phong đang ôm trán la làng la xóm, máu tươi theo kẽ ngón tay trào xuống, hiển hiện trên đó là năm vết cào sâu hoắm thấy lộ cả xương.

Đại bàng trắng tấn công được một lần vẫn chưa chịu buông tha, lượn hết vòng lại bỏ nhào trở xuống. Trúc Nhân Phong nghe thấy tiếng gió, một tay ôm vết thương, một tay vung chưởng đánh chìm, thế nhưng được cái này thì mất cái kia, Nhạc Chi Dương thừa cơ xông đến, sáo ngọc vụt ra, gạt mạnh vào bụng dưới của hắn. Trúc Nhân Phong phát ra một tiếng kêu thảm, một tay ôm đầu một tay bưng bụng, khắp khiêng xoay người lúi tót vào trong rừng tùng mất tăm mất dạng.

Minh Đẩu vốn đang chiêm được thế thượng phong, ráp tâm bất sống thiếu nữ, chợt thấy Trúc Nhân Phong bỏ trốn vào rừng, nhất thời chẳng biết xảy ra chuyện gì, lại thấy Nhạc Chi Dương ừn ừ xông đến, bên sáo bên guom phối hợp cùng Diệp Linh Tô tấn công lão.

Tiếng la hét của Trúc Nhân Phong vẫn còn văng vẳng bên tai, Minh Đẩu trong lòng hoảng loạn, lúc này cũng chẳng còn bụng dạ đâu mà tham đánh nhau nữa, lão gấp gáp đỡ qua loa vài chiêu rồi bất chợt hừ một tiếng, xoay người sải bước lần vào trong rừng rậm nhanh như chớp giật.

Diệp Linh Tô vốn đang chặt vật chống trả, bỗng nhiên thấy kẻ thù tháo chạy, quả là hết sức bất ngờ. Cô thu hồi nhuyễn kiếm, hết nhìn Nhạc Chi Dương lại nhìn lên chú chim đại bàng trắng trên bầu trời, mím mím môi rồi chợt hừ khẽ một tiếng, xoay người bỏ đi về phía bờ biển.

Nhạc Chi Dương sợ cô đơn độc một mình lại gặp phải cường địch, bèn đi theo bên cạnh, cất tiếng:

– Diệp cô nương, trên đảo này tiềm ẩn nhiều nguy cơ, ngàn vạn lần không nên đi xa.

Diệp Linh Tô lặng thinh không lên tiếng, nhịp chân từ từ chậm lại, một chốc sau thì bọn họ đến bên bờ biển. Thiếu nữ ngồi xuống, nhặt lấy một chiếc vỏ sò, nghịch ngợm trong lòng bàn tay. Nhạc Chi Dương đang đứng ở một bên quan sát, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó nhói nhói, định thần nhìn kỹ lại, té ra chỗ bị Trúc Nhân Phong bầu trúng khi nãy giờ đây bỗng hiện ra năm vết ngón tay đen sì sì, chạm vào chỉ thấy đau buốt thấu xương, gã bất giác phải xuyết xoa hít vào một hơi khí lạnh.

Thì ra tuy Trúc Nhân Phong không bẻ gãy được cánh tay gã nhưng nội lực truyền vào cũng đủ làm bầm gân dập cốt, ban nãy liều mạng chiến đấu nên không có cảm giác đau, lúc này rồi rãnh vết thương mới phát tác. Vết sưng phồng từ cổ tay lan rộng ra, chẳng mấy chốc nguyên cẳng tay đã trở nên đen sạm, chạm nhẹ vào thôi đã đau buốt không chịu nổi.

Đang lúc nghiêng răng nhin đau, gã bỗng nghe Diệp Linh Tô lên tiếng:

– Qua đây ta xem xem nào.

Nhạc Chi Dương miễn cưỡng cười gượng:

– Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ.

Diệp Linh Tô chẳng thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng bảo:

– “Thái Âm Chân Khí” của Yên Nhiên Sơn vô cùng âm độc, nương theo máu lưu chuyển, xâm nhập vào ngũ tạng, để trị hoãn đến lúc âm độc tán công vào tim rồi thì Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi nhà ngươi.

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, đành cúi đầu tiến đến gần cô. Diệp Linh Tô hừ một tiếng, giục:

– Ngươi là khúc gỗ hủ? Đứng ngây ra đó làm gì?

Nhạc Chi Dương bị cô mắng một tràng, chỉ cảm thấy váng vất cả đầu óc, hậm hực nói:

– Ta... Ta...

Diệp Linh Tô không đợi gã nói hết câu, vỗ nhẹ tay lên phiến đá kế bên, giục:

– Ngồi xuống đây đi!

Nhạc Chi Dương đành bất đắc dĩ ngồi xuống, Diệp Linh Tô lại nói:

– Đưa tay ra ta xem nào!

Thiếu niên chẳng còn cách nào, đành chìa cổ tay ra. Diệp Linh Tô bỗng nhiên vươn tay, nắm lấy cánh tay bị thương của gã. Nhạc Chi Dương giật mình, theo ý thức muốn vùng vẫy, chợt nghe Diệp Linh Tô gât khê:

– Yên nào!

Nói xong, khuôn mặt trắng phao của cô thoáng ửng hồng, đầu cúi gằm, đôi mắt trong veo chăm chú quan sát vết thương nơi cổ tay; những ngón tay nhỏ xinh trắng muốt khê khàng sờ lên chỗ đau của gã.

Nhạc Chi Dương từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, ngoại trừ Chu Vi ra, chưa từng cùng cô gái thứ hai nào nắm tay thân mật như vậy. Trống ngực gã lập tức nện thình thịch, miệng khô lưỡi khát, chỉ cảm thấy bàn tay mịn màng của Diệp Linh Tô chạm đến cổ tay gã như rót vào bên trong ấy một luồng khí ấm áp, luồng khí theo cánh tay chậm chậm chảy lên trên, di chuyển qua một vòng chu thiên khắp các đại kinh mạch. Cũng không biết do tâm lý hồi hộp hay bởi luồng chân khí kia mà toàn bộ cơ thể Nhạc Chi Dương trở nên nóng hầm hập, toát ra vô số hạt mồ hôi lớn bé.

Động tác của Diệp Linh Tô ban đầu rất khê khàng, mềm mại như tơ, dần dần chỉ lực mạnh hơn; nhưng cũng lạ một điều, vết thương vừa rồi mới chạm đến đã đau, hiện tại chỉ còn hơi tê ngứa, sắc đen cũng dần giảm đi, da thịt xuất hiện lại vẻ hồng hào bóng loáng.

Một lúc sau, Diệp Linh Tô mới bỏ tay ra, Nhạc Chi Dương vẫy vẫy tay, cảm giác mọi thứ trở lại như cũ, tức thì vui mừng bảo:

– Cảm ơn Diệp cô nương...

Nói đến đây, gã nhớ lại hình ảnh bàn tay ngà ngọc ve vuốt khi nãy, cõi lòng lâng lâng xao xuyến, cả người bức rức xốn xang.

Diệp Linh Tô mân mê chiếc vỏ sò, lặng im không nói lời nào. Nhạc Chi Dương vốn tính nhạy bén, thấy dáng vẻ của cô như vậy, trong lòng gã cũng thấy khó chịu thay, bèn đánh tiếng:

– Diệp cô nương, ta biết là cô đang giận ta. Thôi thì xem như ta không đứng, cô muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, cứ kềm nén trong lòng như vậy

không tốt chút nào đâu.

Diệp Linh Tô lườm gã, tỏ vẻ nhạc nhiên:

– Ngươi làm gì mà không đúng?

Nhạc Chi Dương sừng người:

– Không phải cô trách ta vì cứu con Hải Đông Thanh kia sao?

– Hải Đông Thanh? – Diệp Linh Tô ngẩng đầu, ngược nhìn chú chim đại bàng trên trời cao, cô hỏi: – Ngươi đang nói nó à?

Đến đây, cô lại sần nảo lắc đầu:

– Thôi bỏ đi, nó đã cứu chúng ta, ta không tính toán với nó nữa. Nhưng nó cũng từng hại chết Ma Vân, ta sẽ không để ý tới nó đâu.

Nhạc Chi Dương đảo mắt, bật cười:

– Cô đoán xem, ta làm sao mà quen được nó?

– Sao ta biết được? – Diệp Linh Tô lời lẽ tuy lạnh lùng nhưng trong ánh mắt lại toát ra một vẻ tò mò.

Nhạc Chi Dương miệng kể tay mình họa, thuật lại sự tình đêm hôm ấy một cách sống động. Diệp Linh Tô nghe đến tròn xoe mắt, thốt lên:

– Đồ khoác lác, một con thú có lông làm sao mà nghe hiểu được “Chu Thiên Linh Phi Khúc” chứ? Xí, ta xem chừng là “Chu Thiên Xuy Ngưu Khúc”(*) thì đúng hơn.

(ND chú: xuy ngưu là khoác lác, thổi phồng)

Cô nói đến đây, hai má đỏ ửng, hàng mi rủ khép, chớp mũi thoáng phập phồng, lại trở về dáng vẻ của cô gái nhỏ ngày nào. Nhạc Chi Dương trông thấy, lòng lấy làm vui lắm, tiếp tục nói:

– Cô không tin à? Được, vậy thì để đại sư phụ ta ra tay, nói có sách sách có chứng, cho cô lập tức mở mang tầm mắt.

Nói xong, gã đưa sáo lên miệng thổi điệu Linh Khúc.

Đại bàng nghe tiếng liền chao lượn xoay vòng theo nhịp điệu, đến độ nửa bài, nó từ không trung đáp xuống, đậu trên một mỏm đá, đôi mắt chim tròn xoe chăm chú dõi nhìn hai người.

Diệp Linh Tô không khỏi kinh ngạc nhưng vì e thẹn không chịu nhận sai, cô bèn liếc Nhạc Chi Dương, nguyệt dài:

– Thế thì có gì hay ho đâu, chẳng qua chó ngáp phải ruồi, trùng hợp mà thôi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười buông sáo xuống. Không còn tiếng nhạc nữa, chú đại bàng liền đập cánh bay vọt lên cao. Diệp Linh Tô đơ mắt cứng miệng, Nhạc Chi Dương càng được nước làm tới, lại tiếp tục thổi sáo lên, dụ cho Hải Đông Thanh sà xuống lượn vòng trên đầu hai người.

Diệp Linh Tô vừa thẹn vừa tức, cô dẫu môi bốc một vốc cát ném về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương lách người tránh khỏi, vẫn thổi mãi không ngưng. Diệp Linh Tô lại quẳng vó sò trong tay về phía gã. Nhạc Chi Dương lẩn tròn một vòng tránh khỏi chiếc vó sò kia, tiếng sáo véo von vẫn chưa chịu ngừng lại.

Diệp Linh Tô tức trào máu, nhào đến toan đoạt sáo của gã. Nhạc Chi Dương lẩn vòng vòng dưới đất, hai chân huyếch cát về phía thiếu nữ rào rào như tên bay, thanh sáo trên miệng vẫn không chút rối loạn, giai điệu thổi ra càng thêm du dương êm ái.

Diệp Linh Tô chạy lòng vòng xung quanh gã, tiến không được, lùi cũng chẳng xong, nếu xông lên thì lại sợ dính phải đất cát, đang lúc phân vân không biết làm sao, Nhạc Chi Dương bất ngờ ngưng tiếng sáo lại, giương mắt nhìn lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Linh Tô thấy gã đầu cổ lăm lăm đất cát, bộ dạng nhếch nhác vô cùng, thế là quên cả sự nghiêm nghị vốn có, cô ôm bụng bật cười ngặt nghẽo.

Trận cười này hết như băng xuân nứt vỡ, sen tuyết nở bùng, đất trời phai sắc, dị tượng xảy ra, Nhạc Chi Dương từ khi quen biết cô đến nay, đây là lần đầu tiên chứng kiến dáng vẻ của cô yêu kiều mê hoặc đến vậy, gã nhất thời ngồi phệt xuống đất, nhìn đến ngơ ngẩn. Diệp Linh Tô cười được vài tiếng, chợt thấy sắc mặt gã là lạ, lập tức đá cho gã một cú, gắt gỏng:

– Ngươi nhìn gì chứ?

Nhạc Chi Dương chẳng thêm suy nghĩ, thuận miệng đáp ngay:

– Nhìn cô đó! Cô cười đẹp dễ sợ.

Diệp Linh Tô ngây người, mặt lộ vẻ giần dỗi, mím môi mắng:

– Ngươi... ngươi...

Chợt, khóe mắt cô ửng đỏ, lệ từ từ tuôn trào.

Nhạc Chi Dương khó khăn lắm mới chọc cho cô cười được, nào ngờ thoáng chốc thiếu nữ lại bật khóc, gã nhất thời vừa khó hiểu vừa chán nản, đứng dậy bảo:

– Diệp cô nương, cô khóc làm gì chứ? Nếu là do ta không đúng, ta nhận sai với cô là được mà.

Gã càng nói, Diệp Linh Tô càng khóc to hơn, biết bao nỗi khuất nhục, đau thương, phần hận, mờ mịt... tích tụ trong mấy ngày qua, giờ đây tất thấy hòa theo dòng nước mắt, khóc ra một trận cho hả dạ. Cô vui mất vào gối, khóc rầm rức, khóc sụt sùi như muốn dìm cạn tất cả nước mắt.

Dẫu cho Nhạc Chi Dương nhậm lệ cách mấy thì giờ phút này gã cũng đành bó tay hết cách, chỉ biết luôn miệng khuyên:

– Ày, khóc cái gì mà khóc chứ? Có gì thì từ từ nói, ày, đừng khóc nữa, khóc lóc có gì hay đâu...

Gã cứ lải nhải bên tai, Diệp Linh Tô nghe riết đâm bức, cô ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt, giận dỗi quát:

– Ngươi chẳng biết cái gì cả, mọi thứ ngươi đều không hiểu...

Nhạc Chi Dương chưng hửng, Diệp Linh Tô biết mình vừa thất thố liền cúi đầu, lí nhí:

– Ta... Ta là nghiệt chủng, lẽ ra... Lẽ ra ta không đáng sống trên đời này...

Nói rồi, cô lại tùi thân, nước mắt ngấn nước mắt dài.

Đông Đào trước nay lễ giáo khe khắt do còn giữ lại nét văn hóa cũ thời Đại Tống. Từ cái chết của mẫu thân, Diệp Linh Tô đã thận trọng với danh phận của mình, giờ đây thân thể của cô càng thêm mập mờ, không còn là con gái nhà họ Diệp, cũng chẳng phải tiểu thư của Vân gia, cô chỉ là đứa con do cha mẹ lén lút tư thông mà sinh ra, nơi nơi đều bị người đời khinh miệt. Thế nhưng nỗi niềm ấy của cô, Nhạc Chi Dương chưa từng thăm thía, nếu như cô là nghiệt chủng, vậy thì đứa không cha không mẹ như gã chẳng phải chính là một đứa con hoang chính hiệu hay sao? Nhạc Chi Dương lẩn lộn bao năm ven bên sông Tần Hoài, suốt ngày bị người ta chửi miết, nào là “Tập chủng”, “Súc sinh”... không thứ gì không mang ra rửa xả, nhưng gã nghe xong đôi lúc thì mắng trả, có khi lại mỉm cười cho qua, từ từ biến thành tự đại, đối với mấy chuyện địa vị gia thế gã luôn xem thường dè bieu, cho nên trong cái nhìn của gã thì Diệp Linh Tô đáng hận, Trác Khinh Như đáng thương, Vân Hư thì chưa đủ quang minh lỗi lạc, còn cặp đôi Vân – Trác thì vốn dĩ đã yêu nhau cho nên việc sinh hạ Diệp Linh Tô cũng là chuyện hiển nhiên phải thế, cô nàng Diệp Linh Tô vì điều này mà buồn phiền thì đúng là thừa thãi.

Mất một lúc sau, Diệp Linh Tô mới bình tĩnh lại, gạt lệ bảo:

– Nhạc Chi Dương, không phải ta cố ý mắng ngươi đâu. Không hiểu vì sao, mỗi khi nhớ đến mấy chuyện này, trong lòng ta lại rất khó chịu.

– Vậy thì đừng có nhớ nữa. – Nhạc Chi Dương dừng dừng bảo: – Nếu cô vẫn còn không vui, ta sẽ tiếp tục thổi sáo, để con chim kia bay lượn giải sầu cho cô vậy.

Diệp Linh Tô dỗi mắt nhìn chú đại bàng trắng đang đứng nghỉ ở đằng xa, ừ ừ nói:

– Mấy hôm nay ta cứ hay nằm mơ thấy mẹ ta.

Nhạc Chi Dương cõil lòng chùng xuống, vội bảo:

– Ày dà, chuyện của qua khứ đừng nhớ đến nữa mà.

Diệp Linh Tô thở dài, lắc đầu than:

– Nói không nhớ đâu dễ dàng vậy? Kể cũng lạ, hình dáng thân mẫu ta còn nhớ rất rõ, giống như được khắc sâu vào tim vậy, có lẽ... Có lẽ là do bà ấy rất đẹp, nhìn một lần khó mà quên được. Ta còn nhớ, bà rất hay cười, mỗi lần nhìn ta đều cười tít cả mắt, nói chuyện thì mềm mỏng, vừa dịu dàng vừa êm tai, trong ký ức của ta, dường như chưa lần nào bà ấy la mắng hay nổi giận với ta cả...

Kể đến đây, khơi gợi lại hồi ức, khóe mắt Diệp Linh Tô lại ứa lệ. Nhạc Chi Dương cũng cảm thấy buồn, gãi gãi đầu bảo:

– Diệp cô nương, tốt xấu gì cô còn nhớ được hình dáng của mẹ mình, còn ta ngay cả mẹ là ai còn không biết. Mà thôi, thế cũng tốt, thà ngay từ đầu như vậy để giảm bớt đi phiền muộn.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, nhủ thầm: “Ừ nhỉ, dẫu cho thân phận ta không được rõ ràng, nhưng tốt xấu gì cũng còn được biết cha biết mẹ. Còn tên ba xạo ấy lại là một cô nhi, so ra thì đáng thương hơn ta nhiều.” Nghĩ đến đây, nỗi buồn của cô dần vơi đi, thay vào đó là sự xót xa dành cho gã, cô thờ dãi:

– Nè ba xạo, có bao giờ ngươi nghĩ đến việc đi tìm cha mẹ ruột của mình chưa?

– Có chứ! – Nhạc Chi Dương cười khi khi đáp: – Sau khi cha nuôi kể về thân thể cho ta biết, ta cũng khó chịu mất mấy ngày. Có một hôm, ta lén bỏ

nhà đi tìm cha mẹ ruột, kết quả là do tuổi còn quá nhỏ, cứ định ninh kinh thành là cả thiên hạ, thiên hạ chính là kinh thành. Ta từ cửa Nam ra khỏi thành, đi hết một vòng tường thành lại quay vào ở cửa Bắc. Khi ấy vừa một vừa đói, trời cũng sập tối, ta ngồi bên dưới một hàng hiên ngủ gục, nào ngờ có một tay say rượu từ đâu trở tới, nhắm ngay chỗ ta ngồi mà trút bầu tâm sự, báo hại ta giật mình la hét ầm ĩ. May mà gã say rượu ấy lòng dạ cũng không tệ, bị ta la hét làm giật mình tỉnh rượu, thấy vậy áy náy không nỡ bỏ đi, bèn dẫn ta đi tắm rửa thay quần áo, lại dẫn ta về nhà, trước khi đi còn tặng cho ta hai xôi kẹo đường. Một vôi nước đá đổi lấy hai xôi kẹo đường. Giang Tiểu Lưu nghe xong cảm thấy có lời quá xá, hẳn cũng mon men đi tìm một góc tường ngồi đợi suốt ba ngày, kết quả một giọt nước đá cũng không có.

Diệp Linh Tô nghe xong câu chuyện này chẳng biết nên khóc hay cười, cô đưa tay lau khôe mắt, mắng:

– Ba xạo nè, sao chuyện gì qua miệng nhà người cũng trở nên thú vị như vậy? Ta chỉ từng nghe câu chuyện “Ôm cây đợi thỏ” chứ làm gì có chuyện kẻ ngốc ngồi dưới mái hiên chờ nước giải bao giờ?

Nhạc Chi Dương chẳng giải thích hay bao biện gì cả, chỉ cười khà khà. Diệp Linh Tô cũng thấy buồn cười nhưng lại không tiện biểu lộ ra, cô cố gắng nín cười, bảo:

– Nhạc Chi Dương, ban nãy lúc đánh nhau, ta thấy kiếm pháp của người quen mắt lắm, có phải là võ công của Đông Đào hay không?

Nhạc Chi Dương nghe thấy chột dạ, vội xua tay bảo:

– Không phải, không phải, là do Tịch đạo trưởng dạy cho ta đấy.

– Sao chứ? – Diệp Linh Tô không khỏi kinh ngạc: – Ông ấy mang “Dịch Tinh Kiếm” ra dạy cho người á?

Nhạc Chi Dương nói:

– Ông ấy sợ bản thân không còn sống bao lâu nữa, ta và cô không thể chống đỡ nổi cường địch.

Diệp Linh Tô nghe xong, cõi lòng cũng lặng lẽ dâng sâu, giương mắt nhìn ra, chỉ thấy Hải Đông Thanh đang lượn vòng trên mặt biển. Nó đột nhiên thu cánh xuyên vào làn nước như một mũi tên, lúc bay ngược trở lên còn quắp theo một con cá lớn, vẩy bạc lấp lánh, ước chừng phải đến hai mươi cân.

Đại bàng trắng mang con cá lớn đặt lên trên một mỏm đá, mổ cho vẩy bắn tung tóe, máu đỏ lênh láng, chốc chốc nó lại ngẩng đầu lên ngo xung quanh, khí thế oai vệ phi phàm.

Diệp Linh Tô xem đến đây, trong lòng chợt nảy ra một ý, buột miệng thốt:

– Ta có cách này.

Nhạc Chi Dương tò mò hỏi:

– Cách gì vậy?

Diệp Linh Tô trở vào chú đại bàng trắng:

– Chúng ta rời khỏi hòn đảo được hay không đều nhờ cả vào con chim này!

Nhạc Chi Dương nhanh nhạy vô cùng, vừa nghe qua loáng thoáng đã phần nào đoán được nội dung, vỗ tay reo lớn:

– Ý cô muốn ta thu phục con Hải Đông Thanh này, sau đó sai nó trở về Đông Đào báo tin như Ma Vân à?

Chợt thấy Diệp Linh Tô cười mỉm không nói gì, gã lập tức vỗ đầu:

– Ta lại vớ vẩn rồi, Đông Đào ở đâu làm sao nó biết được, sao có thể trở về đưa tin cơ chứ?

Diệp Linh Tô nói:

– Nó không biết Đông Đào ở đâu, nhưng có thể bay xa trăm dặm, quét mắt khắp bốn phương, xung quanh đảo chỉ cần có thuyền bè đi qua nhất định không thoát khỏi tầm mắt của nó.

Nhịp tim Nhạc Chi Dương đập dồn, gã hỏi:

– Ý kiến này rất hay, nhưng làm sao mới thuận phục được nó?

– Thuận phục ưng biển trước tiên cần phải “Ngao ưng”, bắt nó không ngủ không nghỉ mới có thể thuận phục được. Nhưng con Hải Đông Thanh này có sẵn linh tính, nhận biết âm điệu, chỉ nghe theo tiếng sáo điều khiển, cho nên cửa ải “Ngao ưng” có thể bỏ qua. Có được nền tảng này rồi, ta sẽ truyền cho người thuật “Ngự ưng”, trong vòng vài ngày thôi thì có thể dạy nó hiểu được “Ưng ngữ”.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15: Kiểm Dịch Tinh Đầu (3)

Nhạc Chi Dương mừng rỡ khôn xiết, vội vàng giục cô truyền thụ, Diệp Linh Tô mang hết tất cả kiến thức về thuật “Ngự ung” dạy lại cho gã. Đồng Đảo suốt mấy trăm nay thuần phục chim ung, đối với tính khí của giống chim này hiểu rõ hơn ai hết, cho nên đã nghiên cứu sáng tạo ra rất nhiều phương pháp kỳ quái, hiếm lạ. Hai người biết chủ đại bàng trắng này chỉ thích nghe “Chu Thiên Linh Phi Khúc”, vì vậy đã cải tiến thêm bớt, chuyển tiếng huyết gió sang tiếng sáo, khăn tay đỏ thì thay bằng thanh sáo ngọc màu xanh biếc, dùng cách hươu sáo để thể hiện “Ưng ngữ”.

Đại bàng từng ném trái nổi thống khổ của Dạ Vũ Thần Châm, vốn để bụng hận Diệp Linh Tô, thế nên nó chỉ nghe lời triệu gọi của Nhạc Chi Dương còn thiếu nữ thì chả thèm ngó ngang đến. Diệp Linh Tô nhìn ra sự hằn học của nó, cũng giận nó đã giết Ma Vân, cho nên chỉ truyền thụ thuật Ngự Ung cho Nhạc Chi Dương, không nhúng tay vào thuần phục đại bàng.

Hai người ban ngày thì cùng nhau thu phục thần ung, đêm đến Tịch Ứng Chân lại tìm Nhạc Chi Dương truyền dạy “Dịch Tinh Kiếm”. Nhạc Chi Dương ngày đêm không ngủ, khổ sở vô cùng, hiểm nổi kiếm đạo tinh vi, tiến bộ không thể nhanh được, Nhạc Chi Dương học qua hai ngày chỉ mới sơ sơ luyện được “Thiên Trùng Thức”, còn “Thiên Môn Thức” căn bản là còn chưa ở mức nhập môn.

Đêm tối ngày thứ ba, Nhạc Chi Dương sử một chiêu “Tứ Phủ Triều Viên”, múa qua ba lượt vẫn chưa nắm được chỗ tinh diệu bên trong chiêu thức, đang chuẩn bị làm tiếp lần thứ tư chợt nghe Tịch Ứng Chân thờ dài bảo:

– Nhóc con, bỏ đi, thu kiếm lại!

Nhạc Chi Dương rút sáo về, ngó lơ đạo về mù mờ khó hiểu. Tịch Ứng Chân chán nản thất vọng, lắc đầu nói:

– Cứ luyện thế này, cho dù học được qua quýt nhưng đến lúc đối địch cũng chẳng có mấy tác dụng.

Nhạc Chi Dương thâm cảm thấy xấu hổ, cúi đầu lí nhí:

– Đều do ta vô dụng, đã phụ tâm sức của đạo trưởng.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Không liên quan đến ngươi, đều do ta chỉ vì cái được trước mắt mà ảo tưởng xa vời, đạo học võ cần phải tuân tự tiến bộ, làm gì có ai đi tắt đón đầu được? Bất luận trong bốn ngày học xong “Dịch Tinh Kiếm” chẳng khác nào đang bàn chuyện viễn vông.

Nói đến đây, ông nhũ mày vuốt râu, vẻ như đang suy nghĩ một vấn đề phức tạp. Nhạc Chi Dương đứng bên cạnh nín thở tập trung, một câu cũng chẳng dám thốt ra.

Hồi lâu sau, Tịch Ứng Chân mới buông tiếng thờ dài, mở miệng bảo:

– Việc đến nước này, không thể gầy gánh giữa đường được, như vậy đi, ta đem kiếm quyết truyền thụ cho ngươi, ngày sau có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu còn phải xem tạo hóa của ngươi vậy.

Nhạc Chi Dương nghe thấy lời này, trong lòng bức rức khó chịu, vội nói:

– Tịch đạo trưởng, ông mà còn nói mấy lời này nữa, ta thà không học cho rồi.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, mỉm cười:

– Thăng nhóc này, cái gì cũng được, trừ mỗi việc hay lừa mình dối người. Thấy vạn vật trong trời đất, sống chết đều có số cả, so với tham sống sợ chết, chẳng thà thân nhiên đối mặt. Ta còn không lo, ngươi lo làm cái gì?

Nhạc Chi Dương bỗng thấy sống mũi cay cay, nhìn xuống thanh sáo trúc đến ngây dại. Tịch Ứng Chân vỗ vỗ bờ vai gã, cười rằng:

– Nhóc con, ta hiểu tâm lòng của ngươi. Chuyện đời hợp ý thì ít, trái ý thì nhiều, thay vì cố chấp chỉ bằng buông tay, ngươi hãy cố lắng nghe ta đọc kiếm quyết, nhớ kỹ trong lòng không được quên, bằng không ta chết đi sẽ nuôi tiếc lắm.

Nghe xong mấy lời này, Nhạc Chi Dương đành phải cố vực dậy tinh thần, tập trung nghe Tịch Ứng Chân tụng niệm khẩu quyết. Lão đạo sĩ vừa ngâm nga vừa biểu thị, xem xong hơn hai mươi chiêu, Nhạc Chi Dương chợt phát hiện ra những chiêu kiếm của Tịch Ứng Chân có phần quen mắt, cẩn thận nhớ lại, hóa ra chúng cũng tựa tựa như chiêu thức bên trong quyển phổ “Phi Ảnh Thần Kiếm”. Tuy nhiên nếu so tường tận thì lại có chút khác biệt, ví dụ như vai trái tay phải, đầu có sai khác ở mỗi bên nhưng đều cùng chung một cách thức. Cứ thế Nhạc Chi Dương mang hai bộ kiếm pháp này ra so đối, chẳng ngờ lại cảm thấy tiếp thu nhanh hơn, gã vui như mở cờ trong bụng, hận không thể nhảy chồm lên khoa chân múa tay một phen.

Chín đại định thức “Dịch Tinh Kiếm” trong vòng ba ngày, Nhạc Chi Dương chỉ mới học được hai đại thức, trong đó “Thiên Trùng Thức” là chủ công,

“Thiên Môn Thức” là chủ thủ, bảy thức còn lại lần lượt là: “Vũ khúc”, “Văn Khúc”, “Thiên Cơ”, “Thiên Tướng”, “Thiên Nguyên”, “Phá Quân”, “Bắc Đẩu”.

Tịch Ứng Chân cứ giảng xong một đoạn kiếm quyết nào liền bắt Nhạc Chi Dương đọc thuộc lòng lại đoạn ấy, kiếm quyết được áp theo thể thơ ngũ ngôn, đọc nghe như ca ngâm, có vần có luật. Nhạc Chi Dương vốn sở hữu trí nhớ tuyệt hảo, nghe qua một lần đều không quên được, gã nhắm xong chín đoạn kiếm quyết gần như không cần phải đọc lại.

Tịch Ứng Chân nghe gã đọc thuộc xong, gật gù liên tục, tấm tắc:

– Giỏi lắm, cuộc đời ta gặp người ưng ý cũng không ít, nhưng luận về trí nhớ thì chẳng ai bì được với ngươi. Ngươi có được khả năng như vậy, không dúi mài kinh sử đi thi Trạng Nguyên quả là đáng tiếc...

Nói đến đây, ông chợt ngừng lời, trong lòng nhủ thầm: “Nhắc đến khoa cử, cơ chế tuyển chọn của bốn triều cứng nhắc, có chấp không chịu tiếp thu cải cách, rất một đám lòng gât bíp bộp, đâu có kim băng để danh thì cũng chẳng thú vị gì. Thằng nhóc này thông minh nhạy bén, là loại người ưa thích tự do phóng khoáng, cần phải được tiêu điều khắp trời đất, tư tại chốn giang hồ, bắt nó thi đồ làm quan trong chốn quan trường trên đây tục khí, dưới lắm bùn nhơ kia chẳng phải sẽ làm hỏng người nó hay sao?”

Rồi ông lại đưa mắt quan sát Nhạc Chi Dương, nghĩ tiếp: “Thằng nhóc này và ta tính tình tương hợp, nếu gia nhập Huyền môn của ta biết đâu là một nhân tài sáng giá, tiếc rằng mạng sống của ta chẳng còn kéo dài bao lâu nữa, bây giờ nhận nó làm đồ đệ bất quá ngoài mặt giả xem như con cháu.” Lại nhớ đến lời răn của sư tổ không thể làm trái, ông đành thờ dài ngâm ngùi, từ bỏ ý định nhận học trò, tiếp tục nói:

– Chín đại định thức nếu lần lượt thi triển ra thì chỉ phát huy được uy lực rất nhỏ mà thôi, chỉ có luân phiên xen kẽ các định thức thì mới thể phát huy được thần thông cao nhất.

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Phải làm sao mới có thể luân phiên xen kẽ đây?

Tịch Ứng Chân mỉm cười, đáp theo một hướng khác:

– Ta vẫn còn một chương tổng cương, ngươi đoán xem là từ đâu ra?

– Tổng cương ư? – Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi buột miệng: – Là kỳ đạo sao?

– Khá lắm, ngươi đúng là tinh ranh. – Tịch Ứng Chân vỗ tay cười lớn: – Ba chữ “Dịch Tinh Kiếm”, mỗi chữ đều mang ám chỉ riêng. “Kiếm” là “Quy Tàng Kiếm”, “Tinh” là “Tứ Vi Đẩu Bộ”, hai thứ này ghép lại trở thành chín đại định thức, nhưng nếu muốn dung hợp cả chín định thức thì không thể không dùng đến chữ “Dịch” này!

Nói đến đây, ông trầm tư một lúc rồi nói:

– Nhóc con, ta truyền tổng cương lại cho ngươi, ngươi phải ghi nhớ cho kỹ.

Nhạc Chi Dương gật gù đầu, Tịch Ứng Chân thoáng ngập ngừng rồi khẽ giọng tụng:

– Kì tinh như tử, kì đạo như dịch, hữu tiên nhi hậu, hữu hậu nhi tiên, ý tại bộ tiên, bộ tại kiếm tiên, trừ nhượng nhất bộ, bất thất nhất tiên, kích tả nhi thị hữu, công tiên nhi cố hậu, khoát bất khả sơ, mật bất khả xúc, bất luyện khí tử, cố nhi tự bổ, bị chúng ngã quả, tiên mưu kì sanh, ngã chúng bị quả, vụ trương kì thể. Thiện thắng giả bất tranh, thiện trận giả bất chiến, thiện chiến giả bất bại, thiện bại giả bất loạn, vô sự tự bổ, cô hư xâm tuyệt, xá tiểu đồ đại, cao hạ tại tâm...

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa ghi nhớ, chỉ thấy lù mù rối rắm, những lời của Tịch Ứng Chân truyền thụ đa phần đều là đạo chơi cò, rất ít hàm chứa tinh hoa võ học, chẳng nhẽ khi đánh nhau với người khác phải một tay vác bảo kiếm, một tay xách quân cờ, cứ đâm một kiếm là hạ một nước cờ ư? Kề ra thì quân cờ tròn đầy, cũng có thể đem làm ám khí, nhưng đối thủ không vương vức như bàn cờ, quân cờ làm thế nào để chạm đến vẫn là một nan đề khó giải.

Đầu đang thắc mắc, Nhạc Chi Dương vẫn lặng lẽ ghi nhớ. Tịch Ứng Chân tụng xong một lượt, chưa kịp giải thích tí mĩ thì sắc trời đã sáng bạch. Hai người đành phải trở về hang động. Nhạc Chi Dương ôm lấy một bụng kiếm quyết, đầu óc phân vân suy nghĩ, đâm ra trần trọc khó ngủ, chỉ sợ hôm sau quên bèn đi mất, gã bèn mang kiếm quyết ra tụng lại một lần nữa rồi mới vật vờ thiếp đi.

Gã ngủ một giấc đến tận trưa trời trưa trệt, vừa tỉnh lại đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức liền chui ra khỏi động xem thử, chỉ thấy trước cửa hang có một con lợn rừng nhỏ bị móng chim xé toác phần bụng, nội tạng nhầy nhụa, thật không nỡ nhìn tiếp. Diệp Linh Tô ở một bên đã nhen sẵn đồng lửa, đang ngồi nướng một con thỏ hoang. Nhạc Chi Dương phần khởi tinh thần, mang lợn rừng đi lột da rút xương, chế biến thành một nồi canh thịt, hương vị thơm ngon đến nỗi Tịch Ứng Chân ăn xong khen không ngớt miệng. Lão đạo sĩ ăn uống no say xong liền tự đi tìm chỗ ngồi thiền. Nhạc Chi Dương trông theo bóng hình của ông, chợt nhận ra thời gian đã gấp lắm rồi, lòng dạ không khỏi buồn bã.

Diệp Linh Tô nhìn ra tâm tư của gã, khuyên nhủ:

– Tịch đạo trưởng không phải hạng người chịu khoanh tay chờ chết đâu, ông ấy ngồi thiền như vậy là đang tự tìm phương cách đảo ngược âm dương, chúng ta cứ ở lại đây làm phiên mạch tư tưởng của ông ấy chẳng thà đi thuần phục tiếp con Hải Đông Thanh kia còn hơn.

Việc thuần ung cũng can hệ đến việc rời khỏi hòn đảo này, Nhạc Chi Dương đành trấn định lại cảm xúc, đi theo thiếu nữ ra bờ biển, nổi sáo lên triệu gọi chú đại bàng trắng bay đến. Dạy bảo chừng một giờ, chú chim đã học xong “Ứng ngữ”, Nhạc Chi Dương vẫy sáo nó cũng lượn vòng theo, tùy theo tốc độ vung sáo nhanh hay chậm, chậm thì bay vòng nhỏ, nhanh thì bay vòng lớn, thử qua mấy lần liên tục đều ứng nghiệm không sai.

Diệp Linh Tô mừng rỡ ra mặt, vỗ tay khen:

– Con chim này thông minh thật, ta gặp qua không ít đại bàng nhưng chưa từng có con chim nào học nhanh như vậy.

Cô xưa nay thận trọng, hiếm khi tươi vui, lúc này lộ ra thần sắc thiếu nữ, đầu mày khóm mắt chứa đựng ý xuân, nét cười dào dạt, hết như đóa sen thu hé nhụy, trắng ló rạng mây, Nhạc Chi Dương đứng bên trông thấy, chỉ cảm giác cõi lòng lâng lâng, mây sâu tiêu tán, không nhịn được buông sáo xuống bật cười ha hả.

Hai người nhìn nhau mà cười, chú đại bàng trên trời chẳng hiểu vì sao cũng thu cánh đáp xuống, ngồi trên một mỏ đá, tròn mắt quan sát cả hai. Diệp Linh Tô thấy chú chim đáng vẻ thần tuần, rất muốn giơ tay vuốt ve, nhưng nghĩ đến sự lợi hại của nó liền kèm hãm ý muốn thần thiện lại, suy tư nói:

– Nhạc Chi Dương, ngươi dạy nó cả nửa ngày rồi còn chưa đặt một cái tên ra hồn cho nó nữa đấy!

Nhạc Chi Dương nhìn ngắm đại bàng trắng, rồi cười bảo:

– Nó trời sinh linh thông, lông lại trắng như tuyết, hay gọi nó là “Linh Tuyết” nhé!

Diệp Linh Tô thoáng đổi, trách:

– Ngươi lại thích chơi khâm người khác rồi, ta tên Linh Tô, nó là Linh Tuyết, người khác nghe được còn tưởng nó là gì của ta thì sao!

– Trời đất làm chứng... – Nhạc Chi Dương phát thề: – Ta chỉ tiện miệng nói ra, không có ý dính dấp tới cô đâu.

– Tin ngươi mới lạ. – Diệp Linh Tô nguyền khế: – Nhưng mà chữ “Linh” này không được đâu, để xem, ưng là vật bay lượn, hay gọi nó là “Phi Tuyết” được không?

Nhạc Chi Dương tuy cảm thấy tên “Linh Tuyết” nghe hay hơn nhưng cũng không tiện trái ý thiếu nữ, đành gật đầu bảo:

– Được, được, vậy thì gọi là Phi Tuyết.

Nói rồi gã hướng mặt về phía chú đại bàng, tuyên bố:

– Ung huynh, huynh bây giờ đã có tên rồi nhé, quý danh là Phi Tuyết, “Phi” trong “Phi tường”, tuyết trong “Phiêu tuyết”, huynh phải nhớ cho kỹ, không được quên đấy.

Gã tuyên bố hùng hồn như thật, đại bàng như cũng đùa bỡn theo, hai mắt lão lia, gục gặt đầu liên tục như đang đáp lại lời căn dặn của Nhạc Chi Dương. Diệp Linh Tô ở bên trông thấy, chịu không nổi bật cười khúc khích.

Cười một lúc, Diệp Linh Tô lại hỏi:

– Nhạc Chi Dương, kiếm pháp ngươi luyện ra sao rồi?

Nhạc Chi Dương vừa nghe tới đây, niềm vui trong lòng bỗng nhiên mất sạch, mặt ủ mày chau bảo:

– Đừng nhắc nữa, luyện mấy đêm rồi mà chỉ mới học được vài chiêu. Tịch đạo trường chán ngán quá bèn bắt ta học thuộc lòng kiếm quyết để tự mình nghiên cứu.

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi nói:

– Đại hiệp Vân Thủ từng bảo: “Khổ luyện chục năm nơi núi sâu chẳng bằng chiến đấu ba ngày chốn sa trường”, bất kể là võ công tuyệt kỹ gì nếu không có đối thủ để thực tập thì đều chỉ là lý thuyết suông cả. Kiếm pháp vốn là bộ môn đánh giáp lá cà, ngươi tự đọc tự nghiền ngẫm sẽ không tài nào hiểu hết được sự ảo diệu bên trong, nếu như có người trợ giúp tập luyện nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh.

Kiếm pháp của Đông Đào và Thái Hạo Cốc tuy có cùng chung một nguồn gốc nhưng con đường tu luyện lại không hề giống nhau. “Phi Ảnh Thần Kiếm” theo đuổi thực chiến, chuyên tìm cách ứng biến khi đối diện kẻ địch, trong chém giết ngộ ra đạo lý. Còn các đời Thái Hạo Cốc đa số là tu sĩ Huyền môn, bản thân ưa đàm đạo, không quen tranh đấu, đặt sự ngộ đạo lên hàng đầu, luyện kiếm là thứ yếu, một khi lĩnh ngộ được kiếm đạo thì kiếm pháp tự nhiên sẽ “thùy đáo cử thành” (*)

(ND chú: nghĩa là khi điều kiện chín muồi, thành công sẽ tự nhiên đến)

Nhạc Chi Dương một là không có nhiều thời gian, hai là không phải người trong Huyền môn, đối với các vấn đề trong Huyền môn hiểu biết sơ sài, một khi đạo lý không thông thì việc luyện kiếm cũng gặp trở ngại trùng trùng.

Diệp Linh Tô nói xong, liền bẻ một nhánh cây, tước bỏ cành lá, cô cười khúc khích bảo:

– Ngươi dùng “Dịch Tinh Kiếm” tấn công ta thử xem!

– Không dám! – Nhạc Chi Dương lè lưỡi: – Ta làm sao đánh lại cô chứ?

– Đồ chết nhát! – Diệp Linh Tô tỏ vẻ khinh thường: – Ngươi sợ cái gì chứ, đây chỉ là một nhánh cây, có giết người được đâu mà lo.

– Ừ vậy! – Nhạc Chi Dương vươn tay ra, cười bảo: – Vậy ta đến đây!

Diệp Linh Tô một tay chống hông, ngược mặt lạnh lùng:

– Đến thì cứ đến, nói nhiều làm gì?

Nhạc Chi Dương hươ hươ thanh sáo, đang định xông đến, bất chợt nhớ ra gì đó, gãi quay lại dặn:

– Phi Tuyết, vị Diệp cô nương này là bạn tốt của ta, bọn ta chỉ bày trò chơi mà thôi, ngươi không được làm cô ấy bị thương biết chưa!

Đại bàng trắng như nghe hiểu, gục gặt đầu liên tục.

Diệp Linh Tô nghe thấy, trong lòng chợt xao xuyến, nhưng ngoài miệng lại nguyền:

– Ngươi bớt lấy lòng đi, cho dù hai ngươi có cùng xông lên, bốn cô nương cũng không sợ đâu.

Nhạc Chi Dương bật cười:

– À, được...

Nói đến đây, gãi vung sáo đâm ra vun vút, muốn định tấn công bất ngờ khiến cho Diệp Linh Tô trở tay không kịp.

Diệp Linh Tô khẽ dịch về sau nửa bước, vặn người xuất chiêu, nhành cây mọc lấy thanh sáo ngọc, theo thế hất nhẹ một cái. Nhạc Chi Dương chợt thấy hồ khẩu nóng rần, sáo ngọc chút nữa thì tuột tay, gãi vội vả dùng sức níu lại. Gãi đang dồn sự chú ý vào thanh sáo, không để ý gió mạnh thổi thốc đến trước mặt, là Diệp Linh Tô vung kiếm đâm đến. Nhạc Chi Dương lật đật tránh né, nhưng phải biết Phi Ảnh Thần Kiếm nhanh đến mức nào, gãi chỉ thấy ngực trái đau nhói lên, hóa ra đã bị nhánh cây chọc trúng.

Nhạc Chi Dương toát mồ hôi lạnh, may mà đây chỉ là một cành cây, đổi lại một thanh kiếm thật thì lần này chẳng phải đã bị đâm xuyên ngực tử trực diện hay sao. Gãi liếc mắt nhìn ra, thiếu nữ đứng ở bên kia, dùng ba ngón tay giữ lấy nhánh cây mà mằn mê mỉm cười, cứ như một cô bé đang chơi trò đấu cò trước sân đình vậy.

Nhạc Chi Dương xua hết tạp niệm, xốc lại tinh thần, chân bước theo bộ pháp, lúc trái lúc phải, vòng sang bên hông Diệp Linh Tô, sử một chiêu “Thiên Trùng Thức” đâm về phía đầu vai của thiếu nữ. Nhánh cây của Diệp Linh Tô gạt chéo xuống đẩy thanh sáo lệch đi rồi trở kiếm đâm ngược lại. Bước chân Nhạc Chi Dương di chuyển, lùi lại nhanh như gió, chừng nửa đường thì vất sáo chắn trước ngực, sử một chiêu “Thiên Môn Thức” để gạt cành cây đi.

Diệp Linh Tô bật lên một tiếng “Giời!”, thân hình khẽ rụt xuống rồi biến mất. Nhạc Chi Dương lật đật xoay người tìm kiếm, chỉ thấy bóng người ẩn hiện, hoảng cái đã đến sau lưng. Gãi không kịp xoay người, nhánh cây ấy hóa thành ảo ảnh mơ hồ, thấp thoáng như đang có mười người cùng lúc đâm tới. Đau cho thân pháp Nhạc Chi Dương mau lẹ, nhưng vai trái và đũng sau lưng vẫn bị chích trúng hai cú, đau rất vô cùng.

Nhạc Chi Dương quát lớn một tiếng, dịch bước chuyển thân, nhác thấy bóng dáng Diệp Linh Tô, gãi lập tức hươ sáo ngọc dồn sức đâm ra. Thân hình của thiếu nữ nhấp nháy, lúc thì như hoa xinh vờn ánh, lúc lại như trúc xanh đón gió, mất mũi Nhạc Chi Dương rồi cả lên, sáo ngọc tức thì đánh vào không khí. Cánh tay nồn nà của Diệp Linh Tô vươn ra quét trùng vào mạch môn của gãi, nửa người Nhạc Chi Dương tê dại, bước chân loạng choạng, trong lúc rối ren gãi liền giơ ra “Linh Vũ”, tay múa chân đá như một chiếc chong chóng bay vọt về phía sau hơn trượng. Còn chưa kịp đứng vững, Diệp Linh Tô đã đuổi đến nơi, cành cây mảnh khảnh dài ngoằn ấy mang theo kiếm khí ngập trời, đổ dồn đến như gió táp mưa giăng. Nhạc Chi Dương sử chiêu “Thiên Môn Thức” vẫn không chống đỡ nổi thế công ào ạt ấy, nhất thời bị trúng liên tiếp hai kiếm.

Nhạc Chi Dương bị trúng chiêu liên tục, ngược lại bỗng trở nên bình tĩnh, tinh thần càng lúc càng tập trung, những lời dạy dỗ của Tịch Ứng Chân hết như suối chảy róc rách qua đầu, chẳng những hai thức là Thiên Trùng và Thiên Môn lĩnh ngộ sâu hơn mà những thức khác cũng nắm bắt được tương đối, trong lúc tiến lùi công thủ thì thoảng lại múa ra động tác ứng địch trong “Vũ khúc thức” và “Văn khúc thức”. “Vũ khúc thức” dừng mảnh vô cùng, trong cương có nhu; chiêu pháp của “Văn khúc thức” thì uyển chuyển, trong nhu có cương, hai thức này pha trộn mà sử ra tựa như văn võ tương sinh, cương nhu hòa hợp, miễn cưỡng có thể chống đỡ được những đường kiếm nhanh như chớp lóe của thiếu nữ.

Hai bên kẻ đến người đi, đấu đến lúc mặt trời xế bóng, ánh tịch dương rơi lên mặt biển xanh, phết lên đó một lớp rắng hồng đỏ lựng, khung cảnh ngoạn mục vô cùng. Chủ đại bàng trắng bay lướt qua mặt nước, phát ra tiếng kêu dài lanh lảnh.

Trao đổi thêm vài chiêu, eo lưng của Nhạc Chi Dương trúng kiếm đau rất, bước chân có chút khập khiễng, Diệp Linh Tô thừa thắng truy kích, tung ra một màn kiếm ép cho gãi không thể ngoi đầu lên. Nhạc Chi Dương bị bức lui từng bước, lùi đến trước một tảng đá, Diệp Linh Tô bất ngờ phi thân lên cao, phất nhánh cây đâm về phía gãi. Nhạc Chi Dương tựa lưng vào phiến đá, không còn đường lui, đành phải giơ sáo lên, dùng một chiêu “Nhật Chiếu Lôi Môn” trong “Vũ khúc thức”, lấy công đôi công, toàn lực chống trả.

Thế kiếm hai bên vừa chạm nhau, nhánh cây bỗng hóa cương thành nhu, vút một tiếng cuộn lại phía sau, Diệp Linh Tô quát lên: “Buông!” Liền theo đó hồ khẩu của Nhạc Chi Dương nói đau, sáo ngọc lập tức tuột tay, Diệp Linh Tô trở tay bắt gọn, nhánh cây tiếp tục chìa về phía trước, nhẹ nhàng kẻ sát yết hầu của gã.

Nhạc Chi Dương nhìn cô gái, sắc mặt trắng bệch, Diệp Linh Tô trả sáo ngọc lại cho gã, điềm nhiên bảo:

– Kiếm pháp của ngươi cũng tầm tầm nhĩ.

– Tầm tầm á? – Nhạc Chi Dương xoa xoa chỗ đau trên người, bức bối nói: – Đồi lại là một cây kiếm thật thì ta đã bị cô đâm chết bảy tám lần rồi.

– Ta thì kẻ làm gì. – Diệp Linh Tô hờ hững đáp: – “Phi Ảnh Thần Kiếm” luyện đến mức tuyệt đỉnh, có thể hóa ra muôn hình vạn trạng, nửa thực nửa ảo. Năm xưa người sáng tạo ra bộ kiếm pháp này là tổ sư Văn Thường còn có một biệt danh gọi là “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh”, truyền rằng trên chiến trường đối đầu với quân Nguyên, một đường kiếm của ông ấy có thể kéo theo chín tên Thất tử.

– Đùa chác? – Nhạc Chi Dương liên tục lè lưỡi: – Đừng nói là chín người, cho dù là chín con cóc thì một kiếm cũng không thể nào xuyên qua hết được.

Diệp Linh Tô ném cho gã một cái nhìn tức tối, hàm hồ bảo:

– Ai nói là xuyên kiếm qua người hời nào? Biệt danh “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh” chỉ là để hình dung tốc độ dùng kiếm siêu nhanh, chín đường kiếm dưới mắt người thường trông thấy chẳng khác nào chỉ có một kiếm xuất ra.

Nhạc Chi Dương thờ phào một hơi, bật cười:

– Nói đi nói lại, vẫn là chín kiếm giết chín tên Thất tử.

Thiếu nữ mặt hoa đo lẹng, nhất thời ức chế, nghiêng răng nói:

– Nhạc Chi Dương, tên bại nào nhà ngươi, đúng là không biết gì cả.

Nhạc Chi Dương trước nay tự phụ mình nhạy bén tinh anh, đây là lần đầu tiên bị người khác mắng là “bại nào”, nghe xong câu này trong lòng âm ứ, lại hiềm kiếm pháp của Diệp Linh Tô quá nhanh, lúc nãy biến gã thành tám bia luyện kiếm, gã lập tức cười gằn:

– Bại nào so ra còn tốt hơn loại khoe khoang, “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh” thì kẻ làm gì, ta đây có thể một hơi thổi chết chín con trâu, thế nên cũng có biệt hiệu gọi là “Nhất Khí Xuy Cửu Ngưu” đấy!

Sắc mặt Diệp Linh Tô lúc đỏ lúc trắng, bỗng cô giẫm chân, xoay người bỏ đi. Nhạc Chi Dương lỡ miệng nói hớ, trong lòng cảm thấy hối hận, vội gọi với theo:

– Diệp cô nương à, ta chỉ đùa chơi thôi, cô đừng có để ý.

Diệp Linh Tô chẳng thèm ngoái đầu lại, tự mình đi một mạch trở về trước cửa hang động, trông thấy Tịch Ứng Chân vẫn đang nhập định, thế là cô bèn hậm hực ngồi xuống, nhắm mắt điều tức. Nhạc Chi Dương cũng vừa về đến, gã chạy đến bên cạnh cô i ôi năn nỉ nhưng thiếu nữ đang trong cơn giận, căn bản là không thèm đếm xỉa đến gã.

Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ đành đứng dậy đi ăn tối. Tịch Ứng Chân đang lúc tâm sự chất chồng, khí sắc không tốt, dùng bữa được một tí lại bỏ đi ngồi thiêu tiếp. Diệp Linh Tô thì giận dữ không ăn, mãi cho đến lúc thịt nguội canh lạnh cũng không thấy cô đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Kiếm Dịch Tinh Đầu (4)

Nhạc Chi Dương buồn tẻ nằm kềnh ra đất, trong đầu hồi tưởng lại tình hình đấu kiếm lúc ban nãy. Gã lập tức rời khỏi hang đá, tìm một nơi yên tĩnh, giờ các chiêu thức "Dịch tinh kiếm" ra luyện tập dưới ánh trăng. Vừa vùng kiếm, gã vừa nhớ đến buổi tập với Diệp Linh Tô, tâm tư linh động như suối trào, chợt cảm giác vỡ vạc ra được rất nhiều thứ.

Nhạc Chi Dương hết sức phấn khích, nhớ đến kiếm phổ trong "Kiếm Đàm Lục", "Phi Ảnh Thần Kiếm" hệt như một tấm gương soi rọi rõ ràng từng chiêu từng thức trong "Dịch Tinh Kiếm", những chỗ trước đây vốn khó hiểu giờ đã dần dần có thể thông hiểu tường tận.

Hai đường kiếm pháp này vốn dĩ có cùng gốc gác, đều được truyền thừa phân nhánh từ "Quy Tàng Kiếm", dấu cho lý thuyết khác biệt, phong cách bất đồng thì kiếm ý bên trong vẫn có sự thống nhất chung. Có đôi lúc những chỗ khó nhằn trong "Phi Ảnh Thần Kiếm" đem quy nạp vào "Dịch Tinh Kiếm" thì lại rất dễ hiểu, còn những điểm sâu xa trong "Dịch Tinh Kiếm" nếu xem xét dựa trên tâm pháp "Phi Ảnh Thần Kiếm" thì thật sự không khó có thể nắm

bắt được.

Từ lúc hai đại kiếm phái chia dòng rẽ nhánh đến nay, chưa từng có ai đồng thời sở hữu pháp quyết của cả hai bộ kiếm pháp như thế cả. Xuất chúng như Tịch Ứng Chân hay Vân Hư cũng không hề hay biết kiếm pháp của hai nhà lại có tác dụng kết hợp thủy hỏa, thuận tròn theo vòng kỳ diệu đến thế. Nhạc Chi Dương đối chiếu "Phi Ảnh Thần Kiếm" để tập luyện "Dịch Tinh Kiếm", càng học càng tiến bộ thần tốc.

Đang lúc cao hứng luyện tập, chợt nghe có tiếng cười lạnh, gã đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trong rừng có kẻ dong dỏng bước ra. Dáng người kẻ ấy gầy đét, năm vết sẹo hằn trên trán lộ rõ trên khuôn mặt xương xẩu càng làm tăng thêm vẻ hung ác của hắn.

Lòng Nhạc Chi Dương chùng hẫng xuống, tay siết chặt thanh sáo ngọc, cười hỏi:

- Trúc Nhân Phong, ngươi ăn hành còn chưa đủ ư?

Trúc Nhân Phong phun đánh phèo một tiếng, hai má đỏ bừng, mấy vết cào tím đen càng thêm nổi bật. Hắn trừng trợn:

- Ngươi thì tính làm thế gì! Không núp bóng kẻ khác thì cũng đi dựa dẫm chim muông, có khí phách thì đơn đả độc đấu với ông nội nhà ngươi này!

Nhạc Chi Dương đảo mắt một thoáng, bỗng đưa sáo lên miệng. Trúc Nhân Phong hoảng hồn vội nhảy lùi về phía sau. Nhạc Chi Dương buông sáo xuống cười sảng sặc. Trúc Nhân Phong biết mình vừa bị trêu, vừa tức vừa thẹn đỏ lên:

- Tiểu tử thôi, có giỏi thì đừng thổi sáo, ta và ngươi tỉ thí võ công, ai dùng tà pháp thì không phải hảo hán.

Nhạc Chi Dương thấy hắn e ngại "Thương Tâm Dẫn", biết rõ kẻ này nội thương chưa khỏi, lập tức mỉm cười:

- Cho dù không dùng tà pháp thì ngươi cũng chẳng phải hảo hán gì sất! Thôi được, tỉ võ thì tỉ võ, ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục.

Trúc Nhân Phong trước đây bị Phi Tuyết cào cho toác trán, nghi ngại ít hôm vết thương cũng đã dần lành lại, thế nhưng mỗi hận trong lòng khó mà nuốt trôi, vì vậy hắn bèn lên đến đây tìm cơ hội trả thù. Quan sát thấy Nhạc Chi Dương đang luyện kiếm, trong lòng hắn bức rức không yên liền xông ra gây hấn, bỗng thấy Nhạc Chi Dương nhận lời ứng chiến, hắn không khỏi mừng rỡ, vội cướp lời:

- Thống nhất như vậy đi, không được lật lọng.

- Cháu nhà ngươi thêm lật lọng ấy! - Nhạc Chi Dương cười khi khi: - Ngươi muốn dùng binh khí hay là tay chân?

Trúc Nhân Phong cười gằn:

- Nói gì lạ thế? Phái Yển Nhiên Sơn ta xưa nay vốn dĩ tay không thắng cả dao sắc, một đôi tay trần mạnh hơn bất cứ món thần binh lợi khí nào khác. Ta thấy kiếm pháp của ngươi chắc là "Dịch Tinh Kiếm" của lão già họ Tịch rồi. Được, ta sẽ dùng tay không lãnh hội vài ba ngón võ mèo quào của Tịch lão quý vậy!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Cần gì vài ba ngón võ, một con mèo quền cũng đủ hạ tên vô lại nhà ngươi rồi.

Trúc Nhân Phong cả giận, đang định mắng trả, chợt thấy Nhạc Chi Dương thu sáo lại nhét vào bên hông, hắn ngờ vực hỏi:

- Ngươi không dùng sáo thì làm sao xuất chiêu?

Nhạc Chi Dương bẻ một nhánh cây, cười đáp:

- Sáo là dùng để thổi, chẳng mời loan dẫn phượng thì chớ, chuyện đánh chó này cần một khúc gỗ cũng đủ rồi.

Trúc Nhân Phong giận đến lời mất, ngoác miệng chửi:

- Thằng nhãi chó má, đánh thì đánh đi, khua môi múa mép thì có gì là giỏi? Thống nhất rồi đấy, ngươi dùng cành cây đấu với ta, lát nữa không được hối hận.

- Không hối hận! - Nhạc Chi Dương hươ hươ khúc cây, mỉm cười vẫy: - Chó ngoan, mau đến đây!

Trúc Nhân Phong cố nén cơn giận vào lòng, đột nhiên quát lớn một tiếng, tung người xông đến, một chưởng vung ra phía trước, động tác như thể chặt chém, còn ngậm dẫn theo đao pháp của một loại đơn đao.

Nhạc Chi Dương sử dụng "Tứ vi đấu bộ", bước chân phức tạp, cả người xoay tròn, lách khỏi chưởng lực của đối phương, lại tung ra một chiêu "Anh Tinh Nhập Miếu" xuất ra từ "Vũ khúc thức", khúc cây hệt như gió giật, đâm chênh chếch về phía khoảng ngực trống của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong hừ một tiếng, hai chân giậm xuống, eo người quay ngoắc, bàn tay đôi từ võ sang quét, năm ngón thoát co thoát nhả, tung ra kích pháp của một loại họa kích. Biến hóa của hắn cực kỳ thần tốc, Nhạc Chi Dương không kịp rút tay về, "chát" một tiếng, khúc cây va phải chưởng lực bị vót đi mất một đoạn chừng ba tấc. Trúc Nhân Phong được thể không bỏ qua cơ hội, năm ngón tay xoay vòng, cổ tay trở ngược, cánh tay phải của hắn hệt như

bánh xe chuyển động làm đẩy lên một màn ảo ảnh, lướt lướt qua cảnh cây rồi cuốn về phía tay phải đang cảm vũ khí của Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương không kịp đổi chiêu, chân gã bước ngược hướng tình đầu, lùi nhẹ về sau như một con gió. Trúc Nhân Phong chậm mắt một nhịp, chỉ có thể tước gãy cành cây, mũi cây vì thế trở nên nhọn hoắt như một mũi khoan, vòng đến mạn trái rồi đâm về phía eo sau của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong xoay tròn như gió lốc, hai tay chấp vào dang ra, hết như thương dài búa lớn, phát ra tiếng gió vun vút đến tê da buốt xương, nhanh nhẹn cực điểm, chẳng thể phân biệt đầu trái đầu phải. Chưởng lực kết hợp ngang dọc dày đặc như một tấm lưới, miệng lưới khi to khi nhỏ, mắt lưới lúc chặt lúc thưa, Nhạc Chi Dương chụp lấy khúc cây chạy lòng và lòng vòng, mấy chiêu kiếm lúc trước vừa ngộ ra thì đến lúc này mười chiêu quên khuấy hết chín, chiêu còn lại cũng là nửa vời không thuần thực, ngoại trừ tránh tránh né né thì một chiêu nửa thức cũng không phát ra được.

Trúc Nhân Phong trúng nội thương không hề nhẹ, một thân võ công vốn chỉ có thể phát huy được năm thành, lúc này chiếm được thượng phong bỗng thấy lồng ngực trở nên nhẹ nhàng, khí thế dâng cao, chỗ kỳ diệu trong "Đại huyền binh thủ" bắt đầu lộ ra, tay chân thoải mái có thể quét tan mọi thứ, chu vi mấy trượng xung quanh thấy đều ngập đầy kinh khí, cò bay cành gãy hết sức khốc liệt.

Nhạc Chi Dương dần dần không chống đỡ nổi, chỉ đành liên tục tránh né, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một xa, ban đầu chỉ có vài thương, từ từ đã mở ra đến một trượng. Dẫu cho cách nhau xa như vậy nhưng Nhạc Chi Dương bị chưởng lực ép bức vẫn vô cùng khôn đốn, lòng thầm hối hận vì đã xem thường đối thủ, để cho bản thân bị lâm vào hiểm cảnh.

Hai lần giao thủ trước đây, Nhạc Chi Dương đều chiếm được ưu thế, vì vậy gã có ý lơ là với Trúc Nhân Phong. Giờ đây phải dốc hết sức lực chống đỡ, gã mới biết thật ra so với đối thủ mình vẫn còn kém xa lắm. Nhưng gã đã lỡ leo lên lưng cọp rồi, ngoài cách cố đánh hết sức ra thật tình là chẳng còn biện pháp nào khác.

Lại qua mấy chiêu, Nhạc Chi Dương nhắm không đỡ nổi liền xoay người bỏ chạy. Trúc Nhân Phong cả giận quát lớn:

- Chạy đi đâu?

Hắn luyện kình công "Lăng hư độ kiếp", một bước có thể phóng đi hơn trượng nhẹ nhàng như mây bay, chớp mắt đã đuổi kịp Nhạc Chi Dương, một chưởng phát ra nhắm vào giữa lưng gã. Nhạc Chi Dương nghe thấy hơi gió, sử dụng công phu "Linh Vũ" không tiến mà lùi, tưởng trái mà phải, trước mắt Trúc Nhân Phong hoa cả lên, Nhạc Chi Dương đã thoát khỏi sự truy đuổi của hắn, chạy vòng đến phía sau một gốc đại thụ. Trúc Nhân Phong hét lớn, quét ngang chưởng đánh tới, "ầm" một tiếng, thân cây to cỡ miệng bát theo đó gãy sụm, rào rào đổ về phía Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương biết tránh không khỏi bèn giữa người theo đà ngã xuống, thân thể trước khi chạm đất liền luân phiên hai chân tiếp đất, cả người hết như bánh xe lăn tròn về phía trước.

Thân pháp này chẳng những kỳ lạ mà còn tự nhiên, tựa như rồng bay rắn lượn, siêu việt không thể đoán định. Trúc Nhân Phong nhìn đến mức sững sờ, quên cả tiến lên đuổi theo, chỉ thấy Nhạc Chi Dương lặn một hơi đến hơn cả trượng, thoát khỏi tầm cây ngã, tay trái chống đất bật người nhảy lên. Trúc Nhân Phong lúc này mới tỉnh ra, tay phải như đao ra chiêu chém hờ. Mãn biến hóa này của Nhạc Chi Dương gần như đã hao sạch tất cả sức lực bản thân, mắt thấy chưởng đến bèn né tránh theo ý thức, chẳng ngờ tay trái của Trúc Nhân Phong bất ngờ ập đến, năm ngón khép lại như một thanh bảo kiếm, đâm thẳng vào giữa ngực của gã.

Bước chân Nhạc Chi Dương đã rối loạn, không kịp tránh khỏi, cảm giác luồng gió sắc thổi thốc lên người, thân thể hết như rơi vào động băng. Chợt nhiên, gáy gã bị ai đó nắm chặt, người bị kéo tụt về phía sau, ứng theo mũi tay của Trúc Nhân Phong đâm đến, lùi đi đến hơn một trượng mới nhẹ nhàng nhả ra. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Tịch Ứng Chân đứng đó từ khi nào, một tay chấp sau lưng, sắc mặt điềm tĩnh, ung dung như thần.

Trúc Nhân Phong trông thấy khác biệt, hấp tấp nhảy ra ngoài vài thước, lớn giọng bảo:

- Tịch Ứng Chân, ông là tiền bối giang hồ cũng muốn cạy đông tranh thắng à? Dù có cạy đông thì lão gia ta cũng không sợ đâu.

Hắn miệng hùm gan sứa, ngoài mặt thì nói không sợ, thật ra sợ đến sồn ra quần. Trúc Nhân Phong trên người vốn chịu nội thương, một khi Tịch Ứng Chân ra tay, hắn chỉ có nước co cẳng chuồn lẹ. Tịch Ứng Chân hiểu thấu tâm tư của hắn, bật cười:

- Trúc Nhân Phong, sư phụ Thiết Mộc Lê của ngươi ta đã gặp qua hai lần, cho dù có là lão thì cũng không đáng để ta phải lấy nhiều thắng ít.

Trúc Nhân Phong thở phào một hơi, hồi lại không ít dũng khí, cất tiếng:

- Thôi vậy, hôm nay xem như bỏ qua ở đây, hôm khác ta lại đến thỉnh giáo.

Hắn định xoay người đi, Tịch Ứng Chân chợt gọi:

- Chậm đã, ngươi muốn đi là đi ư, đâu có dễ dàng vậy?

Trúc Nhân Phong mặt mày biến sắc, lùi lại một bước, hỏi:

- Lão mũi trâu, ông muốn giữ ta lại?

- Giữ nhà ngươi làm gì? - Tịch Ứng Chân hồ hững đáp: - Ngươi và Nhạc Chi Dương đánh lại một trận nữa, ngươi thắng nó rồi muốn đi đâu thì đi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người còn lại nghe thấy đều giật mình. Trận chiến vừa rồi Trúc Nhân Phong xem như đã thắng, võ công giữa hai bên có

khoảng cách lớn, Nhạc Chi Dương mà không dùng "Thương Tâm Dẫn" chắc chắn không thắng nổi hắn. Trúc Nhân Phong cũng nghĩ đến điều này, cười lạnh bảo:

- Lão mũi trâu, ta biết rồi, ông muốn nó thổi ra khúc nhạc quái gở ấy để thắng ta chứ gì!

Tịch Ứng Chân liếc nhìn Nhạc Chi Dương, lắc đầu bảo:

- Không thổi sáo, chi tỷ vô, ta nói lời giữ lời, người mà thắng trận nữa ta sẽ thả người đi.

Trúc Nhân Phong tròn mắt nhìn hai người, không khỏi ngỡ vực, nhưng dựa vào năng lực của Tịch Ứng Chân, cho dù hắn có muốn bỏ trốn cũng chưa chắc được toại nguyện. Nghĩ đến đây, hắn hạ quyết tâm, cười lạnh nói:

- Được, ta đã thắng một lần, ngại gì không thắng thêm lần nữa? Nhưng ta có lời cảnh báo trước, quyền cước không có mất, nhờ đâu ta bất cần đánh chết nó rồi, lão mũi trâu ông không được làm khó dễ ta.

Tịch Ứng Chân gật đầu hứa:

- Người cứ dùng hết sức, ta tuyệt đối không làm khó.

Trúc Nhân Phong càng thêm ngỡ vực, chăm chăm nhìn lão đạo sĩ nhưng cũng không soi thấu được toan tính của ông. Nhạc Chi Dương cũng thấy thấp thòm, ngược nhìn Tịch Ứng Chân muốn nói gì đó lại thôi. Tịch Ứng Chân xua tay với gã, thấp giọng bảo:

- Nhớ rõ kiếm quyết, toàn lực ra tay, ngàn vạn lần không được do dự.

Nhạc Chi Dương nghe xong lời này, dừng khí tăng vọt, nhủ thầm: "Có tịch đạo trưởng quan khán sau lưng, ta còn sợ gì tên vô lại này nữa?"

Nghĩ đến đây, gã bèn nai nịch lại xiêm y, cười khi khi bảo:

- Được, Trúc Nhân Phong, vừa rồi kẻ như không tính, chúng ta so tài lần nữa nào.

Trúc Nhân Phong hừ một tiếng, cười gằn:

- Tiểu tử thôi, được chỗ chống lưng rồi xem ra cũng cứng mồm phét! Hừ, ta nhường người ra tay trước, lần này mà không vật được đầu người xuống, chữ "Trúc" của ta sẽ viết ngược lại.

Nhạc Chi Dương gật đầu:

- Hay lắm...

Lời còn chưa nói xong, mũi chân gã chợt nhón lên, hất cát bụi bay mù mịt. Trúc Nhân Phong nằm mơ cũng không ngờ tên tiểu tử này lại chơi trò bản như vậy. Hắn tránh né không kịp, mắt bị mấy hạt bụi rơi vào, nhất thời xốn xang khó chịu, nước mắt trào ra.

Bất chợt, một luồng kinh phong ập đến chỗ thất lung, Trúc Nhân Phong không nhìn thấy đường, đang hoảng hốt ngăn cản, ngờ đâu Nhạc Chi Dương chỉ ra về một tí, nửa chừng lại biến chiêu. Gã hét vang "Trúng!", gãy gổ chọc vào sườn trái của Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong vội vã gấp eo lại nhưng đã muộn mất, gãy gổ lướt xẹt qua người hắn để lại một con tê rất.

Trúc Nhân Phong vừa giận dữ vừa kinh ngạc, lùi xa hơn trượng mới đứng vững. Hắn đưa tay kiểm tra chỗ eo, phát hiện đã bị rách da chảy máu, vội lau sạch bụi nơi mắt, găm lên:

- Thằng chó họ Nhạc, người giờ trò?

Nhạc Chi Dương vuốt gậy gỗ, cười khi khi tỉnh bơ:

- Dù người nói gì đi chăng nữa, trận này ta thắng rồi, chúng ta xem như hòa nhau, giờ lấy ba trận thắng hai, ta và người mỗi người đã thắng một trận, trận thứ ba này sẽ phân định thắng bại.

Tịch Ứng Chân cũng không ngờ rằng Nhạc Chi Dương lại dùng mưu kế để giành thắng lợi, song như thế cũng có thể kèm tỏa oai phong của Trúc Nhân Phong, ông liền cười bảo:

- Không sai, hiện tại mọi người đã hòa, dùng một trận cuối phân thắng bại.

Ông đã mở miệng nói vậy, Trúc Nhân Phong cũng không còn cách khác, hai mắt trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương, hận không thể nuốt trọn gã đi cho rồi. Hắn liền không nói không rằng, tung người bỏ đến, giờ chuông đánh ra. Nhạc Chi Dương sử dụng bộ pháp né trái tránh phải, hai bên kẻ tiền người lùi. Trúc Nhân Phong tấn công dồn dập hơn mấy trượng, Nhạc Chi Dương chỉ lo tránh né, chẳng hề tấn công lại một chiêu thức nào.

Tịch Ứng Chân xem mà nhủ mầy, cao giọng nhắc:

- Nhạc Chi Dương, người làm gì đó? Chỉ biết phòng thủ mà không tấn công thì gọi là kiếm pháp thế nào được?

Nhạc Chi Dương nếm mùi khốn khổ này giờ, có phần ngán ngại đáp trả, mấy lần toan phản kích nhưng hầu hết đều vì rụt rè không chắc nên đến giữa chừng lại bỏ ý định. Gã nghe xong lời này bên xóc lại tinh thần, giờ gây gổ ra đánh trả lại, nào ngờ mới vung được nửa đường, thủ chương của Trúc Nhân Phong liền ập đến, “Rắc” một tiếng, thanh gỗ lại gãy làm đôi.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

- Nhóc con, ai bảo ngươi tấn công như vậy chứ? Ngươi yếu hèn mạnh, lấy cứng chọi cứng chính là tìm đường chết! Hay, Dịch Tinh Kiếm, Dịch Tinh Kiếm, thứ ngươi đang dùng là "Kiếm", thứ ngươi bước lên là "Tinh" tử, thế mà lại quên mất chữ "Dịch"!

Đoạn tổng cương ấy Nhạc Chi Dương nhớ rõ từng từ từng chữ, thế nhưng đem áp dụng thực tế như thế nào thì lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Gã nghe mấy lời của Tịch Ứng Chân, thầm nhớ lại tổng cương, tâm trí thoáng phân vân. Trúc Nhân Phong thừa cơ xông đến toan xuống tay tàn độc. Nhạc Chi Dương liên tục dùng thân pháp trong "Linh Vũ" mới có thể tránh khỏi chương phong, gã hét lên:

- Tịch đạo trưởng, rốt cuộc làm thế nào mới đúng?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Ngươi chẳng phải đã học chơi cờ à? Sao không biến nơi đây thành bàn cờ, biến đối thủ thành quân cờ, chỉ là bàn cờ nơi đây lúc lớn lúc nhỏ, quân cờ thì có thể chuyển động chạy nhảy, lại dùng khẩu quyết trong tổng cương khai thác nó, cứ thử mấy lần ngươi sẽ hiểu thôi.

Nhạc Chi Dương càng nghe càng mơ hồ, sảy không cẩn thận, chương của Trúc Nhân Phong bỏ đến như riu, may mà lướt trượt qua người khiến gã toác mồ hôi lạnh. Còn chưa kịp hoàn hồn, gã chợt nghe Tịch Ứng Chân quát lớn một tiếng:

- Đánh bên trái nhắm bên phải...

Nhạc Chi Dương nghe xong chợt dạ, ghé mắt nhìn sang, té ra trong khoảnh khắc hai bên va chạm, huyết Phúc Kết nơi eo trái của Trúc Nhân Phong thoáng lộ ra sơ hở, đây cũng là nơi nội thương của hắn chưa khỏi khiến cho cử động có phần chậm chạp. Nghe thấy lời của Tịch Ứng Chân, Trúc Nhân Phong cũng lo sợ Nhạc Chi Dương sẽ tấn công vào nơi đó, hắn liền thu hồi chương trái đang tung ra để quay về bảo vệ vị trí hiểm yếu bên sườn trái.

Trong lòng Nhạc Chi Dương chợt sáng tỏ như gương, cái gọi là "Đánh trái nhắm phải" chẳng qua chỉ là lời nói lung lạc chứ không hẳn là khuyên gã thật sự đánh vào bên mạn trái. Trúc Nhân Phong lo khur khur bảo vệ sườn trái, trong lúc xoay người, phía ngực mé phải chợt lộ ra sơ hở. Nhạc Chi Dương không nghĩ ngợi nhiều, nhắc gây gổ lên, dùng một chiêu “Cư Nguyệt Đồng Lương” điểm vào huyết Chương Môn phía ngực phải của Trúc Nhân Phong.

Đây chính là sát chiêu thuộc Thiên Cơ Thức, tùy cơ ứng biến, hết sức sáng tạo. Trúc Nhân Phong giật mình vội vã gấp người vung chương, cật lực đón đỡ gây gổ. Nào ngờ Nhạc Chi Dương người kiếm hợp nhất, biến hóa khôn lường, bất ngờ vòng ra phía sau đâm một kiếm vào giữa lưng hắn.

Trúc Nhân Phong bị rối loạn trận cước, đành phải nép sát người xuống, bò nhui về phía trước, tư thế xấu xí dị hợm, nhưng nhờ đó mà tránh được nơi yếu hại sau lưng. Gây gổ quét qua đầu vai, hắn nhất thời vừa tê vừa nhói, bên tai văng vẳng tiếng Tịch Ứng Chân vỗ tay cười to:

- Hay, hay, hay cho "Đánh trước nhắm sau"!

Trúc Nhân Phong bỗng nhiên vỡ lẽ, một chiêu "Cư Nguyệt Đồng Lương" kia hóa ra cũng là hư chiêu nốt, mục đích thật sự chính là chỗ hiểm sau lưng hắn, cứ hai giả một thật như thế có muốn phòng bị cũng không xong. Trúc Nhân Phong vừa thẹn vừa giận, một tay vỗ đất, bật người đứng dậy, chợt thấy gây gổ bay đến như muốn đâm thẳng vào mặt mình, hắn tức thì quát lớn, tay trái đỡ lấy gây, tay phải hình thế như đao phủ vỗ về phía ngực Nhạc Chi Dương, hận không thể phanh ngực mở bụng, lôi hết tim gan phèo phổi của gã ra một lượt.

Nhưng hắn chỉ đề phòng gây gổ, chứ không ngờ điểm ảo diệu của Dịch Tinh Kiếm lại nằm hết dưới chân. Đầu bộ thay đổi, phương vị của người và kiếm cùng lập tức thay đổi theo, cây gây gổ hết như một cánh chim, nhẹ nhàng lướt qua chương lực của Trúc Nhân Phong, điểm vào huyết Đào Đạo nằm giữa gáy và sống lưng hắn.

Nơi đây chính là sơ hở hiện tại của Trúc Nhân Phong, hắn nghe thấy tiếng gió vội bước về phía trước, trở chương đánh vào bụng dưới của đối thủ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương vừa ra tay lại thu về, đầu bộ chuyển động, gây gổ đổi hướng nhắm vào huyết Kinh Môn của Trúc Nhân Phong. Chỗ này không hề có phòng bị, Trúc Nhân Phong trong lúc hoảng loạn, vội vã thu hồi chương lực, thế nhưng cách đổi chiêu của hắn cũng nằm trong dự tính từ trước của Nhạc Chi Dương. Kiếm của gã tùy theo sự điều động, mũi gây lại nhắm về phía huyết Thiên Khoát trước ngực hắn. Trúc Nhân Phong bất đắc dĩ đành phải rút tay về che chắn huyết đạo.

Nhất thời hai bên di chuyển hỗn loạn suốt mấy vòng. Mỗi một kiếm của Nhạc Chi Dương tựa hồ đều là hư chiêu, như thể chưa bói đã biết, cứ một chiêu kiếm tiếp theo tung ra là luôn nhắm vào đúng sơ hở của Trúc Nhân Phong, mà sơ hở ấy do chính chiêu kiếm trước đó bức ép tạo thành. Việc này giống như đánh cờ, một khi đã giành lợi thế trước thì nơi nơi đều sẽ chiếm tiên cơ. Trúc Nhân Phong liên tục bị khống chế, vất vả và ngăn trái đờ phải, rõ ràng là võ công cao hơn đối thủ nhưng lại không có sức đánh trả. Tịch Ứng Chân ở bên cạnh khoan khoái quan sát, không kềm được vuốt râu khen:

- Thời trước mà sau, thời sau mà trước, một nước đi sai, cả bàn tan tác.

Trúc Nhân Phong rơi vào thế bị động, cảm thấy gò chân bó tay, con bức bối trong lòng khó mà miêu tả được. Nhạc Chi Dương vào thời khắc sống chết này lại ngộ ra điểm ảo diệu của việc giành tiên cơ, gã mất đôi tay hươ, chỉ đông đánh tây, kéo sao Tham nói sao Thương, bước sao Liễu nhảy sao Tinh, rồi sao Tâm bỏ sao Quý, tiến nhập Tử Vi, giẫm qua một loạt hai mươi tám bước, đảo ngược Thất Diệu Ngũ Hành, bộ pháp dẫn theo thân pháp, thân pháp dẫn theo kiếm pháp, thoải mái tự nhiên, ung dung xáo diệu, qua lại dưới bóng trăng hệt như thiên tiên giáng trần.

Trúc Nhân Phong liên tiếp lùi về sau, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người bóng gậy, lòng vừa giận vừa kinh ngạc, thầm sinh ra một nỗi sợ hãi, lại nhìn sang phong thái rạng ngời của Nhạc Chi Dương, trong lòng càng thêm câu tiết vô có. Lại qua mấy chiêu nữa, đầu hấn nảy ra một ý nghĩ, chợt hiểu ra vấn đề: "Lão tử hồ đồ mất rồi, thằng chó ấy có phải dùng kiếm thật đâu, chỉ là một khúc cây ta há sợ gì chứ."

Nghĩ đến đây, hấn vờ lui hai bước, ngậm vận "Huyền Âm Ly Hợp Thần Công". Môn nội công này vừa cương vừa nhu, tản ra thì như làn nước xuân, hợp lại như tảng băng cứng. Chân khí trong người Trúc Nhân Phong chuyển động lấp đầy vào lồng ngực, vừa khớp lúc Nhạc Chi Dương đâm về phía huyệt Thiên Trung của hấn. Huyệt này còn gọi là Trung Đan Điền, vốn là nơi trọng yếu của tim phổi, một khi đánh trúng thì không chết cũng tàn phế.

Nhạc Chi Dương cứ tưởng Trúc Nhân Phong chán chán sẽ tránh né, nào ngờ gây gổ một đường đánh thẳng đã trúng đích. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy nơi gã vừa đâm vào cứng như ván thép, mũi gậy đâm vào bị một luồng kinh lực trong cơ thể Trúc Nhân Phong tràn ra bẻ gãy thành hai khúc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Ấn Thần Cổ Mộ (1)

Trúc Nhân Phong thấy mưu kế mình thành công, càng không dám chậm trễ, vận chưởng như gió giáng về phía yết hầu Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương tay nắm nửa khúc cây, vội đâm vào mạch môn của hấn. Trúc Nhân Phong chẳng chút nao núng, vẫn vùng chưởng đánh thẳng, khúc cây chạm vào cổ tay hấn đánh "Rắc", lại cụt thêm một đoạn.

Tinh thể hai bên biến chuyển đột ngột, sắc mặt Tịch Ứng Chân khê thay đổi, vội hô:

– Mau lùi lại...

Lời còn chưa dứt, đầu phải Trúc Nhân Phong nhấc lên, khí thế như một ngọn thương dài, chọc vào vùng thân dưới của Nhạc Chi Dương.

Một chiêu này vô cùng thâm hiểm, Nhạc Chi Dương vừa lùi vừa giơ khúc cây ra đâm vào huyệt Tam Âm Giao trên gót chân của đối thủ.

Tam Âm Giao chính là vị trí hội tụ của ba đường âm mạch trên cơ thể, một huyệt bị khống chế, ba mạch đều sẽ bị tổn thương. Thế nhưng Trúc Nhân Phong không thêm né tránh, vẫn đá về phía trước. Cần biết rằng, sư phụ Thiết Mộc Lê của hấn là nhất đại tông sư, Trúc Nhân Phong kề cận lão lâu ngày thành ra "mưa dầm thấm đất", khả năng quan sát cũng cực cao, từ đầu trận so tài đến nay đã nhìn thấu được biến hóa trong Dịch Tinh Kiếm, lúc trước sợ dĩ phải lùi bước chỉ vì đã đánh mất tiên cơ, giờ đây giành được lợi thế, mọi chiêu kiếm của Nhạc Chi Dương đều nằm trong dự liệu của hấn, thế nên khúc cây vừa động thì chân khí của Trúc Nhân Phong cũng chuyển dịch theo, rót đầy vào huyệt Tam Âm Giao, còn một cước kia tung ra bằm bở như đồng luyện thép tôi.

Vào thời khắc sống chết ấy, tay phải Nhạc Chi Dương hươ khúc cây, tay trái lặn xuống thất lưng lồi ra thanh sáo ngọc, rồi chẳng kịp suy nghĩ nhiều, gã đâm sáo về phía trước. Đây vốn chẳng phải là bất cứ chiêu thức nào trong "Dịch Tinh Kiếm" nhưng lại thông minh chớp nhoáng, nằm ngoài toan tính của Trúc Nhân Phong. Hấn chỉ thấy bụng dưới nhói lên, hóa ra đã bị sáo ngọc đâm trúng. Lúc này quả nửa nội lực của hấn đều tập trung tại Tam Âm Giao, giữa bụng và ngực hầu như trống rỗng, sáo ngọc đâm trúng vào nơi đây quả thật khiến hấn đau đến thấu ruột gan.

Lúc Nhạc Chi Dương vung sáo ngọc thì đồng thời khúc cây của gã cũng đánh trúng vào gót chân của Trúc Nhân Phong, mượn lực đạo trên đùi của hấn mà lộn nhào trở về phía sau. Lúc đáp xuống, gã bèn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Trúc Nhân Phong mặt đỏ phừng phừng, hai mắt tròn tròn, thất thủ lùi sâu ba bước rồi bất chợt rống lên một tiếng, ôm lấy bụng dưới chạy thục mạng, chớp mắt đã biến mất sau vạt rừng hút hút.

Nhạc Chi Dương nhìn vào rừng sâu, tim đập thình thịch, vừa rồi thoát chết trong gang tấc, mọi biến hóa đều dựa vào bản năng, giờ đây gã nhớ lại, chiêu thức mà khúc gậy tay phải sử dụng chính là "Hỏa Mộc Thông Minh" trong "Vũ Khúc Thức", còn sáo ngọc bên tay trái dùng lại là "Linh Dương Quải Giác" trong "Phi Ảnh Thần Kiếm". Gã trong lúc cấp bách vì tự cứu bản thân mà vô tình xuất chiêu, nào ngờ một phát ăn ngay, lại còn đã thương được Trúc Nhân Phong.

Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng thấy kinh ngạc, chợt nghe giọng nói Tịch Ứng Chân truyền đến đằng sau:

– Nhóc con, người không sao chứ?

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, lão đạo sĩ đang đứng sau lưng gã, ánh mắt tỏ vẻ quan hoài.

Vừa rồi tình thế nguy ngập, Tịch Ứng Chân bất chấp việc thất tín, xông đến phía sau Nhạc Chi Dương toan ứng cứu, dè dặt chỉ một thoáng chốc sau đó, Nhạc Chi Dương đã chuyển bại thành thắng, còn đẩy lui được cường địch khiến cho Tịch Ứng Chân không khỏi vừa mừng rỡ vừa bất ngờ. Nhạc Chi Dương định thần lại, đáp:

– Tịch đạo trưởng, ta không sao, vừa rồi... vừa rồi...

Gã có điều băn khoăn, muốn nói lại ngập ngừng.

Tịch Ứng Chân mỉm cười, tiếp lời:

– Vừa rồi một chiêu đây không phải “Dịch Tinh Kiếm”?

Hai má Nhạc Chi Dương đỏ ửng, lấp bắp chẳng biết giải thích thế nào. Tịch Ứng Chân quan sát gã rồi gật gù hỏi:

– Nhóc con, ngươi đã thấy qua sông Hoàng Hà và Trường Giang chưa?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Trường Giang thì ta thấy rồi, còn Hoàng Hà thì chỉ nghe kể qua chứ chưa tận mắt chứng kiến.

Tịch Ứng Chân bảo:

– Giang cũng được mà Hà cũng được, chúng đều bắt nguồn từ mảnh đất cằn cỗi phía tây rồi chảy đi khắp vạn dặm, cùng nhau hòa ra biển lớn, sông khi vào biển, lượng nước càng nhiều, thể nước càng mạnh, cái này gọi là “Hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp.” (*)

(*ND chú: nghĩa là thứ gì hợp lâu rồi cũng sẽ chia cắt, chia cắt lâu rồi ắt sẽ tái hợp.*)

Nhạc Chi Dương nghe mà mông lung mờ mịt, gãi đầu hỏi:

– Tịch đạo trưởng, ý ông là gì vậy?

Tịch Ứng Chân cười khà khà, quay người bỏ đi, vừa đi được vài bước đột nhiên đứng khựng lại. Nhạc Chi Dương đang định đi theo, vừa đến phía sau ông, bỗng thấy lão đạo sĩ mềm oặt hai gối, ngã nhoài xuống đất.

Sự việc diễn ra quá đột ngột, Nhạc Chi Dương sợ đến nhảy dựng, vội cúi xuống xem xét. Tịch Ứng Chân hai tay siết chặt, toàn thân co giật, đôi mắt nhắm nghiền, khóe miệng còn sùi ra một dòng bọt trắng.

– Tịch đạo trưởng, ông sao thế...?

Nhạc Chi Dương hoảng hốt đỡ lấy lão đạo, chỉ thấy người của ông rung bần bật, hết như lá khô trước gió, đang định dò hỏi chợt nghe Tịch Ứng Chân thều thào qua kẽ miệng:

– Đỡ ta... vào trong.

Nhạc Chi Dương thầm cảm thấy bất an, dìu lão đạo đi về phía hang động. Tịch Ứng Chân yếu ớt vô lực, hai chân lê dài dưới đất, toàn bộ sức nặng đều nhờ vào Nhạc Chi Dương chống đỡ. Nhạc Chi Dương trong lòng bấn loạn, thầm hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ là việc này đến quá sức đột ngột, thật sự khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Gã xông vào hang đá như một con gió, Diệp Linh Tô bị giật mình tỉnh giấc, trông thấy tình trạng của hai người, sắc mặt cũng thoáng vẻ hoang mang, cô buột miệng hỏi:

– Tịch chân chân đến lúc phát tác rồi ư?

Nhạc Chi Dương nghiêng răng gật đầu.

Trong ba người, lão đạo sĩ tuy là nhân vật hiếm khi ra tay nhất nhưng lại là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cả nhóm. Vẫn biết thời khắc này sẽ sớm phải đến, nhưng khi nó đến thật vẫn là một thứ gì đó tựa như trời long đất lở. Hai người đưa mắt nhìn nhau, mặt ai nấy đều tái mét.

Khí huyết chảy ngược, cảm giác vô cùng thống khổ. Tịch Ứng Chân nằm sóng soài trên mặt đất, phát ra tiếng rên khe khẽ. Hai người Nhạc – Diệp lúc này như tỉnh mộng, Nhạc Chi Dương sốt ruột lắm bầm:

– Làm sao bây giờ đây...?

Vừa nói gã vừa liếc nhìn Diệp Linh Tô, thiếu nữ bực bội gắt:

– Ngươi nhìn ta làm gì? Ta có biết giải Nghịch Dương Chi đâu.

Nhạc Chi Dương mắt cay mũi nóng, khàn giọng bảo:

– Diệp cô nương, Nghịch Dương Chi dù gì cũng là võ công của Đông Đào, không lẽ một chút biện pháp cô cũng không biết hay sao?

Diệp Linh Tô vừa gấp vừa tức, cao giọng nói:

– Ngươi có ý gì? Không lẽ ngươi bảo ta cố tình giấu giếm, mong cho Tịch chân nhân chết đi ư?

Nhạc Chi Dương đương lúc rối ren, không có bụng dạ tranh luận với cô, gã ôm đầu ngẫm nghĩ một lát rồi rút thanh sáo ra, thổi ngược điệu Chu Thiên Linh Phi Khúc. Diệp Linh Tô thấy gã không quan tâm cứu người, lại còn đi thổi sáo, trong dạ hết sức ngỡ ngàng. Cô nghe xong điệu “Dương Kiều”, nhin không được hết lên:

– Tên bịp kia, giờ phút sinh tử thế này mà ngươi còn có tâm trạng bày trò?

Nhạc Chi Dương không để ý tới cô, thổi xong điệu Dương Kiều lại thổi tiếp điệu Âm Kiều, chân khí theo âm thanh mà chuyển động, từ mạch Dương Kiều chảy vào mạch Âm Kiều. So với lần trước, chân khí lần này di chuyển càng thêm rõ rệt, có điều cảm giác nóng bỏng cũng gia tăng không ít.

Nhạc Chi Dương nóng lòng cứu người không có thời gian suy nghĩ, theo đó lại thổi điệu Dương Duy và điệu Âm Duy. Ban đầu đầu có chút trở ngại nhưng có lẽ vì lòng chân thành của bản thân nên chân khí bỗng chốc trở nên thông suốt, từ mạch Âm Kiều chảy về mạch Dương Duy, lại từ Dương Duy rót vào mạch Âm Duy, từ đó về sau trở ngại dần ít đi, chân khí liên tục chảy thông qua Kỳ Kinh Bát Mạch, mọi sự có vẻ xuôi chèo mát mái, chỉ là dường như có điều không thỏa đáng, đó chính là chân khí trong người gã càng lúc càng nóng rực, lúc thổi đến điệu Xung Mạch Dẫn, kinh mạch như muốn bốc cháy.

Trực giác mách bảo Nhạc Chi Dương có chuyện không ổn phát sinh, gã vốn muốn ngừng lại, nhưng lại không cam lòng, lại bắt chấp thổi tiếp điệu Độc Mạch Thao. Chân khí bên trong Xung Mạch của gã thì còn có thể chảy thuận nhưng cứ đến Độc Mạch là lại đình trệ. Nhạc Chi Dương thổi qua hai lượt điệu Độc Mạch Thao, chân khí làm cách nào cũng không thể tiến thêm bước nữa, hết như một con dao được nung đỏ, khuấy động qua lại bên trong Xung Mạch.

Nhạc Chi Dương nhắm không chịu nổi nữa bèn ngừng thổi sáo, thế nhưng luồng chân khí ấy vẫn mặc nhiên tự điều khiển. Nhạc Chi Dương không thể tưởng tượng nổi, thổi lại điệu Xung Mạch Dẫn, định thuận chiều Linh Phi Khúc hòng ép cho chân khí trở lại Xung Mạch. Trước đây khúc nhạc thổi đến đâu, chân khí đều có thể dễ dàng điều khiển đến đó, nhưng giờ đây gã thổi mấy lần liên tục mà luồng khí nóng hôi hổi kia chẳng những không rút lui, trái lại còn làm tình hình biến chuyển xấu đi.

Nếu Linh đạo nhân dưới tuổi vàng mà biết được, nhìn tình cảnh này nhất định sẽ lắc đầu tặc lưỡi không ngớt. Cần biết rằng, cho dù là võ công hay âm luật, Linh đạo nhân đều là nhất đại tông sư, công pháp mà ông hao tâm phí sức sáng tạo ra sao có thể tùy ý cải biên thêm bớt? Đừng nói một kẻ mới học võ đạo, kiến thức nông cạn như Nhạc Chi Dương mà cho dù có là hạng đại cao thủ, đại tông sư như Linh đạo nhân, muốn sửa đổi bộ công pháp này cũng phải hết sức thận trọng, chỉ cần một tí sơ sẩy cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Nhạc Chi Dương gã lại to gan làm liều, đem khúc nhạc này thổi ngược, tự hãm mình vào thế khó, thế nhưng ngoại trừ bản thân gã ra, những người khác đối với việc này đều không hay không biết. Diệp Linh Tô ngo ngắc ngồi một phía, chỉ nghe gã thổi đi thổi lại Xung Mạch Dẫn, cô giận đến mấy liễu nhân tít, hận không thể tước cây sáo đi rồi đá tên tiểu tử này ra khỏi động cho rồi.

Đang con giận, chợt đâu cô nghe thấy một giọng nói sang sảng vọng vào:

– Tịch chân chân, bản tăng có một việc khó hiểu, muốn đến xin chỉ bảo đôi điều...

Diệp Linh Tô tái mặt hoảng hốt, Xung đại sư sớm không đến, muộn không đến, lại xuất hiện đúng vào lúc này. Nếu y mà biết chuyện Tịch Ứng Chân phát tác bệnh cũ, quả thật mọi sự đều sẽ chấm hết tại đây. Cô lúng túng khó xử, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, thấy tên tiểu tử này đang vui đùa thổi sáo như không biết trời trăng gì, cô bất giác nghĩ thầm: “Hắn làm sao thế này? Chẳng lẽ nhất thời nôn nóng đã hóa thành một tên ngốc dở dở ương ương rồi ư?” Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại cảm giác có gì đó không đúng, Nhạc Chi Dương nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ như lửa, mồ hôi ròng ròng rịn xuống thấm ướt cả y phục. Hàng lông mày của gã liên tục giãn giãn, vầng trán lộ ra một vẻ đau đớn.

Diệp Linh Tô không khỏi bối rối, thâm cảm giác Nhạc Chi Dương đã xảy ra biến cố, nhưng là loại biến cố gì thì cô lại không đoán ra được, rồi cô chợt nghĩ: “Phải rồi, lẽ nào hắn đã sớm phát hiện ra tên lừa trọc và đồng bọn bên ngoài nên cố làm ra vẻ bình tĩnh, diễn một vở Không Thành Kế. Lúc Gia Cát Không Minh dùng Không Thành kế cũng là kiểu ung dung gây đàn thế này, khiến cho kẻ địch không đoán ra tình hình bên trong. Hừ, tên bịp bợm là phường vô lại, sao có thể so với Không Minh tiền sinh được, theo ta thấy đây chính là bày trò phá phách gì đó, đúng đúng, nhất định là hắn đang bày trò.”

Đang lúc đoán già đoán non, cô chợt nghe Xung đại sư hỏi:

– Chân nhân không có ở đây à?

Diệp Linh Tô không kịp nghĩ nhiều, mở miệng đáp:

– Phải, ông ấy không có mặt!

Lời còn chưa dứt, tên hòa thượng chợt cất giọng cười dài, cửa động theo đó tối lại, hiện ra một bóng người cao lớn. Kim châm của Diệp Linh Tô đã dùng hết, cô đành phải bật dậy, giờ kiếm chắn ngang trước người Tịch Ứng Chân. Xung đại sư hai mắt phát sáng, quan sát thiếu nữ mấy lượt, ánh mắt lại rớt xuống người Nhạc Chi Dương, thấy gã thổi sáo liên thanh không ngừng nghỉ, mặt y cũng lộ vẻ hoài nghi. Lúc này, Trúc Nhân Phong cất tiếng bô bô đằng sau:

– Lão mẫu trâu quả nhiên ngất rồi, tên tiểu tử này giả thần giả quỷ, suýt nữa thì bị nó gạt.

Hóa ra vì công lực Nhạc Chi Dương có hạn, Trúc Nhân Phong trúng đòn trong thoáng chốc, thương thế không hề trầm trọng, có điều trông thấy Tịch Ứng Chân xông đến, hấn sợ lão đạo ra tay cho nên mới xoay người bỏ chạy. Cho dù như thế, hấn bại dưới tay Nhạc Chi Dương vẫn cảm thấy không

cam tâm, chạy được một lát liền quay trở lại muốn tìm cơ hội báo thù, nào ngờ vô tình thế nào lại đứng lúc chứng kiến cảnh Tịch Ứng Chân phát tác bệnh ngầm.

Tuy nhiên, oai phong của lão đạo sĩ vẫn còn đó, Trúc Nhân Phong không dám lơ đãng hành sự, liền vội chạy về thông báo cho Xung đại sư. Đám người vừa chạy đến trước cửa động bỗng nghe thấy tiếng sáo của Nhạc Chi Dương, nhất thời cả bọn nghi thần nghi quỷ, nghĩ thầm nếu đúng là Tịch Ứng Chân tái phát bệnh cũ sao Nhạc Chi Dương còn có nhã hứng thổi sáo, hay là trong chuyện này còn có ân tình nào khác?

Tồn tại suy nghĩ này, ba người không dám tiến vào trong động. Nghe một lúc, Xung đại sư mất hết kiên nhẫn, lên tiếng dò hỏi, nếu như Diệp Linh Tô không nói lời nào, ba người cảm thấy khó lòng, nhất định sẽ không dám tiến vào trong động. Nhưng cô rút cuộc cũng còn non kinh nghiệm, một lời vừa thốt ra lập tức bị Xung đại sư phát hiện sơ hở. Hai người Diệp – Nhạc đều ở đây, Tịch Ứng Chân lẽ nào lại vắng mặt cho được? Giấu đầu hở đuôi như thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này!

Nhất thời cường địch đều ập đến, Diệp Linh Tô tim đập như sấm, làn tóc mai mướt mồ hôi. Xung đại sư nháy mắt ra hiệu cho Minh Đẩu, người đằng sau hiểu ý, vung chưởng đánh ra, một con gió mạnh cuốn khắp hang động, đồng lửa dưới đất lập tức tắt ngấm.

Diệp Linh Tô bất đắc dĩ đành vung kiếm nghênh tiếp, mũi kiếm xuyên thấu chưởng phong phát ra âm thanh vun vút, thoáng chốc hai bên đã trao đổi được ba chưởng hai kiếm, Minh Đẩu đương nhiên không thể tiến về phía trước còn Diệp Linh Tô cũng không có thời gian lo liệu việc khác. Trúc Nhân Phong thừa cơ hội lướt qua hai người, mắt thấy Nhạc Chi Dương vẫn đang lắc la lắc lư thổi sáo ở bên kia, trong lòng kinh ngạc đến tột độ, quát lớn:

– Tiểu tử, thổi cái mã cha nhà ngươi, định làm trò gì thế? Dám xem thường người khác ư?

Dứt lời, hần bỗng đang rộng năm ngón tay chụp vào trán Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành phải gắng gượng kèm con khó chịu, buông sáo xuống, trở chưởng đánh về phía cổ tay Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong hét lớn:

– Đến hay lắm!

Hần biến trao thành chưởng nghênh đón. Hai chưởng vừa chạm nhau, Trúc Nhân Phong chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xuyên thẳng vào lòng bàn tay hần, cả cánh tay như thể bị đốt cháy, lập tức hết hồn một tiếng, nội kinh trút mạnh ra ngoài. Nhạc Chi Dương bị văng lên cao, bắn ra hơn một trượng, lưng chạm vào vách động, vụn đá phía sau lộp độp rơi xuống. Dòng nghịch khí trong cơ thể gã hoành hành dữ dội, đau đớn đến mức cả người gã co rúm lại.

Trúc Nhân Phong đẩy lui được đối thủ nhưng gã cũng không khỏe khoản gì hơn, luồng hỏa khí kia chiếm cứ lấy thân thể, chẳng những không tiêu tan mà ngược lại còn như một con rắn độc luồn lách vào ruột gan. Trúc Nhân Phong hoảng sợ như gặp ma, gấp rút vận nội công hóa giải hỏa khí, nhất thời không tiện truy kích.

Hai người Minh – Trúc đang cầm chân đối thủ, Xung đại sư lúc này không ai cản trở, lặng người một cái đã đến trước mặt Tịch Ứng Chân, y mỉm cười nhẹ nhàng:

– Tịch chân nhân, đắc tội rồi!

Miệng nói, tay y vươn ra định mò tìm “Thiên Cơ Thần Công Đồ” trong ngực áo của lão đạo sĩ.

Ngón tay còn chưa kịp chạm vào chéo áo, Xung đại sư chợt thấy có gì đó không ổn, vừa ngược nhìn lên bỗng giật mình phát hiện hai mắt Tịch Ứng Chân đang chân mờ to, hàng mi dài trùng trùng, tay phải vung ra nhẹ nhàng vỗ về phía ngực y.

Một chưởng này như chậm mà nhanh, tầm bao phủ cực rộng, đừng nói Xung đại sư bất ngờ bị đánh lên mà ngay cả khi nghiêm túc đón đỡ cũng chưa chắc có thể tránh khỏi hoàn toàn. Y kịp thời quyết đoán, vận Đại Kim Cương Thần Lực, khí dồn vào lòng ngực, đỡ thẳng một chưởng sắp đến. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, Xung đại sư loạng choạng lùi mấy bước, mặt mày đỏ bừng. Y trợn mắt nhìn Tịch Ứng Chân, rồi bỗng không nói không rằng xoay đầu bỏ đi, bước chân như sao xẹt, chớp mắt đã như một làn khói ở xa.

Mãi đến lúc này, hai tên Minh – Trúc mới bừng tỉnh, giương mắt nhìn qua, Tịch Ứng Chân đang xụ mặt xuống, từ từ đứng dậy.

Hai tên thầm biết trúng kế liền quay đầu bỏ chạy thực mạng, gấp gáp như chim bay sổ lồng, hối hả như cá lọt lưới rách, tranh nhau điên cuồng chạy một mạch vào bìa rừng chẳng dám ngoảnh đầu lại.

Hai tên này không quản thân phận, bỏ chạy nhanh như thể thật sự nằm ngoài dự đoán của Tịch Ứng Chân. Ông đang muốn đuổi theo, chợt thấy Nhạc Chi Dương dựa vào vách tường, vẻ mặt đau đớn, vội đến đỡ lấy gã hỏi thăm:

– Sao vậy? Ngươi bị thương à?

Nhạc Chi Dương nhìn ông mà đơ lờ lững, nhất thời không nói nên lời. Tịch Ứng Chân khẽ mỉm cười, lại thấy Diệp Linh Tô cũng đang cầm kiếm về mặt sưng sờ, liền lắc đầu bảo:

– Không cần nhìn, ta không sao.

Diệp Linh Tô như người trong mơ, lắp bắp nói:

– Nhưng, nhưng ngài...

Tịch Ứng Chân tiếp lời:

– Nếu ta không giả bộ thì sao có thể đã thương tên hòa thượng ấy chứ.

Diệp Linh Tô thờ phào một hơi, chỉ nghe Tịch Ứng Chân nói tiếp:

– Ta bình sinh không thích gian trá, tên hòa thượng kia cũng nhất định biết rõ. Nhưng ta không thích không có nghĩa là không làm, người thật thà một khi gian trá ngược lại có thể bắt ngờ qua mặt được kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Mấy ngày nay ta nghĩ mưu bày mẹo mãi vẫn không tìm ra cách vẹn toàn, đêm qua Trúc Nhân Phong đi rồi quay trở lại, rình mò nấp trong rừng, sau khi phát giác ra hẳn ta liền tương kế tựu kế, tạo ra một cái bẫy dẫn dụ Xung đại sư đến đây.

Nhạc Chi Dương và Trúc Nhân Phong sau khi trao đổi xong một churong, hòa khí trong cơ thể gã đã được rút bớt, cơn đau giảm đi đáng kể, nghe thấy những lời này, gã chỉ biết cười khổ:

– Tịch đạo trưởng, ông giả bộ bị thương đã đành, sao còn lừa gạt cả bọn ta?

Tịch Ứng Chân liếc mắt nhìn gã, điềm nhiên đáp:

– Cả các ngươi cũng không thể qua mắt thì làm sao lừa được tên hòa thượng kia?

Diệp Linh Tô chợt phản khởi, giục:

– Hay lắm, giờ chúng ta cứ thế đuổi theo, tiêu diệt bọn chúng không còn manh giáp.

Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Ta cũng đang có ý này, cho dù không giết chúng thì cũng bắt bọn chúng chịu khổng chế, để sau khi ta chết đi, bọn chúng sẽ không đến nỗi gây khó dễ cho hai người.

Nói rồi ông phát tay áo xoay người, sải bước đi ra khỏi hang đá. Diệp Linh Tô sợ Tịch Ứng Chân “một tay vỗ không thành tiếng”, lại ngại rằng ông mềm lòng không nở xuống tay, vô cớ thả ba tên ác nhân kia trốn thoát, lập tức xách kiếm lên đi cùng ông. Nhạc Chi Dương cũng ráng nhìn con khó chịu, đi theo phía sau hai người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Ấn Thần Cổ Mộ (2)

Ba người đi vào rừng tìm kiếm quanh quất một buổi, sắc trời dần hửng sáng, cảnh vật cũng trở nên rõ ràng. Bất chợt xuyên qua những tàng cây bóng lá, vượt qua một con suối nhỏ, chợt thấy giữa hai gốc cây đằng xa thấp thoáng hiện ra một cái lán nhỏ được dựng bằng thân trúc. Đến gần quan sát, trong lán không một bóng người, Diệp Linh Tô khều khều đám tro tàn dưới đất, bảo:

– Tro lạnh rồi, bọn chúng không trở lại đây!

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Đại hòa thượng biết thời biết thế, không phải phùng ngu muội, trên người y bị thương nên không dám lộ diện gặp ta.

– Thế thì hổng bét! – Diệp Linh Tô ngẩng nhìn xung quanh, thăm thấy thất vọng: – Hòn đảo này lớn như vậy, nếu y cố tình trốn tránh, vậy thì biết đi đâu tìm y cơ chứ?

Tịch Ứng Chân ngẩng đầu nhìn sắc trời, vầng dương đã lên cao, muôn tia nắng phủ khắp khu rừng. Lão đạo sĩ cảm giác thời gian càng qua nhanh, đạo tâm(*) càng không giữ được, ông trở nên nôn nóng, kiên quyết nói:

(ND chú: đạo tâm chính là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín trong đời người, cũng là “Ngũ thường” trong Nho gia. Đạo tâm còn ám chỉ mục tiêu và ý nghĩa trong cuộc đời, mỗi người nên tự tìm ra một “đạo tâm” mà phấn đấu)

– Thời gian của ta không còn nhiều, bất kể y ở đâu đều phải tìm cho bằng được.

Diệp Linh Tô nhìn ông, mím môi bảo:

– Khu rừng ở phía tây vẫn chưa soát qua.

Tịch Ứng Chân gật đầu, hai người sử dụng khinh công, chạy nhanh về hướng tây, mới đi hơn chục bước chợt nghe phía sau vang lên một tiếng “Huych”. Quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương vừa ngã lăn ra đất, nhắm mắt cắn răng, dường như đã mê man.

Hai người thất kinh, Tịch Ứng Chân quay trở lại đỡ lấy thiếu niên, vỗ vỗ vào nhân trung gã. Nhạc Chi Dương dần hồi tỉnh, sắc mặt tái xanh, khoe môi rung lên bần bật. Tịch Ứng Chân bắt lấy mạch môn của gã xem xét, chợt “Ồ” một tiếng, buột miệng hỏi:

– Ngươi cũng trúng Nghịch Dương Chỉ?

Diệp Linh Tô giật mình kêu lên:

– Sao lại thế được?

Tịch Ứng Chân sa sầm nét mặt, lại thăm mạch thêm một lát, đoạn lắc đầu:

– Không phải Nghịch Dương Chỉ, nhưng trong Xung Mạch của nó lại xuất hiện một luồng khí Thiếu Dương ngang nhiên chảy ngược lung tung khắp kinh mạch.

Ông chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt đượm buồn, hỏi:

– Nhóc con, lúc ngươi và Trúc Nhân Phong đánh nhau, chứng lực của hấn có điều chi quái lạ hay không?

Nhạc Chi Dương có bụng tự biết, việc này hoàn toàn không liên quan đến Trúc Nhân Phong, chỉ trách bản thân gã chữa lộn lành thành lộn què. Luồng khí nóng bỏng kia mặc dù đã truyền giảm đôi chút nhưng vẫn còn nằm chắn ngang giữa hai mạch Xung-Nhâm, khí ở trên thì không dễ truyền xuống, máu huyết bên dưới lại khó mà lên trên, một khi cố tình cưỡng ép vận khí sẽ khiến cho luồng nghịch khí cháy giạt tung như rồng như rắn, như đám như cát, nổi đầu đón bên trong khó mà tả nổi. Vừa rồi gã định dùng “Loạn Văn Bộ” đuổi theo hai người, kết quả là khi vừa vận nội lực, nghịch khí phản lại, đau đến mức hôn mê ngay tức khắc.

Diệp Linh Tô thấy gã lặng im, lòng nóng như hơ, không nhịn được gắt gỏng:

– Ngươi cảm rồi ư? Tịch đạo trưởng hỏi ngươi kia, có phải Trúc Nhân Phong đã thương ngươi hay không?

Nhạc Chi Dương tự làm tự chịu, xấu hổ không tiện đáp, đành ậm ừ bảo:

– Ta cũng không biết, có lẽ ta luyện công dẫn đến đau sóc hông.

– Đau sóc hông á? – Diệp Linh Tô ngó người: – Ngươi luyện môn nội công gì?

Nhạc Chi Dương quanh co đáp:

– Môn này à, tên gọi là Linh Phi Công.

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi cười lạnh:

– Nội công trên thế gian này ta biết qua cũng không ít, chưa bao giờ nghe đến cái môn nào gọi là “Linh Phi Công” cả. Tên khoác lác kia, ngươi lại tán phét đúng không?

Nhạc Chi Dương vốn đang khó chịu, nghe thấy câu này như châm dầu vào lửa, sẵn giọng đáp:

– Ngừ thẳng con cô mới tán phét ấy.

Gã nói năng không thềm ngại miệng, Diệp Linh Tô đỏ bừng cả mặt, hét lên:

– Ngươi... Ngươi nói linh tinh gì đấy! Ta... Ta làm gì có con?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Thì chẳng đúng, cô không có con, nên ta đương nhiên cũng không phét.

Diệp Linh Tô giận đến á khẩu nhưng cũng chẳng thể đánh được bệnh nhân, nhất thời chẳng biết trút giận vào đâu liền tìm đến một góc khuất, hươ kiếm chém bừa vào bụi cây cho hả dạ. Kiếm Thanh Li sắc bén vô cùng, chỉ thấy lá bay lá tả, cành nhánh tan tác, vừa chém bảy tám kiếm chợt nghe tiếng sột soạt, trong bụi cây có kẻ nhảy ra, giờ hai tay lên trời, rối rít kêu:

– Đừng chém, đừng chém, ta đầu hàng, ta đầu hàng.

Việc xảy ra quá đột ngột, ngay cả Diệp Linh Tô cũng hoảng hồn lùi lại mấy bước. Cô đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Thích Vương Tôn đang đứng nơi đó, đầu

cỏ phủ đầy cành lá, sắc mặt kinh hãi. Thì ra, hần trốn trong bụi cây ấy, vốn đang định chờ cho ba người rời khỏi đây, nào ngờ Diệp Linh Tô mặt mũi hằm hằm đi đến vùng kiếm chặt cây. Thích Vương Tôn nhất gan như thỏ, cho rằng bản thân đã bị bại lộ, sợ đến mức lật đật nhảy ra đầu thú.

Diệp Linh Tô vô tình chém bừa chém bậy, chẳng ngờ lại ép được một tên tù binh lộ diện, nhất thời vui mừng khôn xiết, quát to:

– Ngươi ở đây làm gì?

Trưởng kiếm vùng lên chĩa ngay trước ngực hần.

Thích Vương Tôn chỉ thấy kiếm khí lạnh buốt, hoảng sợ đến hai chân lẩy bẩy, lập cả lập cập đáp:

– Ta... Ta ở đây đại tiện.

Diệp Linh Tô không ngờ hần trả lời như vậy, nhất thời ngẩn người, bỗng nghe Nhạc Chi Dương cười hỏi:

– Họ Thích kia, ngươi mặc cả quần để đại tiện à?

Thích Vương Tôn cũng mặt dày không thua ai, ngang nhiên đáp:

– Có người còn coi quần thả rắm, có gì ta không thể mặc quần đại tiện được?

Hai bên lời qua tiếng lại, càng nói càng thêm bậy bạ, Diệp Linh Tô nghe không lọt tai, lườm Nhạc Chi Dương một cái rồi quay lại bảo:

– Thích Vương Tôn, ngươi mà còn làm nhảm, ta chém xuống một nhát thì cả đời của ngươi cũng đừng hòng ... ừm... thả cái gì gi ấy ra nữa.

– Vâng... Vâng... – Thích Vương Tôn chỉ cảm giác mũi kiếm càng nhích đến gần, hần hoảng hồn hoảng vía gật đầu liên hồi:

– Kê hèn không dám nói nhảm nữa.

– Tốt, ta hỏi ngươi, ngươi trốn ở đây làm gì?

Thích Vương Tôn hậm hực đành trả lời:

– Minh Đầu muốn giết ta, ta đành phải đi trốn thôi.

– Sao lão ta lại muốn giết ngươi? – Diệp Linh Tô lấy làm lạ: – Các ngươi chả phải rần chuột một loại với nhau hay sao?

– Rần chuột một loại, vậy cô cũng thừa biết ai là rần ai là chuột rồi? – Thích Vương Tôn rầu rĩ kể: – Tối qua ta nửa đêm tỉnh giấc, định tìm bụi cây để làm... chuyện khó nói ấy, vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe có tiếng chân vang lên, ngẩng đầu xem thì ra là bọn hòa thượng ba người đã trở về. Vì ta chưa “ấy” xong nên đương nhiên không tiện đứng dậy gọi họ, lúc ấy bỗng nghe Minh Đầu nói: “Họ Thích sao lại vắng mặt? Xem ra, có lẽ không giết hần không được rồi.” Ta nghe thấy lời này, sợ đến diếng người, lập tức kèm hãm hô hấp, hít thở mạnh cũng không dám, chỉ nghe Trúc Nhân Phong lại đề thêm: “Giữ kè này lại sau này cũng thành họa, chẳng có gì bảo đảm hần không biết lối vào mộ cả.”

– Lối vào mộ? – Tịch Ứng Chân không nhịn được tò mò: – Ngươi biết lối vào mộ thật à?

– Đương nhiên là ta không biết! – Thích Vương Tôn thành thật khai: – Nhưng Minh Đầu lại bảo: “Không sợ nhất vạn, chỉ e vạn nhất, nếu hần biết được vị trí vào mộ rồi nói cho Tịch Ứng Chân biết, bọn ta sẽ khó mà trốn được”. Lúc này Xung đại sư lại nói: “Đề hần đi đi, ta vất óc cả mấy ngày mấy đêm mới nghĩ ra lối vào nằm ở đâu, chắc hần chả biết được đâu.” Minh Đầu lại nói: “Kẻ trí tính toán bằng trời cũng có lúc sai, nếu đại sư không tự tin quá mức thì đã chẳng lọt vào bẫy của Tịch Ứng Chân. Bất kể ra sao, Thích Vương Tôn cũng là hậu duệ của Thích gia, biết được lối vào mộ huyết cũng không có gì là lạ, chỉ là hần vì muốn độc chiếm thứ bên trong mộ huyết cho nên không chịu tỏ lộ sự thật. Mấy lần ta muốn truy hỏi hần đều bị ngươi ngăn cản, giờ hần không thể đi tới nơi đó, mà lưu lại đây thì càng thêm hậu họa.” Trúc Nhân Phong cũng đồng tình: “Phải đấy, giết quách đi.”

– Ta nghe xong sợ đến mất mặt, may mà Xung đại sư bảo: “Chính vì hần không thể đi được cho nên muốn đến được đó phải nhờ vào chúng ta.” Minh Đầu lại nói: “Vậy cũng chưa chắc, biết đâu hần lại không muốn dựa vào ta và Trúc huynh, chỉ muốn dựa vào một mình đại sư.” Xung đại sư hỏi: “Minh tôn chủ hoài nghi ta đã sớm biết lối vào mộ huyết hay sao?” Minh Đầu đáp: “Ta chỉ biết, nếu không phải đến bước đường cùng, ngươi cũng sẽ không dẫn bọn ta tiến vào.” Ta nghe mà cảm thấy khó hiểu, tên họ Minh trước nay luôn vâng vâng dạ dạ với Xung đại sư, có gì hôm nay lại hùng hổ hăm dọa, quan sát kỹ một lượt mới phát hiện sắc mặt Xung đại sư rất khó coi, giống như là bị đồ bệnh trầm trọng. Y nghe xong mấy lời của Minh Đầu, cúi đầu hậm hực không đáp. Lúc này Trúc Nhân Phong giục giã: “Tranh cãi cái gì chứ, còn không mau khởi hành? Kẻ địch mà tìm đến cửa thì có khi chẳng đi được nữa đâu.” Dứt lời, cả ba liền rời khỏi.

Diệp Linh Tô nghe xong câu chuyện, trong lòng đã đoán được sơ lược sự tình. Xung đại sư tìm ra lối vào mộ huyết, vì để trốn tránh Tịch Ứng Chân, muốn vào trong đó ẩn nấp. Minh Đầu thì nhận ra Xung đại sư từ miệng Thích Vương Tôn biết được đường hướng, cho nên muốn giết Thích Vương Tôn diệt khẩu. Nghĩ đến đây, cô cao giọng chất vấn:

– Ngươi thật sự không biết đường vào?

Thích Vương Tôn giơ ngón tay lên trời, thề thốt:

– Ta mà biết thì cho thiên lôi đánh trúng.

Diệp Linh Tô bảo:

– Vậy thì lạ thật, bọn chúng có gì phải giết người bịt miệng chứ, bộ dẫn người đi theo không được hay sao?

Thích Vương Tôn rầu rĩ đáp:

– Bọn họ nói ta đi không được.

Diệp Linh Tô thắc mắc:

– Vì sao đi không được?

Lời vừa dứt bỗng nghe Tịch Ứng Chân thờ dài:

– Ta biết vì sao rồi. Bởi vì lối vào không ở dưới đất mà ở trên trời.

– Ở trên trời? – Ai nấy đều kinh hãi. Tịch Ứng Chân gật đầu: – Hòn đảo này nằm cô lập giữa biển, xa xôi mù khơi không trông rõ mặt đất, lại không nổi liền dãy Thiên Sơn, cho nên chốn phong thủy trọng yếu sẽ không nằm tại nơi tiếp giáp địa khí mà là ở cao điểm tiếp giáp với trời. Nếu đem ví hòn đảo này với hình dáng một con rồng, vậy thì thể đảo vây quanh chính là thân rồng, ngọn núi cao ngất chính là đầu rồng, duy chỉ khi miệng rồng hướng lên trên mới có thể vọng Liêm Trinh, hầu Bắc Đẩu, phun nhả trời trăng, hít thở gió mây, cứ như vậy đoạn long mạch này mới là mạch sống được. – Ô! – Nhạc Chi Dương vỗ trán: – Ý đạo trường là, lối vào mộ nằm trên đỉnh núi?

Mọi người nghe đến đây đồng loạt ngẩng đầu nhìn ra xa xa, dưới ánh ban mai, ngọn núi trơ trọi dốc đứng như thể nung lửa nấu vàng, bốn bề cao ngất, tuyệt không đường lên. Thích Vương Tôn thắc mắc:

– Lối vào nằm ở đâu chứ?

Tịch Ứng Chân trở về phía đỉnh núi đáp:

– Chẳng phải nơi đó sao?

Mọi người giương mắt nhìn kỹ, ở nơi sát gần đỉnh núi có một hang động tối đen hun hút. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy quen quen, một ý nghĩ lóe lên, gãi chột thốt:

– Ôi chào, đó là tổ của Phi Tuyết!

Động nham thạch ấy chính là sào huyệt của Hải Đông Thanh, cách mặt đất hơn mấy chục trượng, từ dưới nhìn lên toát cả mồ hôi. Thích Vương Tôn liên tục tặc lưỡi, ngơ ngác bảo:

– Trời ạ, cao như thế này, nếu quả là lối vào mộ huyệt, vậy thì quan tài làm sao mà đưa được lên trên?

– Các người đã nghe qua “Quan tài treo” chưa? – Lão đạo sĩ hỏi. Tất cả đều lắc đầu.

– Năm ấy ta đi du lịch Tam Hiệp, hai bờ sông Hiệp vách đứng cheo leo, có rất nhiều huyệt động chất đầy quan tài gỗ, quan tài gỗ treo giữa chừng không, nhìn qua vô cùng độc đáo. Sau này ta tìm hiểu kỹ càng, phát hiện trên vách đá có đục lỗ trống, chỉ cần gắn cọc gỗ vào rồi lắp ván lên thì có thể tạo ra một sạn đạo (*) dẫn thẳng lên động huyệt ở trên cao. Nếu muốn đưa quan tài lên núi, chỉ cần tu sửa sạn đạo rồi khiêng quan tài lên núi, đến khi thảo bộ sạn đạo đi, quan tài sẽ được neo tại không trung. Phương pháp treo quan tài này thứ nhất có thể phòng ngừa đạo tặc, thứ nhì có thể tựa núi gần sông, tích nước tránh gió, có thể xem là một phương pháp an táng kỳ diệu, một dị thuật trong phong thủy.

(*ND chú: sạn đạo là con đường nhỏ trên bờ vực hoặc hẻm núi làm bằng cọc gỗ lát ván*)

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Tên lừa trọc không rành phong thủy, cũng chưa chắc là tường tận về chuyện “Quan tài treo”, làm sao y biết được lối vào nằm trên núi?

– Việc này đơn giản thôi. – Tịch Ứng Chân ảo não nói: – Ta từng kể, muốn đưa quan tài lên đỉnh núi thì cần phải đục lỗ trên vách, thi công sạn đạo. Sạn đạo có thể rút bỏ nhưng hóc đá thì vẫn còn đó. Hòa thượng thông minh như thế, chỉ cần trông thấy hóc đá thì dần dà tự nhiên có thể đoán biết điều ảo diệu bên trong. ...”

Đang nói, Diệp Linh Tô bỗng chỉ lên ngọn núi kêu to:

– Trông kia!

Ai nấy đều giương mắt nhìn ra xa, trên mặt vách dựng đứng chợt đâu xuất hiện ba bóng người đang mon men trườn lên theo sườn núi.

– Quả nhiên trúng phóc. – Thích Vương Tôn tấm tắc khen: – Lão đạo sĩ, ông đúng là liệu sự như thần. Chẳng trách bọn họ nói ta đi không được, vách

núi này nhẵn bóng như một mặt gương, đến chúng cũng phải bò từng chút lên! Mẹ nó, ba tên khốn này không phải người mà là thần lẩn, hừ hừ, ông cầu cho chúng bày tay mềm chân run, rơi xuống đất chết thê thảm.

Hắn vốn mang lòng đồ kỵ, mở miệng lập tức trù ẻo.

Ba người không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến chân núi, quả nhiên trông thấy trên vách có không ít hốc đá, đường kính cỡ năm tấc, cách nhau chừng vài thước, nối thành một dãy khúc khuỷu bất định, theo hình chữ “Chi” (之) kéo dài lên trên, nối thẳng đến bên dưới tổ chim ưng.

Lúc này, bên trong hốc đá đã được đóng cọc gỗ vào, lõi gỗ trắng bóng còn lẫn vỏ xanh, bị ai đó dùng một lực cực mạnh đánh ngập vào trong hốc tạo thành một cái thang gỗ cho người ta đặt chân vào. Quan sát kỹ, bọn người Xung đại sư ai nấy đều dùng dây mây quấn chặt lấy cọc gỗ. Minh Đầu một mình đi đầu, dùng “Qua Toàn Kinh” đẩy cọc gỗ xuyên ngập vào hốc đá, cọc gỗ trong tay lão vừa hết thì hai người Xung-Trúc bên dưới lập tức chuyển những cọc đã dùng xong lên trên. Lúc mọi người nhìn thấy thì ba kẻ nọ đã leo được đến lưng chừng núi.

— Hay thật! — Nhạc Chi Dương vỗ tay khen: — Có đám trẻ ngoan ở trước mở đường, chúng ta vừa hay có thể đạp vào bậc thang sẵn có để trèo lên.

— Chớ vội khinh địch — Tịch Ứng Chân quan sát bên trên, chợt nói: — Để mình ta lên, các người ở lại đây.

Diệp Linh Tô khẽ nhủ đôi mày cong, ngập ngừng chưa quyết. Nhạc Chi Dương cao giọng:

— Ngài nói gì thế, sự đến nước này, chúng ta cùng sống cùng chết.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, gật đầu:

— Đúng thế, chúng ta cùng sống cùng chết.

Cô nói chậm rãi thế nhưng thần thái kiên nghị, không chút đổi sắc.

Tịch Ứng Chân chăm chú nhìn hai người, vừa buồn bực lại vừa cảm động, đành bảo:

— Trận chiến này vô cùng quan trọng, hai đứa không cần miễn cưỡng...

Ông lại đưa mắt nhìn Nhạc Chi Dương, muốn bảo gã đang rối loạn chân khí thì nên ở lại chân núi, nhưng thấy vẻ mặt gã cương quyết, cuối cùng cũng chẳng thể cất lời, nghĩ thầm: “Hai đứa trẻ này có tình có nghĩa, vì ta mà mất mạng thật sự không đáng. Ấy, thôi vậy, ta đành liều cái mạng già này bảo vệ cho tụi nhỏ an toàn là được.”

Nghĩ đến đây, ông tung người phóng lên cọc gỗ, lao vun vút lên trên hết như chuồn chuồn vẫy nước. Diệp Linh Tô nhìn Nhạc Chi Dương, giục:

— Ngươi đi trước đi.

Nhạc Chi Dương hỏi:

— Vì sao?

Diệp Linh Tô đánh mặt gắt:

— Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi, nói nhiều làm gì?

Nhạc Chi Dương lè lè lưỡi, nhảy lên cọc gỗ, từng bước lần dò leo lên trên. Gã từng nếm mùi đau khổ, lần này không dám sử dụng nội lực nữa. Nhưng gã tập võ đã lâu, cho dù không dùng nội công thì thân thủ cũng linh hoạt hơn người bình thường.

Đi chừng mười bước, chợt nghe bên dưới có tiếng la thảm, Nhạc Chi Dương cúi đầu xem tình hình, bắt chợt buồn cười suýt sặc. Thì ra Thích Vương Tôn không tự lượng sức, cũng mon men trèo lên cọc gỗ, kết quả đạp hụt chân té xuống từ khoảng cách cao hơn một trượng, đầu toác máu chảy, nằm chõng vó trên mặt đất rên la oai oái.

Sạn đạo càng đi càng nguy hiểm, đến khoảng nửa chừng núi, gió biển rít gào thổi đến như muốn thổi bay cả người rơi xuống. Nhạc Chi Dương không khỏi giật mình, cúi đầu nhìn lại, dưới núi nhấp nhô bụi cây, xa xa mênh mang khói sóng, tự bản thân như thể đang treo giữa vách núi dựng đứng, lay lắt bất định nương theo cơn cuồng phong. Gã càng nhìn càng khiếp vía, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, thế nhưng khi đi trên cao hề càng lo sợ lại càng dễ xảy ra chuyện. Nhạc Chi Dương nơm nớp không yên, vừa dọm chân được hai bước, bỗng đầu dưới chân chợt hẫng, thân người lập tức ngã về sau. Trong lúc hoảng loạn gã vớ tay chụp lấy vách đá, cú chụp này dùng đến nội lực, nhất thời nghịch khí phản lại, nội lực tiêu tán, cả người lay động ngã chúi xuống bên dưới ngọn núi.

Đột nhiên, một cánh tay vươn tới nhanh như chớp, giữ chặt lấy cánh tay của gã. Thế rồi Nhạc Chi Dương bị ngắt lại, gã đưa mắt nhìn, chỉ thấy Diệp Linh Tô mặt hoa phốt hồng, mắt như sao sáng, dáng hình như một cánh yến trắng, một tay níu giữ lấy gã, một tay móc vào cọc gỗ.

Thiếu nữ dòn khí vào cánh tay, êm ái hô lên, kéo giật Nhạc Chi Dương trở lên. Thiếu niên dù đứng vững lại trên cọc gỗ hãy còn rung lay bầy. Diệp Linh Tô cũng phi thân bay đến, trùng mắt nhìn gã khẽ thở hổn hển:

— Ngươi chú ý một chút đi, chớ có làm vương tay vương chân ta nữa.

– Ai vương tay vương chân chứ? – Nhạc Chi Dương hậm hực: – Chẳng phải chỉ là té một cú thôi sao?

– Té một cú? – Diệp Linh Tô cười lạnh: – Chỉ sợ té một cú đến âm tào địa phủ thì có!

Nhạc Chi Dương không chịu thua, cao giọng bảo:

– Vậy cũng tốt, ta còn chưa được đến nơi đó, sẵn dịp xem thử cảnh trí Âm tào Địa phủ ra làm sao.

Diệp Linh Tô giận dữ:

– Còn nói xằng, ngã lần nữa thì không ai thêm cứu người đâu.

Nhạc Chi Dương thấy nét mặt của cô như vậy, thầm cười trong bụng, hỏi:

– Diệp cô nương à, cô cố tình đi ngay sau ta, chính là sợ ta ngã xuống đấy à?

Diệp Linh Tô bị gã nhìn rõ ý đồ, mặt hoa đỏ ửng, vội chối:

– Ngươi nằm mơ à? Cái tên khoác lác nhà ngươi, ngã chết một trăm lần ta cũng không thêm quan tâm.

Nhạc Chi Dương cười ha hả. Chợt nghe Tịch Ứng Chân gọi to, hai người ngẩng đầu nhìn lên, lão đạo vẫy vẫy:

– Tiểu nha đầu, rút mấy cây cọc gỗ mang lên đây cho ta.

Hóa ra Xung đại sư gian xảo, trông thấy có người đuổi theo, mỗi một bước trèo lên lại hủy đi một cây cọc gỗ phía sau. Tịch Ứng Chân chẳng còn đường lên, đành phải nhờ mấy cây cọc gỗ ở bên dưới đến bổ sung. Diệp Linh Tô rút cọc gỗ, ném về phía Tịch Ứng Chân. Lão đạo đón lấy, đoạn cắm chúng vào trong hốc đá.

Màn đuổi bắt như vậy thật sự là xưa nay hiếm có. Hai bên hết rút cọc đi rồi lại cắm cọc vào, tùy cơ mở đường, quanh quanh quẹo quẹo đi lên trên. Mất thấy đám người Xung đại sư càng đi càng cao, tiến sát đến tổ ung, Nhạc Chi Dương bất chợt rút thanh sáo ngọc ra, cố sức thổi tấu. Diệp Linh Tô thầm thấy quái lạ, thắc mắc:

– Ngươi làm gì vậy?

Lời còn chưa dứt, từ trong tổ chim vang lên một tiếng kêu lạnh lạnh, một bóng trắng bay vọt ra. Thiếu nữ ồ lên:

– Là Phi Tuyết!

Nhạc Chi Dương vẫy sáo ra hiệu lệnh, ung trắng rít lên một tiếng, hình dáng như một mũi tên bỏ nhào xuống, nhắm thẳng về phía đỉnh đầu Minh Đẩu.

Minh Đẩu đột ngột bị tập kích, tay chân lập cập, rút đầu trốn tránh. May mà Trúc Nhân Phong nhanh nhẹn ném cọc gỗ trong tay ra, Phi Tuyết lạng người né đi, Minh Đẩu mới tạm thời thoát hiểm, nhưng dù như thế thì vai lão cũng bị trúng một trảo, máu tuôn ướt đầm.

Phi Tuyết bị cọc gỗ chọc giận, chuyển hướng bay về phía Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong vì nó mà xấu mặt xấu mày, vốn hận con chim này đến thấu xương, lập tức quát lớn, dồn sức vỗ ra một chưởng. Chưởng phong như đao, phát ra hơn một trượng, Phi Tuyết còn chưa kịp đến đã bị quét trúng nhất thời một chùm lông trắng bay lá tả, cất lên tiếng kêu thảm. Nó ném phải đòn đau, bèn tung cánh bay cao, vòng ra sau người Trúc Nhân Phong, hai móng cùng một lúc chụp xuống, quắp mạnh vào cổ hắn.

Đổi lại lúc bình thường, Trúc Nhân Phong xoay trở tùy ý, dư sức phòng thủ, nhưng lúc này lưng tựa vách núi, cử động bất tiện, làm sao so được với Hải Đông Thanh cười gió vờn mây, bay lượn như chớp, chỉ thấy đằng sau nổi gió, muốn tránh né cũng đã không kịp. Xung đại sư từ sau trông thấy, một quyền tống thẳng lên trên, Phi Tuyết không dám tiếp đỡ đành bay vút ra xa, lượn một vòng trên không rồi lại bay bỏ về phía Xung đại sư.

Ung trắng bản tính cao ngạo, bị đòn đau càng thêm hung hãn. Nó thay đổi phương cách, vừa thấy ba người động tay liền lập tức bay đi xa, liên tục đảo vòng xung quanh, lượn đến góc chết của ba người mới phát động đòn tấn công mạnh mẽ, quả là đến như gió, đi như tuyết, ba tên ác nhân hành động bất tiện, nhất thời bị một chú chim vây khốn giữa vách núi.

Chứng kiến Nhạc Chi Dương có tài ngự ung như vậy, lão đạo sĩ thật sự vui mừng ngoài dự kiến. Ông và Diệp Linh Tô chung tay hợp sức, rút gỗ mở đường, rất nhanh đã tiến đến gần kẻ địch. Nhạc Chi Dương sợ Phi Tuyết đánh lâu xảy ra sơ suất, vội thổi sáo ra hiệu, Phi Tuyết nghe thấy liền bỏ dờ dể kẻ thù, lượn vòng liên tục trên trời cao.

Nhạc Chi Dương vừa mừng rỡ vừa bất ngờ, Diệp Linh Tô cũng thầm kinh ngạc. Cần biết tính hiếu sát là bản năng của loài ung, nếu muốn nó buông tha cho con mồi thật sự là vô cùng khó khăn bởi hành vi này đi ngược lại thiên tính của nó. Phi Tuyết vừa nghe lệnh lập tức rút lui khỏi cuộc chiến đủ thấy nó đã hoàn toàn khuất phục, xem Nhạc Chi Dương là chủ nhân đích thực.

Tiếng sáo chưa voi, Tịch Ứng Chân đã đuổi đến sát bên dưới Xung đại sư. Hòa thượng trở chân đá xuống, Tịch Ứng Chân né khỏi mũi chân y, giơ tay móc lấy cọc gỗ, phiêu phất bay lên như một cánh diều, hai chân ông cùng lúc tung ra, chọc về phía Trúc Nhân Phong ở phía trên cao. Trúc Nhân Phong hươ chưởng nghênh đón, chân tay hai bên va vào nhau, đôi tay Trúc Nhân Phong nóng rần, cả người bay ra sau, hai chân chợt đập vào không khí, rơi

thăng xuống núi.

Tên tiểu tử này sợ đến mức kêu thét ầm ĩ, tiếng thét vừa ra khỏi miệng, bờ vai đột nhiên bị nắm chặt, hóa ra đã được Minh Đầu giờ tay chộp lấy. Trúc Nhân Phong còn chưa hoàn hồn, đang định cảm tạ chợt nghe Minh Đầu hừ lạnh một tiếng, nắm lấy người hắn quét về phía Tịch Ứng Chân.

Trúc Nhân Phong lần đầu tiên trong đời bị kẻ khác dùng làm vũ khí, lập tức chuyển từ vui mừng sang phần nộ, ngoác miệng chửi to. Tịch Ứng Chân đang giao thủ cùng Xung đại sư, chợt thấy thế gió mạnh mẽ, cả người Trúc Nhân Phong đang lao ầm ập đến. Kẻ kia đầu sao cũng là người sống, lúc lao đến thừa cơ tung ra cả quyền lẫn cước. Tịch Ứng Chân bất đắc dĩ đành ngừng đánh cùng Xung đại sư, xoay người lại nghênh địch.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Ân Thần Cổ Mộ (3)

Xung đại sư thừa thế muốn xông lên, chợt cảm thấy hàn khí ngợp trời, xuyên không ép đến. Y tức khắc thâm kêu không ổn, tay phải áp lên vách núi, cả người dịch ngang vài thước, một luồng sáng xanh bay xẹt qua thân thể, quẹt đánh "choang" một tiếng vào vách núi, khiến cho một mảng đá lớn bị cắt rơi xuống.

Xung đại sư quát dài, thân người dựa sát vào vách núi trượt xuống, hai chân liên tiếp đá về phía thiếu nữ. Diệp Linh Tô không dám đỡ đòn trực tiếp, cổ tay xoay chuyển, kiếm Thanh Li cắm ngập vào đá ba tấc. Cô mượn lực tung người lên, thân thể uyển chuyển biến hóa như một cánh quạt gió, xoay tròn một vòng quanh chuôi kiếm rồi lượn đến bên mạn trái của hòa thượng, tung cước đá vào mạn sườn y.

Xung đại sư hoàn toàn bất ngờ, trong lúc gấp gáp định đảo tay ngăn cản. "Phốc" một tiếng, Diệp Linh Tô búng người lên cao, Xung đại sư chỉ cảm giác ngực đau mất mớ, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu. Y ném phải một chuông của Tịch Ứng Chân lúc trước, thương thế quả thật không nhẹ, nhưng chẳng đợi cho y kịp thở, mũi chân Diệp Linh Tô lại móc vào cọc gỗ, đầu dưới chân trên, người như cánh cung mềm, hươu kiếm đâm đến. Xung đại sư bất đắc dĩ đành rút một cọc gỗ dự phòng ra làm binh khí, cố gắng chống cự.

Nhạc Chi Dương đứng ở bên dưới nhìn đến ngây người, trận ác chiến như thế trước nay chưa từng thấy trong đời. Bên trên năm người nhào lộn bay nhảy tựa như chim sẽ chim yến; nơi có thể đặt chân được chẳng qua chỉ là mấy thanh cọc gỗ, vậy mà chiêu nào chiêu nấy đều độc địa, không chút nhân nhượng, đối mặt với cơn gió hung hãn nhưng chiêu thức bọn họ cũng ác liệt không kém. Nhạc Chi Dương mấy lần chứng kiến có kẻ suýt rơi khỏi vách núi nhưng năm người kia cuối cùng vẫn hóa nguy thành an, thoát chết trong gang tấc.

Ví trên đất bằng, trong năm người kẻ trên, võ công của Tịch Ứng Chân là cao nhất, thế nhưng tại vách núi cheo leo thế này, tất cả võ công đều bị giảm sức mạnh đáng kể. Minh Đầu và Trúc Nhân Phong thủ đoạn hiểm ác, lúc này vì tự bảo vệ bản thân mà kẻ nào kẻ nấy đều liều mạng quên mình, tấn công điên đảo, bất ngờ đẩy ngược lão đạo sĩ xuống thế hạ phong. Diệp Linh Tô tay cầm bảo kiếm, ngược lại chiếm được ưu thế, thanh kiếm ấy đâm xuyên núi cắm ngập đá, đến thời khắc nguy cấp có thể biến thành trụ chống neo trên vách. So ra, Xung đại sư bị thương không nhẹ, thân hình cao lớn của y trở thành một tấm bia hoàn hảo, bị cả màn kiếm quang bao trọn bên trong, bộ dáng che bên này hông bên kia thậm chí vô cùng.

Y cùng Diệp Linh Tô khò đầu trước mặt, sau lưng liền lộ ra sơ hở. Nhạc Chi Dương trông thấy rõ ràng, lập tức vẩy sáo ra hiệu, Phi Tuyết nghe lệnh chấp cánh bay đến, lượn ra sau lưng Xung đại sư, vươn trảo như chớp nhắm vào chỗ hiểm sau gáy.

Xung đại sư chỉ cảm thấy tiếng gió ập đến trên đầu, không kịp tránh né, tức thì khí dồn ra sau gáy. Bị trảo ưng xuyên vào toét da chảy máu, Xung đại sư đau đến rít cổ, Diệp Linh Tô thừa lúc y rối loạn xuất kiếm, liên tiếp đâm về phía mặt y. Xung đại sư tung người lùi về sau, chẳng ngờ một chân đạp hụt vào không khí, rơi bỏ nhào xuống bên dưới.

Diệp Linh Tô đánh rơi được cường địch, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, dè dặt Xung đại sư trong lúc vùng vẫy tìm đường sống giữa không trung đã cời được đám dây mây bó cọc gỗ, tung thẳng lên trên hết như một con rắn dài, quấn chặt vào chân trái Nhạc Chi Dương. Người kia chẳng kịp đề phòng, rơi nhanh xuống theo, trong lúc nguy khốn liền giơ tay trái ra bấu chặt lấy một thanh cọc gỗ.

Diệp Linh Tô ở trên trông thấy cảnh ấy, sợ đến toát mồ hôi lạnh. Xung đại sư bản lĩnh nào phải hạng vừa, y mượn lực lác người, khua mạnh vào sườn núi, tay phải chống lên vách đá, bay vọt lên hơn một trượng. Y bám lấy một thanh cọc gỗ, lại lộn người lên cao, giờ tay chộp về phía yết hầu Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương vùng vẫy sáo ngọc, dùng một chiêu "Anh Tinh Nhập Miếu" vòng qua trảo của y, điểm về phía ngực hòa thượng. Cổ tay Xung đại sư lật lại, chộp về phía cánh tay gã. Hai người đồng thời trúng chiêu, ngực Xung đại sư hứng chịu một đòn, tuy đau nhưng không có gì đáng ngại; Nhạc Chi Dương thì lại nhức nhối tận xương, trên cánh tay như thể bị vòng sắt thít chặt, chỉ thấy nội lực Xung đại sư tràn vào, vội vàng vận khí phản kích. Lần vận khí này lại gây kích động đến luồng nghịch khí trong Xung Mạch, nhất thời cả người gã mềm nhũn, huyệt chân rơi khỏi sườn núi.

Xung đại sư bị trúng thương liên tục, nội lực không đủ, vừa rồi phải trải qua mấy lượt biến hóa đã hao sạch sức lực bình sinh. Một trảo này sức mạnh có hạn, vốn không hy vọng ra tay có thể chế ngự ngay được kẻ địch. Nhạc Chi Dương đột nhiên rơi xuống hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y. Hòa thượng không kịp nghĩ ngợi nhiều, duỗi tay chụp lấy thiếu niên giữa không trung, chợt thấy cần cổ phát lạnh, kiếm Thanh Li đang kề sát bên trên, chỉ nghe Diệp Linh Tô thét lớn:

- Tên lừa trọc, ngươi muốn chết hay muốn sống?

Xung đại sư thầm hít sâu một hơi, mỉm cười:

- Diệp cô nương, câu này cô nên hỏi tên tiểu tử họ Nhạc này mới đúng chứ.

Thì ra hòa thượng đang nắm lấy Nhạc Chi Dương, Diệp Linh Tô đang trở kiếm vào hòa thượng, một khi Xung đại sư trúng kiếm thì Nhạc Chi Dương cũng chắc chắn ngã chết theo y.

Thiếu nữ lâm vào thế khó xử, ra tay thì Nhạc Chi Dương chết chắc mà thu kiếm thì lại không cam tâm, đang không biết phải xử trí thế nào cho phải, chợt nghe Xung đại sư cười bảo:

- Diệp cô nương, cô thu kiếm lại trước đi, chúng ta cùng leo lên trên đó, đến cửa huyệt động ta nhất định sẽ thả tên tiểu tử này ra.

Diệp Linh Tô cười lạnh:

- Ngươi quỷ kế đa đoan, ta thêm tin ngươi!

Xung đại sư lạnh lùng đáp:

- Cô không tin ta, vậy chắc là tin Diêm La Vương rồi, ta đoán chừng tiểu tử này là người thân với Diêm La Vương nên có té xuống vực núi này cũng không chết đâu.

Vừa nói y vừa lắc lắc cánh tay, Nhạc Chi Dương đang đưa bên dưới, mặt mày trắng bệch như tờ giấy, ngoài miệng thì vẫn tỏ ra cứng cỏi:

- Diệp cô nương, cô đừng lo cho ta, tên hòa thượng này không thể tin được, ngàn vạn lần đừng mắc bẫy của y.

Diệp Linh Tô nghe y hét lên như vậy, lòng đau như cắt, thầm suy tính qua mấy lượt, cuối cùng nghiêng răng gật đầu:

- Được rồi lừa trọc, ngươi mà sai lời, ta sẽ liều mạng với ngươi.

- Nào dám, nào dám! - Xung đại sư mỉm cười đồng ý. Diệp Linh Tô thu kiếm lại, Xung đại sư cũng kéo Nhạc Chi Dương trở lên. Ba người bên trên tai thính mắt tinh, nghe đoạn đối thoại vừa rồi, ai nấy đều thu tay về. Tịch Ứng Chân lặng lẽ nhìn Nhạc Chi Dương, đáy mắt tràn ngập vẻ buồn bã.

Xung đại sư phá lên cười:

- Tịch chân nhân, Minh huynh, Trúc huynh, mời đi trước một bước vậy.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, hai tên Minh-Trúc dẫn đầu leo lên, Tịch Ứng Chân chần chờ một chút rồi cũng trèo lên theo. Xung đại sư lại cười bảo:

- Diệp cô nương, mời cô!

Y nắm giữ con tin trong tay, lại ra dáng vẻ ung dung, Phi Tuyết ra dáng muốn đánh lén lập tức bị Diệp Linh Tô quát lui.

Đoàn người thôi không đánh nhau nữa, bắt đầu dựng lại cọc gỗ nối đuôi nhau lục tục trèo lên, không lâu sau đã đến hang động. Xung đại sư chột cuối, là người sau cùng tiến vào hang động. Hang động ấy có chiều cao cỡ một người, xung quanh chỉ chít vết đục đẽo, dưới nền rải rác xương muông thú, nhỏ thì như sê yển, lớn thì cỡ linh dương, mới có cũ có, trông đến giật mình, thấy đều là con mồi bị ung trắng giết chết. Tô của Phi Tuyết bị chiếm cứ, nó ở ngoài động kêu vang dậy trời, nhưng vì lệnh của chủ nhân nên không dám tự tiện xâm nhập.

Điểm cuối hang động không hề thấy quan tài đầu cả, chỉ có một cánh cửa bằng đồng chừng như xưa cũ, gỉ xanh loang lổ. Xung đại sư nhìn ngó xung quanh, cười bảo:

- Địa điểm hay thật, để dựng xây chốn này ước chừng đã hao phí không ít nhân lực.

Diệp Linh Tô sốt ruột giục:

- Đại hòa thượng, chớ có cảm ràm nữa, đến nơi rồi ngươi cũng nên thả người đi chứ?

Xung đại sư cười đáp:

- Đừng vội, cứ thư thư đã nào.

Diệp Linh Tô nghe thấy trong ý tứ của y có điều không ổn, cõi lòng chừng xuống, xằng giọng quát:

- Tên lừa trọc, ngươi định nuốt lời?

Minh Đẩu cười lạnh:

- Không sai, Xung đại sư, chẳng cần giữ chữ tín làm gì, bắt tên tiểu tử này làm con tin ép chúng nghe lời chúng ta.

Xung đại sư liếc lão, cười khà khà:

- Minh tôn chủ bảo gì cơ? "Nhân nhược vô tín, bất tri kỳ khả" (*) Người, ta đương nhiên sẽ thả, chỉ muốn một lời thỉnh cầu.

(*ND chú: trích luận ngữ, nghĩa là phàm người đã mất đi uy tín thì còn làm việc gì khác được*)

Tịch Ứng Chân hỏi:

- Là gì?

Xung đại sư cười:

- Xin chân nhân ban trả lại "Thiên Cơ Thần Công Đồ"!

Lão đạo sĩ nhìn Nhạc Chi Dương, thờ dài một tiếng, vói tay vào ngực áo lấy ra quyển sách. Đang định trao đi, Diệp Linh Tô bỗng nhiên đoạt lấy, cười lạnh:

- Đại hòa thượng, ngươi cần sách đúng không?

Xung đại sư không vui bảo:

- Xin cô nương ban trả!

- Được thôi! - Diệp Linh Tô nói: - Ngươi đưa người qua đây, ta đưa ngươi một nửa.

Xung đại sư ngăn ra:

- Một nửa? Sao lại một nửa...

Diệp Linh Tô giờ tay xuất kiếm, quyển sách dày lập tức bị chia làm đôi, tay cô giữ một nửa bộ, nửa còn lại đặt trên mũi kiếm, lạnh lùng nói:

- Nửa bộ này giao cho ngươi, ngươi thả người ra ta sẽ giao nốt phần còn lại.

Pho sách này đa phần đều là bản vẽ cơ quan, nếu là chữ viết thì còn có thể lờ mờ đoán được nội dung, còn bản vẽ thì chỉ cần thiếu đi một nửa cũng thành phế thải. Xung đại sư không ngờ đến chiều này, vừa kinh ngạc vừa phân bộ, mặt dần đỏ ửng lên, gùm gùm bảo:

- Diệp cô nương, cô không sợ ta giết tên tiểu tử này à?

- Giết hán cũng chả nhằm gì. - Diệp Linh Tô thờ hất ra một hơi, cố gắng không nhìn đến Nhạc Chi Dương: - Còn lại một nửa quyển sách này, ta lập tức hủy thành phần vụn, vút xuống dưới vực, để cho cuồng phong thổi tan, mặc kệ bay lên núi hay xuống bể cũng được.

Xung đại sư hết sức lưỡng lự, y đồ mồ hôi sôi nước mắt đến giờ phút này toàn bộ đều là vì quyển sách kia, trong bụng nhủ thầm: "Có được nửa pho sách còn hơn không có, cứ giao người ra trước đã. Tịch Ứng Chân lời nói đáng ngàn vàng, đương nhiên sẽ không bội ước." Nghĩ đến đây, y cười bảo:

- Thôi được, xem như ta chịu thiệt. Tịch chân nhân, ngài phải lập lời thề, ta giao tên tiểu tử này ra, ngài không được làm khó ba người bọn ta.

Tịch Ứng Chân trầm ngâm một thoáng, gật đầu ưng thuận:

- Ngươi cũng phải thề, sau khi ta chết đi, không được gây khó dễ cho hai đứa trẻ này.

- Được. - Xung đại sư gio tay lên trời, cười khà khà nói: - Như những gì chân nhân bảo, ta mà phạm lời thề, phạt Tổ sẽ giáng tội.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, nhin không được hết lên:

- Đạo trưởng đừng tin lời y, y chỉ là hòa thượng trá hình, vốn dĩ không tin vào phạt Tổ.

Tịch Ứng Chân nhìn gã cười khô, gio tay lên phát thệ:

- Bản đạo cũng xin thề, nếu ta làm khó ba người các ngươi sẽ bị trời tru đất diệt.

Xung đại sư vỗ tay cười lớn:

- Diệp cô nương, mang sách đến đây.

Diệp Linh Tô hất kiếm đẩy nửa bộ sách bay sang. Xung đại sư đón lấy, đoạn tươi cười xô Nhạc Chi Dương:

- Đi đi!

Nhạc Chi Dương ủ rũ đi đến bên cạnh Diệp Linh Tô, hậm hực nói:

- Đồi chác ta làm chi, sách đang ở trong tay chúng ta, xem y dám làm gì!

Diệp Linh Tô lườm mắt nhìn gã, kẻ đó trở tay nhét nửa bộ sách còn lại vào ngực áo. Xung đại sư biến sắc quát lên:

- Tiểu nha đầu, ngươi làm gì đó?

Diệp Linh Tô tỉnh bơ đáp:

- Tịch chân nhân là người quân tử, lời hứa đáng ngàn vàng, ta thì lại không được như vậy, Khổng Phu Tử từng nói: "Chỉ có hạng tiểu nhân và đàn bà là khó dạy", vốn dĩ đàn bà con gái chúng ta và tiểu nhân là cùng một giuộc, nên cũng chẳng cần đem chữ tín ra giảng dạy.

Xung đại sư chỉ lo toan tính phía Tịch Ứng Chân chứ không hề đề phòng Diệp Linh Tô, xem ra lúc này đúng là vô cùng sai lầm. Nhạc Chi Dương cũng không ngờ Diệp Linh Tô lại nói được một câu hay như thế, trong lòng sượng ròn, lại thấy Xung đại sư mặt mũi rầu rĩ, không kèm được liền bật cười ha hả.

Xung đại sư hừ lạnh một tiếng, quát lớn:

- Tịch chân nhân, tiểu nha đầu nuốt lời, xem ngài giải thích thế nào?

Tịch Ứng Chân mỉm cười đáp:

- Đại hòa thượng ngươi tìm sai người rồi, pho sách này vốn là vật của Đông Đào, Diệp cô nương mới là chủ nhân thật sự. Cô ấy thích làm sao thì cứ làm như vậy, bản đạo chẳng có quyền gì xen vào.

Xung đại sư ghen hờn chẳng biết nói gì, hồi lâu mới thở dài:

- Bỏ đi, đúng là "Cả ngày đánh trống trời cuối cùng lại bị mỗ mù mắt" (*)! Tiểu nha đầu, xem như ngươi lợi hại.

(ND chú: câu này vì von con người luôn có những sai lầm, ngựa cũng có lúc trật vó. Thường dùng ám chỉ kẻ quá tự tin, sơ suất mà mắc phải sai lầm không đáng)

- Kể cũng đáng đời ngươi! - Diệp Linh Tô hừ lạnh: - Cái này gọi là "gậy ông đập lưng ông", đối phó với hạng người không đáng tin như ngươi, ta chẳng cần phải giữ chữ tín làm gì.

Xung đại sư hừ lạnh một tiếng, đi thẳng đến trước cánh cửa bằng đồng. Cửa gồm hai cánh khép chặt vào giữa, khe cửa dùng đất sét trát kín, có thể xem là bí gió. Hòa thượng dùng tay đẩy thử một cái nhưng cánh cửa chẳng chút suy suyển, tuy trên người y bị thương nhưng cú đẩy này vẫn có sức mạnh hơn trăm cân, cửa đồng im ỉm như thể dù thấy nó vững chắc cỡ nào.

Nhạc Chi Dương nổi tách hieu kỳ cũng bước lên quan sát. Trúc Nhân Phong liếc nhìn gã, trợn mắt cười lạnh:

- Mẹ nó, bày đặt ra vẻ chính nhân quân tử, kết cuộc cũng mò đến đây. Tiểu tử thôi, ta nói cho ngươi biết, những thứ trong mộ đều đã có chủ rồi, ngươi muốn cuộm đi thứ gì thì cũng giống như "cắm treo heo nhện" mà thôi! Tiếc thay, tiếc thay!

- Ai bảo ta là chính nhân quân tử chứ? - Nhạc Chi Dương cười hi hi đáp: - Ta thấy lớp cửa này còn dày và cứng hơn da mặt ngươi, nếu Trúc huynh muốn vượt qua thì e là "rùa nước đòi lên trời" rồi! Tiếc thay, tiếc thay!

Trúc Nhân Phong nổi sùng, thề thề rít lên:

- Thằng nhãi chó chết, ngươi cứ thử chửi lần nữa xem ông có xẻo cái lưỡi ngươi xuống không?

- À, được! - Nhạc Chi Dương cười thách: - Ngươi mà không xẻo thì chính là cháu chất của ta đấy.

Trúc Nhân Phong chẳng qua chỉ muốn phô trương thanh thế, có Tịch Ứng Chân ở đây chống lưng, hấn thật sự không dám làm càn, mà như thế hóa ra hai chữ "cháu chất" này hấn phải mang tiếng. Nhất thời hấn giận đến hai mắt trắng dã, lỗ mũi thở phì phò.

Hai người ở một bên đầu võ mồm, bên kia Xung đại sư lại như không hề nghe thấy. Y quan sát đánh giá cánh cửa đồng một lúc, đoạn rút từ trong tay áo ra một mũi khoan thép, trông như một cái thước gấp, mảnh mai mềm dẻo, dài khoảng hơn một thước, đầu mũi dầy vô cùng bén nhọn.

Tịch Ứng Chân trông thấy khoan thép, mặt thoáng đổi sắc, bảo:

- Giỏi nhỉ, ngay cả chìa khóa Quả Đỉnh mà ngươi cũng mang theo. Đại hòa thượng, ngươi quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

- Quá khen! - Xung đại sư dùng khoan thép chọc thủng đi lớp đất sét, một luồng khí hôi hám ồm ồm tủa ra, mọi người ai nấy đều bật mũi lui lại. Đến khi mùi hôi tản đi, Xung đại sư mới tiếp cận khe hở ngắm nghía rồi gật gù: - Quả nhiên là đá Tự Lai!

Đá Tự Lai là một hòn đá lớn, hình dáng dài hẹp, từ xa xưa chuyên dùng để phong bế cửa mã. Vào thời khắc hai cánh cửa chưa đóng chặt thì đặt đá này tựa vào sau cửa, lúc khép lại đá Tự Lai sẽ theo đó lọt xuống, chêm khít vào giữa khe, giúp cho cánh cửa khóa chết từ bên trong.

Hòn đá này một khi đã rơi xuống, nếu muốn mở cửa, không có chìa khóa Quải Đình chắc chắn không thực hiện được. Xung đại sư đưa mũi khoan thép lòn qua khe cửa rồi khẽ vặn nhẹ, chìa khóa Quải Đình quay ngoắt, hóa thành một mảnh chữ thập. Xung đại sư dùng mảnh chữ thập này chịu lực từ hòn đá Tự Lai, khí dồn lên hai tay, quát trầm một tiếng: "Mở!" Viên đá theo đó bật mạnh ra đằng sau, rớt xuống đất đánh cộp một tiếng.

Xung đại sư thu hồi chìa khóa Quải Đình, giờ tay đẩy nhẹ một cái, cánh cửa đồng mở toang đón luồng ánh sáng tràn vào bên trong, hầm mộ trước mặt cũng dần dần lộ ra.

Không gian trong mộ hết sức vuông vức, vừa nhìn đã bao quát ngay: bên trái là mấy hàng giá treo chất đầy đao-thương-kiếm-kích, vì thời gian tàn phá mà đa phần binh khí đã hư hỏng cả; bên phải là ba cái rương sắt lớn đóm ri sét, chẳng biết là chứa đựng thứ gì; còn chính giữa hầm mộ là một tòa thạch tháp cao khoảng hai người cộng lại, hình dạng thon dài.

Không đợi cho Xung đại sư réo gọi, hai tên Minh-Trúc vội vã xông vào bên trong tranh giành mở rương. Chỉ thấy bên trong chiếc rương thứ nhất đựng mấy món đồ cổ đã lốm đốm han gỉ, trông không được bắt mắt cho lắm; chiếc rương thứ hai chứa kinh Phật và tranh chữ, đa số đã bị ẩm mốc hư hỏng; đến chiếc rương thứ ba vẫn là mấy món gốm sứ, vật dụng vàng bạc.

Những món bên trong tuy không phải là đồ vật tầm thường nhưng cũng chẳng phải thứ quý giá. Hai kẻ nọ không khỏi thất vọng, quyết tâm "đã cướp thì không về tay trắng", vì vậy mạnh ai nấy lo gom góp chung vàng chén bạc nhồi nhét cả vào ngực áo. Tịch Ứng Chân và Diệp Linh Tô đứng ngoài lạnh nhạt quan sát, không khỏi nảy sinh cảm giác khinh thường. Mấy vật bồi táng trong rương có lẽ chính là những vật dụng yêu thích của Thích Ân Thần lúc sinh thời, tiếc thay vẫn không thoát khỏi bàn tay bản thủ của hai kẻ nọ.

Nhạc Chi Dương bản tính tò mò, thấy bọn chúng đang bận bịu chiếm giữ rương sắt liền bước sang giá binh khí xem xét. Binh khí phần lớn đều trần trụi, sớm đã lốm đốm hoen gỉ, chỉ trừ một thanh kiếm còn nằm nguyên trong vỏ, gác trên góc tường, chuôi kiếm theo kiểu cổ xưa, ngoài vỏ được bọc sắt.

Nhạc Chi Dương nhặt thanh kiếm lên, tiện tay rút ra, chợt nghe một tiếng rền khe khẽ, nhất thời hàn khí tỏa ngập, thân kiếm lộ ra khỏi vỏ một nửa, sắc kiếm màu xanh biếc như nước thu, soi được cả râu tóc.

Hai tên Minh-Trúc đơ mắt há mồm, bọn chúng chỉ chăm chăm lật xem rương sắt, chẳng ngờ giữa đồng đồng nát phế thải thế này lại có cất giấu một thanh bảo kiếm. Trải qua hơn năm trăm năm, thân kiếm vẫn còn ngời sáng như mới, chỉ bằng vào điểm này thôi cũng đủ thấy đây đúng là một bảo vật hiếm có khó tìm.

Nhạc Chi Dương chìm đắm trong luồng ánh sáng, tỉ mỉ quan sát thân kiếm, bên dưới lưỡi kiếm có khắc một hàng chữ nho nhỏ, bút tích cổ xưa khiến gã không thể đọc được. Tịch Ứng Chân bèn tiếp lấy kiếm, nhắm đọc: "Chân Cương Đoạn Ngọc!" Thình lình đôi mày nhướng cao, ông ồ lên một tiếng, bật thốt:

- Đây chính là kiếm Chân Cương trong Việt Vương Bát Kiếm
- Việt Vương Bát Kiếm? - Nhạc Chi Dương thắc mắc: - Đó là thứ gì?

Tịch Ứng Chân khẽ vuốt thân kiếm, thần thái nghiêm trang:

- Tương truyền vào thời Xuân Thu, Việt Vương Câu Tiễn lấy kim loại ở Côn Sơn, dẫn nước của Xích Tuyền, triệu tập danh tướng đúc ra tám thanh kiếm, một trong tám thanh kiếm ấy chính là Chân Cương. Kiếm này cất ngọc chém vàng hệt như đâm bùn vót cây, không hề kém cạnh so với các thanh kiếm như Cự Khuyết, Trảm Lư (*). Vốn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết, nào ngờ thật sự trên đời có thanh kiếm này tồn tại, tính ra nó đã trải qua hơn hai nghìn năm tuổi, sắc tựa lụa thu, hoa văn lấp lánh, hoàn toàn không có một vết tích hư hại nào.

(*ND chú: Cự Khuyết và Trảm Lư đều là những thanh danh kiếm thời Xuân Thu cổ đại, cùng với Thừa Ảnh, Thuần Quân, Ngự Trường, Thái A, Long Uyển, Công Bố hợp thành "Bát hoang danh kiếm", trong danh sách đó không có tên Chân Cương, có lẽ là sáng tạo của tác giả ...*)

Diệp Linh Tô nhíu mày:

- Làm gì có loại kiếm nào nghìn năm không hư hỏng chứ, có lẽ chỉ là vật giả mạo mà thôi!

Tịch Ứng Chân cười bảo:

- Thử thì biết ngay!

Đứt lời ông nhặt một cái lư đồng trong rương sắt ném ra ngoài, tiếp đó nhẹ nhàng vạch một đường kiếm, "keng" một tiếng, lư đồng bị chẻ làm hai mảnh, vết đứt sáng bóng thẳng tắp, hệt như dùng dao cắt đậu hũ.

Tịch Ứng Chân mỉm cười:

- Đây còn gọi là "Chân Cương Đoạn Ngọc".

Ông nhìn Diệp Linh Tô vẫn tỏ vẻ không phục, bất giác bật cười:

- Ư' thì kiếm này tuy có sắc bén thật nhưng luận về chất kiếm vẫn không bì được với Thanh Li.

Diệp Linh Tô nghe câu này xong mới cảm thấy thỏa ý, liên tục gật đầu.

Hai tên Minh-Trúc lơ lơ mất dỉ bảo trong khoảnh khắc, hồi hận không thôi, cứ trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương với vẻ thèm thuồng. Tịch Ứng Chân trông thấy cảnh đó, khe khẽ nhú mày, đưa kiếm lại cho Nhạc Chi Dương, căn dặn:

- Giữ gìn cẩn thận, không được vứt đi đấy.

Nhạc Chi Dương vui vẻ đáp:

- Ngài cho ta à?

Tịch Ứng Chân lặng im gật đầu, trong lòng nghĩ: "Đây vốn là vật tuần táng, lấy đi như vậy có điểm không thỏa, nhưng chúng ta không lấy thì nó cũng rơi vào tay bọn ác nhân mà thôi.

Xung đại sư nãy giờ đứng chấp tay làm ngơ, giờ mới cười giả lả:

- Nhạc lão đệ có được danh kiếm, thật là đáng vui đáng mừng.

Nhạc Chi Dương tra kiếm vào vỏ, cười đáp:

- Cùng vui cùng vui, nếu không nhờ hòa thượng người thì thanh kiếm này cũng không có cơ hội xuất thế.

Trúc Nhân Phong phun đánh phèo, nhיע móc:

- Một cây kiếm quèn thì có gì hay ho? Cho dù có tốt cách mấy mà người dùng kiếm không ra gì thì cũng chỉ phí phạm.

- Chua quá, chua quá! - Nhạc Chi Dương giơ tay ra phẩy phẩy trước mũi: - Vị chua này ghê gớm thật.

Trúc Nhân Phong đang định nổi sùng thì Xung đại sư đã cản lại:

- Tịch chân nhân, tòa thạch tháp này ông có ý kiến gì không?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Đây là tháp niết bàn của nhà Phật, đặt tại nơi này đúng là dờ dờ ương ương.

Xung đại sư khẽ mỉm cười:

- Thích Ấn Thần vốn xuất thân nhà Phật, vì lý do gì đó mà hoàn tục, có lẽ lúc về già ngài ấy bỗng nhiên giác ngộ tìm về cửa Phật, sau khi chết đi cũng muốn an táng theo nghi thức Phật môn.

Tịch Ứng Chân vuốt râu hỏi:

- Nói như vậy, di cốt ông ấy hiện đang ở trong tháp?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Ấn Thần Cổ Mộ (4)

- Không sai! - Xung đại sư mỉm cười nhìn Nhạc Chi Dương: - Xin mượn sự sắc bén của "Chân Cương" để mở thạch tháp này xem thử vậy.

Tịch Ứng Chân thở dài:

- Đại hòa thượng, người hà tất phải quấy nhiễu đến anh linh người đã khuất...

Xung đại sư mỉm cười:

- Việc đã đến nước này, tòa tháp không mở không được, nhưng nếu ép ta dùng quyền, e rằng uy lực gây ra sẽ quá lớn.

Cửa tháp được sắt đúc thành, khe cửa được trét kín bằng đồng nung. Xung đại sư nếu không thể đánh vỡ được cửa sắt, đương nhiên sẽ khiến cho thạch tháp vỡ vụn, tạo ra một mớ hỗn độn.

Tịch Ứng Chân bắt đầu đi hành liếc nhìn Nhạc Chi Dương, thầm gật đầu. Thiếu niên rút kiếm khỏi vỏ, nhẹ vẩy tay một cái, chỉ nghe mấy tiếng leng keng vang lên, cửa sắt mở ra rơi loảng xoảng xuống đất. Mọi người đưa mắt nhìn vào, sau cánh cửa lớp ngóp màn trướng, trên chiếc khám dưới tháp có một người đàn ông đang ngồi, tầm vóc cao to, mặt vuông râu dài, hai mắt khép lim dim, hàng mày rậm vất chéo lên cao.

Mọi người không hèn mà cùng lùi lại một bước, tròn mắt nhìn người trong tháp, trong lòng ai nấy đều không khỏi kinh sợ, như thể người nọ bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt xông ra ngoài.

Nhưng sau một lúc, người nọ vẫn ngồi im trong tư thế xếp bằng, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, tay trái miết chặt một cành hoa sen bằng ngọc bích, tay phải nâng một chiếc hộp bằng ngọc mờ dề lấp lánh rực rỡ.

— A Di Đà Phật! — Tịch Ứng Chân có vẻ xúc động, chấp mười ngón tay xá: — Kỳ diệu thay, một thân thể bất hoại, xem ra Thích tiền bối đã ngộ được chân như, chứng nhập đạo vô thượng.

Từ xưa đến nay có không ít cao tăng Phật môn sau khi chết đi thân thể vẫn không bị tổn hại. Ví như nhục thân của đức Lục Tổ Thiền Tông là Huệ Năng (*), ngài giáng thế vào thời Đường Sơ, nhục thân sau khi tạ thế được lưu giữ tại Phật tháp huyện Thiệu Quan cho bá tánh chiêm ngưỡng. Vì có gì kim thân bất hoại? Đã có rất nhiều giả thuyết đưa ra, đa số tin đồ đều dựa theo cách giải thích vì ngài đã đắc đạo thành Phật. Hiện tại, Thích Ân Thần trong tháp đã mất được hơn năm trăm năm nhưng diện mạo vẫn như thuở sinh thời, đủ thấy ông cũng như Lục Tổ đã chứng được một thân kim cương bất hoại.

(ND chú: Huệ Năng, (638-713), đắc đạo lúc chưa xuất gia, là vị Tổ thứ sáu của Thiền tông, môn đệ và pháp tử của Ngũ tổ Hoàng Nhãn. Trước Huệ Năng, Thiền còn mang nặng ảnh hưởng Ấn Độ nhưng đến đời Sư, Thiền bắt đầu có những đặc điểm riêng của Trung Quốc. Vì vậy mà có người cho rằng sư mới thật sự là người Tổ khai sáng dòng Thiền tại đây. Nhục thân của thiền sư Huệ Năng đặt tại chùa Hoa Nam huyện Thiệu Quang, tỉnh Quảng Đông Trung Quốc – trích Wiki)

Tịch Ứng Chân đang say sưa nhìn ngắm kỳ tích, cồi lòng rung động, chẳng ngờ gió mạnh nổi lên, ba luồng kinh lực bất ngờ đổ ập đến.

Lão đạo sĩ ba hướng thọ địch, tuy hết sức bất ngờ nhưng quan sát thế công của đối phương cũng đủ biết ba kẻ này đã sớm có trao đổi. Suy cho cùng, chỉ có Tịch Ứng Chân ở đây được xem như cường địch mạnh nhất với bọn chúng, quật ngã được ông rồi thì Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô cũng chẳng còn đáng ngại nữa.

Giữa lúc nguy cấp, tay trái Tịch Ứng Chân giữ một chiêu “Phát Ảnh Thủ” hư hư thực thực đỡ lấy chiêu “Thiên Nhận” từ Trúc Nhân Phong. Giữ năm đầm trong ông tay phải, ông tung ra một chiêu “Lục Dương Mai Hoa Quyền”, một quyền chia sáu biến, ngăn cản “Bích Hải Kinh Đào Chương” của Minh Đầu, dùng nhu khắc cương, lấy cương chế âm, trong khoảnh khắc đã triệt tiêu đi sạch sẽ nguồn chưởng lực như sóng to gió lớn kia.

“Phát Ảnh Thủ” chuyên tấn công, Trúc Nhân Phong hoa mắt rối loạn, không ứng phó nổi. “Mai Hoa Quyền” chuyên phòng thủ, Minh Đầu không cách nào tận dụng được cơ hội, chưởng lực ngược lại còn bị khống chế. Chỉ có Xung đại sư không bị cản trở, một quyền này của y góc độ cực hiểm, thời cơ cực mùi, theo tình thế mà phát động, hầu như không thể trật đi đâu được.

Bất chợt, bước chân Tịch Ứng Chân xoay chuyển, một quyền của Xung đại sư rơi vào khoảng không, trái tim y chùng hẳn xuống, nhớ ngay tới một việc. Thì ra, Xung đại sư chỉ chú ý đến công phu quyền cước của lão đạo sĩ mà quên mất chiêu “Tứ Vi Đầu Bộ” của ông. Tịch Ứng Chân đặt thân theo tứ vị, xoay chuyển như Bắc Đầu, bên trái dẫn theo “Phát Ảnh Thủ” là lướt hợp lực cùng quyền kinh của “Mai Hoa Quyền”, hóa thành một con sóng dữ âm âm công kích về phía Xung đại sư.

Vừa nảy ứng phó với hai tên Minh-Trúc, bộ đôi chiêu thức này đã tích đầy kinh lực, lúc này phát ra quả nhiên không phải dạng vừa. Xung đại sư không dám đỡ thẳng, bèn nhảy về phía sau. Hai tên Minh-Trúc thấy vậy, thừa cơ xông lên tấn công trái phải, nào ngờ bước chân Tịch Ứng Chân lại dịch chuyển, hai tay bất chợt chia ra: “Phát Ảnh Thủ” đối phó với Minh Đầu còn “Mai Hoa Quyền” chuyển sang đánh vào ngực Trúc Nhân Phong.

“Xoạc xoạc” hai tiếng, Minh Đầu bật lùi về sau vài bước, mặt mày tím tái. Trúc Nhân Phong thì phải bỏ nhào ra đằng sau, chỉ thấy một luồng khí nóng chạy nhốn nháo trong lồng ngực, nội thương của hắn bị kích thích, máu huyết được dịp sôi trào ừng ực.

Đôi tay của Tịch Ứng Chân thoát khớp thoát mở đẩy lùi ba đại cao thủ, chợt thấy bóng trắng nháng lên, Xung đại sư xông đến trước tháp, toan ra tay chop về phía chiếc hộp ngọc kia. Lão đạo sĩ quát to một tiếng, tung chưởng phản phạch về phía hòa thượng. Xung đại sư cũng biết chưởng đang đến gần, đành phải quay người lại ứng phó, tiếc thay đã chậm mất một nhịp, mũi tay Tịch Ứng Chân quét qua cái đầu trọc của y để lại trên đó một vết thương tóe máu, nóng rát vô cùng.

Minh Đầu thấy tình hình không ổn bèn bật người nhảy đến, hươu chưởng giáng vào giữa lưng của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ trở tay đón tiếp, quyền cước rào rạt như mưa. Xung đại sư thừa cơ hội cũng bỏ nhào đến tạo gong kim, ba người quay cuồng như chớp lóe, tiền lùi như gió giật, công thủ nhanh đến mức người khác không kịp quan sát.

Tịch Ứng Chân tuy trước sau đều có kẻ địch nhưng không hề rơi xuống thế yếu. Trúc Nhân Phong đứng xem mà quỳnh quáng, định xông lên trợ trận, bỗng đầu hàn quang lóe sáng, kiếm Thanh Li ở bên cạnh vùn vụt đâm đến.

Trúc Nhân Phong rít lên một tiếng, lách người né khỏi, lục tục tung ra sáu chưởng đáp trả. Chưởng phong như đao, nhuệ khí ngập tràn, ép cho Diệp Linh Tô không kịp né tránh. Hắn đang định một hơi đánh ngã thiếu nữ, chẳng ngờ dư kinh của “Mai Hoa Quyền” vẫn còn dai dẳng, máu huyết trong cơ thể chưa kịp bình phục, màn đánh phủ đầu hiện tại gây tác động vào thể nội, khiến cho khí tức không thông suốt, chiêu thức phát sinh sơ hở. Diệp Linh Tô

nhìn ra vấn đề, người nương theo kiếm, làm dấy lên một màn ráng xanh, khiến cho Trúc Nhân Phong loay hoay đón đỡ không biết đâu mà lần.

Xung đại sư thâm kêu khô, cả y và Trúc Nhân Phong đều trúng thương, đối mặt giáp chiến hầu như không có cửa thắng, càng khó phải nói đến chuyện đoạt lấy hộp ngọc trong tay Thích Ân Thần. Y cảm giác bên trong chiếc hộp này có cất giấu bí mật, nói không chừng tuyệt học cả đời của Thích Ân Thần đều ở trong đây.

Nhạc Chi Dương ở một bên chứng kiến, không khỏi lo lắng sốt ruột, nhưng không ngờ sau mấy hiệp phe mình lại chiếm thế thượng phong, gã bấy giờ mới tạm thời thờ phào, nhìn sang chiếc hộp ngọc kia nghĩ thầm: “Tên lừa trọc muốn cướp chiếc hộp, bên trong đó chứa đựng thứ gì nhỉ?”

Đang lúc gã nghĩ ngợi thì ở bên kia, cánh tay trái Minh Đẩu bỗng trúng một đòn “Phát Ảnh Thủ”, lão gằm khễ một tiếng lùi vài bước. Xung đại sư dùng cách “vây Ngụy cứu Triệu”, tấn công dồn dập ở sau lưng Tịch Ứng Chân. Tịch Ứng Chân xoay người né khỏi, một chiêu “Tĩnh Trì Lưu Điện” đá trúng ống quyển chân trái của Xung đại sư. Hòa thượng lão đạo bước lùi, chạm vào thạch tháp sau lưng, thân tháp khẽ chấn động, “Cộp” một tiếng, hộp ngọc từ trên tay kim thân Thích Ân Thần rơi xuống đất.

Xương ống chân của Xung đại sư như muốn gãy đôi, cả người khập khễnh khiêng. Tịch Ứng Chân bước lên trước, hươu chưởng giáng xuống. Xung đại sư giơ tay đón đỡ, “Ầm” một tiếng, hai lực va chạm, hòa thượng rúm người lại, một dòng máu nóng chực trào ngược ra khỏi cổ họng.

Đúng lúc này, tay trái của y chợt nhẹ nhõm, áp lực biến mất không tăm tích, đối thủ hết như một quả bóng da chẳng rõ vì sao bị xì hơi. Xung đại sư chẳng kịp nghĩ nhiều, hất tay thoát ra, Tịch Ứng Chân lão đạo thân thể, bước thấp bước cao lùi về sau.

Thoát chết trong gang tấc, hòa thượng hết sức kinh ngạc, giương mắt nhìn lại chỉ thấy đối thủ mặt mày đỏ kè, nhãn thần mờ mịt, bước chân khập khiễng bất định, hết như đột nhiên mắc phải bệnh nặng.

Xung đại sư thoáng giây ngẫm nghĩ bỗng nhiên vỡ lẽ ra mọi chuyện. Điểm máu chốt ở đây chính là “Nghịch Dương Chỉ” cuối cùng đã phát tác. Hòa thượng vui mừng khôn xiết, thầm reo “Trời giúp ta rồi”, đoạn bay người lên trước tung ra một quyền. Tịch Ứng Chân cố nén cơn khó chịu, giơ tay phải định gạt cú đấm kia, nào ngờ vừa chạm đến bàn tay y, khí cơ trong thân thể bỗng chạy tán loạn hết như một con rắn độc. Nội khí trong người lão đạo ồ ạt đột nhiên tiêu tán, cú đấm của Xung đại sư một đường nện thẳng vào giữa ngực Tịch Ứng Chân.

Tịch Ứng Chân hết như một cánh diều đứt dây, bay vèo đi xa cả mấy trượng, va mạnh vào vách hang, nhất thời không thể gượng dậy nổi.

Xung đại sư một khi đã hành động, quyết không ngại tay, lập tức tung người xông đến toan hạ sát thủ. Chợt đâu kiếm quang lóe lên, Nhạc Chi Dương ở một bên đâm đến. Y không kịp nghĩ nhiều, hươu chưởng quét lại, chưởng lực còn chưa kịp tổng ra, Nhạc Chi Dương đã thu hồi bảo kiếm, bước chân xoay chuyển, lại đâm về phía sống lưng của y.

Một kiếm này tuy không phải là quá nhanh nhưng lại đẹp mắt chuẩn xác, hậu chiêu vô hạn. Xung đại sư phát giác ra kiếm khí dày đặc, mặt lưng đã bị kiếm Chân Cương bao phủ, đành phải gạt đi ý muốn truy kích, thân tạo tư thế chim hạc, quay đầu lại đâm ra một quyền về phía mũi kiếm đang lao đến.

Nhạc Chi Dương vốn không đủ nội lực, lại bị nghịch khí cản trở, lúc xuất chiêu cả sức mạnh lẫn tốc độ đều không bằng trước đây, đối mặt với một cao thủ như Xung đại sư thật giống như lấy trứng chọi đá. Nhưng kể cũng lạ, tình hình càng ở thế bất lợi, tâm thần lại càng tập trung cao độ, lúc này gã dùng “Tứ Vi Đẩu Bộ” tránh va chạm trực tiếp với đối thủ, kiếm pháp dựa theo đạo lý trong “Tổng Cương”, giương đông kích tây, chiếm lấy tiên cơ, mang chữ “Dịch” dung nhập vào kiếm pháp, nếu bảo tỷ võ xem ra nói là đấu trí thì đúng hơn. Áp dụng chiến thuật “Tránh nguy hiểm, công yếu điểm”, gã liên tục tránh né thế công của Xung đại sư và tìm kiếm sơ hở của y.

Xung đại sư chẳng những tung huyệt mấy quyền liên tiếp vào không khí, ngược lại còn bị Nhạc Chi Dương ra tay trước, kiếm phong nhắm vào những nơi sơ hở trên cơ thể. Xung đại sư không biết rằng tên tiêu tử này đã mất đi nội lực, lúc này chỉ giả bộ phô trương thanh thế, và lại y cũng có phần ngăn ngại kiếm Chân Cương nên cho dù Nhạc Chi Dương có xuất kiếm hay không y cũng không dám lỗ mãng, xoay người né tránh khỏi lưỡi kiếm nhanh như chớp, tạm thời lúc này không có thời gian làm hại đến Tịch Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương đang bận bịu với Xung đại sư nên chẳng quản được Minh Đẩu, kẻ nọ không ai ngăn cản, vội tung người xông đến bên lão đạo sĩ. Tịch Ứng Chân dựa vào vách đá, trong cơ thể đang nhộn nhạo nghiêng trời lệch đất, mắt thấy kẻ địch đến gần nhưng lại không sao vận nổi một tia khí lực. Đúng lúc này, Diệp Linh Tô bất chợt xoay eo lượn khỏi Trúc Nhân Phong, tung một chiêu “Nguyệt Ảnh Không Lai” về phía Minh Đẩu.

Một kiếm này chính là sát chiêu trong “Phi Ảnh Thần Kiếm”, lung linh tựa thủy nguyệt, hờ hững như có như không. Minh Đẩu thâm biết lợi hại, đành phải bỏ qua lão đạo sĩ, xoay người đón đỡ. Hai bên chưởng qua kiếm lại, trong phút chốc đã trao đổi mấy chiêu. Trúc Nhân Phong thấy sau lưng thiếu nữ trống không, vội vàng nhảy lên vươn ngón tay điểm vào huyệt Chí Dương của cô.

Diệp Linh Tô chật vật chống đỡ với Minh Đẩu, thâm biết sau lưng bị đánh lén thế nhưng cũng không tài nào tránh được. Đang lúc hoảng hốt, Nhạc Chi Dương chợt tiến bước sang bên trái, nửa vô tình nửa cố ý, trường kiếm thoăn thoắt lướt ngang, quét về phía eo lưng Trúc Nhân Phong, thời điểm hết sức trùng hợp, như thể tự thân Trúc Nhân Phong lao vào mũi kiếm vậy.

Trúc Nhân Phong kinh ngạc, rít lên một tiếng, trở tay chụp về phía Nhạc Chi Dương. Lúc này Xung đại sư cũng tung quyền đánh đến, Nhạc Chi Dương dẫu có bộ pháp diệu kỳ đến đâu cũng khó lòng chống đỡ nổi hai đại cao thủ cùng hợp sức ra đòn, chỉ thấy kinh phong áp đến thân thể, máu huyết khắp người sôi sục. Chợt gã nghe một tiếng quát êm tai, Diệp Linh Tô chẳng quản đối thủ, đâm liên tiếp hai kiếm, chia ra nhắm vào hai tên Xung-Trúc, chiêu thức hiểm hóc quyết liệt khiến cho hai tên nọ đành phải bỏ qua Nhạc Chi Dương mà vội vã quay sang hóa giải kiếm chiêu.

Minh Đẩu thừa cơ sấn đến, hươu chưởng vỗ vào lưng Diệp Linh Tô, nào ngờ chưởng lực còn chưa xuất ra đã thấy kiếm quang nháng lên, kiếm Chân Cương xuyên qua đám đông, nhắm chuẩn vào lòng bàn tay của lão. Minh Đẩu mà không thu tay về nhất định một chưởng này sẽ vỗ thẳng vào mũi kiếm chẳng sai.

Minh Đẩu dẫu có thần công cũng không dám xem nhẹ độ sắc bén của Chân Cương, lão bắt đầu dĩ đành thu tay, đang định biến chiêu thì Diệp Linh Tô đã kịp quay lại xuất kiếm, Thanh Li cùng với Chân Cương đồng loạt đâm về phía lão. Hai thanh thần kiếm toát ra khí lạnh thấu trời, Minh Đẩu chỉ cảm giác kiếm quang lóa mắt, theo ý thức không dám đón đỡ, tung người nhảy ra sau cả trượng.

Hai người Nhạc-Điệp một lòng đối địch, ban đầu cũng không suy nghĩ nhiều, nào ngờ song kiếm cùng nhau thi triển lại liên tục ép lui ba đại cường địch. Đến lúc này, bọn họ ngược mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng sửng sốt. Chưa kịp suy nghĩ, Xung đại sư và Trúc Nhân Phong lại xông đến, hai người đánh gác con bói rồi, dốc toàn lực chống địch. Diệp Linh Tô vung kiếm như gió táp mưa sa, đâm hết người này đến kẻ nọ. Nhạc Chi Dương thì lại nhắm bên đông đánh bên tây, tùy cơ ứng biến. Hai người, kẻ như đại quân dũng mãnh, kẻ tựa kỳ binh tập kích, vừa vận kết hợp với nhau tạo ra biến hóa vô hạn, cộng thêm hai thanh thần kiếm chém sát như búa, cùng hai tên đại cường địch giao tranh quả là cân tài cân sức.

Minh Đẩu xem mà ngửa ngáy, lòng nảy sinh ác ý, lập tức nhảy đến hợp sức cùng hai tên Xung-Trúc, định bụng giết hai đứa nhóc này trước rồi sẽ trị lão đạo sĩ sau.

Lần này đúng là họa vô đơn chí, Diệp Linh Tô còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Nhạc Chi Dương lại cảm giác áp lực đè nặng như núi, chặt vật thờ dốt, kiếm Chân Cương hết như một phiến lá rơi, trôi nổi bồng bềnh trong con kinh phong, gần như không tài nào nắm bắt được.

Gã lúc này đã xuống sức, không thể phát huy uy lực của từ “Kiếm”, đành phải vắt hết tinh hoa của hai từ “Dịch” – “Tĩnh”, đồng thời trong “Tứ Vi Đẩu Bộ” lại dung nhập “Linh Vũ” vào, bước chân thêm rồi rậm, thân hình thêm biến ảo. Ý chính của “Linh Vũ” chính là dựa vào tám chữ “Thiên Hạ Độc Bộ, Bảng Nhược Vô Nhân”, chẳng những liên tục quan sát đối thủ mà còn phải quan tâm đến toàn cục, điều này cùng với tổng cương trong “Dịch Tĩnh Kiếm” lại vừa vận trùng khớp.

Nhạc Chi Dương đã lĩnh ngộ ra điều này, gã lưu ý địa thế, tầm mắt mở to, xem hằm mộ trở thành bàn cờ, đem đối thủ trở thành quân cờ, bản thân nắm rõ toàn cục, nước cờ nào đã qua không để tâm đến nữa, chỉ muốn giành lấy lợi thế. Thình thoảng xen lẫn trong chiêu kiếm của Diệp Linh Tô, gã lại ngẫu nhiên đâm ra một chiêu, vừa khớp như vẽ rồng điểm mắt. Ba tên địch thủ kia cứ mỗi khi chuẩn bị đánh trúng thì kiếm Chân Cương luôn luôn đâm đến đúng lúc, nhắm ngay vào chỗ hiểm của bọn chúng, thời điểm hết sức trùng hợp cứ như đã mai phục sẵn ở đó, chỉ đợi ba tên ác nhân lao vào trúng. Ba tên nọ hết sức kinh ngạc, dần dà bị bức lui lại. Cứ như vậy, sức ép lên Diệp Linh Tô cũng giảm nhẹ đi đáng kể, khoái kiếm của cô một khi được sử dụng thuận tay liền hóa thành một tấm lá chắn khổng lồ che mưa đón gió cho Nhạc Chi Dương, giúp cho gã thoải mái nghiên cứu kiếm pháp.

Hai người trước nay chưa từng hợp kiếm đối địch, lần đầu chung tay không ngờ lại kín bưng không kể hờ, càng về sau càng hiểu ý nhau, như cá gặp nước mặc sức tung hoành. Kiếm pháp cả hai tuy có phong cách trái ngược nhưng lại có thể lấy thừa bù thiếu, liên miên như sông dài, sáng tạo như âm dương, chiêu thức ảo diệu nhiều không kể xiết.

Bất tri bất giác đã đấu qua hơn năm mươi chiêu, nhóm ba tên của Xung đại sư kết hợp lại vẫn không thể khống chế được hai người, trong lòng quả thật là muôn vàn cảm xúc lẫn lộn: vừa bức, vừa thẹn, vừa bối rối, lại vừa kinh ngạc, không hiểu bằng cách nào mà hai thiếu niên nam nữ này lại một bước lên mây, luyện thành thần kỹ như vậy? Ngay cả Tịch Ứng Chân cũng quên khuấy đi mất cơn đau của “Nghịch Dương Chử”, hai mắt tròn tròn, ngây ra nhìn hai người.

Lại đấu thêm vài hiệp, Nhạc Chi Dương không dám vận dụng nội lực, dần dần bắt đầu đuối sức, xuất kiếm có phần chậm chạp, tức thì hai người liền tiếp giáp phải nguy hiểm. Nhạc Chi Dương thầm hiểu rằng nếu cứ như vậy nhất định sẽ thất bại, gã tu luyện “Linh Vũ”, có thể trong lúc giao đấu mà phân tâm nhìn ngó xung quanh, lúc này lập tức rào mắt bốn phía, chợt thấy hộp ngọc đang nằm dưới đất. Chiếc hộp này ban nãy rơi xuống từ trên tay Thích Ân Thần, mọi người bận mãi miết ẩu đả, nhất thời chẳng ai quan tâm đến nó.

Nhạc Chi Dương lùi về sau vài bước đến bên cạnh hộp ngọc, gã canh chuẩn phía cửa mộ, bắt thần gio chân đá mạnh vào chiếc hộp ấy. Hộp ngọc hóa thành một luồng sáng nhạt, bay vèo ra ngoài cửa nhanh như sao xẹt.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh

Sự việc này nằm ngoài tiên liệu của đôi phương, Minh Đẩu xoay người chạy thẳng về hướng hộp ngọc, Xung đại sư lật đặt bảm theo sát phía sau, bỏ lại mình Trúc Nhân Phong ở đó. Hắn còn đang lưỡng lự chưa quyết thì hai thanh kiếm đã đồng loạt đâm đến. Trúc Nhân Phong vội vã tránh né, nhưng đối thủ phối hợp đã lâu, vừa mượt mà vừa liên lạc, hắn chỉ có thể lách khỏi khoái kiếm của Diệp Linh Tô nhưng không tài nào cản được một chiêu “Thiên Tướng Kiếm” của Nhạc Chi Dương. Kiếm Chân Cương xiềng xiềng chềch quết qua bắp vế Trúc Nhân Phong, máu tươi tức khắc vung vãi đầy hằm mộ hòa cùng giọng rú thảm thiết của hắn.

Trúc Nhân Phong khập khà khập khiễng lùi ra sau, hai thanh kiếm hết như hình với bóng tiếp tục xia đến. Hắn giờ đây đã mất sạch ý chí chiến đấu, không dám ứng chiến nữa, chớp mắt sau đã rút ra khỏi hằm mộ. Nhạc Chi Dương thấy rõ diễn biến, bắt chợt quát lớn:

– Mau đóng cửa!

Diệp Linh Tô nghe tiếng gã kêu mới tỉnh ngộ, hai người chia nhau vịn chặt cánh cửa đồng ở hai bên, “Ầm” một tiếng, khép chặt cổng mộ lại. Ba kẻ bên

ngoài nhận ra đã mắc lừa, thì nhau xông đến. Nhạc Chi Dương không đợi cho đối phương phá cửa, nhấc lấy đá Tự Lai chèn chặt lối vào.

Kẻ địch hiện tại đã bị cách ly bên ngoài, Diệp Linh Tô như thể trút bỏ tảng đá nặng trên vai, chỉ thấy đan điền trống rỗng, cả thể xác và tinh thần đều rã rời, không kèm được ngồi bệt xuống tựa cửa, nặng nhọc thở dốc.

Đang dưỡng sức, cô chợt thấy Nhạc Chi Dương nhích gần mép cửa, đứng yên không cử động, trong lòng ngạc nhiên, toan mở miệng hỏi thì gã nháy mắt ra hiệu giữ im lặng. Diệp Linh Tô càng lấy làm lạ, nhìn theo ánh mắt của gã, bỗng thấy một mũi khoan thép mảnh dài luồn qua khe cửa xuyên vào bên trong.

“Chìa khóa Quái Đình...” Tim thiếu nữ giật thót, toan bật người nhảy lên. Nhạc Chi Dương bỗng giữ chặt cô lại, liên tục lắc đầu. Diệp Linh Tô không hiểu ý gã, mắt thấy sợi khoan thép càng lúc càng dài, móc lấy đá Tự Lai có vẻ sắp phát lực. Nhạc Chi Dương bất ngờ vùng tay bỏ kiếm, “Choang” một tiếng, chìa khóa Quái Đình đứt thành hai đoạn.

Ba kẻ ngoài cửa ngoác miệng chửi om sòm. Nhạc Chi Dương ha hả cười to:

– Đây lừa trọc, còn có chiêu trò gì nữa bày hết ra đi!

Tiếng mắng chửi bên ngoài dần ngớt đi, Minh Đẩu hậm hực bảo:

– Tiểu tử thôi, chớ vội đắc ý, bên trong mộ không thức ăn không nước uống, ta xem các ngươi cầm cự được bao lâu!

– Bọn ta không có thức ăn nước uống thì bọn ngươi có chắc? – Nhạc Chi Dương cười gằn: – Bọn ta có chết đói chết khát thì các ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu.

Minh Đẩu lập tức cứng họng, lúc bọn chúng lên núi đúng là có mang theo lương khô nước sạch nhưng sau trận kịch chiến trên vách, toàn bộ đều đã rơi rớt sạch sẽ. Nơi này trên không với tới trời, dưới không đáp được đất, so với tình hình trong hầm mộ cũng không khá khẩm hơn là bao. Nghĩ đến đây, lão thầm mắng tên tiểu tử xảo trá.

Xung đại sư đảo mắt một vòng, hạ thấp âm điệu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên:

– Nhạc lão đệ, Tịch chân nhân đang phát bệnh, ở bên trong đó cũng chỉ có cách chờ chết mà thôi, chi bằng ngươi mở cửa ra, chúng ta cùng nhau suy nghĩ giải pháp. Ta nói lời giữ lời, quyết không làm khó các ngươi, Đại Kim Cương Thần Lực của bản môn có thể trực bỏ bách tà, nói không chừng có thể phá giải “Nghịch Dương Chỉ”...

– Nói hay lắm! – Nhạc Chi Dương cười khanh khách: – Tên lừa trọc, ngươi mà nói lời giữ lời thì heo nái cũng có thể leo cây được. Chớ có khua môi múa mép nữa, lời từ mồm ngươi một câu ta cũng không tin được.

Xung đại sư sầm mặt cười lạnh:

– Thôi được, vậy bọn ta đành tốn thời gian một chút. Ta có công phu thiền định, trong vòng một năm có thể nhịn ăn nhịn uống. Ta cứ ở lại đây chờ, lại luân phiên cử người đi tìm lương thực, thời gian kéo dài để xem ai chịu đựng giỏi hơn?

– Ngươi dọa ai đấy? – Nhạc Chi Dương thần nhiên nói: – Ban này tất cả đều so tài rồi, ba tên các ngươi chỉ cần thiếu đi một kẻ thì sẽ không thắng nổi, ngươi cử người xuống núi quả là hợp ý ta.

Gã cố tình phô trương thanh thế, ba tên ngoài cửa lại nổi lên nghi ngại, màn song kiếm hợp bích vừa rồi uy lực lạ thường, nếu như bọn chúng thiếu đi mất một người có lẽ đúng là không đương cự nổi thật. Trúc Nhân Phong lúc này vừa trúng một kiếm, lòng không cam tâm, ngang ngạnh nói:

– Thăng nhãi chó chết đừng vội đắc ý, dù bọn ta có xuống núi thì ngươi cũng chưa chắc biết được.

Nhạc Chi Dương cười khi khi, nhấc kiếm Chân Cương khếch lên cửa đồng, nhẹ nhàng như vẽ trên bùn, tích tắc sau trên cánh cửa liền lộ ra một lỗ hổng nhỏ, Nhạc Chi Dương ghé mắt vào quan sát, cười bảo:

– Không tệ chút nào, vừa nghĩa qua đã thấy cả.

Ba kẻ bên ngoài nhất thời chẳng còn gì để uy hiếp, ai nấy đều chán nản ừ ừ.

Nhạc Chi Dương nhìn thì có vẻ ăn to nói lớn, thật ra quá nửa đều là khoa trương khí thế. Vừa rồi giao đấu bất phân thắng bại, chiếm được lợi thế trước bọn chúng chẳng qua là nhờ yếu tố bất ngờ, chưa kể gã không thể vận khí, nếu đánh lâu dài ắt hẳn sẽ bại lộ chân tướng.

Thế nhưng so với sự sống chết của Tịch Ứng Chân, mấy thứ nhỏ nhặt này đều không đáng nhắc đến. Lão đạo sĩ trước gặp họa “Nghịch Dương Chỉ”, sau lại trúng phải một quyền nặng nề của Xung đại sư, lúc này dựa vào vách đá thôi thóp thở. Diệp Linh Tô rút ra một lọ ngọc, lại trút từ đó ra hai viên thuốc màu vàng nhạt, to cỡ quả nhãn, hương thơm ngan ngát. Cô cạy răng Tịch Ứng Chân ra ép ông nuốt vào.

Nhạc Chi Dương không kèm được tò mò:

– Đây là loại thuốc gì?

Diệp Linh Tô thăm thì:

- Đây là Ngọc Tùy Hồi Nguyên Đan, bài thuốc mà năm đó Tổ Tâm Thần Y lưu lại, tuy không thể đảo ngược âm dương nhưng có thể đại bổ nguyên khí. Phương thuốc quả nhiên thần kỳ, sau khi Tịch Ứng Chân uống xong, khuôn mặt đã hồi phục chút huyết sắc, một lúc sau thì mở mắt ra, ngắc ngứ bảo:
- Tiểu cô nương, linh đan quý hiếm như vậy, không nên vì ta mà lãng phí, lần này lão đạo sợ rằng sẽ không qua khỏi...

Nhạc Chi Dương vội khuyên:

- Tịch đạo trưởng, đừng nói như vậy, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu ngài.
- Cứu mà làm gì? – Tịch Ứng Chân lắc đầu cười khổ: – Tổ Tâm Thần Y Hoa Hiểu Sương, đôi tay thần diệu cứu nhân độ thế, vẫn thường bảo: “Chỉ có thể cứu người sống, không thể cứu kẻ chết.” Bệnh ta ta biết, bản đạo thân thể già cỗi, chết không đáng tiếc, chỉ liên lụy hai người kẹt lại chốn này thật khiến ta áy náy không thôi.

Nhạc Chi Dương nghe lời ông nói như vậy, cảm giác như rơi xuống hố băng, Diệp Linh Tô cũng ngao ngán cúi đầu, nghĩ đến Tịch Ứng Chân phải rơi xuống tình cảnh ngặt nghèo thế này toàn bộ đều do Vân Hư ban cho, trong lòng cô lại sinh thêm mấy phần ác cảm đối với người cha ruột của mình.

Tịch Ứng Chân ho khan vài tiếng, kèm nén máu huyết trong cơ thể lắng xuống, lại nói:

- Hộp ngọc kia nhất định hết sức quan trọng, bằng không nó đã chẳng nằm trên tay Thích Ân Thần, giờ mà để nó rơi vào tay bọn ác nhân, ngày sau nhất định sẽ tai họa vô cùng.
- Ta cũng chẳng còn cách nào khác! – Nhạc Chi Dương cúi đầu ủ rũ: – Không dùng hộp ngọc ấy làm mồi nhử, chắc chắn không thể dẫn dụ được Minh Đẩu và tên lừa trọc rời khỏi.
- Ngươi làm tốt lắm. – Tịch Ứng Chân ngược mắt nhìn gã, gương mặt thoáng lộ ý cười: – Ta chỉ tiếc mà thôi!

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, cõi lòng thoáng xao động, chợt hỏi:

- Nếu hộp ngọc quan trọng như vậy, còn đóa sen ngọc kia thì thế nào?

Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ giây lát, cất tiếng:

- Việc đã đến nước này, thôi thì cứ đến lấy xem thử, xong việc thì trả vật về nguyên chủ, thiết nghĩ Thích tiên bối cũng sẽ không trách tội đâu.

Nhạc Chi Dương vốn tò mò, nghe vậy bèn bước đến trước tòa thạch tháp. Trong bóng tối, đóa sen ngọc bích tỏa ra ánh sáng huyền quang, soi rọi lên diện mạo thân xác lạnh lẽo nơi đó, làm toát lên vẻ gì đó âm u rùng rợn. Nhạc Chi Dương chỉ thấy sống lưng ớn ớn, gãi lẩm nhẩm khăn vải vài câu rồi mới dám rút đóa sen ngọc xuống, mang đến trước mặt Tịch Ứng Chân.

Lão đạo tiếp lấy, quan sát tỉ mỉ, hoa sen không phải loại ngọc bích tầm thường mà là đá dạ quang tạo thành, cánh hoa mịn màng duỗi ra tự nhiên, cánh sen thuần dài. Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ một lúc, bất chợt “Ồ” lên trầm trồ, chăm chú nhìn cánh sen, hàng mày rậm khẽ chau lại. Nhạc Chi Dương vội hỏi:

- Sao thế?

Tịch Ứng Chân chỉ vào cánh sen thuần dài ấy, bảo:

- Ngươi xem kỹ đi!

Nhạc Chi Dương giương mắt quan sát, cả đóa sen làm từ ngọc đặc, cánh sen đặc biệt lỏng lẻo, chợt nghe Diệp Linh Tô “í” một tiếng, khẽ khàng kêu lên:

- Cánh sen rỗng ruột ư?

Tịch Ứng Chân gật gù, thu lại đóa sen ngọc, vắn vẽ nhẹ lên đoạn cuối của cánh hoa, cất tiếng hỏi:

- Có vật nào sắc nhọn ở đây không?

Nhạc Chi Dương nhớ đến chìa khóa Quái Đình liền bước đến bên ngạch cửa, nhặt lấy nửa sợi khoan thép. Tịch Ứng Chân giao sen ngọc cho gã, căn dặn:

- Gạt lớp sáp ra.

Nhạc Chi Dương nhận lấy đóa sen quan sát, thì ra bên trong cánh hoa trống trơn tựa như một cái ống rỗng, miệng ống dùng sáp nung bịt kín. Nhạc Chi Dương gạt bỏ lớp sáp, phát hiện bên trong có chứa thứ gì đó, liền lắc nhẹ một cái, trong ống rơi ra một cuộn giấy mỏng.

Mọi người chỉ thấy tim đập rộn lên, trái cuộn giấy ra, mượn ánh sáng huyền quang từ đóa sen ngọc quan sát, chỉ thấy trên giấy chia ra hai phần nội dung: một nửa chép đầy chữ viết li ti, nửa còn lại vẽ rất nhiều đường nét quanh co uốn lượn, đẹp mắt và phức tạp, phía dưới bản vẽ có ghi mấy chữ nhỏ nhỏ: “Son Hà Tiềm Long Quyết”

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Đây là gì vậy, không phải võ công à?

Tịch Ứng Chân run run đôi tay, ráng nhìn con đầu, cầm lấy cuộn giấy xem xét hồi lâu, thờ hất ra bảo:

– Ở trên này viết, thứ trong hộp ngọc chính là pho “Đại Tượng Vô Hình Quyền”.

Hai người Nhạc-Điệp nghe thấy câu này xong, ai nấy đều ngao ngán. Diệp Linh Tô bực dọc trách:

– Ông trời không có mắt hay sao chứ?

– Đừng gấp! – Tịch Ứng Chân cười khê: – Trên này còn viết, muốn luyện Đại Tượng Quyền thì trước tiên phải luyện qua Tiềm Long Quyết, trên cuộn giấy này có ghi chép lại nội công căn cơ của quyền kinh.

Nhạc Chi Dương hớn hờ trở lại:

– Nói như vậy, tên lừa trọc đoạt được quyền kinh cũng như không?

– Chưa chắc. – Tịch Ứng Chân trầm ngâm bảo: – Kẻ này tài trí tuyệt đỉnh, không thể đoán theo lẽ thường.

Nhạc Chi Dương có chút thất vọng, chỉ cuộn giấy hỏi tiếp:

– Còn đây là gì? Cong cong queo queo cứ như một đàn giun ấy.

– Đàn giun này có lai lịch không nhỏ đâu nhé! – Tịch Ứng Chân tùm tùm: – Chúng chính là long mạch phong thủy trên khắp thiên hạ.

– Long mạch phong thủy? – Hai người còn lại đều giật mình, Diệp Linh Tô nhú mày: – Đây là nội công tâm pháp, có liên quan gì đến phong thủy cơ chứ?

– Nhóc ngươi cũng không biết sao? – Tịch Ứng Chân thờ dài: – Xem ra đây chính là bí mật của nhà họ Thích, không muốn cho người ngoài hay biết, ta cũng nhờ quan sát thứ này mới nhận ra nội công tâm pháp của Thích gia có xuất xứ từ thuật phong thủy. Bộ Tiềm Long Quyết này ví thân thể là trời đất, xem kinh mạch làm long mạch, tụ nước tích gió, hết như rồng lượn đất bằng, tinh đầu giăng trời, âm dương giao kết, biến hóa ngũ hành bên trong, khí cơ tăng giảm ẩn chứa giang sơn vô tận, quả thật là một danh tác xưa nay hiếm có.

Hai người còn lại giương mắt nhìn nhau, Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Tịch đạo trưởng, ngài có thể xem hiểu à?

Tịch Ứng Chân khê bật cười:

– Biết sơ một ít, nhưng thời gian của ta không còn nhiều nữa...

Nói đến đây, hàng mi trắng của ông nhướn lên, chăm chăm nhìn cuộn giấy, lẩm bầm

– Ngũ Nhạc chân long lạc, tử long không tung hoành, cửu thiên ngọc long phi, triết long bất tri xuân...

Hai người thấy ông sắc mặt khác thường, trong lòng hết sức ngạc nhiên, đang định lên tiếng hỏi, lại sợ ngăn mạch suy nghĩ của ông. Một lúc sau, Tịch Ứng Chân thờ dài một hơi, ngược nhìn hai người từ tốn nói:

– Trời không phụ lòng người, ở đây có một phương pháp có thể giúp ta sống tạm thêm một lúc.

Hai người nghe xong mừng mừng quýnh, Nhạc Chi Dương hỏi ngay:

– Là phương pháp gì?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Trong Tiềm Long Quyết có một phương pháp gọi là “Triết Long Miên”, Triết Long ấy có nghĩa là con rồng ẩn sâu dưới nước, cứ dựa theo phương pháp tu luyện có thể khiến cho máu chảy chậm lại, khí tức hòa hoãn hơn, cả người hết như loài rồng ẩn nấp, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Nhạc Chi Dương nghi hoặc hỏi:

– Thế thì có liên quan gì đến “Nghịch Dương Chỉ”?

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ một thoáng, khẽ vỗ tay bảo:

– Ta hiểu rồi, máu chảy chậm lại, khí tức hòa hoãn hơn, vậy thì mức độ tổn thương của “Nghịch Dương Chi” cũng sẽ giảm nhẹ đi rất nhiều.

Tịch Ứng Chân nhìn cô lộ vẻ tán thưởng:

– Không những máu huyết chảy chậm, luyện đến mức nhất định khí huyết sẽ không lưu thông nữa, mãi mãi ngưng đọng lại, như rắn như ếch lẩn vào giấc ngủ đông, độc khí của “Nghịch Dương Chi” cũng theo đó ngừng hẳn, chẳng còn khả năng hô mưa gọi gió nữa.

Nhạc Chi Dương vỗ tay bảo:

– Hay quá, nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể đến núi Côn Luân tìm Lương Tư Cầm rồi.

– Đâu có dễ vậy! – Tịch Ứng Chân lắc đầu: – Cách thức này chỉ có thể chữa lửa trước mắt thôi, nó có một phiền phức rất lớn.

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

– Là phiền phức gì?

– Tiến vào trạng thái Miên (ngủ yên) của Triết Long thì không thể sử dụng võ công, bằng không khí huyết sẽ bị thúc đẩy, “Nghịch Dương Chi” lại phát tác! – Tịch Ứng Chân nói đến đây, chân mày nhíu lại: – Nếu là như thế, ta hóa ra lại thành gánh nặng của hai đứa rồi!

– Ngươi nói gì lạ thế? – Nhạc Chi Dương cười bảo: – Cho dù ngươi có là gánh nặng thì ta cũng phải khiêng ngươi tới núi Côn Luân cho bằng được.

Diệp Linh Tô cũng đồng tình:

– Phải đó, chúng ta đã trải qua bao hoạn nạn rồi, theo lý nên đồng sinh cộng tử!

Tịch Ứng Chân thay đổi sắc mặt mấy lần, sau cùng cũng nghiêm túc hạ quyết tâm, gật đầu bảo:

– Được, đợi sau khi ta nhập định rồi, hai đứa hãy mang đóa sen ngọc này trả lại chỗ cũ.

Dứt lời, ông dựa theo những ghi chép trong “Tiềm Long Quyết”, mắt khép mi rù, hít chậm thở sâu, nội lực của ông tinh thâm, vừa đọc liền nắm bắt, rất nhanh đã tiến nhập vào trạng thái ngủ đông, khí huyết lưu thông chậm rãi, hô hấp như có như không, thân hình ngổn tựa vào vách hang, đáng vẻ chẳng khác gỗ đá.

Nhạc Chi Dương trong lòng mừng rỡ, nhặt lấy đóa sen bước đến trước thạch tháp, đang định trả hoa về chốn cũ, bất chợt trái tim giật thót một nhịp, chỉ thấy thân xác người phía trước có diện mạo hết như lúc còn sống, thần khí bình hòa, trông hao hao như Tịch Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương cảm giác mình mảy sơn gai ốc, chỉ sợ Thích Ân Thần đột nhiên mở mắt nhảy bật dậy. Gã vội vã buông đóa sen ngọc xuống, ù té chạy về bên cạnh Diệp Linh Tô, thấp giọng bảo:

– Diệp cô nương, cái ông Thích Ân Thần kia có khi nào chưa chết mà chỉ... khụ khụ... chỉ là đang ở trong trạng thái ngủ đông của Triết Long Miên hay không?

Diệp Linh Tô sợ đến nhảy dựng, tim nện thình thịch, cô tự trấn an bản thân, lờ mờ mắt nhìn Nhạc Chi Dương, nghiêng răng mắng:

– Ngươi dọa ai đấy, ta không sợ đâu!

Nhạc Chi Dương dờ khóc dờ cười, bảo:

– Cô không tin thì đến đó mà xem bộ dáng của ông đi, chẳng giống người chết chút nào mà cứ như đang ngủ vậy.

Diệp Linh Tô không khỏi rung mình, càng nghĩ càng sợ, hận không thể đánh cho tên tiểu tử này một cú. Ánh mắt hai người chạm nhau, đều có thể nghe rõ tiếng trống ngực của đối phương. Qua một lúc sau, vẫn chẳng có động tĩnh gì, Diệp Linh Tô thở phào một hơi, oán hận mắng:

– Tên bịp bợm đáng ghét, Thích Ân Thần là người thời Tống triều, cho dù có tiến vào trạng thái ngủ đông cũng không thể nào ngủ một giấc năm trăm năm được.

Nhạc Chi Dương vẫn bối rối hỏi:

– Thế vì sao cơ thể không bị phân hủy?

Diệp Linh Tô trả lời:

– Đây là phương pháp bí mật của Phật môn, nguyên nhân chỉ có trời biết.

Lại qua một lúc nữa, bên ngoài cửa chợt vọng đến tiếng đập cánh phành phạch, Nhạc Chi Dương vội thất kinh la toáng:

– Hồng rồi, chỉ lo Tịch đạo trưởng, quên bém ba tên cầu tặc ấy!

Gã chạy đến trước cửa quan sát mới giật mình nhận ra trong tổ ung lúc này không còn một bóng người, Phi Tuyết đã trở về sào huyệt, đang bay tới bay lui trong tổ.

Nhạc Chi Dương hiểu ra, loài ung trắng vốn nhảy bèn vô cùng, nếu có người ở quanh đó nó nhất định sẽ không trở về. Nghĩ đến đây, gã bèn rút đá Tự Lai trên cửa xuống. Diệp Linh Tô hoảng hốt gọi:

– Ngươi làm gì đó?

Cô không kịp ngăn cản, Nhạc Chi Dương đã đẩy cửa bước ra ngoài, Phi Tuyết đột nhiên thấy có người xuất hiện, ra thế muốn xông đến tấn công, đến khi trông thấy gã nó mới thu cánh lại, inh ỏi kêu vang.

Nhạc Chi Dương rảo bước đến mé vực, chỉ thấy ba tên nọ đang chuẩn bị xuống tới mặt đất, cọc gỗ dọc đường đều bị nhổ đi sạch sẽ. Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, không kèm được ngoác miệng mắng to:

– Giỏi cho bọn cầu tặc, độc ác đến thế là cùng!

Nơi này vốn là vách dựng cheo leo, đứng thẳng sừng sững, dẫu là tuyết đỉnh cao thủ mà thiếu đi cọc gỗ thì cũng chẳng cách nào trèo xuống dưới được. Ba tên nọ nhổ bỏ cọc gỗ, cốt ý vây hãm đám người Nhạc Chi Dương ở lại trên núi, một khi không có thức ăn nước uống, cùng lắm là vài ngày bọn họ chắc chắn sẽ chết rũ vì đói khát.

Muru kể này vô cùng độc địa, Nhạc Chi Dương toác cổ ra mắng chửi, ba tên bên dưới nghe thấy, thấy đều cười rúc rích. Trúc Nhân Phong bị ném mùi khở sở nhiều nhất, vốn hận Nhạc Chi Dương đến thấu xương, lúc này nghe gã ngoác miệng chửi chỉ cảm thấy hết sức khoái trá, lớn tiếng bảo:

– Tiểu tử thôi, xem ngươi còn dám ngông cuồng nữa không? Ba ngày nữa ông đây sẽ leo lên hốt xác giùm ngươi.

Xung đại sư nói:

– Nhạc lão đệ, nếu ngươi sợ chết đói thì mau mau quy hàng, giao ra nửa bộ “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, ta sẽ thả ngươi xuống.

Nhạc Chi Dương tức đến sôi máu, quát lên:

– Sách thì không có, nước đá có sẵn một vôi đầy.

Nói rồi gã tụt quần, xả rào rào xuống bên dưới núi. Diệp Linh Tô đang định bước đến gần, thấy cảnh đó lập tức má hồng tai đỏ, chạy vội trở vào trong mộ, lòng thầm rủa xả Nhạc Chi Dương toi bời.

Ba tên bên dưới vừa kinh ngạc vừa tức tối, nhưng lại hiềm đành phải nước đá, ai nấy thi nhau ôm đầu chạy thực mạng. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới hả dạ, ha hả cười lớn:

– Bọn chó má, khúc “Cao sơn lưu thủy” của ông có hay không nào?

Ba tên lần đến bìa rừng, quay lại chửi bới om sòm. Nhạc Chi Dương gằn cổ mắng trả, mắng đến lúc miệng khô lưỡi khát mới chịu dừng lại.

Mất thấy bóng dáng kẻ địch mất hút, Nhạc Chi Dương ngã ngồi xuống đất, tinh thần chán nản uể oải, cái khó này vừa qua đi thì cái khó khác lại ập đến, lần này rơi vào tuyết cảnh, sợ rằng chẳng còn cách nào thoát thân.

Diệp Linh Tô đi đến bên vách vực, lặng lẽ nhìn xuống bên dưới không nói lời nào. Lúc này chợt vang lên tiếng vỗ cánh phành phạch, Phi Tuyết bay vọt lên không, thỏa thích lượn vòng. Nhạc Chi Dương ngấm nhìn bóng hình ung trắng, mắt chợt sáng lên, vỗ tay đánh bốp bảo:

– Ta có cách rồi.

Diệp Linh Tô vội hỏi:

– Cách gì thế?

Nhạc Chi Dương trở về chú ung trắng:

– Chúng ta không xuống được, lẽ nào nó cũng không?

– Thế thì hơi khó rồi. – Diệp Linh Tô trầm ngâm: – Săn vật sống là thiên tính của họ nhà ung, cọc gỗ chỉ là vật tĩnh vô tri, ngươi sai Phi Tuyết đi nhặt về, nó nhất định không hiểu gì đâu.

– Thuyền bè chẳng phải cũng là vật tĩnh hay sao? Ma Vân có thể truy tìm thuyền bè thì Phi Tuyết sao lại không nhặt cọc gỗ được?

– Ngươi chẳng biết gì cả! – Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: – Thuật Ngự Ưng có hai cảnh giới: một là săn vật động, hai là bắt vật tĩnh. Đầu tiên, thiên tính của nó phải đáp ứng đủ, kể đó là đạt đến cảnh giới khiến cho loài ưng hiểu rõ về sự sống cái chết, phân biệt được vạn vật, đây vốn không phải là chuyện dễ dàng, nếu ngươi có thể làm cho Phi Tuyết tha được cọc gỗ thì cũng có thể bắt nó tìm kiếm thuyền bè.

Nhạc Chi Dương nghe xong hứng khởi trời đây, hồi phục lại tinh thần, lập tức phát ra hiệu lệnh. Sau khi cọc gỗ bị rút bỏ, toàn bộ đều rơi tăn mác bên dưới chân núi, nếu như ưng trắng tuân lệnh thì có thể dễ dàng chuyển lên đây.

Phi Tuyết bỏ nhào xuống đất, chốc lát sau liền quắp theo một con gà rừng bay trở lên. Nhạc Chi Dương nhìn mà ngỡ người, lại ngại Diệp Linh Tô mỉa mai, đành ra vẻ tỉnh bơ, cười hề hề bảo:

– Hay lắm, chúng ta sẽ từ từ tiến bộ vậy. Trước tiên bắt vật động, sau đó nhát vật tĩnh.

Nói xong gã lại phát ra hiệu lệnh, Phi Tuyết bay trở xuống, tích tắc lại tha về một con thỏ hoang.

Nhạc Chi Dương vô cùng xấu hổ, quay đầu lại chỉ thấy Diệp Linh Tô mặt tởm không rõ biểu cảm, gã lập tức ho khan một tiếng, húng hắng:

– Đầu tiên bắt được vật bay, sau đó tóm được vật chạy, rốt lại cũng là thứ ở trên mặt đất, so với gà rừng thì có tiến bộ hơn rồi đấy.

Nói xong lại gọi Phi Tuyết đến giáo huấn một tràng, ưng trắng nghiêm túc lắng nghe, cúi đầu tui ngui. Tiếp đó, ở lần thứ ba xuất phát, nó đi một hơi mất chừng phần tư canh giờ, Nhạc Chi Dương đang dần hết kiên nhẫn chợt nghe một tiếng kêu the thé rít lên, gã cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy Phi Tuyết đang cắp lấy một chú heo nhỏ, cổ sức bay lên.

Heo con rơi lúc xuống nền hang hầy còn đang sống, nó hoảng hốt mất phương hướng, cầm đầu toan bỏ chạy, nào ngờ bên ngoài là vách vực sâu hút, nó lập tức chúi đầu lao thẳng xuống. Phi Tuyết không đợi cho nó kịp rơi, giang cánh xông ra, tóm gọn nó giữa không trung rồi hung tợn mổ chết tươi, sau đó cắp lấy cái xác quay trở lại hang, vứt xuống mặt đất, đôi mắt đen lấy mỡ to nhìn Nhạc Chi Dương như muốn khoe khoang chiến tích.

Nhạc Chi Dương dờ khóc dờ cười, sa sả tuôn ra một tràng “ăn hại”, “ngu ngốc”... mắng nhiếc chú chim. Diệp Linh Tô đứng bên lắng nghe, bất giác tùm tùm cười. Nhạc Chi Dương nheo mắt nhìn cô, tui ngui bảo:

– Thôi như vậy cũng đành, có mấy con mồi này ít ra chúng ta sẽ không chết đói nữa.

Diệp Linh Tô nói:

– Chết đói thì không nhưng sẽ chết khát.

Nhạc Chi Dương buồn bã gãi đầu:

– Vậy phải làm sao đây?

Diệp Linh Tô không nhịn được bật cười:

– Mới rồi còn to mồm khoác lác kia mà, sao giờ lại nhút chí nhanh như vậy? Đạo lý Ngự Ưng đề cao nhất tính kiên nhẫn, dù có là chim non được ấp nở từ giống ưng nhà thuần hóa cũng phải mất vài tháng mới hiểu chuyện sinh tử. Con Hải Đông Thanh này trời sinh đất dưỡng, xưng bá ngoài hải đảo, hoàn toàn không gặp thiên địch. Nó mà chịu nghe lệnh của ngươi như vậy đã là một việc vô cùng kỳ lạ rồi. Nói thẳng ra, Phi Tuyết có khả năng nhận biết đáng kinh ngạc, vượt xa đồng loại; ví như lúc này săn mồi, ban đầu nó vốn không để tâm đến thú vật trên trời hay dưới đất, nhưng trải qua một phen dạy dỗ của ngươi, nó đã nhanh chóng hiểu ra là cần săn mồi dưới mặt đất; Càng về sau, thông qua động tác khoa chân múa tay của ngươi, nó biết rằng mồi săn này cần phải lớn hơn thỏ hoang, nên mới dốc hết khả năng bắt về một chú heo con. Những điểm khác biệt này thoạt nhìn thì rất nhỏ nhưng ở các loài chim khác nếu muốn lĩnh ngộ được ít nhất cũng phải mất vài ngày.

– Không sai. – Nhạc Chi Dương lại tràn ngập niềm tin, quay sang nhìn Phi Tuyết cười toe toét: – Chim ngoan, mi làm tốt lắm, ta mừng oan nhà mi rồi, mi có đàn có gốc đến đâu cũng lợi hại hơn con chim ưng nhà Đông Đảo nhiều!

Diệp Linh Tô hờn dỗi quát:

– Nhạc Chi Dương, ngươi mà còn ăn nói linh tinh, ta... ta không thèm để ý đến ngươi nữa.

Nhạc Chi Dương lè lưỡi, cười xòa:

– Nói giỡn thôi mà, cô đừng xem là thật.

Nói rồi gã lại đi sai khiến Phi Tuyết.

Ưng trắng bay đi săn hồi lâu, chốc thì mang về một con dê nhỏ, chốc lại bắt theo một chú nai tơ, thậm chí còn bay tít ra ngoài biển tha về một con cá trắm to dài cả thước. Chẳng bao lâu sau, cơ hồ các chủng loại sinh linh trên đảo đều bị nó bắt về một loạt, Diệp Linh Tô bất giác vỗ tay khen:

– Chú chim này khôn phết.

– Khôn cái rắm ấy! – Nhạc Chi Dương nhìn con cá, mặt quàu quàu: – Cái này gọi là sai lầm nói tiếp sai lầm.

– Ngươi chả biết gì cả! – Diệp Linh Tô lườm gã: – Những thứ mà nó trước sau mang về đều không hề trùng lặp, đủ thấy nó cũng nhận biết bản thân sẵn mỗi chưa phù hợp, cho nên mới không ngừng thử nghiệm những loại mới mới.

Nhạc Chi Dương nói:

– Trên đảo nhiều con mới như vậy, cứ thử từng món thể này biết đến chừng nào mới xong?

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi bảo:

– Ngươi đưa thanh sáo cho nó bầu vào thử xem.

Nhạc Chi Dương chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, Diệp Linh Tô lại giục:

– Nhanh lên nào.

Nhạc Chi Dương bắt đầu đi đánh hơi thanh sáo ra, ra hiệu cho ưng trắng cấp lấy. Phi Tuyết rướn người bay đến đậu trên thanh sáo, một lúc sau Diệp Linh Tô bảo:

– Được rồi, hãy sai nó đi săn tìm những thứ có hình dạng tựa tựa thanh sáo này.

Nhạc Chi Dương ra lệnh, ưng trắng bay vọt đi, thoáng chốc sau nó tha về một con rắn biển cực độc, dọa cho hai người phải hốt hoảng nhảy nhồm. Nhạc Chi Dương nói đùa:

– Đây là đề xuất của cô đó hả?

Diệp Linh Tô xí một tiếng, bảo:

– Lần này chỉ là ngoại lệ, cứ thử lần nữa xem.

Phi Tuyết tuân lệnh bay đi, đi khoảng một phần tư canh giờ thì trở về sào huyết, trong chân cấp theo một nhánh cây có chiều dài tương tự thanh sáo.

– Lần này đạt rồi. – Diệp Linh Tô nhặt lấy cành cây, mặt mày tươi cười rạng rỡ, phô hết vẻ yêu kiều của thiếu nữ: – Thấy rõ chưa? Nó vừa mang về một vật tinh đầy, cả chiều dài cũng không sai lệch là bao.

Nhạc Chi Dương không khỏi thần phục, chấp tay bảo:

– Cũng nhờ Diệp cô nương hiến cách.

Diệp Linh Tô lại nói:

– Lần thử này có tiến bộ lớn, ngươi phải thưởng cho nó, nhưng không nên thưởng quá nhiều. Loài ưng khi đói mới dễ sai khiến, no rồi sẽ lười biếng.

Nhạc Chi Dương xèo lấy một tảng thịt dê nhỏ, thấy cho Phi Tuyết. Phi Tuyết ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, lại bay tha về một cành cây khác, kích thước lần này còn to và dài hơn lần trước. Nhạc Chi Dương lại thưởng tiếp cho nó một miếng cá, ra ý bảo cần tìm cành cây thô và ngắn hơn nữa. Phi Tuyết cố gắng bay đi bay về mấy lượt, mang về đủ loại cành cây to nhỏ, thử nghiệm khoảng chừng hai giờ, đột nhiên có lần chú ưng bay vào trong hang, giữa hai chân vô tình lại kẹp theo một thanh cọc gỗ.

Hai người cuối cùng cũng thành công, ai nấy đều vui sướng tột độ, nhất thời quên hết mọi thứ, tay siết chặt tay nhau nhảy nhót cười vang. Mừng rỡ một lúc sau, hai người mới giật mình tỉnh lại. Diệp Linh Tô nhận ra mình thất thố bèn e thẹn rút tay về, đỏ mặt bảo:

– Đừng nào động nữa, còn không mau khao thưởng thật hậu cho nó!

Nhạc Chi Dương mỉm cười tiến lên, vung kiếm băm nhỏ tảng thịt heo, ném cho Phi Tuyết. Y như lời thiếu nữ báo trước, ưng trắng sau khi ăn no, đáng vẻ liền trở nên lơ đãng, nhắm mắt lim dim ngủ.

Đám người Xung đại sư trở về nơi ở, quan sát động tĩnh trên vách núi, tuy trông thấy chú chim ưng thỉnh thoảng bay tới bay lui nhưng bọn Nhạc Chi Dương lại không dám mạo hiểm trèo xuống. Xung đại sư chẳng may nghĩ ngợi, biết rõ tình thế đối phương hiện khó mà xuống núi, vì vậy y an tâm tọa thiền tịnh dưỡng, điều trị nội thương.

Để tránh cho kẻ địch trông thấy, đợi đến khi hoàng hôn buông xuống, Nhạc Chi Dương mới lệnh cho Phi tuyết đi nhặt cọc gỗ, cứ thế bận rộn đến khoảng canh ba nửa đêm, cả bọn mới chịu nghỉ ngơi một chút, tờ mờ hôm sau khi phương đông vừa hừng sáng, chú ưng trắng lại tiếp tục bay xuống núi chuyển cọc gỗ, mãi đến khi số lượng đạt đủ ba mươi cây mới được kể là hoàn thành.

Tịch Ứng Chân tu luyện “Triết Long Miên”, ngoại trừ thân thể mềm ẩm ra, còn lại chẳng thấy dấu hiệu gì của sự sống. Ông thỉnh thoảng hồi tỉnh, cử động hết sức chậm chạp, đáng vẻ phờ phạc, nhưng bất kể thế nào cũng đã là sống lại.

Đêm hôm ấy, trăng sao mờ mờ, sắc trời tăm tối, Nhạc Chi Dương sai ưng trắng bay tuần trên không, cảnh giác bốn phía đề phòng người đến. Diệp Linh

Tô cầm cọc vào hốc đá, dựng lại bậc thang gỗ. Nhạc Chi Dương thả đá Tự Lai xuống đóng chặt cổ mộ, lưng còng Tịch Ứng Chân lần bước theo sau thiếu nữ.

Thang trời treo giữa vách vực cheo leo, chật hẹp đến độ không đặt vừa gót chân, đi mình không đã là mạo hiểm, đừng nói đến phải còng theo một người trên lưng. Nhạc Chi Dương bước trên cọc gỗ mà chân chùn gối mỏi, trống ngực đập dồn, mồ hôi túa ra như tắm, nếu không nhờ Diệp Linh Tô mấy phen giúp đỡ thì chỉ sợ chưa đến mười bước chân thôi, gã đã đi đời nhà ma cùng với lão đạo sĩ rồi.

Bước rồi lại ngưng, ngưng lại bước... cứ thế đến nửa đêm ba người cuối cùng cũng tuột xuống tới mặt đất. Lúc này mây tản trắng nhú, tỏa ánh sáng chan hòa khắp hòn đảo, hai người Nhạc-Điệp nằm sải trên mặt đất, cơ thể mỗi một rã rời. Tịch Ứng Chân trong lòng cảm kích, cất tiếng:

– Đại ân không đủ lời cảm tạ, tánh mạng nhỏ này của lão đạo đều nhờ hai người nhặt lại, nếu có dịp nhất định sẽ báo đáp.

Nhạc Chi Dương cười hà hà bảo:

– Tịch đạo trưởng, trước giờ ta luôn kính ông là người phóng khoáng, sao hôm nay lại nói lời thừa thãi vậy?

Diệp Linh Tô cũng tiếp lời:

– Chân nhân có ơn với Đông Đảo của ta, Linh Tô có kết cỏ ngậm vành cũng phải báo đáp lại chân nhân.

Tịch Ứng Chân chẳng biết nói gì hơn, đành thờ dài thườn thượt.

Để đề phòng đối thủ phát hiện, Diệp Linh Tô rút bỏ mớ cọc gỗ, vẫn chỉ giữ lại những lỗ hổng trên vách. Dọn xong đầu vào đây, ba người tìm đến một suối nước để giải khát, sau đó ghé vào một nơi khuất lấp để nghỉ ngơi.

Giữa trưa ngày kế, Nhạc Chi Dương hồi phục lại tinh thần, nhủ thầm trong bụng: “Tịch đạo trưởng không thể dụng võ, bản thân ta cũng thành một nửa phế nhân, cho dù có cùng hợp kiếm chống địch với Diệp Linh Tô cũng khó bề thắng nổi ba tên vô lại. Chi bằng bây giờ ta đi trước thám thính, xem xem liệu có cơ hội nào để tận dụng hay chăng.”

Nghĩ vậy gã bèn vẩy sáo gọi Phi Tuyết đến bên dẫn dò, đoạn thả chim bay đi. Chẳng bao lâu sau, ung trắng lượn vòng trên một khoảng không ở đằng xa. Nhạc Chi Dương thầm biết kẻ địch đang trú tại nơi đó, lập tức nhặt lấy kiếm Chân Cương, eo vắt sáo Không Bích, sải bước tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 22: Phong Lưu Vân Tán (1)

Diệp Linh Tô thắc mắc hỏi:

- Người đi đâu đó?

Nhạc Chi Dương trình bày ý định của mình, Diệp Linh Tô đồng tình:

- Ta đi cùng người.

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Cô đi rồi, ai lo cho Tịch đạo trưởng?

Tịch Ứng Chân bấy giờ tỉnh lại, nghe vậy liền nói:

- Nơi này kín đáo, trên đảo lại không có thú dữ, các người cứ đi đi, không cần lo cho bản đạo.

Nhạc Chi Dương đành phải ưng thuận. Hai người sóng vai nhau lên đường, tìm đến vị trí bên dưới Phi Tuyết, còn chưa kịp tới gần, chợt nghe có tiếng người ló nhô, hai người bèn rón tay khê chân vạch bụi cây ra quan sát, chỉ thấy ngoài kia là một bãi cát dài lỏm ngòm ghềnh đá, bọn người Xung đại sư đang ngồi trên một mòm đá vấy xung quanh một chiếc thuyền gỗ, tranh luận sôi nổi. Ván thuyền thoạt nhìn còn lẫn cả vỏ xanh, trên khoang chất đầy củ sen, hoa quả, ống nứa, khúc cây...

Hai người Nhạc-Điệp trông thấy tình hình trên, đều nghĩ thầm trong đầu: "Bọn chúng đóng thuyền, lẽ nào muốn rời khỏi đảo Vô Song?" Còn đang khó hiểu bỗng nghe Thích Vương Tôn cầu nhàu:

- Bọn ta bỏ đi như vậy, còn đám người trên núi tính thế nào?

Xung đại sư nói:

- Qua một ngày một đêm, Tịch Ứng Chân có lẽ đã chết rồi, hai đứa nhóc kia dựa vào địa thế hiểm trở cố thủ, phòng chừng cũng không còn cầm cự bao lâu nữa. Trên núi không thức ăn nước uống, chỉ có hai cái xác, thêm mấy hôm nữa chắc chắn tụi nó sẽ đói đến mức mê sảng. Khi con người sắp chết đói, vì sinh tồn sẽ bất chấp ăn luôn cả thi thể, đến chừng đó chúng ta dùng thức ăn kèm theo lời ngon tiếng ngọt, tụi nó nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Trúc Nhân Phong ho khan một tiếng, nói với giọng quái gở:

- Tuyệt lắm, đến lúc đó mỹ nhân họ Diệp sẽ rơi vào tay ta, nghĩ đến cảnh cả cơ thể nàng mềm oặt yếu ớt, ông đây có thể thỏa thích thương yêu nàng một phen.

Vừa nói, con tà dâm của hắn lại trỗi dậy, hai mắt sáng rực, thè lưỡi liếm láp. Thích Vương Tôn ở cạnh trông thấy cảnh đó liền bật cười hô hố.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy toàn thân Diệp Linh Tô rung lên bần bật, đưa mắt dõi sang, thiếu nữ đang cắn chặt môi, ánh nhìn tóe lửa. Nhạc Chi Dương sợ cô phát tác tại chỗ, vội vã nắm ống tay áo của cô giật giật. Diệp Linh Tô không thèm quay đầu lại, chỉ trừng trừng nhìn về phía trước, lồng ngực phập phồng thở mạnh.

Xung đại sư cũng cười vài tiếng phụ họa, lại nói:

- Tóm lại mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, tích trữ lương thực ổn thỏa, độ chừng khoảng năm ngày sau chúng ta có thể trở về Trung Thổ.

- Năm ngày thì e rằng không đủ. - Minh Đẩu lạnh lùng tiếp lời: - Dọc thuyền trên biển còn phải xem ý trời thế nào nữa. Chỉ cầu gió yên biển lặng, đừng xảy ra rắc rối gì là ổn.

Mọi người nghĩ đến cảnh phong ba bất trắc, ai nấy đều ưu tư rầu rĩ. Trúc Nhân Phong nheo mắt trông thấy Phi Tuyết, lập tức chửi mắng:

- Con chim súc sinh này lại đến làm gì?

Nói xong, hắn nhặt một mảnh đá cuội ném mạnh lên trời. Phi Tuyết tung mình bay vọt lên, viên đá bay xệt qua dưới chân. Xung đại sư chăm chú nhìn chim ưng trắng một lúc, chợt gọi cả bọn đem úp ngược thuyền xuống cát, sau đó nói nói cười cười bỏ đi.

Hai người Nhạc-Điệp len lén tìm về nơi ẩn nấp, cùng Tịch Ứng Chân bàn bạc thống nhất: “Bọn chúng nhỏ cộc gỗ để chúng ta kẹt lại trên núi, giờ chúng ta cũng trộm thuyền ra biển, cho bọn chúng bị nhốt ở hoang đảo này.”

Mưu kế đã định, đợi đến nửa đêm, trước khi ba người xuất phát, Nhạc Chi Dương sai Phi Tuyết đi thám thính tình hình. Diệp Linh Tô sốt ruột hỏi:

- Nghe ngóng làm gì? Bọn chúng nhất định chẳng hay biết gì cả đâu!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- “Tiểu tâm sư đắc vạn niên thuyền, đại ý hỏi đầu bách niên nhân”(*), cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

(ND chú: nghĩa là: tính tình cẩn thận có thể xài thuyền cả vạn năm – mọi thứ đều chắc chắn; còn sơ suất thì lúc quay đầu nhận ra đã trăm tuổi - muốn sửa chữa đã quá muộn)

Đang nói, chợt thấy Phi Tuyết dưới bóng trăng đang bay mòng mòng lên xuống, báo hiệu phía trước có kẻ địch. Hai người dõi mắt nhìn nhau, thấy đều giật mình, con Hải Đông Thanh này không giống các loài chim bình thường khác, có thể quan sát nhận biết được vật thể lớn bé bất kể ngày đêm.

Hai người lấy cẩn trọng làm đầu, Diệp Linh Tô đi trước mở đường, Nhạc Chi Dương cũng Tịch Ứng Chân theo sau, đến ven khu rừng tùng cả nhóm liền giương mắt quan sát. Chiếc thuyền phía trước vẫn lật úp như cũ, trái phải không có ai, lại nhìn xem tình hình Phi Tuyết bên trên, thấy nó vẫn liên tục bay vờn lên xuống.

Ba người nín thở quan sát, đợi mãi một lúc sau, Diệp Linh Tô mắt kiên nhẫn, đang định nhảy ra, Nhạc Chi Dương liền kéo tay áo cô lại, lắc đầu ra hiệu không nên, nhìn sang Tịch Ứng Chân thấy ông cũng xua tay quây quây. Thiếu nữ đành phải ngồi yên, hậm hực nghĩ bụng: "Nếu có người thì sao cả buổi vẫn không nghe động tĩnh?" Ngẩng đầu nhìn lên, chú ưng trắng lúc này đang đậu trên một ngọn cây, dáng vẻ vênh vênh tự đắc, vì thế cô lại nhủ thầm: "Cả chim ưng cũng đã ngừng bay, vậy chúng tó có ai khác đâu chứ? Mà nếu có chắc cũng chỉ là heo rừng ừ ừ đất thôi." Nghĩ rồi, cô lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, trong lòng cảm thấy khinh thường: "Tên tiểu tử gan chuột này thật là đáng chán."

Lại qua một lúc nữa, ánh trăng soi rọi về hướng tây, đêm đã quá canh ba, hàng cổ thụ cao thấp ven biển đổ ra những chiếc bóng dài âm u. Diệp Linh Tô đã quá sức chịu đựng, đang định đứng dậy, bất chợt trông thấy bóng người lay động, từ trong rừng cây xuất hiện hai kẻ bước ra, được bóng trăng chiếu rõ, chính là Xung đại sư và Minh Đẩu. Thiếu nữ hoảng hốt giật mình, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng, nhất thời ngẩn ra nhìn hai kẻ đó, trống ngực đập thình thịch.

Hai kẻ nọ im lặng một lúc, Minh Đẩu hằn học trách:

- Hòa thượng, người bảo ta đến đây mai phục, bảo rằng sẽ có điều ngạc nhiên thú vị, có sao ẩn nấp cả buổi trời, bắt ngờ thì không thấy đâu, chỉ thấy nửa đêm đi bán máu cho lũ muỗi.

Xung đại sư cười nhạt:

- Minh huynh chớ trách, là bản tăng đa nghi rồi. Không biết Minh huynh còn nhớ lúc leo lên vách núi đã bị con ung nọ tấn công hay chăng?

Minh Đầu đáp:

- Thì nơi đó gần sát tổ ung, con chim ấy vì bảo vệ tổ, hỏi sao không khỏi tấn công kẻ đến gần.

- Không hẳn đâu. - Xung đại sư chậm rãi lắc đầu: - Theo ta thấy mọi chuyển động ở con ung trắng ấy đều dựa theo quy tắc, trưa hôm nay nó lại bay vòng vòng trên đầu chúng ta, ta ngỡ rằng nó chịu sự sai khiến, đến rình mò động tĩnh.

Minh Đầu xùy một tiếng, cười lạnh:

- Thuật Ngự Ưng đúng là có trên đời thật, nhưng cho dù có là chim ung nuôi tại nhà cũng phải mất chừng vài tháng mới thuần hóa được. Con ung trắng kia hung hăng bất trị, vốn là chủng lạ hiếm có, mọi người đặt chân lên hòn đảo này cùng lắm chỉ được năm ngày, ta không tin nó chịu cúi đầu trước bất cứ ai!

- Minh huynh thứ cho ta nói thẳng. - Xung đại sư thở dài: - Từ lúc lên đảo đến nay, ta và huynh liên tục tính toán sai, đủ thấy đối thủ tài trí cao minh, thật sự không thể xem thường.

- Tài trí cao minh cũng vượt không qua một chữ "Đói"! - Minh Đầu phát tay áo xoay người đi, cười lạnh với Xung đại sư: - Đại hòa thượng, pho quyền kinh ấy người xem đến đâu rồi?

Xung đại sư cười đáp:

- Đã xem qua sơ lược, vẫn chưa nghiên cứu kỹ.

Minh Đầu hừ một tiếng:

- Người tốt nhất đừng giờ trò, quyền kinh để người bảo quản chỉ là kế hoạch tạm thời. Đợi đến khi lên bờ rồi, nhất định phải chép ra bốn bản, chúng ta mỗi người giữ một bản.

- Ý hay, ý hay! - Xung đại sư mỉm cười: - Minh huynh nếu không tin tưởng bản tăng, thôi thì chia quyền kinh này thành ba phần: Minh huynh, ta và Trúc lão đệ, mỗi người giữ một phần nhé?

- Vậy là tốt nhất! - Minh Đầu phát tay một cái: - Sau khi trở về, lập tức tiến hành.

Lão nói xong xoay người bỏ đi. Xung đại sư đứng lại dưới bóng trăng một thoáng, hồi sau y đột nhiên lướt nhẹ vào rừng, thoăn thoắt như quỷ mị.

Ba người chờ cho y đi khuất rồi mới dám thở hắt ra. Diệp Linh Tô liếc nhìn Nhạc Chi Dương, trong lòng vừa sợ vừa thâm khâm phục: "Tên tiểu tử này bình thường lỗ mãng bao nhiêu, thời khắc quan trọng lại bình tĩnh cơ trí bấy nhiêu."

Chợt nghe Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Minh Đầu lại bị mắc lừa rồi!

Diệp Linh Tô hiểu kỳ hỏi:

- Sao lại mắc lừa?

Nhạc Chi Dương nói:

- Tên lừa trọc chịu đem quyền kinh chia làm ba, nhất định đã đọc thuộc lòng hết pho quyền kinh này rồi. Minh Đầu có được một phần ba, e rằng cũng chỉ vô dụng mà thôi.

- Nhưng y có được bao nhiêu thời gian chứ? - Diệp Linh Tô hết sức nghi hoặc: - Tên lừa trọc vừa phải đóng thuyền, vừa phải chuẩn bị lương thực, y lại không có khả năng "vừa đọc nhớ ngay", sao có thể học thuộc cả pho quyền kinh được?

Nhạc Chi Dương mỉm cười không đáp, Tịch Ứng Chân lại thở dài: - Diệp cô nương, bản lĩnh "vừa đọc nhớ ngay" trên đời này không phải không có.

Diệp Linh Tô bán tín bán nghi:

- Nếu có thể "vừa đọc nhớ ngay" như vậy, thế thì "Thiên Cơ Thần Công Đồ" chẳng phải cũng bị y học thuộc luôn rồi ư?

- Vậy thì chưa hẳn. - Tịch Ứng Chân từ tốn giải thích: - Thứ nhất, "Thiên Cơ Thần Công Đồ" bác đại tinh thâm, đọc sơ một lượt cũng mất mười ngày nửa tháng; thứ hai, hòa thượng khi đoạt được vật ấy, vốn đang đắc ý tự mãn, chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị chúng ta lấy đi.

Ba người vừa nói vừa đi đến trước bãi ghềnh, lật ngửa thuyền trở lại rồi vận chuyển lương thực lên trên đó. Hai người Nhạc-Diệp khiêng chiếc thuyền men theo con đường mòn giữa bãi đá ra đến mé nước. Diệp Linh Tô ở lại trên thuyền, đợi cho Nhạc Chi Dương quay về cổng theo Tịch Ứng Chân xuyên qua bãi ghềnh, cùng lên thuyền gỗ rồi, lúc này thiếu nữ mới khua mái chèo chậm chậm hướng ra biển lớn.

Chèo khoảng nửa canh giờ, Nhạc Chi Dương bèn ra thay vị trí cho Diệp Linh Tô. Cứ tuần tự đổi tay chèo như thế mấy chập, bất giác phương đông chợt hừng sáng, mọi người dỗi mắt nhìn ra, đảo Vô Song lúc này xa tít chân trời, chỉ còn lại một bóng dáng mờ hồ thăm đậm. Ban mai soi rọi xuống mặt biển, từng đợt sóng cả nhấp nhô lấp lánh, dào dạt xanh biếc như thể núi châu thành ngọc.

Diệp Linh Tô phụ trách quản lý thức ăn, trong ống nứa và thân cây chứa toàn nước ngọt, được ủ kín bởi lá sen. Diệp Linh Tô hớp một ngụm nước, vị mát rượi thấm vào đan điền, vừa nghĩ đến cảnh bốn tên ác nhân ấy hao tâm phí sức cả buổi cuối cùng lại để cho mình hưởng lợi, trong lòng cô liền dâng lên một niềm hả hê khó tả.

Chợt nghe một tiếng kêu lạnh lạnh trên bầu trời, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy Phi Tuyết đang hằng hái lượn vòng trên đầu. Nhạc Chi Dương giờ sáo ra vẫy vẫy, Phi Tuyết lập tức sà xuống đầu thuyền, giương mắt ngó lại,

Nhạc Chi Dương vốn cho rằng chim ưng trắng sẽ không chịu rời xa hòn đảo, nào ngờ nó trung thành đến vậy, trước sau vẫn bám theo gã không rời. Nhạc Chi Dương không khỏi hân hoan, bóc lấy một miếng thịt nướng ném sang cho nó. Ưng trắng ăn no xong liền nhắm mắt ngủ hờ. Tịch Ứng Chân quan sát con chim này, chợt hỏi:

- Diệp cô nương, Đông đảo nuôi ưng chừng bao lâu rồi?

Diệp Linh Tô suy nghĩ một lúc, trả lời:

- Trước khi ta đến Đông Đảo thì trên đảo đã có nuôi ưng rồi.

- Vậy thì đúng rồi! - Tịch Ứng Chân như vừa vỡ ra điều gì đó: - Thích gia nuôi ưng nhất định cách đây đã rất lâu, con ưng trắng này vốn là thần thú bảo vệ lối vào cổ mộ. Những động tác tiến lùi công kích của Hải Đông Thanh đều ngấm ngấm chứa đựng yếu tố võ học, vốn là do tổ tiên nhà nó được Thích gia dạy dỗ, về sau đời đời cứ nối tiếp học theo, trở thành bản năng thiên phú. Theo ta suy đoán, trước đây bầy ưng trong cổ mộ không chỉ có một con, nhưng về sau dòng giống tàn lụi dần, nên mới còn sót lại một con duy nhất này. Nếu như chúng ta đến chậm vài năm nữa, e rằng giống ưng trắng này đã bị tuyệt chủng sạch.

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Tịch đạo trưởng, Phi Tuyết là đực hay là cái nhỉ?

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

- Việc này ta cũng không biết.

Diệp Linh Tô ngấm ngấm một lúc, khẽ giọng bảo:

- Là đực!

- Ô, hay cho lão độc thân! - Nhạc Chi Dương vỗ tay cười to, hai mắt sáng rỡ: - Đợi ta mang mi về Trung Thổ rồi sẽ tìm cho mi một cô mái đẹp để phối giống, sau đó đẻ ra một bầy tiểu ưng, làm rạng danh cho dòng họ.

Tịch Ứng Chân vuốt râu phì cười, Diệp Linh Tô thì lại đỏ mặt ngượng:

- Cái gì mà 'cô mái đẹp để phối giống'? Người đến chết cũng không đành lòng được!

- Có gì mà không đành lòng? - Nhạc Chi Dương rung đùi đắc ý: - Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, chả lẽ cô không muốn tìm chồng hay sao?

Diệp Linh Tô mặt đỏ đến tận mang tai, vớ lấy một mái chèo huých gã, Nhạc Chi Dương vội gượng một mái chèo khác lên đờ, hai người biến không gian trên thuyền nhỏ thành chiến trường, người qua kẻ lại, đỡ trên gạt dưới. Tịch Ứng Chân đương nhiên lúc này đành phải co đầu rút cổ tránh né, Phi Tuyết cũng bị giật mình bay tuốt lên trời, tròn mắt nhìn cuộc đấu bên dưới, phân vân không biết có nên giúp đỡ chủ nhân hay không.

Đột nhiên, từ phía đảo Vô Song vọng đến một tiếng hét phẫn nộ, mọi người nhận ra chính là tiếng hét của Minh Đẩu. Hóa ra lão đã phát hiện mình bị lừa, đành rống lên một tràng tức tối. Diệp Linh Tô khẽ chau mày, chợt vút mái chèo sang bên, ưỡn người đứng thẳng, môi son hé mở, ngậm vận nội lực, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú dài, âm thanh như xé gió bạt mây, liên miên dăng dặc, hết như phượng hoàng so cánh đại bàng, cùng tiếng hét nộ hòa lẫn vút cao, lừng đặng giữa không gian biển trời, không hề rơi xuống thế hạ phong.

Một lúc sau, Minh Đẩu chẳng còn cách nào khác đành ngừng âm thanh lại. Diệp Linh Tô cũng phát tay áo, uyển chuyển ngồi xuống. Cô dỗi mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trời cao bề rộng, nỗi phiền muộn tích tụ mấy ngày qua đã trôi đi sạch sẽ. Tịch Ứng Chân nhìn cô, khẽ gật đầu nghĩ: "Tiểu cô nương khí khái hơn người, chẳng kém mấy râu, đáng tiếc thân là nữ nhi, tạo hóa sai lầm, nếu sinh phận nam nhi chưa chừng đã có thể làm nên chuyện lớn."

Ba người đều chất chứa tâm sự riêng trong lòng, con thuyền cứ thế trôi trôi về phía trước, bọn họ khi đói thì ăn lương khô, lúc khát lại uống nước sạch. Tịch Ứng Chân tu luyện "Triết Long Miên", hơn nửa thời gian là chìm vào mê man. Trong "Son Hà Tiềm Long Quyết" có ghi chép: Thích Ân Thần là bậc thầy của hai nhà Phật-Đạo, tâm pháp "Triết Long Miên" vốn thoát thai từ "Hoa Sơn Thập Nhị Thụy Công" của đạo sĩ Trần Đoàn thời Ngũ Đại,

năm ấy Trần Đoàn đắc đạo trong mộng, ẩn cư tại Hoa Sơn, ba năm không tính giắc. Tịch Ứng Chân xuất thân nhà Đạo, tu luyện môn pháp này có hiệu quả thần kỳ, lúc mê man thân thể trở như gỗ đá, hơi thở lúc có lúc không, thoát nhìn chẳng khác nào người chết.

Nhạc Chi Dương bận rộn huấn luyện ung trắng hồng tìm kiếm thuyền bè xung quanh. Cho dù nó đã có khả năng nhận biết vật tĩnh vật động, vượt qua cửa ải khó khăn nhất, thế nhưng để nhận ra những thứ chưa từng thấy trong đời như tàu bè vẫn không phải chuyện dễ dàng. Có lúc Phi Tuyết dẫn theo chiếc thuyền nhỏ đi suốt mười dặm hơn cũng không thấy gì khác lạ; khi thì tìm đến một vùng biển mới chả có thuyền to bè lớn ở đâu, chỉ thấy một con cá heo to dài như núi lần khuất qua lại dưới làn sóng biếc.

Cứ trôi bên đông dạt bên tây mãi như thế, chứng kiến thức ăn dần vơi cạn, Nhạc Chi Dương mất hết kiên nhẫn, lớn tiếng quát mắng chim ung trắng. Lần này, ngược lại Diệp Linh Tô bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, cô lạnh giọng bảo:

- Người gấp làm gì? Gấp thì có thể thành công chắc? Hải Đông Thanh có tự ái của riêng nó, không thể tùy tiện mắng nhiếc như thế, bằng không một khi hùng tâm của nó bị kèm tỏa, ngày sau ắt sẽ trở nên so chân rụt cổ.

Nhạc Chi Dương nghe thấy lời này, đành nuốt mấy câu quở trách vào trong bụng, tiếp tục kiên nhẫn dạy bảo chim ung. Nửa ngày lại trôi qua, ung trắng từ phương xa bay trở về, lượn một vòng lớn trên đầu mọi người, ý bảo: "Phía kia có một chiếc tàu."

Mấy lần trước đây, Phi Tuyết cũng phát ra tín hiệu ung ngữ như thế, nhưng khi đến gần thì nếu không phải cá lớn cũng là đá ngầm, khiến mọi người ai nấy đều hằng hốt. Lần này Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ chèo về phía trước, đi chừng bảy tám dặm chợt thấy nơi chân trời phía xa từ từ hiện ra một cánh buồm trắng, dưới buồm là một chiếc tàu lớn, đang rẽ sóng tiến về Đông Nam.

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Diệp Linh Tô phát ra một tiếng réo dài, thu hút sự chú ý từ con tàu lớn. Nhạc Chi Dương thì gọi Phi Tuyết bay trở lại, để nó nghỉ trên vai gãi, tận tình khao thưởng cho nó ăn thỏa thuê. Trải qua lần khen ngợi này, tin rằng khả năng nhận biết của nó về sau chắc hẳn sẽ gia tăng thêm một bậc.

Tịch Ứng Chân bị tiếng động lay tỉnh, ông ngồi dậy giương mắt nhìn ra, chỉ thấy con tàu nọ đang xoay đầu lại rồi từ từ tiến về bên này. Đột nhiên, ông quan sát thấy ký hiệu hắc ung in trên cánh buồm, sắc mặt bỗng thay đổi, bật thốt lên:

- Thôi chết, là giặc Oa!

Nhạc Chi Dương nghe xong phát hoảng, giương mắt nhìn kỹ, mấy tên đàn ông đứng trên đầu tàu đều mặc áo thùng ống rộng, vắt đao dài chênh chếch, mái tóc chẻ làm ba, giữa búi tóc còn thấp thoáng lộ ra da đầu bóng nhẫy.

Lúc còn ở bến sông Tần Hoài, Nhạc Chi Dương đã sớm nghe qua ác danh của giặc Oa, biết rằng bọn chúng hoành hành bạo ngược vùng duyên hải, không chuyện ác nào không làm, không ngờ giữa đại dương mênh mông thế này lại gặp phải một tốp trong số chúng. Trong lòng gã quỳnh quáng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Diệp Linh Tô sắc mặt dửng dưng, tỏ vẻ điềm nhiên như không, gã vội hỏi:

- Giờ phải làm sao đây?

- Có gì mà cuống? - Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, khẽ cau mày: - Đương nhiên là lên tàu rồi!

Nhạc Chi Dương chưa kịp hỏi tiếp thì con tàu của giặc Oa đã tiến đến gần. Bọn người Oa ở mũi tàu chỉ trỏ về phía chiếc thuyền nhỏ, xì xồ xì xào một tràng gi đố, con tàu vẫn không giảm tốc, khí thế như một vách tường thành đồ ập đến.

Nhạc Chi Dương bây giờ mới nhận ra ác ý của đối phương. Giặc Oa phen này chẳng phải định cứu người mà là muốn tìm cách húc chìm thuyền nhỏ, đợi cho ba người rơi xuống biển sẽ ra tay bắt giữ.

"Bọn chó má!" - Nhạc Chi Dương trong lòng rủa xả, dốc sức khua mái chèo, con thuyền rẽ sóng lướt nhanh ra ngoài hơn cả trượng, tàu Oa lướt sượt qua đuôi khiến cho con thuyền chòng chành lắc lư dữ dội. Nhạc Chi Dương khua khoanh mái chèo giữ cho thân thuyền ổn định lại, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo cất lên, bóng trắng nhấp nháy, Diệp Linh Tô bay thẳng lên cao, hai chân đạp vào thành tàu, bốn người nhảy lên khoang nhanh như một làn khói.

- Đạp Yến Kinh Long! - Tịch Ứng Chân buộc miệng khen: - Khinh công cừ thật!

Môn khinh công này Nhạc Chi Dương đã từng thấy Vân Thường sử dụng qua một lần, luận về độ mạnh mẽ tinh nhạy thì Vân Thường có phần vượt trội hơn nhưng nói đến độ uyển chuyển nhẹ nhàng thì không bằng một góc của Diệp Linh Tô.

Bọn giặc Oa ban đầu giật mình, nhưng nhìn lại người vừa xuất hiện là một cô gái đẹp tựa thiên tiên, kẻ nào kẻ nấy đều động đến sắc tâm, liên tục phát ra những tràng cười tục tĩu, khoa chân múa tay xông thẳng đến. Còn chưa kịp đến gần, một bóng sáng bỗng lóe lên, hai kẻ đi đầu rách toạc cuống họng, ngã nhào xuống đất. Mấy tên khác kinh hoàng biến sắc, ghì chân nhìn lại, người con gái nọ mặt lạnh như tuyết, mắt sáng tựa sao, trường kiếm chìa chéo xuống đất, một dòng máu đỏ theo đó chảy nhỏ giọt tí tách theo thân kiếm.

Đám giặc Oa rộ lên náo động, thi nhau tuốt gươm bạt kiếm, thây đều rú lên phẫn nộ. Diệp Linh Tô phát ra một tiếng cười khẩy, dáng hình chuyển động, xông thẳng vào đám người nọ. Tên giặc Oa cầm đầu chỉ cảm giác một làn gió thổi phốt qua mặt, trường đao còn chưa chém xuống, phía trước ngực đã thấy lạnh toát, sức lực toàn thân bay biến, hắn ngã khụy tại chỗ, đầu ngoẹo sang bên chết tốt.

Đạo người Oa chuyên dùng để bám bắt, lúc vung đao chặt xuống rất mất thời gian, sao có thể bì kịp với kiếm Thanh Li xuất nhập như chớp. Diệp Linh Tô vừa phát tay đã khiến cho một tên đồ gục, Oa đao rơi xuống bên cạnh mà chưa kịp chạm đến một chéo áo của cô, nhìn từ xa cứ như thể mây bay

chóp lóc, phiêu dật rạng ngời, thần thái hiếm có, khiến người ta phải trầm trồ mê hoặc.

Diệp Linh Tô càng mỹ lệ bao nhiêu, đám giặc Oa càng khiếp đảm bấy nhiêu, chỉ thấy người con gái này nào phải người thường mà cứ như một hồn ma bóng quế, con người đầu mạnh đến đâu cũng còn miễn may thắng được chứ yêu ma quỷ quái thì mấy ai có thể nắm chắc vượt qua?

"Phi Ảnh Thần Kiếm" lợi hại nhất chính là sử dụng trong lúc hỗn loạn, đám giặc Oa này cho dù dũng mãnh thiện chiến nhưng làm sao có thể đương cự nổi với thanh kiếm bất định vô chừng thế kia? Trong nháy mắt quá nửa đã gục ngã, chỉ còn sót lại hai ba tên giặc nhất gan hèn nhau vứt bỏ Oa đao, co cẳng tháo chạy.

Còn chưa chạy được mười bước, Diệp Linh Tô hết như một làn khói nhẹ, lướt đến trước mặt ba kẻ nọ. Thiếu nữ xinh đẹp như tiên nhưng ba tên người Oa này lại như trông thấy quỷ sứ đòi mạng, sợ đến nỗi hai gối mềm nhũn, ngã khụy xuống tại chỗ, liên tục đập đầu vái lạy. Diệp Linh Tô nhú mày, giờ kiểm bảo:

- Đứng quỳ nữa, đứng dậy cả đi!

Ba tên nọ trông thấy cô ra hiệu liền run rẩy đứng dậy. Diệp Linh Tô lại ra dấu, ý bảo bọn chúng kéo hai người ở dưới con thuyền nhỏ lên.

Bọn người Oa lấy mạng sống làm đầu, nghe thế vội vã lấy dây móc ra kéo hai người Tịch-Nhạc lên trên tàu lớn. Tịch Ứng Chân lên đến sàn tàu, nhìn thấy xác chết đầy khoang, bất giác nhú mày, chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!

Nhạc Chi Dương cũng thấy lạnh người, cười gượng gạo:

- Diệp cô nương, người chết sạch rồi lấy ai lái thuyền?

Diệp Linh Tô chỉ ba tên người Oa nọ:

- Bọn chúng chẳng phải người sao?

Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn sang, ba kẻ nọ mặt cắt không còn hột máu, lại quỳ sụp xuống khấu đầu lia lịa

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.